

ANIMADVERSIONES
IN
ATHENAEI
DEIPNOSOPHISTAS

POST
ISAACUM CASAUBONUM
CONSCRIPSIT

IOHANNES SCHWEIGHAEUSER
ARGENTORATENSIS
INSTITUTI SCIENTIAR. ET ART. POPULI GALLO-FRANC. SOCIUS
ANTIQUAR. LITERAR. IN SCHOLA ARGENT. PROF.

TOMUS QUARTUS.

ANIMADVERS. IN LIB. VII. ET VIII.

ARGENTORATI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS BIPONTINAE
ANNO XI. (1803.)

ANIMADVERSIONES
IN ATHENAEUM.

IN LIBRUM SEPTIMUM.

Ed. Casaub.
p. 275.

AD CAP. I.

a Ἐπιτελουμένου δὲ ἤδη τοῦ δείπνου. » Iam Deipno» sophistae *coenam legitimam aggrediuntur*, ut diximus quarti » libri initio. Pisces, primi omnium mensae illati, ante » alia omnia describuntur hoc libro, & magna etiam se» quentis parte. « Casaubonus. — Omisso isto introitu, Abbreviator librum hunc ab illis verbis (lit. b.) incipit, Κλέαρχος, Ἀριστοτέλους μαθητής.

οἱ Κυνικοὶ πάντων μᾶλλον ηὐφραίνοντο. » Verbum εὐφραί» νεσθαι non intellexerunt interpretes. Illi aiunt, *quam cae» teri magis laetabantur*. [Nempe sic Dalecampius.] Debe» bant: *avidius, quam omnes alii, epulabantur*. εὐφραίνεσθαι » id esse, ad Suetonium docuimus. « Casaub. — Eius vide Commentar. in Suetonii Iul. Caes. cap. 38. Nihilo minus vero satis esse existimavi, si generali verbo *oblectabant sese* uterer. Confer quae ad Evang. Lucae c. 12, 19. adnotavit Wetstenius.

λόγοις γὰρ ἑστιᾷ. Vertit Dalecampius: *dicendi namque epulis tu nos accipis*. Adnotavitque in ora: » λόγοις » ἑστιᾷς. Frequentem Platoni hunc dicendi modum istic » videtur usurpare. « — Inde Casaubonus: » Perperam » emendant interpretes ἑστιᾷς pro ἑστιᾷ, cum ait Cynul» cus, Ἕως ἡμεῖς δειπνοῦμεν, ὦ Οὐλπιανὲ, λόγοις γὰρ

» ἑστιᾷ, προβάλλω σοι. Id est: *Quoniam tibi, Ulpiane, pro » epulis sunt sermones, interea dum nos coenamus, propono ti» bi hanc quaestionem.* ἑστιᾷ passivum esse non animad» verterunt. «

Φαγήσια ἑορτὴ, καὶ Φαγησιπόσια. φαγησία & φαγησιποσία scribitur in ed. Ven. & Bas. Sed antepenacute scripta nomina in ed. Cas. & sic puto etiam in ms. *A*. Vide paulo post; & quae ad initium capitis sequentis adnotavit Casaubonus.

Καὶ ὃς, - - - καίτοι ἤδη οὔσης ἑσπέρας· Οὐ συμπεριφέρομαι, *&c.* » Seriem orationis mire pervertunt iidem in» terpretes, &, quae auctor facit loqui Cynulcum, ipsi » nullo iure tribuunt Ulpiano. « [Immo, vice versa, quae *Ulpianum* loquentem facit Athenaeus, ea *Cynulco* tribuerat Dalecampius, sic convertens istum locum: *Haesitans ille*, (Ulpianus,) *ut pueri patinas circumferre desinerent, iussit. Atqui tametsi iam vespera sit, inquit Cynulcus, non tamen, o vir sapientissime, cum his circumagor: itaque hoc ut explices iam est tempestivum, quo suavius ac libentius coenes: vel, si gratiam habiturus es, cum id te docuero, ego dicam.*] » Quaestio proponitur Ulpiano haec a Cynulco: » Παρὰ τίνι εἴρηται Φαγήσια ἑορτὴ, ἢ Φαγησιπόσια; Quum » nihil veniret in mentem Ulpiano quod responderet, pri» mum *circumlationem ciborum inhibet*, ut sine fraude sua re» vocare in memoriam posset quod legerat olim. Deinde, » cum interiectâ modici temporis morâ nihil eì succurreret, » Οὐ συμπεριφέρομαι, ait, ὦ σοφώτατε. Id est: *Non con» cedo tibi, o Cynulce, quod a me petis*. Significat, elegantissi» mo loquendi genere usus, *se, quo vocaretur a Cynulco, » non venturum*; neque satisfacturum propositae ab illo » quaestioni. Invitati ad convivium, si vocationem ad» mittebant, *consensum* verbo συμπεριφέρομαι indicabant: » sin ituri non essent, οὐ συμπεριφέρομαι inquiebant; quod » erat dicere, *non ibo quo me vocas*, &, ut Xenophon loqui» tur, παραιτοῦμαι τὴν κλῆσιν. Usum hunc istius verbi, » nemini adhuc (opinor) adnotatum, exposuimus libro » IV. cap. XXVI. [Vide ad V. 177. d. Animadv. Vol. III. » pag. 20 sqq.] Dalecampius, eâ voce non intellectâ, ab» surda multa hîc commisit. Sed ipsa auctoris verba inspi» ciamus. Καὶ ὃς ἀπορηθεὶς, ἐπισχεῖν τε κελεύσας τοὺς παῖ» δας τὴν περιφορὰν, καίτοι ἤδη οὔσης ἑσπέρας. Omnia » haec Athenaeus ex persona sua de Ulpiano. *Cum illi*,

» ait, *haesisset aqua, iussissetque pueros, ut desisterent cibos cir-
» cumferre, licet iam advesperascebat.* Sequuntur ipsius Ul-
b » piani verba: Οὐ συμπεριφέρομαι, ὦ σοφώτατε. ὥστε λέ-
» γειν σοι καιρὸς, ἵνα μᾶλλον καὶ δειπνήσῃς ἥδιον. Deest
» verbum φησὶ, post οὐ συμπεριφέρομαι. Malim etiam ἵνα
» καὶ μᾶλλον δειπν. *Non exorari me sinam, inquit, vir
» sapientissime: itaque iam accinge ipse te ad dicendum, ut eo
» magis & lubentius coenes.* Subiicitur Cynulci responsum
» usque ad illa, Θαυμασάντων δὲ πάντων τὸ εὐπαίδευτον
» τοῦ Κυνούλκου. « CASAUBONUS. — Verbum φησὶ persaepe apud Nostrum simillima ratione subintelligendum omittitur. ἵνα μᾶλλον καὶ legas, an ἵνα καὶ μᾶλλον, perinde esse videtur. Sed, adverbio μᾶλλον ea-ne vis h. l. insit, quam latina voce *magis* Casaubonus, nos voce *copiosius* expressimus, id quidem addubitari haud immerito potuerit. Rectius enim fortasse fuerit, si (structurâ verborum in hunc modum conceptâ, ἵνα καὶ δειπνήσῃς μᾶλλον ἥδιον) vocem μᾶλλον cum comparativo ἥδιον iunctam intelligas, eàdem ratione quam ad III. 81. c. observavimus; de qua & Vigerus in Idiotism. Graec. monuit, cap. VII. sect. 8. reg. 3. Quae ratio non mere pleonastica est, sed similem aliquam vim comparativo addere videtur atque illam, quam adverbiis *multo* vel *longe* exprimere latine licet; aut certe facit, ut paulo longius immoretur lector ei notioni, quae per vocem in comparativo positam effertur; quo pacto hic verba ista ἵνα καὶ μᾶλλον ἥδιον, fere cum Dalecampio, haud absurde reddideris, *quo etiam suavius & libentius.* Verbum συμπεριφέρομαι eis in locis, ubi de homine ad coenam vocato dicitur, ex generali illo & satis pervulgato usu interpretandum est, quo *adsentiri, adnuere, obsequi*, significat, & *ad voluntatem alterius se adcommodare*: de quo usu consuli potest Index noster Graecitatis Epicteteae, & Adnot. ad Epicteti Dissert. III. 14, 7. Cui notioni hactenus hic locus esse potest, ut hoc dixisse intelligatur Ulpianus: *Tu me invitas, ut sermonibus utar pro epulis: non obsequor tibi; non accipio conditionem.* Sit penes eruditum lectorem iudicium, ista-ne interpretatio potior videatur, an illa quâ nos in subiecta Graecis Latina versione usi sumus, cum *Non recordor* scripsimus; pro quo perinde, *Non habeo compertum*, ponere potueramus. Valet enim idem verbum συμπεριφέρομαι etiam, *mente & cogitatione adsequor, intelligo, novi*,

compertum habeo: quem verbi usum frequentem apud Po- b
lybium olim observavimus. Caeterum, ut quavis occasione solet, sic & hic in verbo isto ludit Auctor noster, scilicet aliam quamdam eiusdem verbi ambiguitatem spectans. Etenim manifestum videtur, verbum illud nunc potissimum ab eo hic esse adhibitum, quoniam modo praecessit vocabulum *περιφορὰ*, ab eodem verbo *περιφέρειν* derivatum; sed longe alia notione, de *ciborum circumlatione*, ibi usurpatum. *Circumlationem autem ciborum inhibere pueros iusserat Ulpianus*, non tam (puto) eâ caussâ, quo commodius in memoriam revocare posset (ut statuit Casaubonus) quae olim legisset, quam ut *silentium* esset & *otium*, quo exaudiri possent ea quae super quaestione a Cynulco proposita disputanda forent ab uno aut altero Deipnosophistarum. Itaque videndum, ne in ipsa illa verbi ambiguitate simul ludere suo quodam more voluerit Athenaeus, quasi uno verbo simul duas res, aut etiam tres, dixisset Ulpianus: *non tibi morem geram; sive, non recordor;* &, *non patior ut fiat circumlatio, sed silentium & audientiam tibi paro praestoque.* Mox, quod ait *ὥστε λέγειν σοὶ καιρὸς*, pro *ὥστε* per operarum errorem *ὥς κε* expressum est in ed. Cas. 2. & 3.

Κλέαρχος - - - ἐν τῷ προτέρῳ περὶ Γριφῶν. Ad vulgatam hoc loco olim scripturam *Περιγραφῶν*, adnotavit CASAUBONUS: » Legitur alibi [nempe, XIV. » 648. f.] *περὶ Γραφῶν*, quod arridet magis. Sic alii » multi *de Pictura* libros ediderant. Antigonum & Xeno» cratem laudat Plinius lib. XXXV. cap. 10. [sect. 36. » num. 5.] Nisi tamen verum est *περὶ Γρίφων*: nam » ex libro Clearchi *De Griphis* multa etiam alibi recitan» tur Athenaeo. vide lib. X. [pag. 448. c.] Libro XIV. » *Παραγραφῶν* inscribuntur hi libri, ut puto, mendose. « — Nihil hic, quod sciam, mutant veteres membranae. Sed lib. XIV. pag. 620. c. ubi in ed. Ven. Bas. & Cas. 1. *ἐν τῷ προτέρῳ Παραγράφων* legitur, in ed. Cas. 2. & 3. vero *ἐν τῷ προτέρῳ Παραγραφῶν*, ibi perspicue membranae *A*, *περὶ Γραφῶν* exhibent, quemadmodum XIV. 648. f. in libris omnibus scribitur: quam scripturam adeo hic quoque recipiendam putavi. Sin *Παραγραφῶν* aut *Παραγράφων* darent libri veteres, suspicari licuisset, totum illud Clearchi opus per breves *titulos* vel *paragraphos* fuisse distributum, indeque inscriptionem illam in fronte gessis-

b fe. Illorum titulorum vel paragraphorum exemplum habituri eramus in eis ipsis verbis, quae mox adferuntur.

κρατῶ γὰρ καὶ τῆς λέξεως, διὰ τὸ σφόδρα μοι εἶναι προσφιλῆ. Adiectivum προσφιλῆ referendum videri poterat ad τὴν λέξιν: *quoniam mihi percara sunt verba*; nempe ipsa vocabula φαγήσια & φαγησιπόσια, quaeve de illis scripserat Clearchus. Sed, quoniam perparum est quod de his festis scripsit Clearchus, certe quod ex eius libro profert Cynulcus, rectius videtur Epitomator fecisse, ad ipsum *Clearchum* referens. Sic enim diserte scribit ille, διὰ τὸ σφόδρα μοι εἶναι προσφιλῆ τὸν Κλέαρχον: sic & Eustathius ad Odyss. φ'. pag. 759, 1. ubi verba ista ex Athenaei Epitoma recitavit.

Φαγήσια· οἱ δὲ Φαγησιπόσια &c. » Clearchi locus, ut » est editus, sensum nullum habet. Φαγήσια, οἱ δὲ Φαγη» σιπόσια, προσαγορεύουσι τὴν ἑορτήν. ἐξέλιπε δὲ αὕτη, » καθάπερ ἡ τῶν ῥαψῳδῶν ἣν ἦγον κατὰ τὴν τῶν Διονυσίων, » ἐν ᾗ παριόντες ἕκαστοι τῶν θεῶν οἷον τιμὴν ἀπετέ» λουν τὴν ῥαψῳδίαν. Dalecampius scripsit ἑκάστοις: « [nempe hoc in versione expressit] » idque reperimus » in Epitoma; ubi est etiam παρόντες pro παριόντες: & » καὶ ἡ τῶν Διονυσίων, mutatâ distinctione, pro κατὰ τὴν » τῶν Διον. Placebat nobis τῷ Θεῷ scribi; caeterorum » nil mutari. Sensum hunc eliciebamus: *Phagesiorum fe*» *stum celebrari desiit, ut & rhapsodorum: quod per Baccha*» *nalia agitabant. In eo festo statuam dei* (Bacchi nempe) » *praetereuntes singuli rhapsodi versus recitabant, atque hoc illi* » *quasi honorarium pendebant.* « CASAUBONUS. — Φαγησία & Φαγησιποσία habent ed. Ven. & Bas. cum ms. *A.* & Φαγησία habet etiam ms. *Ep.* At, antepenacute Φαγήσια & Φαγησιπόσια (quemadmodum Casaubonus edidit) scriptum oportuisse, cum usus Graecorum in festorum nominibus docet, tum etiam ipsa orationis constructio; nisi cum msto *Epit.* φαγησιποσίαν malueris, quod non probo. Caeterum vocabulum Φαγήσια possis perinde vel in nominativo vel in accusativo casu positum intelligere. Si in nominativo: veluti in plurium aliorum festorum recensu nominatum fuerit hoc ipsum; de quo nihil praeterea adnotaverit Clearchus, nisi quod *aliud eiusdem nomen* commemoraverit, & *obsoletum sua aetate festum* dixerit. Et sic accipiendum id vocabulum fuerit, si post illud cum editis & msto *A.* interpungas, reliqua autem (οἱ δὲ φαγη-

σιπόσια προσαγορεύουσι τὴν ἑορτὴν) uno tenore absque distinctione scribas: quam in partem haud dubie accepit Epitomator, ita scribens: Φαγησία. οἱ δὲ, Φαγησιποσίαν προσαγορεύουσι τὴν ἑορτήν. Sin ita distinguas verba, quemadmodum in Animadversionibus fecit Casaubonus, quartus erit casus: & sic intelligenda Clearchi verba, ac si dixisset, Προσαγορεύουσι τὴν ἑορτὴν Φαγήσια· οἱ δὲ Φαγησιπόσια. id est, *Festum illud Phagesia vocant, alii vero Phagesiposia*. Quae si valet ratio, intelligendum fuerit, praemisisse Clearchum *descriptionem* aliquam huius festi, (omissam hic ab Athenaeo,) & tum demum *nomen* illius declarasse. Quod deinde, ubi de *Rhapsodorum festo* agitur, pro ἕκαστοι τῶν θεῶν, quod est in vetustis membranis, ἑκάστοις τῶν θεῶν scripsit Epitomator, id homo haud indoctus, quum mendosam esse veterum exemplarium scripturam intellexisset, sua ex coniectura ita correxisse videtur: quam quidem coniecturam merito improbavit Casaubonus, τῷ θεῷ praeferens, nempe τῷ Διονύσῳ. Cum eodem Casaubono probavimus nos verbum παριόντες, quod cum editis teneant veteres membranae: sed non tam *praetereuntes*, quam *prodeuntes*, *in medium prodeuntes*, interpretandum putavimus.

Mox: » Cum ait, καὶ τὸ βιβλίον κεκτημένος οὐ φθονήσω, « » significat *se possidere librum* Clearchi. κεκτημένος valet, qui » *nactus sim & penes me habeam*: non, [ut Dalec. accepe» rat,] *cum nactus fuero*. « CASAUB.

Ad sequentia verba, quae sic olim legebantur, καὶ γὰρ Καλλίαν ἱστορεῖ τὸν Ἀθηναῖον γραμματικὸν συνθεῖναι τραγῳδίαν, ἀφ' ἧς ποιῆσαι τὰ μέλη καὶ τὴν διάθεσιν Εὐριπίδην ἐν Μηδείᾳ, καὶ Σοφοκλέα τὸν Οἰδίπουν: haec adnotavit CASAUBONUS: » *Callias* ille, a quo dicitur *Euri*» *pides* quaedam sumsisse, haud scio an alius sit a Callia » Comico, ex cuius fabulis transtulisse quaedam Menan» drum in suas observat Clemens Alexandrinus. De eo » Suidas. « — Clementem vide Stromat. libro VI. p. 743. ed. Potteri; Suidam vero, in Καλλίας Ἀθηναῖος κωμικός. Et *Callias* quidem *Atheniensis Comicus*, satis notus: *Grammaticum Calliam* non modo novit nemo; sed, qua aetate vixit is *Callias*, de quo hic agitur, nec dum ne nomen quidem *Grammaticorum*, quatenus doctorum hominum genus aliquod ita olim adpellatum est, exauditum erat. Ipsum autem hunc *Calliam Atheniensem*, qui Sopho-

a clem & Euripidem aetate nonnihil antecessit, (quem non est cur dubitemus eumdem fuisse cum Comico Callia) fabulam edidisse docet Athenaeus (lib. X. p. 453. c.) Γραμματικὴν θεωρίαν dictam, id est, *Artem legendi scribendique*; quo e Calliae dramate ibidem, (lit. e.) pariter atque hic, & *Euripidem*, ait, *Medeae* suae cum argumentum, tum carminis genus adoptasse, & *Sophoclem* in *Oedipode* nescio quid esse imitatum; quae cuiusmodi sint, cum ad illum locum accesserimus, disquiremus. Interim illud denique teneamus, eamdem *Calliae* fabulam ab eodem nostro Athenaeo diserte etiam Γραμματικὴν τραγῳδίαν (quasi *litteratam Tragoediam*, sive *Grammaticam Tragoediam* malueris) adpellari eodem libro X. pag. 448. b. Quae qui consideraverit, non dubitabit recte a nobis hoc loco, licet editam olim scripturam teneant ambo nostri veteres codices, Γραμματικὴν pro γραμματικὸν fuisse restitutum.

AD CAP. II.

Λαγυνοφόρια. Cum & hic, & paulo post, λαγηνοφορία scriptum esset in editis, adnotavit CASAUBONUS: » Scribo Λαγηνοφόρια. Neque laudo Eustathium & Ab» breviatorem, qui pro eo quod in nostris libris scriptum » Φαγήσια ἑορτὴ & Φαγησιπόσια, ipsi scribunt Φαγησία, » & Φαγησιποσία. « — De terminatione vocis ex ms. *A.* nil adnotatum: Epitomator vero rursus haud dubie penacurâ usus est, sic scribens: Ἐρατοσθένης φησὶν, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ λαγυνοφορίαν ἑορτήν τινα τῷ Διονύσῳ ἄγεσθαι· ἐν ῇ τὰ κομισθέντα δειπνοῦσι κατακλιθέντες &c. Quum vero secunda vocabuli syllaba per η scripta esset in editis, λαγηνοφορία, & paulo post in ed. Cas. λαγήνου etiam pro λαγύνου esset scriptum, ex hoc ipso loco probatum ivit TOUPIUS in Animadv. in Schol. ad Theocr. Idyll. X. 13. pag. 217. quod Attici λάγυνον, id Alexandrinos λάγηνον vocasse. Ac reperitur quidem passim & alibi apud nonnullos auctores ista scriptura λάγηνος per η, in editis certe libris: &, per η efferri olim solitam esse a Graecorum nonnullis vocem illam, arguere videtur latinum vocabulum *lagena*: sed ignorant eam scripturam cum veteres Grammatici, tum probatissimi quique scripti libri. Athenaei quidem codices, quibus uti nobis licuit, constanter per υ efferunt illud vocabulum, cum hoc loco, tum alibi, veluti X. 422.

c. d. & XI. 433. b. c. d. e. Confer Suidam, & Moerin p.
246. ibique notata. In festi nomine autem probavi Casau-
bonum, terminationem pluralis numeri commendantem.

Πτολεμαίου κτίζοντος ἑορτὴν καὶ θυσιῶν παντοδαπῶν γέ- b
νη. » Videamus quid appellet Eratosthenes *κτίζειν ἑορτήν.*
» *Festum instituere* sine dubio significat hoc loquendi genus:
» sicut latini suum *condere* usurpant. « CASAUBONUS. —
Mox, ubi legitur vulgo *καὶ μάλιστα περὶ τὸν Διόνυσον*,
probabiliter corrigit TOUP l. c. *καὶ μάλιστα τ ὰ περὶ τὸν
Διονυσ.* *Dein*, ubi legitur *τοὺς θαλλοὺς*, adnotavit Brun-
ckius & Villebrunius, in ms. Paris. *B.* superscriptâ literâ
φ indicari aliam scripturam, *φάλλους.*

τὰ κομισθέντα αὐτοῖς δειπνοῦσι. » Corruptum est Pto-
» lemaei responsum ad sororem. « [At, non Ptolemaeus
respondet, sed *ὁ θαλλοφόρος.*] » *Vocatur*, ait, *hoc festum*
» *Lagenophoria*, *καὶ τὰ κομισθέντα αὐτοῖς. οἷ* [sic nempe
» legebatur in editis] *δειπνοῦσι κατακλιθέντες ἐπὶ στιβά-*
» *δων.* Lege, *καὶ τὰ κομισθέντα ἕ κ α σ τ ο ι δειπνοῦσι*, vel
» hoc modo, *τὰ κομισθέντα αὐτοῖς ἰ δ ί ᾳ δειπνοῦσι.* Sic
» statim, *ἐξ ἰδίας ἕκαστος λαγήνου πίνουσιν*: & paulo post,
» *εὐωχοῦνται κατ' ἰδίαν.* « CASAUBONUS. — *τὰ κομισθέντα
αὐτοῖς α ὐ τ ο ὶ δειπνοῦσι* corrigebat TOUP l. c. At brevius
etiam rem conficiunt mssti libri, importunam voculam
οἷ prorsus ignorantes: nam in *Epit.* quidem scribitur, *τὰ
κομισθέντα δειπνοῦσι*: in ms. *A.* & *B.* vero, *τὰ κομισθέντα
αὐτοῖς δειπνοῦσι.* *Mox*, quod *λ α γ ή ν ο υ* legitur in ed.
Cas. id ex ipsius Casauboni auctoritate factum: superio-
res editiones cum msstis *λ α γ ύ ν ο υ* tenebant, de quo
paulo ante dictum. Scripturam *παρ' α ὐ τ ῶ ν* cum edi-
tis praefert ms. *Ep.* *παρ' α ὑ τ ῶ ν* habet ms. *A.* quod per-
inde est: utrumque idem valet ac *παρ' ἑαυτῶν*, id est: *de
suo*, vel *domo sua.*

ἐμβλέψασα πρὸς ἡμᾶς. » Ex eo quod ait, *ἐμβλέψασα*
» *πρὸς ἡμᾶς*, nempe regina Arsinoë, paret descriptum eo
» libro fuisse ab Eratosthene vel suum vel alius cuiusdam
» cum Arsinoa colloquium. « CASAUBONUS. — Equidem
intellexeram, Eratosthenem (aut eum, quem is hoc loco
loquentem inducit) in comitatu fuisse reginae, cum pom-
pam huius festi illa spectaret. In libro autem, *Arsinoë* in-
scripto, probabile est, plurima ad vitam & ingenium
moresque illius Reginae spectantia complexum fuisse au-
ctorem.

συνοίκιά γ', ἔφη, ταῦτα ῥυπαρά. »Συνοίκια vocant »Graeci τὰ πλείονα ἐφέστια, ut interpretatur Hesychius: »*locum* intelligens *ubi plures separatim habitant.* Ita etiam »nomen συνοικίαν exponit Aeschines orator. Hic vero Ar»sinoa nominat συνοίκια, *contubernia epulas agitantium.* « CASAUB. — Confer quae ad Aeschinem notarunt Markland & Taylor, pag. 129. ed. Reisk.

c ἀνάγκη γὰρ &c. »Elegans est in Arsinoae verbis figu»ra, quae πρὸς τὸ σημαινόμενον [*ad sensum*, non ad lite»ram] dicitur. Ἀνάγκη, ait, τὴν σύνοδον γίνεσθαι (vide»licet ῥυπαράν: & fortasse id verbum deest:) παμμι»γοῦς ὄχλου θοίνην ἕωλον καὶ οὐδαμῶς εὐπρεπῆ παρατι»θεμένων. pro παρατιθεμένου: ut ὣς φάσαν ἡ πληθύς: [Iliad. »β. 278.] *Turba ruunt in me:* & in Achaei versu paul»lo post, [pag. 277. b.] πολὺς ὅμιλος χραίνοντες. Puti»dum est deliberare, an legendum sit θοίνην αἴολον pro »ἕωλον. « [Quod fecerat Dalecampius, utrumque (ut ait) reddens, *varias epulas rancidasque.*] »Nam imperitissimus »Graeci sermonis fuerit, cui persuaderi potuerit, vel to»lerabilem esse eam coniecturam. ἕωλον θοίνην vocat *da»pes pridianas.* Axionicus in Chalcidico: [apud Athen. VI. 240. b.]

»Γλαύκου βεβρωκὼς τέμαχος ἐφθὸν τήμερον,
»αὔριον ἕωλον τοῦτ' ἰδὼν [immo ἔχων] οὐκ ἄχθομαι.

»Vituperantur utplurimum ἕωλοι *cibi:* quamquam me»mini, Hippocratem in libro περὶ Παθῶν praecipere qui»busdam aegris, ut utantur cibis ἑώλοις καὶ ψυχροῖσι. « CASAUBONUS. — *Cibos* ἑώλους, id est, *hesternos* vel *pridianos*, dixisse Graecos pro *rancidis* aut *putidis*, eamdemque inde notionem eiusdem vocabuli ad alias quoque res *putidas* aut *vetustate obsoletas* fuisse translatam, pervulgatum est. Ad priora verba, ἀνάγκη γὰρ τὴν σύνοδον γίνεσθαι, haec adnotavit doctissimus CORAY: »Putat Casaubonus, »subaudiri ex praecedentibus vocabulum ῥυπαράν. Ellipsis »durior: malim legere; ἀνάγκη γὰρ τοιαύτην τὴν »σύνοδον γίνεσθαι: *nam necesse est, conventum illum talem* »(i. e. ῥυπαρὰν) *fieri* &c. Potest & brevius sine articulo »legi: ἀνάγκη γὰρ τοιαύτην σύνοδον γίνεσθαι. « — Mihi nihil desiderari videbatur. Graeca ad verbum latine sic interpreraberis: *Necesse est enim esse id convivium* (hoc enim sonat vox σύνοδος: vide IV. 149. b. 186. a. & 210. f.) *promiscuae turbae hominum, quibus rancidum adponitur epulum*

» Primae Philosophiae, de discrimine inter haec duo, sunt » haec notatu dignissima verba: Ἡ σῆψις, ait, καὶ τὸ σηπτὸν, περίττωμα τοῦ πεφθέντος ἐστί. Sed observemus » auctoris nostri verba. Neque enim dixit, *concoctionem ciborum esse* σῆψιν, sed *fieri* κατὰ σῆψιν. Etiam Peripatetici » faciunt haec affinia. Olympiodorus, quo loco explicat, » quid inter illa sit differentiae: Λέγομεν [inquit] πρῶτον » ὅτι ἡ πέψις. ἀλλὰ πρὸς τὴν ἡμῶν χρῆσιν λέγομεν αὐτὴν » πέψιν· ἐπεὶ ὅσον πρὸς τὸ πεττόμενον, σῆψίς ἐστι. Leguntur haec in Commentariis ad quartum Meteorolog. » Nemo negaverit, prima verba longioris periodi frustum » esse. Lego ac suppleo: Λέγομεν πρῶτον, ὅτι ἡ πέψις τοῦ » πεττομένου οὐκ ἐστὶ πέψις, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἡμῶν &c. » Hoc est: *Coctio non est eius quod coquitur coctio: sed nos » ratione usus nostri eam vocamus coctionem: nam eius quidem » respectu quod coquitur, putrefactio est.* « Casaubonus. — Ad ista Nostri verba, Τὸ γὰρ τῆς σελήνης ἄστρον πρὸς τὰς τῆς τροφῆς ἁρμόττει πέψεις, σηπτικὸν ὑπάρχον: haec adnotavit tam Medicae artis, quam Graecae omnis antiquitatis peritissimus Coray: » Haec Daphnus medicus ex » veterum Medicorum dogmatibus promit. Auctor libri » de Insomniis, qui inter Hippocratis opera extat, influxum Lunae in ventriculum, praecipuum digestionis organum, ita expressit: Ἄστρων μὲν οὖν ἡ ἔξω περίοδος, » ἡλίου δὲ ἡ μέση, σελήνης δὲ ἡ πρὸς τὰ κοῖλα. T. I. pag. » 635. Edit. v. d. Lind. Ubi per κοῖλα intelligit ipsum *ventriculum*, κοιλίαν vocatum; ut clare patet ex sequentibus. Confer & Plutarchum, de Facie in orbe Lunae, T. » IX. p. 668. edit. Reisk. « — Apud eumdem Plutarchum, Symposiacor. libro III. cap. 10. agitatur Quaestio, cum his quae differentem Daphnum facit Athenaeus coniuncta: Διὰ τί τὰ κρέα σήπεται μᾶλλον ὑπὸ τὴν σελήνην, ἢ τὸν ἥλιον. *Cur carnes magis sub Lunam putrescant, quam sub Solem?* Denique de hoc Athenaei loco, si tanti videtur, conferenda quae disputavit Listerus ad Apicium, pag. 247. Quod scripsimus τὸ γὰρ τῆς σελήνης ἄστρον, articulum τῆς, qui aberat editis, dederunt ambo nostri codices mssti.

AD CAP. IV.

τῶν παρεσκευασμ. καὶ αἰεὶ παρασκευαζ. Scripturam

e αἰεὶ, pro ἀεὶ, quod erat in editis, adoptavimus ex membr. *A.*

Introitum huius capitis suo more omittens Epitomator, ab his verbis incipit, Ὅτι πάντων τῶν προσοψημάτων ὄψων καλουμένων, ἐξενίκησεν ὁ ἰχθὺς &c. Ad quae spectat CASAUBONI Animadversio haec: »Rite & ordine fecit A- »thenaeus, cum libro hoc tractaturus DE PISCIBUS, de »communi omnium appellatione initio quaedam propo- »suit. Docet igitur nos isto loco, *pisces vulgo dictos etiam* »ὄψα. *Omnia opsonia*, inquit, ὄψα *appellantur: sed ex om- »nibus solus piscis obtinuit tandem, ut,* ὄψον *simpliciter cum »dicitur,* p i s c i s *intelligatur.* Antiquioribus Graecis & »ὄψον & προσόψημα non aliud significabant, quam προσ- »φάγιον: id est, *quidquid ad panem adhibetur*, ut vertit »Cicero apud Xenophontem.« [Vide Cic. Tusc. Quaest. V. 34. & Xenoph. Cyrop. I. 2, 8.] »Latini, *opsonium*, »aut *pulmentum* sive *pulmentarium*, ut recte vetus inter- »pres Novi Foederis. At ὄψον, pro *pisce*, apud vetustis- »simos Graecorum scriptorum non legas: sed ὄψον θα- »λάττιον, ut apud Hippocratem passim. Polybius quo- »que, in describenda felicitate Lusitaniae: τὸ θαλάττιον »ὄψον μεγάλην ἔχει διαφοράν. [Polyb. XXXIV. 8, 6. apud »Athenaeum libro VIII. pag. 331. a.] Atque haec piscium »appellatio ita familiaris fuit primis temporibus, ut non »solum *marinos*, verum sine discrimine *omnes pisces* dice- »rent ὄψα θαλάττια, aut etiam θαλάττια solum. Hip- »pocrates, DE Morbo Sacro: ἀπέχεσθαι κελεύοντες θα- »λασσίων, τρίγλης, καὶ μελανούρου, κεστρέος, ἐγχέλυος. »Anguilla, etsi ingreditur maria, fluviatilis tamen piscis »est potius quam marinus. Libro primo DE Morbis Mu- »liebribus: χρήσθω ὄψοισι θαλασσίοισι μᾶλλον ἢ κρέασι. »Sic & alibi saepe θαλάσσια & κρέα opponit; non uti- »que *marinos* tantum, sed *omnes* in totum *pisces* intelli- »gens. Interpretes, qui observatiunculam hanc recte ca- »pere non potuerunt, locis sexcentis ὄψον *opsonium* ver- »terunt, cum deberent *pisces.*« [At potuerint hi auctori- tate Nepotis se tueri, in Themistocl. cap. 10.] »ὀψάριον, »*parvum obsonium* [vertunt; vide lib. IX. pag. 385. ubi »saepius illud vocabulum occurrit:] ubi erat vertendum »*pisciculus*. Glossarium vetus: Ὀψάριον, . . *ciculus*. scri- »be, *pisciculus*. [Sic apud Suidam: Ὀψάριον, τὸ ἰχθύ- »διον.] Somnium merum est, quod iam olim vigilantes

» quidam Grammatici somniarunt, ὀψάριον non *pisciculum* » significare, sed *piscem*, παρὰ τὸ ὄψον αἱρεσθαι ἐκ τῆς » θαλάττης. [Auctor Etymol. M. pag. 646.] Iidem inter» pretes εὔοψα χωρία, id est, *loca piscosa*, vertunt *boni opso»nii*, in Archestrati versu:

» Ἄλλως δ' εὔοψον σφόδρα χωρίον ἐστὶ Κάρυστος.

» Porro quod pisces appellarint Graeci ὄψα, in caussa est » *aviditas eius cibi*, quae fuit *Graecis familiaris*, cum ab insti» tuto; erant enim plerique dediti gulae & cupediis; tum » a natura. Sunt enim naturales quaedam propensiones » hominum, quarum caussae ab humano ingenio afferri » non possunt. Hoc voluit Athenaeus, cum hoc loco nar» rare instituit, quosdam fuisse *bubulae amantes*, ut *Hercu» lem*: quosdam φιλοσύκους, ut *Platonem*: alios φιλοβό» τρυς, ut *Arcesilam*: nonnullos φιλομήλους, ut *Philippum*, » & *Alexandrum eius filium*. Quemadmodum autem pro» pensiones huiusmodi in quibusdam a natura ingeneratas » videre est: sic etiam odia & abominationes in multis, » quas equidem mirari magis soleo. Quam multi sunt, » quos Attalicis conditionibus non adducas, ut caseum de» gustent, aut pirum, aut vinum? Notus mihi fuit apud » Volcas Arecomicos adeo μισόμηλος quidam, ut ad mali » aspectum vel odorem totus horreret. Huic cum nuper » amicus literas traderet, quas in mantica habuerat, ubi » erant poma; ille vero eas abominatus statim proiecit, » neque umquam legere sustinuit. Quin hoc adeo homi» nem commovit, ut aegre impeditus sit quo minus factam » sibi iniuriam ultum iret. «

Haec Casaubonus. Quod vero de *Hercule* ait Athenaeus, ὃς τοῖς βοείοις κρέασιν ἐπήσθιε σῦκα χλωρά: eadem fere verba ex *Euripidis* nescio qua tragoedia sic citavit Clemens Alexandrinus, in Cohort. ad Gentes p. 65. ed. Pott. ὃς ἑστιώμενος τοῖς κρέασι χλωρὰ σῦκα ἐπήσθιεν. Quae cum hoc Athenaei loco collata, in huiusmodi senarium redegit MUSGRAVIUS, in Euripidis Fragm. ex incertis Tragoediis, num. 147.

Κρέασι βοείοις χλωρὰ σῦκ' ἐπήσθιεν:

quem latine sic reddidit: *Post carnes bubulas ficus virides comedit.* Quae de eodem *Hercule*, tum de *Platone* & de *Arcesila* hic commemorantur, eadem ex Epitoma repetiit Eustathius ad Il. λ'. p. 814. l. 26 sq. Quod dein, de *Alexandro*, ad DOROTHEUM auctorem provocat Noster, ὡς

Δωρόθεος φησὶν ἐν τῇ ἕκτῃ τῶν περὶ Ἀλέξανδρον Ἱστοριῶν: ad ista verba adnotavit CASAUBONUS: »Conditor »ille rerum Alexandri, quem vulgati codices *Dorotheum* »nominant, in Excerptis [nempe, in Hoeschelianο codice »Epitomae] dicitur *Theodorus*.« — At iam persaepe observavimus, multis inquinatum mendis fuisse Hoeschelianum illum Epitomae Codicem, quibus immunem vidimus optimum nostrum Parisiensem: qui quidem & hoc loco cum membranis *A.* & editis in scripturam Δωρόθεος amice consentit.

a *οὐκ ἀγνοῶ δὲ, ὅτι ὄψον κυρίως καλεῖται πᾶν τὸ πυρὶ κατασκευαζόμ. &c.* »Probat deinde, voce ὄψον significari »generaliter πᾶν τὸ πυρὶ κατασκευαζόμενον εἰς ἐδωδήν: »*quicquid igne paratur ad edendum*. Duplicem, ei probando, »vocis ὄψον etymologiam affert: vel, quasi ἕψον ab ἕψω; »unde dicantur [quasi] ἑφθὰ, *elixa*: vel ab ὀπτῶ; ut »proprie sic dicatur quod *assatum* est. Sed de hoc etymo »audiamus aliorum magistrorum iudicium. Γίνεται, aiunt, »ὄψον παρὰ τὸ ὀψέ· διότι οὐχ ἕωθεν, ἀλλ' ὀψὲ, τοιαύ»τας τροφὰς προσεφέροντο· ἢ μᾶλλον, ὅτι ὀψὲ καιροῦ εἰς »χρῆσιν ἦλθεν ἀνθρώποις, ἡδονῆς χάριν, τὸ ὄψον· τὰ πρὸ »τούτου γὰρ ἁπλοϊκῶς ἔζων. τὸ δὲ εἰπεῖν, ὡς ἐκ τοῦ ἕψειν »γίνεται τὸ ὄψον, οὐ πάνυ εὐοδοῦται· τά τε ἄλλα, καὶ »ὅτι τὸ μὲν ἕψω δασύνεται, τὸ δὲ ὄψον ψιλοῦται.« CASAUBONUS. — Verba proxime a viro docto citata, Eustathii sunt, ad Iliad. λ'. pag. 814. l. 6 sqq. A verbo ὀπτῶ nomen ὄψον derivat Etymologici auctor. Apud Nostrum in adlatis verbis, pro κατασκευαζόμενον, perperam κατασκευασόμενον scribitur in ed. Cas. errore operarum ex ed. Bas. propagato. Dein, ubi (sic) ἑψόν ἐστιν expressum est in editis, consentiente (ut puto) ms. *A.*, ut intelligatur vox oxytona ἑψόν: ibi in nostro ms. *Ep.* ἕψόν ἐστιν (sic) scribitur, ut intelligatur vox penacuta ἕψον: quam scripturam, quod ad accentum adtinet, probasse videtur Casaubonus, in Animadversione modo adlata ἕψον scribens.

AD CAP. V.

κατὰ γὰρ τὸν Σοφοκλέα, &c. »Versus *SOPHOCLIS* ita »scripti fuerant a poëta:

b »Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει

»σαίνουσι τ' οὐραίοισι τὴν κεκτημένην.

» *Chorus mutorum piscium cum strepitu adveniebat: atque illi* b » *caudis adulabantur suam dominam.* Thetim fortasse intelli» gebat, aut Nereïdum vel Leucothearum unam. Athe» naeus, more suo, poëtae verba levi mutatione senten» tiae suae accommodavit.« Casaubonus. — At, secundo versu, non *σαίνουσί τ'*, sed σαίνουσιν. *absque coniunctione* exhibet cum editis codex mstus uterque. Quod quum minus commodum videretur, in σαίνοντες mutavit Brunck: (in Sophoclis Fragm. ex Incertis Tragoed. num. 42.) qui & de argumento fragmenti consulendus. Ac non modo per se quidem percommoda videri debebat illa emendatio, sed & perapte respondebat verbo *χραίνοντες*, quo Achaeus utitur in testimonio proxime sequente. At, quoniam tamen ferri utcumque posse scriptura librorum videbatur, tenendam hanc in Athenaei editione putavi.

Achaei verba, cum continuo tenore scripta fuissent in ed. Ven. & Bas., dein in ed. Cas. veluti per versus in hunc modum distributa erant:

Πολὺς γὰρ ὅμιλος ποντίου κύλλου σοβῶν ἐνάλιος θεωρία
χραίνοντος οὐραίοισιν εὐδίαν ἁλός.

Inde in Animadversionibus monuit Casaubonus: » Locum *Achaei* ita scribimus & distinguimus:

» — Πολὺς γὰρ ὅμιλος ποντίου
» κοίλου σοβῶν, ἐνάλιος θεωρία
» χραίνοντες οὐραίοισιν, εὐδίαν ἁλός.

» Videtur *Achaeus* superiorem Sophoclis locum in diversa » sententia esse imitatus. Fuit enim *Sophocles* natu gran» dior, ut scribit Suidas. [in Ἀχαιὸς, Πυθοδώρου.] Ποντίου » κοῖλον, periphrasis est *maris. Marinum cavum*, pro cavo » ubi est mare. Neque Gesnerum audiet hîc, neque Da» lecampium, qui doctissimorum hominum auctoritati ra» tionem esse anteponendam statuerit. Iam ὅμιλος χραί» νοντες, ut in versibus Sophoclis χορὸς σαίνουσιν, & si» milia, de quibus superiore capite. [ad pag. 276. c.] A» chaei fabula, unde haec sunt, appellatur Μοῖραι, con» sensu librorum omnium. Hesychius, in Νυμφόβας, lau» dat hunc poëtam ἐν Μύροις: ubi forte scribendum ἐν » Μοίραις. Laudatur etiam Hermippi comici fabula eodem » nomine.« — Recte apud Hesychium l. c. ἐν Μοίραις editur hodie, ut voluerat Casaubonus. Simillimus error apud Athenaeum, XI. 476. d. in Hermippi fabula commissus,

h ubi Μύροις vulgo editur, sed propius vero Μύραις exhibent nostrae membranae. In *Achaei vers.* 2. mendosam scripturam κύλλων, quam exhibebant editi libri, tenens Dalecampius, *turbam mutilorum piscium* interpretatus erat; notaveratque in ora: » Κύλλους, id est, *mutilos*, vocat; » quia tanquam mutilati pedibus careant. « Gesnerus vero (De Aquatilib. pag. 177.) Ponticum *cyllum* sive *scyllum*, canem marinum, interpretatus erat; cuius sententiam idem Dalecampius etiam commemoraverat. Quorum rationes merito improbans Casaubonus, insignem utique veri speciem secutus est, cum κοίλου corrigendum censeret. Cui tamen ne obsequeremur nos, vetustae nostrae membranae *A*. (nam in *Epit.* desunt Achaei verba) prohibuerunt, in quibus κύκλου perspicue scribitur; quod ipsum etiam ex ms. Paris. *B*. commendaverat Villebrunius, & in Gallica versione his verbis expresserat, *une grande troupe d'habitans de la mer qui environne le globe*. Sane quum vetus fuerit, nec ea utique absurda, philosophorum sententia, universam terram (πᾶσαν τὴν οἰκουμένην) esse insulam, quam oceanus sive mare Atlanticum circumfluat: (de qua vide Aelian. Var. Hist. III. 18. &, quem ibi Perizonius laudavit, Aristotelem in libello De Mundo, cap. 3. pag. 20. & 22. ed. Batteux:) quid impedit quo minus credamus, eamdem sententiam a poëta Achaeo adoptatam & in versibus istis expressam fuisse? Id si cui minus videtur probabile, possimus fortasse πόντιον κύκλον intelligere *mare Deam longe lateque circumcirca cingens*. Verba ἐνάλιος θεωρία parum feliciter Dalecampius his latinis, *si quis inspectet*, expressit. Multo commodius Villebrun Gallico sermone, *spectacle marin*. Nobis placuit, *pompam* intelligi: poteramus vero perinde & *chorum* vertere, & *sacram legationem*. Vide Casaub. ad VI. 251. b. & Xenoph. Memorab. III. 3, 12. & quos ibi auctores laudavit Ernesti. Et respondet hoc nomen θεωρία illi χορὸς, quo in superioribus versibus usus Sophocles erat. Denique vero, quum defectu laboret iste versus,

κύκλου σοβῶν, ἐνάλιος θεωρία:

vide ne σοβῶντες, pro σοβῶν, scriptum oportuerit, quo compleretur senarii mensura. *Versu* 3. pro mendoso χραίνοντος, non dubitavi χραίνοντες ex Casauboni emendatione in contextum recipere. *Ibidem*, pro οὐραίοισιν, corrupte θυραίοισιν legebatur in ed. Ven.

& Baf. pariterque in membr. A. quod ex fuperioribus Sophoclis verbis tacite correxit Cafaubonus. τὸ οὐραῖον idem valet ac ἡ οὐρὰ, *cauda*: fic VII. 294. d. & alibi. b

ἀπομνημονεύσω δέ σοι. Incommode pofita hic videri δὲ particula poterat, pro qua δ' ἂν utique malles. At faepe poft parenthefin, initio apodofeos, continuant Graeci fcriptores orationem particulâ illâ δὲ adhibitâ; qua quidem tum maxime folent uti, cum eadem δὲ particula initio etiam protafeos pofita fuit. Quare hic quidem nil mutandum cenfeo; fed fupra, initio huius capitis, pro Πολλῶν οὖν, Πολλῶν δὲ malebam: at nec ibi temere quidquam mutatum velim. Vide loca citata in Lexico Polyb. p. 125.

πάντες γὰρ συνεισήνεγκαν εἰς αὐτοὺς τὰς ἐκ βιβλίων συμβολάς. Vide I. 4. b. & ibi notata, Tom. I. Animadv. p. 52 fq. Quod ait εἰς αὐτοὺς, id valet εἰς ἑαυτοὺς, quod ipfum idem fonat ac εἰς ἀλλήλους. Vide Lexic. Polyb. p. 104. n. 3.

Ὅστις ἀγοράζων &c. AMPHIDIS ifta verba, cum continuo tenore, veluti profa oratio, fcripta effent in editis, fic digerenda effe, ut a nobis factum, monuit CASAUBONUS, haec infuper adnotans: »In primo verfu quae»dam omiffa, ad fententiam non neceffaria: ὦ δειλαῖε σύ.« [five quidvis aliud, quod legitime explere fenarium poffit.] »Quid autem appellet poëta *pifces* ἀληθινοὺς, fcire»mus fi extaret eius fabula.« — Equidem ἰχθῦς ἀληθινοὺς ita intelligendos exiftimo, quafi dixiffet poëta, ἐξὸν ἀπολαύειν ἰχθύων, ἀληθινοῦ ὄψου: *cum liceat pifcibus frui, qui funt veriffimum obfonium.* Confer modo dicta Auctori noftro pag. 276. e. Caeterum tam abrupte & importune hic proferuntur illi verfus, ut facile adfentiaris doctiffimo DUTHEIL, fufpicanti aut aliunde haec effe alienum in locum translata, aut intercidiffe nonnihil, quo intelligeretur ratio, qua fuperioribus hoc maxime loco ifta fubiecif fet auctor; quo loco agnofcunt eadem ambo codices mssti cum editis. Tum vero & in his, quae mox fequuntur, Καὶ γὰρ Σοφοκλέους εἰπόντος &c. defidero connexionem; non quidem quod ad argumentum fpectat: nam ea ratione, qua in verfione latina nonnihil ex coniectura fupplevi, facile intelligi nexus orationis poteft: fed turbat me ipfa particula coniunctiva Καὶ γὰρ, cui quo pacto nunc fuerit locus, (five eam *etenim* reddideris, five, *fcilicet, nempe*,) exputare non potui. c

ἑλλούς. Ad editam olim fcripturam ἐλλοὺς, & dein ἐλ-

λοῖς & ἐλλοὶ, nihil ex ms. *A.* notatum. Sed *leni spiritu* recte scribitur vox in *Epit.* ut in *Sophoclis Aiace* vs. 1297. ex msstis edidit Brunck. Sic & Hesych. in Ἐλλὸν, & in Ἐλλός. De eodem vocab. nonnihil infra monebimus ad p. 308. b.

d. Ξενοφῶν - - γράφων οὕτως· Ὀψοφαγίστατός τε &c. „Xenophontis locus extat in tertio Commentariorum: „ubi hodie βλακώτατος, minus recte, pro βλακίστατος.„ Casaub. — Vide Memorab. Socrat. III. 13, 4. & quae ibi a Viris doctis notata. Duo vocabula, quae e *Xenophonte* hîc profert Athenaeus, citans Eustathius ad Iliad. λ'. pag. 814. l. 22. ait: ὁ ὀψοφαγίστατος καὶ βλακίστατος· ἃ δὴ λέγεται κεῖσθαι παρὰ Σοφοκλεῖ. Is error ex Epitoma Athenaei ductus est; cuius auctor negligentius praecipitantiusque (quod subinde ei accidit) excerpens istum locum, sic scripserat: Ὀψοφαγίστατος καὶ βλακίστατός ἐστι, φησὶ Σοφοκλῆς. Quo de errore, cum Abbreviatoris, tum Eustathii, monuit Casaubonus in ipso introitu suarum ad Athenaeum Animadversionum, & nos in Praefatione, pag. XXIII. not. *p.*

ὁ τὴν Τιτανομαχίαν ποιήσας - - - Ἔχαιρε δὲ Σοφοκλῆς τῷ Ἐπικῷ Κύκλῳ, &c. Occasione istorum verborum tam eruditam quam longam disputationem instituit Casaubonus, qua, ut inscripto titulo ipse profitetur, exponuntur:

DE EPICO CYCLO,

non protrita, & parum vulgo nota.

„Tractationem, inquit, de singulis piscibus una adhuc observatio praecedit. Sophoclis versus est in Aiace Lorario, Ἐφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθύσι διαφθοράν. Non passim obvia aut in frequenti usu posita est vox ἐλλός. Itaque de ea quaerunt Deipnosophistae. Quaestio ita proponitur: Ἐζήτησέ τις, εἰ καὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ τις τῷ ὀνόματι κέχρηται. Respondet Zoilus huic quaestioni in haec verba: Οἶδα ὅτι ὁ τὴν Τιτανομαχίαν ποιήσας, εἴτ' Εὔμηλός ἐστιν ὁ Κορίνθιος, ἢ Ἀρκτῖνος, ἢ ὅστις δήποτε χαίρει ὀνομαζόμενος, ἐν τῷ δευτέρῳ οὕτως εἴρηκεν·

Ἐν δ' αυτοὶ [1] πλωτοὶ χρυσώπιδες ἰχθύες ἐλλοὶ
νήχοντες παίζουσι δι' ὕδατος ἀμβροσίοιο.

1 Sic, αὐτοὶ, in Animadversionibus Casauboni scriptum, casune, nescio, an ipsius docti Viri consilio. Ἐν δ' αὐτῇ quidem in contextu tenent editiones omnes, nec e ms. *A.* diversa adnotata scriptura: in Epitoma vero ipsa illa tria verba, Ἐν δ' αὐτῇ, praetermissa sunt.

libro I. [cap. 9. sect. 19. pag. 59. ed. Heyn.] Scholiastes Pindari ad Odam IV. Isthmionicarum, Περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Ἡρακλέους ἐκ Μεγάρας παίδων, διαλλάττουσι. Διονύσιος μὲν, ἐν πρώτῳ Κύκλων, Θηρίμαχον καὶ Δηϊκόωντα. « 1

» Scripsit & *Hesiodus* Theogoniam: sed quam fuisse in *Cycli* syntagma relatam non puto. Separatur enim Hesiodus a Cyclicis ab antiquo scriptore, unde haec profert Eusebius, Προπαρ. libro primo: [cap. 10. p. 39.] Ἔνθεν Ἡσίοδος οἵ τε Κυκλικοὶ περιηχημένοι Θεογονίας καὶ Γιγαντομαχίας καὶ Τιτανομαχίας ἔπλασαν ἰδίας καὶ ἐκτομάς. *Cyclicos* hîc intelligo Epici Cycli auctores; a quorum numero Hesiodus excluditur. Sed non defuerunt, qui & *Hesiodum* & *Homerum Cyclicorum* appellatione complecterentur. Magni Etymologi auctor scribit alicubi, [pag. 600. l. 9.] παρὰ τοῖς Κυκλικοῖς αἱ ψυχαὶ νεκάδες λέγονται: deinde Homeri versum subiicit ex Iliadis ραψ. ε. quasi Homeri poëmata pars essent Cycli: quod tamen non arbitror. Verius puto, ad imitationem Epici Cycli, caeterorum quoque poëtarum Κυκλικοὺς fuisse solitos appellari quicunque materiam aliquam continua serie pertexuissent, ut fecit princeps poëta Troianum bellum & Ulyssis errores. Similiter *Antimachum*, qui Thebanam historiam multis libris descripserat, *cyclicum*, & eius Thebaïdem κυκλικὴν veteres nominant. Athenaeus libro XI. [p. 465. e.] ὁ δ' Οἰδίπους δι' ἐκπώματα τοῖς υἱοῖς κατηράσατο, ὡς ὁ τὴν Κυκλικὴν Θηβαΐδα πεποιηκώς φησιν. Isidorum hoc voluisse puto, cum istud nobis aenigma proponeret libro VI. *Cyclus paschalis vocatus, eo quod in orbe digestus sit, & quasi in circulo dispositum ordinem complectatur annorum sine varietate & ulla arte: unde factum est, ut cuiusque materiae carmina simplici formâ facta cyclica vocarentur.* Quam ineptum est, a circulo paschali putare nomen invenisse cyclica poëmata? Sed legerat apud Graecos, quod vetus interpres Aristophanis [ad Av. 919.] scribit, κύκλια dici, τὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἔχοντα. «

1 De isto *Dionysio* (quem Milesium alii, nonnulli Mitylaeneum, alii Rhodium faciunt) illiusque libris περὶ Κύκλου, nondum satis ad liquidum perducta quaestio. Vide Meursium in Notis ad Helladii Chrestom. p. 38 sq. Vossium de Historic. Graecis p. 358. Fabricium Bibl. Graec. T. I. p. 281 sq. in not. & T. II. p. 799 sqq. Wesselingium ad Diodor. lib. I. c. 52. Valcken. ad Eurip. Phoen. p. 734 sq. Denique Heynium in Indice Scriptor. ab Apollodoro laudator. p. 980 sqq.

e »Etsi autem Cycli epici plures fuerunt auctores: interdum tamen de eo sic loquuntur antiqui, quasi unius solum fuisset opus. Eustathius ad quartum Odysseae: [p. 166. c.] Δέκτην δὲ Ἀρίσταρχος μὲν τὸν ἐπαίτην λέγει παρὰ τὸ δέχεσθαι· ὁ δὲ Κυκλικός, φασὶν, ἤγουν ὁ τῶν Κυκλίων ποιητὴς, ὀνοματικῶς ἀκούει τὴν λέξιν. *Cyclicus* hic nuncupatur aliquis e poëtis Epici Cycli; in cuius extremo tota Ulyssis fabula continebatur, ut ex Photio ante diximus. Sic accipiendum apud Horatium: [Arte Poët. 136.]

Nec sic incipias ut scriptor cyclicus olim.

Quem poëtam intelligat Horatius, nominatim indicare non possumus: unum certe aliquem e Cyclicis illis de queis loquimur, voluit significare. Docti putant *Stasimum*, auctorem τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος, intelligi. Sane eum poëtam inter Cyclicos habitum fuisse ostendunt antiqua in Aristophanem scholia ad Equites: [vs. 1053.] in quibus cum historia quaedam ex Iliade parva esset narrata, sequuntur statim haec verba, Τοῦτο ἐκ τοῦ Κύκλου ἀφείλκυσται: nihilominus tamen Stasimum vel Stasinum, Cypriorum poëtam & parvae Iliadis, diserte Photius separat a Cyclicis. Quamobrem ex huius sententia *Cyclicus* apud Horatium non erit Stasimus, sed alius quis τῶν ἐκ τοῦ Κύκλου: *quos* ait idem Photius, *non propter aliquam in carmine praestantiam solitos commendari, sed tantum propter rerum seriem eo corpore comprehensarum.* Atque hoc valde congruit illi loco Horatii, ubi ineptiarum arcessitur is quem *Cyclicum* nominat.«

» Veterum in Homerum Σχολίων auctor, hos Cyclicos etiam *Polemonios* fuisse appellatos, indicat. Ait enim, [ad Iliad. γ'. 242.] Ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Πολεμωνίοις ἤτοι Κυκλικοῖς. Quae autem ratio eius appellationis? An simile est ut si quis ius civile Romanorum *Tribonianeum* diceret, quia Tribonianus id congessit ac digessit? Fieri potest, ut qui primus veteres illos poëtas in unum iunxit, *Polemon* vocaretur: & inde *Polemonii* poëtae iidem ac Cyclici.«

» Postremo sciendum est, Epicum cyclum in partes tributum fuisse. Clemens enim Alexandrinus quintam Cycli partem laudat in Protreptico. [pag. 42. ed. Pott.] Aliter enim verba haec illius, καὶ δὴ τὸν ἱστοροῦντα τοῦτο Διονύσιον ἐν τῷ πέμπτῳ μέρει τοῦ Κύκλου παρίστημι, accipienda sunt meo iudicio, quam ista Scholiastae Pindari

Isthmionicarum, *Διονύσιος ἐν πρώτῳ Κύκλων φησί.* Hic librum primum intelligit poëmatis Dionysiaci: Clemens quintam Circuli partem, vel tomum, in quo fuit collocatum opus Dionysii.«

»Quae diximus de *Epico Cyclo*, lucem afferent veteri *Epigrammati in Apollodori Bibliothecam*, qua explicantur antiquae fabulae de Diis & Heroïbus. Id ita habet: 1

Αἰῶνος 2 σπείρημα ἀφυσσάμενος ἀπ' ἐμεῖο,
παιδείης μύθους γνῶθι παλαιγενέας.
μήδ' εἰς Ὁμηρείην σελίδ' ἔμβλεπε, μηδ' ἐλεγείην,
μὴ τραγικὴν Μοῦσαν, μηδὲ μελογραφίην·
μὴ Κυκλίων ζήτει πολύθρουν στίχον. εἰς μὲ γὰρ ἀθρῶν,
εὑρήσεις ἐν ἐμοὶ πάνθ' ὅσα κόσμος ἔχει.

Olim qui fabularis historiae cognoscendae studio ducebantur, ad Homerum adibant aliosque poëtas omne genus; puta, elegiacos, tragicos, lyricos; maxime autem illos, ex quibus conflatum corpus *Epici Cycli*: quod epigrammatarius poëta *Κυκλίων πολύθρουν στίχον* appellat. Atque vel ex hoc loco & argumentum eius operis, & prolixitas etiam, satis claret.«

»Quid igitur *Epicus Cyclus* fuerit, & quo argumento, ex iis quae diximus palam est. Omnino antiquae Mythologiae id penus quoddam erat amplum. Ut dubitare non debeamus, verissimum esse quod de *Sophocle* apud veteres legimus: *omnes eius fabulas aut ex Homeri fonte fuisse haustas, aut ex Epicorum Orbe.* De Homero scribitur in vita Sophoclis: *Τὸ πᾶν οὖν Ὁμηρικῶς ὠνόμαζε, τούς τε μύθους φέρει κατ' ἴχνος τοῦ ποιητοῦ· καὶ τὴν Ὀδυσσείαν δὲ ἐν πολλοῖς δράμασιν ἀπογράφεται.* Quod autem multarum suarum Tragoediarum integra argumenta e *Cyclo* sumseserit, disertim testatur Athenaeus hoc loco. Quamobrem, qui laborabit scire qua de re in vetustissimo & celeberrimo illo opere tractaretur, is mihi titulos Tragoediarum Sophoclis consideret. Ea fine *Fabularum illius poëtae nomina*, quae in veterum scriptis legere memineramus, collegimus, *κατὰ στοιχεῖον* digessimus, & infra subiecimus. Poteramus ab hoc labore supersedere: sed expressit hanc a nobis opellam eximia principis tragici admiratio. Aequi

1 Vide Brunckii Analecta T. III. p. 271. & *Heynii* Commentationem de Apollodori Bibliotheca, p. 937.
2 Alii *Αἰῶνος.*

e lectores, spero, istius ἐκβολῆς τοῦ λόγου veniam non gravate nobis concedent. «

Sequuntur nunc

TITULI OMNIUM FABULARUM SOPHOCLIS:

quotquot reperire CASAUBONUS potuerat, alphabetico ordine digesti. Isti *Capiti* suarum *Animadversionum*, hanc inscriptionem ille praefixit: » *Ostenditur adhuc, quale fuerit Epici Cycli subiectum, recitatis Titulis omnium Fabularum Sophoclearum; quarum multas ait fuisse Athenaeus argumento e Cyclo petito.* « 1

» ἈΘΆΜΑΣ. Hesychius: Ἐπιστήγματα· ἐπικελεύσματα. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι. Errant qui emendant ἐπιστήματα: neque observant quod statim sequitur, ἐπιστῆξαι, ἐφορμῆσαι. Hic est *Athamas prior*, cuius & alibi non semel meminit idem. Sed corrige locum hunc: Καταγνῶναι· ἐπιγνῶναι, μέμψασθαι. Σοφοκλῆς Ἀθαμαντίᾳ. Scribe, Ἀθάμαντι α'. Fecerunt *Athamantes* alii multi: ut Aeschylus, Ennius, Accius; etiam comicus Amphis. «

» ἈΘΆΜΑΣ ΔΕΎΤΕΡΟΣ. Hesychius: Ἕρκεσι, δικτύοις. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ. Aristophanis enarrator ad Nebulas, eius tragoediae ὑπόθεσιν paucis exprimit sic: Τοῦτο πρὸς τὸν ἕτερον Ἀθάμαντα Σοφοκλέους λέγει. ὁ γάρ τοι Σοφοκλῆς πεποίηκε τὸν Ἀθάμαντα ἐστεφανωμένον, καὶ παρεστῶτα τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς σφαγιασθησόμενον· μέλλοντα δὲ ἀποσφάττεσθαι αὐτὸν, παραγενόμενον Ἡρακλέα, καὶ τοῦ θανάτου ῥυόμενον, λέγοντα ὡς σώζοιτο ὁ Φρύξος, δι' ὃν ἔμελλεν ἐκεῖνος τεθνήξεσθαι. «

» ΑἼΑΣ Ὁ ΛΟΚΡΟΣ. Aristides, in communi adversus Platonem Apologia: Οὐδέ γε Εὐριπίδου φήσομεν, οἶμαι, τὸ ἰαμβεῖον εἶναι, τὸ

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ.

1 Nos istum *Recensum Fabularum Sophoclearum* talem hic exhibemus, qualis ab ipso CASAUBONO editus est: nihil magnopere eorum adiicientes, quae vel ex FABRICII Bibliotheca Graeca ab HARLESIO instaurata, vel ex BRUNCKII Fragmentis Sophoclis & Lexico Sophocleo, sive aliunde, quisquis voluerit, petere poterit. Nonnisi fere loca ex *Athenaeo* aut ex Casauboni ad Athenaeum Animadversionibus passim citata, paulo adcuratius indicabimus; tum, si qua fuerint alia quae prae ceteris adnotanda videantur, ea sive uncis inclusa adiiciemus, sive in ima paginarum ora adnotabimus.

οὐδ' εἴ τις οὕτω τῶν σοφῶν εἴρηκεν. ἔστι γὰρ ἐξ Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ. Clarius idem dicit A. Gellius libro XIII. cap. XVII. *Versus est notae venustatis senarius:* Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ. *Eum versum Plato in Theaetteto Euripidis esse dicit. Quod quidem nos admodum miramur. Nam scriptum eum legimus in tragoedia Sophoclis, quae inscripta est,* Αἴας ὁ Λοκρός. Auctor Graecae hypotheseos Aiacis Lorarii: ἐν οἷς ἐστι καὶ κριός τις ἔξοχος, ὃν ᾤετο εἶναι Ὀδυσσέα· ὃν δήσας ἐμαστίγωσεν. ὅθεν καὶ τῇ ἐπιγραφῇ πρόσκειται Μαστιγοφόρος· ἢ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος: id est, ad statuendum discrimen inter Aiacem Lorarium, & Aiacem Locrum, geminas Sophoclis fabulas.«

»ΑΙ'ΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟ'ΡΟΣ. Extat.« [Citat Athenaeus, VII. 277. c.]

»ΑΙ'ΓΕΥ'Σ. Pollux libro decimo, cap. XXXVI. καὶ κέστρα δὲ, σφύρας τινὸς εἶδος σιδηρᾶς, ὡς ἐν Αἰγεῖ Σοφοκλῆς·

Κέστρᾳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν
ἔλαυνε παίων.

Vide [Athenaeum] lib. III. cap. XXXIV. [& Animadv. ad III. 122. f.] Inscribitur & Αἰγεὺς ἐκλυόμενος in Stephani Ethnicis, nisi est diversa ab hac.«

»ΑΙ'ΓΙΣΘΟΣ. Hesychius: Ἀρίθμων· ἀσυμφώνων. Σοφοκλῆς Αἰγίσθῳ.«

»ΑΙ'ΘΙ'ΟΠΕΣ. Hesychius: Ἄναρκτον· ἀνυπότακτον, ὧν οὐδεὶς ἦρξε. Σοφοκλῆς Αἰθίοψι. Iterum: Ἀνθόβοσκον· ἀνθοτρόφον. Σοφοκλῆς Αἰθίοψι.« [Laudantur etiam *Sophoclis* Αἰθίοπες apud Athenaeum, III. 122. b. c.]

»ΑΙ'ΧΜΑΛΩΤΙ'ΔΕΣ. Passim citantur huius poëtae *Captivae*. Aristophanis enarrator ad Ranas: Οἱ ἀρχαῖοι καλάμῳ ἀντὶ κερατίου ἐχρῶντο. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν· Ὑφηρέθη σοῦ κάλαμος ὥσπερ λύρας. Vide Stephani Ethnica, in Βωμοὶ, Εὐρώπη, Χρύση: Etymologicum, in Φαῦλος, & Hesychium in his vocibus, Αἰχμάζετος, ἀλιτόκαρπον, ἀμφίλινα, ἀνηκὲς, ἄκεστρον, ἀπειθὴς, ἐμπλεύρου, ἐνστερνομαντίαις, & ἐπιμάσσεται. Idem sic scribit: Ἴαννα, ἐν μὲν Αἰχμαλωτίσι Σοφοκλέους ἀπέδοσαν Ἑλληνική. ἐπεὶ Ἴαννας (scribo Ἰάονας) τοὺς Ἕλληνας λέγουσιν. ἐν δὲ Τριπτολέμῳ ἐπὶ γυναικὸς, ὡς καὶ ἐν Ποιμέσι. τινὲς δὲ τὴν Ἑλένην. ἐπιεικῶς δὲ οἱ Βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας Ἴωνας λέγουσιν. ἐν δὲ Τρωΐλῳ, βάρβαρον θρήνημα τὸ ἰαί· ἢ ὄνομα γυναικός. Laudantur eiusdem poëtae & ΑΙ'ΧΜΑ'ΛΩΤΟΙ, *Captivi*. An eadem sit fabula, an diversa, non temere affirmave-

rim. Nominat Pollux libro decimo, cap. LII. item Hesychius, in Ἄσεπτον, ἄχνην Λύδης, ἱερόλας, ἱκτερεύσομεν. «

» ἈΚΆΜΑΣ. Harpocration: Ἐπίπλον, τὴν οἷον ἐπιπόλαιον κτῆσιν, καὶ μετακομίζεσθαι δυναμένην. Σοφοκλῆς Ἀκάμαντι. Forte, Ἀθάμαντι. «

» ἈΚΡΙ'ΣΙΟΣ. Hesychius: Ἄδοξα· παράδοξα, καὶ ἃ οὐκ ἄν τις ἐδόξασεν. Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ. Lege eumdem in Ἀκτῖνες, ἀλοίματα, ἀνταίαν, ἀπόδρομον, ἀποφανθεὶς, ἀρόματα, [immo ἀρώματα,] ἄστομος, βίδην, ἰλλάδας. Vide infra in Λαρισσαῖοι. Stobaeus sermone octavo. «

» ἈΛΕΆΔΕΣ. Apud Stobaeum sermone XXXIII. & LII. atque alibi scriptum in ora libri Σοφοκλῆς Ἀλεάσι: nescio unde nomen. Vide infra in Ἀλευάδαι. « [Ἀλωάδαι corrigunt viri docti.]

» ἈΛΕΙ'ΤΗΣ. Sic nominatur ea fabula unde pulcherrimos versus adducit Stobaeus sermone CIV. Meminit saepe alibi. Forte ἈΛΗ'ΤΗΣ melius. [quod unice probavit BRUNCK.] Hoc nomen fuit Corinthi conditori: unde ipsi dicti Ἀλητίδαι. Strabo & Pindari scholiastes. «

» ἈΛΕΥΑ'ΔΑΙ. Clemens Alexandrinus Stromat. lib. VI. Λάβοις δ' ἂν τὸ Σοφοκλέους ἐξ Ἀλευάδων·

Ἅπαν τὸ χρηστὸν τὴν ἴσην ἔχει φύσιν. 1

Hesychius: Ἐφυμνεῖς· ἐπᾴδεις. Σοφοκλῆς Ἀλεάδαις. Scribebam Ἀλευάδαις, ex Clemente. Aleuadae nobiles Thessali fuere: de quibus passim veteres, ut dicebamus ad Theocriti idyllium XVII. Sed moveor consensu librorum: nam Sophoclem ἐν Ἀλεάδαις citant plures: ut Aelianus DE Animal. lib. VII. cap. XXXIX. & saepe Stobaeus. « [Omnia ad Ἀλωάδας refert Brunck cum Hemsterhus.]

» ἈΛΚΜΑΙ'ΩΝ. Hesychius: Αἰνῶ· παρίημι, παραιτοῦμαι, καὶ ἐπαινῶ. Σοφοκλῆς Ἀλκμαίωνι. Idem: Ἀραίας· βλαβεράς. Σοφοκλῆς Ἀλκμαίῳ. Scribo, Ἀλκμαίωνι. Stobaei margines ad λόγον LXXVII. in dubio nos relinquunt sitne haec fabula Sophoclis, an Euripidis. «

» ἈΛΕΞΑ'ΝΔΡΑ, ἢ ἈΛΕ'ΞΑΝΔΡΟΣ. Invenio utrumque apud Hesychium. Foeminae nomen, in δύσαυλος. Viri, in istis: Θηλάστρια, τροφός. ἔστι δὲ ιακκώ. Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρῳ. Legendum, ἔστι δὲ Ἰακόν. *Ionica vox est.* Sic & Euripidis *Alexandram* atque *Alexandrum* produnt nobis Stobaei margines. «

1 Vide Brunck, in Fragm. ex Sophoclis Ἀλωάδαις, num. X.

»ΑΜΥΚΟΣ σατυρικός. Laudatur Athenaeo libro tertio, [p. 94. e.] & libro nono. « [p. 400. b.]

»ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ σατυρικός. Ariſtophanes in Ranis: Ἀλλ' ὡρακιῶ. ἀλλ' οἶσε πρὸς τὴν καρδίαν μου σπογγίαν. Interpres ibi: Τοῦτο Σοφοκλῆς εἶπεν ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ. Idem poëta, in Veſpis: Ὁ πιννοτήρης οὗτός ἐστι τοῦ γένους: alludit ad verſum Sophoclis ex hac fabula, Ὁ πιννοτήρης δὲ τοῦδε μαντέως χοροῦ. Strabo libro nono, Erotianus, Heſychius, alii. « [Citat Athenaeus, X. 454. f.]

»ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ. Sophoclis interpres ad Oedipum Coloneum: εὔσοιαν φασὶ τὴν εὐσθένειαν. καθάπερ καὶ ἐν Ἀμφιτρύωνι·

Ἐπεὶ δὲ βλαστεῖ, τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν
εὔσοιαν ἀρκεῖ.

Heſychius: Ἀμφιτέρμως· ἀποτετερματισμένως. Σοφοκλῆς Ἀμφιτρύωνι. Iterum: Ἀτμησίφρων· οὐδεμιᾶς τόλμης ἔννοιαν ἔχων, ἀτραυμάτιστος. Σοφοκλῆς Ἀμφιτρύωνι. «

»ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ. Auctor Etymologici: Παρασάγγαι. παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐν Ἀνδρομάχῃ, ἐπὶ τοῦ ἀγγέλου εἴρηται. «

»ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ. Athenaeus libro XI. [p. 482. d. e.] Phrynichus, de voce πρόσφατον diſputans: εὑρίσκετο δὲ Σοφοκλῆς ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ τιθεὶς οὕτω· Μηδὲν φοβεῖσθαι προσφάτους ἐπιστολάς. 1 Pollux libro X. cap. XXVI. Σοφοκλῆς ἐν Ἀνδρομέδῃ, αὐτοχείλεσι ληκύθοις ἔφη, δηλῶν ἀλαβάστρους μονολίθους. Heſychius: Ἀμβλύσκει, ἐξαπλοῖ. κυρίως δὲ ἐπὶ ἀμπέλου. καὶ ἐκτιτρώσκει. Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδῃ. Item in Ἀμφίπρυμνον πλοῖον. Sunt & alii loci tres ex ea fabula in Heſychio omnes corrupti. Primus ita habet: Κουρίον Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδα. ἡμιουτον κούρειον ἡρέθη πόλει, νόμος γάρ ἐστι τοῖς βαρβάροις Ξυμπολεῖν βρότειον ἀρχῆθεν γένος τῷ Κρόνῳ. Scribo, Κουρεῖον. Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ·

Ἡι τὸ μιαρὸν κουρεῖον ἡρέθη πόλει.
Νόμος γὰρ οὗτός ἐστι τοῖσι βαρβάροις,
Ξυμπολεῖν βρότειον ἀρχῆθεν γένος.

τῷ Κρόνῳ, poſtrema verba, non ſunt poëtae. κουρεῖον proprie eſt *tonſoris officina*: ſed in hac fabula Sophocles ita

1 Verba iſta »Phrynichus de voce προσφ. usque ἐπιστολάς. « cum deeſſent in Animadverſionum Caſaub. editione prima, adiecta ſunt in ed. 2. & 3. ſed uncis incluſa.

e vocaverat *locum ubi iugulari solebant* κοῦροι καὶ κοῦραι. Alter locus ita editur: Μάσθλη. τὰς τομουτὰς ἡνίας. καὶ γὰρ ἡ μάσθλη. Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ καὶ Συνδείπνοις. Corrigo: Μάσθλητας, ἱμαντωτὰς ἡνίας. καὶ γὰρ ἱμὰς ἡ μάσθλη. Σοφοκλῆς Ἀνδρ. καὶ Συνδείπνῳ. Extat & alius locus ex eadem fabula, ubi iterum poëta eo verbo usus. Nam in Etymologico sic scriptum: Δίγονος μάσθλης, διπλοῦς ἱμάς. ἢ ὅτι οὐ μόνον κατὰ τὴν βαφὴν ἦν τοιοῦτος· ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἐκέχρωστο. Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ· Ἰδοὺ δὲ φοινὸν μάσθλητα δίγονον. Tertius locus est in Σαλαντῷ: de quo nos in opere De Re vestiaria. «

» ἈΝΤΗΝΟΡΙΔΑΙ. Athenaeus libro IX. [p. 373. d.] Hesychius: Ἀφεψιασάμην· ἀφωμίλησα. Σοφοκλῆς Ἀντηνορίδαις. «

» ἈΝΤΙΓΟΝΗ. Extat. « [Citatur a Nostro, VII. 280. b. c. & XII. 547. c.]

» ἈΤΡΕΥΣ, ἢ ΜΥΚΗΝΑΙ. Hesychius: Ἐπισπάσει· ἐπιτεύξεται. Σοφοκλῆς, Ἀτρεῖ ἢ Μυκήναις, ἐπὶ τῶν ταῖς λινοῖς λαμβανόντων. Malim, τοῖς λίνοις. Alii uno solum nomine hanc fabulam laudant. Scholiastes Euripidis ad Hippolytum: Εἰώθασιν οἱ εἰρωνευόμενοι κατὰ τῶν ἐχθρῶν ὀμνύναι. ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Μυκήναις·

Μὰ τὴν ἐκείνου δειλίαν, ᾗ βόσκεται·
Θῆλυς μὲν αὐτὸς, ἄῤῥενας δ' ἐχθροὺς ἔχων. «

» ἈΧΑΙΩΝ ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΣ, vel ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΝ. Athenaeus libro primo. [p. 17. d. ubi vide not.] Idem libro octavo extremo: [p. 365. b.] Σύνδειπνον εἴρηκεν ἐπὶ συμποσίου Λυσίας. Mox, διόπερ τινὲς καὶ τὸ Σοφοκλέους δρᾶμα κατὰ τὸ οὐδέτερον ἐπιγραφεῖν ἀξιοῦσι, σύνδειπνον. Solent auctores vocem alteram praetermittere. Hesychius: Ἀζειῶται, ἔθνος τῆς Τρωάδος. Σοφοκλῆς Συνδείπνῳ. Sic apud Stobaeum sermone XXVI. Vide supra in *Andromeda*. (Aliis nominatur haec fabula ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΙ. M. Tullius ad Q. Fratrem lib. secundo: Συνδείπνους Σοφοκλέους, *quamquam actam a te fabellam video esse festive, nullo modo probavi.*) 1 Diversa ab hac fuit, quae inscribebatur ἈΧΑΙΩΝ ΣΥΛΛΟΓΟΣ. Iulius Pollux libro decimo cap. XXX. Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ·

Ὡς ναοφύλακες νυκτέρου ναυκληρίας
πλήτροις 2 ἀπευθύνουσιν οὐρίαν τρόπιν.

1 Verba in parenthesi posita, desunt edit. 1.
2 Rectius alii πλήκτροις.

Interpres Lyrici, Isthmionicarum oda secunda: τὸ ἀπόνειμον, ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι. Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ· Οὐδ' ἐν θρήνοισι γραμμάτων πτυχὰς ἔχων, Νέμει τὶς, οὗ πάρεστι τὶς ξυνώμοσε.[1] Hesychius in ἐπιξενοῦσθαι & in ξυμβόλους. α

»'ΑΧΙΛΛΕΏΣ 'ΕΡΑΣΤΑΙ'. Athenaeus libro nono [pag. 401. c.] Scholiastes Pindari, oda tertia Nemeonicarum: περὶ τῆς μεταμορφώσεως αὐτῆς, Thetidis, καὶ Σοφοκλῆς φησιν ἐν Τρωΐλῳ·

Ἔγημεν ὡς ἔγημεν ἀφθόγγους γάμους,
τῇ παντομόρφῳ Θέτιδι συμπλακεὶς ποτέ.

καὶ ἐν Ἀχιλλέως Ἐρασταῖς·

Τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπεστάτει; λέων,
δράκων τε, πῦρ, ὕδωρ. —

Et ad odam sextam, de Achillis hasta loquens, adducit ex eadem fabula haec, ἡ δορὸς διχόστομον πλᾶκτρον. Aristophanis ad Ranas Scholia: Σοφοκλῆς ἐν Ἀχιλλέως Ἐρασταῖς φησιν, ὑπὸ Πηλέως λοιδορηθεῖσαν τὴν Θέτιν καταλιπεῖν αὐτόν. Leges eadem verba in scholiis Apollonii ad librum quartum. Praeterea scriptum est Commentario ad Vespas, quo loco disputatur nomen παιδικὰ poni ἐπὶ ἀῤῥένων: Καὶ ἐν τοῖς Ἀχιλλέως δὲ Ἐρασταῖς δῆλον, ὡς οὕτως ἐξείληπται. ἐπιδόντων γάρ τοι τῶν Σατύρων εἰς τὴν γυναικίαν ἐπιθυμίαν, φησὶν ὁ Φοῖνιξ· Παπαὶ, τὰ παιδίχ' ὡς ὁρᾷς ἀπώλεσας. Etsi poëtae nomen hic praetermissum est, nemo tamen eruditorum dubitabit Sophocleum drama intelligi. Atque ex hoc loco coniecturam facere licet, fuisse hoc drama satyricum. Hesychius quoque, laudans hanc fabulam, poëtae nomen omittit: Ὀμμάτειος πόθος, διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὁρᾷν ἁλίσκεσθαι ἔρωτι· ἐκ γὰρ τοῦ εἰσορᾷν, γίνεται ἀνθρώποις ἐρᾷν. καὶ ἐν Ἀχιλλέως Ἐρασταῖς ὀμματοπάλογχά φησιν. Forte, τὰς ὀμμάτων ἄπο λόγχας φησί.[2] Mentionem faciunt & Paroemiographi in proverbio, Ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον. Et Stobaeus inde affert pulcherrimos versus sermone LXII. α

ΔΑΙ'ΔΑΛΟΣ. Hesychius: Γεργάδων, ἁλιάδων. Δαιδάλῳ. Σοφοκλῆς. Mox sequitur, Γοργίδες, ὠκεανίδες. Ali-

1 Vide BRUNCKII Fragm. num. 6. ex Ἀχαιῶν Συλλόγῳ vel Συνδείπνῳ vel Συνδείπνοις: quos esse *eiusdem Dramatis diversos titulos* existimat ille cum Toupio. ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΙ *Sophoclis* citantur ab Athenaeo, XV. 678. f. & 685. f. & sq.

2 ὄμματα πλατύλογχα legit Brunk. cum Toup.

e bi: Ἐστέφθην· ἐσεβάσθην, ἡσύχασα, ᾐσχύνθην. Σοφοκλῆς Δαιδάλῳ. Male editur Παιδάλῳ. Pollux: βιαία ἡ ἐν τῷ Σοφοκλέους Δαιδάλῳ τεκτόναρχος μοῦσα. «

ΔΑΝΑ'Η. Hesychius: Ἀφροδισία ἄγρα. Σοφοκλῆς Δανάῃ·

Γόνον τε μήλων κ' Ἀφροδισίαν ἄγραν.

Critici quam varie eum versum exposuerint, ibi vide. Meminit [idem Hesychius] & alibi. Stobaeus Sermone x. «

» ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΟ'Σ. Hesychius: Θωχθείς· θωρηχθεὶς, μεθυσθείς. Σοφοκλῆς Διονυσιακῷ. Non legi alibi: nec satis capio indicem huius fabulae. «

» ΔΟ'ΛΟΠΕΣ. Hesychius: Εὐναῖος λαγώς. Σοφοκλῆς Δόλοψι. καταπτηχής. «

» ἙΛΕ'ΝΗ. Aristophanes Equitibus:

Βέλτιστον ἡμῖν αἷμα ταύρειον πιεῖν·
ὁ Θεμιστοκλέους γὰρ θάνατος αἱρετώτερος.

Vetus interpres: Ἔστιν ἀπὸ Σοφοκλέους Ἑλένης·

Ἐμοὶ δὲ λῷστον αἷμα ταύρου γ' ἐκπιεῖν,
καὶ μή γε πλείω τῶνδ' ἔχειν δυσφημίας.

Fortasse duarum quae sequuntur alteram intelligit. ἙΛΕ'ΝΗΣ ἈΠΑΙ'ΤΗΣΙΣ. Strabo libro XIV. de morte Calchantis loquens: Ἀποθανεῖν δὲ ὑπὸ λύπης, καὶ κατά τι λόγιον. λέγει δ' αὐτὸ Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει· ὡς εἱμαρμένον εἴη ἀποθανεῖν, ὅταν κρείττονι ἑαυτοῦ μάντει περιτύχῃ. Hesychius: Ἀναχαιτίζει· ἀναπείθει, ἀναχαλινοῖ, ἀνακρούεται, ἀναποδίζει. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἵππων. Σοφοκλῆς Ἑλένης ἀπαιτήσει. Proponam hîc doctis emendandum ex ea fabula locum, in quo frustra hactenus fui. Erotianus: Θράσσει, ἔστιν ὀχλεῖ. ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει φησί· Γυναῖκα δ' ἐξελόντες ἢ θράσσει γένυντε. ὡς τοῦ μὲν ἑώλον γραφείοις ἐνημμένοι. » [1] ἙΛ'ΕΝΗΣ ΓΑ'ΜΟΣ. Athenaeus libro tertio. « [pag. 76. c.]

» ἘΠῚ ΤΑΙΝΑ'Ρῼ ΣΑΤΥΡΙΚῼ.[2] Hesychius: Ἀργέμων· τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς λευκωμάτων. οἱ δὲ ὀφθαλμῶν. Σοφοκλῆς ἐπὶ Ταινάρῳ σατυρικῷ. Idem: Ἀλαλίαν, πονηρίαν. Σοφοκλῆς ἐπὶ * παιενάροις. Lego, Ἐπὶ Ταινάρῳ, aut Ταιναρίοις: nam etiam in nono Athenaei [pag. 375. c. d.] citatur Σοφοκλῆς ἐπὶ Ταιναρίοις. «

» ἘΠΙ'ΓΟΝΟΙ. Sophoclis interpres ad Oedipum Coloneum: Πολλάκις τὸ Ἄργος κοῖλον φησί. καθάπερ ἐν Ἐπιγόνοις·

1 Vide Brunckium in Fragm. 2. ex Helena.

2 Verum indicem illius dramatis hunc fuisse censet Brunck cum Toupio, ἩΡΑΚΛΗΣ ἘΠΙ ΤΑΙΝΑΡῼ Σατυρικός.

Τὸ κοινὸν Ἄργος οὐ κατοικήσοντ' ἔτι. e

καὶ ἐν Θαμύρᾳ·

Ἐκ μὲν Ἐριχθονίου ποτιμάστιον ἔσχεθε κοῦρον
Αὐτόλυκον. πολέων κτεάνων σίνιν Ἀργέϊ κοίλᾳ. « 1

» ἘΡΕΧΘΕΥ͂Σ. In Stobaei Collectaneis invenio nominatam, ad caput LVII. « 2

» ἜΡΙΣ. Hesychius: Εὔωρος γάμος, Σοφοκλῆς Ἔριδι. ἤτοι ὥριος, ἢ ὀλίγωρος. οὕτω γὰρ λέγουσι κατὰ ἀντίφρασιν· ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Σκυρίαις χρῆται τῷ εὐωριάζειν. Nescio an ea sit quae dicitur aliis Ἶρις. « 3

» ἘΡΙΦΥΛΗ. Clemens observat libro VI. hunc Euripidis versum, Ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον ἐπίκουρον νόσου, esse ex hoc Sophoclis in Eriphyla, Ἄπελθ' ἐκείνης ὕπνον ἰατρὸν νόσου. 4 Stobaeus sermone primo, septimo, & alibi.«

» ΕΥ͂ΜΗΛΟΣ. Auctor est Harpocration, καθελὼν usurpasse veteres pro ἀνελών· ut Sophoclem in *Eumelo*. Meminit & Hesychius, explicans verba poëtae αἵματος ἆσαι Ἄρηα. «

» ἘΥΡΥ͂ΑΛΟΣ. Parthenius Ἐρωτικῶν capite tertio: Περὶ Εὐίππης ἱστορεῖ Σοφοκλῆς Εὐρυάλῳ. Deinde subiicit Parthenius fabulae totius argumentum. «

» ἘΥΡΥΣΑ'ΚΗΣ. Hesychius: Ἀδέξαστον, ἀνέλπιστον, Σοφοκλῆς Εὐρυσάκει. «

» ΖΩΣΤΗ͂ΡΕΣ. Apud Pollucem libro septimo, cap. XIV. ita invenio scriptum: ὅ τε τῆς Ἀμαζόνος ζωστὴρ, καὶ ἡ ἐν ταῖς Σοφοκλέους Ζωστῆρσιν ἐπιζώστρα. λέγει γοῦν, Ἔχοντας εὐζώνους ἔστασαν ἱματίων ἐπιζώστρας. «

» ἨΛΕ'ΚΤΡΑ. Extat. «

» ἩΡΑΚΛΗ͂Σ. Stephanus in Χώρα: Σοφοκλῆς ἐν Ἡρακλεῖ·

Στρέφουσι κρήνης φύλλα χωρίτην τ' ὄφιν.

Hesychius: Κύκλους καὶ τροχοὺς, τὰ τείχη. τροχὸν δὲ τὸ τεῖχος, ὡς Σοφοκλῆς Ἡρακλεῖ, Κυκλώπειον τροχόν. In Etymologico legitur: Βουθοίη, πόλις τῆς Ἰλλυρίδος. Σοφοκλῆς Ὀνομακλεῖ· Βουθοίη Δρίλωνος ἐπὶ προχοῇσιν ἐνάσθη. Non

1 Epigoni *Sophoclis*, tacito auctoris nomine, citantur apud Athen. XIII. 584. d.

2 *Euripidis* fabulam, *Erechtheum*, non *Sophoclis*, citari ibi a Stobaeo, ex meliore codice msto docuit Brunck, in Fragm. Sophocl. p. 36.

3 Vide vero quae notamus infra de fabula, quae Ἶρις vulgo inscribitur.

4 Vide Brunckii Fragm. 6. ex Eriphyle.

« est verum, editam ullam fabulam a Sophocle quae vocaretur *ONOMACLES*. Quare scribendum Σοφ. ἐν Ἡρακλεῖ. Buthoea, Stephano dicitur Buthoa. Epici versus etsi rarius, interdum tamen leguntur apud dramaticos poëtas. Erit fortasse qui malit sic corrigere, Σοφ. Οἰνομάῳ: de qua fabula mox. Ego aliter censeo. « 1 (Porro HERCULES Sophoclis, drama fuit Satyricum. Pollux lib. VII. c. 25. Καὶ φίτρους δὲ τούτους λέγει ἡ ποιητικὴ φωνὴ, ἐκλυμάδας Σοφοκλῆς ἐν Ἡρακλεῖ Σατυρικῷ· Συνέλεγον τὰ ξύλα ὡς ἐκλυμάτων. Sed haec depravatissima sunt: scribe, λέγει ἡ π. φ. ἐκκαύματα: & ὡς ἐκκαυμάτων. Idem, libro X. Προσθετέον δὲ τῷ μαγείρῳ καὶ ἐκκαύματα, εἰπόντος Σοφοκλέους ἐν Ἡρακλεῖ Σατυρικῷ· Συνέλεγον τὰ ξύλα ὡς ἐκκαυμάτων.) 2

» ἨΡΙΓΟΝΗ. Etymologi auctor: Τοπάζειν· στοχάζεσθαι, ὑπονοεῖν. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἠριγόνῃ·

— — Ἃ δὲ
δόξῃ τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω.

Erotianus: Ὕποφρον. κρυφαῖον, ὥς φησιν ὁ Ταραντῖνος. μαρτυρεῖ γὰρ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Σμηριγόνῃ, λέγων·

† νῦν δ' εἴρη ὕποφρος ἐξ αὐτῶν
ἕως ἀπώλεσε κ' αὐτὸς ἐξαπώλετο.

μέμνηται ὁ αὐτὸς καὶ ἐν Ἰφιγενείᾳ. Lego, ὁ Σοφοκλῆς ἐν τῇ Ἠριγόνῃ. Fecerat Latinam, ut videtur, Accius sive Attius; cuius *Erigonam* citant veteres. «

» ΘΑΜΥΡΑΣ: aliis ΘΑΜΥΡΙΣ. Vide libro primo, cap. XVII. [lib. I. pag. 20. f.] In vita Sophoclis legitur: Φασὶ δὲ ὅτι καὶ κιθάραν ἀναλαβὼν, ἐν μόνῳ τῷ Θαμύριδι ποτὲ ἐκιθάρισεν. Θαμύραν & comicus Antiphanes docuit. « 3

» ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ. In ora librorum Stobaei Serm. CXIX. leges, *Sophoclis aut Euripidis in Themistocle*. Sed non dubito mendam inesse. Possemus fortasse aliquid certius pronuntiare, si Graecas citatorum librorum inscriptiones toto opere non invidissent nobis viri docti. « 4

1 Ad fabulam Ἰφικλῆς retulit Brunck.
2 Ista, quae parenthesi inclusa sunt, desunt primae editioni: & inserta sunt ed. 2. & 3. uncis inclusa. Confer vero etiam quae supra ad Ἐπὶ Ταινάρῳ adnotavimus.
3 Confer supra, in Ἐπίγονοι. Citatur porro ab Athenaeo, IV. 175. f. & 183. f. & XIV. 637. a. Vide quae ad priorem locum (IV. 175. f.) adnotavimus, Animadv. Vol. II. p. 648 sqq.
4 Versus ibi citati, Euripidis sunt e Cresphonte. Vide Musgravii Fragm. Eurip. e Cresphonte, num. I. p. 557.

»ΘΥΕ'ΣΤΗΣ ΣΙΚΥΩ'ΝΙΟΣ. Hesychius: Ἀποπλήκτῳ ποδὶ· μανιώδει. Σοφοκλῆς, Θυέστῃ Σικυωνίῳ. Iterum: Αὐτόφορτοι· αὐτοδιάκονοι. κυρίως δὲ οἱ ἐν τοῖς ἰδίοις πλοίοις. Σοφοκλῆς, Θυέστῃ Σικυωνίῳ. Scribe apud eumdem: Αὐτόμοιρος· μονόμοιρος. Σοφ. Θυ. Σικ. Meminit & in voce Ἐπαίνους. Interdum vocat Θυέστην τὸν ἐν Σικυῶνι, ut in Ἀμόρφωτον: alibi simpliciter *Thyestem* vocat; ut in Ἀπείρονας, ἀπόθεα, & ἀτελῆ. Sic etiam Stobaeus Sermone XXIX. «

»ΘΥΕ'ΣΤΗΣ ΔΕΥ'ΤΕΡΟΣ. Hesychius: Ἀφωσιωμέναι ἀνόσιαι, ἄποθεν τοῦ ὁσίου γεγενημέναι. Σοφοκλῆς Θυέστῃ δευτέρῳ. In libris Hesychii alieno loco haec sunt posita. Idem: Ἡγόμην· δίηγον. Σοφοκλῆς Θυέστῃ δευτέρῳ. «

»'ΙΝΑΧΟΣ. Dionysius Halicarnasseus, libro primo. Athenaeus, libro ultimo. [XV. 668. b.] Comici interpres ad Plutum dici probat πλούτωνα *opes* ac *divitias*, testimonio verborum Sophoclis ex hac fabula: Πλούτωνος δ' ἐπείσοδος: item,

τοιόνδ' ἐμὸν πλούτων' ἀμεμφίας χάριν.

Laudat idem commentario ad Equites & Aves. Item Hesychius, in Ἀελλόθριξ, ἀναιδείας φάρος, ἀντίπλαστος, & κυάμῳ. In voce ἀλωπὸς scribe, Σοφ. Θυέστῃ καὶ Ἰνάχῳ. «

»'ΙΝΩ'. Hesychius: Ἄλυτον· ἀκατάλυτον, ἀκατάπαυστον. Σοφοκλῆς Ἰνοῖ. «

»'ΙΞΙ'ΩΝ. Interpres Apollonii lib. IV. καὶ παρὰ τὸ ἴψαι Σοφοκλῆς ἐν Ἰξίονι, δίψιον φησὶ τὸ βεβλαμμένον. «

»'ΙΟΒΑ'ΤΗΣ. Hesychius: Ἀφύλλωτον πέτραν· ἄπορον, ἄδενδρον· οἷον λεωπετρίαν. Σοφοκλῆς Ἰοβάτῃ. «

»'ΙΟΚΛΗ͂Σ. Iulius Pollux lib. X. cap. VIII. Καὶ τυλεία δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐν τῷ Ἰοκλεῖ λέγοντι· Ἀλλὰ καὶ λινογραφὴς τυλεία. Ita lege tum isto loco, tum libro VII. ubi eadem Sophoclis verba. « 1

»'ΙΟ'ΛΑΟΣ. Aristophanes, Equit. [498.]

Ἀλλ' ἴθι χαίρων καὶ πράξειας
κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν. καί σε φυλάττοι
Ζεὺς ἀγοραῖος, &c.

Scholiastes ibi: Ταῦτα δὲ παρὰ τὰ Σοφοκλέους ἐξ Ἰολάου. «

»'ΙΠΠΟΔΑ'ΜΕΙΑ. Stobaeus, Sermone XXVII. « 2

1 Vide Polluc. X. 37. & VII. 191. Ad fabulam Ἰφικλῆς retulit Brunck.

2 Laudatur etiam *Sophoclis Hippodamia* ab Athenaeo XIII. 564. b. c. Est autem (iudice BRUNCKIO in Fragm. Soph. pag. 24 sq.) eadem fabula diversis titulis, *Hippodamia* & *Oenomaus*.

e »ἹΠΠΟΝΟΟΣ. Clemens Alex. Stromat. lib. VI. Λάβοις ἂν Σοφοκλέους ἐξ Ἱππόνου·

Πρὸς ταῦτα κρύπτε μηδὲν, ὡς ὁ πάνθ' ὁρῶν
καὶ πάντ' ἀκούων πάντ' ἀναπτύσσει χρόνος.

Viri docti testantur legi in quibusdam mastis Ὑπόνου: ut huic tragoediae fuerit nomen *Suspicaci*, non *Hipponoo*. Sed neque tragoediae is titulus satis convenit, neque favent testimonia veterum. Hesychius: Ἀπαλέξασθαι· ἀπαλύξασθαι. Σοφοκλῆς Ἱππόνῳ. Mox: Ἀπαρθένευτος· ἀκέραιος, καθαρά. Σοφοκλῆς Ἱππόνῳ. Viderint eruditi an diversa ab hac fuerit quae inscribitur ἹΠΠΩΝ. Iulius Pollux, libro IV. cap. XVI. Σοφοκλῆς δὲ αὐτὸ ἐκ τῆς πρὸς ἐκεῖνον (Euripidem) ἁμίλλης ποιεῖ σπανιάκις; ὥσπερ ἐν Ἱππῶνι. Stephanus de Oleno scribens, urbe Achaiae: Σοφοκλῆς ἐν Ἱππῶνι· 1

Ἐξ Ὠλένου γῆς φορβάδος κομίζομαι.«

»ΙΡΙΣ. Athenaeus libro XIV. [pag. 646. d.] Non puto corrigendum ἐν Ἔριδι, ut in allato supra loco Hesychii. Contrarium putem verius. Etiam Achaeus *Iridem* fabulam e suis unam inscripserat. « [Conf. supra, in Ἔρις.] 2

»ἸΦΙΓΕΝΕΙΑ ἘΝ ΑΥΛΙΔΙ. Hesychius: Ἀπαρθένευτα· οὐ πρέποντα παρθένοις. Σοφοκλῆς, Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι. Alibi simpliciter ἐν Ἰφιγενείᾳ: ut in Ἀκραυχεῖ, & ἀπυνδάκωτος: & in libro XII. Athenaei. [pag. 513. d.] Sic Stobaeus in XXX. «

»ἸΧΝΕΥΤΑΙ ΣΑΤΥΡΩΝ. 3 Pollux ib. X. cap. VII. Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἰχνευταῖς Σατύρων ἔφη, Ἐνήλατα ξύλα τρί-

1 Ἱππώνῳ legit Brunck cum Meursf. Vide Holsten. ad Steph. Byz. p. 362. Sic vero apud Pollucem l. c. IV. III. recte etiam exhibent codices mssti.

2 Achaei quidem fabula Ἶρις, consentientibus libris, citatur apud Nostrum, X. 451. c. itemque apud alios. Sed apud eumdem Nostrum, XIV. 646. c. pro eo quod vulgo editur Σοφοκλῆς Ἴριδι, perspicue Σοφοκλῆς Ἔριδι dant vetustae nostrae membr. *A*. Quare, quoniam nusquam alibi *Sophoclis Iris* commemorata reperitur, contra vero non modo apud Hesychium in Εὔωρος, verum etiam apud Grammaticum ineditum San-Germanensem (teste Brunckio, in Lexico Sophocleo, voce μίαν μίαν) pariter Σοφοκλῆς Ἔριδι, tenendus fuerit hic titulus, donec aliunde certius aliquid in alteram partem proferatur.

3 Immo Σάτυροι. Et dein, Σοφ. ἐν Ἰχνευταῖς Σατύροις. Vide Poll. X. 34. & ibi Hemsterh.

γομφα διατορῶσαι. Athenaeus libro secundo [pag. 62. f.] e Ἰχνευταῖς solum. «

»ΊΩΝ. Hesychius: Χερσεύει. Σοφοκλῆς Ἴωνι· Κείμενος μὲν βουστάδας αὐλὰς ἐπὶ χέρσου, ἢ διὰ χειρῶν ἔχει, ἢ νῶτως ἐμβατεύει. Quae verba auxilium a libris melioribus exspectant. 1 Stobaeus meminit Serm. LII. & centesimo primo. «

»ΚΑΜΙΚΟΙ. Athenaeus libro tertio [pag. 86. c. ubi vide quae notavimus, Animadv. Vol. II. p. 80.] & nono. « [pag. 388. f.] 2

»ΚΗΔΑΛΙΩΝ. Athenaeus libro quarto, [p. 164. a.] & Paroemiographi in proverbio Λευκὴ στάθμη. Hesychius: Αὐτοκτίστους δόμους· οὐ κατεσκευασμένους, ἀλλ' ἐκ ταυτομάτου γεγενημένους, ἢ τοὺς οἰκουμένους. Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι. Idem: Δέατος· δέους. Σοφοκλῆς Κιδαλίῳ. Lege, Κηδαλίωνι. «

(ΚΑΣΑΝΔΡΑ. Vetus Scholiastes in Hesiodi Theogoniam: Ἡ δάφνη ἐνεργεῖ πρὸς τοὺς ἐνθουσιασμούς. Σοφοκλῆς ἐν Κασάνδρᾳ·

Δάφνην φαγὼν ὀδόντι πριέτο στόμα.) 3

»ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ. Erotianus nominat in Lexico Hippocrateo. Ἀντίον δ' ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸν σώφρονα, ὡς καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Κλυταιμνήστρᾳ. Quae sequuntur in mendo cubant: quare ibi legantur. «

»ΚΟΛΧΙΔΕΣ. Athenaeus libro XIII. [pag. 602. e.] & libro etiam secundo, [pag. 70. a.] ubi male Κοχλίδες. Scholiastes Apollonii libro III. Σοφοκλῆς ἐν ταῖς Κολχίσιν εἰσάγει τὴν Μήδειαν ὑποτιθεμένην τῷ Ἰάσονι περὶ τοῦ ἄθλου δι' ἀμοιβαίων. Et sub libri finem: Καὶ Σοφοκλῆς δ' ἐν Κολχίσι πεποίηκε τὸν ἄγγελον τοῦ Αἰήτου πυθόμενον περὶ τῶν προειρημένων·

Ἡ βλαστὸς οὐκ ἔβλαστεν οὑπιχώριος,
καὶ κάρτα φρίξας εὐλόφῳ σφηνώματι,

1 Vide Brunckii Lexic. Sophocl. voce Χερσεύει.
2 Confer quae infra notamus ad fab. Μίνως.
3 Ista, de *Sophoclea Casandra*, desunt editioni primae Animadversionum Casauboni; adiecta secundae & tertiae. Sed ductum esse versum ex *incerta Sophoclis Tragoedia*, & alieno loco inserta esse verba ἐν Κασάνδρᾳ, non ad Sophoclis versum, sed ad Lycophronem spectantia, docuit Brunck in Fragm. Sophocl. p. 36. rursusque p. 46. num. 98. ubi Sophocleus versus sic emendatus datur:

Δάφνην φαγὼν ὀδόντι πρῖε τὸ στόμα.

e χαλκηλάτοις ὅπλοισι μὴ προσεξέδυ.[1]
Hesychius: Ἐπαλλαχθεῖσα· ἐπαλλάξασα. Σοφοκλῆς Κολχίσι. Reperio & ΚΟΛΧΟΥ'Σ, eiusdem. Etymologicum magnum: Σοφοκλῆς Κόλχοις· Ὑμεῖς[2] μὲν οὐκ ἄρ' ᾖστε τὸν Προμηθέα. ἀντὶ τοῦ ᾔδειτε. Forte Κολχίσι.«

»ΚΡΕ'ΟΥΣΑ. Pollux libro VI. cap. XVII. Τὸ δὲ ἰσοθάνατον, Σοφοκλέους εἰπόντος ἐν Κρεούσῃ, οὐ πάνυ ἀνεκτόν. Hesychius: Ἀνέκτημαι· ἀνείληφα. Σοφοκλῆς Κρεούσῃ. Stobaeus Sermone ſeptimo, XII. XXXVIII. & alibi.«

»ΚΡΗ'ΤΕΣ. Athenaeus libro XV. [p. 687. e.] Hesychius: Βυδοί· οἱ μουσικοὶ, ἢ κροῦμά τι. Σοφοκλῆς Κρησίν.«[3]

»ΚΩ'ΜΟΣ. Hesychius, Ἄνθρωσκε· ἄνω θρῶσκε, ὀρχοῦ το. Σοφοκλῆς Κώμῳ. Habes infra Μῶμον, alterius fabulae nomen: ſi non factae ſunt duae culpâ librariorum, quae una fuit.«[4]

»ΚΩΦΟΙ' ΣΑ'ΤΥΡΟΙ.[5] Interpres Apollonii libro primo de inſecto loquens quod ἴουλος Graecis, *centumpes* Latinis, dicitur: Θεόφραστος ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιστολῇ καὶ ὄνον φησὶν αὐτὸν καλεῖσθαι· ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς σατύροις. Κυλισθεὶς ὥς τις ὄνος ἰσόπριος. Paulo poſt, de Dactylis Idaeis: Σοφοκλῆς αὐτοὺς Φρύγας καλεῖ, ἐν Κωφοῖς σατύροις.« — [Hisce, partim in *Addendis*, editioni primae in calce ſubiectis, partim in *Animadverſionum Edit.* 2. & 3. adiiciuntur haec:] » Laudantur & ΣΑ'ΤΥΡΟΙ ſimpliciter: quae fabula diverſa fuit fortaſſe a ſuperiore. Ariſtides, in Apologia Communi: Αὐτὴν μὲν γὰρ ἐὰν ἴδοισι τὴν Ἑλένην; Ἑλένην λέγω θεράπαιναν μὲν οὖν ὁποίαν ἐποίησε Μένανδρος τὴν Φρυγίαν, τῷ ὄντι παιδιὰν ἀποφαίνουσι τοὺς Σατύρους τοῦ Σοφοκλέους. Plura de hac fa-

1 Vide Brunckii Fragm. 4. ex *Colchidibus*.

2 Perperam Ἡμεῖς expreſſum in Caſauboni Animadv. Vide Etymolog. p. 439. l. 2.

3 Apud Athenaeum l. c. vulgatam ſcripturam, ἐν Κρησὶ τῷ δράματι, tenent (quod ſciam) noſtrae membr. *A*. Sed cum apud Noſtrum, tum apud Heſychium, ἐν ΚΡΙΣΕΙ legendum, praeeunte TYRWHITTO, docuit BRUNCK, in Fragm. Soph. p. 19. & in Lexico Sophocleo, voce φάρος.

4 Vide Heſychii Interpretes ad voc. Ἄνθρωσκε. Ibi ἐν Μώμῳ legendum cenſuit BRUNCK, in Lexic. Sophocl. p. 50. quem conſule & in Fragm. Soph. p. 21.

5 Nomen σάτυροι non eſſe partem inſcriptionis, ſed a Grammaticis adiectum, quo indicaretur drama eſſe *ſatyricum*, monuit BRUNCK, in Fragm. Soph. p. 19.

bula libro decimo, capite septimo. 1 Invenio laudatum & e ἐν Σατυρίσκῳ. Vide Hesychium, in Ἀῤῥαγὲς ὄμμα.» 2

»ΔΑ'ΚΑΙΝΑΙ. Pollux libro nono: Ἔστι δὲ ἡ ψαλὶς, εἶδος οἰκοδομήματος. ἧπου καὶ Σοφοκλῆς ἐν Δακαίναις λέγει·

Στενὴν δ' ἔδυμεν ψαλίδα κ' οὐκ ἀβάρβαρον. «

»ΛΑΟΚΟ'ΩΝ. Aristophanes in Ranis verba quaedam ex hac fabula more suo usurpat. Notat enim Scholiastes: Παρὰ τὰ Σοφοκλέους ἐκ Λαοκόωντος· Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου μέδεις πρῶνας, ἢ γλαύκας μέδεις εὐανέμου λίμνας, ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι στομάτων. Dionysius Halicarnasseus, libro secundo. Stobaeus Sermone XXIX. Harpocration: εἶεν ἂν καὶ οἱ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγυιεῖς, οἱ πρὸ τῶν πυλῶν βωμοὶ, ὥς φασι Κρατῖνος καὶ Μένανδρος. καὶ Σοφοκλῆς, ἐν τῷ Λαοκόωντι, μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν, φησί·

Λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ

Σμύρνης σταλαγμοῖς βαρβάρων εὐοσμίας.

Sic legendus hic locus, in libris editis depravatus. 3 Hesychius: Καταῤῥάκτης· ὀχετὸς, ῥύαξ. καὶ ὁ ἀετός. Σοφοκλῆς Λαοκόωντι. καὶ τὰς ἁρπυίας, ἐν Φινεῖ. «

»ΛΑΡΙΣΣΑΙ'ΟΙ. Athenaei verba sunt libro XI. [p. 366. b.] Ὁ δὲ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ἐν τοῖς Λαρισσαίοις Ἀκρίσιος: ex quibus suspicetur aliquis eandem esse hanc cum *Acrisio* ante dicta: quod tamen nobis non videtur. *Larissaeos* in extremo opere nominat Hesychius, ubi de vocula ὡς disputat: & Stobaeus quoque, Sermone centesimo vigesimo quarto. « 4

»ΛΗΜΝΙ'ΑΙ, ἢ ΛΗΜΝΙΑ'ΔΕΣ. Stephanus, de Chrysa oppido: Σοφοκλῆς Λημνίαις·

1 Scilicet ad Athen. X. 428. a. ubi laudatur Σοφοκλῆς ἐν δράματι Σατυρικῷ: in membr. *A.* vero nude ἐν Σατυρικῷ scribitur, & abest vocabulum δράματι. Ubi *satyricum aliquod* huius poëtae *drama*, cuius titulus non declaratur, intelligit Brunk, in Fragmentis ex incertis Sophoclis Tragoediis, num. 45. p. 40. Eademque fortasse ratione apud *Aristidem* Σάτυροι, quos ille ait, intelligendi sunt *satyri, quos in aliquo suorum dramatum satyricorum induxerat Sophocles.*

2 Σατυρικῷ apud Hesychium legendum suspicantur Docti, & sic legit Brunck in lexico Sophocleo p. 52. voce Ἀῤῥαγὲς ὄμμα: intelligens *drama quoddam Satyricum*, cuius titulum omisisset librarius.

3 Consule eumdem Brunckium in Fragm. Soph. p. 20.

4 Ἀκρίσιος ἢ Λαρισσαῖοι, duplex eiusdem fabulae titulus, iudice Brunckio l. c. p. 5.

e ῏Ω Λῆμνε Χρύσης τ᾽ ἀγχιτέρμονες πάγοι.
καὶ ἐν Αἰχμαλωτίσιν·

Ταύτην ἐγὼ Κίλλαν τε καὶ Χρύσην ἔχω.

Sic hunc verſum expleo. Apollonii interpres ad librum primum: Σοφοκλῆς ἐν Λημνίαις, καὶ μάχην ἰσχυρὰν αὐτὰς συνάψαι, φησί. Heſychius: Ἀξύμβλητον· ὃ μηδενὶ ἀπαντᾷν δυνατὸν ᾖ, [f. ὃ μηδενὶ ἀπαντᾷ, ἢ ἀδύνατον,] ἢ ἀσυνάντητον. Σοφοκλῆς Λημνίαις. Iterum: Ἀσάλπιγκτον ὥραν· τὸ μεσονύκτιον. ἑσπέρας γὰρ καὶ ὄρθρου ἐσάλπιζον. Σοφοκλῆς Λημνίαις. Scholiaſtes Pindari, Oda IV. Pyth. Πάντας Σοφοκλῆς ἐν ταῖς Λημνιάσι τῷ δράματι καταλέγει τοὺς εἰς τὸ Ἀργῷον σκάφος εἰσελθόντας. καὶ Αἰσχύλος ἐν Κυβήραις. Scribendum, ἐν Καβείροις.«

»ΜΑ´ΝΤΕΙΣ. Ariſtophanis vetus interpres, de voce γλάμων agens ad Ranas: Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσιν ἐπί τινων ὀρνέων, τοὺς γλαμύρους κατὰ φορβάν. Stobaeus Sermone XXIX.« [1]

»ΜΕΛΕ´ΑΓΡΟΣ. Heſychius: Ἀντίβοιον· ἰσόβοιον, ἀντὶ βοὸς καθαγιαζόμενον. Σοφοκλῆς Μελεάγρῳ. Idem: Ἰξοφόρους δρύας· τὰς ἰξὸν φερούσας. Σοφοκλῆς Μελεάγρῳ. Lege eundem, in κνάμῳ πατρίῳ.«

»ΜΕΛΑΝΙ´ΠΠΗ. Ariſtophanes, in Ranis, ridet παρακεκινδυνευμένον dictum alicuius poëtae, Αἰθέρα Διὸς δωμάτιον. Eum autem poëtam, *Sophoclem* eſſe, indicat Scholiaſtes: ἐκ Μελανίππης, ait, Σοφοκλέους· [2]

῎Ομνυμι δ᾽ ἱερὸν αἰθέρ᾽ οἴκησιν Διός.

Etiam Euripides Melanippam docuerat: cuius meminit Erotianus in ἀλάστορες, Stobaeus & alii. Scribitur & Μεναλίππη.«

»ΜΙ´ΝΩΣ. [3] Clemens Alexandrinus, libro VI. Λάβοις δ᾽ ἂν Σοφοκλέους ἐν Μίνῳ, Οὐκ ἔστι τοῖς μὴ δρῶσι σύμμαχος τύχη.«

»ΜΟΥ῀ΣΑΙ. Iulius Pollux libro X. cap. XLIX. Φαίης δ᾽ ἂν καὶ σισύραν, [immo σισύρναν] λέγοντος Σοφοκλέους ἐν Μούσαις·

1 Fabulae titulus, Πολύϊδος, ἢ Μάντεις. Brunck ibid. p. 26. Confer infra, in Πολύειδος.

2 Nullam fuiſſe *Sophoclis Melanippen*, cum aliis viris doctis monuit Brunck in Fragm. Soph. p. 36. Scriptum oportebat ἐκ Μελανίππης σοφῆς: & intelligenda *Melanippe Euripidis*.

3 Eadem fabula, iudice BRUNCKIO, ibid. p. 17 ſq. quae aliâs Καμικοί, vel potius Καμίκιοι, de qua ſupra.

Ψαλίδας, τιάρας, καὶ σισυρώδη [σισυρνώδη] στόλον. e Sed scribendum suspicor, ἐν Μυσοῖς: qua de fabula mox.« 1

»ΜΥΚΗ͂ΝΑΙ. Vide supra, in Ἀτρεὺς ἢ Μυκῆναι.«

»ΜΥΣΟΙ΄. Athenaeus libro IV. [pag. 183. e.] & libro XIV. [pag. 635. c.] Strabo libro VIII. ubi docet, poëtas καλεῖν πόλιν, τὴν χώραν. Σοφοκλῆς ἐν Μυσοῖς·

Ἀσία μὲν ἡ σύμπασα κλῄζεται, ξένε·
πόλις δὲ Μυσῶν, Μυσία προσήγορος.

Hesychius: Ἀπόβαθρα· ἀποβατήρια. ἢ κλίμαξ νεώς. Σοφοκλῆς Μυσοῖς. Lege eundem in Ἀποσύρει, ἀστραφὴς, & ἀφθίτους γνώμας. Stobaeus Sermone XCVI. «

»ΜΩ΄ΜΟΣ. Hesychius: Ἀμφίον· ἔνδυμα. Σοφοκλῆς Μώμῳ. Idem: Ἀναστύψαι· ἐπᾶραι τὸ αἰδοῖον, ἢ στυγνάσαι. Σοφοκλῆς Μώμῳ. Videtur Hesychius confundere diversae significationis voces, ἀναστύψαι, & ἀναστῦσαι. Laudat *Momum* is grammaticus etiam in Ἀποσκόλυπτε.« [Conf. supra, in Κῶμος.]

»ΝΑΥ΄ΠΑΚΤΟΣ. 2 Vetus interpres Apollonii, ad quartum: Σκοτεινὴ νὺξ κατουλὰς καλεῖται παρὰ τὸ ὀλοόν. Σοφοκλῆς ἐν Ναυπάκτῳ, νυκτὶ κατουλάδι.«

»ΝΑΥ΄ΠΛΙΟΣ ΚΑΤΑΠΛΕ΄ΩΝ. Hesychius: Τρίτος κρατήρ. Σοφοκλῆς, Ναυπλίῳ καταπλέοντι. Laudatum saepius invenio ἐν Ναυπλίῳ. Pollux lib. X. cap. XXX. *Sophocles*, ait, ὀλκία τὰ πηδάλια ἐν Ναυπλίῳ ὠνόμασε. Similiter Comici interpres ad Pacem, & Hesychius in Ἀνόρεος πόλεμος. In Pindari scholiis e Sophocleo *Nauplio* habentur ista:

Ζεῦ παυσίλυπε, καὶ Διὸς σωτηρίου
σπονδὴ τρίτου κρατῆρος.

Stobaeus Serm. CII. An sit haec alia ab ista & sequente quaerendum.« 3

»ΝΑΥ΄ΠΛΙΟΣ ΠΥΡΚΑΗ΄Σ. Pollux libro nono: Ὁ δὲ ἐμπρήσας, τάχ᾽ ἂν πυρκαεὺς ὀνομάζοιτο, κατὰ Αἰσχύλον καὶ Σοφοκλέα, οὕτως ἐπιγράψαντας τὰ δράματα,

1 ἐν Μυσοῖς apud Polluc. X. 186. in contextum recepit Hemsterh.
2 Fictitium esse fabulae Sophocleae indicem Ναύπακτος, in Scholiasta vero Apollonii ad IV. 1695. legendum Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ, docuit KÜSTER ad Suid. in Κατουλάς: probante BRUNCK in Lexic. Sophocl. eadem voce.
3 Duplex (iudice Brunckio) eiusdem fabulae titulus: Ναύπλιος καταπλέων, & Ναύπλιος πυρκαεύς.

τὸν μὲν τὸν Προμηθέα, τὸν δὲ τὸν Ναύπλιον. Hesychius: Πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολάς. Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ πυρκαεῖ· παρ' ὅσον πέντε γραμμαῖς ἔπαιζον. Alibi poëtae nomen reticet; sunt enim haec illius: Ναύκληρον πλάτην· ναυτικήν. Ναυπλίῳ πυρκαεῖ. *Sophoclem* enim citat. «

» ΝΑΥΣΙΚΑ'Α. Haec fabula tota est Homerica: ac videtur *satyrica* potius fuisse, quam vera tragoedia. Eubulus comicus eidem Nausicaae soccos adaptaverat. De Sophoclea Pollux lib. X. cap. XII. Ἔστι δὲ τοὔνομα, ἡ λαμπήνη, ἐν τῇ Σοφοκλέους Ναυσικάᾳ. Hesychius: Ἀναῤῥοιβδεῖ. Σοφοκλῆς ἐν ναυσὶ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀναῤῥίπτει. Scribe, Σοφ. ἐν Ναυσικάᾳ. Mens est, Sophoclem in Nausicaa dixisse ἀναῤῥοιβδεῖν σφαῖραν, pro, *pilam remittere & repercutere.* » 1

» ΝΙΟ'ΒΗ. Athenaeo nominatur libro IV. [p. 176. f.] Idem libro XIII. [p. 601. a. b.] Καὶ Αἰσχύλος, μέγας ὢν ποιητὴς, καὶ Σοφοκλῆς, ἦγον εἰς τὰ θέατρα διὰ τῶν τραγῳδιῶν τοὺς ἔρωτας· ὁ μὲν, τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον· ὁ δ', ἐν τῇ Νιόβῃ, τὸν τῶν παίδων. «

» ΝΙ'ΠΤΡΑ. De ista solam afferimus coniecturam ex verbis M. Tullii, lib. II. Tusculanarum quaestionum. *Non nimis in* NIPTRIS *ille sapientissimus Graeciae saucius lamentatur, vel modice potius. Pedetentim*, inquit, *ite*, *& sedato nisu, ne succussu arripiat maior dolor. Pacuvius hoc melius, quam Sophocles: apud illum enim perquam flebiliter Ulysses lamentatur in vulnere.* An igitur *Niptra* Sophocles ediderat? Puto verius, Pacuvium mutato nomine sic appellasse quam fecerat Latinam de Graeca Sophoclis cui index, *Ulysses acanthoplex*, aut *acanthopleges*. De ea igitur Cicero loquitur. — ΟΔΥΣΣΕΥ'Σ ἈΚΑΝΘΟΠΛΗΓΗ'Σ· 2 Hesychius: Ἀθηρόβρωτον ὄργανον· τὴν τορύνην, ᾗ τὴν ἀθάραν ἀνακινοῦσι. Σοφοκλῆς, Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπληγεῖ. Iterum: Ἐλαιάδεσσα νηδύς. Σοφοκλῆς, Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι. ἤτοι λαιάεσσα, ἀντὶ τοῦ σκαιὰ, ἀγρία. ἢ ἀπὸ τοῦ ληΐζεσθαι, πάντα ληϊζομένη καὶ κατεσθίουσα. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλαίου, λιπαρά. Apparet non constitisse inter veteres criticos de lectione eius loci: aliis scribentibus ἐλαιάδεσσα, aliis λαιάεσσα. «

1 De *Sophoclis Nausicaa* confer Athenaeum nostrum lib. I. p. 20. f. & ibi notata. Eadem fabula etiam Πλύντριαι inscripta erat.

2 Rectius Ἀκανθοπλήξ. BRUNCK, Fragm. Soph. p. 23 sq.

»'ΟΔΥΣΣΕΥ'Σ ΜΑΙΝΟ'ΜΕΝΟΣ. Pindari vetus interpres, extremo opere: Σύντομοι οὐ μόνον Λάκωνες, ἀλλὰ καὶ Ἀργεῖοι. Σοφοκλῆς, Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ·

Πάντ' οἶσθα, πάντ' ἔλεξα ταντεταλμένα.
μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν βραχύς.

Hesychius: Ἐμπειρής· ἔμπειρος. Σοφοκλῆς, Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ. Alibi: Ἠμαλάψαι· κρύψαι, ἀφανίσαι. Σοφοκλῆς, Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ. Affert etiam ex eadem, θρεκτοῖσι νόμοις, quod explicat τραχέσιν: & addit alios legisse eo loco, κρεκτοῖς. Meminit & in θριάζειν. «

»ΟΙ'ΔΙ'ΠΟΥΣ ΤΥ'ΡΑΝΝΟΣ. Extat. «

»ΟΙ'ΔΙ'ΠΟΥΣ ἘΠΙ' ΚΟΛΩΝΩ͂Ι. Extat. «

»ΟΙ'ΝΟ'ΜΑΟΣ. Athenaeus extremo libro nono. [pag. 410. c.] Diogenes Laërtius in Arcesila: Πρὸς δὲ τὸν δανειστικὸν καὶ φιλόλογον, εἰπόντα τὶ ἀγνοεῖν, ἔφη·

Λήθουσι γάρ τοι καὶ ἀνέμων διέξοδοι
θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῇ.

Ἔστι δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ Οἰνομάου τοῦ Σοφοκλέους. Hesychius: Ἀρουραῖος Οἰνόμαος. Δημοσθένης Αἰσχίνην οὕτως ἔφη, ἐπεὶ κατὰ τὴν χώραν περινοστῶν ὑπεκρίνετο Σοφοκλέους τὸν Οἰνόμαον. « 1

»ΠΑΛΑΜΗ'ΔΗΣ. Hesychius: Ἄκεστρον, φάρμακον, Σοφοκλῆς Παλαμήδῃ. Et alibi: Δρυπτά· δρεπτά. Σοφοκλῆς Παλαμήδῃ. Huic quoque, ut aliis multis Sophocleis, cognominem Euripides fecerat. «

»ΠΑΝΔΩ'ΡΑ ἢ ΣΦΥΡΟΚΟ'ΠΟΙ. Athenaeus libro XI. [pag. 476. c.] Hesychius, in Κεχήλωμαι. καὶ Χήλευμα· τὸ σπαρτίον. Σοφοκλῆς, Πανδώρᾳ ἢ Σφυροκόποις. «

»ΠΕΛΙ'ΑΣ. Erotianus in Hippocrateum, παιδικὸν πάθος. παιδίαν νῦν τὴν παιδοτροφίαν. ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πελίᾳ φησί·

Λευκὸν αὐτὴν τόδ' ἐπαίδευσε γάλα. « 2

»ΠΕΡΙ'ΛΑΟΣ. Hesychius: Καρπομανής· εἰς κόρον ἐξυβρίζουσα. Σοφοκλῆς Περιλάῳ. « 3

»ΠΗΛΕΥ'Σ. Aristophanes Avibus:

Ὁμοῤῥοθῶ, συνθέλω,
συμπαραινέσας ἔχω.

1 Huc Brunckius refert etiam fragmentum, quod ex *Hippodamia* citatur apud Athen. XII. 564. b. c. Vide supra, notata ad fab. Ἱπποδάμεια.

2 Versum emendatum vide apud Brunckium.

3 Vide HEYNII Notas ad Apollodor. p. 714.

B Scholiastes: Σοφοκλέους, ἐκ Πηλέως. Idem, ad Nebulas, profert hos elegantes versus e *Peleo Sophoclis*:

Πηλέα τὸν Αἰάκειον οἰκουρὸς μόνη
γεροντάγωγῶ, κἀναπαιδεύω πάλιν.
Πάλιν γὰρ αὖθις παῖς, ὁ γηράσκων ἀνήρ.

Proferuntur & a Clemente Alex. libro sexto. Harpocration, in Ξηραλοιφεῖν· Σοφοκλῆς Πηλεῖ·

Καὶ ξηραλοιφῶν εἵματος διὰ πτυχῶν.

Ita scribendum eo loco. Stephanus in Κυκνῖτις: ubi scribe, Σοφ. ἐν Πηλεῖ, καὶ ἐν Ποιμέσιν.«

»ΠΛΥΝΤΡΙΑΙ. Pollux lib. VII. cap. XII. de vocabulo ἐπενδύτης loquens: Ληπτέον αὐτὸ ἐκ τῶν τοῦ Σοφοκλέους Πλυντριῶν·

Πέπλους κτενίσαι, λινοπλυνεῖς τ' ἐπενδύτας.« 1

»ΠΟΙΜΕΝΕΣ. Athenaeus libro septimo [pag. 319. a. b.] & XIII. [pag. 587. a.] Stephanus, De Urbibus, in Γραικός. Erotianus, explicans vocem πέλον. Harpocrationis verba sunt: [in Νάννιον:] Ὅτι θαλλῷ χαίρουσιν αἱ αἶγες, καὶ Σοφοκλῆς Πύλεσιν. ἑωθινὸς. γὰρ πρίν τινα αὐλητῶν ὁρᾷν θαλλὸν, χιλίαις προσφέρων νεόπαιδα εἶδον στρατὸν στείχοντα παραλίαν. Lego: Σοφ. Ποιμέσιν· 2

Ἑωθινὸς γὰρ πρίν τιν' αὐλητῶν ὁρᾷν,
θαλλὸν χιμαίρᾳ 3 προσφέρων νεοσπάδα
εἶδον στρατὸν στείχοντα τὴν γῆν παραλίαν.

Vide infra libro XIII. cap. VI. [nempe Animadv. ad XIII. 587. a.] Hesychius: Βερεκύντα βρόμον· Φρύγιον αὐλόν. Σοφοκλῆς Ποιμέσι. Alibi: Φοινικίοις γράμμασι. Σοφοκλῆς Ποιμέσιν. ἐπεὶ δοκεῖ Κάδμος αὐτὰ ἐκ Φοινίκης κεκομικέναι.« 4

1 Vide Brunckii Lexicon Sophocl. p. 56. Est autem eadem fabula, Πλύντριαι, (id est, *Lotrices*,) & Ναυσικάα, ut post Valckenarium idem Brunckius monuit.

2 In Animadversionum ed. 1. Πέλεσιν corrigendum censuerat Casaub. & proprium fabulae Sophocleae titulum statuerat, Πέλεις. Quem errorem dein, diligentius inspecto loco Athenaei nostri, XIII. 587. a. retractavit ipse in *Addendis*.

3 Olim χίλ' αἰξὶ, id est, *pabulum caprarum*, corrigendum censuerat.

4 Verba ex Hesychio hic prolata omiserunt qui edit. Cas. 2. & 3. curarunt, contra quam voluerat ipse doctus Animadversor. Pro illis autem haec adiecerunt, in schedis quibusdam (puto) Casauboni reperta: »Huc refero Sexti Empirici verba e li»bro I. adversus Dogmaticos: Οὐκ ἐκ τέχνης τινὸς μεμαθήκασιν »οἱ Γραμματικοὶ, ὅτι οἱ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ποιμένες, ἰὼ βαλλὴν λέγοντες, ἰὼ βασιλεῦ λέγουσι φρυγιστί.«

»ΠΟΛΥΕΙΔΟΣ. Hesychius: Ἀνταίας, πολεμίας, ἐχθρᾶς. Σοφοκλῆς Πολυείδῳ. Vide & [eumdem Hesychium] in ἀραῖον.« 1

»ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Hesychius: Παράρυμα. Σοφοκλῆς Πολυξένῃ· παράρυμα ποδός. ὡς κρεμαμένων τινῶν ὑφασμάτων ἐκ τοῦ ἅρματος πρὸς κάλλος. Meminit Harpocration, in Ἠκρωτηριασμένοι. Ex ea fabula erat hic versus:

Ἀπ' αἰθέρος δὲ κἀπὸ λυγαίου νέφους;

apud Scholiasten Apollonii, libro secundo. Stobaeus Serm. XLVII.«

»ΠΡΙΑΜΟΣ. Iulius Pollux lib. X. capite XXXI. Οἰκοδόμου δὲ σκεύη, λεῖαι, γλαφίδες, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Πριάμῳ.«

»ΠΡΟΚΡΙΣ. Iulius Pollux, lib. IX. πλὴν τοῦ ἐπιτιμητοῦ, ᾧ κέχρηται Σοφοκλῆς ἐν τῇ Προκρίδι· κολασταὶ κἀπιτιμηταί.«

»ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ. Pindari Scholiastes, ad odam quintam Pythionicarum, de Prometheo: Διὸ καὶ τοὔνομα ἀπὸ τοῦ προμαθεῖν ἔσχε. καὶ Σοφοκλῆς δ' ἐν τῷ Προμηθεῖ· Τοῦ προμηθέως, θέλων λέγειν τῆς φρονήσεως ἀντέχεσθαι, καὶ μὴ τῆς μεταμελείας.«

»ΡΙΖΟΤΟΜΟΙ. Macrobius libro quinto: *Sophoclis tragoedia id, de quo quaerimus, etiam titulo praefert. Inscribitur enim* Ῥιζοτόμοι. *In qua Medeam describit maleficas herbas secantem: sed aversam, ne vi noxii odoris ipsa interficeretur: & succum quidem herbarum in cados aeneos refundentem. Sophoclis versus hi sunt:*

Ἡ δ' ἐξοπίσω χερὸς ὄμμα τρέπουσα
ὀπὸν ἀργινεφῆ στάζοντα τομῆς
χαλκέοισι κάδοις δέχεται.

Et paullo post:

Αἱ δὲ καλυπταὶ κίσται ῥιζῶν κρύπτουσι τομὰς,
ἃς ἥδε βοῶσα κ' ἀλαλαζομένη γυμνὴ
χαλκέοισιν ἤμα δρεπάνοις. 2

Apollonii vetus Interpres ad lib. III. Σοφοκλῆς ἐν Ῥιζοτόμοις τὸν χορὸν πεποίηκε λέγοντα·

Ἥλιε δέσποτα, καὶ πῦρ ἱερὸν
τῆς εἰνοδίας Ἑκάτης φέγγος,
τὸ δι' Ὀλύμπου πολλὸν προφέρει
καὶ γῆς ναίουσ' ἱερὰς τριόδους

1 Vide supra in Μάντεις: & ibi not.
2 Vide Brunk Fragm. Sophocl. p. 27.

e στεφανωσαμένη δρυῒ, καὶ πλείσταις
ὤμων σπείραισι δρακόντων.

Hesychius: Ἀϊστώσας· διαχέας, καὶ τήξας. Σοφοκλῆς Ῥιζοτόμοις.«

»ΣΑΛΜΩΝΕΥΣ. Athenaeus libro undecimo. [pag. 487. d.] Hesychius: Θῆμα, θήκη, τάφος, ἄνθημα. Σοφοκλῆς Σαλμωνεῖ. Alio loco: Καρικοὶ τράγοι, ὡς εὐτελῶν ὄντων. Σοφοκλῆς Σαλμωνεῖ. εἰ μὴ ἄρα ὑποσυγχέων τοὺς Κιλικίους.«

»ΣΑ'ΤΥΡΟΙ. Vide supra, Κωφοὶ Σάτυροι.«

»ΣΙ'ΝΩΝ. Hesychius: Αἰθύσσειν· ἀνασείειν. Σίνωνι Σοφοκλῆς. Iterum: Ἄρρητον· ἄφραστον, ἀνιστόρητον, ἀπόρρητον, ἄφωνον, αἰσχρόν. Σοφοκλῆς Σίνωνι. Alibi: Ἐνθρίακτος· ἐνθουσιῶν καὶ ἐνθέακτος. Σοφ. Σιν.«

»ΣΙΣΥΦΟΣ. Hesychius: Ζεῦγος τριπάρθενον, Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ, καὶ Σοφοκλῆς Σισύφῳ, χαρίτων τριζύγων. Puto fuisse drama satyricum: nam eius generis fuit *Sisyphus* Euripideus, teste Aeliano libro II. cap. 8.«

»ΣΚΥ'ΘΑΙ. Athenaeus libro quinto. [p. 189. d.] Apollonii interpres vetus: Ἐν τοῖς Σκύθαις ὁ Σοφοκλῆς ἑτερομήτορα τῆς Μηδείας τὸν Ἄψυρτον λέγει·

—— —— Οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς
κοίτης ἔβλαστον· ἀλλ' ὁ μὲν Νηρηΐδος
τέκνον ἄρτι βλαστάνεσκε· τὴν δ'
Εἰδυῖα πρὶν ποτ' Ὠκεανοῦ κόρη τίκτει.

Postea, de reditu Argonautarum loquens: Οὐ διὰ Ταναΐδος ἔπλευσαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν πλοῦν, καθ' ὃν καὶ πρότερον· ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ἱστορεῖ. Hesychius, in Ἀχίλλειον & ἀψάλακτος.«

»ΣΚΥΡΙ'ΑΙ, ἢ ΣΚΥ'ΡΙΟΙ. Foemineo genere citat Hesychius in Εὔωρος: vide [supra] in ἜΡΙΣ. At in dictione ἀποστιβὴς, perperam Σοφοκλῆς Κυρίαις, pro Σκυρίαις: sic in voce Ζεύγλας male scriptum, Εὐριπίδης, Κυρίαις, pro Σκυρίαις; nam & *Scyrias* fecerat Euripides. *Scyrios* nominat alibi Hesychius: Ἀχρήματον· ἀδάπανον. Σοφοκλῆς Σκυρίοις. Sic lege etiam in verbo Αὐτόσιτον. Stobaeus sermone XLIX. & LVII. & CXV.« 1

1 ΣΥ'ΝΔΕΙΠΝΟΝ & ΣΥ'ΝΔΕΙΠΝΟΙ. Vide supra, in Ἀχαιῶν σύνδειπν.

ΤΑΙΝΑ'ΡΙΟΙ. Vide Ἐπὶ Ταινάρῳ. Apud Athen. IX. p. 375. c. d. citatur Σοφοκλῆς ἐπὶ Ταιναρίοις. Inde titulum fabulae finxit Dalecampius Ταινάριοι: sed ibi legendum videtur ἐπὶ Ταινάρῳ σατ.

»ΤΆΛΩΣ. Interpres vetus Apollonii, libro quarto: e Ὅτι δὲ εἵμαρτο αὐτῷ (Τάλῳ) τελευτῆσαι ῥαγείσης τῆς σύριγγος, λέγει καὶ Σοφοκλῆς ἐν Τάλῳ.« 1

»ΤΕΥ͂ΚΡΟΣ. Stephanus De Urbibus: Κυχρεῖα, 2 πάγος περὶ Σαλαμῖνα. Σοφοκλῆς Τεύκρῳ. Vide Stobaeum in CXXI.«

»ΤΗ͂ΛΕΦΟΣ. Hesychius: Ἀειφόρος· ἀειθαλής. Σοφοκλέους Τηλέφῳ.«

»ΤΗΡΕΥ͂Σ. Aristoteles in libello De Poëtica, varios agnitionis modos explicans, καὶ ἐν τῷ Σοφοκλέους Τηρεῖ, ἡ τῆς κερκίδος φωνή. Aristophanes, in Avibus:

Ευ. Τὸ ῥάμφος ἡμῖν σου γελοῖον φαίνεται·
Επ. Τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλέης λυμαίνεται
ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐμὲ τὸν Τηρέα.

Ibi interpres: Ἐν γὰρ τῷ Τηρεῖ Σοφοκλῆς ἐποίησεν αὐτὸν ἀποορνιθωμένον καὶ τὴν Πρόκνην· ἐν ᾧ ἔσκωψε πολλὰ τὸν Τηρέα. Meminit & Hesychius. Sophoclem aemulatus Philocles tragicus, & ipse fabulam fecit, cui nomen indidit Τηρεὺς ἢ Ἔποψ: de qua in Comici scholiis. Stobaeus in Sermone x. xxxix. & alibi.«

»ΤΡΙΠΤΟ͂ΛΕΜΟΣ. Dionysius Halicarnasseus, libro primo. Athenaeus libro tertio, [pag. 110. e.] & libro decimo. [pag. 447. b.] 3 Plinius libro XVIII. cap. VI. *Ante mortem Alexandri annis fere CXLV. Sophocles poëta in fabula Triptolemo frumentum Italicum ante cuncta laudavit, ad verbum translata sententia:*

Et fortunatam Italiam frumento canere candido.

In Etymologico ita nuper editum: Ἀπυνδάκωτος, οὐ τραπέζης κύλιξ ἀπύθμενος. Versus est ex ista fabula, sed depravatissimus. Lege:

Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.

Pollux libro X. cap. XXII. Τὴν ἀπύθμενον κύλικα ἐν Τριπτολέμῳ Σοφοκλῆς ἀπυνδάκωτον ὠνόμασεν: deinde hunc versum describit, quem & Hesychius attingit in ea voce. Comici interpres, commentario in Acharn. Πλὶξ, τὸ βῆμα· καὶ πλίγματα, τὰ πηδήματα. ἔνθεν καὶ τὸ περιβάδην ἀμφιπλὶξ, παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τριπτολέμῳ. Meminit & Harpocration in Μελίνη: & saepe Hesychius.«

1 ἐν Δαιδάλῳ corrigit Brunck: nullam esse Sophocleam fabulam Τάλων autumans.
2 Κυχρεῖος editur apud Stephanum.
3 Idem, lib. II. p. 67. c.

e »ΤΡΑΧΙ'ΝΙΑΙ. Extat.«

»ΤΡΩ'ΙΛΟΣ. Pollux libro X. cap. XXXVIII. Ξίφους δὲ ὄνομα ἔοικεν εἶναι βαρβαρικὸν ἡ σκαλμὴ, Σοφοκλέους εἰπόντος ἐν Τρωΐλῳ·

Σκαλμῇ γὰρ ὄρχεις βασιλὶς ἐκτέμνουσ' ἐμούς.

Hesychius huius fabulae voces profert, Ἀμάσεται, ἄσαι, ἀπόλοικον, ἔρκη, ἰήϊος, Ἴαννα, καταρβύλοις, & Ἀνδρόπαις. Sed versum, in quo usus poëta illa voce, reperimus in Scholiis Pindari: Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ Τρωΐλου·

Τὸν ἀνδρόπαιδα δεσπότην ἀπώλεσα.

Vide in *Achillis Amatoribus* supra.«

»ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΑΙ'. Athenaeus libro quarto. [pag. 176. f.] Stephanus De Urbibus:

Κόλχος τε, Χαλδαῖός τε καὶ Σύρων ἔθνος.

Meminerunt amplius, vetus Enarrator Sophoclis, commentariis in Antigonen: Etymologici auctor, in Δράκαυλος: & Hesychius, in Ἄδημον, ἀντιστρέφω, ἀνταξιῶ, Σοφοκλῆς Τυμπανισταῖς. Vide eundem in Δράκαυλος. Stobaeus Sermone LVII.«

»ΤΥ'ΝΔΑΡΟΣ. Stobaeus Sermone CIII. versus affert ex *Sophoclis Tyndaro*: quorum sententiam in iis quae extant non semel legas, diversis verbis expressam.«

»ΤΥ'ΡΑΝΝΟΙ. Hesychius: Ἔχθιμα· μισήματα. Σοφοκλῆς Τυράννοις. Alibi legere non recordor.« 1

»ΤΥΡΩ'. Athenaeus libro tertio [pag. 99. f.] & undecimo: [pag. 475. a.] & Stobaeus non semel. Macrobius libro quinto, cap. XXI. *Sophocles, in fabula quae inscribitur Tyro:*

Πρὸς τὴν τράπεζαν φάσκων
προσεληλυθέναι τοὺς δράκοντας
καὶ γενέσθαι περὶ τὰ σιτία καὶ τὰ καρχήσια. 2

1 Τυροῖ apud Hesychium, pro Τυράννοις, corrigit Brunck cum Piers.

2 Imperite apud *Macrobium* (quem in pluribus Saturnaliorum suorum locis Athenaei Deipnosophistas ob oculos habuisse diximus in Praefatione ad Athenaeum p. XVII sq.) verba ista, quae ipsius *Athenaei* sunt ex V. 475. a. minime poëtica, sed versum Sophocleum illustrantia, pro ipso *Sophoclis* versu adposita erant. Saturn. lib. V, cap. 21. Quae verba cum apud Macrobium non extare, sed per unius Casauboni errorem (in his Animadversionibus in Athenaeum) Macrobio adscripta esse ait GATAKER in Operib. Posth. p. 500. (conf. Brunckii Fragm. Soph. p. 32.) nesciverat doctus Britannus, in Macrobii Editionibus, quae ante Casaubonum prodierant,

Vide Aelianum de Animalibus, libro XI. cap. XVIII. e Laudatur etiam Euripidea Tyro. Aristoteles in libro de Poëtica, de utrius poëtae fabula senserit, incertum; cum scribit, καὶ τῶν σημείων, τὰ μὲν ἐν τῷ σώματι, οἷον οὐλαί· τὰ δὲ ἐκτὸς, τὰ περιδέραια, καὶ οἷον ἐν τῇ Τυροῖ διὰ τῆς σκάφης. Stobaeus Sermone XX. & XLIV. & saepius. «

» ΤΥΡΩ' ΔΕΥΤΕ'ΡΑ. Aristophanis versus est in Avibus: Νὴ Δί' ἕτερος δὴ τάχ' οὗτος ἔξεδρον χώραν ἔχων. Interpres: Ἐκ τῆς Σοφοκλέους δευτέρας Τυροῦς· ἧς ἡ ἀρχή·

Τίς ὄρνις οὗτος ἔξεδρον χώραν ἔχων;

Auctor Etymologici, Ἐρηνοβοσκὸς, ὁ προβατοβοσκός. ἐν Τυροῖ β' Σοφοκλῆς. Stobaeus laudat cap. CVIII. «

» ὝΒΡΙΣ. Athenaeus libro decimo quarto. [pag. 657. a.] Stobaei margines, capite de Oblivione, haec verba nobis exhibent, *Sophoclis in Contumelia Satyri.* Vellem ipsa Graeca verba antiquissimarum editionum docti viri in nuperis editionibus retinuissent: melius longe de nostris studiis essent meriti. Coniicio ex istis, Sophoclis Ὕβριν fabulam *satyricam* fuisse. « 1

» ΦΑΙ'ΔΡΑ. Hesychius: Ἄγκυραι, μεταφορικῶς αἱ ἀσφάλειαι. Σοφοκλῆς Φαίδραις. Melius Φαίδρᾳ. Idem: Ἀκλεπτοι· οὐ παραλογιζόμενοι, ἀληθεῖς. Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ.

eodem modo scripta exhiberi Macrobii verba, quo a Casaubono adposita sunt. Sic quidem plane exhiberi eum locum video in Hervagiana editione a Camerario curata, Basil. 1535. & in Gryphiana Lugd. 1548.

1 In Stobaei editione principe Veneta, Λόγῳ κϛ'. itemque in prima Gesneriana, nude Σοφοκλέους scriptum in ora. In editione vero Lipsiensi, a Nic. Schow magno adparatu instituta sed post Sermonem XXVII. intermissa, fragmentum illud, de quo agitur, Serm. 26. pag. 427. sic inscribitur, Σοφοκλέους Ὕβρεως. In altera editione Gesneriana (Basil. 1549.) primum comparet in ora (p. 192. Serm. XXVI.) index fabulae iste, *Sophoclis in contumelia Satyri.* Pro quo Grotius in Florileg. p. 118. sic posuit, *Sophocles Satyri contumelia.* De quo lemmate nihil e codice Parisiensi adnotavit Brunckius noster in exemplo Florilegii Grotiani, quod ex ipsius liberalitate possideo, in quo plurima alia ille ex optimo illo codice excerpta consignavit. Idem vero Vir doctissimus in Fragm. Soph. p. 33. indicem eius fabulae, de qua quaerimus, talem fecit, ὝΒΡΙΣ Σατυρική.

Inseri hoc loco a nobis debet nomen fabulae Sophocleae praetermissae a Casaubono, ΦΑΙ'ΑΚΕΣ. Cuius fabulae meminit Athenaeus lib. II. p. 67. f. Ubi vide quae notavimus, & consule Brunckii Fragm. Soph. p. 33. & Lexicon Sophocl. voc. Ἀποσημάναι, & Ἀρτήματα.

e Vide in ἀψεφίς: & Paroemiographos in proverbio Χαλάσω τὴν ἱερὰν ἄγκυραν. Stobaeus Serm. XLI. & alibi. α

» ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ. Extat. Sed non dubito, plures eo nomine fabulas Sophocli editas. Nam in ea tragoedia, quae edita est, arcessitur ad Troiam Philoctetes. Reperio autem, docuisse eumdem Tragicum fabulam aliam, cuius argumentum erant *Casus Philoctetae ad Troiam*: quarum illius fuit index, Φιλοκτήτης ἐν Τροίᾳ. Auctor Hesychius, in Ζηλῶ. α 1

» ΦΙΝΕΥΣ. Aristophanes in Pluto:

— Ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ
ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας.

Interpres: Ἐκ Φινέως Σοφοκλέους ὁ στίχος. Athenaeus libro tertio. [pag. 119. c.] Apud Pollucem, libro septimo extremo, sic editum: Καὶ τὸ κωμῳδούμενον ἐν Σοφοκλέους Φινεῖ βλέφαρον, κέκληται δ' ὡς καπηλείου πύλαι. Quis haec intelligit? nec mirum: sunt enim depravatissima. Emendo vero καὶ τὸ κωμ. ἐν Σοφ. Φινεῖ·

Βλέφαρον κέκλεισταί γ' ὡς καπήλειοι πύλαι.

Ait Pollux, *comparasse Sophoclem clusuram oculorum caeci hominis, occlusis cauponis foribus.* Quod simile, sane quam frigidum & longe petitum, exagitatum fuerit a comicis, sicut alia multa eius poëtae. De hac fabula accipio verba interpretis Apollonii libro secundo: Πηρωθῆναι Φινέα λέγει Σοφοκλῆς, ὅτι τοὺς ἐκ Κλεοπάτρας υἱοὺς ἐτύφλωσεν, Ὤρυιθον καὶ Κράμβιν, πεισθεὶς διαβολαῖς Δίας τῆς αὐτῶν μητρός. Hesychius in Ἀπενώτισαν & ἀρτύμασι. α [Et in καταῤῥάκτης: conf. supra in Λάκαιναι.] — » ΦΙΝΕΥΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ. Hesychius: Ἀχάλκευτα τρύπανα, τὰ Φρύγια πυρεῖα. Σοφοκλῆς, Φινεῖ δευτέρῳ. α

» ΦΟΙΝΙΞ. Athenaeus libro secundo. α [p. 70. a.]

» ΦΡΙΞΟΣ. Epitoma Stephani: Εὑρίσκεται προαστία γῆ ἐν Φρίξῳ Σοφοκλέους.

Ὅρια κελεύθου τῆσδε γῆς προαστίας.

Etiam Euripides *Phrixum* ediderat. Alii Φρύξος. α

» ΦΡΥΓΕΣ. Aeschyli interpres ad Prometheum vinctum: Σιωπῶσι παρὰ ποιηταῖς τὰ πρόσωπα, ἢ δι' αὐθαδίαν, ὡς Ἀχιλλεὺς ἐν τοῖς Φρυξὶ Σοφοκλέους. α

» ΦΘΙΩΤΙΔΕΣ. Aulus Gellius libro XIII. *Etiam ille versus non minus notus:*

1 Vide mox quae notamus ad Φυλότιδης.

Γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγώ: e

& in tragoedia Sophocli scriptus est, cui titulus Φυλέτιδες, *& in Bacchis Euripidi.* Non est dictio Graeca Φυλέτιδες. Graeca erit si τ in π mutetur, Φυλόπιδες: verum nihil ad rem. Esset aliquid Πυλάτιδες: sed malo, atque adeo verum censeo, ΦΘΙΩΤΙΔΕΣ. Ac videor in Graecorum commentariis reperisse alicubi Sophoclis *Phthiotas* aut *Phthiotidas*: etsi indicare locum nunc non possum. Nam neque memini, neque ad manum sunt omnes Graeci scriptores, quos aliquando lectitavimus. 1 Studiosi adolescentes quibus adminiculatior memoria est, quaerant, & laterculum superius diligentia sua amplificent. Quanquam si quae fuerunt aliae Sophoclis fabulae, praeter quarum titulos hic exhibemus, oppido paucae illae sunt. In vita ipsius de numero fabularum quas docuit aut fecit, ita legitur: Ἔγραψε δὲ, ὥς φησιν Ἀριστοφάνης, δράματα ἑκατὸν τριάκοντα· τούτων δὲ νοθεύεται δεκαεπτά. *Scripsit, auctore Aristophane, fabulas* CXXX. *quarum* XVII. *censentur adulterinae.* Non longe abest ab hoc numero hic noster: plures enim CXXV. fabularum indices in superiore albo invenies. Sed non sunt omnes, opinor, SOPHOCLIS eius quem inter veteres tragicos regnum obtinere omnes consentiunt. Fuit enim *iunior Sophocles*, tragicus & ipse poëta; cuius Clemens Alexandrinus meminit, & alii. Fortasse huius fuerunt ex iis, quarum titulos adscripsimus, nonnullae. Sane scribunt alii, non CXXX, sed CXXIII solum tragoedias sub nomine prisci Sophoclis iam olim in manibus eruditorum esse versatas. Itaque, ut dixi, e vere Sophocleis paucae omnino sunt, quarum titulos desideres. Verum de his aliquando fortasse curatius, & diligentius. Nunc ad opus institutum revertamur. «

1 ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ cum codicibus nonnullis A. Gellii legit Brunckius: & refert ad Sophoclis Φιλοκτήτην ἐν Τροίᾳ.

AD CAP. VI.

Παρατεθεισῶν οὖν ἈΜΙΩ͂Ν. Proprie & legitime foeminini generis nomen, ἡ ἀμία, *amia* piscis; Gallis *le boniton.* Nam, quod masculo genere ὁ ἀμίας dixit Matron paro-

e dus apud Nostrum IV. 135. f. id poëticâ licentiâ ille fecit, piscem velusi heroëm aliquem aut semideum inducens.

Quod ait, Ταύτας Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ, τὰ μὲν βράγχια ἔχειν καλυπτὰ, εἶναι δὲ καρχαρόδοντας: nusquam id hodie apud Aristotelem, quod sciam, disertis verbis expressum legitur: sed implicite utrumque, in verbis quae apud Philosophum exstant, significatur. Nam in Hist. Anim. II. 13. docet, nonnisi *cartilagineos pisces* (τὰ σελάχη) *branchia habere operta*. Atqui ex eo genere non est amia: nam quod pag. 186. c. ex vulgata scriptura in *cartilagineis* recensetur *amia*, ibi pro ἀμίαν ex ipso Aristotele λαμίαν corrigendum. Eodem vero capite, sub finem, ait καρχαρόδοντες δὲ πάντες οἱ ἰχθύες, ἔξω τοῦ σκάρου. Confer eundem IX. 37. In vocabulo βράγχια (cum alias βράγχια plerumque scriptum reperiatur) perpetuam scripturam tenent mssti nostri libri cum editis, quemadmodum etiam apud Aristotelem editur. Quod ait τῶν συναγελαζομένων καὶ σαρκοφάγων, habes in Hist. Anim. I. 1. & VIII. 2.

χολήν τε ἔχειν ἰσομήκη τῷ ἐντέρῳ, καὶ σπλῆνα ὁμοίως.
» *Amiam* piscem verbis Aristotelis describens Athenaeus,
» inter caetera haec ait: χολήν τε ἔχειν ἰσομ. &c. *fellis*
» *vesicam habere intestino parem, & similiter splenem*. Neque
» de *felle*, quod dicitur, satis explicate dicitur: & de *sple-*
» *ne* quod scribit, falsum est. Fellis vesica in hoc pisce
» non solum parilis cum intestino est longitudinis; verum
» etiam illi adhaeret, atque, ut loquitur philosophus, παρ'
» ὅλον τὸ ἔντερον ἐνυφασμένη ἐστίν, « [Commodius ὑφα-
» σμένη. apud. Arist. De Part. Anim. IV. 2.] » Sed Athe-
» naeus brevitatis studio, cum summa capita ex Aristote-
» le excerperet, multa saepe etiam necessaria verba prae-
» termisit: saepe etiam male quaedam legit, & pro vera
» lectione falsam est amplexus. Factum est utrumque isto
» loco. Nam *de fellis vesica* Aristotelis verba sunt, Histor.
» [Anim.] lib. II. cap. 15. unde haec desumta esse con-
» stat: Ἡ μὲν οὖν ἀμία παρὰ τὸ ἔντερον παρατεταμένην
» (τὴν χολὴν) ἰσομήκη ἔχει· πολλάκις δὲ καὶ ἐπαναδίπλω-
» μα. *Habet amia fellis vesicam secundum ipsum intestinum por-*
» *rectam, longitudine illi parem: saepe etiam aliquid eius est*
» *quod reduplicetur*. De *splene* vero *amiae* nihil philosophus.
» Unde igitur illa Noster? nempe ex depravata sui ex-
» emplaris lectione. Nam pro καὶ ἐπαναδίπλωμα legit καὶ
» σπλῆνα ὁμοίως. Atqui falsissimum est, amiae splenem

» eiusdem esse cum fellis vesica & intestino longitudinis. e
» En quid eveniat etiam doctissimis viris, cum de librario-
» rum temeritate ac perfidia non cogitant. Nam, Athe-
» naeum aliter non scripsisse, persuasum mihi: non so-
» lum quia ita membranae omnes habent; & illa optima
» Hoeschelii Epitoma; sed etiam quia vetustissimus Ety-
» mologici Magni auctor non aliter hunc locum describit:
» quamquam ille Athenaeum ibi non nominat. Sed hoc
» saepius observavimus, ut auctoris huius verbis utatur
» pro suis, tacito illius nomine. « CASAUBONUS. — Ety-
mologum vide in Ἀμία, pag. 83. & confer quae de hoc
auctore monuimus in Praefat. ad Athen. pag. XVIII sq.
Casauboni observationem probans CORAY, insuper adno-
tavit, apud eumdem Nostrum, VIII. 355 e. ubi de amiae
felle eadem, quae hoc loco, repetuntur, splenis nullam
fieri mentionem.

ἀποτρώγουσαι τὴν ὁρμιὰν ἐκφεύγουσιν. Percom-
modum erat ἀποτρωγοῦσαι, quod habebant editi; sed se-
qui debui membranas nostras, qui in id, quod dedimus, am-
bo consentiunt. De ista amiae solertia nihil legitur apud
Aristotelem; sed non praetermisit Oppianus, Halieut. lib.
III. vs. 144 sqq.

In ARCHIPPI verbis, ἔτι δ' ἥσθεν, coniunctionem δ',
cum deesset ed. Bas. & Cas. revocavi ex ed. Ven. & ms.
A. In Epit. deest Archippi testimonium.

EPICHARMI verba, veluti soluta oratio, nullà metri
habità ratione, adscripta erant: quae nos in trochaicos
versus tetrametros (per hemistichia pro more nostro di-
visos) ita digessimus, ut in quatuor primis tetrametris
nullam fere syllabam in contextu mutare conantes, per-
sonarum tantum partes distingueremus, coniecturas quas-
dam nostras infra adposuisse contenti. Ad eosdem quatuor
priores versus haec adnotaverat CASAUBONUS, de metro
nil cogitans: » In verbis Epicharmi scribo: Πρωὶ μέν γ'
» ἀμύστες ἐπ' ἀοῦς ἀφύας ἀποπυρίζομες στρογγύλας, καὶ
» δελφάκεια γ' ὀπτάομεν [ὀπτάομες saltem debebat] κρέα,
» καὶ πωλύπους, καὶ γλυκύν γ' ἐπὶ τῶν ἐπίομες οἶνον. Se-
» quentia non possum assequi, οἴμοι μοι τάλας περὶ σῶ-
» μά με καλοῦσα. Videntur esse alicuius verba, qui do-
» leat se afuisse a memoratis epulis. Etiam sequentia sunt
» corruptissima, κατίσκα λέγει φοῦ, [sic perperam, φοῦ,
» legebatur in ed. Ven. & Bas. & Cas. 1.] τῶν κακῶν.

f »Forte, *καὶ τίς κ' ἀλέγοι, φεῦ τῶν κακῶν!* *Ecquis, ait, »opem ferat? o sortem duram!«*

Vers. 1. Si verum est ἀποπυρίζομες, intelligendum fuerit tempus praesens notione praeteriti. Sed quum sequatur ἐπίομες, similiter hîc ἀπεπυρίζομες videtur oportuisse. Tenet tamen ἀποπυρίζομες cum editis & membranis *A.* etiam Epitoma, in qua desunt reliqua quae sequuntur post στρογγύλας. *Vers.* 2. δελφακίνας utique ferri nequit; sed ad κρέα oportebat relatum adiectivum. Pro ἑπτὰ vero lubens ὀπτάομες accepissem, si per metrum licuisset. πωλύπους ut pro vulgato πολύπους ponerem, cum metrum monebat, tum Dorum usus, de quo diserte monuit Noster, VII. 318. f.

Vers. 3. Quid secutus sit Casaubonus, ἐπὶ τῶν ἐπίομες corrigens, difficile dictu. ἐπὶ τοῖς, puto, voluerat, quod valeret ἐπὶ τούτοις, *ad haec.* Sed eadem vis inerat in ea scriptura, quam haud obscure libri offerebant. Nam ἐπῶν quidem una voce scribitur in ms. *A.* sed ἐπ' ὦν recte in ed. Ven. & Bas. pro quo perperam ἐπ' ὧν expressum in ed. Cas. Est autem ὦν pervulgata in Dorum sermone particula, communi οὖν respondens, & frequenter per pleonasmum quemdam orationi interseri solita. Itaque ἐπ' ὦν ἐπίομες valet ἐπεπίομεν vel ἐπὶ τούτοις ἐπίομεν. *Eod. vers.* Si teneas τάλας, intelliges *τάλας ἐγώ: quam ego sum miser!* Probabiliter vero SAM. PETITUS, locum hunc tractans Miscellaneor. lib. VI. c. 6. τᾶλις legendum censuit: de quo vocab. nonnihil diximus ad III. 114. f. videndus vero Suidas, & Scholiastes Sophocl. ad Antig. 641. aliique Grammatici, & in his praesertim Hesychius. Nam, cum alii τάλιδα nonnisi *sponsam* interpretentur, quam in partem etiam Petitus h. l. accipit, monuit Hesychius, *οἱ δὲ γυναῖκα γαμετήν*: id est, *alii uxorem intelligunt.* Quae notio huic loco aptior visa est; ita quidem ut in blanditiis dici intelligeretur τᾶλις, quemadmodum subinde *νύμφη, uxor iuvenis, recens nupta,* & *dilecta.* Neminem turbare debet, quod pro *οἴμοι μοι* in ms. *A.* *οἴβοι βοι* scribitur, ubi illâ literae β figurâ usus est librarius, quae literae μ similis est, eamque ob caussam permutationi duarum illarum literarum nimis frequenter occasionem dedit. Quod vero eamdem scripturam, cum in cod. Paris. *B.* reperiret, calculo suo comprobaverit *Villebrunius*, diserte adnotans hoc loco *»Je lis avec le ms. A.* (sic ille eum

»dem codicem insignit, qui nobis *Paris. B.* est) *oi! boi! »boi!«* id doctissimi hominis ingenio dignum.

Quarti versus maior pars propemodum desperata est; & corruptelam etiam fatetur metrum manifeste turbatum. *περὶ σᾶμα*, *ad sepulcrum* reddidit Dalecampius; *ad monumentum*, Villebrune. PETITUS ingeniose, *circa horam prandii*; rectius fortasse, *circa coenae horam*, dicturus. »Σᾶμα, »inquit, Doribus στοιχεῖον dici, Hesychius docet: Σᾶ»μα· μνῆμα. Δωριεῖς δὲ στοιχεῖον. Στοιχεῖον vero est *li»nea & intervallum umbrae, quo prandii tempus designatur.* »Pollux lib. VI. cap. 8.« Conf. Athen. I. 8. c. & ibi notata. In κατίσκα λέγει quid lateat, nisi quid eorum quae vel ex eiusdem PETITI vel ex nostra coniectura sub contextu adnotavimus, videant doctiores.

Qui sequuntur *Versus* (5. & 6.) sic vulgo scripti erant: a
ὁ καὶ παρὰ τρίγλας τε καὶ * πάχνα κἀμίαι δύο διατεταγμέναι μέσσαι, φάσσαι τε τοσαῦται παρῆν σκορπίοι τε. Ubi haec notavit CASAUBONUS: »Postea ὁ »καὶ παρὰ τρίγλας τε καὶ . . . . πάχνα κάμίαι. Nec »melius membranae.« [Quasi lacuna esset in msstis: qui nullam agnoscunt.] »Possumus scribere, ὧκκα πάρα »τρίγλαι τε καὶ παχεῖαί γ' ἀμίαι δύο. Nec multo »aliter interpres. πάρα tam pro *adsunt*, quam pro *adest*, »posuerunt. Eupolis hoc libro, [pag. 286. b.] ἵνα πάρα »μὲν κάραβοι. Sic παρῆν, pro παρῆσαν: ut statim, φάσσαι »τε παρῆν: & ἦν, pro ἦσαν. Idem poëta, [pag. 286. b.] »ἦν δὲ νάρκαι, ἦν δὲ ζύγαιναι: nisi scribendum ἦς, & »παρῆς: ut infra ἐνῆς, pro ἐνῆσαν.« — Sic ille: a quo ὧκκα & πάρα, pro corruptis ὁ καὶ παρὰ, non dubitare debui quin acciperem. Pro πάχνα vero, non παχεῖαι, sed propius ad librorum scripturam, servatoque Dorismo, παχῆαι fuit scribendum; de quo monuit KOEN ad Gregor. de Dialect. pag. 119 sq. Quod vero pro κἀμίαι, quod est in libris, γ' ἀμίαι cum *Casaubono* corrigit idem *Koenius*: id per se quidem percommodum fuerat; at sic prima syllaba vocis ἀμίαι brevis erat futura, quam tamen longam desiderabat metri ratio. Quare vulgatum ita tenendum censui, ut ex καὶ & ἀ per crasin fieret longa syllaba κἀ: pleonasticam vero illam particulae καὶ repetitionem ferendam putavi. Pro παρῆν, (*vers.* 6.) ex dorico Epicharmi usu παρῆς posui: in voce τοσαῦται vero, ut duplicaremus sibilantem literam, metrum ad-

a monuit. Sic habes apud Theocritum τόσσα, τόσσον, & similia, quoties mensura versus poscebat.

'Ἀριστοτέλης δὲ παρετυμ. » Non legitur hodie in iis » quae habentur Aristotelis, quod ex eo refertur de ety- » mo vocis ἀμία. 'Ἀριστοτέλης, ait, παρετυμολογῶν αὐτῆς » τοὔνομα, φησὶν ὀνομάσθαι παρὰ τὸ ἅμα ἰέναι ταῖς πα- » ραπλησίαις· ἔστι γὰρ συναγελαστική. Putavit Athenaeus, » non esse verum etymon hoc, sed potius παρονομασίαν » quandam: claudicat enim διὰ τὸ κοινὸν τοῦ πνευματισ- » μοῦ, ut loquitur Eustathius. [ad Iliad. λ'. p. 214. l. 32.] » Ideo ait παρετυμολογῶν. Similes paretymologiae apud » philosophos, & alios sapientes. Eustathius aliud verilo- » quium affert, haud scio an ex Athenaeo, libris usus » integrioribus: a privativa particula α & μία: *nullae* enim » *solae amiae* conspiciuntur. « Casaubonus. — Eustathius ut Athenaei libris usus sit *integrioribus*, quam sunt nostri, tantum abest, (quod saepe iam monuimus) ut ne illis quidem, qui nobis supersunt, usus sit integris. Doctus praesul, de etymo vocabuli ἀμία ex Athenaeo disputans, praeter hunc Nostri locum, in quo versamur, alium ob oculos habuerat, qui pag. 324. d. exstat, ubi τὰς ἀμίας *nomen invenisse* ait, ὅτι οὐ κατὰ μίαν φέρονται, ἀλλ' ἀγεληδόν. Verbo παρετυμολογῶν autem non tam significare Auctor noster videtur, *se improbare illam etymologiam*; quam, *Aristotelem illam vocabuli etymologiam obiter indicasse.* Simili ratione lib. II. pag. 35. c. postquam de Platone dixerat, ἐτυμολογῶν τὸν οἶνον; mox de Homero ait, παρετυμολογῶν τὴν φωνήν: ubi commode Henr. Stephanus (in Indice Thes. pag. 1606. f.) interpretatur, *ad etymon vocabuli alludit.* Plato ex professo originem vocis explicare instituit: Homerus obiter eam indicaverat.

AD CAP. VII.

'Ἀρχέστρατος ἐν τῇ Γαστρολογίᾳ. Aliàs plerumque Γαστρονομία perhibetur apud Nostrum carminis illius inscriptio, ut I. 4. d. e. II. 56. c. &c. Sed & Γαστρολογία, ut
b III. 104. b. & IV. 162. b. Quod vero dein consentiente Ms. *A.* (nam in Epit. verba ista desunt) editum erat, ὡς τὴν Κλεοστράτου τοῦ Τενεδίου γαστρολογίαν, id merito suspectum videri debuit. Nam si Γαστρολογία inscriptus fuit Cleostrati liber, non opus erat ut nomen istud

hic diserte repeteretur: satis erat dicere, ὡς τὴν Κλεοστράτου τοῦ Τενεδίου. Quo accedit, quod *Tenedius Cleostratus* (ut monuit *Adrian.* HERINGA, Observ. cap. 21. p. 179.) non fuerit rerum ad gulam explendam pertinentium studiosus, sed celebris *Astronomus*, insignibus inventis clarus, de quo vide quae collegit Fabric. Bibl. Graec. lib. III. cap. 5. sect. 5. T. II. p. 82 sq. Quin & eumdem sigillatim hoc ipso nomine τοῦ Ἀστρολόγου insignitum videmus apud Scylacem in Periplo, ubi de *Tenedo* insula agitur, p. 85. ed. Gronov. Quo minus dubitavi, quin emendationem ab HERINGA propositam, ἀσπραλογίαν, adoptarem.

In ARCHESTRATI *vers.* 2. perperam τίνι τάδε legebatur in ed. Bas. & Cas. Ubi monuit CASAUBONUS: » Scribe ντί σοι τάδε μυθολογεύω; *Quid verbis opus?* « — Atqui hoc recte dabat editio Ven. cum msstis. μυθολογεύω, *multis verbis dico, narro*: fere ut μυθολογέω, VI. 266. d. ubi μυθολογοῦσι valet, *narrant*.

Vers. 3. Cum οὐ γὰρ μή σε διαφθείρῃ γ' legeretur in edd. & msstis, vertit DALECAMPIUS: *Eam, ne si velis quidem, ita possis corrumpere*: recte, si modo voculam *ita* omisisset. Perspecte hic monuit CORAY: » Laborantem locum ita restituo:

» Οὐ γὰρ μὴ σὺ διαφθείρῃς γ'.

» Et ita legisse videtur interpres, etsi in declaratione vocum πάντα τρόπον falsus sit. [quas ille, *omni studio*, interpretatus erat.] Sensus est: *Amiam tam egregium esse edulium, ut, quomodocumque eam paraveris, haud possis corrumpere, ne si velis quidem.* Infra, p. 311. c. idem Archestratus queritur de coquis, quod nesciant

» — — χρηστοὺς σκευάζειν ἰχθῦς,
πάλλὰ διαφθείρουσι κακῶς τυροῦντες ἅπαντα. «

Vers. 4. Pro εἰ δ' ἐθέλῃς, quod erat editum, recte εἰ δ' ἐθέλεις dedit codex ms. uterque. Locum, aliis etiam mendis in editt. vett. inquinatum, iam emendatum dederat BRODAEUS, Miscell. VII. 29. in Gruteri Thes. Crit. T. IV. p. 29.

Vers. 11. Ἔστω δ' αὐτή σοι. Sic mstus codex uterque. Ἔστω δ' αὕτη σοι edd. Post hunc versum autem Epitomator, praetermissis caeteris, statim postremum subiecit, hoc modo: ὡς εἴ γε ἑτέρωθεν εἴη, φησὶ, καταισχύνει τὸν πρόσθεν ἔπαινον.

Vers. 12. Editam olim scripturam, καὶ ἐγγὺς ἄλω που,

latine ſic reddiderat Interpres: *quà propinqua mari [illegible]*. Adparet menti eius ſimul genitivum ἁλὸς, ſimul [illegible] ἀλωᾷ vel ἅλως eſſe obverſatum. Adnotavit tamen Casaubonus: »Recte Dalecampius, καὶ ἐγγὺς ἁλός που.« — Sed κᾂν, non καὶ, habent membr. *A.* Quam particulam ex coniecturà etiam auctori reſtituendam viderat Heringa, Obſerv. c. 21. pag. 578. ubi vulgatum ἅλω (idem valens ac ἑάλω) contra Caſaubonum & Dalecampium defendens, deleto commate quod poſt ἅλῳ που inſerebatur, in hanc ſententiam accipienda poëtae verba docuit: *Quod ſi etiam capta ſit prope hunc locum.* Cuius adoptavi rationem; niſi quod ἅλῳ *ſubſcripto iota* poſui, ut eſſet ſubiunctivus modus, quem poſcebat κᾂν particula. Denique monuit idem vir doctus, *verſu ſq.* verba illa τυτθοῦ θαλάσσης Ἑλλησπ. non tam intelligenda videri *procul a mari Helleſpontiaco*, quam, *ulterius in mari Helleſpont.* ſcilicet *longius a Byzantio recedendo.*

AD CAP. VIII.

d Οὗτος ὁ Ἀρχεστρ. Articulus ὁ, quem cum editt. vett. agnoſcit mstus uterque, operarum culpâ omiſſus erat in ed. Caſ. *Mox*, quod ait Noſter, ὥσπερ οἱ τὰς Περιηγήσεις *&c.* ſimili ratione pag. 294. a. ubi de eodem *Archeſtrato* loquitur, ὁ καλὸς οὗτος Περιηγητὴς dicit.

ὅπου ἐστὶν ἕκαστον κάλλιστον βρωτόν. »De *principio* »*operis Archeſtratei* ſcribitur: μετ' ἀκριβείας ἐθέλει πάντα »ἐκτίθεσθαι, ὅπου ἐστὶν ἕκαστον κάλλιστον βρωτόν τε. »Lego, adiectâ voce quam deeſſe arguit vocula τε, hoc »modo: βρωτόν τε ποτόν τε. Ex Athenaeo ſatis conſtat, »non minus *vinorum* genera expoſuiſſe *Archeſtratum*, quam »*eduliorum.* Sed videntur Archeſtratei operis duo primi »verſus ita concinnandi ex hoc loco, & alio libri primi:

»Ἱστορίης ἐπίδειγμα ποιεύμενος Ἑλλάδι πάσῃ,
»λέξω ὅπου κάλλιστον ἅπαν βρωτόν τε ποτόν τε.«

Casaubonus. — Vide lib. I. pag. 4. e. & ibi notata, Animadv. Vol. I. pag. 59.

e Ἵππον Θεσσαλικὸν, *&c.* Vide Suidam in Ὑμεῖς ὦ Μεγαρεῖς, & quos ibi laudavit Küſterus: quibus adde Euſebium in Praep. Evang. V. 18. & e recentioribus Eraſmum in Adagio *Megarenſes neque tertii neque quarti.*

f In Epicuri verbis, quod in ed. Caſ. legebatur, ἀφελῶν

μὲν τὴν διὰ χειλῶν, ἀφελῶν δὲ &c. id hoc loco in Animadversionibus silentio praetermisit Vir doctus: sed pag. 280. a. ubi iterum τὴν διὰ χειλῶν (quemadmodum hic) legebatur in vetustis editionibus, διὰ χυλῶν correxit CASAUBONUS, hac adiecta nota: » Scripsimus τὰς » διὰ χυλῶν ἡδονὰς, ubi priores editiones, & cum iis » interpretes, διὰ χειλῶν, inepte. Cicero, quem ad- » versus se laudat vir doctus, [Dalecamp.] *voluptates quae* » *sapore percipiuntur.* « — Nempe sic Cicero Tusc. Quaest. III. 18. Et sic apud Laërt. X. 6. διὰ χυλῶν scribitur, ubi eadem Epicuri verba ex libro περὶ Τέλους recitantur. Nec vero aliter apud Nostrum utroque loco dant codices nostri mssti: & sic rursus lib. XII. pag. 546. e. διὰ χυλῶν habent mssti, ubi διὰ τῶν χειλῶν editi. Mendosa scriptura ἀφελῶν, quae bis hoc loco in ed. Cas. occurrit, partim ex ed. Bas. derivata est: recte vero utrobique ἀφελὼν scribitur in ed. Ven. ut in msstis.

Οἴεται γὰρ οὗτος ὁ σοφὸς καὶ τὸν ἀσώτων βίον ἀνεπίληπτον εἶναι, εἴπερ αὐτῷ προσγένοιτο τὸ ἀδεὲς καὶ ἵλεων. Si quis pro οὗτος, quod tenuimus ex editis, οὕτως ex msstis nostris receptum maluerit; nil repugno: intelligi poterit dictio simillima illi Latinorum, *ita* - - *si*, pro *ea conditione si.* Ad rem quod spectat, adnotavit ad hunc locum CASAUBONUS: » Inter huius sophi Κυρίας δόξας » haec fuit, auctore & interprete Cicerone: [De Finib. » II. 7.] *Si ea quae sunt luxuriosis efficientia voluptatum,* » *liberarent eos Deorum & mortis & dolorum metu, docerent-* » *que qui essent fines cupiditatum, nihil haberem quod repre-* » *henderem.* Ipsa Epicuri verba sunt: [apud Laërt. X. 142.] » Εἰ τὰ ποιητικὰ τῶν περὶ τοὺς ἀσώτους ἡδονῶν ἔλυε τοὺς » φόβους τῆς διανοίας, τούς τε περὶ μετεώρων καὶ θανάτου » καὶ ἀλγηδόνων, ἔτι τε τὸ πέρας τῶν ἐπιθυμιῶν ἐδίδασκεν· » οὐκ ἄν ποτε εἴχομεν ὅ τι μεμψαίμεθα αὐτοῖς. Vertit Ci- » cero τοὺς περὶ μετεώρων φόβους, *Deorum metus.* Ita lo- » quebatur Epicurus. Sic alibi, τὰς ὑπὲρ τῶν μετεώρων » ὑποψίας. « — Pro ἵλεων, quod erat editum, recte ἵλεων dedere mssti, certe sic ms. *Ep.* Idem autem valere τὸ ἵλεων ac τὸ ἱλαρὸν, docet Noster lib. VIII. pag. 363. c. Sic apud Platonem, in Phaedone, *Socrates, poculum veneno mixtum manu capiens*, ἵλεως ἦν, οὐδὲν τρέσας. cap. 66. pag. 311. ed. Forst. Nec absurde vero Dalecampius h. l. τὸ ἵλεων, *tranquillum animum*, interpretatus est.

Διὸ καὶ οἱ τῆς κωμῳδίας ποιηταὶ &c. » Mendoſum eſt
» quod ſequitur, διὸ καὶ οἱ τῆς κωμῳδίας ποιηταὶ κατα-
» τρέχοντές που τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς ἀκρασίας, Ἐπικού-
» ρους καὶ βοηθοὺς βοῶσιν. Interpretes, ut aliquam ſen-
» tentiam elicerent, ſuſtulerunt illa, καὶ βοηθούς. « [Nempe ſic Dalecampius: *Quamobrem comici poëtae Epicuri ſociorumque voluptatem & intemperantiam proſcindentes vociferantur.*] » Longe alia nobis ineunda videtur ratio loci emen-
» dandi. Non enim ἐξ ἀφαιρέσεως, ſed ἐκ προσθέσεως ſa-
» nare eum debemus. Lego ſic: διὸ καὶ οἱ τῆς κωμῳδίας
» ποιηταὶ πρὸς τοὺς καταπρέχοντάς που τῆς ἡδο-
» νῆς καὶ τῆς ἀκρασίας Ἐπίκουρον καὶ Ἐπικουρείους
» ἐπικούρους καὶ βοηθοὺς βοῶσιν. Id eſt: *Ideo comici poëtae*
» *adverſus eos qui voluptatem & incontinentiam vituperant, Epi-*
» *curum & Epicureos advocant* ἐπικούρους, *& in auxilium*
» *ſibi.* In edita lectione, praeter manifeſtum hiatum, hoc
» etiam eſt incommodum, quod facit *ipſos qui voluptatem*
» *incuſarent, in ſubſidium ſuum adpellare Epicurum & Epicu-*
» *reos:* quod eſt abſurdum. Poëtica vox eſt ἐπίκουρος, in
» qua lùdit auctor venuſte. Utuntur & hiſtorici, ut Thu-
» cydides ſaepe. Extat etiam ea vox in proverbiali verſu,
» cuius mihi commodum venit nunc in mentem, ut veram
» illius lectionem indicem. In ſeptimo Eudemiorum, ubi
» agitur de amicitia quae ex utilitate conſtat, Philoſophi
» ſunt verba plane aurea: Διὰ τὸ χρήσιμόν ἐστιν ἡ τῶν
» πλείστων φιλία. διὰ γὰρ τὸ χρήσιμον εἶναι φιλοῦσιν ἀλ-
» λήλους, καὶ μέχρι τούτου. ὥσπερ ἡ παροιμία·

» Γλαῦκ' ἐπίκουρος ἀνὴρ τὸν σὸν φίλον ἔσκε μάχηται.

» Nullum ex hac ſcriptura ſenſum elicias. Scribendum:

» Γλαῦκ', ἐπίκουρος ἀνὴρ τόσσον φίλος ἔς κε μάχηται:

» planiſſimâ & optimâ ſententiâ. « CASAUBONUS. — At quam medelam adfecto Athenaei loco adhibendam doctus Animadverſor cenſuerat, ea nobis nec ad ſententiam ſatis probabilis, &, ad verborum mutationem quod ſpectat, nimis violenta viſa erat. Ab edita ſcriptura veteres noſtri codices nil discedunt, niſi quod, ubi τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς ἀκρασίας *ſequente commate* edebatur, ibi τῆς ἡδονῆς καὶ ἀκρασίας *omiſſo altero articulo* habent, *nec* poſt iſta verba *ullam diſtinctionem ponunt;* adeo ut plane coniuncta iſta videri debeant, τῆς ἡδονῆς καὶ ἀκρασίας ἐπικούρους καὶ βοηθοὺς βοῶσιν. Quod veſtigium verae olim ſcripturae ſecuti, minori molimine, *ſuppleto genitivo* qui

ad verbum καταστρέχοντες intercidisse videbatur, in integrum restitui totum locum posse existimavimus. Quod si cui non satis videtur τῶν Ἐπικουρείων, nil prohibet quo minus statuamus, κατατρέχοντες τοῦ Ἐπικούρου καὶ τῶν Ἐπικουρείων scripsisse Athenaeum.

AD CAP. IX.

Platonis *Comici* fragmentum, ex fabula *Impostore*, iam supra (lib. III. pag. 103. c. d.) adposuerat Noster, ubi vide quae notavimus. Grotii *latinam versionem*, ut ibi, sic & hic subiecimus, quamquam in nonnullis discrepantem ab ea ratione qua nos colloquentium partes distinximus.

Versum sextum, qui in editis sic rursus h. l. scriptus erat,

Ζῆν δ' ἐστὶ τὸ τοιοῦθ', ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί:

quum mssti rursus τοιοῦτον ὡς darent; talem nunc edidi, qualem ad III. 103. c. in Animadv. proposueram,

A. Ζῆν δ' ἐστὶ τὸ τοιοῦτον; B. Λέγουσιν οἱ σοφοί:

ut ὡς particulam ex veteri scholio temere insertam statuerem.

Vers. 8. Vocem Δήπουθεν, quae valet *sane*, *utique*, *certe*, (conf. p. 280. d.) rursus, ut superiori loco, a praecedentibus separavi; & *patris* partibus ea verba, quae inde sequuntur, tribui. Qua ratione, quod dicit ζῆν παγκάλως, (*vers.* 9.) id ad *moralem τοῦ καλοῦ vim*, nempe ad *honestatem* (ut dixi ad lib. III.) erat referendum. Structura autem verborum, quae nonnihil impedita videri poterat, in hunc modum fuerit concipienda, ac si dixisset: Οὐκ ἔστι δ' ἔχειν τὴν ἡδονὴν ἑτέρωθεν ἢ ἐκ τοῦ ζῆν παγκάλως· ἢ γὰρ τυχὸν δώσεις ἐμοὶ, ἐκ τοῦ ζῆν παγκάλως σώους εἶναι ἅπαντας. Id est: *Voluptatem autem adipisci non licet, nisi ex vita undequaque honesta: nam per hanc salvos & vere beatos fieri omnes, hoc profecto fortasse dabis mihi.* Versum illum, σώους ἅπαντας &c. praetermisit Epitomator: sed in σώους (vel, quod eodem redit, σῶς) cum editis h. l. consentiunt membr. *A*. unde corrigenda mendosa scriptura, quae alterum locum invaserat. Grotius omnia ista, a *versu* 6. usque δώσεις ἐμοί, (*vers.* 10.) scelesto paedagogo tribuens, illud *bene vivere*, τὸ ζῆν παγκάλως, de *vita voluptatibus adfluente* acceperat: qua ratione τῷ καλῶς ζῆν opponitur τὸ κακῶς ζῆν, pag. 280. d. *misere vivere*, *tristem vitam agere*.

Verſ. 11. Pro Ἑώρακατ rurſus cum viris doctis aut ὥρακας aut ἑόρακας ſcriptum malles: nec repugno equidem. Ferendam tamen putavi conſentiemem librorum ſcripturam; memor ſcilicet, in *pronunciandis* quidem verſibus iſtam ε vocalem ante ω abſorberi vel elidi ſolitam; at non obſtare id ratus, quo minus in *ſcribendis* verſibus adiici ea potuerit.

Verſ. 13. οἱ γὰρ τὰς ὀφρῦς recte dedere mssti cum ed. Ven.

» In *primo verſu* ex *Androphono* Platonis,

» Ἐξὸν γυναῖκ' ἔχοντα κατακεῖσθαι καλὴν,

» loquitur poëta de *accubitu ad menſam*; neque aliter verbum κατακεῖσθαι eſt exponendum. Declarat proximus, » καὶ Λεσβίου χυτρίδ' &c. *Tertium* ita ſcribe:

» ὁ φρόνιμός ἐστι τοῦτο; τοῦτο τ' ἀγαθόν.

» More Thucydidis eleganter poſitum ὁ φρόνιμος, pro ἡ » φρόνησις. Alioqui poterat, τὸ φρόνιμον. « Casaubonus. — » Eſt autem & φρόνιμος vox ex ſchola, quam & apud » eumdem Platonem hoc ſenſu reperis, οἱ τὸν φρόνιμον » ζητοῦντες. « Grotius. — Vide paulo ante, lit. b. Nempe τὸν φρόνιμον eumdem dicit poëta, quem τὸν σοφὸν in ſcholis nominare conſueverant. Caſauboni emendationem *Verſ.* 3. merito adoptavit Grotius, & nos cum eo. In *ms. Ep.* omiſſis prioribus verbis, ὁ φρόνιμός ἐστι τοῦτο, iſta ſola leguntur τοῦτο τ' ἀγαθὸν & cum ſequentibus Ἐπίκουρος ἔλεγε coniunguntur; quod per ſe quidem haud ita male factum videri poterat, ſed tamen temere & praecipitanter commiſſum eſt; nam ibidem, ſicut in pleniore opere, continuo ſequuntur iſta verba, ταῦθ' ἃ νῦν ἐγὼ λέγω.

In *penultimo verſu*, quum ſic olim ederetur,

Εἰ τοῦτον ἔζων πάντες, ὃν ἐγὼ βίον,

monuit Casaubonus: » Deeſt ſyllaba. Reſtitue, ὃν ἐγὼ ζῶ » βίον. Eſt vero acute & invidioſe in Epicurum dictum: » *ſi omnes eius legibus viverent, & obtineret vulgo eius doctrina,*

d » οὔτ' ἄτοπος ἦν ἂν, οὔτε μοιχὸς οὐδὲ εἷς:

» *nemo reperiretur inhoneſtus, nemo adulter.* Vult dicere, fore » omnia iura promiſcua, & diſcrimen recti atque honeſti » ſublatum iri. Tolle enim honeſti atque inhoneſti fines; » eâdem omnia peccata ſuſtuleris. « — Ad quae Grotius, (in Notis pag. 966. ad Excerptor. pag. 483.) recte, ſi quid video: » Non mihi videtur, inquit, quod Caſau» bono placet, dicere poëta, *ſublato honeſti & inhoneſti diſ-*

» crimine nulla fore peccata: sed, si ipsius consilio uterentur d » caeteri, contentos fore permissis voluptatibus.« — Verbum ζῶ, quod deerat editis, uterque codex mstus agnoscit.

Ἡγήσιππος δ' ἐν Φιλεταίροις. In fabulae titulo nulla ab editis dissensio notata ex membranis. Apud Suidam vero in Ἡγήσιππος legitur: τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστι Φιλέταιρος, ὡς Ἀθήναιος. Quare videndum, ne Φιλεταίρῳ h. l. scriptum oportuerit, quem titulum adoptavit Grotius. Fuit certe & Φιλέταιρος, fabula Heniochi comici; puto & aliorum. In postremo HEGESIPPI versu, in editis sic scribebatur, ἡδονὴ γὰρ τἀγαθόν. Ubi, cum in ed. Ven. nec praecedente versu post οὐδὲ ἕν, (vel, ut ibi scribitur, οὐδέν) nec hoc versu post πρόσεστιν distingueretur oratio, in editione Bas. dein & in ed. Cas. utroque loco comma ponebatur: pro quo etiam paulo maiorem distinctionem GROTIUS adhibuit, sic scribens: (Excerptor. pag. 881.)

τοῦ γὰρ μασᾶσθαι κρεῖττον οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἕν·
ἀγαθὸν πρόσεστιν· ἡδονὴ γὰρ τἀγαθόν.

Quae sic ille latine reddidit:

Nam nil revera melius est quam mandere.
Bonum huic adiunctum est: nam voluptas est bonum.

A cuius ratione nos, praeeuntibus nostris msstis, certe praeeunte perspicue msto Epitomae, discessimus; post ἀγαθὸν (ad superius οὐδὲ ἕν relatum) interpungentes, iungentesque ista, πρόσεστιν ἡδονῇ (sic) γὰρ τἀγαθόν. Eamdem prorsus & scribendi & distinguendi huius loci rationem ex ingenio commendaverat doctissimus CORAY.

AD CAP. X.

οἱ Κυρηναϊκοὶ καὶ Μνησιστράτειοι. Sic bene ms. *Ep.* Μνησιστράτιοι edd. cum ms. *A.* nempe eodem errore, quo paulo ante in eodem codice, pro Ἐπικούρειοι, Ἐπικούριοι scribitur. Apud Suidam notatur: Μνησιστράτιος, (puto Μνησίστρατος oportebat) ὄνομα κύριον. Μνησιστράτειος δὲ λόγος. Ubi quamnam *rationem* (sive *orationem*, ut vulgo vertunt) *Mnesistrateam* dicat, non compertum mihi. *Mnesistratus* quidam *Thasius* apud Diogenem Laërt. III. 47. (ex vulgari quidem lectione atque interpretatione) perhibetur *auditor fuisse Platonis*: sed ex probabili coniectura Casauboni, ad eumdem locum prolata, nonnisi cita-

tus ibi fuerit *Mnesistratus* ille tamquam *auctor librorum de Materia Declamationum.* Alium *Mnesistratum* in vetustis Astrologis commemorat Censorinus, de Die Natali, c. 13. de quo dubitare se professus est FABRICIUS. Bibl. Graec. T. II. pag. 85. an sit idem a quo *Mnesistrateos Philosophos*, voluptatis patronos, dictos hoc loco refert Athenaeus. Praeter istos, a nemine commemoratum Mnesistratum reperio.

e καὶ γὰρ καὶ οὗτοι. Lubens hoc tenui, commode sic editum a Casaubono; quamquam posteriori loco καὶ particulam ignorent editiones veteres cum ms. *A.* In ms. *Ep.* vero praetermissa tota ῥῆσις illa, καὶ γὰρ &c. usque Ποσειδώνιος.

Mox, quod ait, Οὐ μακρὰν δὲ τούτων ἦν καὶ Σπεύσιππος: de eodem *Speusippo* Laërtius memorat, IV, 1. *defecisse a moribus Platonis, fuisseque ἡδονῶν ἥττονα.* Apud Nostrum, τούτων ἂν ἦν καὶ Σπ. scribitur in ed. Ven. Bas. & Cas. 1. τούτων ἂν (absque ἦν) in ed. Cas. 2. & 3. sed τούτων ἦν (absque ἂν) habet uterque codex mstus.

Λασθενείας τῆς Ἀρκαδικῆς ἑταίρας. Pro vulgato Σαρδικῆς, sic scriptum oportuisse, Ἀρκαδικῆς, verissime monuit MENAGIUS ad Laërt. III. 46. quem vide. Et sic recte apud Nostrum libro XII. pag. 546. d. exhibent f scripti libri editique. *Mox*, ἐλλελοιπὼς, pro ἐκλελοιπὼς, quod erat editum, dedit mstus uterque.

Ad illa verba, οὐχ ὑπὲρ ὧν Ἑρμείας ὤφειλεν αὐτὸς ἐκτετικὼς, ἔρανον συνάγειν ἐπιχειρεῖς, haec monuit CASAUBONUS: » E veterum Graecorum moribus pendet huius » loci interpretatio. Institutum illorum fuit, sicut ad Theo» phrastum dicebamus, [ad Theophrasti Charact. pag. 281 » sqq.] ut, si quis in paupertatem delaberetur, ἔρανον ab » amicis posset suo iure exigere, sublevandae inopiae » suae. Hoc more pulcherrimo abutebantur saepe homi» nes μικρολόγοι & turpiculi lucelli avidi. Saepe enim, » cum damnum nullum accepissent, fingebant accepisse, ut » ditescendi ex alieno occasionem nanciscerentur. Similis » fuit illius versutia, quem ait Martialis *saepius in anno na» sci*, ut natalitia dona saepius item exigeret. Non defue» runt qui *ius exigendi erani* ab afflicto redimerent, ceu » frumentariam aliquam tesseram, & suâ pecuniâ credito» ribus satisfacerent, spe colligendae mox summae maioris. » In quo turpissimam fuisse nundinationem omnes fatean-

» tur. Utrumque genus sordium in *Speusippo* notat *Dio-* f
» *nysius*: ad prius spectant verba Athenaei ex ipso Dio-
» nysio, ἐρανίζεσθαι αὐτὸν παρὰ πολλῶν διελέγχων: po-
» sterius illis indicatur quae supra adscripsimus, si modo
» illa capimus recte. Ait: *nullam infamis lucri ansam eum*
» *non captasse; qui, cum pecuniâ suâ solvisset quae debebantur*
» *ab Hermia, postea eranum eo nomine exigeret.* Nisi ita ac-
» cipias ut sumus interpretati, friget sententia, aut po-
» tius nulla est. « — Sic ille. Ego vero, fieri potest ut fal-
sus sim: sed suspicatus eram, gravius aliquod crimen istis verbis Speusippo obiici a Dionysio; scilicet, quod, *cum Hermeas ipse satisfecisset creditoribus, & quod debuerat solvisset, tamen ausus esset Speusippus stipem illius nomine colligere;* quam stipem, cum pro Hermea corrogare prae se ferret, suos in usus convertere voluisset. In eam sententiam videri quidem possit, αὐτοῦ ἐκτετικότος in genitivo casu scriptum oportuisse, *commate post* ὤφειλεν interserto: sed fortasse etiam ut nunc leguntur verba, interpretationem istam admiserint.

AD CAP. XI.

Timonis versum, Γαστρὶ χαριζόμ. quem integrum hic adponit auctor, eumdem iam supra lib. IV. pag. 163. c. d. obiter tetigerat.

Qui paulo post compellatur *Timocrates*, ὦ φυσιολόγε a Τιμόκρατες, eum satis adparet longissime esse ab eo Timocrate diversum, cui hosce suos Deipnosophistarum libros dicavit Athenaeus. Frater is fuit Metrodori Epicurei, Epicureus & ipse, sed non tam crude crasseque voluptatis rationem interpretans. Quare *accusat* (ut ait Cicero De Nat. Deor. I. 40.) *Timocratem Metrodorus, quod dubitet, omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri.* Fecerat autem hoc Metrodorus in libris, quos πρὸς Τιμοκράτην, i. e. *Ad* (vel *adversus*) *Timocratem*, inscripserat; Diogeni Laërtio, Plutarcho, aliisque memoratos. Vide Ionsium, De Scriptorib. Histor. Philos. pag. 127. Quibus e libris ducta sunt ipsa illa verba, quae ab Athenaeo hic proferuntur. Videtur autem naturae studio multum tribuisse Timocrates: quare eum hoc nomine adloquitur Metrodorus, ὦ φυσιολόγε Τιμοκρ. id est, *tu qui naturae studium atque cognitionem profiteris*, disce quid doceat

hominem ipſa *Natura*, quamve viam ingredi debeat hic qui illam ducem ſequi ſe velle profitetur. Commendaverat autem & ipſe Epicurus *phyſiologiae ſtudium: nec enim absque naturae cognitione ſinceris frui licere voluptatibus*, ait in Κυρίαις δόξαις, num. XII.

Quae paulo poſt adferuntur EPICURI *verba*, Οὐ γὰρ ἔγω γε δύναμαι *&c.* eorum pars iam haud multo ante adlata fuit, pag. 278. f. ubi vide notata. Eadem verba, cum his quae hîc adiecta ſunt, ἀφαιρῶν δὲ τὰς δι' ἀκροαμάτων &c. in latinum ſermonem translata habes in Tullii Tuſculanis, III. 18.

b Καὶ προελθών· Φύσει, λέγει, τιμητέον τὸ καλὸν *&c.* Ad editam olim ſcripturam, καὶ προελθὼν φησὶ λέγειν τιμητέον, monuit CASAUBONUS: » Scribendum, φησὶ λέγων: » aut ſic, φύσει λέγει τιμητέον. Vide lib. XII. unde ſup» plevimus quae hîc deerant. « — In *Epitoma*, poſt verba ἡδείας κινήσεις, ſic pergitur, καὶ, ὅτι τιμητέον τὸ καλὸν *&c.* In membr. *A.* mendoſe προσελθὼν pro προελθὼν ſcribitur. Deinde, vulgatum φησὶ λέγειν tenent eaedem membranae: quod hactenus quidem fortaſſe defendi poſſe dixerit aliquis, ſi interpungentes poſt φησὶ, verbum λέγειν ad ſequentia referamus, eâ ſententiâ qua idem valeat λέγειν ac λέγειν χρὴ vel λεκτέον, *dicendum eſt.* At ea ratione oportebat, ni fallor, neceſſario: λέγειν, ὅτι τιμητέον. Quae particula cum abſit, facile nobis perſuaſit Caſaubonus, mendoſam eſſe iſtam ſcripturam. Nec vero placet prior emendandi ratio a viro docto propoſita: putidus enim pleonaſmus fuerit, nullibi apud auctorem noſtrum occurrens, προελθὼν φησὶ λέγων. Haud dubie praeſtabat altera ratio, quam adoptavimus. *Naturae* enim vocem audiendam, *naturam* ducem ſequendam, ſuis commendabat Epicurus; ut paulo ante vidimus. Sic & apud Noſtrum lib. XII. pag. 545. b. c. ex Epicuri ratione disputans Polyarchus, (cuius nomen in Deipnoſophiſtarum recenſu, in Animadv. ad Athenaei praefationem, a nobis praetermiſſum eſſe intelligo) ait, τὸ τῶν ἀρετῶν τούτων κατασκεύασμα, πολὺ τῆς φύσεως ἀφεστηκός. ἡ γὰρ φύσις ὅταν φθέγγηται τὴν ἑαυτῆς φωνὴν, ἀκολουθεῖν κελεύει ταῖς ἡδοναῖς. Quae in ſuperioribus editionibus hoc loco deſiderata, ex lib. XII. a ſe ſuppleta Caſaubonus ait, quatuor verba ſunt, quae proxime ſequuntur iſta, ἐὰν ἡδονὴν: quibus temere omiſſis in ed. Ven. & Baſ. ſic le-

At nec placere nobis (quod iam dixi) potuit subiunctivus modus ᾖ, eâ in sermonis structurâ positus; nec verbum ἐστὶ, adiectum participio ἀγνοοῦσα, duobus aliis participiis (εἰδυῖα & κυλινδοῦσα) interiecto, quae participia rectius per se stabant absque verbo substantivo. Denique particula ἠδὲ in Comicorum iambis nusquam, quod sciam, occurrit. Quare alia emendandi ratio ineunda nobis visa erat: scilicet

— — ἢ τί ποτε δὴ τἀγαθὸν
ἔστ' ἀγνοοῦσα &c.

Parum iuvabant scripti libri. Nam commode quidem, sed prorsus neglecto metro, sic dabat ms. *Ep.* ἤ τι τὸ καλὸν, ἢ τί ποτε τἀγαθὸν ἔστ' ἀγνοοῦσα. Codex *A.* vero corrupte, in hunc modum: τί τὸ καλὸν, ἢ τί ποτ' ᾖ τί τἀγαθὸν ἔστ' ἀγνοοῦσα.

Vers. 10. Cum ait, Ἕλλην ἀληθῶς οὖσα, videmus *mulieres* esse quae inter se sermones miscent: quod rursus ex vs. 13. adparet. Eiusdem *decimi versus* duo postrema verba sic scribebantur in editis:

— — λυπομένους ὁρᾷν.

Quod cum mendosum esse videret Grotius, inverso verborum ordine sic scripsit,

— — ὁρᾷν λυπωμένους:

& in latina versione: *optaret potius cernere afflictarier.* At nobis unice verum visum est id, quod & uterque codex noster dedit, & in ms. Paris. *B.* & *C.* etiam Villebrunius reperit: λεπομένους ὁρᾷν: quod *excoriantes alter alterum* interpretandum putavi. Nam λέπω idem valet ac λεπίζω. Λεπίζω autem, ἐκδέρω (id est, *excorio*) interpretatur Hesychius. Non eram quidem nescius, τὸ λέπειν ab Aristophanis Scholiaste ad Acharn. 724. per τύπτειν exponi; quo etiam pertinet Hesychiana glossa, Λεπεῖν· τύπτειν: sed prior interpretatio aptior huic loco videbatur.

Vers. 12. ὑποπεπτωκότας mendose scriptum erat in edd. & in ms. *A.* Recte vero ὑποπεπτωκότας dedit ms. *Ep.* quemadmodum iam olim corrigendum monuerat *Paulus* Leopardus, Emendat. lib. IX. cap. 23. idque iam ante nos a Dalecampio in versione expressum, & a Grotio in Graecis versibus receptum. In eodem verbo similiter & aliâs subinde lapsos librarios aut editores vidimus.

Vers. 13. In verbo αὐλουμένους eclogam istam terminavit Epitomator. Quae corrupta sequebantur in editis,

f ᾠδὶ λέγειν. ὦ γλυκυτάτη: ea sic corrigebat GROTIUS:

αὐλουμένους, ᾠδῇ λέγειν· ὦ γλυκυτάτη.

Ubi perspecte quidem ᾠδῇ fecit ex mendoso ᾠδὶ, pro quo haud multo melius ᾠδεῖ in ms. *A.* scriptum. At nec commode iungebantur ᾠδῇ λέγειν: & ipse infinitivus λέγειν non habebat quo referretur. Meliora hic dedit ms. *A.* id ipsum exhibens quod edidimus, λέγ' αὐτὴ, γλυκυτάτη. Unde adparebat, nomen ᾠδῇ cum αὐλουμένους fuisse iungendum, quod erat commodissimum. αὐλεῖσθαι ᾠδῇ, *tibiis canere*, vel *ad tibiam cantare*, ut in versione posuit Grotius.

De *sequente Ecloga* Abbreviator nihil nisi postrema verba adposuit, post αὐλουμένους sic pergens: Εἶτ' ἐπάγει ἀπαιδεύτῳ τύχῃ δουλεύομεν. Ad illius Eclogae initium, cum sic ederetur,

Οὐ τοῦτο τὸ ζῆν ἐστὶ τὸ καλούμενον
Θεῶν ἀληθῶς βίον.

haec notavit CASAUBONUS: »Malim βίος. Hoc sensu: »*Istud quod vivere nunc vocant, sive haec communis hominum* »*vita, non est illa vera vita, quae dicitur vita Deûm.* Sic in »ultimis versibus: τοῦτ' ἦν τρυφὴ, καὶ βίος ἀληθῶς. « — Praeterierat doctissimi viri observationem, claudicare in primo versu metrum: cui vitio remedium adhibiturus GROTIUS, sic scripsit:

Οὐ τοῦτο τὸ ζῆν ἐστι τοὐπικαλούμενον
Θεῶν ἀληθῶς βίον;

Quod quo pacto placere potuerit summo viro, haud satis video. Ipse accusativus βίον perspicue indicare mihi videbatur, in superiori versu τὸν καλούμενον fuisse scribendum: quo facto & constructioni verborum & metro perapte constat ratio. Sed illud addubitari potuerit, sintne ista verba cum eodem GROTIO *interrogative* accipienda, an *citra interrogationem*, ut vulgo legi solent. De quo, quoniam quae apud poëtam proxime ante dicta erant ignoramus, in utramque partem disputare licuerit. Nec vero multum admodum interest, utro modo accipias.

a Ad *vers.* 5 *sq.* haec monuit CASAUB.: »Cum ait poëta,

»Πίνειν Ἀθηναίους ἅπαντας καὶ τοὺς μέχρι
»ἐτῶν τριάκοντ' ἐξιέναι:

»cave sequaris interpretes.« [Nempe sic latine verterat Dalecamp.: *Si potent Athenienses omnes, trigesimum iam annum qui attigerunt.*] »Sed primum atque ultimum verbum con-

» iunge. *πίνειν ἐξιέναι*, est, *ire comessatum*. Comessatio tam a » bibendi quam amoris caussâ suscipiebatur: atque eâ pe» tulantiâ utebantur adolescentes, donec alia aetas alios » mores postularet. Poëta, ius hoc adolescentiae produ» cens, ait, *beatam fore hominum vitam, si comissari ad tri» cesimum usque annum* [*omnibus*] *liceret.* « — Perspecte. Sed ad eam sententiam parum apta erat *καὶ* particula, primo versui inserta: quae quidem & metrum insuper pessumdabat. Quare recte illam abiecit GROTIUS, subiectâ notâ: » Legebatur *καὶ τοὺς*, contra versum & sensum. « — Cui vel absque msstorum auctoritate parere debueram. At, licet de illâ particulâ nihil ex ms. *A.* adnotatum videam, opportune tamen a VILLEBRUNIO monitum est, ignorare illam duos mstos Paris. *B.* & *C.* Quare non dubito, abesse eamdem etiam a msto *A.* e quo alios omnes codices, qui hodie exstant, derivatos novimus.

Vers. 8 & *sq.* Nihil in *verbis* dissentiunt libri, sed in *distinctione orationis* (*versu* 8.) mire variant editi; ex ms. *A.* vero nil adnotatum. In ed. Ven. continuo tenore absque ulla distinctione scribitur:

στεφάνους ἔχοντας καὶ μύρον πρὸ ἡμέρας

In ed. Bas. *post ἡμέρας comma* ponitur. In ed. Cas. non post *ἡμέρας*, sed *post ἔχοντας comma* interseritur. In istis autem cunctis editionibus in fine *vers.* 7. post *δέκα* nulla est distinctio; quo fiebat, ut iungenda intelligi possent duo verba *δέκα στεφάνους*: quemadmodum Villebrune accepit, *avec dix couronnes.* Sed totum locum latine sic expresserat Dalecampius: *Si Corinthum equites egressi adeant, comessaturi per decem dies, coronati, & diluculo unguentis delibuti: si Megarenses elixam brassicam vendant.* — CASAUBONI ad eumdem locum animadversio est haec: » Pone *τελείαν* » *στιγμὴν* post *ἔχοντας*: & sequentia verba sic accipe » quasi esset scriptum, *καὶ μύρον ἕψειν πρὸ ἡμέρας τοὺς τὴν* » *Μεγαρέων ῥάφανον πωλοῦντας.* Vitae beatae hanc ter» tiam conditionem statuit: ut *omnes ii, qui Athenis ven» debant ῥαφάνους Megaricas, fierent μυρεψοὶ*, hoc est, *un» guentarii.* « — GROTIUS, cuius versionem (ex Excerptor. pag. 802 sq.) nos sub contextu adposuimus, Graeca sic constituit:

— ἐξιέναι τοὺς δ' ἱππέας
ἐπὶ κῶμον εἰς Κόρινθον ἡμέρας δέκα,
στεφάνους ἔχοντας, καὶ μύρον πρὸ ἡμέρας·

a τοὺς τὴν ῥάφανον πωλοῦντας ἐλθεῖν Μεγαρέας. Qui quod pro τὴν ῥάφανον, quod recte editum erat, (conf. I. 34. c. d. e.) τὸν ῥάφανον scripserit, imprudenti summo viro excidisse videtur. Eodem tamen modo verba ista in Notis (pag. 994.) repetiit, ubi ait: »Τοὺς τὸν ῥά- »φανον πωλοῦντας ἐλθεῖν Μεγαρέας. Sic nos repo- »suimus, pro ἕψειν Μεγαρέων. Conqueritur, quod »per Periclem Megarensibus foro interdictum sit, qui bras- »sicam Athenas ferre solerent.«

Versus 11. Quum iusto longior sic esset editus,

κεραννύναι τὸν οἶνον Εὐβοεῖς. τοῦτ' ἦν τρυφή,

duo verba τοῦτ' ἦν delevi auctoritate membranarum *A.* quae, in caeteris nil mutantes, ista verba ignorant. Nec vero diffiteor, miram veri speciem inesse ingeniosae GROTII coniecturae; qui, tenens verba τοῦτ' ἦν, sic corrigebat:

κεραννύναι τὸν Εὐβοεῖ· τοῦτ' ἦν τρυφή, &c.

Tum in NOTIS ait: »Versus erat ex interpretamento vi- »tiatus, κεραννύναι τὸν οἶνον Εὐβοεῖς. Erant tum *Euboënses* »in Laconicis partibus. Itaque conqueritur, quod *vinum* »optimum *Euboicum* ultra non acciperent.«

AD CAP. XIV.

b ἀπλήστως διακείμενον. Sic recte mssti. Mendosum ἀπλεί- στως mireris ex ed. Ven. in caeteras omnes propagatum. Etiam paulo post, recte δι' ὃν dedere mssti, ubi corrupte δι' ἂν edd. De *Tantalo* quod hic narratur, adnotavit Dalecampius consuli posse de eodem ERASMUM, in Adagio *Tantali lapis.*

d ὑμνήσαντα ἐπὶ τρυφὴν dedit ms. *A.* *Ibid.* Ἀπολλοφάνης δὲ *&c.* Haec de *Apollophane* omisit Epitomator. In mendosa vero scriptura Ἀφάνης non dissentit ms. *A.* ab editis. »Quis est autem (ait CASAUBONUS) scriptor »ille obscurus & vere ἀφανής, de quo mox sequitur: »Ἀφάνης δὲ, γνώριμος δὲ ἦν καὶ οὗτος τοῦ Ἀρίστωνος, *&c.* »*Aphanem* ex omnibus antiquis nullum ego novi. *Apha- »reum* scio fuisse nomen olim usitatum. Sed videtur Ἀφά- »νης per compendium scriptum pro Ἀπολλοφάνης, aut Ἀρι- »στοφάνης, aut Ἀντιφάνης.« — Ἀπολλοφάνης scriptum oportuisse, communi consensu monuerunt doctissimi viri, REINESIUS Variar. Lect. II. pag. 334 sq. MENA-

GIUS ad Laërt. VII. 92. & 161. IONSIUS, DE Scriptorib. Hist. Phil. II. 6. pag. 171.

Περὶ δὲ Διονυσίου τοῦ Ἡρακλεώτου &c. „De *Dionysio Metathemeno* Diogenes Laërtius lib. VII. [sect. 166 sq. ubi „conf. Menag.] ἄνθινα μετημφιάσατο probe & vere „scriptum, neque audiendi qui censent mutandum. ἀνθινὰ „sunt *vestes versicolores*: luxuriosis olim propriae & parum „pudicis. Ideo cautum Romae veteri lege Oppia, *ne qua* „*mulier vestimento versicolori uteretur*, auctore Livio, libro „XXXIX. Et apud Athenienses ἀνθινὰ gestare meretricum „fuit. Suidas: [voc. Ἑταιρῶν:] Νόμος Ἀθήνησι, τὰς ἑταίρας ἀνθινὰ φορεῖν. Similis lex etiam apud Locros, cuius „auctor Zaleucus, teste Suida eodem." CASAUBONUS. — In ed. Ven. & Bas. perperam ἀντιμεταμφιάσας legebatur. ἄνθινα μετημφιάσατο, quemadmodum Casaubonus edidit, sic habent ambo nostri mssti: & ἄνθινα quidem *antepenacute* in his h. l. scribitur, ut editum a Casaubono; pro quo idem Casaub. in Animadv. ἀνθινὰ acute scripsit, quemadmodum & ἀνθινὰ editur XII. 521. b. & 542. d. & ἀνθιναὶ στόλαι vel ἐσθῆτες, XII. 523. a. & 528. e. Sed antepenacutam scripturam ubique Suidas tenet, cum in voce Ἄνθινον, & in Ἄνθινος χιτὼν, tum sub voce Ἑταιρῶν: pariterque sub voce Ζάλευκος; ubi in Küsteriana quidem editione ἐν ἀνθινοῖς scribitur, sed in vetere Mediolanensi, itemque in aliis ante Küsterum, ἐν ἀνθίνοις. Similiter apud Etymologum, pag. 212. l. 42. scribitur ἄνθινον μῦρον.

γηραιὸς, non γεραιὸς, scriptum in utroque nostro codice. *Ibid.* In TIMONIS altero versiculo, poterat quidem metri caussâ ferri fortasse codicum nostrorum scriptura παύεσθαι, quoniam diphthongus αυ ante vocalem corripi potuit. Sed quandoquidem amant isto verbo in praeterito magis uti, quam in praesenti tempore, tenendum putavi πεπαῦσθαι, quod commode erat editum. Idem versus etiam alibi, ni fallor, (non memini, ubi) citatus legitur. Qui in Sacrarum Scripturarum lectione non plane hospes est, ei (quod ad sententiam spectat) sponte hîc occurrent quae leguntur Ecclesiast. cap. 3.

AD CAP. XV.

Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος, ἐν τῷ τρίτῳ Περὶ Σώφρονος,

e τῷ εἰς τοὺς Ἀνδρείους Μίμους, &c. » Hic eſt APOLLODO-
» RUS, antiquus Grammaticus, qui & *Sophronem* & Epi-
» charmum, ut auctor eſt Porphyrius in Vita Plotini, poë-
» tas obſcuros, radiis ingenii ſui illuſtraverat. *Commenta-*
» *riorum* illius *in Sophronem* ſaepe Athenaeus meminit, &
» in univerſum eos appellat τὰ Περὶ Σώφρονος, ut hîc, &
» iterum paulo poſt, [p. 309. c. d.] atque in ſimillimo li-
» bri tertii loco. [III. 89. a.] Et tamen viro docto fraudi
» fuit hoc loquendi genus; qui vertit hîc, *Apollodorus li-*
» *bro De Temperante*: errore vaegrandi. Sic autem ſoliti
» poëtarum antiqui Interpretes ſuos commentarios inſcri-
» bere. Libro XII. [pag. 533. e.] Χαμαιλέων ἐν τῷ Περὶ
» Ἀνακρέοντος: id eſt, *Chamaeleon libro Commentario in Ana-*
» *creontem*. Alibi, [VII. 314. c. d.] Δίφιλος περὶ τῶν Νικάν-
» δρου Θηριακῶν: pro, *in Nicandri Theriacorum Enarratione*.
» Ariſtophanis Scholiaſtes ad Veſpas [vs. 523.] *quartum*
» *librum Commentariorum Apollodori in Sophronem* laudat, ne-
» que aliter inſcribit: Ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος [inquit] καὶ ὅτι
» ποτήριον τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος μεστὸν πάλιν ἀνεπλήρουν
» δεδήλωκεν ἐν τῷ δ'. περὶ Σώφρονος. Notum autem eſt,
» *Sophronem* & *Muliebres* & *Viriles Mimos* ſeparatim edidiſ-
» ſe: quorum & in Athenaeo & apud alios paſſim men-
» tio. Ita igitur verto: *Apollodorus Athenienſis libro tertio*
» *Commentariorum in Viriles mimos Sophronis*. Deinde quae
» ſequuntur verba, προθεὶς τὸ καταπυγοτέραν τ' ἀλφη-
» στᾶν, φησὶν, ita accipe: *cum praepoſuiſſet iſta Sophronis*,
» καταπυγοτέραν δ' ἀλφηστᾶν, *impudiciorem alpheſtis*, *haec*
» *dicit*; videlicet quae addit Athenaeus. προθεὶς, familiare
» huic ſcriptori hoc ſenſu. Qui ſcribunt Commentarios,
» praeponunt quod explicandum eſt ſuae interpretationi.
» Sic libro XII. [533. e.] Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Ἀνακρ.
» προθεὶς τὸ ξανθ. Libro XI. [pag. 468. f.] Φιλήμων δ' ἐν
» τοῖς Ἀττικοῖς ὀνόμασιν ἢ Γλώσσαις, προθεὶς Κάλπις. In
» eodem: [XI. 495. c.] Εὐσέβιος ὁ λυτικὸς, προθεὶς τὰ ἔπη.
» Libro III. [pag. 89. a.] Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ Πε-
» ρὶ Σώφρονος, προθεὶς τὰ λαχνότερα [forſ. τὸ, λιχνοτέραν]
» τᾶν πορφυρᾶν. In omnibus his locis caecutiunt docti in-
» terpretes: in quibusdam vacillat librorum fides. De er-
» rore Breviatoris quem hîc admiſit, & poſt illum Euſta-
» thius, initio o[...]ris diximus. « CASAUBONUS. — Scilicet
(ut ab hoc proximo incipiam) monuerat Caſaubonus in
Animadverſionum ſuarum introitu, ubi de *Epitome plenio-*

gum in Ἀλφηστής: quam ſcripturam & alibi ſubinde re- f periri Henr. Stephanus in Theſ. monuit. Sic quidem & apud Heſychium ſcribitur, in Καταπυγής.

Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ περὶ Ζώων, μονάκανθον εἶναι καὶ κιῤῥὸν τὸν ἀλφηστικόν. Coniunctivam particulam poſt Ἀριστοτέλης, cum deeſſet editis, adieci ex ms. *Ep.* — » In » verbis Ariſtotelis ſuſpecta vitii erat vox ἀλφηστικόν: do- » nec comperi, non ſolum *alpheſtam*, ſed & *alpheſticum*, pi- » ſcem hunc fuiſſe nominatum. Sic autem appellat eum » Diocles, in primo Ὑγιεινῶν. « Casaubonus. — In no- ſtro ms. *Ep.* ita curte in fine ſcribitur illud vocabulum, ut nil aliud niſi ἀλφηστὴν voluiſſe librarium diceres. Sed ἀλφηστικὸν cum editis tenent membr. *A.* Et ſic infra p. 305. b. in Dioclis teſtimonio ſcribunt libri omnes. Caeterum in *Aristotelis* libris, qui hodie exſtant, nec ἀλφηστὴς, nec ἀλφηστικὸς, uſquam commemoratus reperitur. Scilicet, quum voluminum ad *Animalium hiſtoriam naturamque* ſpectantium incredibilem numerum diligentiſſimus Philoſophus edidiſſet; (quinquaginta numerat Plinius, VIII. 6, 17. ſeptuaginta fere Antigonus Caryſtius, Hiſtoriar. Mirab. cap. 67.) praeter alia ex iſtis uſus erat Athenaeus opere hodie deperdito, quod inſcriptum erat περὶ Ζώων ἢ περὶ Ἰχθύων: quod interdum utroque illo titulo citatur apud Noſtrum, ut VII. 305. f. aut ἐν τῷ περὶ Ζώων καὶ Ἰχθύων, ut pag. 328. d. aut etiam hoc modo, ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ζωϊκῷ ἢ περὶ Ἰχθύων, ut pag. 286. e. f. aut ἐν τῷ περὶ Ζωϊκῶν ἢ Ἰχθύων, ut pag. 319. d. aut ἐν τῷ περὶ Ζωϊκῶν καὶ Ἰχθύων, ut pag. 318. b. aut ἐν τῷ περὶ Ἰχθύων Ζωϊκῶν, ut habent editiones veteres cum membr. *A.* pag. 320. e. (ubi fortaſſe Ζωϊκῷ legendum, ut intelligatur ἐν τῷ Ζωϊκῷ τῷ περὶ Ἰχθύων: ſive Ζωϊκῶν tenendo, ita accipiendus titulus ac ſi dixiſſet Athenaeus, ἐν τῷ τῶν Ζωϊκῶν βιβλίῳ, τῷ περὶ Ἰχθύων ἐπιγραφομένῳ. Sed ibi quidem ſua auctoritate Caſaubonus ἐν τῷ περὶ ἰχθύων ἢ ζωϊκῶν edidit: codex Epit. vero nude ἐν τῷ περὶ Ἰχθύων habet.) Nonnumquam vero nude ἐν τῷ περὶ Ἰχθύων citatur, ut pag. 303. d. Porro & nude ἐν τῷ περὶ Ζώων, quemadmodum hoc quidem loco, in quo verſamur, cum editis habent ambo noſtri mssti; certe ex ms. *A.* nulla adnotata varietas, in ms. *Ep.* vero plane ſic exaratum video; pariterque pag. 305. d. Et ſic rurſus habes pag. 300. e. in edd. & ms. *A.* ubi quidem ipſa verba ἐν τῷ

f περὶ Ζώων ignorat Epitoma. At pag. 327. f. ubi eodem modo (ἐν τῷ περὶ Ζώων) in ms. *Ep.* & in ed. Caſ. ſcribitur, ibidem ἐν τῷ περὶ Ζωϊκῶν habent ed. Ven. & Baſ. cum ms. *A*. Rurſus ἐν τοῖς περὶ Ζώων ſcribitur quidem in omnibus libris pag. 286. b. ſed pag. 330. a. ubi haud dubie idem Ariſtotelis locus citatur, libri omnes communi conſenſu ἐν τῷ περὶ Ζωϊκῶν habent; quam eamdem ſcripturam (ἐν τῷ περὶ Ζωϊκῶν) pariter omnes tenent p. 300. f. 313. d. 315. e. & 319. c. Quare videndum, ne & hoc ipſo loco in quo haeremus, & aliis huic ſimilibus, pariter Ζωϊκῶν pro Ζώων ſcriptum oportuerit. Sed hoc quidem minime urgeam: quippe facile credas, perinde *utrolibet* titulo *eumdem* librum potuiſſe citari. Fuerint contra alii, qui ſibi perſuadeant, de *diverſis* agi libris. Sane, Apollonio Alexandrino, Grammatico, ſi fides habenda, (de quo vide Voſſium, De Hiſtoricis Graec. pag. 228.) *duo fuere Ariſtotelis opera, quorum alterum* περὶ τῶν Ζώων, *alterum* περὶ τῶν Ζωϊκῶν fuerit inſcriptum. Δύο γάρ εἰσιν πραγματεῖαι, (inquit) ἡ μὲν, Περὶ ζώων· ἡ δὲ Περὶ τῶν ζωϊκῶν. Quae ita interpretatus eſt Meurſius, quaſi omnes *de Animalibus* libri Ariſtotelis in duas partes fuiſſent tributi, quarum una Περὶ τῶν ζώων, altera Περὶ τῶν ζωϊκῶν fuiſſet inſcripta. Apollonii verba (ex Hiſtor. Mirab. cap. 27.) adpoſuit Menagius ad Laërt. V. 25. & Beckmann ad Antigoni Hiſtor. Mirab. pag. 116. ubi & Meurſii verba exhibuit. Quid vero diſcriminis inter τὰ ζῶα & τὰ ζωϊκὰ adeo poſuerit Philoſophus, non video declaratum. Sed illud utcumque ſit: viſum erat nobis unum idemque fuiſſe Philoſophi opus, quod modo περὶ Ζώων, modo περὶ Ζωϊκῶν inſcriptum perhibetur apud Deipnoſophiſtam. Denique idem liber etiam aliquando uno verbo ſic citatur, ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ζωϊκῷ, pag. 328. f. Sed cum iſto libro non confundendus ille, qui in editionibus Athenaei nonnumquam hoc titulo, ἐν πέμπτῳ περὶ Ζώων, in msstis libris vero conſtanter iſto, ἐν πέμπτῳ Ζώων Μορίων vel ἐν πέμπτῳ περὶ Ζώων Μορίων, citatur: quo nomine indigitavit Athenaeus eumdem librum, qui in Philoſophi operibus hodie exſtantibus, non illorum *Librorum* qui *De Partibus Animalium*, ſed eorum qui *Hiſtoria Animalium* inſcribuntur, ordine *quintus* numeratur: de quo in Animadv. ad II. 63. b. & ad III. 88. c. diximus, & mox rurſus ad pag. 286. c. nonnihil obſervabimus, rurſusque ad pag. 303. c.

& ad pag. 329. a. Quisnam vero sit eiusdem Philosophi liber, quem sub titulo περὶ τῶν Ζώων Ἠθῶν laudat Noster, paulo post ad p. 282. c. docentem Casaubonum audiemus. Constitueram equidem hoc genere observationum in hisce Animadversionibus abstinere, easque cunctas in *Indicem Auctorum ab Athenaeo citatorum* differre, absoluto reliquo opere olim (si Deo placet) edendum. Sed dissensus librorum, & iudicium de vera scriptura ferendum adlatisque iustis rationibus confirmandum, cogit nos subinde, ut in huiusmodi disquisitiones nos immittamus. Et nunc potissimum, quum toto hoc septimo Athenaei libro quavis fere paginâ non semel, sed ter quaterque, *Aristotelis* adponantur *testimonia*, quorum pleraque hodie in Philosophi libris frustra quaeras, commode me facturum existimavi, si, quae sparsim & mira cum varietate ab Auctore nostro nominantur *Aristotelis* DE *Animalibus Scripta*, eorum recensum sub unum conspectum adponerem lectori.

μνημονεύει δ' αὐτοῦ. Sic commode edd. cum ms. *Ep.*

In EPICHARMI ex *Hebes Nuptiis* trochaico tetrametro, a in priori hemistichio particula καὶ metri caussa inserenda visa est. In fine versus, quum κηριοειδέες esset editum, eo exemplo extremâ pag. praec. vidimus Casaubonum adstruere conantem editam ibi scripturam κηροειδεῖς. At ibi de *alphesta* agebatur, cui color *fulvus*: hîc ad *coracinum* piscem refertur adiectivum, cui color *splendide niger*, quem ipsum colorem *coracinum* latine Vitruvius dixit. Vide RONDELET apud Gesnerum, de Aquatilib. pag. 294. & H. STEPHANUM, in Thes. Gr. Ling. T. II. p. 379. b. Ac ne per se quidem ad *colorem* referri posset vocabulum κηριοειδὴς, sed ad *figuram*: nihil enim aliud significaturum erat, nisi *favo similem*: adeoque de figura, quam referrent squamae piscis, foret intelligendum. Sed aliud nos docuere scripti libri. In ms. *Ep.* quidem h. l. deest ille versus: in *A.* vero κοριοειδέες scribitur. Quod ipsum vocabulum Hesychius adnotavit: Κοριοειδές· κορίῳ ἢ κόρῃ ἐοικός: id est, *pupillae vel pupulae simile*; quod in *colorem cum splendore quodam nigricantem*, qualis & *corvi* volucris est, & *coracini* piscis, mire valet. Repetitur idem Epicharmi versus pag. 308. e. ubi pari temeritate, atque hic, κηριοειδέες editum erat: sed ibi uterque noster codex mstus κοροειδέες dabat, quod idem ac κοριοειδέες va-

let. Praetuli autem utrobique scripturam quam hîc codex *A.* offerebat; quae, praeterquam quod Hesychii firmatur auctoritate, metro unice convenire videbatur.

Μνημονεύει -- Μίθαικος ἐν Ὀψαρτυτικῷ. Desunt ista Epitomae. Ut vero hîc, sic & p. 325. f. edebatur Μύθαικος: & hîc quidem, consentiente (quod sciam) msto *A.* at ibi refragante utroque codice, qui in scripturam per ι consentiunt. Veram scripturam tenent omnes, III. 112. d. (ubi vide notata) & XII. 516. c. Confer Suidam in voce.

AD CAP. XVI.

b *Epicharmi* versiculi, quibus *anthias* piscis commemoratur, sic vulgo scripti legebantur: καὶ Σκιφίας, Χρόμιός τ' ἐν τῷ ἦρι καππὸν ἄνεμον ἰχθύων πάντων ἄριστος, ἀνθίας δὲ χείματι. Ad quae Casaubonus: » Corruptissima haec » sunt, ait, ut fere omnia Epicharmi. Dalecampius κάπτων » scribit, & horum piscium ventosam quandam conce- » ptionem prodit. « [Scilicet, *auram avide vorant*, in versione posuerat; & de *aura genitali, quae foeminis pro mare esset*, interpretatus erat.] » Cui τερατολογίᾳ non est quod » vereamur anteponere veritatem. Membranae sic praefe- » runt, κατ . . . τὸν ἀνάμιον. Spondeo legendum, καττὸν » Ἀνάνιον. Doricum est καττὸν, pro κατὰ τὸν, ut ποττὸν » apud Theocritum, & infra ex eodem Epicharmo [pag. » 286. f.] ποττούτοισι: nec multo secus scribuntur haec » Epicharmi sub libri huius finem; [pag. 328. a.] quam- » quam male etiam ibi ab interpretibus accipiuntur. Sane » quidem [hoc loco] in amplissimi Messaei codice κὰτ- » τὸν liquido perscriptum est. *Ananius* poëta, sive *Ana- » nias*, ut eum vocat Aristophanis Enarrator, Epicharmum » aetate praecessit. Ait igitur Epicharmus: *Chromius veris » tempore, auctore Ananio, piscium omnium est optimus.* Ipsa » deinde Ananii verba subiecit Athenaeus, ceu Epicharmi » agens interpretem. « — Epicharmi verba praetermisit Abbreviator. In membr. *A.* vero recte καττὸν Ἀνάνιον scriptum. Qui ξιφίας piscis vulgo Graecis dicebatur, eumdem a Doribus σκιφίαν fuisse nominatum, iam supra monitum est, ad III. 85, Animadv. Vol. II. pag. 68.

Ananii verba, quae sicut Epicharmi, veluti soluta oratio continuo tenore scripta edebantur, Trochaicis itidem constare versibus, monuit Heringa Observat. cap.

21. pag. 177. ſed illis Ionica dialecto ſcriptis: qui verſus b quo pacto digerendi eſſent, quove modo corigenda mendoſa paſſim ſcriptura, idem vir doctus ibidem docuit. In fine *verſus primi*, pro χειμῶνι deſideraſſes χείματι, quod & Epicharmus ibi poſuit, & iuſta verſus trochaici lex poſtulabat. Sed ſimiliter verſus ſecundus, rurſusque ſextus, ſeptimus, octavus, & nonus, penultimum pedem, qui ſeptimus pes ab initio eſt, pro trochaeo *ſpondeum* habent: quod genus *claudicantium* verſuum (ut vocat Hephaeſtio in Enchirid. pag. 19.) legitimis miſcere, atque etiam frequentare (ut adparet) non dedignatus eſt vetus ille poëta: cui eidem *claudicantium* etiam *Iamborum* inventionem adſcriptam fuiſſe a nonnullis ait idem Hephaeſtio p. 16.

Verſ. 2. Quum mendoſe editum eſſet, καρὶς ἐκ συκέας φύλλον, monuit CASAUBONUS: » Scribe ἐκ συκέας » φύλλων: vel ἐν συκέας φύλλοις. Sic paullo ante » [p. 278. c.] praecipiebat helluonum magiſter amiam pa» rare ἐν συκέας φύλλοις, καὶ ὀριγάνῳ οὐ μάλα πολλῷ. « — Hoc loco φύλλων probans HERINGA, ſimul pro συκέας, ionico idiomate συκέης ſcribendum cenſuit. Et hoc ipſum quidem συκέης dedit nobis noſter ms. *A.* ſed idem φύλλον in ſingulari numero dabat, quod ſimul accipere debuimus. Epitomator, omiſſo ſecundo & tertio verſu, ſic ſcripſit: Ἀνάνιος· Ἔαρι δὲ χρόμιος ἄριστος, ἀνθίας δὲ χειμῶνι. Οἷς ἐπάγει· Κρέας δέλφακος ὅταν τραπέωσιν ἐσθίειν. Tum vero rurſus quartum quintumque praetermiſit.

Verſ. 3. » Proxima verba, ἡδὺ γ' ἐσθίειν χειμερὶς » [ſic olim edebatur] φθινοπωρισμῷ κρέας, corrigo in hunc » modum, ἡδύ γ' ἐσθίειν χιμάρου φθινοπωρισμῷ κρέας. » Theocritus, [Id. I. 6.] χιμάρῳ δὲ καλὸν κρῆς, ἔστε κ' » ἀμέλξῃς. Sicula vox eſt φθινοπωρισμὸς, pro φθινόπωρον. » ὀπωρίζειν, *fructus autumnales colligere.* Vel ſcribendum, » φθινοπωρινῷ, videlicet καιρῷ. « — Perſpecte vero HERINGA monuit, non doricum χιμάρου, ſed ionicum χιμαίρης hic ponendum fuiſſe: ad quod etiam proxime accedit codicis *A.* ſcriptura, in quo eſt χιμερῆς. Eidem Viro docto adſentior, φθινοπωρισμὸν non tam Siculam, quam Ionicam, eſſe vocem.

Verſ. 4. Tenuit Heringa quod editum erat,

δέλφακος δ' ὅταν τραπῶσιν.

At aſpernari nos non debuimus ionicam formam τραπέω-

b σιν, quam uterque codex offerebat. Ad ipsum verbum quod spectat, adnotavit CASAUBONUS: »Docti corri»gunt, ὅταν τρυγῶσι.« [Nempe Dalecamp. verterat, *Uvas post vindemiam cum calcaverint.*] »Editam scri»pturam tuentur omnes membranae. ἐκ παραλλήλου igi»tur dixerit poëta τραπῶσιν καὶ πατέωσιν: idem namque »significant. Ac fortasse posterius interpretamentum est »prioris, quod poëticum vocabulum esse observat Eusta»thius. Homerus, [Od. η'. 125.] ἄλλας δὲ τραπέουσι. »Hinc dicti *trapetes*, qui apud Catonem inter vasa torcu»laria, cap. 18. & alibi inter olearia.«

Vers. 5. καὶ κυνῶν αὔτη τόθ' ὥρη.

Corrigebat HERINGA, καὶ κυνῶν αὐτὴ δὲ θ' ὥρη. Equidem tenendum vulgatum putavi. Sed (collato potissimum versu sexto) rectius fortasse hoc videbitur:

καὶ κυνῶν αὖθ' ἡ τόθ' ὥρη.

De re sic CASAUBONUS: »Esitavisse veteres Romanos »*catulinam carnem*, ex Festo scimus & Plinio. Graeci & »*catulinam* edebant, hoc est, τὴν τῶν σκυλάκων: nam in »Hippocratis περὶ Παθῶν libro, κρέα σκύλακος ἑφθὰ legas: »& *canum* etiam grandioris aetatis. Ait enim Hippocra»tes eodem libro, ὄψον δὲ, λαγωοῦ κρέας καὶ κυνὸς τε»λείου.« — *Canes* a Graecis comedi solitos, obiter signi»ficaverat etiam Alexis apud Nostrum, IV. 161. b.

Ad *sextum versum* haec monuit CASAUBONUS: »οἷος αὐ»τὸ ἔθ' ὅταν θέρος τε ᾖ, καὶ ἠχέται βαβράζωσι. Prima ver»ba, quae depravatissima sunt, sic recte emendamus du»bio procul: Οἰὸς αὖ τόθ' ὅταν θέρος τε ᾖ. Dixit *de car»nibus hoedorum, porcorum, canum, leporum & vulpium*: »nunc loquitur de *ovium*. βαβράζειν est [Hesychio inter»prete] συντόνως κράζειν, *contente clamare*: quod valde »convenit *stridentibus per solis aestum* mensibus Iunio & »Iulio *cicadis*. Vulgo ᾄδειν eas dicebant, ut ait Philoso»phus.« — Pro αὐτὸ ἔθ' ὅταν, quod erat editum, αὐτὸ στ' ὅταν (sic) scriptum in ms. *A*. Pro quibus probavi Casauboni emendationem, αὖ τόθ' ὅταν. HERINGA, omissâ mediâ voculâ, sic emendaverat, Οἰὸς αὖθ' ὅταν. Pro dissyllabo Οἰὸς, malui trisyllabum Ὀϊὸς, quod & metro perinde conveniebat, & magis Ionicum erat. De verbo βαβράζω confer quae notavit SCHNEIDER ad Aelian. de Nat. Animal. X. 45.

Vers. 8. ἀλλὰ πᾶσιν ἰχθύεσσιν ἐμπρεπὴς ἐν μυττωτῷ.

Dalecampius, in versione: *omnibus quidam piscibus myttotos convenit.* Tum idem in ora: » *Myttotos*, intritum con- b
» dimentum ex allio, porro, aceto, caseo. « — Inde Casaubonus: » Dalecampius emendavit, ἐμπρεπὴς ὁ μυττωτός. Non dicam, si ita sit, potius fore scribendum » τὸ μυττωτόν. At in universum sententia est falsa: nihil » enim est mutandum. Sic καταχυσθῆναι ἐν μυττωτῷ apud » Aristophanem in Equitibus. [vs. 771.] Sed non observaverat vir eruditus, ἐμπρέπειν τισὶν eleganter dici » Graecis pro *excellere inter aliquos.* Verte: *thynnus maris » piscis, cibus est non malus: sed contra inter pisces excellit » cum alliato*, vel *moreto.* « — ἐμπρεπὴς recte tenet ms. *Ep.* ἐμπρεπεῖς habet ms. *A.*

Vers. 9. Pro δοκέομεν, quod erat in ed. Bas. & Cas. recte δοκέω μὲν posuit Heringa: idque ipsum haud obscure inerat in δοκέωμεν, quod habet ed. Ven. cum ms. *A.* Et nudum quidem δοκέω, absque μὲν, tenuit ms. *Ep.* Pro μέσων, quod habet ms. *Ep.* cum editis, c
est μεσέων in ms. *A.* In fine eclogae mendose κ' ἡμέρης editum erat: pro quo χ' ἡμέρης recte scriptum in *Ep.*

Pro eis verbis, quibus hoc caput concludit Athenaeus, Τῶν τοῦ Ἀνανίου &c. haec posuit Abbreviator: Τοιαύτας ὑποθήκας τοῖς λάγνοις Ἀνάνιος ἐκτίθεται.

AD CAP. XVII.

Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ περὶ τῶν Ζώων ἠθῶν. » Hoc est, *Aristoteles in eo loco ubi animalium mores explicat.* Falluntur qui colligunt ex istis, peculiari opere, quod hodie » non extet, *De Moribus Animalium* tractasse Aristotelem. » *Nonus Historiarum* in ea re totus fere occupatur: ac sunt » eius libri prima verba, Τὰ δ' ἤθη τῶν ζώων ἐστὶν &c. Sic » accipe in sermone de mugilibus, [pag. 307. c.] ubi » laudatur philosophus ἐν τῷ περὶ Ζώων ἠθῶν καὶ βίων. Nam » is locus desumitur ex capite secundo libri noni Historiarum. « Casaubonus. — Quae de *anthia* pisce ex Aristotele hic citantur, ea leguntur Histor. Animal. lib. IX. c. 37. ubi tamen, pro ἀνθίας ᾖ, scribitur ἀνθίας ὁραθῇ: ibidemque ὅπου ἂν editur, ut apud Nostrum edebatur; pro quo nos ὅπου ἐὰν ex utroque codice msto recepimus. Quod ait Philosophus, *anthiam* piscem ab urinatoribus *sacrum* nominari, eo quod, ubi is conspiciatur,

c nulla bellua adsit: eo testimonio supra usi sumus (in Animadv. ad lib. IV. pag. 157. a. Vol. II. pag. 524.) ad emendandum corruptum Diphili locum. Idem argumentum venustis versibus descripsit Oppianus, Halieut. lib. V. 624 sqq. Caeterum *sacer piscis quis apud Homerum* dicatur, paulo post disquirit Auctor noster.

Τὸν δ' ἀνθίαν τινὲς καὶ κάλλιχθυν καλοῦσιν, ἔτι δὲ καλλιώνυμον, καὶ ἔλλοπα. In scriptura ἔλλοπα consentiunt hîc ambo mssti cum editis; sic & deinde lit. *e*. Sed mox lit. *d*. bis ἔλοπα simplici literâ λ habet ms. *A*. quam eamdem scripturam metri etiam ratio postulabat III. 136. a. & VII. 300. e. Sic & apud Xenocr. de Alim. ex Aquatil. c. 10. (pag. 38. ed. Neapol.) simplici λ literâ ἔλωψ scribitur; & perperam ibi quidem per ω, contra quam apud Nostrum. Caeterum utraque scriptura, per λ & per λλ, in usu fuisse videtur. Quod vero de *synonymia anthiae piscis* adfert hic DORION, id ipse improbavit, ut paulo post docet Deipnosophista. Quare etiam separatim deinde, quamquam brevissime, de *Ellope* sive *Elope* agitur, pag. 300. e. & quod de *anthia* mox Icesius medicus tradit, *οὐκ εὐστόμαχον* esse, eius contrarium Xenocrates de *elope* memorat, quem esse ait *εὐστόμαχον*. Caeterum ἔλλοψ fuit etiam *communis* quaedam *omnium piscium denominatio*, de qua infra pag. 308. b. c. Denique ad universam istam anthiae synonymiam, quae hic adnotata est, monuit CASAUBONUS: » Variis nominibus callionymi piscis quae » subiiciuntur, unum adde ab auctore praetermissum: *ἡμεροκοίτης* enim quibusdam est dictus. Hesychius: *Ἡμεροκοίτης· ὁ καλλιώνυμος ἰχθύς*. Extat apud Oppianum. «

d » Quod ex *Icesio* scribitur, *eumdem piscem ὑπὸ μὲν τινῶν λύκον, ὑπὸ δ' ἄλλων καλλιώνυμον* appellari, mendae » suspicione apud me quidem caret. *Καλλιώνυμος* nomen » est *εὐφημίας*, ut *Euxinus pontus*: *λύκος* a violentia di» ctus, qua utitur adversus alios pisces; est enim *σαρκοφάγος*, ut ex Aristotele refertur. Scio, doctissimum » virum & naturae piscium callentissimum RONDELETIUM » emendasse olim hunc locum & scripsisse *λευκόν*. De quo » statuat quisque ut erit libitum: mihi quidem aliter vide» tur. Nam, quod ille affirmat piscem nullum *lupi* nomi» ne fuisse Graecis notum, perspicue falsum est; cum di» serte scribat Hesychius, *ἰχθὺν ποιὸν* dici *λύκον*. Tuea» mur igitur lectionem omnium codicum: quemadmodum

» etiam in eo quod sequitur, εἶναι δὲ χονδρώδη καὶ d » εὔχυλον. Nam vocem χονδρώδη, quae in omnibus mem- » branis habetur, praestat cum GESNERO interpretari, » quam mutare cum Rondeletio. « CASAUBONUS. — Rondeletum vide de λύκῳ sententiam suam exponentem apud Gesnerum, de Aquatil. pag. 59 med. Pro χονδρώδη, quum manifesto vitio in ed. Ven. & Bas. χρυδρώδη legeretur, DALECAMPIUS χυδαῖον δὴ emendavit, *vilem & vulgarem* intelligens. RONDELETUS vero, (apud Gesn. p. 56.) postquam prius de χονδρώδη cogitasset, improbans hoc, quia anthiae ex *cartilagineis* non sunt, ἐρυθροειδῆ, legendum statuit, id est, *rubescentem*. Perspectissime vero GESNERUS, pag. 59. sub finem: » Ego χονδρώδη potius, » inquit, legerim: non quod sit *cartilaginei* generis piscis, » quos Graeci σελάχη & σελάχια vocant, & χονδράκανθα: » sed quod *carnem* forte *solidiusculam* habeat. Nam *solida* » quaedam *cartilaginea* dicimus; ut Plinius etiam pastinacae » radicem. - - Ex iis quae in cibum veniunt, non ea mo- » do quae solidiora callosaque sunt, *cartilaginea* dici puta- » rim, sed *quae* etiam *inter mandendum instar cartilaginis cre- » pant*, ut rapa, raphani, &c. « — Et id ipsum χονδρώδη dabat uterque noster codex mstus, quemadmodum etiam Casaubonus ediderat. Rursusque eamdem scripturam libri omnes pag. 320. e. agnoscunt, ubi eiusdem ICESII de Scorpiis piscibus haec verba adferuntur, istis quae hic leguntur fere gemina, & lucem nonnullam huic nostro loco adfundentia: εἰσὶ δὲ - - εὐέκκριτοι, πολύχυλοι, πολύτροφοι· χονδρώδεις γάρ εἰσι. Ubi rursus praeclare idem GESNERUS: (pag. 850. init.) » *Cartilagineos* vocans Athe- » naeus, non quidem cartilaginei generis illius, quos σελά- » χη Graeci vocant, esse censet: sed *cartilagineâ*, *callosâ*, » *firmâ*, *solidâque carne*. Est enim piscis hic τῶν σκληροσάρ- » κων: qua ratione *difficilius* quidem *concoquitur*, [quod » h. l. οὐκ εὐστόμαχον δὲ dicit auctor] *concoctus autem co- » piosius firmiusque nutrit*. « Eâdem fere notione, ut videtur, Matron parodus, τὴν ψῆτταν (id est, *passerem piscem*) χονδροφυῆ nominavit, IV. 135. b. Idem vero vocabulum χονδρώδης alibi apud Nostrum (III. 114. c.) de tritico fracto & non permolito nec cribrato usurpatum vidimus, ubi *grumosum* latine reddidimus: nempe quod multi *grumi* (id est, crassiora solidioraque fragmenta) farinae mixti inessent. Quo pertinet quod idem Gesnerus

d paulo poſt (eâdem pag. 850.) monuit: » Χόνδρος Graecis » non modo *cartilaginem* proprie dictam, ſed in aliis et- » iam rebus diverſis *ſolidius compactiusque aliquid* ſignificat: » & quod in ſale Latini *grumos*, Graeci *chondros* dicunt. « — De quo vocabuli uſu, & de loci illius ſententia, quem proxime commemoravi, conſulendus SALMASIUS in Hyle Iatric. pag. 71. Semel vero, etiam apud Noſtrum τὰ χονδρώδη eâdem notione poni video ac τὰ σελάχια vel σελαχώδη, in loco quidem caeteroquin admodum corrupto, VII. 308. f.

Ἀριστοτέλης δὲ καὶ καρχαρόδοντα εἶναι τὸν κάλλιχθυν, σαρκοφάγον τε καὶ συναγελαζόμενον. *Anthiam* quidem piſcem in τῶν συναγελαζομένων numero nominat Philoſophus, Hiſtor. Anim. IX. 2. ſed reliqua non leguntur in libris hodie exſtantibus; & omnino nomen κάλλιχθυς nuſquam (quod ſciam) in his occurrit. Quare fuerint haec e deperdito illo opere ducta, de quo paulo ante dictum.

Ἐπίχαρμος δ' ἐν Μούσαις τὸν μὲν ἔλλοπα &c. In ms. *A.* (ut paulo ante monui) nunc ἔλοπα ſcribitur, & mox deinde rurſus περὶ τοῦ ἔλοπος: ſed in ipſis EPICHARMI verbis, quae mox adponuntur, nullus ab edita ſcriptura ἔλλοπα diſſenſus ex eodem ms. *A.* adnotatus. Ac videtur ibi ſcripturam per λλ poſtulaſſe metrum, ut poſterius trochaici tetrametri hemiſtichium efficerent illa ipſa verba,

πολυτίματον ἔλλοπα.

Ubi quidem vereor, ne neutiquam ferendus videatur metricae artis Magiſtris in impari verſus ſede anapaeſtus pes πολυτι: ſed quemadmodum tali in regione dactylum recipere non dedignatus eſt Epicharmus; (veluti in illo verſu, καὶ σκιφίας χρόμιός θ' &c. ſupra, lit. b.) ſic fortaſſe ne anapaeſtum quidem reſpuerit.

Quod vero ait Deipnoſophiſta, τὸν δὲ κάλλιχθυν ἢ καλλιώνυμον, ὡς τὸν αὐτὸν ὄντα, σεσίγηκεν: ad ea verba CASAUBONUS haec monuit: » Obſervat Athenaeus, *Epi-* » *charmum in Muſis, cum pleroſque omnes piſces recenſeret,* » *callichthyn tamen ſive callionymum ſilentio praeteriiſſe.* Huius » ſilentii cauſſam ille putat eſſe, *quod ellopem & callichthyn* » *ſive callionymum non diverſos, ſed unum atque eumdem pi-* » *ſcem crediderit Epicharmus: itaque factâ ellopis mentione,* » *reliquas appellationes ſiluiſſe.* Aelianus aliter longe ſenſit; » ideo enim & Epicharmo & aliis poëtis in deſcriptione

» epularum ex piscibus omne genus, praetermissum cal- » lionymum, quia inter edules vulgo non haberetur. Sed » iuvat ipsa disertissimi scriptoris verba recitare: sunt enim » valde corrupta. Sic ille [De Nat. Anim.] lib. XIII. capite » quarto: Εἰσὶ μὲν οὖν οἳ καί φασιν αὐτὸν ἐδώδιμον· οἱ δὲ » πλείους ἀντιλέγουσιν αὐτοῖς. οὐ ῥᾳδίως δὲ αὐτοῦ μνημονεύ- » ουσιν ἐν ταῖς ὑπὲρ τῶν ἰχθύων πανθοινίαις ὧν τι καὶ ὄφελός » ἐστι ποιητῶν θεμένων σπουδὴν εἰς μνήμην † ἔνθεσμον. Ἐπί- » χαρμος ἐν Ἥρας γάμῳ· Καὶ γὰρ καὶ θάλασσαι καὶ προσέτι » Μούσαις. Μνησίμαχος δ᾽ ἐν τῇ Ἰσθμιονίκῃ. Et desunt mani- » festo quaedam verba, & scripta multa perperam. Priorem » periodum ita concinno, ut sit aliquis sensus: Οὐ ῥᾳδίως δὲ » αὐτοῦ μνημονεύουσιν ἐν ταῖς ἀπὸ τῶν ἰχθύων πανθοινίαις, » πάντας ὧν τι καὶ ὄφελός ἐστι, ποιητῶν θεμένων σπουδὴν » εἰς μνήμην ἀγαγεῖν. *Callionymi non fit mentio in ulla* » descriptione *epularum ex omnibus piscium generibus: cum* » *studuerint poëtae, omnes pisces qui in aliquo pretio sunt, me-* » *moriae prodere.* Sententia quidem Aeliani haec, sed ver- » ba fortasse non ista. At sequentia ita sine dubio scripse- » rat Aelianus: Εἰσὶ δὲ οἵδε· Ἐπίχαρμος μὲν ἐν Ἥβας [im- » mo Ἥβας: conf. Hemsterh. ad Comici Plut. pag. 352.] » γάμῳ, καὶ Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ, καὶ προσέτι Μούσαις· Μνη- » σίμαχος δ᾽ ἐν τῷ Ἰσθμιονίκῃ. *Poëtae*, qui epulas e pisci- » bus descripsere, *sunt isti: Epicharmus quidem in Hebes* » *Nuptiis, & in Terra ac Mari, necnon in Musis: Mnesima-* » *chus in Isthmionica.* Notae sunt nobis ex Athenaeo tres » Epicharmi fabulae, quarum titulos ponit Aelianus: at » Mnesimachi *Isthmionica*, ea fabula est quam Athenaeus » in eam rem saepius laudat & *Hippotrophum* appellat; » ex quo discimus, poëtam ei dramati nomen indidisse Ἱπ- » ποτρόφος ἢ Ἰσθμιονίκης. Comoediam Epicharmi, cuius » hîc & saepe alibi fit mentio, inscribunt antiquae fidei li- » bri ubique Ἥβης γάμος: alii tamen inscribunt Ἥρας, » ut in superiore Aeliani loco legitur. Et firmat nonnihil » eam γραφὴν locus hîc [apud Athenaeum, continuo » dein] descriptus: quem quidem, in omnibus exempla- » ribus quà scriptis quà editis pessime acceptum, ita con- » cinnamus, ut saltem obligetur vulnus: τόν τε πολυτί- » ματον ἔλλοπα (ὁ δὲ αὐτὸς χαλκοῦ ὤνιος) ἕνα μόνον. καὶ » τῆνον ὁ Ζεὺς ἔλαβεν, καὶ κελεύσατο κατθέμεν αὐτῷ τέ οἱ e » καὶ τᾷ δάμαρτι τᾷ γ᾽ Ἥρᾳ. Aliter emendare non pos- » sumus vulgatam scripturam, τὸν δὲ πολυτίματον ἔλλο-

» τα. ὁ δὲ αὐτὸς, χαλκὸς ὤνιος ἵνα μόνον † καίκηνον ὁ Ζεὺς » ἔλαβεν † κηκελήσατο. κατθέμεν αὐτῷ τε εἰκαίται δάμαρτι » θατέρῳ. Initio deest aliquid, ex praecedentibus apud » poëtam verbis repetendum. « —

Haec ille. Nobis, a scriptis quidem codicibus nihil hic adiutis, paulo alia ineunda ratio visa erat. Et primum quidem, cur illa verba, ὁ δὲ αὐτὸς, non perinde, ac persaepe apud Nostrum, de *alio testimonio eiusdem auctoris*, quod priori subiiciatur, acciperemus, caussam nullam vidi. Ὁ δὲ αὐτός: *Idem Epicharmus*, (sive eâdem in fabula Musis, sive in aliâ, rursus de *ellope* vel *elope* loquens) *sic ait*. Iam eisdem quidem verbis deceptus vetus aliquis librarius, deinde χαλκοῦ ὤνιος scripserat, quasi ὤνιος ad αὐτὸς referretur: at proxime sequentia verba, ἵνα μόνον &c. satis ostendere videntur, ὤνιον in quarto casu scriptum oportuisse. Valet autem χαλκοῦ ὤνιος, *aere, pecuniâ, pretio venalis*. Vide Polluc. IX. 92. Tum καίκηνον (pro quo nihilo melius καὶ κηνον ex ms. *A*. adnotatum est) ex doricâ particulâ κα & τῆνον ortum putavi. Denique geminatâ in verbo ἔλαβεν literâ λ (ut apud Theocr. XXII. 119. XXV. 271.) existebat commodus versus Epicharmeus:

χαλκοῦ ὤνιον ἵνα μόνον κα τῆνον ὁ Ζεὺς ἔλλαβεν.

Deinde, probum esse κἠκελήσατο, modo cum apostropho scriberetur, idemque valere ac καὶ ἐκελεύσατο, docuerat KOEN ad Gregor. de Dialect. pag. 89. (Conf. Hesych. in Ἐκέλησεν.) Reliqua, quae sequebantur vulgo misere corrupta, sic restituenda idem vir doctus censuerat, ut unum versum conficerent haec verba:

παρθέμεναι αὐτόν τε οἱ, καὶ τᾷ δάμαρτι θἀτέρα.

Scilicet, verbum κἠκελήσατο clausisse versum praecedentem, ille statuerat. At, ab hoc verbo initium debere fieri posterioris versus, superiora docebant: &, ut nimis violenta, sic parum necessaria nobis videbatur mutatio, παρθέμεναι αὐτὸν, pro eo quod libri dabant κατθέμεν αὐτῷ: quamquam (ne quid dissimulem) mendosius etiam κατθενμεν scribitur in membranis nostris; quod tamen ex κατθέμεν haud dubie corruptum. Quid multa? Si cum Casaubono cum eodemque Koenio statueris, (id quod facile quisque eis concesserit) in εἰκαίται latere οἷ καὶ τᾷ, perquam verisimile debuit videri, duas voces αὐτῷ τε ex interpretatione ipsius voculae οἷ irrepsisse; quibus eiectis

legitimo modulo versus decurrit. Verum est utique, verbo παρατιθέναι potius quam κατατιθέναι uti Graecos in *adponendis* cibis: sed nil vetuit Epicharmum, quin altero perinde hic uteretur verbo. Verum est porro, in εμεναι saepius formari infinitivos apud Dores; sed & perinde in εμεν: cuius generis plurima exempla congessit Maittaire, in Dialecto Dorica, pag. 236. In postrema voce, θατέρῳ, (aut θωτέρῳ, quod membranae habent,) quo pertineat & genus masculinum sive neutrum & dativus casus, exputare non potui: nec aliud quid succurrebat, quod ei substituerem, nisi θάτερα, quod erat a KOENIO propositum. Casauboni quidem emendationem, ne quid amplius dicam, ipsum metrum reprobat. Malebam δευτέρᾳ, hoc sensu, *sibi simulque uxori*. Quaecumque ex Epicharmo hic adferuntur, ea praetermisit Epitomator.

AD CAP. XVIII.

Τί δ' ἐστὶν ὁ καλούμενος ἱερὸς ἰχθῦς; Nempe qui apud Poëtam illo nomine adpellatur, Iliad. π'. 407.

Ὁ μὲν τὴν Τελχινιακὴν (sive Τελχινικὴν) Ἱστορίαν συνθείς. Tetigit hunc locum FABRICIUS, ubi de *Epimenidis* scriptis agit, Bibl. Graec. T. I. pag. 36. *Mox*, Τηλεκλείδης recte dedit ms. *Ep.* Perperam Τελεκλείδης edd.

Quae sequuntur duo testimonia, *Nicandri* & *Alexandri Aetoli*, desunt Epitomae. In *NICANDRI vers.* 2. corrigendum esse μηνύσας φιλέρωσι, & deinde ἀμύνων pro ἀμείνων, perspecte viderat GESNER, p. 754. ubi de *pompilo pisce* egit. In membr. *A.* non μηνῦσαι cum circumflexo scriptum, sed μηνύσαι, aliquanto propius vero. In eisdem membr. dein est ἀμύνω: quod cum proximum esset vero, in ἀμείνον corruptum est in ed. Ven. & Bas. tum in ἀμείνων mutatum in ed. Cas.

Quum editum esset, Ἀλέξανδρος δ' ὁ Αἰτωλὸς ἐν Κρικαιεῖ, adnotavit CASAUBONUS: »Suspicor corruptam »esse vocem Κρικαιεῖ: fortasse pro Τριταιεῖ. Urbs in A»chaia fuit nomine Tritaea. Sed non dubito scripsisse »Athenaeum ἐν τῷ Ἁλιεῖ, ut alibi in hoc libro saepius.« — Citatur apud Nostrum ὁ Αἰτωλὸς Ἀλεξ. ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἁλιεῖ, VII. pag. 296. e. Sed nimium quantum distat Κρικαιεῖ ab Ἁλιεῖ. Poëmatii titulum, quod hic laudatur, DALECAMPIUS in Indice Authorum hunc fecerat:

» Κρικαιής: fortaffis Κίρκη, vel Κικραίη, vel Κρίκοι.« Apud FABRICIUM, Bibl. Graec. T. I. pag. 665. ubi de *Alexandro Aetolo* agitur, fic citantur Athenaei verba: »'Αλεξ. ὁ »Αἰτ. ἐν Κρικαιῶ, al. Κρικεῖ.« At ante omnia in promtu fuerat fufpicari, terminationem vocis Κρικαιεῖ ex vocula fequente εἰ perperam repetitâ adhaefiffe. Atque iftam fufpicionem firmant noftrae membr. *A.* in quibus fic fcriptum, ἐν Κρίκαι εἰ γνήσιον τὸ ποιημάτιον. Valet autem in illo codice Κρίκαι idem ac Κρίκᾳ, quod recepi. Caeterum debuerit-ne Κίρκῃ librarius, aut quo fenfu Κρίκα infcriptum fuerit illud poëmation, non definiam equidem. Dorico quidem idiomate fcriptum fuiffe, arguit poftremum verbum prioris verfus, qui hîc adponitur: eodemque idiomate fcriptum eiusdem poëtae epigramma εἰς 'Αφροδίτην ἀπλισμένην, in Analectis Brunckii T. I. p. 418.

In *priore ALEXANDRI verfu*, pro ἐπὶ, quod erat in editis, ἔπι retracto accentu fcripfi; ficut verf. fq. θεοῖς ὕπο, pro ὑπὸ, quod erat editum. Eodem *verf.* 1. Πομπίλος maiuscula litera initiali fcripfimus, quod ibi nomen proprium effe videretur. Poftremum eiusdem verf. verbum in ed. Ven. Baf. & Caf. 3. fic fcribitur ἀνιοχεύει, in ed. Caf. 1. & 2. vero ἀνιοχεύει: tum in omnibus editt. *alter verfus* fic incipitur, καὶ τὰ κάτω. Mihi in veterum membranarum fcripturâ, ἀνιοχεύνης τὰ κάτω, latere id videbatur quod edidi, ἀνιόχευεν in imperfecto tempore, & deinde εἰς τὰ κάτω. Dorice ἀνιόχευεν pro ἡνιόχευεν dictum fuerit mutato fpiritu; nifi plane ἁνιόχευεν oportuit.

Παγκράτης δὲ ὁ 'Αρκάς. Perperam h. l. Κράτης δὲ ὁ 'Αρκ. habet ms. *Ep.* Idem tamen paulo poft recte Παγκράτης tenet. Quae ex *PANCRATE* hîc protulit Nofter, eadem tacito auctoris nomine repetiit Aelianus, DE Nat. Animal. XV. 23. Pro iftis, ἔτι τοῦ χρυσοῦ γένους κατ' ἀνθρώπους ὄντος, fuo arbitratu Aelianus (fortaffe, ne totum iftud caput ex Athenaeo a fe defcriptum proderet) ἐν τοῖς ἄνω τοῦ χρόνου fcripfit: eodemque confilio & alia nonnulla mutaffe videtur; nam & in *Variis Hiftoriis* multa ex Athenaeo noftro idem Aelianus, tacito illius nomine, haufit, ut in Praefatione docuimus. Et ea quidem, de quibus hîc agitur, non ex ipfius Pancratis opere, fed ex *Athenaeo* defumfiffe *Aelianum*, perquam verifimile inde fit, quod deinde ifta, quae ex *Apollonio Rhodio* mox Nofter refert,

pariter & ipse subiecit; ubi auctorem illum eisdem verbis, quibus Athenaeus, nominat: Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἢ Ναυκρατίτης. Pro Ἐπωπεὺς, quod apud Athenaeum est, Ὀπωπεὺς scribitur apud Aelianum: ubi apud utrum erraverint librarii, aegre definias. Pro mendoso καταπιεῖ, quod ex ed. Bas. in editionem Cas. propagatum erat, recte καταπιεῖν dedere mssti cum ed. Ven.

ἀχρεῖος οὖν γίνεται. »*Delphinus*, inquit auctor, *si pom»pilum degustaverit, non fert impune, sed* ἀχρεῖος γίνεται, »id est, *inutilis sibi ipsi; ita ut* defendere se non queat, »sed *mergis & laris expositus in littore iaceat.* Graecis ἀχρεῖοι »vel ἀδύνατοι appellantur, qui in idiotismo nostro *impo»tentes.*« CASAUBONUS. — *Mox*, in verbo σφαδᾴζων mediam vocalem α *subscripto iota* notavimus, praeeuntibus nostris membr. *A.* in quibus σφαδαίζων scribitur. De qua scriptura licet alibi nihil observatum repererim, diserte tamen ab Etymologici M. auctore (p. 737, 20 sq.) monitum video: Ἰστέον ὅτι τὸ σφαδᾴζειν καὶ ματᾴζειν καὶ βορᾴζειν καὶ τερᾴζειν, ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· πρῶτον μὲν, ἀπὸ τοῦ ματαΐζειν καὶ σφαδαΐζειν καὶ τῶν ὁμοίων, τοῦ α καὶ τοῦ ι συναιρουμένου· δεύτερον δὲ, &c.

Quod in utroque nostro codice legitur, ἁρπυίαις τε καὶ λάροις, id haud dubie mendosum: & recte αἰθυίαις pro ἁρπυίαις posuere editores. Sic etiam olim apud Athenaeum Aelianus legerat; sed, loco nominis paulo rarioris, interpretamentum posuit, κορώναις ἐναλίαις: prorsus ut apud veteres Grammaticos (Hesychium & Etymologum) αἴθυιαι exponuntur ἐνάλιαι κορῶναι.

ἐνίοτε δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ταῖς κητείαις παρεδρευόντων ἀνδρῶν παρανομεῖται. »Hoc est, *interdum etiam ab hominibus »iis qui in cetariis degunt violatur.* Dalecampius postremum »verbum emendabat, scribens κρεανομεῖται« [nempe, *in frusta dividi*, interpretatus ille erat:] »non facturus pro»fecto, si animadvertisset, auctorem consulto consilio usum »verbo παρανομεῖσθαι, tamquam abominans eorum au»daciam qui *delphinos* capere atque iis vesci sustinerent. »Veteres non multo religiosius ab humana carne absti»nebant, quam ab esu delphinorum. Propterea Oppianus »[Ἁλιευτ. ε΄. 519 sqq.] veteres Byzantii incolas, qui di»versâ hac in re consuetudine a caeteris Graecis uteban»tur, gravissimis versibus detestatur; quos non gravabor »ascribere, interpretationi huic firmandae:

c » Ἀλλ᾽ ἔμπης καὶ τόσσον ἐνηείῃ προφέροντας
» Θρήϊκες ὑβρισταὶ, καὶ ὅσοι. Βύζαντος ἔχουσιν
» ἄστυ, σιδηρείοισι νοήμασιν ἀγρώσσουσιν.
» ἦ μέγ᾽ ἀταρτηροὶ καὶ ἀτάσθαλοι! οὐδέ κε παίδων,
» οὐ πατέρων φείσαιντο, κασιγνήτους δ᾽ ὀλέκοιεν
» ῥηϊδίως. —

» Vides, in eâdem poni lance esum delphinorum & parricidium: quoniam, ut dixi, inter ea *quibus vesci fas non censebatur*, fuit *Delphinus*. Hieronymus, Adversus Iovinianum libro secundo: *Si enim quod movetur & vivit ad vescendum factum est, & praeparatum gulae; respondeant mihi, cur elephanti, leones, ursi, leopardi, lupi; cur viperae, scorpii, cimices, culices, pulicesque; cur vultur, aquila, corvus, accipiter; cur ceti* d e l p h i n e s, *phocae, minutaeque cochleae conditae sint.* Libro XIII. [apud Nostrum, pag. 606. d. e.] narratur, Coeranum quemdam Milesium, cum forte in piscatores publici ritus degeneres incidisset, qui captum delphinum erant in frusta dissecturi, pecuniâ suâ vitam illius & libertatem redemisse. Sciendum tamen, mutatis moribus paulatim hanc superstitionem mutasse. Quare, iam inde a Galeni temporibus repertos esse qui delphini carnibus vescerentur, nullum dubium est. Non enim caussam aliam invenias, cur de qualitate eius cibi princeps ille medicus differat lib. III. De Facultatib. Alim. non uno loco.« Casaubonus. — Verba ista, *ὑπὸ τῶν ταῖς κητείαις* (*κητίαις* ms. *A.* suo more) *παρεδρευόντων ἀνδρῶν*, minus commode cum a Dalecampio conversa nobis visa erant, *ab iis qui cetariis assident*; tum a Casaubono, *ab hominibus iis qui in cetariis degunt*. Rectius H. Stephanus, in Indice illius verissime nominati Graecae Linguae Thesauri, p. 1211. d. monuit, *κητείας* Athenaeum hic *capturas* (vel *venationem*) *cetorum* dixisse. Verbum vero *παρεδρεύειν*, ut docuit idem vir longe doctissimus, Thes. T. I. pag. 1086. b. de his dicitur, qui *assidui sunt in aliqua re*, qui *assidue in opere aliquo occupantur*.

Τιμαχίδας ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ ἐνάτῳ τοῦ Δείπνου. » *Timachidam Grammaticum* laudant aliquoties Harpocration, Comici Scholiastes, Hesychius, & ipse Athenaeus libro ultimo. [pag. 678. a.] At hic *poëta* fuit: est enim versus heroicus qui ex illo affertur. Sed videtur Eustathius longe aliam lectionem invenisse. Scribit enim ex

» hoc loco: *Quidam τὸν ἱερὸν ἰχθὺν esse volunt τὸν πομπί-* c
» *λον· ὡς Τιμαχίδας, φάμενος, πομπίλοι ἰχθῦς ἱεροὶ ὡς*
» *οἷα σωτῆρες τῶν ναυτιλλομένων,* « CASAUBONUS. — Quemadmodum Callimachus (ut hoc utar) idem & Grammaticus fuit & poëta, sic nihil impedit, quo minus credamus, *TIMACHIDAM Rhodium*, cuius *Glossas* & observationes grammaticas saepius laudat Athenaeus, (vide I. 31. e. II. 53. c. XIV. 677. c. XV. 699. e.) eumdem esse potuisse Poëtam, qui *Coenae* vel *Coenarum libros undecim, aut plures, epico carmine conscriptos* ediderit: de quo confer Nostrum I. 5. a. & III. 82. d. ibique a nobis notata. Caeterum Eustathius ad Iliad. *π'*. pag. 1088. l. 15. unde illum sesquihexametrum arripuerit, quem *Timachidae* adscribit, exputare nondum potui. Media inserta sunt ista verba apud Eustathium pluribus citatis, quae ex Athenaeo depromta sunt omnia. Atqui nec vetustae nostrae membr. *A.* hoc loco ab edita scriptura discedunt, nec Epitomator in suo Athenaei codice quidquam aliud repererat; nam in Epitoma etiam sic plane exhibetur ille locus: *Τιμαχίδας δέ φυσι-Κωβιοί τ' εἰνιάλιοι, καὶ πομπίλοι, ἱεροὶ ἰχθῦς.*

Ἠριννά τε &c. Haec, & quae mox adferuntur ver- d
ba huius poëtriae, omisit Epitomator. Sed *Ἤριννα* nomen poëtriae perspicue declaratur in membr. *A.* quo magis miratus eram, cur *Corinnae* in eius locum substituerint editores. At nimirum, cum *η* litera in vetustis codicibus saepe similis admodum sit literae *κ*, in codicibus nonnullis, velut in Paris. *B.* & *C.* (ut h. l. adnotavit Villebr.) perperam *κριννα* scriptum est, & in *C.* praeterea etiam vocalis *ο* super litera *ρ* inter lineas adposita. Tres *Corinnae*, quarum mentionem Suidas fecit, *Lyricae* fuere poëtriae. *ERINNA* vero, ut docet idem Suidas, *ἐποποιὸς* fuit, id est, *carmina condidit hexametris versibus comprehensa*; quales sunt isti duo, qui hic citantur. In quorum altero quum *πομπεύσας* mendose ederetur, monuit CASAUBONUS: » Scribe *πομπεύσαις*: est enim precantis oratio. « Et sic iam H. STEPHANUS correxerat, eosdem versus citans in Thes. Ling. Gr. T. III. pag. 199. c. Wolfius in Poëtriis Graecis, pag. 46. ad *Corinnam* referens istos versus, *πομπεύσῃς* edidit, nescio quid secutus. Subiunctivus quidem modus, quod sciam, pro optativo non usurpatur, nisi ubi praecessit *μὴ* particula negativa. In priore versu, pro *ἰχθῦς*, perperam *ἰχθὺν* habet ms. *A.* Quam vero *Erinna* dicit *ἐμὰν ἁδεῖαν*

ἑταίραν, *meam dulcem amicam*, videtur ea *Sappho* fuisse. Suidas certe, de *Erinna* loquens, ἦν δὲ ἑταίρα, inquit, Σαπφοῦς, καὶ ἰσόχρονος.

AD CAP. XIX.

e ποταμὸν Ἴμβρασον. Perperam Ἥμβρασον ms. *Ep.* Χησιὰς εὐπατέρεια. „Haec est *Chesias* nympha, unde „aliquot loca in insula Samo sunt denominata, quorum „mentio apud Geographos. Quin ipsos Sami incolas *Che-„sienses* aliquando fuisse dictos memoriae proditum est ab „interprete vetere Nicandri. Χησιεῖς, inquit, πρῶτον ᾠκη-„σαν ἐν Σάμῳ· εἶτα Ἀστυπαλαιεῖς.“ CASAUBONUS. — Vide Scholia ad Nicandri Alexipharm. vs. 150. p. 41. edit. Schneid. Confer Spanhem. ad Callimachi Hymn. in Dianam, vs. 228. *Versu seq.* pro ἀπείριτον, suo arbitratu Epitomator ἀμήχανον scripsit.

f Pro λέγουσα τάδε, quod perperam legebatur, λέγουσαν τάδε corrigendum monuit CASAUB. *Mox* dein idem: „Scribe, Πατρὸς ἐμοῖο φίλου. Sic melius quam „φίλον. Perpetuum est, ut loquuntur, patris epitheton φί-„λος. Elegans periphrasis est amici in illis, συμφράδμονα „θυμὸν ἀέξων.“ — Et φίλου recte dedit codex mstus uterque; sed & ἐμεῖο, pro ἐμοῖο; & συμφραδ. pro συνφραδμ. quae perperam edita erant. ἀέξων vero iam recte in ed. Cas. positum erat, pro mendoso ἕξων, quod habebant ed. Ven. & Bas.

a Perquam corruptus in ed. Ven. & Bas. legebatur versus,

ποιμπίλον ὠκυάλων νήσων ἀλινήτα δῶλον.

Ac paulo etiam magis corruptus in ed. Bas. & Cas. ubi ὠκυάλον erat pro ὠκυάλων, quod cum ed. Ven. recte tenent membr. *A.* (In *Epit.* desunt illa verba, ποιῆσαί τε τὸν ποικίλον &c.) Quae monstra absque ulla animadversione praetermissa a Casaubono merito mireris. Statim vero, νήσων, quod & membranae quidem tenent, ex νηῶν esse corruptum adparebat: quod Dalecampii aciem non effugerat. Tum δῶλον, unde arripuerint editores, nescio. Cum reliquus sermo in istis versibus non sit Doricus, δοῦρος illud, quod est in membranis, haud dubie in δοῦλος fuit mutandum: nisi forte aliud nescio quid latet sub ista voce. Quod adiiciebatur ἀλινήτα, id *aequoreum* reddidit Dalecampius: at nec est illud graecum vocabulum; &,

ſi eſſet, languide hic poſitum' foret: denique aliud ha- a
bent membranae, licet & ipſum corruptum, *αἰνόνοψα*. Iſtud vocis monſtrum ex vocabulo *αἰήονα*, quod valeret *αἰώνιον*, *ſempiternum*, ortum ſuſpicatus ſum. Sed quum ne iſtud quidem (*αἰήων*, *αἰήονος*,) ullibi reperiatur, videndum putavi, ne *αἰηνέα* debuerit librarius. Eſt enim *αἰηνὴς* vetus vocabulum graecum, idem valens ac *αἰώνιος*, adnotatum ab Etymologici auctore, pag. 30. l. 23. & p. 32. l. 26 & 28. nec praetermiſſum ab Heſychio, quamquam ibi nonnihil obſcuratum librariorum culpâ. Cogitaveram etiam, *εἰς ἠϊόνα* fortaſſe ſcriptum oportuiſſe, id eſt, *ad littus*; quemadmodum fere infra legitur, (lit. d.) *ſacrum piſcem* dictum fuiſſe *τὸν πομπίλον, διὰ τὸ ἐκ πελάγους προπέμπειν τὰς ναῦς ἕως εἰς λιμένα*.

AD CAP. XX.

Θεόκριτος ὁ Συρακόσιος. Sic ſcripſi cum membr. *A.* quae, ut alibi fere conſtanter, ſic & hic eam ſcripturam tenent. *Ibid.* *τὸν λεῦκον ὀνομαζόμενον ἰχθῦν* &c. » Athe- » naeus occaſione *anthiae* ſive *callichthyos*, quem nonnulli » *piſcem ſacrum* vocabant, etiam alios recenſet, qui ſimili- » ter a poëtis *ἱεροὶ ἰχθῦς* ſunt appellati. In his *leucum* po- » nit ex *Theocrito*. Naturae interpretes hunc *leucum* non » agnoſcunt: nam eruditiſſimum Rondeletium, qui *λεῦκος* » ſuperiore quodam loco [pag. 282. d.] pro *λύκος* ſcribe- » bat, errare oſtendimus. Cum igitur *leucus* hic nusquam » inveniatur, ſuſpicati ſunt veteres critici, *γλαῦκος* ſcri- » bendum eſſe in iſtis *Theocriti* verſibus, quos adſcribit » auctor. Colligo ex iſtis Euſtathii verbis: [ad Iliad. π'. p. » 1088. l. 12 ſq.] *Θεόκριτος δ' ἐν Βερονίκῃ ἄλλο τι βούλεται,* » *εἰπὼν, ἱερὸν ἰχθὺν, ὃν λεῦκον (ἢ γλαῦκον) καλέουσιν· ὁ* » *γὰρ θ' ἱερώτατος ἄλλων*. Multum autem lucis THEOCRI- » TI verſibus attuleris, ſi eos cum *Ioſepho Scaligero* ſcri- » pſeris & diſtinxeris hoc modo:

» *Αἴ τις ἀνὴρ αἰτεῖται ἐπαγροσύνην τε καὶ ὄλβον.*
» *ἐξ ἁλὸς ᾧ ζώει* (*τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα·*)
» *σφάζων ἀκρόνυχος ταύτῃ θεῷ ἱερὸν ἰχθὺν,*
» *ὃν λεῦκον καλέουσιν· ὁ γὰρ θ' ἱερώτατος ἄλλων.*
» *καί κε λίνα στήσαιτο, καὶ ἐξερύσαιτο θαλάττης*
» *ἔμπλεα.* « — CASAUBONUS.

Quis eſſet piſcis, quem *λεῦκον* Theocritus vulgo vo-

1 cari dixisset, quum non magis, quam nos, compertum habuerit Eustathius, sua de coniectura ille statuit, γλαῦκον forrasse scripsisse vel intellexisse poëtam. Sed apud Athenaeum quidem (qui unus nobis servavit istos Theocriti versus) consentiunt libri: nam & vetus codex *A.* & ms. *Ep.* λεῦκον agnoscunt, γλαῦκον vero hoc loco ignorant. Quare non satis adcurate GESNERUS, DE Aquatil. pag. 391. ait, apud Theocritum, ubi λεῦκος *piscis sacer* nominatur, alios γλαῦκος legere. Ex *THEOCRITI versibus* nonnisi quartum adposuit Epitomator: codex *A.* vero a vulgata olim scriptura, quam praeeuntibus viris doctis passim emendavimus, nihil discedit. Videndus inprimis TOUPIUS, in Addendis ad Theocritum, cuius emendationes & Brunckius adoptavit in Analectis, T. I. p. 333. & Valckenarius suo calculo comprobavit in altera Theocriti editione.

Vers. 1. Pro vulgato Καί τις, recte Κ' αἴ τις vel Καἴ τις scripsere viri docti, quod valet Καὶ εἴ τις. Pro ἐπ' ἀγροσύναν, scribendum εὐαγρεσίαν, id est, *felicem capturam*, contenderat Toupius probatumque iverat primum in Emend. in Suid. Part. II. pag. 159. rursusque εὐαγρεσίαν scripsit in Addend. ad Theocr. Quam emendationem licet minime improbamus, tamen in contextum recipere dubitavimus; tenendam rati formam vocabuli propius ad librorum scripturam accedentem, εὐαγροσύναν: quae quamquam alibi non reperiatur, tamen analogiae sermonis haudquaquam repugnare videbatur. *Vers.* 2. ἐξ ἁλὸς ᾧ ζωὰ perspecte correxit TOUP, cum similes alias poëtarum dictiones colligens, tum illam Hesychii glossam laudans: Ζωή· ἡ πρὸς τὸ ζῆν χορηγία. — *Vers.* 3. ἀκρόνυχος idem valet ac ἄκρας νυκτὸς apud Sophocl. Ai. 285. Primum casum adnotavit Suidas: Ἀκρόνυξ, τὸ ἄκρον τῆς νυκτός. Ipsum genitivum adverbialiter positum, ἀκρόνυχος, habes apud Nicandrum, Ther. 761.

Vers. 4. Fuerint qui non mutari a nobis debuisse vulgatum θ' ἱερώτατος censeant. Sed persuaserat nobis doctissimus sagacissimusque Britannus, aut φιαρώτατος aut φιερώτατος scripsisse Theocritum, id est, *splendidissimus, nitidissimus*; quo vocabulo rationem reddere voluisset poëta, cur λεῦκος vulgo nominaretur ille piscis. Adnotavit Hesychius: Φιαρόν· λαμπρὸν, καθαρόν. Et ex Callimacho Etymologus, (voce Φιαρὸς) citavit dictio-

nem, φιαρὰ ἔως, *splendida aurora*. Et supereſt idem voca- a
bulum φιαρὸς apud Nicandr. Alexiph. 91. & apud eum-
dem cuius ſunt iſti verſus Theocritum, Id. XI. 21. Nec vero φιαρὸς ſolum, verum etiam φιερὸς eâdem notione dixiſſe veteres, diſcimus ex alia apud Heſychium gloſſa, quae obſcurata quidem hodie ſic legitur, vocabulo Φίδνα proxime ſubiecta: Φιαρόν· καθαρὸν, λαμπρὸν, ἁγνὸν, ἱλαρόν. Ubi ex ipſa literarum ſerie, (cum praeſertim Φιαρὸν iam ſupra ſuo loco poſitum legatur) liquido adparet Φιερὸν ſcriptum oportuiſſe: de quo perſpecte monuit Hemsterhusius ad Thomam Mag. pag. 863. Caeterum quum totâ hac diſputatione perpetuo vocabulum ἱερὸς recurrat, nil mirum eſt, rarius vocabulum φιερώτατον iam olim in θ' ἱερώτατον mutatum eſſe a librariis, cum praeſertim formae literarum Φ & Θ non niſi ſitu fere differant: quare & alibi ſubinde temere inter ſe permutatas videmus; veluti IX. 368. d. ubi ῥόθου vulgo editur, ῥόφου ſcribitur in ms. *A*. Similiter VII. 276. b. ſuper θαλλοὺς aliam ſcripturam φάλλους indicatam in cod. Par. *B*. vidimus: apud Polybium vero XV. 34, 6. pro εὐφυέστατον in pluribus codicibus εὐθυέστατον ſcriptum perperam olim obſervavimus. Nam de earumdem literarum θ & φ permutatione ex dialecto, hic non cogitandum; de qua obiter monuit Auctor noſter lib. XI. pag. 449. f. ex profeſſo vero Maittaire, in Dialectis pag. 150.

Διονύσιος δ' ὁ ἐπικαλούμενος Ἴαμβος. »Mirabar cum b
»haec legerem: & ſuſpicabar ſcribendum Ἰαμβοποιὸς, »ut alibi ſcriptum in his libris. Sed alterum tuetur, ſupra »membranarum auctoritatem, Clemens Alexandrinus li»bro quinto.« Casaubonus. — Eſt alius poëta, unus aut alter, cuius nomen iam non ſuccurrit, quem ἰαμβοποιὸν ſubinde adpellat Noſter: ſed Dionyſius nullus iſto cognomine memoratur. Diſerte autem Διονύσιος ὁ Ἴαμβος non modo Clementi Alexandr. laudatur, p. 674. ed. Pott. ſed & Plutarcho, de Muſicâ pag. 1136. c. denique Suidae, in Ἀριστοφάνης Βυζάντιος, ubi *Dionyſium Iambum* in numero eorum nominat, quos praeceptores habuerat Ariſtophanes Grammaticus. Nec vero turbari debuiſſe Caſaubonum iſto cognomine monuit Cuperus Obſerv. lib. III. c. 13. p. 366 ſq. cum ſimili quadam ratione (*abſtracto* nomine, quod aiunt, pro *concreto* poſito) Νοῦς cognominatus fuerit Anaxagoras, Νίκη vero Minerva, *Concordia* Vitellius.

Cum perperam editum eſſet, Ἀκηκόαμεν γοῦν ἁλιέως ἐρετικοῦ τῶν (rectius τὸν ed. Ven. & Baſ.) ἱερὸν ἰχθῦν καὶ ἄλλων πολλῶν &c. adnotavit CASAUBONUS: »Lego, »Ἀκηκ. γ. ἁλιέως Ἐρετρίου καὶ ἄλλων πολλῶν ἁλιέων καλούν»των τὸν πομπίλον ἱερὸν ἰχθύν. Hanc ſententia lectionem po»ſtulat. « — At Ἐρετρικοῦ τὸν ἱερὸν ἰχθῦν καὶ ἄλλων &c. recte dedit mstus codex uterque. Et iſta verborum traiectio nonnihil incommoda quidem poterat videri; ſed ferenda tamen fuit. *Mox* deinde, πυλαμάδι recte
c item dedit codex uterque, non πηλαμίδι. *Homericus* verſus, qui continuo adponitur, eſt ex Iliad. π'. 407. ut iam ſupra notavimus: ad quem verſum in Scholiis a Villoiſono editis nonnulla ex his leguntur, quae de *ſacro* dicto *piſce* Athenaeus adfert. Plura vero habet Euſtathius, ex Athenaei Epitomâ deſcripta.

CALLIMACHI duo verſus, qui ſequuntur, hinc inter Fragmenta Callimachi retulit Bentleius, num. 37. In eiusdem fragmento ex *Epigrammatibus*, pro ἱερὸς δέ τις ἱερὸς ἰχθῦς, quod hîc erat editum, inferius pag. 327. a. legitur, θεὸς δέ οἱ ἱερὸς ὕκκης, ubi nihil diſcrepantiae ex ms. *A*. adfertur, niſi quod in eo ὕκης ſimplici litera κ ſcriptum. Ibidem Epitomator nihil aliud, niſi haec verba, poſuit: Τὸν ὕκην Καλλίμαχος ἐν Ἐπιγρ. ἱερὸν ἰχθῦν καλεῖ: hoc loco vero fragmentum iſtud prorſus ſilentio praetermiſit. At codex *A*. hoc loco ſic ſcribens, ἱερὸς δέ τοι ἱεροσύκης, in poſteriore fragmenti parte iſtam alterius loci ſcripturam ἱερὸς ὕκης haud obſcure atque etiam certiſſime confirmat: in priori autem parte incertos nos relinquit, utrum ἱερὸς δέ τοι, ut hoc loco, an θεὸς δέ οἱ, ut altero loco habet, ſcripſerit poëta. Ex codicibus Pariſ. *B*. & *C*. nihil hîc adnotavit Villebrune. Bentleius vero in Callimachi Fragm. 72. ex codice msto, qui Londini in Regia Bibliotheca ſervatur, ſcripturam hanc protulit, ἱερὸς δέ τις ἱεροσύκης.

ὡς καὶ ἱερὸν βοῦν, τὸν ἄνετον. Sic mssti & edd. itemque Euſtathius. Eamdem vero interpretationem commemorans Scholiaſtes Villoiſoni ad Il. π'. 407. τὸν ἀνιέμενον pro τὸν ἄνετον ſcripſit. Conf. Heſychii Interpretes ad voc. Ἄφετοι. Paulo vero copioſius Euſtathius, ſive ex vetere quodam Homeri interprete, ſive quod ſuo arbitratu amplificaverit Athenaei verba, ἄνετον, inquit, τοῖς κρατοῦσι κατὰ θάλασσαν ἱερωμένον, ὅ ἐστιν ἀνακείμενον. ὡς καὶ βοῦν ἱερὸν,

τὸν ἀγελαῖον καὶ μέγαν καὶ ἄνετον &c. *Ibid.* *οἱ δὲ, τὸν μέγαν.* Sic interpretatur Scholiastes minor. *Ibid.* *ἱερὸν μένος* Ἀλκ. Odyss. θ'. 385. & ν'. 20. & 24.

Τινὲς δὲ, τὸν ἱέμενον πρὸς τὸν ῥοῦν. » Fuêre qui dicerent, » piscem *ἱερὸν* non quasi *sacrum* dici, sed quasi *ἱέμενον πρὸς* » *τὸν ῥοῦν*, sive *κατὰ ῥοῦν*, ut apud Eustathium: quorum » neutrum est Graecum, si, ut interpretes, *ἱέμενον* aspi- » rans vertas *avidum*. *ἵεσθαι* est *ὁρμᾷν*, *ferri*; & sensus est, » ita dictum piscem hunc, quod *aquae fluxum sequatur.* « Casaubonus. — Mireris vero nullam prorsus mentionem a viro docto factam lectionis, quam ed. Ven. & Bas. exhibebant, *τὸν ἐχόμενον πρὸς τὸν ῥοῦν*, in cuius locum ipse tacite *τὸν ἱέμενον* (sic) edi curavit. Nempe *ἐχόμενον*, quod habent veteres editiones, in recentioribus msstis legitur: sic certe in ms. Paris. *B.* scribi testatur Villebrunius; pro quo in eiusdem codicis ora ab eadem manu *γηχόμενον* scriptum ait. At *ἱέμενον* ex aliis msstis adnotatum repererat Casaubonus, ut ex ora exempli editionis Basileensis, quod ipsius olim fuerat, intellexi. Quam scripturam, (ex Eustathio etiam a Gesnero pag. 58. citatam) Dalecampius probaverat, sed perincommode (praeeunte eodem Gesnero) *aquae fluentis avidum* interpretatus erat. Habet autem eamdem scripturam, *ἱέμενον*, etiam uterque noster codex mstus. Pro qua si quis *ἱέμενον* maluerit repositum, nihil repugno; bene gnarus, sic praecipi vulgo a Grammaticis, *ἵεμαι* cum aspero spiritu significare *cupio*, *ἴεμαι* vero (leni spiritu) *eo*, *cum impetu feror.* (conf. Etymol. M. in Ἴεντο.) Sed, verum si quaeris, ipsum illud verbum *ἵεμαι*, quod *cupio* vulgo interpretantur, proprie ac primitus *mitto me*, *coniicio me*, *feror*, significare intelliges. Dictio *πρὸς τὸν ῥοῦν* poterat etiam intelligi *contra fluxum*: sed facile adsensus sum Casaubono, *πρὸς* cum Eustathio in notione praepositionis *κατὰ* accipienti. Simile est quod ex Aristotele H. Stephanus protulit, Thes. T. III. pag. 674. f. *πρὸς τὸ πνεῦμα πέτονται*, *volant vento secundo.* Similiter *πρὸς ὀρθὴν* dicimus, *lineâ recta* vel *ad lineam*; & id genus alia.

AD CAP. XXI.

Ubi ex *Clitarchi Glossis* citantur ista verba, *Οἱ ναυτικοὶ πομπίλον ἱερὸν ἰχθὺν προσαγορεύουσι*, clarior fo-

ret oratio & sermonis usui convenientior, si τὸν πομπίλον adiecto articulo scriptum fuisset.

Ἐρατοσθένης δ' ἐν Ἑρμῇ φησίν. Sic ms. *A*. Pro quo, mutata verborum serie, Ἐρατ. δέ φησιν ἐν Ἑρμῇ editum erat. Omisso (ut solet) libri titulo Epitomator nude Ἐρατοσθ. δέ φησιν scripsit. Carmen illud *Eratosthenis*, *Mercurius* inscriptum, iam supra citatum fuit a Nostro, lib. V. pag. 189. d. ubi vide notata: & conf. Iacobs Animadv. ad Anthol. Vol. I. Part. 2. pag. 313. Quos *vers.* 1. dicit ἰούλους, adparet non esse nunc *insecta* illa vel *vermes multipedes*, qui ἴουλοι vulgo nominantur; sed *pisciculos* illos, qui ἰουλίδες aliàs vocantur, de quibus infra pag. 304. extr. nonnihil commemoratur: de quo etiam Dalecampius hîc monuit. Eodem vero modo, (ut adnotavit Gesner pag. 465.) Synesius etiam *iulos* pro *iulidibus* dixisse videtur. *Piscantes*, inquit, *circa quoddam Africae litus loco petroso adulti quidem capiebant muraenas & locustas grandes: minores vero natu, viles gobios & iulos*: κωβιοὺς εὐτελεῖς καὶ ἰούλους. Vide Synesii Epist. 4. pag. 167. edit. Petav.

Vers. 2. ἠέ γε νεώτην editum erat, nullo sensu. Veram scripturam recte expressit Dalecampius, *barbatum mullum* latine reddens; respiciens puto eamdem dictionem p. 324. f. ex Sophronis Mimis Dorico idiomate expressam, τρίγλας γενεᾶτιν. Simillima vero ratione hoc loco Ionica dialecto ἠὲ γενειῆτιν τρίγλην dedere nostri codices mssti. *Ibid.* περκάδα κίχλην, *nigris maculis distinctum turdum*. περκὰς, est forma foeminina, respondens masculino περκὸς vel περκνός. Apte autem convenit ista nominis forma cum duplici forma verbi ab Hesychio adnotata: Περκάζει· μελανίζει, ποικίλλει. Περκαίνειν· διαποικίλλεσθαι.

e Ἐκ ταύτης ἡμῖν τῆς ὀψολογίας ὁ καλὸς Οὐλπιανὸς ζητείτω, &c. »Post longum sermonem de *sacro pisce*, prius»quam ad *apuas* transeat Deipnosophista, Ulpiano quae»stionem unam proponit ex *Archestrati Opsologia*. Fa»cit enim ille poëta mentionem cuiusdam *piscis qui in* »*Ponto & Maeotide reperitur*; quem tamen non nominat, »quia illum ἐν μέτρῳ οὐ θέμις εἰπεῖν, repugnante modu»lo syllabarum eius nominis legi heroici carminis. Non »solvitur proposita quaestio ab Ulpiano: nisi desunt ho»die illius verba, quod non puto. Doctissimo autem Ges»nero assentior, existimanti [de Aquatil. pag. 52.] *an»tacaeum* piscem intelligi. Ea vox non magis epicum ver-

285. e. At, non ὥς τοῦτ' scriptum oportuisse, sed (quemadmodum hoc loco) ὥστ' οὔτ', perspicue adparet ex p. 287. d. ubi idem fragmentum paulo auctius occurrit.

καὶ ἡ μὲν ἀφρῖτις λεγομένη οὐ γίνεται ἀπὸ γόνου, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐπιπολ. &c. Rem habes in Hist. Anim. lib. VI. 15. sed verbis paulo diversis: & loco nominis ἀφρῖτις, ibi est ὁ καλούμενος ἀφρός. Pleraque vero gemina his, quae apud Athenaeum leguntur, habet Suidas in Ἀφύα, ducta e Scholiis in Aristoph. Equit. vs. 642. *Mox*, ubi est ἀφύη κωβῖτις λεγομένη, debuerant puto librarii ἀφύη ἡ κωβῖτις λεγομ. adiecto *articulo*; quemadmodum fere apud Suid. & Scholiast. Aristoph. ἑτέρα δέ ἐστιν ἡ λεγομένη κωβῖτις. Apud Aristot. l. c. est ὁ καλούμενος κωβίτης: & κωβίτης habet hoc loco etiam ms. *Ep.* sed tenet foemininum λεγομένη. Masculinum vero κωβίτης mox ex Dorione adfertur.

ἐκ τῶν μικρῶν καὶ φαύλων τῶν ἐν τῇ ἄμμῳ διαγενομένων κωβιδίων. » Interpretatur Athenaeus ista Aristotelis, » γένος ἐστὶν ὁ κωβίτης κωβιῶν τινων μικρῶν καὶ φαύλων, » οἳ καταδύνουσιν εἰς τὴν γῆν. Propius ad philosophi ver» bum καταδύνουσιν, accedit lectio librorum Suidae, τῶν » ἐν τῇ ἄμμῳ φερομένων. « CASAUBONUS. — Perperam ἅμμῳ cum aspero spiritu legebatur in editionibus omnibus; sic & paulo post, ἐκ τῆς ἅμμου. Recte ἄμμῳ & ἄμμου mssti.

γίνεται δὲ καὶ ἄλλη ἀφύη, ὁ γόνος τῶν μαινίδων. Coniunctionem δὲ opportune dedit ms. *Ep.* Nescio an eamdem agnoscat ms. *A.* Bene vero cum ed. Ven. habet codex uterque ὁ γόνος, absque verbo ἐστί: quam verborum structuram nil opus erat ut ex Aristotele refingeret editor Basileensis. Quod pro γόνος apud Suidam perperam γένος legitur, idem error est apud Comici Scholiasten l. c. a

καὶ ἄλλη δὲ ἐκ τῆς μεμβράδος. Sic & Suid. & Scholiastes modo laudatus, καὶ ἄλλη ἐκ τῆς μεμβράδος. Apud Aristotelem vero l. c. propemodum contrarium: ἐκ δὲ τῆς Φαληρικῆς (nempe ἀφύης) γίγνονται μεμβράδες. De diversa scriptura μεμβρὰς & βεμβρὰς paulo post erit dicendi locus. *Ibid.* καὶ ἔτι ἄλλη ἐκ τῶν μικρ. Sic commode ms. *A.* & καὶ ἄλλη (absque ἔτι) ms. *Ep.* ut apud Suid.

Δωρίων - - κωβίτην τινὰ ἑψητὸν λέγει. Lubens h. l. tenui κωβίτην cum edd. & ms. *Ep.* masculino genere, quod

sequenti vocabulo ἑψητὸν magis convenire videbatur. Nec aliud debuisse videtur ms. *A.* in quo κωβίτιν, iota quidem in ultima syllaba pro ν ponens suo more; sed in penultima accentum tenens *acutum*. *Ibid.* ἰχθυδίου δὲ ὄνομα ἀθερίνη. Conf. pag. 300. f. Pro ἀθερίνη perperam olim apud Aristot. VI. 17. ἀνθερίνη legebatur: mendam correxit Camus. *Ibid.* καὶ τριγλῖτιν ἀφύην. Foemininam terminationem uterque codex mstus dedit. Et eâdem formâ foemininâ rursus haud dubie utitur idem Dorion p. 287. c. ubi tertium casum τριγλίτιδι habes. Sed in nominativo & accusativo *circumflectenda* erat penultima, ut in ἀφρῖτις, κωβῖτις, aliisque.

Ἐπίχαρμος δ' ἐν Ἥβας γάμῳ &c. » Ait auctor, EPI-b » CHARMUM, *in Hebae Nuptiis*, ἐν μεμβράσι καὶ καμμάν»ροις τὰς ἀφύας καταριθμεῖσθαι: *inter membradas & camma»ros recensere apuas*. Poëtae verba habes inferius in sermo»ne de *bocibus*: sed ibi [p. 286. f.] scribitur σμαρίδες, » ἀφύαι, κάμμαροι, non, ut hîc, μεμβράδες.« CASAUBONUS. — Idem Epicharmi versus, quem dicit Casaubonus, iterum legitur p. 306. c. ubi pariter σμαρίδες scribitur: nec vero ob id, quod hîc dicit Athenaeus, tentanda erat ista scriptura; nec vetat quidquam quo minus credamus recte ibi & suo loco stare illud nomen pisciculi, quod & alibi occurrit, ut pag. 313. a. & b. de quo conf. Hesychium in Σμαρὶς, & Gesnerum pag. 523. Et in eodem ipso versu, de quo agitur, qui sic sonat,

ἔτι δὲ ποττούτοισι βῶκες, σμάριδες, ἀφύαι, κάμμαροι: *membradibus* per metri legem ne fuerat quidem locus: nam βαμβραδόνας vocari istos pisciculos ab Epicharmo in Hebes Nuptiis, non μεμβράδας, diserte docet auctor noster pag. 287. b. Itaque cum hoc loco idem auctor ait, ab eodem Epicharmo in eodem dramate *apuas commemorari simul cum membradibus atque cammaris*; intelligi par est, in isto dramate versui ei, quem modo adposuimus, proxime subiectum fuisse illum, qui pag. 287. b. & p. 305. c. legitur, a nomine βαμβραδόνες incipiens. Quod vero addit Athenaeus, de eodem Epicharmo loquens, cum ait, διαστέλλων τὸ λεγόμενον γόνον: versum illum, qui huc spectabat, nusquam adposuit Deipnosophista.

Ἱκέσιος δέ φησι· &c. » *Apuarum genera duo* facit HICE» SIUS, antiquus medicus. Τῆς ἀφύης, ait, ἡ μὲν λευκὴ, ἡ » δὲ ῥυπαρωτέρα ταύτης. Emendant docti [nescio qui,

» quorum meminit Dalecamp.] ἡ δὲ λιπαρωτέρα: non b
» animadvertentes, opponi ratione coloris τὴν ῥυπαρὰν
» τῇ λευκῇ. Alibi docemus, vocem ῥυπαρὸς & πιναρὸς non
» *sordes* significare interdum, sed *colorem* qualis est *vestis al-*
» *bae quae* habendo *facta est sordida.* Nihil igitur mutemus:
» sed libros sequamur; cum praesertim sequatur, διαφέρει
» δὲ ἡ καθαρὰ, quod plane est contrarium vocis ῥυπαρά. «
Casaubonus.

In *Archestrati* *vers.* 1. cum μίνθον temere esset edi-
tum, monuit idem Casaubonus: » Scribe, Τὴν δ' ἀφύην
» μίνθου πᾶσαν πλὴν τὴν ἐν Ἀθήναις. *Omnem apuam, At-*
» *ticâ exceptâ, asperge stercore:* id est, *aspernare & loco ster-*
» *coris habe.* μινθοῦν Comicis idem ac κοπροῦν, προστιλᾶν.
» Vulgo μίνθον: sed μίνθου Epitoma. « — [Sic vero & no-
ster ms. *Epit.* & ms. *A.*] — » Quod autem *apuae* quaedam
» ἀφροὶ appellarentur, & indicat Archestratus, [*vers.* 2.]
» cum ait, τὸν γόνον ἐξαυδῶ, τὸν ἀφρὸν καλέουσιν Ἴωνες·
» & confirmat Hesychius: λέγουσι δὲ καὶ αὐτὰς (*apuas*)
» ἀφρὸν διὰ λευκότητα. « — Sed, & Aristotelem τὸν καλού-
μενον ἀφρὸν dixisse, paulo ante docuimus. *Versu* 3. *Pha-*
lericas quas laudat *apuas*, iam saepe aliâs laudatas obser-
vavimus. Vide Animadv. ad III. 108. b. & paulo inferius,
hac paginâ, lit. e. & f. *Vers.* 5. ἐὰν, non ἐπὰν, habet c
codex ms. uterque. Sed ἐάν γ' ἐπιχ. haud dubie scri-
pserat poëta. *Vers.* 6. Metri ratio, collata cum libro-
rum scripturâ, haud obscure clamabat eam quam dedi
lectionem, Ἂν δέ που. Deinde poterat quidem ferri
ἱμείρῃς, quod habebant edd. cum ms. *A.* sed praestabat
verbum medium ἱμείρῃ, quod dabat ms. *Ep.*

Vers. 7. κνίδας ὀψωνεῖν, τὰς ἀμφικόμους ἀκαλήφας. No-
men ἀκαλήφας *per adpositionem* (quam dicunt Grammatici)
iungit nomini κνίδας. Sunt enim synonyma ista nomina,
ita quidem ut κνίδη ex linguae communis usu sit, ἀκα-
λήφη vero ex Atticorum idiomate; de quo monuit Moe-
ris pag. 66. aliique Grammatici ab Interpretibus ibi lauda-
ti. Quare nescio cur pro τὰς ἀμφικόμους ἀκαλ. doctissi-
mus Piersonus (ad Moer. pag. 67.) τάς τ' ἀμφικ. ma-
luerit: cuius tamen sententiae favet noster ms. *Ep.* in
quo caeteroquin quidem manifesto errore sic scribitur,
τάς τ' ἀφικομένους ἀκαλήφας. Caeterum illud video du-
bitari posse, *urticam*-ne *herbam*, an *marinum animalculum*
dixerit Archestratus. (Conf. Athenaeum II. 62. d. & III.

c 89 sq.) *Herbam* quidem *Dalecampius* intellexerat, Graeca sic reddens, *Cnidas seu urticas undique foliis comantes.* Non concesserit hoc Galenus, qui (ut adnotavit Casaub. ad Athen. II. 62. d.) negavit reperiri quemquam posse qui *urticas* velit esse, non cogente fame, & quidem maximâ. Cui potuerit quidem responderi (quod ibidem monuit idem Casaubonus) ingeniosam nimis gulam esse, & posse sibi etiam ex aculeatis parare voluptatem. Sed tamen, cur apuam potissimum *cum urtica herba* (quae nihil sane exquisiti saporis habet) *comedendam* voluisset lurco poëta, difficile dictu fuerit. Contra vero, ex his quae de *marina urtica* cum apud Xenocratem leguntur, DE Alim. ex Aquatil. cap. 17. tum apud Apicium, lib. IV. cap. 2. pag. 110 sq. & cap. 3. pag. 131. haud obscure intelligi videtur, *urticam marinam* hic dixisse Archestratum. Et in eamdem non modo perapte, sed paulo etiam aptius quam in herbam urticam, convenit & epitheton *ἀμφίκομος*, *undiquaque comatus*, & verbum ὀψωνεῖν, quo usus est poëta.

AD CAP. XXIII.

Cum *ἐν τοῖς περὶ* Παροιμιῶν, *τῆς ἀφύης φησὶ &c.* legeretur; Dalecampius interpretatus erat, *Clearchus Peripateticus libro de Proverbiis Aphyae scribit* &c. Ad haec CASAUBONUS: »*CLEARCHO*, ait, librum fuisse editum *DE Pro»verbiis* constat. An *de Proverbiis Apuae* singularem aliquem »librum edidit? Suadet haec lectio, & assentiuntur inter»pretes. Sed hoc falsum est: nam scribendum, ut in Ex»cerptis, *ἐν τοῖς περὶ* Παροιμιῶν, *περὶ τῆς ἀφύης φησί*: »*in libro DE Proverbiis, scribit de apua.*« — Eamdem voculam recte suo loco insertam nobis dedit noster ms. *Ep.*

d Idem CASAUBONUS, cum mox deinde *ἐπιβάλλοντες* consentientibus libris omnibus legeretur: »Transpo»sitio, inquit, locum subobscurat:« — monuitque *ἐπιβάλλοντας* corrigendum, ut haec sit sententia: »*Clear»chus de apua scribit: quia non multo igne opus habeat in »sartagine, iubet Archestratus in calentem sartaginem eam inii»cere, & ubi stridere incipit auferre.*« — Eamdem vero sententiam iam satis commode DALECAMPIUS his verbis expresserat: *quia igne pauco egeat aphya dum frigitur, Archestratum iubere tolli, cùm iniecta ferventi sartagini stridet.* Grae-

ca verba si inspicias, ista σίζουσαν ἀφαιρεῖν clausisse hexametrum intelliges in Archestrati carmine. d

Ἴδε πῦρ ἀφύη. Sic commode edd. cum ms. *A*. Eademque sententiâ *ms. Ep.* εἶδε πῦρ ἀφύη. Aliter tamen apud Suidam & Scholiasten Comici ad Eq. 642. enunciatum habes proverbium, Ἀφύα ἐς πῦρ.

In CHRYSIPPI verbis, pro τὴν ἐν Ἀθήναις διὰ μὲν τὴν δαψίλειαν, in ms. *Ep.* sic legitur, τὴν μὲν ἐν Ἀθ. διὰ τὴν δαψιλ. quae paulo commodior videri poterat verborum consecutio. *Ibid.* In τοὺς Ἀδριατικοὺς ὄρνιθας consentiunt libri: quo firmatur Harduini sententia, contendentis, (in Notis & Emend. ad Plinii lib. X. sect. 74.) apud Aristotelem Histor. Animal. VI. 1. non Ἀδριανικαὶ ἀλεκτορίδες, ut vulgo editur, sed aut Ἀδριαναὶ aut Ἀδριατικαὶ scriptum oportuisse: coll. Steph. Byz. voce Ἀδρία. Caeterum istorum Chrysippi verborum mentionem faciens CAMUS in Notis ad Aristotelis Histor. Anim. pag. 696 sq. monuit, oblitum videri Chrysippum eorum quae de *Adrianarum gallinarum foecunditate* praedicavit Philosophus. At *mares* potissimum desideratos fuisse, nempe ob colorum varietatem, ex Chrysippi verbis cum Aristotele collatis intelligitur.

Ἐπὶ τοῦ ἑνικοῦ Ἕρμιππος Δημόταις. » HERMIPPI Comici Δημότας, quae hîc laudatur fabula, Pollux citat » libris septimo, nono, & decimo cap. XXXVII. » CASAUB. e
— De usu *singularis numeri* in vocab. ἀφύη vel ἀφύα, confer supra notata ad pag. 284. f. Quod vero post vocem Δημόταις, licet iam praecesserint verba Ἐπὶ τοῦ ἑνικοῦ, tamen in ms. *A*. rursus adiicitur τὸ ἑνικόν: id temere e margine in contextum receptum videtur. Quae de usu singularis numeri hîc adferuntur, ea omnia praetermisit Epitomator.

Καλλίας Κύκλωψι. » CALLIAE *Cyclopum* meminit Pollux » lib. VII. cap. 24. & 26. « CASAUBONUS.

Ἀριστώνυμος, Ἡλίῳ ῥιγοῦντι. Et hîc & rursus pag. 287. d. ῥιγῶντι scribitur in ms. *A*. qui tamen supra (p. 284. f.) vulgatum ῥιγοῦντι (quod sciam) tenebat.

Ἀφύδια δὲ Ἀριστοφάνης. ἀφυίδια per diphthongum recte scripsit BRUNCK, in Fragm. Aristoph. pag. 267. num. 4.

AD CAP. XXIV.

Λυγκεὺς δὲ ὁ Σάμιος &c. » LYNCEI *Samii*, qui sequitur,

» locus ex eius *Epiſtola ad Diagoràm*, comparari debet
» cum ſimilibus aliis qui in libris hisce habentur: cuius-
» modi ille eſt quem lib. III. cap. xxv. expoſuimus. «
[Vide lib. III. pag. 109. d. ibique notata: conf. etiam
III. 75. e. & in Animadv. ad eumdem locum corrige *apuis*,
pro *aquis*, quod perperam ibi expreſſum video.] » Con-
» ſtat, eà epiſtolà contendiſſe Lynceum edulia Rhodiorum
» cum Atticis, & Rhodiacis palmam adiudicaſſe. Eius
» verba quae hic habentur, & diſtinguuntur non bene, &
» non ſine vitio ſcribuntur: vertuntur autem peſſime. Le-
f » gendum: *ταῖς μὲν Φαληρικαῖς ἀφύαις τὰς Αἰνιάτιδας κα-*
» *λουμένας ἀφύας· τῷ δὲ γλαυκίσκῳ* [*Γλαυκίσκῳ* maiuscu-
» là literà initiali ſcribebatur in ed. Caſ. 1. Perperam vero
» *γλυκίσκῳ* ms. *A.*] *τὸν ἔλλοπα καὶ τὸν ὄρφον ἀντιπα-*
» *ρατιθεῖσα. πρὸς δὲ τὰς Ἐλ.* Hoc eſt: *Oppoſuit* (Natu-
» ra Rhodiis cupiens) *apuis Phalericis eas quae dicuntur Ae-*
» *niatides: glauciſco, ellopem & orphum: Eleuſiniacis paſſeribus*
» *& ſcombris, & ſi quis alius apud Athenienſes piſcis eſt ipſo Ce-*
» *crope nobilior, opponendum genuit eum quem alopecem vocant.*
» In priore parte huius ſententiae ſcripſimus *ἀντιπαρατι-*
» *θεῖσα.* [Id ipſum dedere noſtrae membr. *A.*] Sic legen-
» dum eſſe evincit vox *ἀντιγεννήσασα*: quam tamen vo-
» cem interpretes cenſuerunt mutandam in *ἀντεγγυήσας*:
» [ſic diſerte Dalecampius; latine reddens, *velut ſponſione*
» *facta ſatisdat.*] abſurde plane, & *ἀπροσδιονύσως.* Vera
» lectio quam aſſerimus: vera ſententia quam expreſſimus.
» Ut plena ſit Lyncei oratio, *ἔξωθεν* aliquid ſubaudien-
» dum, hoc modo, *ἀντιπαρατιθεῖσα ἡ Ῥόδος*, vel *ἡ φύσις*
» *εὐνοοῦσα τοῖς Ῥοδίοις.* Simillimus locus eſt, qui recita-
» tur libro XI. [pag. 469. b.] *τὰς ἡδυποτίδας τοὺς Ῥο-*
» *δίους ἀντιδημιουργήσασθαι πρὸς τὰς Ἀθήνησι Θηρικλείους.* «
[Sic *ἀντεκτρέφουσιν*, ſcil. *οἱ Ῥόδιοι*, ſcribit idem, XIV. p.
654. a.] » Item alius locus libro XIV. [pag. 647. a. b.]
» ubi eodem genere & caſu ſcriptum, *εἰσάγουσα ἀνταγω-*
» *νιστὴν*, pro eo quod hic *ἀντιπαρατιθεῖσα.* « Casaubo-
nus. — Quodnam ſit nomen foeminini generis, in hisce
locis ſupplendum, perſpicue intelligitur ex lib. XIV. pag.
652. d. ubi ait. *ἡ δὲ γῆ ταῖς μὲν χελιδονίοις ἰσχάσιν ἀν-*
τιπαρατιθεῖσα τὰς &c. Pergit Casaubonus: » Caeterum
» apuae quas Rhodii *Aeneatidas* vocabant, nomen habue-
» runt ab *Aeno*; qui locus fuit in continente, Rhodo op-
» poſitus. Inde dictae *Aeniatides apuae*, ut *Pelorides con-*

»chae, & similia. [Vide Steph. Byz. in Αἶνος.] Cum ait, » ἐπάνω τῇ λέξῃ τοῦ Κέκροπος γέγονεν, alludit ad prover- » bium, Κέκροπος εὐγενέστερος: unde est apud Synesium, » ὑπὲρ τῆς εὐγενείας ἀμφισβητεῖν τῷ Κέκροπι. «

De omnibus istis, quae ex Lyncei Samii Epistola hucusque adtulit auctor noster, nihil aliud adposuit Epitomator, nisi haec verba: Ὅτι Λυγκεὺς ὁ Σάμιος ἐπαινεῖ τὰς Ῥοδιακὰς ἀφύας. Tum vero sic pergit: Ὅτι ὁ τὴν Ἡδυπάθειαν γράψας Ἀρχέστρατος παρακελεύεται &c. Ubi quum in opere pleniore *Archestrati* nomen statim non adiectum sit, sed deinde demum declaratum, monuit CASAUBONUS: » Ista, ὁ δὲ τὴν Ἡδυπάθειαν γράψας &c. ver- » ba sunt *LYNCEI*, auctoritate *Archestrati* commendantis » Rhodiorum alopecem. Non nominaverat Lynceus Arche- » stratum, contentus hac periphrasi eum indicasse, ὁ τὴν » Ἡδυπάθειαν γράψας. Poterat tamen non iniuriâ dubitari, » de quo sentiret Lynceus: nam opus Archestrati solus » hic, (Lynceus,) ut libro primo observatum est, Ἡδυ- » πάθειαν appellavit: alii vel Ὀψολογίαν vel Γαστρονομίαν, » vel alio quo nomine. Propterea subdit Athenaeus, Ἀρ- » χέστρατον λέγει τὸν τέχνην ὁ Λυγκεύς. Quae [minus re- » cte a Dalecampio accepta verba,] erant vertenda, *Ar-* » *chestratum intelligit Lynceus, nobilem catillonem*. Elegantissi- » me autem scriptor Samius versuum Archestrati senten- » tiam paucis verbis est complexus. « — Libro primo, p. 4. e. adnotaverat Athenaeus, non modo a *Lynceo*, verum etiam a *Callimacho*, Ἡδυπάθειαν appellatum fuisse Archestrati carmen. Eâdem vero adpellatione paulo post (p. 306. a.) etiam suo nomine utitur Deipnosophista.

Qui dein adponuntur *ARCHESTRATI versus*, iidem iterum recitantur pag. 295. a. Temere vero h. l. in *vers.* 2. ἅρπασον αὐτὴν legebatur in editionibus omnibus, pro αὐτὸν, quod recte hîc habent mssti, & altero loco etiam editi libri. *Ibid.* Ad ἂν μὴ θέλῃ, intellige τὶς, vel ὁ ἰχθυοπώλης. Conf. Casauboni Animadv. ad VI. 260. d. *Vers.* 3 *sq.* Metri rationem nullam habentes librarii, & hîc & altero loco καθ' ὕστερον scripsere, pro κᾆτα ὕστερον,

AD CAP. XXV.

Καλλίας, Κύκλωψιν. Sic recte ed. Bas. & Cas. cum ms. *A.* ut pag. praec. lit. e. Corrupte h. l. Κύκλυψιν ed. Ven.

Alio modo corruptum eumdem fabulae titulum infra vi-
b debimus, pag. 306. a. Erant autem etiam *Calliae* verba perquam corrupte scripta h. l. partim in ipsis membranis, ac paulo etiam magis in editis libris: κίθαρις ὀπτός τε βατὶς θύννου τε κεφάλαιον τὸ δί' (recte vero τοδὶ ed. Ven.) ἐγχελία κάραβοι Αἰνεὺς ἄχαρνος. οὕτως ΒΑΤΙΣ &c. Itaque Casaubonus in Animadv. „*Calliae* locum, ait, „super *acharno pisce* laudatum, scribo sic: Κίθαρος ὀπτὸς „καὶ βατὶς θύννου τε κεφάλαιον τοδὶ, ἐγχέλυα, κάραβοι, „Αἰνεύς τε ἄχαρνος οὗτος. ΒΑΤΙΣ &c. Vide in Κίθαρος." — Scilicet pag. 306. a. ubi de *citharo* pisce agitur, repetitur pars eorumdem verborum, de quibus hîc quaerimus. Ibi vero, pro κίθαρις, quod h. l. perperam membranae cum editis habent, recte κίθαρος legitur: tum ibidem ὀπτὸς καὶ, quod & hîc in membr. est, non ὀπτός τέ. Pro mendoso ἐγχελία, est ἐγχέλια in membranis, propius ei quod verum erat, ἐγχέλεια. cf. III. 105. f. In Αἰνεὺς ἄχαρνος & οὕτως nil mutant membranae, nisi quod post ἄχαρνος non distinguant orationem: quo magis fit perspicuum, (quod iam per se adparebat, & recte a Casaubono monitum est,) οὗτος pro οὕτως oportuisse. Iam Αἰνεεὺς Dalecampius reddidit, *ex Aeno*, nempe Thraciae oppido. At sic Αἴνιος graece fuerat dicendum. Αἰνιεὺς, quod Casaubonus maluerat, ad Αἰνίαν Perrhaebiae oppidum fuerit referendum. Equidem teneri posse Αἰνεεὺς putavi, ab alio Thraciae sive Macedoniae oppido, cui Αἴνεια nomen: cuius gentile regulariter quidem Αἰνειεὺς, itemque Αἰνειάτης, formatur; sed, pro Αἰνειεὺς, licuit (puto) poëtae Αἰνεεὺς usurpare. Iam, nulla alia adhibita mutatione, nisi οὑτοσὶ pro οὗτος posito, (quà fere eàdem formâ praecedit etiam pronomen τοδὶ) prodibant duo versus trochaici tetrametri catalectici:

> Κίθαρος ὀπτὸς, καὶ βατὶς, θύννου τε κεφάλαιον τοδὶ·
> ἐγχέλεια, κάραβοι, Αἰνεεὺς ἄχαρνος οὑτοσί.

quorum posteriorem in exemplo nostro sic in duo sua hemistichia distributum volueram, ut prius in Αἰνε- terminaretur, alterum ab εὺς inciperet. Epitomator, omissis quae de *acharno* pisce habet Athenaeus, proximis Archestrati versibus haec verba subiecit: Ὅτι ἐν Ἐλευσῖνι ψῆτται καὶ σκόμβροι πολλοί: quae ille, quod ad sententiam spectat, ex superiori Lyncei testimonio decerpta huc transtulit.

AD CAP. XXVI.

ΒΑΤΙ'Σ, ΒΑ'ΤΡΑΧΟΣ, ΒΑ'ΤΟΣ. Τῆς μὲν οὖν βατίδος καὶ τοῦ βατράχου μνημονεύει Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ Ζώων. » Fortaſſe ſcripſerat καὶ τοῦ βάτου καὶ τοῦ βα- b » τράχου. Non enim video cauſſam huius praetermiſſio- » nis. Nam Philoſophus *inter cartilagineos* & *batidem* & *ba-* » *tum* recenſet: atque adeo hunc ſaepius quam illum. Sic » tamen omnia antiqua exemplaria & Epitoma.« CASAUBONUS. — Sane τὸν βάτον plus ſemel in Hiſtor. Anim. in numero τῶν σελαχῶν (i. e. *cartilagineorum*) diſerte nominat Ariſtoteles; veluti II. 13. & V. 5. quem locum poſteriorem paulo poſt citat auctor noſter. Qui vero locus hic reſpicitur, is exſtabat in libro illo hodie deperdito, Περὶ Ζώων aut περὶ Ζωϊκῶν inſcripto, & nonnumquam περὶ Ζώων ἢ (vel καὶ) Ἰχθύων, quo nullus alius in hac disputatione frequentius ab auctore noſtro citatur: de quo libro ſupra ad pag. 281. f. fuſe a nobis diſputatum eſt. Et verba quidem illius libri, ad quae hic reſpicit Athenaeus, ipſa deinde adferuntur pag. 330. a. ubi, omiſſa τοῦ βάτου mentione, haec leguntur: Ἐν δὲ τῷ περὶ Ζωϊκῶν: Σελάχη· φησὶ, (ſcil. Ἀριστοτέλης,) βοῦς, τρυγὼν, ναρκὴ, βατὶς, βάτραχος, &c.

Εὔπολις δ' ἐν Κόλαξιν φησίν. Deerat coniunctio editis, nec ex ms. *A.* adnotata. Sed vix umquam omiſſam eam in huiusmodi citationibus reperies, praeſertim ubi verbum φησὶ diſerte adiectum. Quare ex coniectura eam adiicere non dubitavi. Alia eſt ratio ſcripturae in Epitoma: ubi perſaepe abſque verbo φησὶ nudum auctoris citati nomen teſtimonio ipſius praeponitur; veluti Εὔπολις: Ἐπίχαρμος: & ſimilia. In Κόλαξιν & φησὶν, literâ ν in fine percommode carere poteramus: ſed tenet eam (ni fallor) cum editis codex ms. *A.* *Callias*, de quo loquitur apud EUPOLIDEM adulator aliquis paraſitus, eſt luxurioſus ille Hipponici filius, cuius cum ſaepe alibi, tum IV. 169. a. mentionem facit Noſter. Poëtae verba, continuo tenore vulgo ſcripta, in tres verſus diviſimus, non illos quidem metricae legi adſtrictos; cui quo pacto adaptandi ſint, videant ingenioſiores. *Verſ.* 1. Παρὰ τῷδε erat editum: praetuli autem Παρὰ τῷ δὲ, quod dedit ms. *Ep.* *Verſ.* 2. ἵνα παρὰ μὲν ſcribebatur vulgo, & ſic etiam in eodem ms. *Ep.* Recte vero CASAUBONUS monuit: » πά-

b » ρα scribe, pro παρῆσαν. ut ante monebamus. « — Vide ad pag. 278. 1. Rursus adponitur pars eorumdem Eupolidis versuum lib. IX. pag. 400. b. ubi magis etiam corrupte ἵνα μὴ παρὰ μὲν βατ. editur; sed negativam particulam ignorant ibi membranae. Quae hîc γυναῖκες nominantur εἰλίποδες, eas latine *tolutim incedentes* reddidit Dalecampius: Villebrune gallice, *des femmes qui font voltiger leurs pieds.*

» In *Epicharmi* ecloga [ex *Hebae Nuptiis*] non intel» ligo ista, ἦν δὲ ζύγαιναι, πρήστιες, καμεῖται. Postre» ma vox mendae suspecta, vel eo nomine, quia in Ex» cerptis praetermissa est cum praecedente. Dalecampius » emendat χαμευνῖται: de quo pronuntient eruditi. Pro» babilius sit multo κάτη ἕτερα: etsi ne id quidem placet. « Casaubonus. — Claudicat uterque *Epicharmi* trochaicus. Prior facile ad metri legem adcommodari potest, insertâ post νάρκαι particulâ καὶ, quae quam facile excidere potuerit satis adparet. Igitur sic decurret:

Ἦν δὲ νάρκαι, καὶ βατίδες· ἦν δὲ ζύγαιναι, πρήστιες.

Zygaena piscis, quem *libellam* apud Aristotelem interpretatus est Gaza, nusquam alibi, quod sciam, apud Nostrum commemoratur. De eo vide quae post alios monuit Camus in Notis ad Aristot. Hist. Anim. p. 842 sq. Est ex cetaceorum genere, sicut etiam qui continuo deinde nominantur πρήστιες; pro quo haud immerito suspiceris πρίστιες scriptum oportuisse, quemadmodum πρίστεις recte scribitur VIII. 333. f. quo de genere consuli potest Gesner. pag. 726 sqq. & Camus ibid. pag. 705.
c Alter versus tali quodam modo potuerit concinnari:

(ἦν) καμεῖται, (ἦν) βάτοι, ῥῖναι τε τραχυδέρμονες:

sive pro ἦν ubique ex Siculi poëtae more ἦς malueris. Quinam vero pisces sint, quos καμεῖτας dixerit, non magis nobis quam Casaubono compertum. Quod pro καμεῖται Villebrunius χᾶμαι καὶ legi voluit: parum probabile est, *chamas* e testaceorum genere cum *piscibus* miscere hîc voluisse poëtam: taceo, quod trochaico metro repugnet isto loco vox χᾶμαι ob primam longam.

ἦν δὲ Μεγαρίδι. » *Megaris Epicharmi* laudatur & no» ni libri initio. Quae inde afferuntur hîc, non carent » suspicione mendi. « Casaubonus. — In Epitoma prorsus omissa est ista ecloga. Ab editorum librorum scriptura nil discedit ms. *A*. Nec nos quidquam mutare ausi su-

mus, nisi quod per versus utcumque distribuimus verba. c
Verbum ἔχησθ', (*vers.* 2.) *habeatis* interpretatus est Dalecamp. Quae si vera interpretatio, oportebat in Graeco ἔχητ', vel potius ἔχοιτ'. Sed manifeste ibi hiat misereque claudicat versus; cui nullum satis probabile remedium nobis succurrebat. Pro ἑστίων (*vers.* 3.) GESNERUS p. 800. eclogam istam citans, ἑστιᾶν legendum coniectaverat. ἑστίναν fortasse mallet alius. In fine *vers.* 4. quid valeat τε σὺ, (aut τε σῦ, ut scribitur in ed. Ven.) nullo pacto potui hariolari. De sententiae summa haud improbabiliter GESNERUS l. c. sic monuit: » Videtur laudare *latera* » *mollia*; sicut & *batis* piscis mollis est: *nates* vero *solidio-* » *res*; sicut batus piscis solidior ac durior est, sive abso- » lute, sive batidi foeminae (ut Rondeletius putat) com- » paratus. « — Caeterum quod *Eupolidi* ista verba tribuit idem Gesnerus, id imprudenti doctissimo viro exciderat.

Σαννυρίων δ' ἐν Γέλωτι. » Non memini laudari alibi in » his libris vetustissimum poëtam *SANNYRIONEM*, nisi hic. » Antiquae comoediae poëta hic fuit antiquissimus: de » quo, & istâ eius comoediâ, legitur in Aristophanis scho- » liis: [in Prolegomenis περὶ Κωμῳδίας, pag. XIII. edit. » Küsteri:] Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ παλαιὰ ἑαυτῆς διαφέρει. καὶ » γὰρ οἱ ἐν Ἀττικῇ πρῶτον συστησάμενοι τὸ ἐπιτήδευμα » τῆς κωμῳδίας (ἦσαν δὲ οἱ περὶ Σαννυρίωνα) καὶ τὰ » πρόσωπα εἰσῆγον ἀτάκτως, καὶ μόνος ἦν γέλως τὸ κα- » τασκευαζόμενον. Suidas auctor est, plures poëtae huius » fabulas reperiri in Athenaei Deipnosophistis laudatas: & » nomina earum refert, Γέλως, Δανάη, Ἰὼ, Ψυχασταί. » Si igitur non fallit nos Suidas, aestimari hinc potest, » quantum hoc opus damni sit passum: in quo, ut dixi, » semel tantum in *Risu* laudatum *Sannyrionem* invenias. » Huius fabulae meminere multi: ut Pollux lib. IX. & lib. » X. cap. XLVIII. Harpocration, in Ναύκληρος: etiam in » Πέλανος, sed olim; nam hodie locus est mutilatus & tur- » piter deformatus. Sic enim editum: Λέγεται δὲ πέμμα- » τά τινα τοῖς θεοῖς γινόμενα ἐκ τοῦ ἀφαιρεθέντος σίτου ἐκ » τῆς ἅλω . . . . . . δ' ἐν γέλωτί φησι πέλανον . . . . . » ἃ καλεῖτε σεμνῶς ἄλφιθ' ὑμεῖς οἱ βροτοί. Legendum: Σαν- » νυρίων δ' ἐν Γέλωτι·

» — πέλανα καλοῦμεν ἡμεῖς οἱ θεοὶ,
» ἃ καλεῖτε σεμνῶς ἄλφιθ' ὑμεῖς οἱ βροτοί.

» Quod ad reliquas fabulas attinet, quae Suidas nominan-

c » tur, *Danaën* reperio quidem, sed apud Comici Inter» pretem, in commentario ad Ranas, [vs. 305.] non in » Athenaeo. *Psychaftas* vero & *Ionem* invenias in his li» bris: fed hanc, *Platonis* Comici; illam, *Strattidis*: neu» tram *Sannyrionis*, nisi est mendum in nostris codicibus. « CASAUBONUS. — *Sannyrionem* etiam alibi, tacito tamen dramatis titulo, citatum ab Athenaeo vidimus, nempe VI. 261. f. ubi videsis quae notavimus. Quae autem ibi citantur verba, si cum aliis testimoniis ex fabula *Risu* & apud Athenaeum hoc loco & apud alios auctores prolatis conferas, facile ista credas ex eâdem fabulâ ducta. Caeterum quae ex Graecis ad Aristophanem Prolegomenis περὶ Κωμῳδίας protulit Casaubonus, ea nihil ad *Sannyrionis* fabulam, Γέλωτα inscriptam, pertinere, atque perperam etiam ibi Σαννυρίωνα vulgo legi, pro Σουσαρίωνα, iam pridem PEARSONUS in Vindiciis Ignatii docuit: de quo monuit etiam Fabricius, Bibl. Graec. T. I. p. 787.

Ἀριστοτέλης δ' ἐν πέμπτῳ Ζώων Μορίων. » Legeba» tur ante, ἐν πέμπτῳ Ζώων Ἱστορίας: recte, si rei veri» tatem spectemus: nam constat, sumta haec esse *e capite* » *quinto quinti Historiarum*. Sed iam ante monuimus, factum » esse casu quodam, ut, quae proferuntur cunque ab Athe» naeo e libro quinto *Historiarum*, operi *De Partibus* ab » ipso ascribantur. Iudicium nostrum est, evenisse hoc quia » codex Aristotelis ad manum Athenaeo non erat refe» renti in literas hos Deipnosophistarum sermones. Excer» pta sua vir diligentissimus & eruditissimus solum habuit: » atque ea, ut videtur, confusa & perturbata, titulis » perversis. Hinc illius manavit error. Mira enim est opti» marum membranarum constantia in hoc & aliis simili» bus locis: ubi tamen scioli homines & curvorum cor» rectores *Historiarum* nomen antiquae lectionis loco sub» stituerant. Enimvero quisquis ille erat, qui spreta au» ctoritate veterum exemplarium, tot praesertim locis » consentientium, facinus hoc perpetrare in animum indu» xit, fidei sublestae homo is fuit, & criticus pessimus. » Nam si peccata veterum Scriptorum emendare licet no» bis, & ipsorum scripta pro nostra libidine fas corrige» re, mutare, atque interpolare; prorsus & de antiquis » Scriptoribus & de literis ipsis conclamatum est. Apage » hanc a nobis temeritatem, audaciam & vaecordiam! Ut » in republica non semper optimum est, quod prudentis-

» simus senatorum censuerit: sic in recensendis antiquis c
» Auctoribus non semper amplectendum pro vero & re-
» cto, quod vel opinio vel etiam ratio suaserit esse opti-
» mum. Atque, ut in publicis consiliis suprema semper
» lex est, populi salus, &, ut ille ait, εἷς οἰωνὸς ἄριστος
» ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης: ita in isto negotio illud semper
» anteponendum est, quod ab auctore esse profectum, li-
» quido constiterit. Nemo igitur miretur restitutam a no-
» bis cum isto loco, tum aliis quam plurimis, antiquam le-
» ctionem: quam, sicut iam diximus, constantissime tuen-
» tur omnia manu exarata exemplaria. « CASAUBONUS. —
Quod si Venetam consulere editionem voluisset vir do-
ctissimus, intellecturus erat, hominem eum, qui istam Athenaei libris mutationem hoc loco intulit, *Editorem* fuisse *Basileensem*; qui quidem ea re bene & de Athenaeo & de eius lectoribus sese meriturum existimaverat, haud prudentissimo utique (ut recte monuit Casaubonus) consilio. Morem autem istum Athenaei, *quintum ex eis libris, qui* Περὶ Ζώων Ἱστορίας in omnibus Aristotelis codicibus hodie extantibus *inscribuntur*, isto titulo citandi ἐν πέμπτῳ Ζώων Μορίων, iam supra aliquoties notavimus; veluti in Animadv. ad II. 63. b. & ad III. 88. c. Eâdem occasione observet lector inconstantiam Editorum omnium. Nam Casaubonus, qui adeo graviter hoc loco de novatione superiorum Editorum conqueritur, suosque libros nunc secutus est, idem alibi passim superiorum editionum lectionem tenuit. Porro Venetus editor, qui alibi nomen Μορίων ab Athenaeo adiectum, & in scriptis omnibus codicibus (etiamque in Epitoma, in qua quidem plerumque aliàs omissi sunt librorum tituli) comparens, sua auctoritate delevit, idem hoc loco scripturam codicum msstorum tenuit. Caeterum caussam illius confusionis ab Athenaeo invectae, quam caussam prorsus me ignorare alibi professus eram, nuperrime mihi visus sum intellexisse esse similem ei, qua factum est, ut, qui in omnibus Philosophi codicibus hodie numeratur *Nonus liber Historiae Animalium*, eumdem Athenaeus sic citare consueverit, ἐν τῷ περὶ τῶν Ζώων Ἠθῶν: de quo vide supra ad p. 282. c. Scilicet, quemadmodum *nonus* ille *Historiarum liber* ab his verbis incipit, Τὰ δὲ ἤθη τῶν ζώων &c. in eodemque libro potissimum de *Moribus Animalium* disputat Philosophus; sic priores libri eiusdem operis ex professo

c de *Partibus Animalium* agunt: & primus quidem liber ab istis verbis capit initium, Τῶν ἐν τοῖς ζώοις μορίων, τὰ μέν ἐστιν ἀσύνθετα *&c.* Rursus secundus liber ab his: Τῶν δ' ἄλλων ζώων τὰ μέρια &c. Similiter tertius & quartus liber. Quare haud mirum est, si nonnulli librarii atque etiam eruditi viri (quibus praesertim aut alterum opus, quod hodie *De Partibus Animalium* inscribitur, non ad manus fuisset, aut qui illud alio titulo inscriptum habuissent) libros istos hoc titulo & inscriberent & citarent, Περὶ Ζώων Μορίων. Iam eiusdem quidem Operis *liber quintus*, *sextus* & *septimus* de *Generatione* maxime *Animalium* agunt; *octavus* vero & *nonus*, de eorumdem *Moribus*: quare, sicut *nonum librum* ab Athenaeo titulo isto, ἐν τῷ (poterat ἐν τοῖς dicere, vel ἐν τῷ β. quia octavus etiam in eodem argumento versatur) περὶ τῶν Ζώων Ἠθῶν, citatum vidimus; sic consentaneum quidem videri debebat, ut *quintus Historiarum* (quae vulgo hodie inscribuntur) *liber*, hoc titulo citaretur, ἐν τῷ (vel ἐν τοῖς, aut ἐν τῷ α'.) περὶ τῆς Ζώων Γενέσεως. Sed potuerunt etiam isti libri, a *quinto* ad *septimum*, (in quibus, quemadmodum de generatione, sic & de *Partibus* ad generationem pertinentibus agitur) pro continuatione haberi priorum quatuor librorum, eodemque titulo & inscribi a librariis & citari ab eruditis. Et in *quinto* quidem *libro*, de quo nunc maxime quaerimus, decipere librarium etiam potuerat ipsum initium libri, obiter inspectum: similiter enim & ipse ille liber ab his verbis incipit, Ὅσα μὲν οὖν ἔχουσι μόρια τὰ ζῶα *&c.* quamquam paulo post subiicitur, πρότερον εἴρηται, id est, *de ea re ante diximus.* Porro, ut quintus ille liber cum duobus sequentibus, tamquam continuatio priorum quatuor, eodem titulo Περὶ τῶν Ζώων Μορίων citarentur, nec peculiari inscriptione Περὶ Ζώων Γενέσεως insignirentur, ratio etiam ea esse potuit, quod his, qui ea quam diximus ratione usi sunt, ad manus fuisset alterum illud opus hodieque exstans, quod proprie *De Generatione Animalium* vulgo inscriptum est. Isto quidem ipso opere usum etiam esse Athenaeum, colligas ex his quae ad II. 63. b. a nobis adnotata sunt: nisi forte verba ea, quae ibi citantur, desumta statuas ex deperdito illo opere Περὶ Ζώων καὶ Ἰχθύων, de quo ad VII. 282. c. diximus, cuius testimoniis (in hoc quidem septimo Libro) frequentissime usum esse Nostrum videmus.

σελάχη φησὶν εἶναι, Βάτον, τρυγόνα, βοῦν, λαμίαν, c
αἰετὸν, &c. » Philosophi verba in quinto Historiarum
» [cap. 5.] sunt haec: Σελάχη δέ ἐστι τά τε εἰρημένα, καὶ
» βοῦς καὶ λαμία, καὶ αἰετὸς, καὶ βάτραχος, καὶ πάντα
» τὰ γαλεώδη. Inde est emendanda scriptura nostrorum li-
» brorum. Nam male ἀμίαν, pro λαμίαν, etiam mem-
» branae praeferunt. At pro τὸν τρυγόνα, melius alii,
» βάτον, τρυγόνα.« CASAUBONUS. — Nomen ἀμία ex iis, quae supra ab Athenaeo disputata erant, (p. 277 sq.) memoriâ adhuc haesisse videtur nostris librariis. λαμίαν vero, ut apud Aristotelem, sic & hic apud Athenaeum scriptum oportuisse, *non* ἀμίαν, iam ante Casaubonum monuerat GESNERUS, DE Aquatil. pag. 39. *Lamia* enim, id est, *canis carcharias*, (pag. 306. d.) de genere *cartilagineorum* est, non *amia*. Conf. notata ad p. 177. e. Porro βάτον, τρυγόνα, dedere ambo nostri codices mssti, recte consentientes cum Aristotele: nam quod in verbis a Casaubono citatis dicit philosophus τὰ εἰρημένα, id refertur ad nomina paulo ante ibidem commemorata, βάτος καὶ τρυγὼν καὶ τὰ τοιαῦτα. Deinde αἰετὸν, ut scribitur apud Aristotelem, sic & dedere nostrae membr. *A*.

Σώφρων - - βότιν καλεῖ τινα ἰχθὺν ἐν τούτοις· Κέ- d
στραι βότιν κάπτουσαι. &c. Repetuntur eadem Sophronis verba, infra ubi de κέστρᾳ, id est, de *sphyraena* vel *sude* pisce agitur, pag. 323. a. Ac poterat SOPHRON videri sive Dorico quodam more βότιν piscem eum dixisse, qui vulgo βατὶς vocabatur, sive alium nescio quem piscem eo nomine intellexisse. Sed, *videndum*, ait Athenaeus, *ne herbam* potius *aliquam* dixerit. Est apud Hesychium glossa, quam huc spectare licebat suspicari: Βοτίς· βόλτιον. Sed quandoquidem, quid sit quod βόλτιον dixerit glossographus, incertum est, parum ea glossa nos iuvat: nisi forte VILLEBRUNIO sit adsentiendum, βολβίτιον pro βόλτιον scriptum oportuisse, intelligendumque cum Galeno (apud Foesium in Oeconom. Hippocr. pag. 124.) genus aliquod *minuti polypi*. De quo equidem in neutram partem audeo sententiam pronunciare.

In *ARCHESTRATI de Batide vers.* 1. recte ἴσθι μέσου dedere codices mssti ambo. Reliquos versus praetermisit Epitomator. *Vers.* 2. καὶ ταύτῃ. Intellige καὶ σὺν ταύτῃ. *Vers.* 3. Post τέκνα perperam in ed. Bas. & Cas. *interpungebatur* oratio, ubi in ed. Ven. nulla prorsus distinctio. e

e Nos punctum *minori distinctione* mutavimus : tum pro disiunctis vocibus τῷ δὲ, quae erant in editionibus omnibus, una voce τῷδε ſcripſimus. Paulo ſuperius, ubi γαστρίον αὐτοῦ (nempe τοῦ βατράχου) dixit idem *ARCHESTRATUS*, γαστρίον intelligendum quod aliâs vulgo γαστρίδιον dicitur, *abdomen*. Longe diverſum autem eſt γάστριον apud Heſychium & Etymologum.

Ἔφιππος δ' ὁ κωμῳδιοποιός. Conſtanter hanc ſcripturam tenent membr. *A*. ſicut conſtanter alteram κωμῳδοποιὸς edd. *Primum EPHIPPI verſum* citans GESNERUS DE Aquatil. pag. 800. ſic ſcribit, τὴν βατίδα (εἰς) τεμάχη κατατεμών. Nempe εἰς praepoſitio non adiici quidem debebat, ſed ſubintelligi utique poterat : ſed, verum ſi quaeris, proprie per adpoſitionem iuncta intelligi debebunt iſta, κατατεμὼν τὴν βατίδα τεμάχη, *concidens batidem fruſta*, id eſt, *ut fiant fruſta*. *Verſ.* 2. Ex ms. *Ep.* pro ἕψω, quod erat editum, adoptavi formam paulo rariorem ἑψῶ, ex ἑψέω contractam ; unde futurum conſtanter in uſu, ἑψήσω. (Eiusdem formae eſt imperativus ἕψει, quo utitur Dorion, pag. 287. c.) Ipſum autem *praeſens* ἑψῶ notione *futuri*, ut ſaepe aliâs in huiusmodi ſermone, accipiendum. Eâdem ratione notioneque, in fine eiusdem verſus, praeſens ποιῶ, quod flagitabat metrum, ex coniectura reſtitui pro ποιήσω, quod ex interpretamento temere in alterius locum ſubſtitutum a librariis iudicavi. *Verſ.* 3. Non incipi potuit iambicus verſus a voce Σικελικῶς : quoniam ſecundus pes, qui iambus vel tribrachys eſſe debet, priorem ſyllabam longam erat habiturus. Itaque perquam probabile videri debuit, intercidiſſe (ex occaſione praecedentis verbi ποιῶ) imperativum Ποίει.

AD CAP. XXVII.

f Ἀριστ. ἐν τῷ ἐπιγρ. Ζωϊκῷ, ἢ περὶ Ἰχθύων. . Vide ad VII. 281. f. *Ibid.* σκολιόγραπτα δὲ, κολίας. Acute edebatur κολιάς. Recte vero κολίας penacute ſcriptum in ms. *Ep.* ut aliâs apud Noſtrum, veluti III. 118. d. & 121. a. itemque apud Ariſtot. Hiſt. Anim. V. 9. (ubi mendoſe quidem olim κοχλίαι, pro κολίαι) VIII. 13. & alibi apud eumdem ; quamquam eadem verba, quae hîc ab Athenaeo citantur, nusquam hodie in Philoſophi ſcriptis

reperiuntur. κοιλιόγραπτα pro σκολιόγραπτα legi posse, f ex Hermolao adnotavit GESNERUS p. 257. Sed ea quidem levis coniectura est; cuius mentionem e latina nostra versione exemtam velim. In vulgatum consentiunt libri. Quod vero in plurali neutro νωτόγραπτα, & σκολιόγραπτα scribitur, indicio est, aliorum piscium nomina a Philosopho adiecta fuisse, praetermissa hic ab Athenaeo.

EPICHARMI verba, qualia libri omnes dabant, aptissime decurrentem absolvunt tetrametrum trochaicum. Repetuntur eadem infra, pag. 306. c. nisi quod ibi pro Dorico ποττούτοισι (de quo conf. Casaub. Animadv. ad pag. 282. a.) ex interpretatione ἐπὶ τούτοις scribitur.

In *NUMENII versu*: βόκκάς τε τριγκούς τε. » Recte » emendant docti βρίγκους τε. Hesychius: Βρίγκος· » ἰχθὺς κητώδης. « CASAUBONUS. — DALECAMPIUS, *brinchos* hoc loco in versione ponens, adnotavit in ora: » Sic libro nono legimus, ex Menemacho. Incogniti pisces. « — Ubi quid spectarit vir doctus, cum *Menemachum* auctorem nusquam nominatum Athenaeo viderim, diu quaesivi; donec in oculos inciderunt *Mnesimachi* Comici verba, IX. 403. b. ubi βρίγχος piscis nescio quis memoratur: ad quam scripturam accedit aliquatenus illa, βρίκχος, quae habetur apud Hesychium in voce Ἀναδόρκας. Sed potuerat Dalecampius ex eâdem eiusdem Mnesimachi ecloga, cuius pars etiam VII. 322. e. adponitur, aliam adferre scripturam, paulo propius ad eam quae hic ex Numenio edita est, accedentem, nempe βρίγκος: quae scriptura in Ephippi etiam verbis, ibidem prolatis, reperitur. Quo etiam spectat Hesychii glossa, a Casaubono laudata. Quae sunt utique talia, ut suspicari liceat, in Numenii verbis hoc loco βρίγκους τε, pro τριγκούς τε, scriptum forsitan oportuisse: quam suspicionem GESNERO obortam fuisse, ex eis quae ille pag. 130 extr. & p. 998. post med. scripsit, intelligitur. Nec vero idcirco tam certa nobis ista emendatio visa est, quam vel Dalecampius vel Casaubonus iudicaverant. In contextum certe eo minus a nobis recipi illa debuit, quoniam p. 322. b. ubi idem Numenii versus repetitur, rursus per literam τ, non β, scribitur id nomen: quas literas etiam alioquin numquam, nec per dialectum, nec per librariorum errorem, permutatas inter se memini observare. Illud addubitari poterat, utrum τριγκοὺς edere debuerimus, quod hic habent

membranae cum editis, an *τριχκοὺς*, quod altero loco ex eisdem membranis enotatum video. Epitomatoris testimonium in neutram partem invocari potest: is enim h. l. totum Numenii versum praetermisit, altero vero loco ipsum postremum vocabulum, de quo quaerebamus.

Ἀριστοφάνης, Σκηνᾶς καταλαμβανούσαις. Ad mendosum *Σκηναῖς* adnotavit CASAUBONUS: »Scribe *Σκηνὰς* ex
»iis quae disputamus libro quarto, cap. XX.« — Vide ad
IV. 169. c. Animadv. T. II. pag. 569. Recte vero nostrae
membr. *A.* sicut alibi in illius fabulae titulo, sic & hic
a *Σκηνὰς* dedere. Verba, quae ex ista fabula adferuntur,
veluti metro soluta vulgo adposita erant. Nobis vero perfectum efficere trochaicum tetrametrum visa sunt; nisi quod vocabulum *βοάκων*, quod in ipso dramate e superiori oratione intelligebatur, extra versus mensuram insertum fuerit ab Athenaeo. Priorem eiusdem fragmenti partem adposuit etiam Etymologici auctor, in Βῶξ, ex Herodiano Grammatico.

Ὠνομάσθη δὲ παρὰ τὴν βοήν. »Docet Philosophus quar»to Historiarum libro, [cap. 9.] nullum esse piscem qui »habeat *φωνήν*: sed tantum ψόφον quosdam, aut *τρισμόν*. »Sic accipiendum quod hic scribitur de *boce* sive *boace*. »Veteres tamen Grammatici, de appellatione piscis huius »differentes, proferunt tamquam Aristotelis verba haec, »*ὅτι φωνὴν προΐεται, καὶ οὕτως ὠνόμασται.* Ubi est *κατά»χρησις* vocis *φωνή.*« CASAUBONUS. — Habet ista verba Etymologus, in Βῶξ, ex eodem (puto) Herodiano Grammatico, quem paulo ante nominavimus.

ὡς τὸν κίθαρον, Ἀπόλλωνος. Recte *τὸν κίθαρον* ed. Bas. & Cas. de quo pisce vide infra pag. 305 extr. & seq. Perperam vero *κίθαριν* ed. Ven. cum ms. *A.* & *Ep.* quemadmodum pag. 286. a. b. Unde haesitasse videtur Eustathius, ad Iliad. α'. pag. 65. l. 49. sic scribens: *Ἀπόλλωνι μὲν (ἀνεῖται) κίθαρος ἤτοι κιθάρα, ἐπεὶ κιθαριστὴς ἐκεῖνος περιᾴδεται. Ἑρμῇ δὲ βόαξ, ὡς κήρυκι, διὰ τὴν βοήν.*

Φερεκράτης δὲ, ἐν Μυρμηκ. εἰπών· »Ἄλλον φωνὴν οὐκ »ἔχειν ἰχθὺν φασὶ τὸ παράπαν·« ἐπιφέρει· »Νὴ τὼ θεὼ, »οὐκ ἐστὶν ἄλλος ἰχθὺς οὐδὲ εἷς, ἢ βόαξ.« — »Apud eos»dem Grammaticos [apud Etymologum, ex Herodiano »sua depromentem] extat integrior locus *PHERECRATIS*. »Sic illi: *Φερεκράτης εἰπών·*

» — *Τί ληρεῖς; ἀλλὰ φωνὴν οὐκ ἔχειν*

» ἰχθὺν γε φασὶ τὸ παράπαν. — a
» ἐπιφέρει·
» — — Νὴ τὼ Θεὼ,
» κ' οὐκ ἔστιν ἰχθὺς ἄλλος οὐδεὶς ἢ βόαξ. «
CASAUBONUS. — Apud Athenaeum in ed. Caſ. quidem οὐδεὶς ſcribebatur, in edit. Ven. & Baſ. vero οὐδεεὶς, denique in cod. msto utroque exſerte οὐδὲ εἷς: quo poſito, ſuſpicari licebat, ſenarium apud poëtam talem fuiſſe:

Νὴ τὼ Θεώ· οὐκ ἐστὶν ἄλλος οὐδὲ εἷς:
ut & vocabulum ἰχθὺς, & voces ἢ βόαξ, quae apud poëtam e ſuperiori oratione intelligi debuiſſent, perſpicuitatis cauſſa adiectae eſſent ab Athenaeo. Formula, νὴ τὼ Θεὼ, ut adnotavit Heſychius, eſt ὅρκος κατὰ Δήμητρος καὶ Κόρης. Conf. Hemſterh. ad Comici Plut. vs. 1007.

Ἀριστοφάνης δ' ὁ Βυζάντιος &c. Pergit CASAUBONUS: » Sed de appellatione piſcis huius diverſum ſenſit ab aliis » *ARISTOPHANES Grammaticus*: de quo ſcribit Athenaeus, » κακῶς φησὶν ἡμᾶς λέγειν τὸν ἰχθῦν βῶκα, δέον βόωπα· » ἐπεὶ μικρὸς ὑπάρχων, μεγάλους ὦπας ἔχει. *Ait Ariſto-* » *phanes, male appellari* βῶκα *piſcem, quem melius appella-* » *verimus* βόωπα: *quoniam, parvus cum ſit, magnos habet* » ὦπας, id eſt, *oculos*. Non probatur haec Athenaeo ſen- » tentia, quemadmodum ſequentia indicant. Ait enim: » Πρὸς ὃν λεκτέον· εἰ τοῦτο κακῶς ὀνομάζομεν, « [commo- b de τοῦτο edd. ut ſubintelligatur αὐτὸν vel τοῦτον, pronomen τοῦτο vero cum verbo ὀνομάζειν (ſicut aliàs cum verbo καλεῖν) idem valeat ac adverbium οὕτως: *ſi perperam (eum) ſic vocamus; ſi perperam (ei) hoc nomen tribuimus*: ſed reſtituere nos auctori debuimus τοῦτον, quod dabat codex mstus uterque.] » διὰ τί κορακῖνον φα- » μὲν, οὐ κοροκῖνον; ὠνομάσθη γὰρ ἀπὸ τοῦ τὰς κόρας κι- » νεῖν. τί δ' οὐχὶ καὶ σείουρον λέγομεν, ἀλλὰ σίλουρον; » ὠνόμασται γὰρ καὶ οὗτος ἀπὸ τοῦ σείειν συνεχῶς τὴν οὐ- » ράν. Hoc vult: Compoſitas voces originem ſuam ſae- » pe diſſimulare, mutatis, adiectis, detractis literis ali- » quot. Velle autem publico conſenſu receptas & proba- » tas dictiones reformare, inanis ſit ac vanus labor. Qua- » re fruſtra fuit Ariſtophanes cum ſua hac obſervatione. » Subtilius eſt quod ait auctor, κορακῖνον uſu vulgi com- » probatum eſſe, cum dicendum eſſet κοροκῖνον, quia ſit » facta vox ἀπὸ τοῦ τὰς κόρας κινεῖν. Plane [vero] ita

b » est : nam ita fieri amat in huiusmodi compositione no» minum. Sic ἡμερόδρομος dicimus, non ἡμεράδρομος : sic » ἡμερόκοιτος, non ἡμεράκοιτος : sic ἡμερόβιος, ἡμεροσκό» πος, δοξόκοπος, θαλασσόκοπος, & similia multa. Ergo » contra hanc analogiam usu receptum est, ut dicamus » κορακῖνος, non κορόκινος : ut & ἀγγελιαφόρος, non ἀγ» γελιοφόρος. « CASAUBONUS. — Perperam διὰ τί καρκῖνον est in ed. Ven. ubi recte κορακῖνον habet ed. Bas. consentientibus msstis. Etymologia huius vocabuli eadem infra traditur, pag. 309. a. Fuerint autem qui a *colore* potius, quem habet ille piscis *corvo* similem, denominatum statuant. De *siluro* etiam in diversam partem BOCHARTUS abiit, Hierozoic. Part. II. lib. 5. cap. 14. σίλουρον dici statuens, quasi ψίλουρον, a *cauda glabra tenuique*; quemadmodum & σιττακὸς dicitur & ψιττακὸς, & σάγδα pariter atque ψάγδα, & id genus alia. VILLEBRUNIUS priorem nominis partem a verbo σίλλειν derivat; quod verbum, illum si audimus, *vibrare* significat.

AD CAP. XXVIII.

ΒΕΜΒΡΑ'ΔΕΣ. Cum Βεβράδες legeretur in editis, adnotavit CASAUBONUS : » Scribunt membranae Βεμ» βράδες : neque aliter in sequente *Phrynichi* versu. Sed » rectum esse utrumque, ipse auctor nos docet. « — Miram molestamque admodum confusionem in huius vocabuli scripturam intulere sive Editores, sive iuniores quidam librarii, quorum exempla illi secuti sunt. Non modo in titulo huius capitis, & in proximo *Phrynichi* versu βεβράδες edebatur : verum etiam, paulo post, in *Dorionis* verbis, (lit. c.) βεβράδα ἀποκεφαλίσας, rursusque τῆς βεβράδος σκευασία; & saepius rursus deinde eadem scriptura obtinebat : quibus omnibus in locis nostri codices mssti cum iis, quorum excerptas lectiones Casaubonus habuit, βεμβράδες, βεμβράδα, βεμβράδος scribunt. Erravitque Casaubonus, cum ait, ipsum Athenaeum docere rectam esse utramque scripturam : nam istam, quam secuti sunt editores, nusquam prorsus veteres Athenaei codices agnoscunt; neque apud alium quemquam veterem auctorem eam reperias. Apud unum Hesychium glossa reperitur huiusmodi : Βέβραδα· ἀθαρίνην : sed corrupta illa haud dubie, & ex corrupto

codice ducta. Oportebat, Βεμβράδα· ἀθερίνην: & Grammaticus, e quo in Hesychii Lexicon transducta illa glossa, cum *bembrade* vel *membrade* alium pisciculum vicini generis confudit, *atherinam*; cuius meminit Athenaeus ex Dorione, pag. 285. a.

Ἐπίχαρμος δ', ἐν Ἥβας γάμῳ, βαμβραδόνας αὐτὰς καλεῖ. Coniunctionem, quae deerat editis, recte dedit ms. *Ep.* An eamdem agnoscat ms. *A.* non habeo compertum: illud certe scio, non omissurum eam hoc loco fuisse Athenaeum. De forma nominis Epicharmo usitata, cum βεβραδόνας & mox dein βεβραδόνες ederetur, adnotavit CASAUBONUS: »Pro βεβραδόνας & βεβραδόνες, » Etymologici auctor, describens Athenaei hunc locum, βρα- » δόνας semper. E contrario scripta lectio, βαμβραδό- » νας. Alibi in his libris, [p. 305. c.] βαβραδόνας: atque » istud placet.« — In Etymologico, pag. 195. bis truncatum nomen, non auctoris culpâ, sed librarii. Apud Athenaeum vero optimi nostri codices, non solum hoc loco βαμβραδόνας, & in proximo *Epicharmi* versu βαμβραδόνες habent: sed rursus in *Sophronis* verbis, continuo deinde, βαμβραδόνι, non βεβραδόνι: denique pag. 305. c. ubi idem *Epicharmi* versus repetitur, rursus βαμβραδόνες constanter tenent, ignorantque βαβραδόνες, quod sua auctoritate Casaubonus ibi posuit pro mendoso βαμβαδόνες, quod in ed. Ven. & Bas. ibidem legebatur.

EPICHARMI *versum* talem hîc dedì, qualem fere membranae *A.* hoc loco exhibent: in quibus scilicet pro δέ τε, quod editum erat, δέ τι scribitur, quod δ' ἔτι valere existimavi. In *Epit.* desunt hoc loco poëtae verba, cum proximo *Sophronis* testimonio, & aliis nonnullis. Sed pag. 305. c. uterque codex sic habet:

βαμβραδόνες τε κιχλαί τε καὶ λαγοὶ δράκοντές τ' ἄλκιμοι.

Apud Etymologum talis editur idem versus:

Βραδόνες τε καὶ κίχλαι, λαγοὶ, δράκοντες ἄλκιμοι.

Quare apud poëtam ipsum aut sic fuerit conceptus:

βαμβραδόνες, κίχλαι τε, καὶ λαγοὶ, δράκοντές τ' ἄλκιμοι.

aut in hunc modum:

βαμβραδόνες τε, καὶ κίχλαι, λαγοὶ, δράκοντες ἄλκιμοι.

De *dracone marino*, pisce, cui & *araneus* latinum nomen est, Gallicum *vive*, vide viros doctos quos laudavit CAMUS, in Notis ad Aristot. Hist. Anim. p. 842 sq.

c *Sophronis* testimonium cum sic editum esset: καὶ Σώφρων ἐν Ἀνδρείοις, βεβραδόνι ῥαφείᾳ· monuit Casaubonus: »Scribe, καὶ Σωφρ. ἐν Ἀνδρ. βεβραδόνι, ῥα»φίδια. — Iam, de priori nomine, paulo ante diximus βαμβραδόνι scribi in Membranis. Recte id quidem: nam sicut *Epicharmus*, quas Athenienses βεμβράδας vocant, dorico idiomate βαμβραδόνας nominavit; sic consentaneum erat, ut *Sophron*, eodem idiomate scribens, eodem dorico nomine pisciculos hos adpellaret. In ῥαφείᾳ vero ab editorum scriptura nil discedunt membranae. Sed adeo luculenta certaque nobis visa est Casauboni coniectura, ut in contextum recipere non dubitaverimus. ῥαφεία vel ῥαφία nihil aliud significare potest, nisi *suturam*; nec eam formam habet id vocabulum, ut pro *piscis* nomine usurpari potuisse videatur. Notus vero pisciculus, *acus* latine dictus, graece βελόνη & ῥαφίς. Et, hunc ab Atticis quidem & communi Graecorum sermone plerumque βελόνην dictum fuisse, ex his quae apud Athenaeum nostrum pag. 319. d. legimus, intelligitur: (conf. III. 86. c.) sed & ῥαφίδα nominatum ibidem docet auctor: (conf. pag. 305. d.) & eo quidem nomine praesertim *Dores* usos esse, cum ex Epicharmi versu intelligitur, qui ibi statim citatur, tum ex verbis continuo ibidem subiectis Dorionis Grammatici, qui rarius nomen ῥαφὶς per vulgatius βελόνην interpretatur.

Numenii testimonium tali modo editum erat: Νουμήνιος δ' ἐν Ἁλιευτικῷ.

Ἠ βαιῇ καρίδι κεῖνη
ζωὴ ἐπ' ἀγρώστοιο τάδε σκέψαιο δέλευρα.

Quare ibi Casaubonus: »Non video, inquit, quo per»tineat allatum in sermone *de membradibus* Numenii testi»monium: nam in illius verbis, ut quidem ea nobis ex»hibent omnes libri, de *membradibus* altum silentium. De»sit fortasse aliquid huic testimonio.« — Perspecte sane. Nobis vero, tria vel quatuor verba, καὶ εἴ ποτε βεμβράδι, quae editis deerant, opportune dedit optimus noster codex *A*. In Epitome quidem omissum totum Numenii testimonium. In cuius versu posteriore, quid sit ζωὴ ἐπ' ἀγρώστοιο, mihi non liquet. Dalecampius vertit, *cum piscaturus venaberis*. Cogitaverat puto de vocabulo ὁ ἀγρώστης, quod pro *venatore* nonnumquam ponitur. Sed quid istud huc faciat, non video. Cogitaveram ἐπ' ἀγρώστης,

aut ἀπ' ἀγρώστης: *quae vivit in gramine*, vel *de gramine*. Nam ἀγρώστη apud Hesychium (post vocem 'Αγρὸς) valet βοτάνη, ficut aliàs ἡ ἄγρωστις. Sed multis dubiis premitur ista Hesychii glossa: & emendationem ne admissurus quidem erat versus. Videndum igitur, an & ὁ ἄγρωστος vel τὸ ἄγρωστον interdum fuerit dictum, pro ἡ ἄγρωστις. Caeterum tota etiam oratio in his versibus abrupta est: nam dativi καρίδι & βεμβράδι carent verbo, a quo pendeant; nisi velis intelligere, *quaerendam escam pro capiendis squillulis & membradibus vel bembradibus*. At videtur potius dicere voluisse poëta, *squillulas & membrades quaerendas esse pro esca capiendis aliis piscibus*. Δέλευμα quidem, quod vocabulum nusquam alibi reperio, idem valere videtur ac δελέατα, *escas*.

In DORIONIS verbis, temere rursus Βεβράδα & τῆς βεβράδος legebatur in editis; ubi fide utriusque nostri codicis iterum iterumque Βεμβράδα & τῆς βεμβράδος restituimus. *Ibidem*, imperativus ἕψει est a verbo ἑψέω, de quo ad pag. praec. *e*. dictum. Quod ait, τῇ τριγλίτιδι: confer pag. 285, a. *Mox ibidem*, scripturam βεμβραφύν itidem dedere ambo nostri codices. Ubi facile quidem tibi persuadeas, rectius esse quod scribitur apud Etymologum (in Βεμβράς) hoc modo: Γίνεται δὲ ἐξ αὐτῆς σκευασία τις, ἡ προσαγορευομένη μεμβραφύα: cum praesertim in *Aristonymi* verbis, quae proxime subiiciuntur, iidem nostri mssti cum editis & cum Etymologo in istam scripturam ταῖς μεμβραφύαις (per μ literam in vocis initio) consentiant. At potuerat Dorion Atticâ formâ, quae & vulgo magis usitata fuisse videtur, βεμβραφύη dicere; licet poëta, cuius testimonium dein adposuit, mutatâ labiali literâ μεμβραφύη usurparit. De eadem scriptura monuit etiam suis e libris CASAUBONUS: » Βεβραιφύη » quae dicitur in vulgatis libris, in msstis est βεμβραφύη: » in Etymologico bis μεμβραφύη, ut in Aristonymi sub» iecto loco. « — Quod ὧν μνημονεύει, pro ἧς, habet ms. *A*. id hactenus ferri fortasse poterat, quia in proximis poëtae verbis in *plurali numero* ponitur illud nomen. Et nunc demum animadverto, pluralem illum ὧν servatum etiam in ed. Ven. & Bas. uniusque Casauboni arbitratu in ἧς mutatum esse. Post vocem βεμβραφύη plura, quae sequuntur, praetermisit Epitomator, ab illis dein pergens: 'Αριστων. ἐν 'Ηλίῳ ῥιγοῦντι· οὔτ' ἀφύη νῦν ἐστιν &c.

d *Aristonymi* verba, Ὅ γέ τοι Σικελὸς &c. cum vulgo veluti metro soluta adposita essent, anapaestico versu tetrametro catalectico comprehensa esse facile adparebat. In his cum καρκινοβαίτης scribatur apud Etymologum, ipsum metrum ostendebat veriorem esse scripturam, quam apud Nostrum veteres membranae cum editis habent, καρκινοβάτης. Hoc autem nomine intellexisse Siculi videntur, ut adnotavit Dalecampius, *edulium quoddam e cancris paratum*. Nec enim placet quod H. Stephanus coniectaverat, in Indice Thes. pag. 626. c. καρκινοβάτην fortasse dicere Aristonymum, quoniam Epicharmus ἐν μεμβράσι καὶ καμμάροις (qui ex genere τῶν καρκίνων sunt) τὰς ἀφύας ἀριθμεῖται, ut Athenaeus (pag. 285. a. b.) tradit.

Ἀττικοὶ δ' ὅμως βεμβράδας λέγουσιν. Desunt ista verba Epitomae: sed eodem modo, quo edidimus, & in vetustissimo codice *A*. & in iunioribus codicibus, atque etiam in editionibus omnibus, quae superius βεβράδας scripserant, nunc βεμβράδας legitur. Itaque haec verba respexisse videtur Casaubonus, ubi paulo superius dixit, *ipsum auctorem nostrum docere, rectam esse utramque scripturam*, βεβράδες & βεμβράδες: ratus scilicet, quod Athenaeus nunc ait, *Atticos tamen* βεμβράδας dicere, id eo referri, quod alii Graeci vulgo βεβράδας dicere consuevissent. At, istam vocis formam, βεβράδες, sicut apud nullum alium veterem scriptorem commemoratur, sic ne Athenaeo quidem cognitam fuisse, supra ostendimus; quippe non nisi iuniorum librariorum errore temeritateque in Athenaei libros illatam. Quare frustra statuas, eidem formae βεβράδες *Atticam* formam βεμβράδας opponere voluisse auctorem nostrum. At rursus ex hoc ipso, quod in superioribus verbis iam ter quaterque vox βεμβράδες posita est, nascitur hoc loco difficultas aliqua; ut mirum utique videri possit, cur nunc ergo dicat auctor, Ἀττικοὶ δ' ὅμως βεμβράδας λέγουσιν: id est, *verumtamen Attici* βεμβράδας *dicunt*: nam illae particulae δ' ὅμως, quas cum editis agnoscunt veteres membranae, plane significant, *diversam esse Atticam vocabuli formam* ab alia forma cuius ante mentio facta sit. Itaque (quoniam praesertim satis frequenter apud Atticos scriptores μεμβράδας, non βεμβράδας dictos illos pisciculos reperimus) in promtu fuerat ut suspicaremur, μεμβράδας fortasse hic pro βεμβράδας scriptum oportuisse. At huic coniecturae

rursus repugnat, quod non modo in testimoniis continuo d subiectis constanter βεμβράδες communi veterum codicum consensu scribitur; sed & quod paulo post demum alterius illius, quam dixi, formae (μεμβράδες) mentionem facit auctor. Superest igitur, ut intelligamus, *Atticam vocabuli formam* non communi alicui aliorum Graecorum, sed *Doricae formae*, quam paulo ante commemoraverat, opponere voluisse Athenaeum. In quo illud tamen haud satis commode factum videri debet, quod inter hoc monitum de Attica forma, & inter istam Doricae formae mentionem, alia nonnulla interiecta sunt. Itaque (nisi quid turbatum hoc loco etiam in vetustis membranis est) dicendum fortasse fuerit, Atticam formam simul Doricae illi, quae supra memorata est, simul compositae formae βεμβραφύη vel μεμβραφύη, hoc loco opponi. Quod si paulo ante, ubi ἡ προσαγορευομένη βεμβραφύη scribitur, veteres Athenaei libri μεμβραφύη darent, quemadmodum apud Etymologum & apud Nostrum etiam in ipsis Aristonymi verbis scribitur; crederem equidem, Atticam formam βεμβράδες simul Doricae formae βεμβραδόνες, simul alteri isti, Graecis subinde usitatae, μεμβράδες, oppositam hic voluisse Athenaeum. Verba ista, Ἀττικοὶ δ' ὅμως βεμβράδας λέγουσιν, omissa esse in Epitoma, supra dixi. Superest tamen eorumdem verborum aliquod vestigium in nostro codice Epitomae; qui, quamquam non admodum vetustus, tamen ex purissimo fonte derivatus videtur. In hoc igitur, in ipso huius capitis initio, ubi primum vox Βεμβράδες, veluti inscriptio capitis, occurrit, a primâ manu superne adscripta est vox ἀττικῶς.

Ἀριστομένης, Γόησι. »Γόητας ARISTOMENIS citat Pol»lux libro octavo. [immo lib. VII. sect. 211.] βιβλιο»πώλην, inquit, παρὰ Ἀριστομένει εὑρήσεις ἐν Γόησι. Et »Harpocration, de dictione φορίνη disputans.« CASAUBONUS. — *Ibid.* βεμβράδας φέρων ὀβολοῦ. Sic non modo veteres membranae; sed sic etiam tandem edidit Casaubonus, veterum codicum auctoritatem nunc secutus. Mendosam autem scripturam βεβράδας rursus huc invexere editiones Ven. & Bas. eamdemque pariter & in proxime sequentibus *Aristonymi*, *Aristophanis*, & *Platonis* comici testimoniis mordicus tenuere.

Ἀριστώνυμος, Ἡλίῳ ῥιγοῦντι. Rursus ῥιγῶντι scribitur hic in ms. *A.* ut pag. 285. e. sed in ῥιγοῦντι cum editis

d consentit ms. *Ep.* in quo aliàs perraro adiecti sunt librorum aut fabularum tituli. Paulo superius tamen etiam codex *A.* in ῥιγοῦντι consentiebat: sic etiam (ni fallor) p. 284. f. Quod hîc adponitur *Aristonymi testimonium*, id paulo auctius est, quam legebatur pag. 284. f. & p. 285. e. Illud, quale hîc legitur,

Οὔτ' ἀφύη νῦν ἐστιν ἔτι σαφῶς, οὔτ' αὖ βεμβρὰς κακοδαίμων:

plane ut istud, ὅ γε τοι Σικ. anapaestico versu comprehenditur. Et consentiunt in illam scripturam membranae cum editis; nisi quod βεβρὰς in ed. Ven. & Bas. scribitur. In ms. *Ep.* brevius: Οὔτ' ἀφύη νῦν ἐστιν, οὔτ' αὖ βεμβρὰς κακοδαίμων. In Etymologico: Οὔτ' ἀφύη νῦν ἐστι σαφῶς, οὔτ' αὖ βεμβρὰς κακόδαιμον: ubi in vocativo casu accipitur postremum vocabulum. Nominativum si cum nostris libris teneamus, intelligi poterit *misera* dicta bembras sive membras, utpote qui vilissimus habebatur cibus, quo nonnisi fere pauperiores uterentur, ut intelligitur ex VI. 241. b. itemque ex Aristomenis verbis modò citatis, βεμβράδας φέρων ὀβολοῦ: denique ex Alexidis verbis ex Protochoro, in fine huius paginae: quam in partem etiam diserte Etymologus ait, Βεμβρὰς, εἶδος ἰχθύος εὐτελοῦς. Videtur autem hîc agi de edulio illo *ex apuis & membradibus mixto*, quod uno nomine μεμβραφύη supra nominatum est.

In *Aristophanis* versu, ex fabulâ *Senectute*,

ταῖς πολυόχροισι βεμβράσι τεθραμμένη:

desiderares βεμβράσιν, quo ultima syllaba longa fieret: quae tamen etiam ob caesuram produci potuerit. Nil mutavit Brunck, in Fragm. Aristoph. p. 228. num. 3.

In *Platonis* Comici verbis, Ἡράκλεις, τῶν βεμβράδων: est genitivus casus in admirandi formulâ; ut in illis, Δαμάτερ, σοφίας! III. 113. d.

Ἐν δὲ ταῖς Εὐπόλιδος Αἰξὶν ἐστὶν εὑρεῖν καὶ διὰ τοῦ μ γραφόμενον. Etiam haec verba (simul cum illis, de quibus paulo ante diximus, Ἀττικοὶ δὲ ὅμως βεμβράδας λέγουσι) persuadere Casaubono potuerant, ut existimaret, duplicem vocis formam commemoratam esse ab Athenaeo; alteram Atticam, βεμβράδας: alteram vulgarem & communem, βεβράδας. Quasi nempe μ litera, qua usum *Eupolidem* ait auctor, illa intelligenda esset, quae in fine primae syllabae adiicitur. At, quoniam *nusquam* omnino in veteribus libris nomen illud *absque* μ *in media voce* oc-

currit, atque adeo constanter adhuc ea testimonia adtulit auctor noster, in quibus scriptura βεμβράδες obtinet: liquido inde adparet, quod nunc de *Eupolide* commemorat, *per literam μ vocabulum illud scribente*, id non ad e mediam vocem, sed ad *primam* vocabuli *literam* referri; ut hoc dicat Deipnosophista, *praeter illam vocabuli formam, quae in testimoniis adhuc prolatis occurrebat, nempe βεμβράδες, aliam etiam reperiri, quâ Eupolis comicus usus sit*, scilicet μεμβράδες, *literâ μ initio vocis pro β adhibitâ*. At quamvis manifestus esse videatur hic sensus istorum verborum, tamen non diffitendum est, hoc ipso rursus novis difficultatibus nos implicari. Nam cum plane hoc dicere videatur auctor noster, rariorem esse hanc scripturam μεμβράδες, ita ut vix alibi praeterquam apud *Eupolidem* in fabula *Capellis* (&, quod idem auctor noster paulo post subiicit, in *Alexidis* fabula *Choregide*) eam reperias; tamen, si fides est nostris Athenaei libris & aliis aliorum auctorum codicibus hodie exstantibus, satis frequens eadem scriptura apud plures auctores reperitur, atque ab ipso etiam Athenaeo in veterum auctorum codicibus, quibus ille usus est, frequenter reperta erat. Sic quidem p. 285. a. ex Aristotele adfertur τῆς μεμβράδος; (quemadmodum etiam apud ipsum Aristot. Histor. Anim. VI. 15. editur; quamquam apud Athenaeum l. c. βεμβράδες habet noster ms. *Ep.*) rursusque ex eodem Aristotele μεμβρὰς, pag. 328. e. consentiente utroque nostro codice. Sic VI. 241. b. ex Timocle comico, τὰς μεμβράδας. Sic III. 126. e. scribitur μεμβραδοπώλαις, in testimonio Nicophontis, veteris comoediae poëtae. Sic VIII. 357. e. μεμβράδες, ex Mnesitheo Medico Atheniensi. Sic porro apud Aristophanem, Vesp. 493 sq. bis μεμβράδας consentientibus (quod quidem norimus) libris msstis legitur; quamquam ex eiusdem Comici fabula Γήρᾳ alteram scripturam βεμβ. citavit Athenaeus. Sic porro ex Aristonymo (qui Alexandriae sub Ptolemaeis Philadelpho & Philopatore vixit) ταῖς μεμβραφύαις (non βεμβραφ.) paulo ante citatum vidimus. Denique sic suo nomine loquens Athenaeus, pag. 285. a. ἐν μεμβράσι scripsit, non ἐν βεμβράσι. Taceo Scholiastam Comici, Suidam & Pollucem, apud quos nonnisi scriptura μεμβρ. reperitur. Contra, quemadmodum in plerisque ex eis testimoniis, quae magno numero ex antiquis poëtis hoc capite adponuntur, scriptura βεμβρ.

e obtinet, sic eadem rursus in *Hegesippi* testimonio p. 290. c. bis occurrit, ubi quidem noster ms. *Ep.* alteram scripturam per μ initio vocis praefert. Quibus omnibus inter se collatis, hoc effici videtur: veteres Atticos olim βεμβράδες dixisse scripsisseque; progrediente vero tempore obtinuisse, ut permutatis initio vocis literis labialibus μεμβράδες pronunciaretur scribereturque; quae scriptura pronunciatioque & Athenaeo nostro familiaris fuit, ac fortasse iam inde a Ptolemaeorum aetate vulgo invaluerat. Quo factum est, ut ipse fortasse etiam Athenaeus, in citandis veterum poëtarum testimoniis, loco veteris scripturae eâ nonnumquam usus sit quae ipsius aetate invaluerat, & ut librarii praesertim in locum veteris scripturae novam subinde substituerent. Idque non modo a recentioribus librariis, sed iam a vetustioribus factum: ita quidem ut iam Athenaei aetate in *Eupolidis*, veteris comoediae poëtae, fabulâ Αἶξιν, & in *Alexidis Choregide*, nova ista scriptura μεμβρ. in locum veteris (βεμβρ.) substituta vulgo reperiretur.

Ἀντιφάνης δ' ἐν Κνοισθίδι· Ἄτοπόν τε κηρυττ. &c. » Mendose scribitur, Ἀντιφάνης δ' ἐν Κνοισθιδείῳ·

» Τόπον τε κηρύττουσιν ἐν τοῖσιν ἰχθύσιν
» κήρυγμα, οὗ καὶ νῦν τις ἐκβεβράγει μέγα &c.

» Primum illud certum, fabulae titulum corruptum esse: » Libro decimo: [pag. 448. e. f.] Ἀντιφάνης ἐν Κνοιθίδι, ἢ » Γάστρωνι. Videtur proprium nomen esse *Cnoethis*. Hae» reo tamen adhuc, & dubito num sit scribendum Σκοθί» δι. Atticis dicebatur σκοθὴς, *calumniator*, & *locutuleius*: » auctor Hesychius. Quid si legas ἐν Κναθίδι? Nam eo » potissimum deducunt nos corruptae lectionis vestigia. υ » & ν in antiquis membranis exiguo ac paene nullo dis» crimine separantur: eoque saepissime confunduntur. Et» iam ex α facere οι, error est facilis nimis. Equidem li» bro octavo, κναθὶς aut κνοιθὶς offendisse memini, ubi » absque omni dubio auctor scripserat κναθίς. Omnino au» tem fugitivum α retrahe, & ἄτοπον cum Dalecam» pio scribe, pro τόπον. Licentiae comicae vox est ἐκ» βεβράγει: facta ut ad *bebradas* alluderetur. Alioqui ἐκ» βαβράζει minus insolens fuerit; cum hoc ipso libro [p. » 282. b.] extet in Ananii verbis simplex βαβράζειν. « Casaubonus. — Ἄτοπον corrigendum esse, ante Dalècampium monuerat *Guil.* Canterus, Novar. Lect. lib. IV.

cap. 5. Sic vero ex scriptura Κνοισθιδείᾳ, quam ms. *A.* e praeivit, manebat ἐν Κνοισθίδι, quod h. l. tenendum putavi; licet pag. 448. e. idem codex cum editis in Κνοιθίδι absque σ litera consentiat. Pro ἐκβεβράγει malle se ἐκεκράγει professus est CORAY in Notis msstis: atque etiam »dubitari vix posse, quin reponendum sit »ἐκεκράγει μέγα« ad Moerin adnotaverat PIERSON pag. 65. Et plane ita scriptum in ms. *Ep.* ubi brevius quidem in hunc modum: Τὶς ἐκεκράγει, φησὶν Ἀντιφάνης, μέγα, μέλιτος γλυκύτερον (sic mendose) βεμβράδας φάσκων ἔχειν. Neque raro sane in Graecis libris permutatae inter se literae β & κ, ob earum in vetustis codicibus similitudinem, reperiuntur: de qua permutatione iam frequenter a nobis dictum est; ad II. 71. a. ad IV. 129. e. 130. b. &c. Sed ista permutatio, verum si quaeris, ita potissimum comparata esse solet, ut, quae figura in vetustioribus codicibus literam β significaret, ea a recentioribus pro κ acciperetur, non vice versa. Quare illam maxime legem criticam hic valere iudicavi, quae monet, duarum scripturarum, quarum altera expeditiorem faciilioremque explicationem habeat, altera difficiliorem, (caetera si sint momenta paria) probabiliorem esse eam, quae paulo insolentior aut difficilior videri poterat. Iam verbo ἐκεκράγει nihil simplicius ac vulgatius: ita quidem, ut non modo per literarum β & κ permutationem temere huc inferri, verum etiam per interpretationem consulto hîc poni ab Epitomatore potuerit. Rarius vero verbum ἐκβεβράγει non opus est, ut cum Casaubono per comicam licentiam pro ἐκβαβράζει positum statuamus: sed potuit illud etiam suo nomine hîc stare, a themate βεβράζω; a quo ductum est participium aoristi primi βεβράξαντα apud Hesychium, quod ille interpretatur συντόνως (sic enim haud dubie pro vulgato συντόμως legendum) κεκραγότα, derivatque a nomine βέβρυκες, quod τὸ ἔνδον σιαγόνων μέρος significat. Caeterum etiam βαβράζειν utique idem valebat: nam & βαβράζων apud eumdem Hesych. per κεκραγὼς συντόνως exponitur. (conf. Schneiderum ad Aelian. de Nat. Anim. X. 44.) Denique fieri quidem potest, ut poëta isto verbo ad nomen βεμβράδες alludere quodammodo voluerit: (quod magis probabile foret, si βεβράδες, non βεμβράδες, fuisset pisciculorum illorum nomen:) sed & nullo respectu habito illius nominis eo-

dem verbo uti poëta potuerat. *Ibid.* ἐν τοῖς ἰχθύσιν: *in foro piscario*. Vide ad III. 104. d. In scripturam βεμβράδας (vers. 3.) & βεμβράδων (*vers.* 6.) nunc denique consentiunt editiones omnes cum utroque codice msto.

Καὶ Ἄλεξις δ' ἐν Χορ. Percommode in ms. *Ep.* (nescio an & in ms. *A.*) adiecta καὶ particula, cui simul cum sequenti δὲ haec vis inest: *At non apud unum Eupolidem*, (de quo paulo ante dictum) *sed & apud Alexin per μ scriptum hoc nomen reperitur.* Quo magis adparet, mendosum esse quod in ipso ALEXIDIS *testimonio*, quod continuo adponitur, βεμβράδας scribitur in ed. Cas. ubi recte μεμβρ. tenent ed. Ven. & Bas. cum msstis. *Priori versu*, cum legeretur vulgo παρέθηκεν ἐσθίων, quonam sensu teneri aut defendi illud posset, non vidi: omninoque ἐσθίειν corrigendum iudicavi; quod & DALECAMPIUS expresserat, *comedenda apposuit.* Quod τοῖς τετραδισταῖς ait poëta, monuit CASAUBONUS: »*Tetradistae* iuvenes, »qui in Alexidis versu nominantur, inde nomen invene»runt, quod *quarta cuiusque mensis* (*die*) *convenirent*, & »*convivia agitarent.* Alii, quod die vicesima idem facerent, »*icadistae* dicti: [vide infra pag. 298. d. & Casaub. ad V. »186. a.] at, qui die tricesima solebant una esse, τριακάκαστοι nuncupati; unde ἀτριάκαστοι, [apud Hesychium,] »ad quos sodalitas illa nihil attinebat.« — Deinde λέκιθον recte mssti. Corrupte λέθκιθον ed. Ven.

Ἐν δὲ Πρωτοχόρῳ. Adfertur aliud eiusdem ALEXIDIS testimonium, ex *Protochoro*, ubi altera forma, veteribus magis usitata (βεμβράδες) usus erat poëta. Illius eclogae *primus versus* vulgo sic legebatur:

Ἐπιπονώτερον μὰ τὸν Διόνυσον οὐκ εἴληφ' ἐγώ.

Ibi cum CASAUBONUS adnotasset: »Malim εἴληχ' ἐγώ.« — perspecte DORVILLE (ad Charit. pag. 319.) monuit, incertam quidem esse eam emendationem; at illud certum, vel sic misere laborare versum: quem tali quodam modo refingendum ille suspicabatur:

— Ἐπιπονώτερον
μὰ τὸν Διόνυσον [ἄλλον] οὐκ εἴληχ' ἐγώ.

At primum, cur solicitaretur εἴληφ', quod cum editis tenent membranae *A.* (nam in *Epit.* deest ista ecloga) nulla prorsus caussa fuit. ἄλλον, *convivatorem* (puto) intellexerat Dorvillius. At adiectivum nomen ἐπίπονος de *rebus* magis, quam de *personis*, usurpari mihi visum erat:

quare ἐπιπονώτερον cum Dalecampio *convivium* vel *coe-* f
nam (δεῖπνον) intellexi; & ante particulam οὐκ pronomen
οὐδὲν intercidisse suspicatus sum. *Tertius versus* cum
duobus modis corruptus legeretur in editis,

ἔχειν με κ' ἀττικιστὶ δυνάμενον λαλεῖν:

adnotaverat idem CASAUBONUS: »ἐσθίειν με malim, quam
»ἔχειν« — Perspecte vero, quod ad verbum ἔχειν spectat, monuit eruditissimus CORAY: »Equidem nihil mu-
»to. Infra pag. 303. e. θύννης οὐραῖον ἔχειν, & θερμά τ'
»ἔχειν τεμάχη: & alibi passim: sive τὸ ἔχειν per *habere*
»velis exprimere, sive per ipsum *edere*, *vesci*. Quid enim
»vetat hoc sensu accipere τὸ ἔχειν? quandoquidem ab
»ipso derivatum ὀχὴ, *cibum* significat. Herodotus lib. I.
»cap. 200. Καὶ ὃς μὲν ἂν βούληται αὐτέων, ἅτε μάζαν μα-
»ξάμενος ἔχει. Hesychius exponit ἐκτέον, per ληπτέον:
»quod non modo per *capiendum* in genere, verum etiam
»in specie per *capiendum cibum* (solenni Graecorum phrasi,
»λαμβάνειν τροφὴν) commode declarare possumus.« —
Sic ille. De reliquo vero corrigendo sermone, qui tamen
salebrosus admodum erat, neuter doctissimorum virorum cogitasse videtur. Quanto commodius nostrae membranae? μετ' ἀττικιστὶ δυναμένου λαλεῖν: *cum homine, qui, (quamvis tenuem adponat coenam) tamen attice loqui noverit.*

AD CAP. XXIX.

ΒΛΕ'ΝΝΟΣ. Ad editam olim scripturam Βέλεννος, ad- a
notavit CASAUBONUS: »Excerptorum auctor semper
»Βλέννος. Utrumque dici invenias.« — Quibus in paucis verbis, duo sunt minus curate posita. Primum enim, Excerptorum auctor scribit quidem βλέννος: sed nonnisi semel nomen hoc habet; nisi quod in ora (in nostro quidem ms. *Ep.*) pariter βλέννος scribitur: scilicet quo indicetur argumentum, quod in contextu tractatur. In ipso contextu nil aliud de hoc pisce habet Epitoma, nisi haec verba: Βλέννος. Κωβιῷ τὴν ἰδέαν οὗτος παραπλήσιος. Sed membr. *A.* cum in initio Βλέννος, tum in Sophronis testimonio βλέννῳ exhibent. Quod vero *utramque inveniri scripturam* ait idem Casaubonus; id quo spectet non video. Nam apud nullum alium, quod sciam, veterem auctorem mentio huius pisciculi occurrit, nisi apud Oppia-

num Ἀλιευτ. I. 109. & apud Diophanem, in Geoponicis XVIII. 14. apud quorum utrumque βλέννος, non βέλεννος, scribitur: eodemque modo apud Etymologum pag. 192. l. 52. Quare nulla prorsus veterum librorum auctoritate nititur haec posterior scriptura: cui etiam origo nominis repugnare videtur, nam παρὰ τὴν βλένναν, id est, *a muco* dictum haud improbabiliter iudicarunt viri docti, H. Stephanus aliique. Caeterum graece βλεννὸν, & latine *blennum* etiam pro *stulto*, *fatuo*, dictum reperiri, notum est. Quam ambiguitatem secutus videtur Aristippus in illo responso, quod Laërtius refert II. 67. ubi βλέννος pro βλένος scriptum oportebat.

Σώφρων ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ὠλιεὺς τὸν ἀγριώταν. Sic plane dedere nostrae membr. *A.* Confer quae notavimus ad III. 86. a. Animadv. T. II. pag. 78. Nil aliud ad hunc locum adnotaverat CASAUBONUS, nisi ista: »*SOPHRONIS* verba imperfectam sententiam habent, τὸν »ἀγριώταν βελέννῳ θηλαμόνι, vel, ut scribunt interpretes, »θηλαμόνα. « — Nempe DALECAMPIUS latine sic reddiderat: *Villicum laboriosum belenno:* adiectâ in ora Notâ: »Subintellige, *alere oportet;* vel aliquid huiusmodi. « — At, *laboriosum*, Graece non θηλαμόνα fuerat dicendum, sed τλήμονα, sive dorice τλάμονα. Equidem θηλαμόνι *pingui* interpretatus sum, TOUPIUM secutus, qui in Curis Nov. in Suid. pag. 205 sq. confert hoc vocabulum cum eo quod apud Suidam legitur, εὐθηλήμονα μόσχον, (vide Brunckii Analect. T. I. pag. 233. num. 51.) & χοῖρον μάλα εὐθηλούμενον apud Athenaeum pag. 375. e. ex Aeschylo. Poteras fortasse etiam *bene nutrientem* intelligere, quandoquidem θηλαμὼν a veteribus Grammaticis per τροφὸς exponitur.

ἔστι δὲ κωβιῷ τὴν ἰδέαν παραπλήσιος. Recte pro mendoso κωθιῷ, quod in ed. Ven. & Bas. legebatur, κωβιῷ edidit Casaub. codices suos secutus, quibus & nostri adsentiuntur. Sic & scribitur apud Etymol. p. 192. l. 53.

Ἐπίχαρμος - - ΒΑΙΟ'ΝΑΣ τινὰς ἰχθῦς καλεῖ. &c. Mire variant libri in accentu nominis. In ed. Ven. & Bas. primo βαιῶνας scribitur, deinde βαίονας, tertio βαιών. Editio Casaub. bis βαίονας habet, tum deinde βαιών: & ex ms. *A.* (qui codex cum ed. Cas. 1. collatus est) nihil discrepantiae ab his scripturis adnotatum est, nisi tertio loco βαιῶν, pro βαιών. Contra in ms. *Ep.* bis est βαιόνας, tum deinde βαίων. Alias varietates vide apud Etymolo-

gum l. c. & apud Hesych. in Βαίων. Ad ipsum pisciculum a quod adtinet, non dicit Athenaeus, ab Epicharmo eumdem pisciculum *βαιῶνα* sive *βαίωνα* vocari, qui aliàs *blennus* audit: at videas tamen Gesnerum aliosque, qui de Piscibus scripsere, *baconem* Epicharmi pro eodem cum *blenno* accipientes. Nempe diserte hoc tradidit Etymologus; cuius verba, ob alias etiam varietates, operae pretium fuerit huc transscribere. Βαίων, inquit, ὃς καὶ βλέννος λέγεται· ἐστὶν ἰχθὺς παραπλήσιος κωβιῷ. Ἐπίχαρμος δὲ βαιόνας λέγει. καὶ παρ' Ἀθηναίοις δὲ παροιμία ἐστὶ, Μή μοι βαίων. κακίστη ἰχθῦς. ἐπὶ φιλαδόνου εἴρηται. E quibus colligas, Atticos forcasse penacute βαίων, adeoque in plurali βαίωνας dixisse: Epicharmum vero diverso accentu, βαιὼν, βαιόνας. Atticum proverbium, quum in ed. Cas. 1. & 2. sic scribatur, Μή μοι βαιὼν κακῶς ἰχθῦς: diceres, scripturam κακῶς ex ista κακίστη, quae est apud Etymologum, ortam, vel viciſſim. Sed κακῶς ibi temere operarum errore positum. In ed. Ven. & Bas. sic habes: μή μοι βαιὼν κακὸς ἰχθύς. Pariterque κακὸς habet codex noster ms. uterque: sed in ms. *Ep.* (nescio an & in *A.*) duo posteriora verba a prioribus interposito puncto separantur. Atque ita etiam Casaubonus in Animadv. monuit: »Scribe, μή μοι βαιών. κακὸς ἰχθύς. Atque ita edi»tum volui.« — Sic vero oritur ambiguitas, ut nescias, utrum verba ista, κακὸς ἰχθὺς, pars fuerint proverbii, an ab Athenaeo aut ab eo auctore, e quo sua hîc hausit Athenaeus, suo nomine adiecta. Ex illa vero ratione, qua apud Etymologum scribitur id proverbium, intelligitur, pro parte proverbii habenda ista verba. Quod adiicit idem Etymologus, ἐπὶ φιλαδόνου εἴρηται, id apud Athenaeum non legitur: sed apud eumdem (puto) vetustiorem Grammaticum legebatur, e quo & Athenaeus & Etymologus sua hauserunt.

In Epicharmi verbis, cum Ἄγε penacute & hic (ubi in ed. Cas. 2. & 3. quidem ad literam maiusculam accentus non adponitur: sed in ed. Ven. & Bas. & Cas. 1. adpositus est:) & pag. 324. e. scriptum esset; *Agedum* interpretatus est Dalecampius, deinde vero verbum *adducito* ex coniectura adiecit. At metrum, quod perfectiſſimum Epicharmeum est, necessario ἆγε primâ longâ (dorice pro ἦγε, ut apud Theocr. IV. 35.) desiderabat. Sic exiſtebat trochaicus tetrameter:

Ἄγε | δ' ὲ τρί|γλας τε | κυφὰς || κἀχαρίστους | βαιδ|ίας. Paulo commodior videri poterat δ' ὲ particula, quam dant libri omnes pag. 324. e. sed & δὲ produci potest ob sequentem positionem, quamquam debiliorem. Recte monuit H. STEPHANUS, Thes. T. IV. pag. 361. e. f. memoria lapsum esse Eustathium, cum ad Odyss. Θ'. vs. 236. adnotavit, ἀχάριστον apud posteriores Homero scriptores non poni ἐπὶ τοῦ μὴ χαρίεντος, sed tantum de eo qui *accepti beneficii oblitus* sit. Nec enim hic solum apud Epicharmum, dorice loquentem, habemus ἀχαρίστους ista notione, *insuaves, parum gratiae habentes*: sed eâdem notione οὐκ ἀχαρίστως etiam Athenaeus noster dixit, X. 440. e. Et apud Lucian. in Mercede Conductis cap. 30. ἀχάριστος pro synonymo ponitur τοῦ οὐ κεχαρισμένου.

AD CAP. XXX.

ΒΟΥΓΛΩΣΣΟΝ. Sic codex noster uterque, (& cod. *Ep.* quidem cum in contextu, tum in ora,) *neutrius generis* nomen piscis huius facientes; quemadmodum & herbae nomen vulgo usurpatur. Pariter Hesychius: Βούγλωσσον· ἰχθὺς ποιός· καὶ βοτάνης εἶδος. Verum est quidem quod adnotavit GESNERUS pag. 677. probabiliorem debere videri terminationem masculinam, ut sit adiectivum nomen ad quod subintelligatur substantivum ἰχθύς. Sed sequi nos librorum nostrorum auctoritatem debuimus, Hesychii testimonio firmatam. Et nobis nonnisi unus auctor notus est, qui citra ambiguitatem & terminatione masculina & masculo genere usus sit in hoc nomine; scilicet Matro parodus apud Nostrum IV. 136. c. si tamen vera est quam ibi secuti sumus scripturam. Epicharmus quidem (paulo post, lit. b. & pag. 330. a.) masculina utitur terminatione; at, utrum masculino etiam genere, an foeminino usurpaverit, incertum. Archestratus certe, cuius verba continuo hic adferuntur, τὴν ὑπότρηχυν βούγλωσσον in foeminino genere usurpavit. Porro apud Oppianum, Ἁλιευτ. vs. 99. legebatur quidem vulgo,

τρηχούρων τ' ἀγέλαι, βούγλωσσοι, καὶ πλατύουροι:

sed ibidem alii libri βούγλωσσά τε praeferebant, qui est pluralis numerus a singulari τὸ βούγλωσσον: quae scriptura est a Schneidero in contextum recepta est. Denique etiam apud Nostrum pag. 330. a. ex Aristotelis opere

deperdito citatur βούγλωττα: at ibi nomen hoc esse videtur singularis numeri & generis foeminini: quandoquidem alia omnia nomina, quae ibi vel proxime praecedunt vel sequuntur, in singulari numero posita sunt. a

Ὁ Πυθαγορικὸς δὲ δι' ἐγκράτειαν Ἀρχέστρατος. Ironice ait, *Archestratum* propter temperantiam mereri *Pythagoricum* dici. Particulam adversativam δὲ, (nam continuativa hoc loco esse non potest) omissam a superioribus editoribus, recte adiectam dedit ms. *A.* qua indicaretur, usum esse Archestratum aliâ nominis formâ quam praescriptus ab auctore nostro titulus praeferebat: nempe in foeminino genere. Iidem ARCHESTRATI *versus* repetuntur pag. 330. a. ubi (*vers.* 2.) pro βούγλωσσον ex ms. *A.* b
βούγλωσσα affertur; mendose, nisi forte βούγλωσσαν debuit librarius: sed ibi βούγλωσσον, ut hic, tenet ms. *Ep.* Reliqua eiusdem versus verba h. l. praetermisit Abbreviator: pag. 330. vero cum ms. *A.* & editis nonnisi ista subiicit, περὶ Χαλκίδα κεδνήν. Hoc loco cum mendose editum esset,

βούγλωσσον· ταύτην θήρα καὶ Χαλκίδα κεδνήν.

adnotavit CASAUBONUS: »Lege, ταύτην θήρα περὶ Χαλκίδα κεδνήν. Nam etsi *chalcis*, piscis nomen est; hic tamen locum, non piscem, significat.« — Nempe καὶ haud dubie corruptum: pag. 330. a. vero commode περὶ legitur. Sed, ibi non adnumerata esse omnia poëtae verba, paulo ante monitum est: videri autem utique debuit καὶ particula, quae hic legitur, ex κατὰ potius quam ex περὶ nata. Quare licet καὶ hic teneant nostrae membr. *A.* (quod diserte ex eis adnotatum in nostris schedis) tamen κατὰ, quam περὶ, corrigere malui; cum praesertim Villebrunius affirmet, in suis msstis κατὰ hic legi: quod ipsum quidem, si ita (ut ait ille) in recentioribus codicibus legitur, commodae doctorum librariorum emendationi acceptum ferri debebit.

In EPICHARMI verbis ex *Hebes Nuptiis*, quum κίθαρις ederetur, monuit idem CASAUBONUS: »Melius κίθαρος »infra, suo loco.« — Vide pag. 306. a. 326. e. (ubi integer poëtae versus) & 330. a. At non modo melius, sed unice verum erat κίθαρος: quod etiam recte hic (ubi omissa ista verba in ms. *Ep.*) dedit ms. *A.* Similiter vero in eodem vocabulo etiam a vetustioribus librariis erratum vidimus pag. 286. a. b. & p. 287. a.

Alterum EPICHARMI testimonium, tam in *Hebes Nuptiis*, quam in *Musis*, eisdem paene verbis conceptum legebatur. Vide pag. 307. b. c. pag. 308. e. & 322. f. quibus omnibus in locis pro eo, quod mendose hîc legebatur in editionibus omnibus, Αἰλίαι, (de quo mireris nil animadversum a Casaubono) recte Αἰολίαι scribitur, quod ipsum h. l. etiam ms. *A*. dedit. (In Epit. desunt haec ex Epicharmo, cum superioribus.) Ad postrema verba, quae sic hoc loco edebantur, ἐνῶν δὲ καὶ σκιαθίδες, haec adnotavit CASAUBONUS: „Quem piscem alii *sciaenam* vocant, Nu„menius σκιαδέα, Epicharmus σκιαθίδα, aut certe σκιαι„νίδα: nam quo loco de *sciaena* disputatur infra [pag. „322. f.] quidam codices, atque etiam Epitoma, scribunt „σκιαινίδες." — At ibi quidem in σκιαθίδες cum editis consentiunt nostri mssti, nisi quod in ms. *Ep.* superne inter lineas σκιαινίδες scriptum. Pariterque in σκιαθίδες consentiunt libri pag. 307. c. quo eodem loco cum scribatur ἐνῶν δὲ σκιαθίδες, absque καὶ particula; adoptavi hîc eamdem scripturam, omissâ illâ voculâ quae versui officere videbatur. Est enim & hic versus, iustus trochaicus, ut reliqui Epicharmei, qui ex iisdem fabulis, Hebes Nuptiis & Musis, frequentes citantur. Nec tamen diffiteor, potuisse etiam Athenaeum, perspicuitatis sententiae magis habita ratione, quam metri, particulam illam inserere.

Ἀττικοὶ δὲ ψῆτταν αὐτὴν καλοῦσι. Sic fere etiam Hesychius, in Ψῆττα: cuius verba in Animadv. ad IV. 136. b. c. T. II. pag. 438. adposuimus. De ψῆττῃ autem, id est, *passere* pisce, sive *soleâ*, ex professo infra agit Auctor noster p. 329. f. & sq. ubi quidem videas, plerosque auctores ψῆτταν & βούγλωσσον distinguere, ita tamen ut ad unum commune latorum piscium genus referantur. Caeterum illud satis adparet, pronomen αὐτὴν non ad proximum nomen (οἱ κυνόγλωσσοι) posse referri: sed ad τὴν βούγλωσσον esse referendum. Ac fortasse inde natus erat usus huius nominis in foeminino genere, quod ad adiectivum βούγλωσσος, substantivum nomen ἡ ψῆττα subintelligeretur. Codex ms. *Ep.* in contextu quidem αὐτὸν habet: (ubi intelligi poterat τοῦτον τὸν ἰχθὺν:) sed superne ab eadem manu adnotata est altera lectio αὐτὴν, quam cum editis tenet ms. *A*.

monuit CASAUBONUS: » Verte, *Narrare* [perperam *nar-* » *rate* expressum] *quomodo illi reverso piscem paraverim.* » μολὼν, non est *viator:* sed *is qui venit*, aut *rediit.* « — In eamdemque sententiam GROTIUS, (in Excerpt. p. 770.) cuius versionem latinam Graecis subiecimus, illud μολόντι, *adventanti*, interpretatus est. At falsos esse doctissimos viros, liquido intelligitur ex Euripideae Medeae vs. 56 & sq. quibus e versibus, ad captandum risum, isti duo Philemonis expressi sunt; de quo monuit KOEN ad Gregor. DE Dialect. p. 57. Confer MUSGRAV. ad Euripid. l. c. Ibi igitur cum ait Nutrix:

ὥσθ' ἵμερος μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ
λέξαι, μολούσῃ δεῦρο, Μηδείας τύχας:

manifeste μολούσῃ refertur ad pronomen μοι, quod in μ' ὑπῆλθε continetur: sin μολοῦσαν ibi legas, quod Brunckius verum iudicaverat, eadem manet sententia. Quare Philemonis verba tali quodam modo erant reddenda: *Ut me desiderium cepit, venientem*, (sive, *huc egredientem*, *narrare*) &c. Pro τ' οὖψον, quod erat in editis, (ubi τ' pro particula τε acceperat Dalecamp.) τοὖψον scripsi cum ms. *Ep.*

» *Vers.* 3. Νὴ τὴν Ἀθηνᾶν ἡδύ γ' ἐστ' εὐημερεῖν ἐν ἅπασιν. » Simile est apud Plautum, *Quid est suavius quam bene » rem gerere bono publico! Quintum* sic scribe: Οἷον παρα- » τέθεικ' οὐ πεφαρμακευμένον. « CASAUBONUS. — Nempe corrupte παρετίθει κοὐ πεφαρμ. legebatur in editis. Recte vero παρατέθεικ' οὐ πεφ. mssti: quod Grotius etiam ante nos in contextum receperat. *Versu* 3. vero, post εὐημερεῖν comma ponebatur in ed. Bas. & Cas. & deinde *vs.* 4. post ἅπασιν in omnibus editionibus nulla prorsus erat distinctio. Ibi ex ms. *A.* nil adnotatum: in ms. *Ep.* vero perspicue iunguntur εὐημερεῖν ἐν ἅπασιν, & dein interpungitur oratio; quemadmodum cum Grotio edendum curavimus. Deinde in verbis ἰχθὺς (ἰχθῦς edd.) ἁπαλὸς γέγονέ μοι nil mutant libri: & *vers.* 5. οἷον tenet ms. *A.* ubi suo arbitratu τοῦτον posuit Epitomator. In his cum CLERICUS (in Philemonis Fragm. pag. 330.) tenuisset Grotii librorumque scripturam, nisi quod in fine versus quarti interrogandi vel exclamandi signum adposuit; BENTLEIUS in Emend. in Menandr. & Philem. pag. 118. ait: » Haec » coacta & duriuscula sunt. Lego & distinguo:

» Νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, ἡδύ γ' ἐστ' εὐημερεῖν.

d » Ἐν ἅπασιν ἰχθῦν, ἁπαλὸς οἷος γέγονέ μοι,
» τοῖον παρετίθην, κ' οὐ πεφαρμακευμένον.

» Nam apud Athenaeum est παρετίθει, κοῦ. *Per omnia ta-* » *lem*, inquit, *piscem apposui, qualem acceperam.* « — Denique TOUPIUS, (Emend. in Suid. Part. III. pag. 492.) partem emendationis Bentleii tenens, sed istud ἐν ἅπασιν rursus ad superiora referens, sequentia sic scribenda censuit,

» — Ἰχθῦν ἀφ' ἁλὸς οἷος γέγονέ μοι,
» τοῖον παρατέθεικ', οὐ πεφαρμακ.

» ἀφ' ἁλὸς, (inquit,) *as it came out of the water.* « — Mihi vero & satis commoda vulgata scriptura, & eo minus apta huic loco esse emendatio ἀφ' ἁλὸς videbatur, quoniam paulo post idem coquus profitetur, non *marinos* pisces, sed *fluviatiles* se habuisse. Quod dein ait auctor οὐ πεφαρμακευμένον τυροῖσι, cum eo confer id quod dicit alius coquus infra, pag. 311. c.

Vers. 6. οὐδ' ἄνωθεν ἐξηνθισμένον. Vertit DALECAMPIUS, *nec alio quam suo colore superne tinctum*; notans in ora, GESNERUM intellexisse, *nullis desuper floribus aspersum.* Inde CASAUBONUS: » Placet, inquit, quod Dalecampius haec » ad *colorem* refert. Nam vulgo coqui gratiam condimen» tis ex colore captabant. Inde illud coqui apud Sotadem, » [pag. 393. c.] τριμμάτιον φαιίωσα τούτοις ἄνθινον: & » paulo post [ibid. d.] κατέπνιξ' ἐν ἅλμη τοῦτον εὐανθε» στέρᾳ. Apud Hippocratem *coloris* genus est ὁ καρυκοει» δὴς, ut alibi docuimus. «

Vers. 7. Pro κ' ὀπτὸς, quod bene edidit Casaubonus, plene scribitur καὶ ὀπτὸς in utroque msto, & in ed. Ven. & Bas.

e *Vers.* 9. Ad scripturam τὸν ὀπτὸν ἰχθῦν, quam cum editis tenent membr. *A.*, monuit CASAUB. » Scribe ex » libro vetere, ὀπτῶν τὸν ἰχθῦν οὐδὲ πιστευθ. Prior pars » versus ad superiorem versum pertinet. « — Is *vetus liber*, erat codex Epitomae: certe in nostro cod. *Ep.* sic scriptum. Fuerint vero fortasse qui malint ὀπτὸν τὸν ἰχθῦν (scil. εἶναι) οὐδὲ πιστευθήσομαι, *nemo mihi credet assum esse piscem.*

Vers. 10. Cum ὄρνις ὅταν ἁρπάσῃ legeretur, monuit idem CASAUB. » Sustine labantem versiculum, & scribe,

» Ὅμοιον ἐγένετ', ὄρνις ὡς ὅταν ἁρπάσῃ. «

Commodissima utique emendatio, quam non immerito Grotius adoptavit: at nos codices sequi nostros debui-

mus, quorum uterque ὁπόταν dabat, subintellecto nimirum pronomine οἷον, ad [illegible] relato: pro quo pronomine οἷον, in fine orationis istud adiicit garrulus homo, ταυτὸν ἦν. BENTLEIUS ὅταν ἀναρπάσῃ legendum censuerat.

Vers. 11. Cum pravâ distinctione, sive rectius ut dicam, omissâ post μεῖζόν τι distinctione, laboraret oratio, meliora docuit eruditus Animadversor. Idem vero, quum *versus* 12 & 13. sic vulgo editi legerentur:

τηροῦσα τοῦτο καταπιεῖν. περὶ δ' ἐσπούδακεν
ἑτέρα διώκουσα ταύτην. ταυτὸν ἦν.

haec adnotavit: » Scribo θηρῶσα: *quaerens*, *venans*. Nam » τηροῦσα est *cavens*: at θηρᾶν, est ζητεῖν, μηχανᾶσθαι, & » *rationem quaerere perficiendi quod velis*. Deinde, pro διώκουσα, ipsa lex metri suggerit nobis Atticam vocem » isto loco reponendam. Scribe ἑτέρα διωκάθουσα ταύτην. « — Quarum emendationum, a CASAUBONO commendatarum, utramque GROTIUS adoptavit. Et de posteriore quidem, quam & nos secuti sumus, manifesta res videri poterat. De priore vero secus iudicabit, quicumque ipsum versum paulo propius inspexerit; cuius mensuram iusto longiorem mireris a neutro summorum virorum esse animadversam. Ea erat profecto illius versus conditio, ut, etiamsi θηρῶσα pro τηροῦσα posuisses, tamen etiam tum alia medicina fuisset circumspicienda, quae laboranti metro succurreret. Qualis vulgo edebatur, talem quidem exhibet codex Epitomae, nullâ syllabâ mutatâ. Sed in ms. *A*. maiore etiam mole, quam in editis, laborat versus. Quippe sic ibi legitur:

τηροῦσα τοῦτο καταπιεῖν μεῖζόν τι περὶ δ' ἐσπούδακεν.

Quâ ex scripturâ, quid hoc loco in vetustiore aliquo codice, communi utriusque nostri fonte, olim accidisset, liquido mihi intellexisse visus sum: scil. ex hoc ipso versu in superiorem aberraverat librarius, ut cum scribere debuisset,

τηροῦσα τοῦτο· κᾆτα περιεσπούδακεν,

pro κᾆτα, ex superiori versu ista verba καταπιεῖν μεῖζόν τι temere repeteret. Deinde, cum ad verbum περιεσπούδακεν desideraretur particula coniunctiva, subsequens alius librarius (sive etiam idem ille primus, cum, cognito errore, dissimulare culpam, quam lituram facere mallet)

e pro περιεσπουδ. insertâ coniunctione περὶ δ' ἐσπουδ. scripsit. Quae si placet ratio (quae mihi quidem verissima visa erat) & explicandi ortus vulgatae scripturae, & corrigendi erroris; nihil porro caussae erit cur verbum τηροῦσα solicitetur, quod proprie *servans* significat: in quo percommode praesens notione futuri positum, vel actio pro conatu & studio, intelligi poterit; ut *servans* idem valeat ac *servatura*, vel *servare studens*. Atque sic iam olim legendum hunc locum Bentleius censuerat:

τηροῦσα τοῦτο· χ᾽ ἅτα περιεσπούδακεν
ἑτέρα διωκάθουσα ταύτην &c.

Sed vel sic vereor, ne in utroque istorum versuum, in quibus haeremus, aliud quoddam etiamnum ulcus lateat. Scripturam olim editam, διώκουσα ταύτην, (*vers.* 13.) tenet quidem ms. *Ep.* sed in ms. *A.* est διώκυυσι δὲ ταύτην. Ex eodem ms. *A.* loco nominativi singularis ἑτέρα, enotatum video ἑτερᾳ: unde intelligo, scriptum ibi (pro more illius codicis) ἕτεραι, quam eamdem scripturam ἕτεραι perspicue habet etiam codex *Ep.* Ac multo sane aptior erat hic *pluralis*, quam singularis numerus: quemadmodum etiam infra non ἄλλος δ' ἐδίωκε dicit, sed ἄλλοι δ' ἐδίωκον. Denique in huiusmodi oratione, ubi confertur id quod dicimus, cum eo quod in alio genere rerum *similiter fieri solet*, non tam in *praeterito perfecto* ponere verbum solent Graeci, quam in *aoristo*. Quare suspicor, tali quodam modo olim scriptos fuisse istos versus:

τηροῦσα τοῦτο. χ᾽ ἅτα περιεσπούδασαν
ἕτεραι, διώκουσιν τε ταύτην. ταὐτὸν ἦν.

Vers. 15. » τῆς λοπάδος ἀνεπήδησε. Emendant μετὰ τῆς » λοπάδος ἀνεπ. Nihil nisi distinctio mutari debet:

» τὴν ἡδονὴν ὁ πρῶτος αὐτῶν καταμαθὼν
» τῆς λοπάδος, ἀνεπήδησε. « — Casaubonus.

Scilicet, *simul cum patina exiluit*, interpretatus erat Dalec. In ed. Bas. vero & in ed. Cas. 1. perperam distinctio post καταμαθὼν posita erat, non post λοπάδος.

f *Vers.* 17. ἐξῆν ὀλολύζειν. » Quid hoc verbum proprie si» gnificet, fuse exponimus alibi. « [nempe ad Theophr. Char. Conf. ad Athen. VI. 242. e. Animadv. T. III. p. 426.] » Est enim sacrorum vox, & *clamorem mulierum sa» crificantium* indicat; qualis est ille apud Tibullum:

» *Agna cadet vobis: quam circum rustica pubes*
» *clamet, io! messes & bona vina date.*

» Postea tamen *flendi* & *lugendi* significatione usurpari coe- f
» pit. Hic non male interpreteris *cachinnari* & *ridere*. « CASAUBONUS.

Vers. 18 *sq.* Pro καί τοι παρέλαβον, fuerat καί τι παρελ. in ed. Ven. & Bas. deinde ἰχθῦς ταμίους, truncatâ voce, pro ποταμίους: & prava distinctione magis etiam obscurata erat oratio. Quo factum ut a sententia auctoris prorsus aberraverit interpres Dalecampius. Sed in ed. Cas. eodem modo, quo in nostra, isti versus leguntur, nisi quod ibi *vs.* 18. nullâ interpositâ distinctione sic scribitur, οἱ δὲ πάντα καί τοι παρέλαβον. Itaque in Animadv. monuit CASAUBONUS: » Scribendum,

» — οἱ μὲν ἥρπασάν τι γάρ,
» οἱ δ' οὐδὲν, οἱ δὲ πάντα. καί τοι παρέλαβον
» ἰχθῦς ποταμίους ἐσθίοντας βόρβορον.

» Industriam suam mirum in modum exaggerat coquus. » *Atqui*, ait, *pisces ego acceperam* (ab eo videlicet qui illum » conduxerat) *fluviatiles*, *qui limo pascuntur*. Qualis ergo » artifex iste, qui in mala adeo materia tale suae artis speci- » men ediderit! Porro hunc locum ita iusseram edi ex *MSS.* » *codice* « [vides, apud Casaubonum istâ notâ *MSS.* non semper *plures manuscriptos codices*, sed etiam *unum singularem* significari] » *illustrissimi Principis Palatini* emendatum. » Nam posterior versus pessime scribitur in omnibus aliis » quos videre contigit libris. Utinam ita res nostrae tulis- » sent, ut beneficio magni Principis diutius frui fas fuis- » set. Non dubito futuram fuisse & aliis multis locis eius li- » bri collationem perutilem. Sed erit, spero, aliquis ex eo » numero doctissimorum virorum, quos inclyta Heidelberga » fovet, qui ope illius librariae merito περιβοήτου caetera » perpoliat in hoc auctore, quae nostrâ diligentiâ in splen- » dorem dare non potuimus nos. Ita autem scriptum et- » iam in *Italicis codicibus*, unde excerptas διαφόρους γρα- » φὰς misit ad nos *Andreas Schottus* vir doctissimus. Ver- » bum παρέλαβον accipiendum ut statim, εἰ δ' ἔλαβον ἄρ- » τι σκάρον, *si traditus mihi fuisset parandus*: & ita saepe » in sequentibus, quando inducitur coquus aliquis lo- » quens. « — Eamdem scripturam quam ex istis codicibus edidit commendavitque Casaubonus, praeiverant illis vetustissimae nostrae membranae *A*. Sed miratus sum, *Hoeschelianae Epitomae* nullam prorsus mentionem hic ab eodem Casaubono factam. Noster quidem codex *Epit.*

f haud secus ac ms. *A.* eadem verba, quae corrupta in veteribus editionibus erant, recte scripta exhibet. Omisit quidem Abbreviator versum 17. & priorem partem decimi octavi: sed post ista verba (*vs.* 16.) ἰδίωκον κατὰ πόδας, sic pergit: Εἶτα ἐπάγει (scil. Φιλήμων:) καί τοι παρέλαβον ἰχθῦς ποταμίους &c.

Vers. 20. εἰ δ' ἔλαβον ἀρτίως σκάρον, ἢ 'κ τῆς Ἀττικῆς &c. Pro εἰ δὲ λαβὼν, quod nec constructionis nec metri rationi erat aptum, corrigendum esse εἰ δ' ἔλαβον monuerat olim *Guil.* CANTERUS, Novar. Lect. lib. IV. cap. 5. idque tacite in contextum recepit Casaubonus. Tum pro vulgato ἄρτι, ob primam in σκάρον brevem, necessario ἀρτίως scriptum oportuisse docuit BENTLEI in Emend. pag. 119. Ac sane in σκάρον manifeste brevem penultimam faciunt poëtae, cum Oppianus, tum alii apud Nostrum pag. 329 extr. & sq.

a *Vers.* 25. Pro εὕρηκα, quod consentientibus libris hic scribitur, est ηὕρηκα pag. 290. a. quod magis Atticum censent nonnulli, sed contrarium statuit Eustathius, alii perinde esse docent. Vide Maittaire, in Dialect. pag. 58 sq. qui quod ex Phrynicho citat, id ex Herodiani Grammatici Fragmentis est, (pag. 202.) quae Phrynichi libello subiecta sunt.

Vers. 26. » Postremus versus,

» ὅταν ὀσφρανθῶσι ποιῶ ζῆν πάλιν.

» palam mutilus, sic integrari potest, ὅταν μόνον ὀσφρ. » vel ἐπειδὰν ὀσφρ. Sic tamen iterum paulo post [pag. » 290. a.] Sequitur vara vibiam. « CASAUBONUS. — GROTIO placuit ὅταν τι ὀσφρανθῶσι. BENTLEIUS ὅταν ἀποσφρανθῶσι maluerat, ultimam in ὅταν longam statuens, nescio utrum tamquam in caesura positam, an & aliàs pro longa usurpari posse existimans; quemadmodum quidem apud Nostrum VI. 285. c. & IV. 160. f. in ἐὰν ultima longa usurpatur, nisi ibi γ' particula excidit. Conf. p. 292. c. vs. 34. Nos hic, in re incerta, particulam μόνον ex Casauboni coniect. adiecimus quidem, sed uncis inclusimus.

AD CAP. XXXIII.

Ταῦτα, νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐδ' ἂν Μενεκράτης ἂν ὁ Συρακόσιος ἐξωγκώσατο. » Coqui gloriatio, versibus » Philemonis modo recitatis contenta, revocavit in men-

» tem Athenaeo *Menecratis medici* furorem. Nam, hunc a » *Jovis* nomen palam sibi arrogasse, quia, ut aiebat Phi» lemonis cocus, τοὺς ἤδη νεκροὺς ἐποίει ζῆν πάλιν, etiam » alii testantur: ut non uno loco Plutarchus, & Clemens » Alexandrinus in Προτρεπτικῷ. « Casaubonus. — Ad verba quod adtinet: repetitam illam Attico more particulam ἂν dedit uterque noster codex mstus: & ms. *A.* quidem plane ut a nobis editum, e quo codice etiam (ut alibi) scripturam Συρακόσιος recepimus; Breviator vero, immutans nonnihil orationis formam, sic scripsit: Τοιοῦτόν τι οὐκ ἂν ἐξωγκώσατο οὐδ' ἂν Μενεκράτης ὁ Συρακούσιος. In ἐξωγκώσατο vero, pro eo quod editum erat ἐφθέγξατο, cum *Epit.* percommode consentit ms. *A.* cf. p. 290. a.

τοὺς οὖν θεραπευομένους ὑπ' αὐτοῦ τὰς ἱερὰς καλουμένας νόσους &c. » Quid appellat autem noster τὰς ἱερὰς νόσους? Medici *sacrum morbum* norunt unicum, *epilepsiam.* » Sed Noster non ut medici locutus est, verum ut elegan» tiores Graecorum: quibus *magna res omnis & vehemens* » ἱερὰ dicitur; sicut etiam Plutarchus scribit, & item me» dici ipsi. Igitur ἱεραὶ νόσοι Athenaeo, quae Plutarcho » ἀπεγνωσμέναι: nam ait duobus locis de eodem Mene» crate, ἐπεὶ κατατυχὼν ἔν τισιν ἀπεγνωσμέναις θερα» πείαις: *cum ei res successisset in curatione quorundam despe» ratorum morborum*; in vita Agesilai, & Apophthegmatis. » Mox [vero] referente Athenaeo, *Nicostratum Herculis* b » *ornamenta & σκευὴν omnem assumsisse*, τὴν ἱερὰν νόσον θε» ραπευθέντα *a Menecrate*, sic accipe ut in libris Medico» rum. Nam quod *Herculem* se Nicostratus finxerit, caus» sa fuit hoc, quod *comitiali morbo* laboraverat, quem » Graeci vocant Ἡρακλείαν νόσον: etsi eius nominis aliam » caussam affert Galenus. « Casaubonus. — Vide Foesii Oeconom. Hippocr. voc. Ἡρακλείης νόσου.

In his quae de *Nicostrato Argivo* obiter commemorantur, (quae desunt in Epit.) sic scribebatur in editis: Ἔφιππος ἐν Πελταστῇ λέγων·

Ὧδ' ὁ Μενεκράτης μὲν ἔφασκεν εἶναι ὁ θεὸς,
Νικόστρατος δ' ὁ Ἀργεῖος ἕτερος Ἡρακλῆς.

Ubi illud satis adparebat, vocem Ὧδ', quae ne versui quidem ullo modo conveniebat, perperam a verbo λέγων abruptam esse; cum quo recte ea iungitur in ms. *A.* ubi λέγων ὧδε scribitur, & dein *interpungitur* oratio. Sed idem ms. *A.* pro ὁ Μενεκρ. percommode οὐ Μενεκρ. dedit; quam

scripturam adoptantes, *interrogandi signum* deinde adiecimus. Sed in fine versus, quo ratio constet metro, haud dubie Ζεὺς Ξεός legendum videtur; quod tamen in contextum recipere non sum ausus, quia nescio quid aliud scribere etiam hic potuerat poëta. In *posteriore versu*, articulus ὁ ante Ἀργεῖος in pronunciando elidendus fuerit, aut ita raptim pronunciandus, ut simul cum sequenti ἀρ nonnisi unam syllabam efficiat. *Mox*, pro καρύκειον, quod temere editum erat, κηρύκειον dedere ambo nostri codices mssti. *Nicagoras*, quem patriâ Ζελείτην fuisse ait, (scil. ex *Zelea*, Troadis oppido) meminit etiam Clemens Alexandr. in Προτρεπτ. pag. 48. ed. Pott.

c ὡς ἱστορεῖ Βάτων ἐν τοῖς περὶ τῶν ἐν Ἐφέσῳ τυράννων. Desunt haec Epit. In ms. *A.* vero Βάτων recte scribitur, ut apud Suidam in Πυθαγόρας Ἐφέσιος. Idem haud dubie *Sinopensis* intelligitur *BATON*, cuius & alia scripta nonnulla alibi laudat Noster, & similis argumenti librum, DE Hieronymi Syracusii tyrannide. Conf. VI. 251. e. & ibi notata. Quod dein ait, καὶ ἄλλας δ' αὐτῷ τῶν περισωθέντων, Ἀσκληπιοῦ στολὴν ἀναλαβὼν, συμπεριεφθείρετο: si cui fortasse oboriatur suspicio, συμπεριεφέρετο scriptum oportuisse, quemadmodum in simillima dictione apud Lucian. in Pseudologista cap. 18. (T. VIII. Opp. pag. 439.) pro συμπεριεφθείρου Moses Solanus συμπεριεφέρου legendum censuerat; is legat, quae de usu verbi φθείρεσθαι, & eius compositorum, post Budaeum in Comment. Ling. Graec. pag. 1081 sq. & Henr. Stephanum in Thesauro, Brunckius adnotavit ad Aristoph. Ecclesiaz. 248. & (quem is laudavit) vir doctus in Misc. Observ. T. IV. p. 451.

AD CAP. XXXIV.

d ἐγὼ δὲ ἰατρικᾶς. Dorico idiomate utitur homo Syracusius. Suo vero arbitratu ἰατρικῆς scripsit Abbreviator. *Mox*, οἵ ἄν ἐμοὶ πείθωνται commode dedit uterque ms. *Ibid.* Τοιγαροῦν σὲ μὲν Μακεδόνες δορυφοροῦσιν, ἐμὲ δὲ καὶ οἱ μέλλοντες ἔσεσθαι. Nil mutant libri: adparet autem, mendosum aut mutilum esse posterius orationis membrum; in quo si nihil addas aut mutes, ad μέλλοντες ἔσεσθαι subintelligi debebit Μακεδόνες, *qui Macedones futuri sunt*; quod frigidum nimis & absurdum. DALECAMPIUS interpretatus erat, *mihi vero* (satellites sunt) *qui a*

morbis superstites futuri sunt: quam in sententiam περιέσεσθαι corrigi vult VILLEBRUNE. Probabilius videbitur, quod ad hunc locum CASAUBONUS commentatus est: » Videtur vox una excidisse, & scripsisse Menecratem, » καὶ οἱ Θεοὶ μέλλοντες ἔσεσθαι. Parum erat furioso isti, » quod *Iovem* se dicebat; nisi instar Iovis *minores Deos* in » comitatu haberet. Sequitur mox, καλέσας αὐτὸν ὁ Φιλ. » μετὰ τῶν ἰδίων Θεῶν: & paullo ante, περιῄει μετὰ τοῦ » Θείου χοροῦ, *regiones lustrabat, comitante Deorum choro*. «

Πρὸς δν, ὡς μελαγχολῶντα. Sic recte codex uterque. *Deinde*, nescio an ἐπέστελλεν recipi debuerit ex ms. *A*. Ibi quidem ἐπέστειλεν ὁ Φιλ. cum editis commode tenet ms. *Ep*. Paulo post vero, ἐπέστελλε καὶ Ἀρχ. dedit codex ms. uterque. *Ibidem*, cum sic vulgo legeretur, ἐπέστειλεν ὁ Φίλιππος, Μενεκράτει ὑγιαίνειν, monuit CASAUBONUS: » Geminata voce Φίλιππος scribendum, ἐπεστ. » ὁ Φίλιππος Φίλιππος Μενεκρ. Similiter Agesilaus, » Βασιλεὺς Ἀγεσίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Exemplum epi» stolae Philippi est huiusmodi: Φίλιππος Μενεκράτει ὑγιαί» νειν. Συμβουλεύω σοι προσάγειν σεαυτὸν ἐπὶ τοῖς κατ' Ἀν» τίκυραν τόποις. « — De Agesilao quod ait Casaubonus, vide apud Plutarch. in vita Agesilai, pag. 607. e. Loco Agesilai vero, quem nominavit in ea re Plutarchus, *Archidamum* nominat Noster; qui fuit Agesilai filius, & patri in regnum successit. Exemplum epistolae Philippi habes apud Aelianum, Var. Histor. XII. 51. Ibi fere, ut hic voluit Casaubonus, scribitur: Ἀντέγραψε δὲ καὶ ὁ Φίλιππος: Φίλιππος Μενεκράτει ὑγιαίνειν &c. Subiecitque ibi suo nomine Aelianus: Ἠνίττετο δὲ ἄρα διὰ τούτων, ὅτι παραφρονεῖ ὁ ἀνήρ: id est, *Significabat autem istis verbis, insanire hominem*. Quod sequitur apud Nostrum, οὐκ ἀπεχόμενος τοῦ Διός: nihil in ea scriptura variant libri.

Καλέσας δ' αὐτὸν ποτε ἐπὶ δεῖπνον. Sic ms. *A*. Deest vero ποτὲ Epit. *Ibid*. » *Hunc igitur novum coelitem, & » ipsius Deos, Philippus* συγκατέκλινε πάντας ἐπὶ τῆς μέ» σης κλίνης ὑψηλότατα καὶ μεγαλοπρεπέστατα ἢ » ἱεροπρεπέστατα κεκοσμημένης, ait Athenaeus; hoc signi» ficans: *Menecrati & eius choro paratum fuisse lectum pror» sus ad instar pulvinarium quae Diis exstruuntur*: de quibus » fuse nos alibi. Exemplum habes apud Hesychium, in » [illegible]λακίς, & similibus veterum locis. De eo convivio plu» ra Aelianus. « CASAUBONUS. — Eumdem vide ad Sue-

e tonii Iulium, cap. 76. Aeliani autem vide Varias Historias loco cit. Vox μεγαλοπρεπέστατα cum sequenti particula ἢ nescio cuius male seduli hominis operâ in editos libros illata erat: nonnisi ὑψηλότατα καὶ ἱεροπρεπέστατα agnoscit uterque noster codex mstus. Apud Aelianum quidem est, καὶ ἦ. μεγαλοπρεπὲς τὸ δεῖπνον. Pro ὑψηλότατα autem apud Nostrum equidem ὑψηλοτάτης malebam.

Ibid. καὶ τῶν ἀπὸ γῆς (perperam ἐπὶ γῆς ms. *Ep.*) πάντων ανω ἀπαρχαί. In scriptura, quam exhibebant editi libri, καὶ τῶν ἀπὸ γῆς πάντων καρπῶν ἀπαρχαί, nihil desiderares, si addicerent veteres manu exarati. Nec tamen diffitendum, percommode *abesse posse* vocabulum καρπῶν; quod prorsus etiam ignorat ms. *Ep.* Cuius loco quum ανων (sic) in ms. *A.* scribatur; notum est quidem significari illo scripturae compendio vocabulum ἀνθρώπων: sed, ei vocabulo non esse hîc locum, satis adparet. Quare suspicatus sum, per errorem esse illud huc invectum, cum ανω olim scriptum fuisset, id est, ἐπὶ τῷ βωμῷ, *superne, in altari.*

f καὶ τέλος ὁ καινὸς Ζεὺς, μετὰ τῶν ὑπηκόων γελώμενος, θέων ἔφυγεν ἐκ τοῦ συμποσίου. Cum nec post Ζεὺς nec post γελώμενος commata vulgo essent interposita; tacite sic edidit CASAUBONUS, μετὰ τῶν ὑπηκόων γελώμενος θεῶν: cui praeiverat DALECAMPIUS, in versione sic ponens, *novus ille Iupiter cum subiectis ac morigeris Diis irrisus.* Commode id quidem, sed refragantibus vetustis libris: nam nostri certe mssti ambo cum ed. Ven. & Bas. θέων ἔφυγεν exhibent, id est, *cursu se proripuit.* Similiter, ἀπιὼν ᾤχετο, ait Aelianus. *Ibid.* ὡς Ἡγήσανδρος ἱστορεῖ. *Hegesander*, puto, ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι, saepius citatis a Nostro.

AD CAP. XXXV.

Καὶ Θεμίσων δ' ὁ Κύπριος. Eiusdem hominis rursus meminit auctor noster lib. X. pag. 438. d.

a ἀλλ' ἔθυον αὐτῷ. Sic ms. *Ep.* ἔθυον δὲ αὐτῷ, absque ἀλλὰ, ms. *A.* ἀλλ' ἔθυον δὲ αὐτῷ ed. Ven. & Bas. iunctâ utrâque particulâ. Inde ἀλλ' ἔθυον τε ed. Casaub.

De versibus illis, Ἀθανασίαν κήρυκα &c. vide p. 289. a. ibique notata.

AD CAP. XXXVI.

ὡς καὶ Ἡγήσιππος ἐν Ἀδελφοῖς παρίστησι. »Redit »auctor ad cocorum arrogantiam: cuius testimonia ali»quot ex antiquis Comicis recitat hoc loco. Incipit ab eo »quod petitum ait e *Delphis Hegesandri.* Mihi vero & auctoris »nomen suspectum est, & fabulae. Quis legit apud veteres »Hegesandrum inter Comicos? quis *Delphos* comoediam »usquam invenit nominatam? Censeo legendum ex libro »nono, [IX. 405. e.] Ἡγήσιππος ἐν Ἀδελφοῖς: licet re»clamantibus & msstis & Epitoma. *Hegesippi* Comici Sui»das aliique meminerunt. *Adelphos* autem multi docue»rant: ut Menander, Hegesippus, Diphilus; & apud La»tinos, Terentius, ac L. Pomponarius, Atellanarum poë»ta.« CASAUBONUS. — Certissimam istam esse Casauboni coniecturam merito iudicavit VOSSIUS, DE Historic. Graec. lib. III. pag. 372. (cui suffragati sunt VALCKENAER ad Eurip. Phoen. pag. 233., & PIERSON ad Moer. pag. 74.) quam quin in contextum reciperem dubitare non debui; licet & noster codex ms. uterque in curruptum poëtae nomen, & membr. *A.* in truncatum fabulae titulum (quem suo more omisit Abbreviator) consentiant. Haeserat in animo librariorum *Hegesandri* nomen, paulo ante commemoratum. Quod antem Δελφοῖς pro Ἀδελφοῖς scripserunt: tot exstant nominum initio truncatorum exempla, ut eo minus mirum esse debeat, si Α ante simillimae formae literam Δ intercidit. Cui errori hoc loco etiam illud praeterea ortum dare potuit, quod animo nonnullorum obscure obversaretur cognomen ὁ Δελφὸς, (i. e. *Delphicus*, vel *Delphensis*) quod *Hegesandro* aliâs tribuere Athenaeus solet. Nec vero dissimulandum, citari etiam apud eumdem Nostrum, *Philemonem* ἐν Δελφοῖς, lib. XIII. p. 569. d. ubi mireris vulgatum defendi a Casaubono, neque ullam contra istum fabulae titulum dubitationem vel a Grotio in Excerpt. p. 765. vel a Bentleio in Emend. in Menandr. & Philem. p. 112. moveri. Et ibi quidem Graecum Δελφοῖς latine *Delphis* reddidit Grotius cum Dalecampio, *Delphensibus* vero Clericus, in Fragm. p. 297. Ego vero non video cur dubitemus, quin perinde ibi atque hic ἐν Ἀδελφοῖς legendum fidenter pronunciemus. Caeterum Ἀδελφοὺς fabulam docuit etiam Euphron. *Mox*, παρίστησι recte dedere msti. Temere παρίστασι edd.

b *Vers.* 1 - 3. »Primis huius ῥήσεως verbis occurrit poëta »auditorum fastidio. Quia enim a multis poëtis tractatum »fuerat hoc argumentum, ut sibi audientiam faciat *He-»GESIPPUS*, (ita enim posthac appelletur) initio pollice-»tur, *dicturum se aliquid novi*. Plurimos Comicorum lo-»cum hunc attigisse, & in Attico theatro *coquorum arro-»gantiam* exagitasse, docet clare Athenaeus; qui tot lo-»cis tam multa eiusdem sententiae, mirâ patientiâ, de-»scripsit. Quam multa iam huius argumenti libro III. »[immo libro IV. haud longe ab initio] recitata sunt? »Ecce iterum paginas aliquot in ea re occupatas. Libro »IX. [pag. 376 sqq.] invenies nihilo pauciora, aut plura »fortasse. Etiam libro XIV. extremo, eâdem oberratur »chordâ. Ex his omnibus intelligere est, cur poëta ser-»monem hunc ita ordiatur:

»Βέλτιστε, πολλοῖς πολλὰ περὶ μαγειρικῆς
»εἰρόμεν' ἐστίν. ἢ λέγων φαίνου τί μοι
»καινὸν παρὰ τοὺς ἔμπροσθεν, ἢ μὴ κόπτε με.« CA-

SAUBONUS. — *Vers.* 2. εἰρημένα plene scribitur in msstis: quod hoc loco teneri etiam poterat. *Ibid.* Pro τί μοι, quod erat editum, τι λν enotatum est ex ms. *A*. Id vero haud dubie ex τι δ' ἂν ortum: (Λ ex Δ, evanidâ imâ lineolâ:) quod, ut peraptum huic loco, recipiendum putavi. μοι ex recentiorum est emendatione. Verba ista, ἢ λέγων &c. cum pluribus versibus sequentibus omisit Abbreviator, post εἰρημένα ἐστὶν sic pergens: ἔπειτα ἐπάγει· ὡς ἐγὼ πάντα τὸν βίον &c. quae septimo versu leguntur. In fine *vers.* 3. rursus plene sic scribunt membr. *A*. κόπτε ἐμέ. Unde κόπτ' ἐμὲ, quam (ut vulgo) κόπτε με, edere malui. De illo usu verbi κόπτειν, notione *obtundendi*, *molestiam creandi*, *enecandi*, conf. quae notavit PIERSON ad Moer. pag. 74. ubi loca huic parallela collegit ex Nostri libro IX. pag. 378. b. & pag. 404. b.

»*Quartus* & *quintus versus* corrupti sunt:

»Οὐκ· ἀλλὰ τὸ πέρας τῆς μαγειρικῆς * εὗρε
»εὕρημα μόνον εἰδέναι τῶν νομιζομένων ἐμέ.

»Lego:

»Οὐκ. ἀλλὰ τὸ πέρας τῆς μαγειρικῆς τέχνης
»εὑρηκέναι τὰ νῦν νόμιζε μόνον ἐμέ.

»Propius accedere ad editae lectionis vestigia non possu-»mus.« CASAUBONUS. — Nil iuvant membranae; quae nihil ab editis discedunt, nisi quod *asteriscum* ignorant,

quem primus Editor hic, ut subinde alibi, non ut *defectus* alicuius, sed ut *corruptelae* notam adposuit. Pro mendosa autem voce ε ὖ ρ ε, videri Σ ύ ρ ε legendum, tam ingeniose quam modeste adnotavit eruditissimus CORAY, in notis msstis; ad vicesimum versum provocans, ubi idem nomen occurrit. Quae mihi emendatio tam certa visa est, ut haud cunctanter recipiendam iudicarem. Quisquis meminerit σ literam in vetustis codicibus simillimam formam literae latinae C referre, ab illaque forma literam graecam ε nonnisi exili lineolâ transversâ, quae facile evanescat, differre, is σ & ε literas passim a librariis permutatas non mirabitur: quo de genere cum alibi passim a nobis dictum est, tum ad Polyb. XI. 9, 5. Hoc loco, Σ ύ ρ ε, pro εὖρε legendum monuerat etiam olim *Sam.* PETITUS, Miscell. VI. 4. At proximum versum minus feliciter idem *Petitus* curavit, sic legens: b

εὕρηκα, μόνον εἰδέναι τῶν νομιζομένων ἐγώ.

Ubi, ut taceam metrum prorsus pessumdatum, miro quodam commento ἐγὼ pro φημὶ ἐγὼ accepit, ad IX. 378. a. provocans, cuius tamen loci diversa ratio est. Graeca autem ista latine sic ille reddidit: *Ad summum artis coquinariae perveni, o Syre: atque me unum inter illos, qui eam scire se putant, optime callere ego aio.* Equidem, in librorum vestigiis latere id ipsum, quod edidi, mihi persuaseram:

εὑρημένον εἰδέναι νομίζε μόνον ἐμέ.

Ad particulam οὐκ: (*vers.* 4.) intelligendum, οὐ κόψω σε: *non te obtundam vanis sermonibus, quibus nihil novi contineatur.*

Vers. 8. Multo aptius huic loco est praeteritum perfectum, ἐ ξ ή τ α κ α, quod dedit codex uterque msstus, quam aoristus ἐξήτασα. *Vers.* 9. βεμβράδων cum edd. tenet ms. *A.* De eo vocabulo satis superque haud multo ante dictum est. *Ibid.* τ ρ ό π ο υ ς dedit codex uterque. Intellige, ἐξήτακα τοὺς βεμβράδων τρόπους ὅσοι εἰσί. Cum τρόπος in sing. esset editum, adnotaverat CASAUBONUS: »Malim τρόποι: vel sic, βεμβράδων δ' ὅσα.« c

Vers. 13. τὰ βάπτ' ἔχοντες. »Recte vertit Dalec. *atrati.* Propius tamen ad Graecam vocem accessisset, si dixisset *colorati.* Ita Graeci & Latini ambitum earum dictionum circumscribunt. Verum haec observatio alius est loci.« CASAUBONUS. — *Atratas vestes* in luctu gestare solitos Graecos, cum aliunde notum, tum ex illo

c Periclis verbo, apud Plutarch. De Sui Laude, Opp. T. II. pag. 543. cum ait, ὅτι δι' αὐτὸν οὐδεὶς Ἀθηναίων μέλαν ἱμάτιον ἀνείληφε. Eoque sensu haud dubie hîc βαπτὰ pro μέλανα dixit poëta. Conf. Kirchmann De Funerib. Romanor. II. 17. Longe vero diversa notione βαπτὰ ἱμάτια dixerat Aristoph. in Plut. 530. *vestes nuptiales* intelligens, *variegatas*, aut *purpureas*.

Vers. 17. Φακῆν παρατιθεὶς &c. »Male capiunt, qui »[cum Dalecampio] putant esse coqui: pronunciatur »enim [ille versus] ab eo quicum ipse loquitur. In *sili-»cerniis* & circumpotationibus, quas mortui caussa agita»bant, non exquisiti cibi apponebantur, sed e vilioribus; »cuiusmodi sunt *lens & membrades*. Ideo miratur iste, quî »potuerit fieri, ut in tali convivio praestaret quod mo»do dicebat. Quaerit igitur mirabundus, an ex ritu *len-»tem & membradas* ferali coenae illi adhibuerit.« Casaubonus.

Vers. 18. ἐὰν δὲ δὴ λάβω. Bene sic edd. sive ex primi editoris emendatione, sive ex docti cuiusdam ante eum librarii. Manifeste mendosum erat ἐὰν δὲ μὴ λάβω, quod est in vetustis membr. *A*. Recte vero negatio abest in ms. *Ep*. sed labat ibi metrum.

d *Vers.* 19. καὶ τοὐπτάνιον ἁρμόσωμ' ἅπαξ. Quod vulgo hic consentientibus msstis legebatur, τοὐπτανεῖον, id penultima brevi fuisse efferendum, τοὐπτάνιον, docuit Valcken. ad Eurip. Phoen. pag. 253. Confer supra notata ad Athen. III. 102. f. T. II. pag. 201. Porro cum ἁρμόσω μ' disiunctis vocibus esset editum, quod ἁρμόσω με valebat; tenens istud idem Valckenarius, praecedentem καὶ particulam in κἀς mutandam censuerat, ut esset κἀς (i. e. καὶ ἐς) τοὐπτάνιον ἁρμόσω μ' ἅπαξ, *& ad culinam semel me comparavero*. Sed uterque noster codex, ἁρμόσωμαι plene scriptum exhibens, ostendit ἁρμόσωμ' una voce, in verbo medio, fuisse scribendum: quâ adoptatâ scripturâ, nihil amplius desiderabatur. Valet autem ἁρμόζομαι, perinde atque activa forma ἁρμόζω, *adapto*, *compono*, *concinno*, *instruo*, & similia.

Vers. 22. Pro οὐδεὶς, quod invito metro erat editum, οὐδὲ εἷς scribendum monuit Casaubonus. Sic vero plane dedit uterque noster cod. ms. & cum his Eustathius ad Od. μ'. pag. 471, 33. (ubi etiam ἁρμόσωμαι ἅπαξ, sicut in eisdem codd.) Porro pro ὁ δμῆς, habent ὁ σμῆς ii-

dem mssti & Eustathius; quod praeferendum editae scripturae docuit PIERSON ad Moer. pag. 59. ex Thoma Mag. qui 'Οσμὴ, ait, 'Αττικόν. ὀδμὴ δὲ, 'Ιωνικόν. Idem *Piersonus*, pro ὑπὸ τῆς ὀσμῆς γὰρ, leviter transpositis verbis ὑπὸ τῆς γὰρ ὀσμῆς legendum censuit: puto, quod desiderare hoc iambici metri rationem existimaret. In quo quidem non repugno auctoritati viri, cuius & doctrinam & iudicium maximi facio: sed videndum puto, ne in ὀσμῆς prima syllaba corripi potuerit. Statuerat sane Toupius, in Praefat. Partis II. Emendation. in Suidam, concursum literarum σμ nonnisi debilem (quam vocant) efficere positionem: cui quidem repugnantem novimus Brunckium nostrum in Notis ad Sophoclis Electr. vs. 21.

Versus 25 *cum seqq.* sic editus legebatur:

ἑστήξετ' ἀχανὴς προσπεπατταλευμένος
ἄφωνος, ἄχρις ἂν αὐτὸν τῶν φίλων βεβυσμένος
τὴν ῥῖν' ἕτερός τις &c.

Ibi postquam perperam insertam vocem αὐτὸν notavit PIERSON l. c. eiiciendamque monuit, haec adiicit: » Nisi » quis ἄφωνος e glossemate ortum putet, & scribi debere,

» ἄχρις γ' ἂν αὐτὸν τῶν φίλων βεβυσμ.

» quae coniectura *Valckenario* blandiebatur; & mihi quo» que, antequam Eustathium inspexeram, in mentem ve» nerat. « — VALCKENARIUM vide ad Herodot. VII. 33. Ac habet sane prorsus eam speciem vocabulum ἄφωνος, ut ex interpretamento vocis ἀχανὴς videri debuerit irrepsisse. Sic quidem interpretatur Hesychius: 'Αχανής· ἄφθογγος, ἄφωνος, μὴ ἀνοίγων στόμα. Pariterque Suidas: 'Αχανής· ὁ μὴ κεχηνὼς, καὶ ἄφωνος, ὁ ἐκπεπληγμένος σιωπῇ. Sed quoniam in praedicto versu non modo Eustathius, (loco paulo ante cit.) &, unde is sua hausit, Epitoma Athenaei, verum etiam veteres membr. *A.* pronomen αὐτὸν ignorant; hoc ipsum potius, ut ex recentioris librarii interptetamento invectum, abiicere debuimus. Porro, quum pro ἄχρις ἂν non modo ms. *Ep.* ἄχρι ἂν perspicue daret, sed & eadem vocis forma in mendoso ἄχαριαν, quod hic habet ms. *A.* haud obscure contineretur, tenendam hanc formam, ut magis Atticam, putavi. Vide Thomam M. pag. 135. & quos ibi laudant interpretes. De vi vocabuli ἀχανὴς ex professo disseruit Pierson l. c.

Vers. 29. πολλοὺς - - οἶδα τῶν καθημένων. » Absurde e » vero docti [unum *Dalecampium* dicit] corrigunt κατα-

» κειμένων, & pessime vertunt *ex accumbentibus*. Non anim-
» advertebant, licentia comica perstringi a poëta *spectato-*
» *rum* nonnullos, qui bona sua liguriendo in ventrem con-
» diderant omnia. - - - *Multos novi* [ait] *ex iis qui se-*
» *dent spectantes, qui, ut operâ meâ possent uti, facultates om-*
» *nes suas absumserunt.* «

τῶν παρὰ Πινδάρῳ Κηληδόνων. » Non facile est divinare,
» quid Pindarus nomine Κηληδόνων intellexerit eo loco,
» quem tangit hic Athenaeus. Interpretes quidem [nempe
» rursus, unus Dalecampius] pronunciare non verentur,
» quas vocavit Homerus *Sirenas*, dictas fuisse Pindaro κη-
» ληδόνας. Athenaeus tamen hoc non dicit, nisi placeat
» *eadem* esse, quae dicuntur *similia efficere*; quod ineptum
» nimis & ἀσυλλόγιστον. Quare Athenaei verba non ali-
» ter accepit Eustathius, cum ad Ὀδυσσ. λ'. exponens il-
» la [vs. 333.] οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, κη-
» ληθμῷ δ' ἔσχοντο: tum ad sequentem ῥαψῳδίαν, [ad
» Od. μ'. pag. 471, 28.] ubi scribit: Ἰστέον, ὅτι Πίνδαρος
» κηληδόνας λέγει ποιούσας τοὺς ἀκροωμένους ἐπιλαθέ-
» σθαι τῶν τροφῶν ὑφ' ἡδονῆς, καὶ οὕτως ἀφαναίνεσθαι. οὐ
» πάνυ δὲ δῆλον, εἴ τε κηληδόνας ἐκεῖνος ἐπιθετικῶς τὰς
» Σειρῆνας λέγει, διὰ τὸν κατ' αὐτὰς, Ὅμηρος ἂν εἴποι,
» κηληθμόν· εἴ τε καὶ ἄλλα τινὰ ᾠδικὰ δαιμόνια. Fatetur
» EUSTATHIUS, *nescire se plane, quomodo accipi debeat apud*
» *Pindarum vox* κηληδόνες: *posse enim vel epitheton esse Sire-*
» *num, vel alia quaedam suavis cantus numina.* « CASAUBO-
NUS. — Κηλημόνες scribitur (editur certe) apud Pausa-
niam, in Phocicis cap. 5. pag. 810. ubi citatur *PINDARI*
versus huiusmodi:

χρύσειαι δ' ἐξ ὑπερῴου ἄειδον κηλημόνες.

De usu verbi ἀφαναίνεσθαι nonnihil adnotavit Toup,
in Curis Noviss. in Suidam, pag. 181 sq. &, quem ille
laudat, Küsterus ad Aristoph. Thesmoph. 813.

AD CAP. XXXVII.

Νικόμαχος - - παράγει τινὰ μάγειρον ὑπερβάλλοντα
τοὺς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίτας. In illorum verborum la-
tina versione, praeeunte DALECAMIPO supplevi ista, *in-
solenti vaniloquentia superantem. Dionysiacos* (id est,

Bacchicos) *artifices* idem DALECAMPIUS, in ora, interpretatus est »*Ludiones*, *histriones*:« haud paulo commodius, puto, quam Gallicus interpres, sic vertens, *le corps des ouvriers consacrés au culte de Bacchus.* Vide Lexicon Polybianum, voce Τεχνίτης: & Wesseling. ad Diodor. IV. 5.

NICOMACHI comici *Eclogam* Excerptis suis inseruit GROTIUS, pag. 883 sq. cuius Latinam versionem Graecis versibus subieci, nonnisi uno aut altero verbo (vers. *6.* & 10.) mutato. In distinguendis colloquentium partibus, in hac aliisque similibus Eclogis paulo commodius facturum me fuisse intelligo, si *coqui* partes in Graecis versibus ubique notâ *M.* in Latinis vero notâ *C.* distinxissem.

Vers. 5 - 7. — B. Μὰ Δί', ἐγὼ μὲν οὐκ f
ᾤμην. A. Ἴσως, ὅσον μαγείρου διαφέρει
μάγειρος, οὐκ οἶσθ'; —

Rectius in his distincta erat oratio in ed. Ven. & Bas. quam in ed. Casaub. Recteque in Dalecampii versione distributae signataeque partes colloquentium. Quo respexit CASAUBONUS, cum in Animadverss. scriberet: »In *NI-*»*COMACHI versibus*, melius quaedam distincta sunt in La-»tino textu, quam in Graeco: quem inde licet corrigas.« — Ad verbum ᾤμην (quod cum editis tenet codex ms. uterque) e superiori oratione intelligendum δεῖν ἐξετάζειν τοῦτο ἢ πυνθάνεσθαι: quod commode DALECAMPIUS his verbis expressit, *id faciundum non putavi.* Quod quum non placeret GROTIO, orationem personae *B.* ille terminavit in ἐγὼ μὲν οὔκ. ac deinde *coqui* verba (*vs. 6.*) sic scripsit:

Ἦ μὴν ἴσως ὅσον διαφέρει διακόνου
μάγειρος οὐκ οἶσθ'; —

In eiusdem *sexti versus* fine effugerat & Casauboni & Grotii observationem, turbatum metrum. Sane vocalis α in διάκονος & διακονεῖν constanter longa, (de quo conf. notata ad IV. 170. f. & vide mox dein vs. 10.) non ferebat in fine senarii ista verba διαφέρει διακόνου, quae quidem in editionibus omnibus ibi leguntur. At non διακόνου, sed μαγείρου habet ibi mstus codex uterque: perquam commode ad sententiam, *quantum a coquo coquus distet:* id est, *quam sit coquus alius alio doctior solertiorque.* Quam sententiam minus percipiens iunior aliquis librarius, sive ipse Editor Venetus, ex versu 10. vocem διακόνου huc invexit. μαγείρου quidem hic etiam alios duos codices

Parisienses tenere, ex Villebrunii adnotatione intellexi. Sed, quum ne id ipsum quidem,

— ἴσως ὅσον διαφέρει μαγείρου,

ferret metri ratio, transponendae duae voces in hunc modum fuerunt:

— ἴσως ὅσον μαγείρου διαφέρει.

a Qui sequuntur *versus* 8 - 10. in editis sic scribebantur:

Τὸ γὰρ παραλαβόντ' ὄψον ἠγορασμένον
πότερον ἀποδοῦναι σκευάσαντα μουσικῶς
διακόνου 'στὶ τοῦ τυχόντος Ἡράκλεις.

Quos latine sic reddidit DALECAMPIUS: A. *Emptum & acceptum obsonium reddere antea concinne praeparatum ministri cuiusvis est.* B. *Papae, Hercules.* Quam versionem spectans CASAUBONUS, ait: » Melius legit Dalecampius » πρότερον, quam, ut est editum, πότερον. « — Et istud πρότερον ita fidenter recepit GROTIUS, ut vulgatae scripturae ne mentionem quidem facere in Notis (ut aliàs consueverat) dignaretur. Et nos summorum virorum auctoritatem secuti sumus: vereor ne temere & praecipitanter; quandoquidem meliora (ni fallor) indicabant veteres membranae. Nam Epitoma quidem parum iuvabat: in qua post illa verba, vs. 7. Εἴσομαι δέ γ' ἢν λέγῃς. omissis multis, sic pergit Abbreviator: Ἔπειτα αὐχήσας ὁ μάγειρος εἰδέναι τὸ ἠγορασμένον ὄψον σκευάζειν μουσικῶς, ληρεῖ ὅτι πρὸ τῆς μαγειρικῆς τέχνης πρότερον μαθεῖν δεῖ ἑτέρας τέχνας, ἀστρολογικὴν, ἰατρικὴν, &c. E quibus illud quidem colligas, Epitomatorem ista poëtae verba, Τὸ γὰρ παραλαβόντ' ὄψον &c. ut a *Coquo* pronunciata accepisse. At aliò ducunt nos vestigia scripturae, quam (ad *vers.* 10.) ex ms. *A.* in hunc modum enotatam reperio, διακόνουσ τούτου τυχόντος. Qua in scriptura minime obscure contineri haec verba videntur, διακόνου 'στ' οὐ τοῦ τυχόντος, id est, διακόνου ἐστὶν οὐ τοῦ τυχόντος. Quae si, servatâ (*vs.* 9.) librorum scripturâ πότερον, *interrogative* accipias, totamque istam ῥῆσιν eidem homini tribuas, qui operam coqui locaverat, istaque modo dixerat, Εἴσομαι δέ γ', ἢν λέγῃς: existit (puto) percommoda sententia haec: *At sciam, si tu dixeris. Nam, acceptum piscem emtum reddere scite paratum, nonne hoc est famuli cuiuslibet?* Illud unum, p[illegible] ista sententia, paulo insolentius poterit videri, quod particula οὐ proxime ante τοῦ τυχόντος, non ante διακόνου posita sit. Quare de constituenda

huius loci scriptura integrum penes eruditum lectorem a iudicium esto!

Etiam sequentes *versus* 12 - 16. non carent difficultate: in quibus nihil quidem ab edita scriptura dissentiunt membranae. Ibi igitur statim, quum haud perspicuum esset, unde penderet genitivus ὧν, (*vers.* 13.) suspicatus eram pro πάνυ (in fine *vs.* 12.) forrasse legendum ἄνευ, ut ἄνευ ὧν esset, *absque quibus scientiis*. Tum vero rursus ταύταις (*vers.* 14.) non videbatur ad illas ἐνδόξους τέχνας, quas modo dixerat, referri posse; sed ad τὴν μαγειρικὴν τέχνην referendum videbatur pronomen: quare placebat GROTII emendatio, ταύτῃ. Quam in sententiam praedictos versus etiam DALECAMPIUS acceperat, sic reddens:

Artes multas proferam celebres admodum,
quas recte si quis ediscere negligat, non licet
hanc adire confestim. —

Id ipsum vero, quod nos Graece ἄνευ ὧν dicendum fuisse suspicabamur, GROTIUS ita effici posse existimaverat, si, tenendo (*vers.* 12.) ἐνδόξους πάνυ, deinde pro ὧν τὸν μαθεῖν βουλόμενον, sic scriberetur, ut edidit ipse,

ὧν μὴ μαθεῖν βουλόμενον ὀρθῶς, οὐκ ἔνι
ταύτῃ προσελθεῖν εὐθύς. —

Ubi non video, cur non eâdem operâ ὧν in ὃς mutarit,

ὃς μὴ μαθεῖν βουλόμενος.

Caeterum etiam in his, quae deinde sequuntur, multis adhuc difficultatibus premitur hic locus. Nam, ut illam extundas sententiam, quam GROTIUS in versione, Graecis a nobis subiecta, expressit: (cui consentit DALECAMPIUS, sic pergens:

Antea namque convenit
Picturam attingere. Hanc scilicet ante culinariam
oportet didicisse, artesque multas alias.)

alia adhuc mutanda fuerint; velut illud *vers.* 15.

ζωγραφίας ἧφθαι. ταυτὰ καὶ μαγειρικῆς &c.

Ubi quod GROTIUS posuit,

ζωγραφίας ἧφθαί τι. καὶ μαγειρ.

id quidem non magis, quam vulgatum, conveniebat metro. Sed oportebat,

δεῖ ζωγραφίας ἧφθαί τι. καὶ μαγειρ.

aut aliquid simile. Nec vero dissimulandum est, violentum esse, ταυτὰ in τὶ mutare. Porro mirum videri debet, quod, postquam dixisset, ἔμπροσθε (scil. τῆς μα-

a γειρικῆς) δεῖ ζωγρ. ἧφθαι, tum rursus veluti de novo incipiat dicere, καὶ μαγειρικῆς πρότερον μαθεῖν δεῖ. Quibus ex posterioribus verbis perquam fit probabile, illud superius ἔμπροσθε pertinere ad *alias quasdam artes, quas cum culinaria ita conferat coquus*, ut dicat, *quemadmodum sunt aliae quaedam nobiles artes, ad quas non continuo accedere liceat, nisi prius alias attigeris; eamdem esse rationem culinariae.* Sic ταυτὰ suo loco stabit, valebitque κατὰ ταυτὰ, *eodem modo, similiter.* Sic etiam vox πάνυ *vers.* 12. stare poterit; itemque pluralis ταύταις *vers.* 14. Parum commodus tamen manebit ille genitivus ὧν, a verbo μαθεῖν pendens; pro quo ἃς utique malim; nisi eodem modo ὧν μαθεῖν dici potuit, quo paulo post ὧν εἰδέναι ait. Denique *initio versus* 15. mendam adhuc prodit labans metrum. In eamdem fere, quam dixi, sententiam locum hunc accepit Gallicus interpres, suo sermone sic reddens: *Je pourrois vous citer içi plusieurs arts très-honorables qu'il n'est pas possible d'apprendre directement, si l'on veut les bien savoir: mais il faut, par exemple, apprendre d'abord la peinture. C'est ainsi qu'avant d'apprendre la cuisine, il faut préalablement avoir étudié d'autres arts.* Caeterum simillimam huic iactantiam coqui vide lib. IX. pag. 378.

b *Versum* 17. cum sic vulgo editus legeretur,

ὧν εἰδέναι σοι κρεῖττον ἦν μοι πρὶν λαβεῖν:

» plane se eum non intelligere « ingenue professus est CASAUBONUS. Dalecampius latine sic reddiderat: *Me priusquam accerseres, notum hoc esse tibi satius fuit.* GROTIUS, sic vertens, *intererat mea haec scire te priusquam me conduceres:* multaque in Graecis mutans, illud ipsum verbum tenuit, in quo menda latebat. Nempe non compertum ille habuerat, λαλεῖν scribi in vetustis membranis: ac poterat cum insigni specie veri verbum λαβεῖν (quod editiones omnes hîc agnoscebant) notione *conducendi* accipi, quemadmodum alibi subinde *comparandi emendique* notione usurpatur. Nos, adoptatâ membranarum scripturâ, nihil praeterea mutandum duximus, nisi ante μοὶ πρὶν λαλεῖν leviter distinguendam orationem. Sententia est: *Quae scire tibi satius erat, priusquam me adloquereris*, id est, mecum ageres de opera mea tibi locanda. Insolens quidem dictio, ὧν εἰδέναι, pro ἃ εἰδέναι: sed poterat hominem qui doctus videri volebat, consulto ita loquentem inducere poëta, imperitâ imitatione Homericae dictionis τόξων εὖ εἰ-

δὼς, & similium. Porro, sicut h. l. λαβεῖν pro λαλεῖν te- b
mere editum erat, sic pag. 292. b. λαβὼν pro λαλῶν posuerant.

Vers. 19. »Quid appellet τῶν ἰχθύων τὰς τέχνας, pa»rum assequor. Nam interpretatio, quae in promtu est, »sententiam frigidiusculam videtur continere.« CASAUBONUS. — *Parandi artem* interpretatus erat Dalecamp. GROTIUS, τἀσθενῆ corrigens, adnotavit: » Legebatur καὶ τὰς »τέχνας, nullo sensu. « — At τέχνας fortasse dixerit morem piscium, certo anni tempore latibulis se condendi, & id genus alia.

Vers. 25. Cum Τοὐπτανεῖον (ut pag. 290. d.) editum esset, monuit CASAUBONUS: Scribe:

»Τοὐπτάνιον ἡμεῖς σφαῖραν εἶναι τιθέμεθα.

»Non hoc autem dicit coquus, e culinae totius ambitu »locum deligi, ubi omnia artis totius officia exerceantur: »sed hoc potius, culinam sic dividi a coquis solitam, ut »singulis artis suae partibus proprium locum assignent. — In τοὐπτανεῖον consentiebat ms. *Ep.* Ad veram scripturam propius accedit ms. *A.* τοὐπτάνειον antepenacute scribens. Pro σφαῖραν quum operarum lapsu in ed. Bas. σφαῖρον fuisset expressum, error ille per omnes tres editiones, quae Casauboni nomen praeferunt, continuatus est.

Vers. 29. Οὗτος, πέπεισμαι. Sic recte veteres libri c
ambo: id est, *Heus tu, credo.* Sic Aristoph. Plut. 439. 1100. & saepius alibi. Quod quum parum intelligerent recentiores, in Οὕτως mutarunt. *Ibid.* μὴ λαλῇς dedit ms. [illegible] Pro quo perperam μὴ λαλεῖς ms. *A.* Inde denique μὴ λάλει edd.

Vers. 36. »Scribe ἐμοὶ, non ἐμόν. Est autem obscu- d
»rior sententia, propter aliquot verborum traiectionem »audaciorem. Tirones ordinent sic: Ἤδη τὸ ποῦ ἕκαστα »τεθήσεταί μοι μετὰ νοῦ, καὶ τὸ συμμέτρως, μεταφορά »ἐστι παρὰ τακτικῆς τέχνης. *Praeterea ubi quaeque mihi sint »collocanda ex arte & convenienter, id translatum est de discipli»na tactica.* Vide quam alienam sententiam poëtae affin»xerint qui sunt aliter interpretati.« [Dalecampium dicit: cuius nihil adtinet versionem huc transscribere.] »*Ta»ctica* ars docet imperatores, quomodo instrui acies de»beat. Ex ea [se] didicisse ait coquus *rectam & artificiosam »paropsidum ac lancium super mensa collocationem:* in quo »positam esse artis suae perfectionem, disputat alius co-

d » quus libro nono. [pag. 378. e. f.] Ideo Archestratum » vocat auctor hoc libro, τὸν τῶν δείπνων λοχαγόν. Epito- » mator distinguit post συμμέτρως ἐμόν: & cum superioribus » illa connectit. Quare ex eius lectione hoc dicet coquus: » *quod scias in conditura ciborum uti iudicio & servare modum,* » *id ex medicinae notitia se habere.* « CASAUBONUS. — Nempe post ista verba καὶ τὸ συμμέτρως ἐμόν. sic pergit Epitomator: Ἔπειτα δεικνύει ὁ μάγειρος ὅτι καὶ τακτικῆς ἐστι τὸ εἰδέναι ἕκαστα ποῦ τεθήσεται. Pro ἐμὸν adoptavit GROTIUS ἐμοὶ, quod a Casaub. propositum est. Mihi videbatur, teneri posse librorum scripturam, intelligendo τὸ ἐμὸν μετὰ τοῦ καὶ συμμέτρως πάντα ποιεῖν. Quod *vers.* 37. περὶ Τακτ. scribitur in ms. *A.* id ex vers. 30. repetitum: recte vero παρὰ correctum videtur ab Editoribus. τακτικᾶς, pro τακτικῆς, error operarum erat, ex editione Ven. in alias omnes propagatus.

Versus 38 & 39. nullâ in fine prioris versus interpositâ distinctionis notâ, sic erant editi:

ἀριθμῷ τῷ πλῆθος εἰδέναι μαγειρικῆς
οὐθεὶς ἕτερός σοι πρὸς ἐμὲ καὶ γραφήσεται.

Ibi CASAUBONUS: » Ἀριθμῷ τὸ πλῆθος εἰδέναι μαγειρικῆς. » *Coquinae* artis *est, numero cognoscere multitudinem.* Docet, » quomodo arithmeticae cognitio necessaria sit coquo. Lo- » catur deinde qui coquum conduxerat, & ait, Οὐδεὶς » ἕτερος πρὸς ἐμὲ καὶ γραφήσεται. Lego, πρὸς ἐμέ γ' ἐγ- » γραφήσεται: *Nemo alius, praeter me, huic albo inscribe-* » *tur.* Dixit coquus, sibi necessariam esse arithmeticae co- » gnitionem, ut convivarum numerum inire possit. Nunc » ille ait, nihil ei iam numerorum scientiâ fore opus: » quia uni solique sibi parari velit a coquo coenam. « — Equidem in constituendo priori versu adsensus sum GROTIO, Ἀριθμητικῆς pro μαγειρικῆς scribenti. Idem vocabulum ἀριθμητικῆς manifeste desideratur etiam in Epitomatoris scriptura; qui post verba paulo ante adlata, sic pergit: τὸ ἀριθμεῖν τὸ πλῆθος, ἣν καὶ αὐτὴν δεῖ προειδέναι τὸν μάγειρον. In istis autem verbis finem ille fecit huius eclogae. *Versu* 39. GROTIUS, τάδε γραφήσεται corrigens, longissime a Casauboni interpretatione recessit. Equidem neutri doctissimorum virorum plane adsentiri potui: sed coquo haec tribuens cum Grotio, tenendam vulgatam scripturam, aut cum Casaubono γ' ἐγγραφήσεται legendum putavi. Sententia, ad verbum, haec mi-

hi inesse visa erat: *Nemo tibi alius contra me sese vel in-* d *scripseris;* id est, *profiteri audebit se istas artes me melius callere.*

Vers. 40. Cum absque distinctione, ἐν μέρει κἀμοῦ λέγε, scriberetur, haec adnotavit CASAUBONUS: »Distingue,

»Μικρὰ διάκουσον ἐν μέρει κἀμοῦ. Λέγε.

» *Nunc tu vicissim pauca ex me audi.* Haec *dominus.* Postre- » mum verbum est *coci.* Ἐν μέρει dicunt Graeci, & ἐν τῷ » μέρει. Res nota: sed hoc eo dico, ut maculam abster- » geam, quae Aeliani codices dehonestat. Variae Histo- » riae lib. IX. cap. 1. de Hieronis erga fratres amore lo- » quens: Τοῖς ἀδελφοῖς συνεβίωσε, τρισὶν οὖσι, πάνυ σφό- » δρα ἀγαπήσας αὐτοὺς, καὶ ὑπ' αὐτῶν φιληθείς. ἐν τῷ μέ- » ρει τούτῳ φασὶ καὶ Σιμωνίδῃ συνεβίωσε καὶ * Πίνδαρος. » Lege, καὶ ὑπ' αὐτῶν φιληθεὶς ἐν τῷ μέρει. Τούτῳ φασὶ » καὶ Σιμωνίδης συνεβίωσε καὶ Πίνδαρος. « —

AD CAP. XXXVIII.

Ὁ δὲ παρὰ τῷ νεωτέρῳ Φιλήμονι μάγειρος. Quamvis diserte τὸν νεώτερον Φιλήμονα nominet Athenaeus, tamen eclogam istam GROTIUS pag. 977. in superioris Philemonis fragmentis retulit, pag. 777. Inde etiam Clericus pag. 364. Fuit autem *PHILEMON iunior,* teste Suida, superioris Philemonis comici filius, comicus & ipse: cuius versus etiam nonnullos citavit Stobaeus, Serm. C. de Medicis & Medicina. Quod autem non adponitur hic ab auctore nostro *index fabulae,* e qua petiti sunt versus, quos citat; id plane contra ipsius morem factum; nisi statuamus, paulo superius declaratum esse titulum, qui hic desideratur. Atque id ita esse, facile sibi persuadebit quisquis cum hoc loco ea, quae supra pag. 288. leguntur, quaeque ibi a nobis adnotata sunt, contulerit. Corrupte in nostro ms. *Ep.* scribitur, Περὶ δὲ τῶν νεωτέρων Φιλήμων διδασκαλικός τις μαγ. pro Παρὰ δὲ τῷ νεωτέρῳ Φιλήμονι.

Vers. 1. »Claudicat pede uno versus primus e *PHILE-* » *MONIS* ecloga:

»Ἐάσαθ' οὕτως ἔχειν, τὸ πῦρ μόνον.

» Scribe, Ἐάσαθ' οὕτως τοῦτ' ἔχειν. « CASAUBONUS. — Ἐάσαθ' οὕτως οὖν ἔχειν placuit GROTIO. Nos BENTLEIUM secuti sumus, sic corrigentem, (in Emend. in Menandr. & Philem. pag. 131.) Ἐάσαθ' οὕτως, ὡς ἔχει. Nempe

postquam olim a syllaba praecedente absorpta esset vocu-e la ὡς, verbum ἔχει in ἔχειν est mutatum. *Vers.* 2. ὁπτοῖσι pro vulgato ὀπτοῖς correxit GROTIUS.

AD CAP. XXXIX.

f In *DIPHILI* ecloga ex fabula *Pictore*: » *Primi versus* »(inquit CASAUBONUS) corruptissimi sunt: ideo praeter-»missi a Breviatore. Ita libri omnes:

» Οὐ μὴ παραλάβοι σου θάμ' οὐ δράκων ἐγὼ,
» ἐπ' ἔργον οὐ μὴ διατελῆς τὴν ἡμέραν,
» τραπεζοποιῶν ἐν ἀγαθοῖς πολλοῖς χύδην.

» Dalecampius quam lectionem sibi fabricaverit, non di-»vino. Nos ita concinnamus:

» Οὐ μὴ παραλάβω τοὔψον, οὐδ' ἥκω γ' ἐγὼ
» ἐπ' ἔργον, οὗ μὴ διατελῶ τὴν ἡμέραν &c.

» Quando coquos conducebant, hoc primum fiebat, ut » omnia iis traderent opsonia. Hoc se[illegible] λαβεῖν & παρα-» λαβεῖν toties iam posita in superioribus; neque aliter » hic accipiendum. Nam (quod ex praecedentibus Athe-» naei verbis constat) negat cocus se opsonium ullum » tangere velle, aut ad opus accedere, ut iis operam na-» vet, qui non totum diem sint ipsum occupaturi, & qui-» dem in lautissimis lautitiis. Commune hoc omnibus me-» lioribus, ut ad levia, & quae facile aut brevi perfician-» tur, aegre trahi se sinant. « — Sic ille: cuius rationem secutus est GROTIUS, in Excerpt. pag. 789. DALECAMPIUS latine in hunc modum reddiderat:

Mea non equidem tibi sumam, nisi prius videro
quo in opere mihi sit impendendus dies
mensis bonis omnibus affluenter instructis.

Mea autem, quae (*vers.* 1.) dixit, in orâ interpretatus erat, *vasa mea & instrumenta coquinaria.* Haud absurde sane, ac satis ingeniose omnia. Ubi pro δράκων, δρακὼν legebat, *videns*, aor. 2. verbi δέρκω: tum θαμ' pro τάμ', id est, τὰ ἐμὰ acceperat: denique σου in σοι mutandum censuerat. Equidem, in δρακὼν adsentiens huic interpreti, teneri posse θαμ' per literam θ hactenus putavi, si θᾶμ' scriberetur, quod ex τὰ ἦμα contractum esset, idemque ac τὰ ἡμέτερα vel τὰ ἐμὰ valeret. In quo praeeuntem habui doctissimum DUTHEIL, a quo in Notis mssis propositam illam scripturam vidi, adiectâ Gallicâ

versione huiusmodi, *ne regardant point mon intérêt*: quam f
sententiam etiam in Latina versione expressi. Quae
praecedunt verba, & quae proxime sequuntur, ea idem
Vir doctus in hunc modum accepit: *Non je ne m'engage
point avec vous à aucun ouvrage*: commodissimâ utique sen-
tentiâ, sed quam e Graecis verbis, nisi nonnihil muta-
veris, aegre elicias. Placuerit fortasse alicui, Οὐ μὴ με-
ταλαμβάνω σοι - - τοῦ ἔργου: aut reperiet aliud
quid probabilius & expeditius, si quis id egerit. Ego,
nullam literam mutando, satis fortasse fore coniectave-
ram, si, pro ἐπ' ἔργον, unâ voce ἔπεργον scribere-
mus. Istud autem vocabulum, τὸ ἔπεργον, quod nusquam
quidem aliâs (quod sciam) reperitur, eâdem fere notio-
ne accipi posse statueram, quâ vocabulum ἐπεργία apud
H. Stephanum in Indice Thesauri exponitur, *operatio pe-
nes aliquem*, sive, *sociatus cum aliquo labor*, aut *operis so-
cietas*. Nempe, quod ex *versu secundo* intelligitur, (ubi
rectè διατελεῖ dedere nostrae membranae) colloqui-
tur hic coquus cum τραπεζοποιῷ, id est, *mensarum stru-
ctore*; (de quo genere ministerii dictum est lib. IV. pag.
170. e. f.) qui, cum operam suam locasset meretricibus
illis, de quibus vs. 38 sqq. dicit, nunc agebat cum co-
quo, persuasurus ei, ut opus secum partiri, & ipse quo-
que eisdem puellis suam operam in cibis parandis vellet
commodare.

Vers. 10. Cum sic olim ederetur, ναύκληρος ἀποθύει τις a
εὐθὺς &c. adnotavit CASAUBONUS: » *Si quis naucierus sa-
» cra facit ex voto, cuius est reus salutem nactus ex naufragio.*
» Ita interpretor ἀποθύειν hoc loco. Sed inveni, postquam
» haec scripsi, aliam lectionem in Epitoma, quae ad hanc
» sententiam praeit nobis. Habet enim εὐχὴν, pro εὐθὺς:
» vere omnino. Nausicrates, Naucleris, de mullis loquens,
» [apud Athen. VII. 325. f.]

» Αἷς καὶ θεὰν τιμῶσι φωσφόρον Κόρην
» δείπνων ὅταν πέμπωσι δῶρα ναυτίλοι.

» Euphron libro nono istorum: [nempe Athenaei libro-
» rum: pag. 379. f.]

» Πέμπτην ἔθυον ἡμέραν οἱ Τήνιοι
» πολιοὶ γέροντες, πλοῦν πολὺν πεπλευκότες. «

— At veram illam scripturam εὐχὴν non modo ms. *Ep.* sed
& membr. *A.* nobis dedere.

Vers. 11. Τὸν ἱστὸν, ἢ πηδάλια συντρίψας νεώς.

a Multiplici errore παδάλιόν τι scriptum erat in editionibus omnibus. πηδάλιόν τι habet codex ms. uterque; recte quidem scripta voce ab initio: sed nec terminationem ον, nec adiectam voculam τι, quae & alioquin haud satis commoda erat, metri ratio ferebat. Itaque cum GROTIO, & cum TOUPIO, (Emend. in Suid. P. III. p. 516.) πηδάλια correxi.

Vers. 12. ἢ φορτί' ἐξέρριψ' ὑπέραντλος γενόμενος. Sic editiones omnes & Grotius. Plene vero scriptum exhibent verbum, ἐξέρριψεν, codices nostri ambo: quod nunc quidem nullo pacto ferebat versus, nisi pro γενόμενος scripseris γεγώς. TOUPIO vero l. c. ita scribi istum versum placuit:

ἢ φορτία γ' ἐκρίψας ὑπέραντλος γενόμενος.

b *Vers.* 15 - 17.

ἐμοῦ δὲ ταῖς σπονδαῖσι διαλογίζεται,
τοῖς συμπλέουσιν ὁπόσον ἐπιβάλλει μέρος
τιθείς. τά θ' αὑτοῦ σπλάγχν' ἕκαστος ἐσθίει.

CASAUBONUS, postquam in sua editione *post* μέρος (*vs.* 16.) *interpunxisset* orationem, iunxissetque ista verba, (*vers.* 17.)

τιθεὶς τά θ' αὑτοῦ σπλάγχν' ἕκαστος ἐσθίει:

ad eumdem versum haec adnotavit: » Nimis cernunt » acutum, qui hic proverbium aliquod deprehendunt. « [Scilicet DALECAMPIUS, versum sic vertens,

Illic apposita quisque viscera sua comest:

in ora notaverat, proverbii speciem hoc habere.] » Contra affirmamus nos, simplicem & ἀσχημάτιστον esse ora» tionem. Verte: *& quisque sua viscera* (non corporis sui; » apage: sed victimae quam adolevit) *sibi apponens*, ea » *comedit.* σπλάγχνα accipe ut in illo Homeri,

» αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο, Ξεοῖσι δὲ μηρία καῖον.

» Vide ad librum III. « — De σπλάγχνοις, *visceribus*, nota sane res. Vide III. 123. a. & ibi not. Quod vero vir doctus verbum τιθεὶς (haud fere secus atque Dalecampius) *apponens sibi* interpretatus est: id vereor ne non ferat Graeci sermonis usus, qui pro ista notione verbum medium παρατιθέμενος desiderabat, ut VII. 276. c. & alibi. Quare GROTIUM probavi, qui sublato puncto post μέρος, (quod & veteres editiones ignorabant) verbum τιθεὶς ad superiora retulit. Nempe utrumque verbum, διαλογίζεσθαι & τιθέναι, ad *computandi* rationem

pertinet; ita quidem, ut διαλογίζεσθαι generatim significet *rationes inire, computum facere; τιθέναι* vero sigillatim, *in rationes referre, scribere, calculum ponere.* Conf. Reiskii Indic. Demosth. pag. 739. n. 9. Totum *versum* 17. praetermisit Breviator. *Vers.* 16. commode scribetur ἐπιβαλεῖ, quod CORAYUS maluerat: sed & vulgatum nullo incommodo teneri posse nobis visum erat.

Vers. 19. εὐπορηκώς. »Calamo scripti multi, εὐπορικὼς: »ceu esset ab εὐπορίζω: quo parum aut nunquam utun»tur Graeci.« CASAUBONUS. — εὐπορικὼς habet noster ms. *Ep.* Sed in εὐπορηκὼς, cum editis consentit ms. *A.* recte. Valet autem εὐπορεῖν non modo, *divitem esse, abunde habere;* sed & *divitias comparare, ditescere:* quae notio huius est loci.

Vers. 20. εἰς δέκ' ἐπὶ τῇ μνᾷ γεγονέναι καὶ δώδεκα. »Pono hypostigmen in fine huius versus: & separo haec »a sequentibus. Naucleri unus hic quaestus est, quando »merces, quas advexit, sic vendidit, ut *in singulas minas »lucri faceret drachmas decem aut duodecim.*« CASAUBONUS. — Ubi de numis agitur, notum est frequentissime Graecos nomen δραχμὰ subintellectum omittere. Nec vero satis hîc erat id de quo Casaub. monuit, ut interpungeretur oratio post δώδεκα: illud etiam moneri debebat, tollendum esse *punctum* quod in fine vers. praec. post περιχαρὴς in ed. Cas. & Bas. perperam positum est. Cohaerent etiam enim ista, περιχαρὴς γεγογέναι (scil. αὐτῷ) εἰς δέκα &c. *laetus quod ipsi rediissent*, vel, *quod lucratus esset ad decem* &c.

Vers. 21. λαλῶν τὰ ναῦλα, καὶ δάνει' ἐρυγγάνων. »δά»νεια ἐρυγγάνειν, *foenera eructare*: positum pro *iactare se »de magno lucro*: vel, *quaerere ubi pecuniam foenori collo»ces.* CASAUB. — Prior interpretatio potior videtur. Eodem vero modo dixit poëta, λαλῶν τὰ ναῦλα, id est, *praedicans, narrans quaestum e naulis factum.* Qua ratione, *loqui aurum & argentum*, Petronius usurpavit; & Horatius, *omnia magna loquens.* Temere istud λαλῶν, quod dedit codex noster uterque, in λαβὼν mutarunt recentiores; quod etiam Grotius tenuit, meliora non habens. Pariter haud multo ante (pag. 291. b.) λαλεῖν temere in λαβεῖν mutatum vidimus.

Vers. 22. ἀφροδίσι' ὑπὸ κόλλοψι μαστροποῖς ποιῶν. Quum κάλλοψι, pro κόλλοψι, omnes editiones obsedisset, no-

b tavit errorem CASAUBONUS: »Quis *formam* (inquit) in »*lenonibus* commendavit? aut quis dictionem κάλλοψ alibi »legit? Illa vero etiam hinc extrudenda, ut verae lectio- »ni κόλλοψι locus fiat. Sic recte in Excerptis. Ita voca- »bant *exoletos*: quasi *duros*, ut a Latinis poëtis appellan- »tur. *Lenones* vocat DIPHILUS κόλλοπας, vel propter »vultus truculentiam, vel ob morum perversitatem: vo- »luit enim ea appellatione significare, id genus homines »non alienae tantum, sed & suae pudicitiae esse prodi- »gos. « — κόλλοψι recte ms. *A.* & *Ep.* Hesychius: τοὺς σκληροὺς καὶ παρηβηκότας παῖδας, κόλλοπας φασίν. In voce μαστροποῖς scripturam per ο breve tenent libri om- nes, cum hic, tum infra lib. XIII. pag. 587. f.

Vers. 23. ὑπὸ τοῦτον ὑπέμυξ' εὐθὺς ἐκβεβηκότα. Ver- tit DALECAMPIUS: *navi egressum confestim oculis aspicio ni- ctitantibus.* Huc spectat quod ait CASAUBONUS: »Docti »scribunt, πρὸς τοῦτον ὑπένυξα: sed non est ὑπονύττειν, »quod illi putant, *oculis nictando signum alicui dare.* νύτ- »τειν, *pungere.* ὑπονύττειν, *clam pungere.* Nisi alia profe- »ratur ex libris lectio, vertam, *leniter hominem mungo.* »Adulationis genus hoc est: cui similia in Theophrastea »eius vitii descriptione, floccos vestimentorum eximere, »& e barba paleas detrahere, ac similia.« — At nusquam declaravit Dalecampius, se ὑπένυξα legendum censere. ὑπέμυσα, si quid video, (a praesente ὑπομύω) in men- te ille habuerat: quod haud ita absurdum. Lubens vero equidem vulgatum teneam, (quod & mstus codex agno- scit uterque) si modo commodus extundi sensus possit. Sed quodsi cum Casaub. activâ notione accipias verbum, non video quo pacto illud cum praepos. ὑπὸ construi po- tuerit. Taceo mirum blandiendi genus a docto viro ex- cogitatum: nisi quis forte huc trahere voluerit id quod est apud Platonem de Repub. lib. I. pag. 48. ed. Massey, quod tamen diversam habet rationem: nam de *nutrice* dicitur, σὲ κορυζῶντα περιορᾷ, καὶ οὐκ ἀπομύττει δέομε- νον. Si esset, αὐτὸν ὑπέμυξα absque praepositione, in- telligi possit, *hunc tacite emungo*, vel *emungere studeo.* GRO- TIUS, neutraliter sive reciproce accipiens verbum, (quo pacto ἀπομύττω, pro ἀπομύττω τὴν ῥῖνα dici potuerit) vertit, *propter emungor:* haud satis video quo sensu, nisi hoc voluit, *pone eum* vel *prope eum emungo nares*, quo is me animadvertat, meque adspiciat; aut quo me compa-

rem ut bello modo eum adloqui possim. Equidem suspicatus sum, ὑπὸ τούτου ὑπέμιξ' fortasse scriptum oportuisse, hoc sensu, *hunc ego callide adgredior, huius sermoni latenter me immisceo, & in eius benevolentiam me insinuo.* Scilicet sicut aliàs verba συμμιγνύναι, προσμιγνύναι, ἐπιμιγνύναι vel ἐπιμίγνυσθαι (de quibus consuli potest Lexicon nostrum Polybianum) significant *convenire aliquem colloquendi caussa:* sic ὑπομιγνύναι is dici potuerit, qui *latenter, callide ac subdole* id facit. Tum, quamvis ista quae dixi verba cum dativo casu soleant construi, potuerit hoc cum praepositione ὑπὸ iungi, quo significetur *submissa adulandi ratio*, qua veluti *pedibus alterius se subiicit* adulator: quae loquendi forma similis fere fuerit illi, ὑποδραμεῖν τινα, (idem valenti ac ὑποδραμεῖν ὑπό τινα) quam de *humili adulatore, in alterius benevolentiam sese insinuare studente*, supra usurpatam vidimus, V. 212. a.

Vers. 24 *sq.* ἐμνήσθην Διὸς Σωτῆρος. »Formula gratulan»di ei, qui ex periculo evasisset.« CASAUB. — *Ibid.* ἐμπέπηγα τῷ διακονεῖν. Dalecampius: *Ministerio gnaviter inhaereo, ac totus incumbo.* Similiter Grotius: *Meque ipsum totus ad ministerium apparo.* Putabam ego, ad ἐμπέπηγα supplendum esse casum personae αὐτῷ, ut hoc dicat coquus: *adhaesi homini ministrando:* id est, ita cepi hominem ut is statim meam locaret operam, utque constanter ei ministrarem, quamdiu hic morabatur, vel, quoties convivio exciperet sodales.

Vers. 28 - 30.

Ἀπὸ συμβολῶν συνάγοντα, νὴ Δί', ἕτερά που
ἐνέβαλεν εἰς τὸν κέραμον ἐνί' εὑρημένα,
τὰ κράσπεδ' ἀποθλίβοντα, &c.

»Hîc liceat nobis illud usurpare: *Est quodam prodire tenus,* »*si non datur ultra.* Nam mentem quidem huius loci, in»terpretibus οὐδ' ὄναρ visam, facile nobis aperire: verba »in integrum restituere, hoc vero non possumus. Prior »sententia desinit in praecedentis versus fine. Quare po»nenda στιγμὴ τελεία post verbum πορεύομαι. Nunc ait: »*At si qui adolescentes, cupientes ex symbolis unà esse, coëant,* »*& pecuniâ*, vel anulo, vel aliâ qua re loco pignoris »*in vas aliquod coniectâ, eant deinde per forum & clament:* »*Quis est qui tenuem coenam parare velit? ego istos clamare* »*sino, neque iis operam meam loco.* συνάγοντα exponendum »ita ut docet ipse auctor diserte libro VIII. in extremo.

c »Repetendum autem ex superioribus μειράκια. Sequente »versu ἀνευρημένα habent libri: neque hoc rectum est, »neque id quod editum est.« CASAUBONUS. — Prorsus utique extra oleas hîc vagatus erat Dalecampius; cuius interpretationem nil adtinet huc transscribere. De verbo συνάγειν docet Athenaeus, VIII. 365. c. Ἔλεγον δὲ συνάγειν, τὸ μετ' ἀλλήλων πίνειν· καὶ συναγώγιον, τὸ συμπόσιον. Quemadmodum vero συμπόσιον non solum *compotatio* est stricte sic dicta, sed & *convivium*, *epulae*; sic συνάγειν (scil. δεῖπνον, vel συμπόσιον) non solum *compotare* dicitur, sed & *convivium agere*, *epulum instituere*. Vide Not. ad IV. 142. c. Iam quinam sint libri, in quibus (*vers.* 29.) ἀνευρημένα reperiri ait Casaubonus, incompertum mihi: suspicorque, coniecturam docti alicuius viri pro librorum lectione ab illo fuisse acceptam. In Epitoma non exstat iste versus: totam enim eclogam in verbo πορεύομαι terminavit Breviator, nil aliud porro adiiciens, nisi haec verba, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. In editionibus vero omnibus sic scribitur, ἐν εὑρημένα: neque aliter (quod sciam) in ms. *A*. Mendose haud dubie: ubi in promtu fuerat ἐνευρημένα una voce corrigere, si quid promoveretur ista emendatione; quae vel hoc nomine non faciebat satis, quoniam ad participium istud desiderabatur articulus, aut aliquid aliud quod eius locum teneret. Quare GROTIUM probavi, ita scribentem, ἕνι' (pro ἕνια) εὑρημένα, quam scripturam ipse in Notis sic interpretatus est: »*Iaciunt in urceum quaevis obvia* pro sortibus: »quia annuli desunt.« Nempe *annulos* dicit eos, de quibus copiose commentantem Casaubonum ad III. 117. c. vidimus. ἕνια valet *aliquid*, *quidquid sit*; ut cum saepe aliàs, tum apud Polyb. X. 27. 8. quod etiam ipsa origo vocis declarat: idem est enim ἕνια ac ἔστιν ἅ. Iam quod ait, τὰ κράσπεδ' ἀποθλίβοντα, *fimbrias* (vel, *limbos*) *extorquentes* vel *excutientes*: intelligo, quaerentes an insit aliquid nummorum, aut aliud quid, quod deponere possint. Longe vero diversam in partem posteriora ista verba accipienda suspicatus erat CORAYUS noster; cuius ad hunc locum est Nota manuscripta huiusmodi: »Recte vi»dit Casaubonus, repetendam esse ἀπὸ κοινοῦ vocem μει»ράκια. Secundum versum cepit de pecunia vel annulo, »loco pignoris in vas coniecto. ἐνευρημένα vel ἀνευρημένα »restituere se non posse fassus est. Silet eximius Criticus

» de tertio versu, τὰ κράσπεδ' ἀποθλίβοντα: qui tamen c
» intelligi non potest, nisi illud ἐνευρημένα prius emende-
» tur. Forte scripserat *DIPHILUS*:

» ἐνέβαλεν εἰς τὸν κέραμον ἐνουρημένα
» τὰ κράσπεδ' ἀποθλίβοντα. —

» Adolescentuli, qui *immictos* (h. e. *urina pollutos*) *limbos* » *vestium exprimunt*: qui nempe adeo iuvenes sunt, ut ne » mingere quidem possint quin vestes spurcent, nedum » ex symbolis coire & epulari. Iocose dictum, quemad- » modum apud Gallos, *un petit morveux*. Similis iocus, » licet paulo diverso sensu, apud Aristophanem, Ran. » 89-95.

— — » μειρακύλλια,
» ἅπαξ προσουρήσαντα τῇ τραγῳδίᾳ.

» Porro emendationem ἐνουρημένα firmare aliquatenus vi- » dentur, quae mox sequuntur:

— » ἀμίδα μοι
» ἔνεγκε πρῶτον, φησίν. α —

Qua de interpretatione, ingeniosa utique & docta, integrum sit penes eruditum lectorem iudicium. Mihi quidem, & illa verba ἀμίδα μοι ἔνεγκε perinde ab *adultioribus* iuvenibus pronunciari potuisse visa erant; &, quod continuo sequitur de intentatis coquo *verberibus*, (vs. 32. coll. vs. 36 sq.) id adolescentes arguere mihi visum erat *non nimis parvulos*.

Vers. 31. ὀψάριον ἀγοραῖον: *triviale, vulgare, vile obsonium*. *Vers.* 32. πληγὰς γάρ ἐστι προλαμβάνειν. Sic editiones omnes. At cur *ante accipere?* Sententia utique desiderabat προσλαμβάνειν, *insuper accipere*; nempe, praeterquam quod multum licet laborans, nihil tamen aut parum quaestus facias. Et id ipsum offerebant membranae: at non admittebat metrum. Quare προσλαβεῖν utique corrigendum videtur. *Vers.* 33. Pro νύχθ' ὅλην, plene νύκτα ὅλην scriptum in membr.

Vers. 34. τὸ μισθάριον γὰρ ἐὰν ἀπαιτῇς. Ex coniectura ἐὰν scripsi, pro ἂν, quod erat in edd. ubi nihil varietatis adnotatum ex ms. *A*. Certe istud desiderabat metri ratio. Nisi tamen *produci* syllaba ἂν *ob caesuram* potuit: quemadmodum ultima in ἐὰν, IV. 160. f. & VII. 285. c. quibus quidem locis insertâ γ' particulâ fulciri labans metrum facile potuit. Conf. notata ad VII. 289. a.

Vers. 36. οἰμώξει μακρά. Cum οἰμώξεις esset edi- d

d tum, adnotavit CASAUBONUS: »Melius omnino antiqui »libri, οἰμώξει. *Flebit multum primus cocorum;* nempe qui »pecuniam a me flagitabit.« — Et ego οἰμώξει ex nostris membr. recipiendum putavi. At non pro *tertia* persona, sed pro *secunda* futuri *medii*, attice formata, accepi. Nam ab οἰμώζω, est futurum οἰμώξομαι: sic apud Aristoph. Nub. 217. & alibi. Pervulgata autem est Atticis terminatio ει pro ῃ. Sic ὠνεῖ, pro ὠνῇ, VI. 225. a. ἡγεῖ, pro ἡγῇ, V. 217. b. VII. 299. f. οἰχήσει paulo post, in Archedici ecloga, & plurima alia. *Versu seq.* autem πρῶτος μάγειρε malebam, quam μαγείρων: sed & hoc ferri potest, praesertim si sic accipias, quasi dixisset, σὺ ὁ πρῶτος μαγείρων, *tu qui coquorum princeps* tibi videris. Conf. p. 393. a.

Vers. 39 *sq.* — πολυτελῶς 'Αδώνια

ἄγουσ' ἑταίρα μεθ' ἑτέρων πορνῶν χύδην.

Cum μεθ' ἑταίρων πορνῶν esset editum, monuit CASAUBONUS: »Scribendum μεθ' ἑτερῶν πορνῶν.« — ἑτέρων, puto, voluerat: id quod recte dedere nostrae membranae. Pro 'Αδώνια, in eisdem membr. perperam "Αδωνιν scribitur.

Vers. 41. » Ultimus versus est:

» Σαυτὸν ἀποτάξεις τόν τε κόλπον ἀποτρέχων.

»Aquam ex silice facilius expresserim, quam ex hac le»ctione ullum sensum. Lego ἀποσάξεις. *Versaberis,* »ait, *in tanta rerum copia, ut liceat tibi suffarcinato & prae»da onusto domum tuam excurrere,* atque ibi furta deponere. »Quam fuerint olim cocorum conductitiorum tagaces ma»nus, ex Aulularia & Graecorum comicorum sexcentis »locis compertum est eruditis. χύδην, in superiore ver»su, non est *sparsim;* sed δαψιλῶς, *copiose, adeo ut omnia »circumfluant.* Diphilus modo: τραπεζοποιῶν ἐν ἀγαθοῖς »πολλοῖς χύδην. Iam ἀποσάττειν est *exonerare,* sive *onus »excutere.* Figura est ἓν διὰ δυοῖν: *exonerabis* σαυτὸν τόν τε »κόλπον, *te & sinum,* pro, *sinum tuum.*« CASAUBONUS. — Istam emendationem & in Graecis versibus adoptavit GROTIUS; & in Latina versione, quam & nos Graecis subiecimus, expressit. CORAY vero, insolentiorem (puto) usum istum verbi ἀποσάττειν cogitans, adnotabat: »Fors. ἀπο»τινάξας.« caeterum eamdem sententiam, ut videtur, secutus, quae est a Casaubono exposita. Equidem, licet nec praestare sanitatem vulgatae scripturae audeam, nec quam in partem ea accipienda sit satis sciam; tamen, cum nec satis placeret ista doctissimorum virorum interpreta-

tio, nec certius quid ſuppeteret, nihil in contextu auſus d ſum mutare. Illud quidem paene certum mihi viſum erat, verbum *ἀποτρέχειν* non debere de *domum-reditione coqui ex aedibus meretricum* accipi; ſed ſignificari eo verbo *ſtudium* eius hominis qui cum coquo colloquitur, illumque urget, ut *properet & ocyus ſecum abeat* operam ſuam puellis commodaturus: quam in ſententiam Dalecampius vertit, *eò procurre.* Quo poſito, malebam *ἐπισάξεις*, aut aliud quoddam verbum, in hunc ſenſum: *tu, ſi ocyus mecum abieris, & te & ſinum tuum probe ſtipabis explebisque*; id eſt, & tu ipſe gulam tuam lautis dapibus, quae non deerunt, & ſinum tuum larga mercede multisque bonis rebus, quas domum reportes, replere poteris. Vulgatum *ἀποτάξεις* ſic reddidit Dalecamp. *ubi te ipſum atque ſinum compoſueris.* At, *ſinum componere*, Graece non eſt *ἀποτάττειν.* Poſſit quidem fortaſſe *ἀποτάττειν ἑαυτὸν* (ſcil. *εἰς ἔργον*) intelligi, *ſeſe comparare ad opus, tradere ſe operi*: ſed hoc nunc nihil ad id quod quaerimus. Parum promoviſſe videbitur VILLEBRUNIUS, locum hunc ſic vertens: *Remplis bien le devant de ta tunique, & tu iras te décharger à la hâte.*

AD CAP. XL.

Καὶ παρ' Ἀρχεδίκῳ δὲ &c. »In ARCHEDICI pericopa, »non planiſſima ſunt omnia: quod fatetur Breviator, »qui paucula tantum verba inde excerpſit.« CASAUBONUS. — Quum gratum nos facturos eruditis Lectoribus intellexerimus, ſi ſubinde, quo pacto locus aliquis Athenaei tractatus ſit a Breviatore, apertius docuerimus; age & nunc verba eius adponamus. Sic igitur ille, truncato quidem etiam (in noſtro quidem ms. *Ep.*) nomine poëtae: *Παρὰ δὲ Ἐκδίκῳ σοφιστὴς μαγειρίσκος ἐπὶ πολλοῖς ἄλλοις αὐχεῖ* [*καὶ* hic a librario puto omiſſum] *ὅτι δεήσας, καὶ φλόγα ῥαδίως ποιεῖ. φησὶ γάρ· Πρῶτον ὠμῶν κειμένων τῶν ἰχθύων πάρεισιν οἱ δαιτυμόνες. δίδου κατὰ χειρός; τὰς λοπάδας ἐπιθεὶς ἐπὶ τὸ πῦρ, τοὺς ἄνθρακας ἔῤῥαν' ἐλαίῳ καὶ ποιῶ φλόγα. Περὶ τούτῳ* [ſive *τούτου*] *κεῖται καὶ τὸ, ἐλαδίου κοτύλη.*

Verſ. 1. Bene ſcribitur in editis, *Πρῶτον μὲν &c.* ubi e *μὲν* deeſt non modo mſto *Ep.* ſed & ms. *A.* *Verſ.* 3. Facile intelligitur, priora verba eſſe vel domini vel ſtructoris ad menſam miniſtrantis, quae verba coquus hic repe-

etir, narrans quid gestum sit: posteriora vero, coqui respondentis. Possunt vero etiam duo priores versus ita accipi, ut narret ipse coquus, quid alter dixerit. Sic VILLEBRUNE, haud incommode: A. *Quoi! les poissons* (me dit-il) *ne sont pas encore cuits, & voilà les convives qui arrivent. Donnez l'eau pour laver les mains.* B. *Vous ne serez pas sorti d'içi que le poisson sera prêt.* *Vers.* 7. τὸν ἄνδρα - - μου. Sic Gallice quidem dicimus: *cela a fait plaisir à mon homme*; aut, ut hîc VILLEBRUNE, *à mon bourgeois*. At, an Graece eo sensu genitivus μου ad ἄνδρα iungi possit, dubito. Neque magis τὸν ἄνδρα μου pro τὸν δεσπότην μου, *dominum meum*, Graece dici puto. Satis vero erat τὸν ἄνδρα: pro μου autem suspicor μοι olim scriptum fuisse, *dativum* illum *pronominis personalis*, qui, cum pleonastice positus esse videri possit, tamen nec vi nec gratiâ caret. *Eodem vers.* verbum εὐφραίνω sic positum, ut in ipso huius libri initio, pag. 275. a. ubi vide notata.

Vers. 8. ἑφθὸν τὸν ἰχθὺν ἀποδίδωμι. Perquam opportune hoc dedere membranae *A*. Sententiam prorsus turbabat id quod editum erat, ἀποδιδόντ'. Primam verbi personam hîc desiderari, perspecte viderat DUTHEIL, pro ἀποδιδόντ' scribendum proponens ἀποδίδουν τ'.

f *Vers.* 10. Vocem ἀνὴρ, quae in membranas ex interpretamento irrepserat, recte eiecerunt editores.

Vers. 12. Cum sic vulgo scriberetur,

σέσωκέ μου τρίκλινα πεντήκοντ' ἴσως,

recte monuit idem, quem modo laudavi, doctissimus DUTHEIL, in *prima persona* ponendum fuisse verbum. Mihi insuper genitivus μου vel ἐμοῦ necessario cum *dativo casu* visus erat permutandus. Sic, σέσωκ' ἐμοὶ scribendo, existebat illa sententia, quam in Nota mssta his verbis ab eodem Viro commodissime expressam reperi: » *C'est » ainsi qu'en dépensant une cotyle de mauvaise huile, je me suis » sauvé peut-être cinquante repas.* (sous entendu, *que ma pa» resse auroit pu me faire perdre*: ce qui se rapporte au dé» but du discours.) «

Φιλοστέφανος δ' &c. » Videtur auctor, cum ait, Φιλο» στέφανος δ' ἐν Δηλίῳ καὶ ὀνόματα ἐνδόξων μαγείρων ἐν » τῷδε καταλέγει, *catalogum nobilium coquorum* polliceri: » in subiectis tamen *PHILOSTEPHANI* versiculis duo so» lum nominantur, *Daedalus* & *Thymbron*. Unde non in-

» iuriâ suspicio doctis est oborta, plures eius comici ver» sus fuisse descriptos.« [Adnotaverat scilicet Dalecampius, videri hic deesse quaedam.] » Quod non putamus » nos. Nam in Excerptis ita scriptum ex hoc loco: Ὅτι » Θύμβρων ἔνδοξος μάγειρος παρὰ Φιλοστεφάνῳ. Historiam » autem famosorum cocorum habes libro nono & decimo » quarto.« CASAUBONUS. — Non Θύμβρων, sed Θίμβρων scribitur in nostro cod. *Ep.* quemadmodum etiam in *PHILOSTEPHANI versu secundo* Θίμβρωνα scribitur in a edd. & in membr. *A.* Eiusdem nominis clarus olim fuit Lacedaemonius, cuius Suidas meminit ex Harpocr. aliique scriptores, Valesio ad Harpocr. laudati. *Vers.* 1. Articulus τῇ ante τέχνῃ desideratur in ed. Cas. 2. & 3. operarum culpâ. *Vers.* 3. τὸν καλούμενον Πέρας. Qui adpellatur *Terminus*, sive *Fastigium*, nempe suae artis. Sic de adolescentulo pulchritudine excellente loquens poëta apud Nostrum I. 15. b. πέρας ἐστὶ κάλλους dixit. Apud Hegesippum, gloriantem aliquem coquum vidimus, *reperisse se* τὸ πέρας τῆς μαγειρικῆς pag. 290. b.

» *Postremus versuum PHILOSTEPHANI* vulnus accepit:

» Δοὺς μισθὸν ὃν ᾔτησας ἥκω * δεῦρ' ἀγαγὼν σε.

» Scribo: Δοὺς μισθὸν ὅν μ' ᾔτησας ὧδε σ' ἤγαγον.« CASAUBONUS. — Membranae, in praecedentibus verbis nil mutantes, in fine habent ἄγων σε. Inde ἄγων recipiendum, σε vero (ut ex interpretatione adhaerens) resecandum putavi; in reliquis nil mutans, nisi quod ὅν μ' ᾔτησας cum Casaubono scripserim. δοὺς μισθὸν, *dans mercedem*, id est, *daturus*, *pollicens*, *paciscens tibi mercedem*, *quantam postulasti*. ἥκω δεῦρο, *veni huc*. ἄγων, scil. σὲ, *te ducturus domum meam*.

AD CAP. XLI.

In *SOTADIS vers.* 1. Καρῖδας recte edd. accentu circumflexo. Καρίδας mssti, per se non male: sed hoc loco penultimam longam desiderabat metrum. Vide de illa voce lib. III. pag. 105 sq.

Vers. 3 *sq.* — — τὴν δὲ λοιπὴν γρυμέαν b

ἕψω, ποιήσας τρίμμα συκαμίνινον.

» Obscura dictio est γρυμέα. Viri docti, qui didicerant ex » Polluce, γρυμαίαν idem significare ac πήραν, *peram*: » vertere hic, *advectos in pêra reliquos pisces*. [Sic Dale-

b »camp.] Verius est, ea voce designari *res viles ac pretii »minimi*; ut si latine dicas *quisquilias*. Hesychius, Glosso»graphorum longe princeps, id nos docet: qui postquam »nomen γρυμαία (sive γρυμέα: nam utroque modo scri»bitur) interpretatus est his verbis, ita scribendis, ἐσθὴς, »σκευοθήκη, ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἡ γρύτη. addit: ἤδη δὲ καὶ τὰ »λεπτὰ σκευάρια, ἃ καὶ γρύτην καλοῦμεν: significans ita »appellari quae Iurisconsulti & Seneca vocant in supel»lectile, *frivola*. Apud Themistium Suaviloquum γρυμαία »inter inutilia arma ponitur. καταλιπεῖν μὲν τὰ λαισήϊα, »καὶ τὰς ἰκτιδέας (ita legendum) καὶ τὴν γρυμαίαν· λα»βεῖν δὲ ἀσπίδα ἀληθινήν. Generaliter *omnia minuta & par»vi momenti* ita dixerunt. Ergo τὴν λοιπὴν γρυμέαν coquus »hic appellat *reliquos pisciculos minutos & non magnae rei*; »aut *galei piscis extremas partes*, quae, demto medio cor»pore, suo quodam & peculiari condimento parabantur »intritis moris & aliis nonnullis, ex quibus conficiebatur »quem vocabant ὀξυλίπαρον χυμόν. [infra, vs. 19.] Vocem »γρυμαία etiam Epicharmus ita usurpavit, ut docebimus »cap. XIX. lib. [nempe libri huius. Vide Casaub. ad VII. »318. e.] At octavo, in Eubuli versu, ἐσθίειν φλυαρίας »eodem sensu. Posterior haec interpretatio, poëtae men»ti convenientior est, ac verior. Timocles, in Anulo, »[VII. 295. b.] γαλεοὺς καὶ βατίδας, ὅσα τε τῶν γενῶν »ἐν ὀξυλιπάρῳ τρίμματι σκευάζεται. Vide etiam capite »sequenti.« [nempe ad pag. 295. c.] CASAUBONUS. — De vocabulo γρυμαία vel γρυμέα consule Hesychii Interpretes, & quos illi laudarunt. Quum in fine *vers.* 4. σ υ κ ά μ ι ν ο ν scriberetur, & sententia carebant verba, & manifeste claudicabat versus. Nihil tamen mutant, quod sciam, membranae *A*. In *Epit.* vero omissus totus versus cum posteriore hemistichio tertii. Haud dubie autem verum erat id, quod obiter adnotaverat CASAUBONUS, ubi versum istum in Animadverss. repetens, sic scripsit: »ἄλλο ποιήσας τρίμμα συκάμινον: vel potius σ υ κ α μ ί»ν ι ν ο ν.«

Vers. 7. Cum sic vulgo legeretur consentientibus libris,

χλόην, κύμινον, ἅλας, ὕδωρ, ἔ λ α ι ο ν:

recte monuit CASAUBONUS: »Scribe, metri caussa, ἐ λ ά»δ ι ο ν.« — χλόη (quasi *viriditatem* dicas, aut *viridia*) variae sunt *herbulae*, condiendis cibis adhiberi solitae. Conf. II. 68. a. & VII. 309. f. *Vers.* 9. ἔσται δι' ἅλμης &c.

Haud satis liquet, quid sit, quod, cum aliàs in praeterito tempore loquatur homo, (nempe, non modo in aor. 1. act. qui *indefinite* accipi poterat, verum etiam in aor. 1. passivo, qui semper in notione *praeteriti* temporis usurpatur; ut ὤφθη, vs. 15.) nunc etiam *futuro* ἔσται utatur.

Ad *versum decimum*, qui, ab Epitomatore omissus, sic vulgo scriptus legebatur consentientibus vetustis membranis,

ἀποδοὺς ὃς ἐστιν ἀποβέλισον ὄπτανα:

nihil prorsus a Casaubono monitum mireris. Est tamen perobscurus certe, & haud dubie corruptus. Sane, ut sonant ista verba, non continetur eis sententia a DALECAMPIO sic expressa:

Sepositis ac traditis, ut par est, in veru quae assari debent.

Pro qua sententia Graecus versus tali quodam modo sonare debebat, quemadmodum a PURSANO (constanter illud institutum secuto, ut latina Dalecampii Graece redderet, eàque ratione emendare corrupta Athenaei loca conaretur) concinnatus est:

ὡς εἰκὸς, ἀποδοὺς ἀποβελίζειν ὄπτανα.

Longe vero in diversam partem poëtae verba H. STEPHANUS acceperat. » Ὄπτανος (ait, in Thes. Graec. Ling. » T. II. pag. 1378. a.) pro ὀπταλέος dici videtur in loco » quodam Sotadis, ἀποβέλισον ὄπτανα: ut sensus sit, *Ve-* » *rubus exime tosta*, seu *e verubus detrahe assata.* « Qui quum ista scriberet, ad consecutionem connexionemque orationis in istis poëtae verbis animum non adverterat: alioquin id quidem facile intellecturus erat, imperativo modo hic non esse locum. VILLEBRUNIUS, versum istum Gallico sermone sic expressit: *mais je ne le servirai qu'après tous les rôtis qui sont en broche.* Id est: *sed illum* (labracem) *non adponam nisi post assas omnes carnes quae in verubus sunt.* In quo fatetur, praeeuntem se habuisse ADAMUM, Graeca sic corrigentem:

ἀποδοὺς ὅσ' ἐστὶν ἐπ' ὀβέλοισιν ὄπτανα.

Qui quo pacto istam suam emendationem interpretatus sit quum non habeam compertum; omitto quaerere, recte-ne mentem illius ceperit Villebrunius, aut insit-ne omnino Graecis verbis ita constitutis ea sententia, quae ab hoc interprete expressa est: illud observari velim, duos vulgatae scripturae errores, qui ne Dalecampium quidem latuisse videntur, recte notatos ab Adamo fuis-

b se: unum (cuius simillimum iam subinde alibi observavimus) in verbis ὅς ἐστιν; quae haud dubie sic scribi debuerant, ὅσ' ἐστὶν, ut ὅσα ad ὄπτανα referretur: alterum in voce ἀποβέλισον, quam corruptam esse cum forma verbi imperativa arguebat, cui hic non erat locus, tum & ipsum metrum clamabat. At istud ἀποβέλισον non in ἐπ' ὀβέλοισι cum Adamo, sed in ἀπ' ὀβελίσκου (sive ἀπ' ὀβελίσκων malueris) fuisse mutandum, cum per se magis erat probabile, tum ex glossa Hesychiana intelligebatur, quae est huiusmodi, Ἀπ' ὀβελίσκου ἰχθῦς· οἱ ἀναπεπαρμένοι. Nempe quemadmodum τὰ ἀπὸ τηγάνου dicuntur, quae *in sartagine frixa* sunt, VI. 228. e. VIII. 355. e. & alibi: sic τὰ ἀπ' ὀβελίσκου ὄπτανα, sunt *carnes in verubus assatae:* contra, quae non in veru ad ignis flammam, sed prunis imposita torrentur, τὰ ἐξ ἀνθράκων vel ἐπ' ἀνθράκων dicuntur. vide paulo ante, *vers.* 1. & conf. III. 110. a. b. & VIII. 355. e. Et hactenus quidem dubitatione carere videtur nostra emendatio. Sed de verbo ἀποδοὺς quid facerem, aut quomodo interpretarer, incertus haeseram; nec dum satis scio, ad superioremne versum debuerit referri, an interpositâ post χλόη maiore distinctione (sicut in edd. & membr. factum) recte a nobis versus hic ad sequentem orationem fuerit relatus. Si cum superioribus cohaeret iste versus, talem aliquam desiderabam sententiam: *labrax ille in muria elixus ita eximie paratus reperiebatur, ut omnia in veru assata longe post se relinqueret.* Sin cum sequentibus: (quae probabilior nobis visa erat ratio, quia opponi videbantur τὰ ἀπ' ὀβελίσκου ὄπτανα, & τὰ ἀπ' ἀνθράκων, vers. 12. vel ἁπλῶς ὀπτημένα, vs. 16.) id dicere voluisse poëtam suspicatus sum, quod in latina versione posui. Sed, pro neutra istarum rationum, vel quo pacto teneri possit vulgata scriptura ἀποδοὺς perspicere potui, vel, quid potissimum eius loco substituendum esset, reperire. Nam ἀποθεὶς quidem, quod in mentem venerat, valde dubito an *omittens, missum faciens*, aut aliquid tale, significare possit, quae Graece proprie ἐῶν vel ἀφιεὶς sonabant. Quod si tenendum ἀποδοὺς, quod consultissimum fuerit, intelligendum hoc verbum fuerit sicut in Archedici vers. 8. p. 292. e. & sententia fere ea erit, quam Villebrunius expressit; ut non ad praecedentia referendus fuerit hic versus, verum ad sequentia, hoc sensu: *Postquam inserenda in men-*

M 3

ſam tradidero (vel, *poſtquam paravero*) *omnia in veru aſſanda, adſunt pulcri, quos emi, mulli turdique: hos carbonibus iniicio* &c. Conf. pag. 291. a.

Verſ. 12. Recte ταύτας poſuerunt editores, pro ταῦτα, quod erat in msstis. *Verſus* 14. deeſt Epitomae cum quinque ſequentibus. Ibi quum vulgo ſic eſſet ſcriptum:

Ταύταισι προσέλαβον σηπίας καὶ τευθίδας:

monuit HERMANNUS, DE Metris pag. 161. » ſcribere potuiſſe poëtam ταύταις. « Ego vero, quin ita ſcripſerit, non dubitandum putavi. Quod ſi quem delectat proceleusmaticus pes, pro iambo, in ſecunda ſenarii ſede, nil impedio quin Ταύταισι reponat. De verbo προσέλαβον adnotavit CASAUBONUS: » προσέβαλον malim; etſi » ferri προσέλαβον poteſt, ut in triceſimo παρέλαβον. « — Equidem, quid in vulgato deſiderari poſſit, prorſus non video. *Verſ.* 15. τευθὶς ἀνθυλευμένη commemorata eſt lib. I. pag. 4. a. ubi vide Animadv. T. I. pag. 49 ſq.

Verſ. 16. Manifeſtum erat, pro πτέρυγ' ſcribendum fuiſſe πτερύγι', nempe πτερύγια ὀπτωμένα. conf. p. 324. c.

Verſ. 17. Ad iſta τριμμάτιον - - ἄνθινον: & *vs.* 21. ἐν ἅλμῃ εὐανθεστέρᾳ: confer notata ad p. 288. d. vs. 6.

Verſ. 18. Ἑψητὰ δὲ μετὰ ταῦτ' ἐστὶν τινα.

Ἑψητὸν temere ſcripſerat librarius, terminationem proxime praecedentis vocabuli παντοδαπὸν ſecutus. *Pluralem* hic fuiſſe a poëta poſitum, cum finis verſus, tum pronomen τούτοις verſ. ſeq. declarat. ἑψητὰ, intellige ἰχθύδια. Poterat alioqui etiam ἑψητοὶ dicere, ut pag. 300. f. In fine verſus, pro μετὰ ταῦτ' ἐστὶν quod erat editum, in membr. *A.* ſic ſcribitur, μετὰ ταῦτ' ἀστινα: in quo, ſi ſimul quid metrum deſideret cogitaveris, latere intelliges (puto) id quod dedimus, μετὰ ταῦτ' ἐστὶν τινα.

Verſ. 22. Pro ἅττα, quod erat editum, (quod ἅτινα valet) ἀττα recepi ex ms. *Ep.* quod valet τινά.

Verſ. 24. Cum ſic vulgo legeretur,

ἐμόλυν' ἀλεύρῳ τοιούτῳ τινί;

adnotavit CASAUBONUS: » Una dictione imminutus eſt » verſus. Scribe, ἐμ. ἀλ. ταῦτα τοιούτῳ τινί: vel πάντα. « — Mihi vox τρόπῳ deſiderari videbatur, ut ex verſ. ſq. intelligeretur οἵῳ τὰς καρίδας. In *Epit.* ſcribitur, ἐμόλυν' ἀλεύρῳ, πέμπω τε &c. omiſſis verbis τοιούτῳ τινί, abſque quibus ſententiae conſtabat ratio. *Verſ.* 25. καρίσι penacute ſcribebatur in edd. & msstis, quemadmo-

d dum καρίδας vers. 1. Sed sicut ibi καρῖδας, sic hîc καρῖσι desiderabat metrum, penultimâ longâ. *Eodem vers.* ubi τὴν αὐτὴν ἰδὼν scribitur, vox αὐτὴν temere omissa erat in ed. Cas. 2. operarum errore; isque error in ed. Cas. 3. propagatus.

Vers. 26. Ἀμίαν τε χήραν. *Amiam viduam*, i. e. »*solam*, »*inconditam*: « ut in ora adnotavit DALECAMP. *Vers.* 27. θρίοισι ταύτην εἴλυσ'. Prorsus mendosum erat ἄλας vel ἄλασ', quod ex ms. *A.* enotatum. εἴλησ' ex *Epit.* adscitum ab editoribus; ubi tamen rectius (in nostro quidem ms. *Epit.*) εἴλησ'. At id non ferebat metrum, ob syllabam longam, ubi brevem desiderabat senarii modulus. Quare εἴλυσ' corrigendum putavi: quo in verbo (ni me ratio fallit) corripi vocalis υ potuit. *Ibid.* δεῖς. A verbo δίημι: de quo conf. Animadv. ad IV. 170. c. T. II. pag. 607. *Vers.* 28. Pro περιπάσας, perperam περὶ πάσας scriptum erat in ed. Bas. & Cas. Poterat περιπάσας ὀριγάνῳ scribi, quod maluerat CORAY, quemadmodum infra (hac pag. lit. f.) χλοῇ περίπαστον. Sed & teneri vulgatum poterat, περιπάσας (nempe αὐτῇ) ὀρίγανον: quamquam in hac constructione ἐπιπάσας malles, quam περιπάσας.

e *Vers.* 32 *sq.* Intricatior est verborum structura in istis,

τεμὼν δὲ λεπτὴν τῆς χλόης, καὶ πλείονα,
κἂν ᾖ δικότυλος λήκυθος, καταστρέφω.

Omisit haec Epitomator: nihil vero mutat ms. *A.* Ubi nisi quid a librariis peccatum, constructio in hunc modum fuerit concipienda: τῆς χλοῆς, τεμὼν αὐτὴν λεπτὴν, καταστρέφω (sive, quod eodem redit, τεμὼν δὲ χλόην λεπτὴν, καταστρέφω αὐτῆς, i. e. κατ' αὐτῆς) καὶ πλείονα, (nempe πλεῖον μέρος ἐλαίου: intelligendum autem *oleum* ostendit vocabulum λήκυθος, quod sequitur) κἂν ᾖ λήκυθος δικότυλος. Sed egregie fallor, aut πλείονας scriptum oportuit, intelligendo πλείονας κυάθους ἐπιχύω, *complures cyathos olei infundo: atque etiamsi duas cotylas* (id est, duodecim cyathos) *capiat ampulla, inverto eam.*

AD CAP. XLIII.

περὶ δὲ τοῦ γόγγρου λεκτέον. Casaubonus unde illam scripturam arripuerit, temere huc invectam, Ἴδιον δέ γόγγρου πέρι λεκτέον, hariolari non potui; cum nec

in vetustis libris ullum illius vestigium reperiatur, & ipse in Animadverss. sicco pede locum hunc transierit. Veteres quidem nostrae membr. *A.* cum ed. Ven. & Bas. in id, quod dedimus, consentiunt: Epitomator vero, omissis prioribus verbis, caput istud ab his statim inchoavit: Ὅτι Ἀρχεστρ. ἐν τῇ Γαστρονομ. Redit autem Auctor noster ad argumentum interruptum inde a capite XXX. ubi de *Congro* pisce disputare coeperat.

In *Archestrati vers.* 1. scripturam istam, φίλος f ἐς Σικυῶνι, tenent cum editis ambo nostri mssti. Et potest φίλος intelligi ac si dixisset, σὺ ὁ φίλος, id est, φίλε: quemadmodum alibi φίλε Μόσχε dicit; v. c. III. 111. f. VII. 278. b. Sed paene persuasum habeo, φίλῃ ἐν Σικυῶνι scripsisse poëtam. Talia quidem epitheta solet ille subinde urbium nominibus adiicere; velut Βυζαντίου ἐξ ἐρατεινοῦ, pag. 278. c. alibi κλεινὸν Βυζάντιον dicit, κλεινὰς Ἀθήνας, & similia. Et ad *Sicyonem* quidem quod spectat, istud me adverterat, quod ille apud iuniorem Philemonem coquus, ubi de eodem *congro* pisce loquitur, pag. 289. a. *optimum adferri*, ait, ἐκ τῆς Σικυῶνος τῆς φίλης.

Mox, quod *Archestratum* Noster festive adpellat Περιηγητὴν, conf. pag. 278. d. In *proximo* eiusdem poëtae a *versu*, recte ὥστε τοσοῦτον dedere codices nostri ambo, non τοσούτου, ut perperam legebatur in edd.

Ἄλεξις, ἐν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. Sic fabulae illius titulus scribitur in membr. *A.* prorsus ut Aeschyleae tragoediae index; non ἐπὶ Θήβας, ut adhuc edebatur. Conf. pag. 295. e.

In *Archedici vers.* 2. labans metrum insertâ δὲ particulâ fulciendum putavi. *Ibid.* τεμάχια recte dedere mssti. *Vers.* 4. δραχμῆς τραχήλους. » *Cervices* congrorum » intelligit, vel aliorum piscium, aut conchyliorum, de » quibus libro tertio. « Casaubonus. — Immo nihil ad pisces pertinent illae *cervices*, sed tantummodo ad certa quaedam conchyliorum genera. Vide Animadv. ad III. 88. f. — Pergit Casaubonus: » Sequitur iocus in voce τράχηλος, nonnihil obscurus:

» — Ἀλλὰ νὴ τὸν Ἥλιον
» κἀμοὶ τράχηλον ἕτερον εἴποθε [immo, εἴ ποθεν] λαβεῖν
» ἦν, καὶ πρίασθαι δυνατὸν, ὃν ἔχω τοῦτον ἂν
» πρὶν εἰσενεγκεῖν ταῦτα δεῦρ' ἀπηγξάμην.

b » Malim, καὶ πρίασθαι δυνατὸν ὃν ἔχω τοῦτον ἦν. *Si pos-* » *set*, inquit, *fieri, ut aliud collum aliunde mihi pararem, &* » *istud meum emtorem reperiret, priusquam istos quos emi τρα-* » *χήλους intro ferrem, unam de me literam longam facerem.* » Paratus erat videlicet vitam ponere, modo τραχήλους » quos emerat posset edere, aut luculentioribus mutare, » (non enim satis hic aperit animi sui mentem) & post- » ea vitam recipere. « — At, quid istud, quaeso, est? *Si aliud collum aliunde parare mihi possem, & istud meum emtorem reperiret?* Aut ubinam gentium umquam verbum πρίασθαι, *emtorem reperire*, significavit? Plane vero & perspicue id ipsum dicere coquus videtur, quod in subiecta Graecis versione Latina expressimus. Id unum paulo insolentius dictum videri poterat, quod, cum aliâs vel nudum verbum ἀπάγξασθαι, vel ἀπάγξασθαι ἑαυτὸν, *sese suspendere*, dicatur, nunc ad id verbum referatur accusativus τὸν τράχηλον. At, quum ἀπάγχειν proprie *suffocare, strangulare*, significet: cur id turbare nos debeat, aut alienum nobis videri, si quis τὸν τράχηλον ἀπάγξασθαι, id est, *collum sibi strangulare*, dixerit, pro, *suspendio vitam finire?* Deinde vero a reliqua etiam huius loci sententia prorsus aberrasse mihi vir doctissimus videtur. Nempe, si quid video, coquum illum, quem poëta ista loquentem inducit, hoc angit, quod, quum tam multos cibos tam caro pretio emisset, veretur, ne, ubi (quemadmodum ille apud Alexidem lib. III. pag. 117 sq.) rationes inierit cum iuvenibus, qui eius operam ad parandam coenam locaverant, non sint ei fidem habituri isti nepotes, tam caro emtos fuisse cibos, nolintque de expensa pecunia ei satisfacere, nedum operae mercedem numera-
c re. Itaque istud, Κατέδοντ' ἐκεῖνοι, (*vers.* 11.) aut ita intelligendum, *Devorant isti*, nempe, *hos caros exquisitosque cibos*, (ex *vers.* 10.) *& me perdent*, rationem scilicet nullam habentes mearum expensarum meorumque laborum: (coll. *vs.* 8.) aut, sicut in versione supplevi, *devorant me illi.* Tum, quod ait τοῦτο πρὸς ἐμαυτὸν λέγω: (eodem *vs.* 11.) id opponitur ei quod *versu seq.* subiicitur, de *vino*, quod, dum intrat, videt *istos humum exspuentes profundentesque* & tamquam vile spernentes, quamvis & ipsum (non minus quam cibi) carum esset ac pretiosum. Sed hoc quidem iam non tam prope sese adtingere dicit; quia nempe alius homo, non idem ipse coquus, vinum illis suppeditandum

fusceperat: attamen subiicit, Οἴ μοι, *Heu mihi!* quia vel ex hoc etiam intelligit, quid sibi exspectandum sit a tam perditis petulantibusque hominibus.

Eclogam istam in versu septimo terminavit Epitomator. Pro δὲ διωκόνηκεν, (*vers.* 8.) uno verbo δεδιηκόνηκεν scriptum oportuisse monuerat VALCKENAR. in Diatr. Euripid. pag. 278. Confer Hesychium, ea voce. Pro ἀπωλλύμην (*vers.* 10.) ἀπολλύμην scribebatur in ed. Bas. errore operarum propagato in ed. Cas. In διαπυτιοῦσιν ultimam syllabam elidendam monuit metri ratio. Haud dubie vero ad sequentia referendum erat id verbum; quod Casaubonus, a sequentibus separans, in hunc sensum cum Dalecampio accepisse videtur, *Isti me contemnunt.* Est autem διαπυτιοῦσι, a themate διαπυτίζω, *exspuendo diffundo; passim exspuo.* Compositum ignorant Lexica: simplex verbum πυτίζω, idem valens ac πτύω, adnotavit Etymologus, pag. 797 sq. Item Suidas: Πυτίζω· πτύω: ubi πτύω pro πτύω oportuisse, recte H. Stephanus in Indice Thes. monuit.

AD CAP. XLIII.

ΓΑΛΕΟΙ'. Sic, *in plurali numero*, nomen istud scribit codex ms. uterque. Adnotavit hoc loco CASAUBONUS: » Γαλεός. Glossarium vetus, Γαλεὸς ἰχθὺς, *catella*. Non » probo rescribi *mustela*: nam etiam in altero Glossario ita » scriptum. Ut a γαλῆ suum γαλεὸς fecère Graeci: sic La- » tini a *catus*, *catella*. In eodem libro, *squalus* est ῥίνη. « — Nos in latina versione Graecum nomen *Galeus* cum Gesnero (de Aquatil. pag. 614.) tenuimus. *Squali* nomen, quod recentiores fere adoptarunt, ex mendosa apud Plinium scriptura ortum.

βελτίονας εἶναι. Potest e sequentibus huc trahi verbum φησί: sed & saepe in huiusmodi citationibus prorsus omitti istud verbum observavimus.

De proximis *ARISTOTELIS* verbis, quae in libris hodie exstantibus non reperiuntur, conf. Salmasii Exercit. Plin. pag. 532. & Camus in Not. ad Aristot. Hist. Animal. pag. 219. Ex istis verbis postremum, ῥίνην, & octo sequentia, ex occasione repetiti vocabuli ἀλωπεκίαν, omissa erant in ed. Ven. & Bas. tacite deinde a Casaubono adiecta ex msstis, quibus & nostri codices adsentiuntur:

d eademque verba etiam Natalis Comes in latina versione expresserat. Ibi cum in *Dorionis* verbis, τὴν ἀλωπεκίαν in ed. Cas. expressum esset, monuit ipse in Animadverss. »Scribe τὸν, non τὴν ἀλωπ.« Nempe sic mssti; & eâdem ratione mox (lit. e.) ὁ ἀλωπεκίας habent libri omnes. Errorem tamen istum τὴν ἀλωπ. (quemadmodum paene omnes alios, de quibus corrigendis monuerat Casaub. in Animadverss.) religiose in contextu tenuerunt ii qui editiones Cas. 2. & 3. curarunt.

ὁ δ' Ἀριστοτέλης, ἐν πέμπτῳ Ζώων Μορίων, καὶ κεντρίνην, φησὶ, τινὰ γαλεὸν εἶναι, καὶ νωτιδανόν. »Etsi non nesciebamus, quae recitantur hîc ex Aristotele, »neque in libris De Partibus (qui non plures sunt quatuor) »extare hodie, neque in Historiis; restituimus tamen et»iam hîc omnium veterum exemplarium scripturam, & »fecimus, Ἀριστοτέλης ἐν πέμπτῳ ζώων μορίων: qua de »re capite nono [Animadversionum ad hunc librum] di»ximus. Νωτιδανὸς vocabulum eâdem formâ factum est, »qua ὑπεδανὸς, πευκεδανὸς, βρυκεδανὸς, & alia: in qui»bus omnibus τὸ δανος, formationi tantum serviens, ni»hil significat.« Casaubonus. — Nempe pro eo, quod hoc loco in ed. Ven. & Bas. nude legebatur, ἐν πέμπτῳ ζώων, mssti libri Italici e quibus excerptas lectiones Casaubonus habuit, ἐν πέμπτῳ ζώων μορίων dabant: eamdemque scripturam non modo vetustissimus noster cod. *A.* verum etiam cod. *Epit.* agnoscit. Quo titulo quum (ut supra demonstratum est, ad pag. 286. c.) eumdem librum citare Athenaeus consueverit, qui est *quintus* illorum qui in codicibus hodie exstantibus Περὶ Ζώων Ἱστορίας inscribuntur: illud nunc singulare est, quod ista verba, quae hic citantur, in eo quem modo diximus libro hodie non reperiuntur. Quare, aut intercidisse illa, statuendum est, aut, praeter consuetas turbas aliquid insuper in hac ipsa citatione apud Athenaeum turbatum fuisse. Quod κεντρίνην nominatum aliquod galeorum genus ait: idem nomen legitur apud Oppian. Ἁλιευτ. I. 378. Sed κεντρίτην vocant Aeliani codices, De Nat. Anim. I. 55. quod perinde esse videtur. Suspicari autem licet, eumdem & ἀκανθίαν & κεντρίνην vel κεντρίτην dictum fuisse. *Mox dein*, mendose τὴν κεντρίνην scribitur in ed. Cas. 2. & 3. quemadmodum etiam Rondeletius scripserat, hunc locum citans: pro quo rectius suo in codice τὸν scribi adnota-

vit Gesner. pag. 609 extr. Et τὸν quidem cum msstis agnoscunt etiam veteres editiones.

εἰσδέχεται τὰ γεννηθέντα εἰς τὸ στόμα, καὶ πάλιν ἀφίησι. Vide Aristot. Hist. Anim. VI. 10. sub fin. & consule Bochartum in Hieroz. l. 3, 35. praesertim vero BECKMANN ad Antigoni Caryst. Historiar. Mirabil. cap. 25. pag. 45 sq. e

AD CAP. XLIV.

Σαρδαναπάλῳ. Σαρδαναπάλλῳ ms. *A.* *Ibid.* *τὸν αὐτὸν εἶναι ἡγεῖται τῷ παρὰ Ῥωμαίοις μετὰ αὐλῶν καὶ στεφάνων εἰς τὰ δεῖπνα περιφερομένῳ, ἐστεφανωμένων καὶ τῶν φερόντων αὐτὸν, καλούμενόν τε ἀκκιπήσιον.* » Quod sequitur de *acipensere*, notum ex Macrobio omnibus. Etiam » in Arbitri Satyrico cibi mensis inferuntur strepente sym» phonia. « CASAUBONUS. — Vide Macrobii Saturn. III. 16. Alia veterum loca in Latinis etiam Lexicis ad voc. *Acipenser* indicata reperiet qui desiderat. De toto autem hoc Athenaei loco consulendus SALMASIUS, Exercit. Plin. pag. 940 sq. Quod καλούμενον δὲ ante nos edebantur : f minime quidem incommoda erat δὲ particula, sed τε dabat uterque codex mstus. Haud satis vero placet accusativus καλούμενον: licet enim proxime praecedat accusativus αὐτὸν, tamen participium illud ad superius περιφερομένῳ rectius referebatur. Quare (deleto pronomine αὐτὸν, quod facile subintelligi poterat) malebam, καλουμένῳ τε ἀκκιπησίῳ: sive, servato αὐτὸν, dein καλούμενον ἀκκιπήσιον absque particula coniunctivâ. ἀκκιπήσιον vero geminatâ literâ κ tenent libri omnes, licet latine simplici litera *c* rectius scribatur. De terminatione nominis, ησιος, adnotavit SALMASIUS l. c. respondere illam latinae terminationi *ensis*, qua in eodem nomine usus est Martialis, XIII. 91.

ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀπικίου τρυφῆς. Conf. Animadv. ad I. 7. a. *Ibid.* τὸν ἔλλοπα. Scripturam istam per geminatam literam λ tenet h. l. ms. *Ep.* cum edd. Vide not. ad pag. 282. c. & d. Animadv. T. IV. p. 87 & 89.

ARCHESTRATI versus, qui hic adponuntur, haud mul- a
to ante iam prolatos vidimus, p. 286. a.

Καὶ γὰρ τὸν Θησέα, φησὶ, γεγονότα καλὸν &c. Sunt b
utique haec *LYNCEI Samii* verba. At non verbo φησὶ

b Athenaeus (ut mihi quidem videtur) de Lynceo utitur, ficuti paulo ante, ut dicat: *Ait enim Lynceus, Theseum quoque* &c. Sed Lynceus ait: *Aiunt enim, Theseum quoque* &c. Nam vetus illa fuerat & incerta fama de Theseo, ad quam provocat Lynceus. Quem ad locum est CASAUBONI animadversio haec: »Ait Deipnosophista Lyncei »Samii verbis: Καὶ γὰρ τὸν Θησέα γεγονότα καλὸν ὑπολαμβάνω τοῦ Τληπολέμου τὸν ἰχθῦν τοῦτον αὐτῷ παρασχόντος παρεσχηκέναι. Auctoritate *Thesei*, viri magni, »probare instituit Lynceus, rectum Archestrati consilium »esse, qui amico suadet, ut galeum Rhodium iniqua vi »rapiat, si alia ratione parare eum sibi non potest. Id »consilii placere sibi indicavit iam Lynceus, cum dice»ret, δικαίως παρακελεύεται. Nunc ait, etiam *Theseum »fecisse idem, cum Tlepolemo piscem eripuit, quem precibus ab »eo extorquere non poterat.* Historia, quam respicit Lyn»ceus, neque Plutarcho in vita Thesei, neque veterum »cuiquam eorum qui ad nos pervenerunt, narrata est, »quod equidem meminerim. Quare certi aliquid de huius »loci emendatione velle pronuntiare, hominis sit qui non »meminerit se hominem. Ἀμουσία τὸ πλέον μέρος ἐν βρο»τοῖσιν, aiebat olim sapiens: quod cum aliâs verum ex»perimur, tum vel maxime, quoties veterum scriptorum »monumenta serio tractamus. Utrumque vulnus obliga»veris, si scribas, ὃς τοῦ Τληπολέμου τὸν ἰχθῦν τοῦτον »αὐτῷ οὐ παρασχόντος, παρασχεῖν (vel παραχω»ρεῖν) ἠνάγκασε. Id est: *Nam & Theseum*, inquit Lyn»ceus, *puto fuisse virum probum, qui Tlepolemum, cum dare »sibi hunc piscem recusaret, vi compulit ut faceret.* Sunt qui »putent, innui his verbis, *Theseum emisse galeum a Tlepo»lemo pudicitiae suae iactura.* Non male eo traxeris supe»riora illa Lyncei, τῇ ἀδικίᾳ κτήσασθαι τὴν ἐπιθυμίαν; »nam & *flagitium* ἀδικία est, ut virtus omnis iustitia. »Ita legendum fuerit, ἑαυτὸν παρεσχηκέναι.« — In eam sententiam, quam priorem exposuit Casaubonus, locum hunc Dalecampius etiam interpretatus erat: nec aliud quid tentavit Meursius, in Theseo cap. 10. pag. 33. ubi eumdem locum tetigit. In eâdem fere interpretatione VILLEBRUNIUS adquievit: sed, ne quid a Casaubono adoptasse videretur, primum, non οὐ παρασχόντος, sed μὴ παρασχόντος se legere ait: deinde, pro παρεσχηκέναι corrigit (si hoc corrigere est) παρεκμυκέναι, quod ipsum

quidem verbum insolitâ quâdam modestiâ ita profert, quasi in Athenaei exemplis sive editis sive scriptis non aliter legeretur. En hominis verba: » Texte, *parekmykenai*, [sic] *pemunxisse*, forme particulière aux Attiques, qui négligent souvent les augmens. Aristophane en présente de » fréquens exemples. « — At παρεσχηκέναι tenent cum ms. *A*. alii mssti editionesque omnes: in Epit. vero desunt ista Lyncei omnia. Nec vero solicitari omnino id verbum debuerat; nec ad παρασχόντος negativa particula desiderabatur. Haud dubie enim vera est ea interpretatio, cuius post istam meminit Casaubonus: cuius interpretationis quis fuerit auctor, quem in animo ille habuerat, mihi non est compertum: sed peropportune a CORAYO nostro ad hunc locum haec adnotata reperi: »Non opus » est emendatione Casauboniana, οὐ παρασχόντος. Ver» bum hoc, de *Tlepolemo* dictum, significat simpliciter *da» re*, piscem scilicet. παρεσχηκέναι vero, de *Theseo* di» ctum, est verbum usurpatum in re venerea de amasia » vel amasio, qui amantibus *gratificantur*, synonymum τοῦ » χαρίζεσθαι, quod pariter significat *sui copiam facere*. Ari» stophanes Lysistr. 226 sq.

» Ἐὰν δὲ μ' ἄκουσαν βιάζηται βίᾳ,

» κακῶς παρέξω, κοὐχὶ προσκινήσομαι.

» Caeterum, formosos adolescentulos *piscibus* donatos ali» quando fuisse Athenis, docuit nos supra Anaxandrides » apud Nostrum pag. 227. c. d. « — Eamdem in partem accipienda ista Lyncei verba iudicasse doctissimum DUTHEIL, ex Notulis eius msstis cognovi. Et pro eâ sententiâ poterat quidem (quod Casaubonus voluerat) adiici pronomen ἑαυτόν: quemadmodum apud Lucianum Dial. Mar. XIII. est παρεῖχεν ἑαυτήν: sed & nudum per se verbum, ut apud Comicum, sic & hîc poni potuit, intellecto (quemadmodum in multis aliis verbis activae formae, reciproca notione positis) nomine τὸ σῶμα aut pronomine reciproco.

Τιμοκλῆς δ' ἐν Δακτυλίῳ. Habent utique ἐν Δακτύλῳ edd. id est, *in Digito*, ut reddidit Dalecampius: nec aliud ex Membranis enotatum video. Rursusque eodem modo scribitur lib. IX. pag. 385. a. ubi idem recitatur testimonium. At neutiquam probabile est, talem fuisse dramatis alicuius titulum. Quare sicut Menandri fabula, cui haud dubie Δακτύλιος (id est, *Annulus*) titulus fuerat, in eis-

b dem noſtris Membranis, indeque in aliis omnibus libris hodie exſtantibus, perperam ἐν Δακτύλῳ citata eſt, lib. VI. pag. 247. f. ſic & in hoc Timoclis dramate eumdem commiſſum eſſe errorem iudicavi, eodem modo corrigendum. In quo praeeuntem CASAUBONUM habui, qui in Animadv. ad p. 293. b. verſ. 3 ſq. idem Timoclis teſtimonium, quod hic adponitur, his verbis citavit: »*TIMO*»*CLES* in *Annulo*, γαλεοὺς καὶ *&c.*« Eumdem ſecutus eſt VILLEBRUNE: »*Timocles dans ſa pièce intitulée l'A n n e a u.*« — Video quidem, in Fabricii Bibl. Gr. T. I. p. 793. (etiamque in Harleſii nova editione, T. II. p. 503.) ubi Timoclis fabula Δάκτυλος commemoratur, pro iſto titulo, praeter Athenaei auctoritatem, etiam Suidae invocari teſtimonium: ſed nullum huius fabulae veſtigium apud eumdem Suidam reperire mihi contigit.

TIMOCLIS verba hoc quidem loco tamquam nullo metro adſtricta edebantur; ſed pag. 385. a. in duos hos verſiculos erant distributa:

Γαλεοὺς καὶ βατίδας ὅσα τε τῶν γενῶν
ἐν ὀξυλιπάρῳ τρίμματι σκευάζεται.

Quibus quum quisnam ineſſet rhythmus non intelligerem; iſtis quidem verbis,

τῶν γε | νῶν ἐν | ὀξυ | λιπάρῳ || τρίμμα | τι σκευ | άζε | ται:

perſpicue intellexiſſe mihi viſus ſum trochaicum contineri tetrametrum catalecticum. Cui modulo nonnimis quidem apta videntur quinque praecedentia verba: ſed in his mutatum fortaſſe aut omiſſum eſt aliquid, quo factum ut non tam commodus rhythmus inſit. Pro eo quod hîc ὀξυλίπαρον τρίμμα dicitur, alius poëta ὀξυλίπαρον χυμίον dixerat, pag. 293. c. Eodemque pertinere videntur, τρίμμα συκαμίνινον, & ἅλμη λιπαρὰ, quae ibidem paulo ante commemorantur.

AD CAP. XLV.

In *NUMENII priore verſu*, cum Συκῆν corrupte ederetur, nihil melius mssti libri dabant, neque ad hunc locum quidquam adnotavit Caſaubonus, licet pro iſto vocabulo in latina verſione *Hyccam* a DALECAMPIO poſitum videret. Rectiſſime vero id poſuerat hic interpres: qui ſi tam fuiſſet graece doctus, quam fuit & diligens, & fa-

gax & ingeniosus, infinitis partibus melius de Athenaeo meriturus erat. Sane *ficui* non erat hic locus: recte vero infra, pag. 328. a. ubi idem Numenii versus citatur, Ὕκ-κην habent ambo mssti cum editis. Poterat autem & ὕκην simplici litera κ scribi, ut pag. 284. c. (ubi vide notata) itemque pag. 300. f. & pag. 327. b. Et sic fortasse etiam hic olim scriptum erat, eoque facilius in συκῆν corrumpi potuit: sed quoniam altero quem dixi loco, ubi idem repetitur versus, geminatam literam libri omnes agnoscunt, eamdem hic scripturam tenendam putavi. Conf. p. 304. e. Epitomator hic, omisso isto versu, nonnisi haec verba posuit: Νουμήνιος· Γλαῦκον περῶντα κατὰ μνία σιγαλόεντα. b

Τὴν δὲ τοῦ γλαύκου κεφαλὴν ἐπαινῶν ὁ Ἀρχέστρ. » Glauci piscis maxime expeti caput, probat Deipnosophista » aliquot veterum Comicorum testimonio. Id ipsum con» firmat παροιμιῶδες illud apud Antiphanem, [apud Athen. » VIII. 340. c.] c

» Ἥττόν τ' ἀποσταίην ἂν ὧν προειλόμην,
» ἢ Καλλιμέδων γλαύκου πρόοιτ' ἂν κράνιον.

» *Difficilius coepta deseram, quam Callimedon glauci caput.* « Casaubonus.

In *Archestrati versu* 1. mutilato verbo legebatur Ἀλλὰ μὲν ὀψώ. in ed. Ven. & Bas. ubi ὀψώνει corrigendum recte coniecerat Gesnerus, de Aquatil. p. 332 extr. Veram scripturam recepit Casaub. consentientibus msstis. *Versu*. 2. Quum corrupte ubique ederetur σεμνοῖς γὰρ ἁλίσκεται ἐν τεναγιστῶς, verba ista omisit Breviator: nec multum promovere videtur ms. *A*. in quo ἐκ τεναγιστῆς scribitur; quod ipsum tamen quid valeat, aut quid sub hoc lateat, amplius quaerendum. Nos interim Casaubono obsecuti sumus, monenti: » Lege νὲν τενάγεσσι. Et σεμνὸς praestat quam σεμνοῖς.« — Istud ἐν τενάγεσσι iam Dalecampius expresserat: *in limosa maris eluvie.* σεμνοῖς scripserat librarius, imprudens ad Μεγάροις referens adiectivum: quare nec distinctionem inter duas istas voces posuit, quae etiam in ed. Ven. deest. At γὰρ particula, quae proxime sequitur, necessario desiderabat vocabulum quod ad sequentia referri posset. Nec vero σεμνὰ dici aut intelligi possunt τὰ τενάγη: sed *glaucus* σεμνὸς, est *venerabilis, praeclarus;* nempe *magnus & exquisitae bonitatis*. Conf. p. 303. a.

c 'Ἀντιφάνης δ' ἐν Προβατεῖ. Cum ἐν προβάτει ederetur, quod *in Probati* latine reddiderat interpres, monuit CASAUBONUS: » Scribendum ἐν Προβατεῖ: *in Pastore ovium*. » προβατεὺς idem ac ποιμήν. «

Primus ANTIPHANIS *versus* quum in ed. Ven. & Bas. sic esset scriptus:

Βοιωτία μὲν ἔγχελυς, μῦς Ποντικοὶ,

tacite Casaubonus in sua editione Πόντικοὶ in Ποντικὸς mutavit. Sed reliqua nomina, quae sequuntur, omnia in plurali numero posita, in primo etiam versu pluralia nomina desiderabant: & non modo scripturam Ποντικοὶ firmant mssti, verum etiam ἐγχέλεις in plurali numero ponunt; ex quo simul intelligebatur, pro Βοιωτία, quod tenent quidem iidem mssti, Βοιωτίαι scriptum oportuisse. Vocabulum μῦς non modo singularis est numeri; sed & pluralis, ex μύες contractum. In *vers*. 2. ferri non poterat id quod cum editis veteres etiam membranae habent, θύννοι Μεγαρικοί. Sic enim in tota hac ecloga, quae pro testimonio de *glauco* pisce adfertur, nulla omnino *glauci* fieret mentio: cuius cum nomen necessario requireretur, cumque *Megaricum glaucum* paulo ante ab Archestrato laudatum viderimus, nihil magis probabile videri debuit, quam, γλαῦκοι Μεγαρικοὶ hic scriptum oportuisse. Idque ipsum in ms. *Ep*. alteri vocabulo a prima manu superscriptum. Fortasse ante hunc versum alius olim fuerat interiectus a voce Θύννοι incipiens, ab illoque versu in hunc aberravit festinans librarii calamus. Μῦς h. l. fortasse non *musculi* fuerint, sed *caprisci* pisces. cf. VIII. 355. e.

d Eiusdem ANTIPHANIS ecloga ex fabula *Philotide* repetitur infra, XIV. 662. b. sed paulo mendosius ibi, quam hic, vulgo scripta. Potest tota illa ecloga pro unius eiusdemque hominis oratione haberi; quemadmodum acceperant interpretes. At nobis visae erant alternae esse colloquentium vices; in eum fere modum, quo usi sumus, distinguendae. Confer extremum versum, pag. 662. c.

Vers. 2. Cum abesset hoc loco verbum φημὶ, poterat quidem ad infinitivum ὄψειν intelligi verbum finitum χρὴ vel δεῖ, ut persaepe alias. Sed lababat versus; qui percommode fultus est verbo φημὶ, quod pag. 662. diserte adiectum legebatur. *Ibid*. Ferri potest particula γε, quam h. l. cum editis agnoscit (ni fallor) ms. *A*. ut penultimus pes sit anapaestus: sed commodius fortasse abiicie-

tur illa; & abest pag. 662. & hoc loco ignorat eam ms. *Ep*.

» *Tertio versu* scribunt omnes veteres, atque etiam Epi- » toma,

» — τὸν γαλεὸν ἐνυποτριμματί-
» ζεσθαι. τὸ δ' ἐγχέλιον &c.

» ut vox unica sit ἐνυποτριμματίζεσθαι, metri solum caus- » sâ dialysim passa. *Galeum* piscem, aut illius partes ex- » tremas, *intrito quarumdam herbarum solitas condiri* diceba- » mus capite superiore. [ad pag. 293. b.] Scribebamus ex » coniectura ἐν ὑποτρίμματι ζέσαι. In his libris & ζέειν » & ἀποζέειν non solum pro *fervere* & *coquere*, sed etiam » pro *facere coquere*. « CASAUBONUS. — In editionibus omnibus, hoc locó, tertius versus sic terminabatur,

— ἐν ἀποτρίμματι.

Tum quarti initium tale faciebant, * Ζέσθαι, τὸ δ' &c. Quam vero scripturam hic ex coniectura commendavit Casaubonus, eamdem deinde lib. XIV. ipse in contextum recepit. Sicut autem h. l. ἐνυποτριμματίζεσθαι habent nostri etiam duo codices mssti cum iis quorum lectionibus Casaubonus usus est: sic fere rursus p. 662. a. (ubi quidem deest illa ecloga in Epit.) ἐν ὑποτριμματίζεσθαι scribitur in membranis *A*. Adsensus vero sum Casaubono, separari debuisse voces, & ζέσαι scriptum oportuisse: idque hoc loco, sicut ille altero fecerat, in contextum recepi. Cuius quidem usus verbi istius, activâ notione, non aliud exemplum nunc in promtu habeo, nisi illud, ἀποζέσας σίλουρον, IV. 132. d. & huic simile, I. 7. e. Pro ἐγχέλιον, quod h. l. habebant edd. & mssti, aut pro ἐγχέλυον, quod erat pag. 662. necessario ἐγχέλειον penultimâ longâ fuit scribendum, sicut communi librorum consensu scribitur III. 104. f. Eumdem errorem correximus VII. 286. b. Pariterque III. 96. b. ἐγχελείου legendum videtur. Similiter etiam apud Pollucem VI. 58. ubi ἐγχέλυα vulgo editur, ἐγχέλεια necessario desiderabat metrum. Conf. Aristophanis Acharn. vs. 1043. Alia diminutiva forma vocabuli ἔγχελυς, est ἐγχελύδιον, paulo post, lit. f. *Ibid.* Pro ἅλες, quod hic agnoscunt libri omnes, ἅλας malles cum CORAYO ex pag. 662. Id vero si placet, oportebat etiam *vers. seq.* χλόην, pro χλόη, quod quidem & hic & illic agnoscunt libri. In abrupta oratione, nullo incommodo teneri posse videtur librorum scriptura.

d *Septimum versum* percommode in hunc modum interpretatus est doctissimus CORAY: » *Adest-ne hodie caro?* » *pariter assa esto. Caro altera*, (i. e. *agnina*; nam opponuntur vulgo τὰ ἱέρεια τοῖς ἀρνείοις) *contra*: id est, » *elixa esto.* «

Vers. 8. Mirum videri possit, *farciendum* dici *lienem*: & σεσάχθω ad ἧπαρ fortasse relatum malles. At quamvis nostro palato *lien* nec farctus nec nudus admodum sapiat, aliter de hoc viscere iudicarunt veteres; apud quos etiam *torreri* & nescio quo *exquisito condimento parari* solitum reperias, III. 49. f. Ut hic, sic etiam III. 96. c. coniunctim nominantur σπλὴν & ἧπαρ. Quae *extremo versu* desunt, ea expleta habes p. 262.

AD CAP. XLVI.

e In *EUBULI* ecloga, nec metrum, nec sensum expedire admodum potui. Desperans omisit Breviator: nil mutant membranae *A*. Metro fortasse consulueris, si ita scripseris:

Τήν τ' εὐπρόσωπον λοπάδα γλαύκου τοῦδε, τοῦ
Θαλαττίου, φέρουσαν εὐγενέστερον &c.

Vers. 3. μίαν si cum VILLEBRUNIO in ἀμίαν mutatum velimus, non admodum video quid lucremur. Si teneas, referendum fuerit ad λοπάδα, indicabitque, *in una eademque lance glaucum cum lupo fuisse mensae illatum*. Sed nihil equidem definio.

In *ANAXANDRIDIS vers.* 2. γλαύκου πρόσωπον est *glauci caput*. Sic ἑφθὰ πρόσωπα ἰχθύων dixerat idem poëta, VI. 227. c. *Ibid.* Quod ait τοῦ τ' ἀκύμονος δέμας θύννου, h. e. *corpus thynni fluctibus non agitati*: id opponitur ei quod κυματόπληξ Archestratus dixit pag. 300. e. & πολυκύμαντος sive Theophrastus sive quis alius auctor apud Nostrum p. 301. f. ex CORAYI emendatione; cuius vide ad illum locum adnotationem. Pisces autem *fluctibus pulsati*, duriores sunt & minus pingues, ut docet Archestratus l. c. Et sigillatim de *thynno* notandum hoc loco id, quod ex Plinio Gesnerus adfert pag. 972. lin. 28. ubi, *Thynni*, inquit, *magna ex parte suavissimi sunt cum latent*. Quae verba apud Plinium quidem reperire mihi non contigit: sed sententiam ductam video ex Aristotelis Hist. Anim. lib. VIII. cap. 15.

dem statuerat cum *Theocle* illo, qui Ithyphallicorum auctor nominatur eodem libro XI. pag. 497. c. Quo accedit quod *Theolytus* patriâ *Methymnaeus* fuerit, teste Athenaeo nostro; Theocles autem Naxius vel Eretriensis perhibeatur, ut Vossius docet Institut. Poëtic. lib. III. c. 9. sect. 3. qui quidem quo auctore id dixerit nondum mihi contigit reperire: nusquam enim alibi *Theoclis* mentionem ullam reperi.

" ἐν Δίᾳ τῇ νήσῳ, *In Dia insula*; id est, *Naxi*. Nam *Diam* olim nomen ei insulae fuisse constat. Quod apud *Theolytum* (*vers*. 1.) *Glaucus* ait, Ἀνθηδὼν γῦ τις ἐστὶν &c. adnotavit Casaubonus: » *Glaucum* hunc *Anthedonium* » fuisse, etiam Strabo memoriae prodidit. « — Confer Pausan. l. c. *Ibid*. πλευροῖο dedit uterque codex mstus: a qua scriptura temere discesserant editores. b

Προμαθίδας δ' ὁ Ἡρακλ. ἐν Ἡμιάμβοις. » De *Promathidae* *Hemiambis* quaerebamus libro primo capite » xviii. [ad I. 19. c.] Huius non semel vetus Apollonii » interpres meminit: etsi aliquando Προμαχίδας in eius li» bris invenies scriptum. « Casaubonus. — Vide Schol. ad Apoll. I. 1126. & II. 817. & 931.

Μνασέας δὲ ἐν τρίτῳ τῶν Εὐρωπιακῶν. Eodem titulo citatur hoc *Mnaseae* opus apud Nostrum, IV. 158. d. Sed ἐν τρίτῳ Εὐρώπης habes, XII. 530. c. *Mox dein*, Ἀλκυόνης reposui ex mstis, cum temere Ἀλκυόνας esset editum.

ἁρπάσαντα δὲ Σύμην τὴν Ἰαλύμου καὶ Δωτίδος θυγατέρα. Ad editam olim scripturam monuit Casaubonus: c » Non potest mendâ carere vox Ἴαλημος. Hellenismi » ratio vocem illam non admittit. Epitome & Eustathius, » recitantes hanc historiam, [nempe ex ipsa Epitoma Eu» stathius,] omittunt ista verba. Interpretes Ἰαλέμου. » Ego Ἰαλύσου; nisus Hermolai Byzantii auctoritate, » qui [in Epitoma Stephani Byz.] *Symen* insulam, de qua » Athenaeus loquitur, ita nominatam scribit a *Syme*, *Ia*» *lysi* filia, quae est haec ipsa. « — Non Ἴαλημος, (ut est in ed. Bas. & Cas.) sed Ἴαλιμος habet ed. Ven. Sed Ἰηλυμος est in membranis, nescio quo accentu: & abest fortasse prorsus (ut haud raro in eodem codice) accentus. Ego terminationem vocabuli mutans, praecedentem consonam non ausus sum immutare. Nec tamen fere dubito, Ἰηλύσου aut Ἰηλυσοῦ scriptum oportuisse: quod est idem oppidi nomen. Vide Wasse ad Thucyd. VIII. 44.

Ποσειδῶνος αὐτὸν υἱὸν εἶναι καὶ Ναΐδος. Postremum nomen *antepenacute* scriptum edidi, ut est in membr. *A.* Ναΐδος scribitur in ed. Ven. Bas. & Cas. 1. Ναΐδος in ms. Epit. & in ed. Cas. 2. & 3. Ante istud nomen perperam deest καὶ particula in ed. Cas. 3. Locum hunc citans vero Meursius, in Theseo, c. 14. p. 49. verbum φησὶν adiicit: quod tamen saepe in huiusmodi citationibus consulto omisisse videtur auctor, ellipsi praesertim familiari Grammaticis scriptoribus.

d τοῖς θέλουσι μαντεύεσθαι. Hoc, quod dedit noster codex Epitomae, haud dubie praeferendum putavi ei quod ex vetustis membr. editum erat, τοῖς θεοῖς. Pausanias IX. 22 extr. Δαίμονα ἐν θαλάσσῃ γενέσθαι, καὶ ἀνθρώποις τὰ ἐσόμενα ἐς τόδε προλέγειν. i. e. *Deum factum marinum, & hominibus etiamnunc praedicere futura.*

Πόσσις δ' ὁ Μάγνης. »Nihil magis obnoxium errori »quam propria nomina; velut istud, Πόσσις. Nam me»lius libro XII. Πόσις. *Posis*, ὑποκοριστικὸν nomen est, »pro *Posidonius*: ut *Amphis*, pro Amphiaraus: *Iphis*, pro »Iphigenia.« Casaubonus. — Potest, ut docta, sic vera esse magni Animadversoris observatio, decurtatum esse nomen de quo agitur ex longiore *Posidonius*: similem quidem rationem multa alia Graecorum nomina personarum propria habent; quorum nonnulla commemoravit Etymologus in voc. Ἄμφις, pag. 93. Quâ analogiâ, originem si spectes, utique Πόσις scribi debuerat. Sed usus Graecorum aliter fortasse decreverat: certe in scripturam per geminatam sibilantem non modo hìc uterque noster codex ms. consentit; sed rursus Πόσσις in ms. *A.* scribitur, XII. 533. d. ubi deest in ms. *Ep.* testimonium huius scriptoris. Ac fortasse eâ ipsa formâ distinguebatur proprium nomen ab appellativo.

ὅτε Ἰάσων μετὰ τῶν Τυῤῥηνῶν ἐμάχετο. »Quod mira»bilis illa navis Argonautarum etiam in *Etruscum* mare »e Ponto devenerit, non solus *Posis* credidit. Lege Apol»lonii Argonauticorum librum IV. [vs. 559 sqq.] Sed »*Glaucum* in *Argonautarum* albo neque Orpheus recen»suit, neque Apollonius, neque Valerius Flaccus.« Casaubonus. — Pro θεωρηθῆναι, est θεαθῆναι in ms. *Ep.*

AD CAP. XLVIII.

Ubi adponere adgreditur Auctor noster *Alexandri Aetoli* verba, poterat vel ὡς vel ὅτι scribere; utramque ut iungeret particulam nil erat opus. Et lubens equidem cum Epitomatore abesse patiar priorem: sed poterat etiam utraque simul teneri, ut habent edd. cum ms. *A*. In *vers*. 5. Valckenario obtemperavi, ad Theocr. pag. 213. pro vulgato τιν' corrigenti νιν, quod valet αὐτούς.

Ὕδνης φησὶ, τῆς Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου. Vide Wesseling. & Valckenaer ad Herodot. VIII. 8. & Iacobs ad Anthol. Vol. II. Part. I. pag. 263 sq. Scripserat Brunckius noster in Notis ad Apollonidae Epigr. XVI. quod est in Analect. T. II. pag. 136. »Sciam aliquando, quid »in Athenaei scriptis libris sit: ubi forte reperietur Κυάνης φησὶ τῆς Σκυλλίου. « — At nihil aliud, nisi quod editi libri habent, in codice Paris. *B*. deinde reperit idem vir doctissimus: & eamdem scripturam, Ὕδνης & Σκύλλου tenent etiam multo meliores libri nostri *A*. & *Ep*.

Ibid. ἰδίως δὲ καὶ περὶ τῆς βοτάνης λέγει &c. »Herba »illa, *cuius esu dicitur Glaucus mortalitatem mutasse immortali-»tate*, hic non nominatur: *sedum* autem fuisse sive ἀείζωον, »veteres prodiderunt; ut legimus libro ultimo, [XV. »679. a.] & apud Isaacium Tzetzem. « Casaub.

Νίκανδρος δ', ἐν τρίτῳ Εὐρωπίας, Νηρέως ἐρώμενον τὸν Γλαῦκον ἱστορεῖ γενέσθαι. Pro Νιρέως, quod habent editiones omnes, recte Νηρέως dedit uterque codex mstus. Praecedentia verba quum eodem modo, quo nos edidimus, scripta in ed. Ven. fuissent, editor Basileensis ante Εὐρωπίας *asteriscum* vel *crucis figuram* posuit; quasi ibi vel desideraretur aliquid, vel alio modo corruptum esset. Illius editionis exemplo utens Dalecampius, suppleturus id quod deesse videbatur, locum sic latine convertit: *Nicander, tertio Colophoniorum, ab Europia Nereide Glaucum amatum fuisse, prodidit*. Cuius interpretis vestigia in Graeco contextu suae editionis secutus Casaubonus, sic edidit ἐν τρίτῳ . . . . Εὐρωπίας, relicto spatio; quasi haud dubie aliquid intercidisset. At in *Animadverss*. deinde haec monuit: »Conatum doctorum virorum in emendandis »istis verbis non respondisse voluntati, arguunt Excer-»pta: in quibus observatur hinc, *Glaucum fuisse amatum* »*a Nereo*, non ab Europa Nereide, ut illi corrigunt.

» Quare verius est quod de voce Εὐρωπίας semper existimavimus, latere sub illa *titulum unius librorum Nicandri.* Possis legere, ἐν τρίτῳ Εὐρωπιακῶν Νηρέως ἐρ. » Sic statim *Aetolica* eius poëtae laudantur: alibi *Oetaica*, » *Colophoniaca*, & *Boeotica*. Quia tamen *Europiaca* NICANDRI nusquam nominantur, & turpe est sine lege » loqui, scribo, ἐν τρίτῳ Ἑτεροιουμένων. Cum enim de » Glauci mutatione sit sermo, optime argumento convenit libri index, *De iis qui Mutati sunt*. Poëma erat simile Ovidianae metamorphosi. Eius iterum meminit Athenaeus hoc libro; [pag. 305. d.] & multos versus inde » sumtos legere est apud Antonium Liberalem & alios. « — At ista quam audax, quaeso, quamque violenta mutatio! Nempe summo viro ista scribenti non obversabatur locus Stephani Byz. in Ἄθως, ubi citatur idem Νίκανδρος πέμπτῳ τῆς Εὐρωπείας: de quo monuit VOSSIUS, lib. IV. DE Historic. Graec. pag. 474. Praestare autem videtur scriptura Εὐρωπίας, quae est apud Athenaeum, isti Εὐρωπείας. Valet enim τῆς Εὐρωπίας idem ac τῆς Εὐρώπης: & est istud *Europae* nomen poëtis familiare, ut ex Sophocle & Euripide adnotavit idem ipse Stephanus, in Εὐρώπη. Quare nil opus esse iudicavi, ut cum RUTGERSIO Var. Lect. II. 18. τῆς Εὐρωπείας apud Nostrum corrigeremus. Breviator suo more titulum libri omisit.

a Verbum Θηρᾶσαι recte ex msstis restitutum in ed. Cas., nisi quod perperam *acuto accentu* ibi notetur, Θηράσαι. Monstrose vero Θαραλάσαι scriptum in ed. Ven. & Bas.

Ibid. ὃν λειποθυμοῦντα ὑπὸ τῆς διώξεως ἀπαγαγεῖν ὑπὸ κρήνῃ τινι, καὶ τῇ παρακειμένῃ πόᾳ ἤδη ἀποψυχόμενον ἀπομάσσειν. DALECAMPIUS: *ac eum, quod acrius sectando institisset, defectum animo & captum prope fontem quendam tulisse, aciam refrigeratum exanimatumque abstersisse herbâ vicinâ.* Ad quae CASAUBONUS nil aliud monuit, nisi: » Scribe ὑπαγαγεῖν, non ἀπαγ. « — Quam scripturam sicut non spreturus eram si dedissent libri, sic invitis libris inferendam non existimavi. Videtur autem Casaubonus cum Dalec. verbum illud activâ notione accepisse; quod equidem neutraliter sive reciproce accipiendum iudicavi, *abiisse, se recepisse*: parique ratione ἀπομάσσειν, quod sequitur, pro ἀπομάσσεσθαι vel ἀπομάσσειν ἑαυτὸν accepi. Eadem Athenaei sive Nicandri verba citans PIERSON ad Moerin pag. 170. pro ὑπὸ κρήνῃ τινὶ, legen-

dum ἐπὶ censuerat. Quae emendatio non magis necessaria, quam ista Casauboni, mihi visa erat. Sed pro ὑποψυχόμενον, quod consentiente quidem utroque cod. msto hic legebatur, omnino ἀποψυχ. eodem PIERSONO praeeunte corrigendum putavi. ὑποψύχεσθαι, *modice & suaviter refrigerari* significat: & satis aptum huic loco id verbum videri posset, si esset in futuro positum, nec adiectam haberet voculam ἤδη. Perspecte Dalecampius ad verbum *refrigeratum* (quod de *rigore artuum post mortem* intellexisse videtur) adiecit *exanimatumque:* nempe tale aliquod verbum desiderabat orationis connexio: at id non ὑποψύχεσθαι erat, sed ἀποψύχεσθαι vel ἀποψύχειν. Nec vero diffitendum, non tam passivo vel medio, quam *activo* verbo ἀποψύχειν, *animam efflare*, *extremum spiritum reddere*, uti solere Graecos scriptores; de quo & diserte Eustathius monuit ad Iliad. χ'. pag. 1348, 51. Quo & pertinent exempla ab H. Stephano collecta, Thes. Gr. Ling. T. IV. pag. 742. & a Wetstenio ad Evang. Lucae. c. 21, 26. Attamen in eadem significatione verbo etiam *passivo* vel *medio* usus est Epictetus; cuius verba (ab eodem Wetstenio etiam citata) haec sunt, Dissertationum libro IV. cap. 1. sect. 147. Κἄν τινα ὑμῶν ἴδῃ μόνον συνεστραμμένῳ βλέμματι, ἀποψυχόμενοι. Id est: *Qui* (Caesar) *si modo quempiam vestrûm tetrico vultu adspexerit, exanimati estis.* Paulo post, τὴν δύναμιν recte dedere mssti.

Ἡδύλος δ' ὁ Σάμιος. Ad editam olim scripturam, Ἡδύλογος, monuit CASAUBONUS: » *Hedylogus Samius vel* » *Atheniensis*, semper alibi in his libris, & apud auctores » alios, *HEDYLUS* nominatur: neque dubium, etiam hîc » scribi debere Ἡδύλος, ut in Epitoma. « — Et noster ms. *Ep.* & ms. *A.* in veram consentiunt scripturam.

Ἡδύλη δὲ &c. De *HEDYLA poëtria* egit Olearius in Dis- b
sert. de Poëtriis Graec. sect. 36. in Wolfii Poëtriis Graec. pag. 161. ubi tamen nihil fere aliud profertur nisi quae hîc auctor noster habet. In illius *vers.* 1.

ἢ κόγχου δώρημα φέροντ' Ἐρυθρᾶς ἀπὸ πέτρης,

cum utroque codice nostro msto editiones etiam Ven. & Bas. Ἐρυθραίης tenebant. Igitur DALECAMPIUS, cum interpretatus esset *concham ex Erythraeis scopulis*, adnotavit in ora: » *Concham Venereum*, supra Amathitin; quae » affertur e mari rubro. Propertius: *Venit & e rubro concha* » *Erycina salo.* « — Sed quum Ἐρυθραίης non ferret me-

b trum, tacite Casaubonus ἐρυθρᾶς edidit; quasi adpellativum id esset nomen, *a rubra petra.* Mihi tamen videbatur, proprium utique nomen aliquod hic posuisse poëtriam; quare unciali literâ primâ scripsi. Utrum vero de *Erythraeo* mari, an de alio nescio quo loco e pluribus, quibus 'Ερυθρὰ vel 'Ερυθραὶ nomen fuerit, cogitaverit illa, definire equidem non ausim. Sed quoniam & in adpellativo nomine ἐρυθρὸς & in propriis inde denominatis ρυ syllabam longam facere solent Graeci poëtae, quae in isto versu brevis esse debet; videndum puto, ne fortasse non 'Ερυθρᾶς, sed 'Ερύθης scribi hoc loco debuerit; quod (quemadmodum Stephanus Byz. in 'Ερύθεια docet) idem valeret ac 'Ερυθείας; ut intelligeretur illa poëtarum fabulis celebrata insula *Erythea* vel *Erythia*, in Atlantico mari olim prope Hispaniae oram sita, quae maris fluctibus deinde hausta est. In illius quidem insulae nomine syllabam ρυ brevem usurpant poëtae; veluti Dionysius Periegeta, vers. 558.

ἤτοι μὲν ναίουσι βουτρόφον ἀμφ' Ἐρύθειαν.

In HEDYLES *vers.* 3. τῇ νύμφῃ δυσπείστῳ ἀθύρματα. Vulgatum δύσπιστος tenent membr. *A.* In ms. *Ep.* istud ipsum unum vocabulum omissum. Commode vero adnotavit CASAUBONUS: »Lego δυσπίστῳ, *inexorabili:* »aut δύσπιστον, *cuius oratio parum efficax fuerit ad persua*»*dendum;* quarto casu, ut ἔχοντα [φέροντα scribere vo»luerat] in primo versu. « — Et δυσπίστῳ adoptavit Olearius l. c. Ego vero δυσπείστῳ probavi, ab HERINGA commendatum, Observ. cap. 31. p. 287. ubi monuit; δύσπιστον eum significare *cui difficulter haberi fides possit;* δύσπειστον vero, *qui difficulter sibi aliquid persuaderi patitur.* Nimis longe citra necessitatem, a scripturae vestigiis recessit doctissimus IACOBS, δύστηνος corrigens, in Anim-
c adverſ. ad Anthol. Vol. I. Part. II. pag. 284. Ad *verſ.* 5. idem IACOBS monuit: » κείνην accipe de litore ubi *Sirenes* »habitant: nisi forte legendum est, ἀκτὴν γὰρ Σικελὴν »παρανήχετο. «

AD CAP. XLIX.

ΓΝΑΦΕΥΣ. Id est, FULLO. »Huius piscis & Hesy»chius meminit: [Γναφεύς· εἶδος ἰχθύος.] alius veterum, »opinor, nemo. « CASAUBONUS. — Qui ψύλαν piscis

vulgo apud Aristotelem nominatur, cum *fullonem* interpretatus erat Gaza; sed hariolando magis, quam certam rationem secutus. *Ibid.* Vocabulum σπῖλον circumflexo accentu scriptum dedere nostri codices.

AD CAP. L.

Τῶν θαλασσίων ἐγχέλεων μνημονεύει Ἐπίχαρμος ἐν Μούσαις. » *Anguilla*, *marinus piscis* non est, sed fluviorum » aut lacuum; unde saepe in mare descendit, ait Philo» sophus libro sexto Historiarum, cap. XIII. [cap. XIV. » extr.] Hae sunt quas *marinas* vocabat EPICHARMUS: » quem poëtam, piscem hunc appellasse πατάνοψιν, obser» vat Iulius Pollux; [VI. 90.] nimirum quod in patella » coqueretur, quae πατάνη Siculis. « CASAUBONUS.

διαπορεῦντα τὸ τοῦ γένους παράδοξον. » Nonne me- d » lius τέλους? in sensu τῆς τελετῆς. Scholiastes in So» phocl. Oed. Col. 1050. [al. 1105.] τέλη, τὰς τελετὰς » exponit. « CORAY. — At ibi τέλη vel τελεταὶ, *mysteria* intelliguntur, vel *initiationes*. Hoc loco intelligendum videtur τὸ γένος τῆς θυσίας vel τοῦ ἱερείου, *genus sacrificii*, sive *victimae*. *Mox*, οὐ χρὴ δὲ θαυμάζειν: & *deinde*, τὸν πρῶτον ἀλόντα, recte dedere mssti. e

AD CAP. LI.

Ἡρόπυθος γοῦν ἐν Ὥροις Κολοφωνίων. HEROPYTHUS *quidem in Annalibus Colophoniorum*. Vide ad IV. 175. e. Scriptorem illum, quem in opere DE Historicis Graecis silentio praeteriit Vossius, ab *Herophyto Samio*, qui apud Plutarchum nominatur, (in Cimone p. 484. a.) non diversum statuit SCHNEIDER, in Animadv. ad Nicandri Alexipharmaca pag. 82. ubi etiam docuit vir doctissimus, coloniae conditorem qui Λάκιος apud Nostrum nominatur, eumdem esse qui Ῥάκιος apud Pausaniam aliosque.

Προθέντος γὰρ αὐτῷ τοῦ Λακίου λαβεῖν τοῦ χωρίου f ἢ ἄλφιτα ἢ ἄλητα ἢ ταρίχους. Cum προσθέντος vulgo legeretur, & ἢ ἄλιτα, monuit CASAUBONUS: » Prima & » ultima vox sunt depravatae. Scribe προθέντος, & ἄλε» ατα, vel ἄλευρα. « — Et προθέντος quidem recte dedit ms. *A.* (in Epitoma deest totum Heropythi testimonium:) ista autem verba ἢ ἄλφιτα ἢ ἄλιτα non aliter in membr.

atque in edd. leguntur. Perspecte vero CORAY: » Lego » ἄλητα, inquit: quod idem est atque ἄλευρα, id est, » *farina ex tritico*; quum ἄλφιτα sint *farina ex hordeo*. Conf. » Foesii Oecon. Hippocr. in Ἄλητον. « — Quem eo lubentior secutus sum, quo facilior proniorque fuerat ex ἄλητα in ἄλιτα transitus. Suspicor tamen, antiquum hoc loco tenuisse nostrum librarium, ut duas diversas lectiones, quarum unam in contextu sui exemplaris, alteram in ora aut inter lineas adnotatam reperisset, temere in suo contextu coniunxerit. ἄλητα videtur una vera lectio olim fuisse: ea in ἄλιτα erat corrupta: deinde nonnemo ἄλφιτα adnotavit. Inde ἄλφιτα ἢ ἄλιτα homo noster iunxit. TOUPIUS, Emend. in Suid. Part. III. p. 537. locum hunc Athenaei citans, nonnisi ἢ ἄλφιτα posuit; ἢ ἄλιτα omisit. Ibidem idem vir doctus ἀντὶ τοῦ χωρίου legendum censuit: haud satis video qua necessitate, aut omnino quâ caussâ; cum nihil vulgatius sit ellipsi illius praepositionis in eiusmodi dictione.

εὔχετο ὁ Κυλάβρας. Cum apud Suidam, in Φάσηλις, ubi proverbium Φασηλιτῶν θῦμα exponitur, vulgo sic legatur, Φασηλῖται γὰρ τάριχος τῷ Καλαβρῷ θύειν φησὶ Καλλίμαχος: monuit TOUPIUS, ex Athenaeo corrigendum Κυλάβρᾳ. Recte: nec de terminatione dubitationem cuiquam movere debet, quod hoc loco Κυλαβρος scribitur in vetustis nostris membranis: nam eaedem & paulo ante in tertio casu scripturam Κυλάβρᾳ tenent; & deinde rursus τοῦ Κυλάβρα & τῷ Κυλάβρᾳ, consentiente in duobus posterioribus locis etiam ms. *Ep*. Ex eiusdem viri heroisque nomine apud Mich. Apostolium (Proverbior. Centur. XX. num. 14.) κόλαβρον, id est *porcellum*, fecerunt.

Λάκιον τὸν Ἀργεῖον τῶν σὺν Μόψῳ ἀφικομένων, ὃν τινες μὲν Λίνδιον εἶναι λέγουσιν, ἀδελφὸν δὲ Ἀντιφήμου τοῦ Γέλαν οἰκίσαντος, εἰς τὴν Φασηλίδα ὑπὸ Μόψου μετ' ἀνδρῶν πεμφθέντα &c. De *Lacio* eiusque patria consule quem paulo ante laudavi SCHNEIDERUM ad Nicandr. pag. 82 sq. Ubi quod ait vir doctus » in verbis supra scriptis, » ὑπὸ Μόψου πεμφθέντα, videri vitium inesse, quoniam » praecesserit τῶν σὺν Μόψῳ ἀφικομένων: « ista quidem non pugnare inter se mihi visa erant. De universa re videndus Scaliger ad Euseb. pag. 80. & quos ille laudavit auctores. De *Antiphemo*, Lacii fratre, conf. Stephanum Byz. in Γέλα. Ad orationem quod spectat auctoris nostri, vi-

deri poterat desiderari verbum finitum; quod in tota periodo nusquam reperitur: sed illud non tam librariorum culpâ intercidisse putem, quam ab ipso Athenaeo omissum, quum (quod saepe aliàs in describendis veterum auctorum verbis ab eo factum observavimus) verba Philostephani a superioribus abrupta, ad quae referebantur, describeret. At Epitomator, aptae orationis connexioni magis intentus, percommodam contexuit periodum huiusmodi: *Φησὶ γοῦν Φιλοστέφανος, Λάκιον τὸν Ἀργεῖον, &c. - - - ἀγοράσαι τὴν γῆν οὗ ἡ Φάσηλις νῦν ἐστι.*

AD CAP. LII.

Ἀριστοτέλης δὲ, χαίρειν, φησὶ, τὰς ἐγχέλεις &c. Ple- b
raque eorum quae hic referuntur, usque ad ista verba,
ζῶσί τε τὸ ἐπὶ πολὺ ἐπὶ ὀκτὼ ἔτη: leguntur in Histor. Animal. VIII. 2. exceptis istis, *Ὀχεύονται δὲ συμπλεκόμεναι - - ζωογονεῖται*: quae nec usquam in Aristotelis scriptis hodie reperiuntur, & plane repugnant eis, quae alibi pluribus locis, mira utique, de anguillarum generatione praecepit Philosophus: sed continent aliorum *de coitu anguillarum* sententiam, quam eamdem ab Oppiano expositam legas, Halieut. I. 525 sqq. Iam quod scripsi, *λεπτὰ γὰρ ἔχουσαι τὰ βράγχια, αὐτίκα* &c. & deinde *νυκτὸς μὲν* c
νέμονται, in his codicum nostrorum secutus sum auctoritatem. In proximis verbis, *ἡμέρας δὲ* &c. temere omissa est *δὲ* particula in ed. Cas. 2. & 3. Paullo superius, recte editum videtur *γλοιώδες* in ed. Bas. & Cas. *γλινώδες* habet ms. *A.* & sic quoque ms. *Ep.* in contextu, sed *γλοιώδες* inter lineas. *γροιώδες* ed. Ven. Conf. p. 399. c.

Ἐν ἄλλοις δὲ πάλιν Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ, γίνεσθαι αὐτὰς - - - ἐν τῷ βορβόρῳ καὶ τῇ ἰλύϊ σήψεως γινομένης. καθάπερ καὶ ἐπὶ τῶν καλουμένων τῆς γῆς ἐντέρων λέγεται. » Multa hoc loco, ut saepe alibi, ex membranis ad» iecimus. Sunt autem omnia, quae *de anguillarum ortu* » hîc ex *Aristotele* referuntur, sumta de libro Histo» riarum sexto, cap. xvi. Sed minus recte expressa est » Athenaeo mens philosophi: qui nunquam dixit, *gene» rari anguillas ut generantur quae vocant terrae intesti» na*; sed *ex illis ipsis*. Verba eius sunt: *Αἱ ἐγχέλυες » γίνονται ἐκ τῶν καλουμένων γῆς ἐντέρων· ἃ αὐτόματα » συνίσταται ἐν τῷ πηλῷ, καὶ ἐν τῇ γῇ τῇ ἐνίκμῳ. καὶ ἤδη*

c »εἰσὶν ὀφθεῖσαι αἱ μὲν ἐκδύνουσαι ἐκ τούτων· αἱ δ' ἐν διακνιζομένοις καὶ διαιρουμένοις γίνονται φανεραί. Id est: *Nascuntur anguillae ex lumbricis qui terrae intestina dicuntur. Ii sponte sua generantur in luto & madente solo. Iamque visae sunt anguillae, aliae e lumbricis exeuntes; aliae iis scissis ac divisis sunt factae conspicuae.* Constat ex his, quo iure, quàve iniurià sit positum hic τὸ καθάπερ ab Athenaeo. At, quod in praecedentibus censuerunt doctissimi viri, [Gesnerus, de Aquatil. pag. 44.] pro σήψεως γενομένης, legendum esse πέψεως, falsi sunt iudicii: eo decepti, quod in prioribus editionibus perturbata & mutilata verba philosophi recitarentur. Athenaeus ista illius respicit, [Hist. Anim. VI. 16.] καὶ ἐν τῇ θαλάττῃ δὲ καὶ ἐν τοῖς ποταμοῖς γίνονται τὰ τοιαῦτα, ὅταν ᾖ μάλιστα σῆψις. Caeterum quomodo in generatione anguillarum & aliorum quae non fiunt e seminibus, & πέψις necessaria sit, & σῆψις quoque reperiatur, declarat aureus locus divini philosophi, in libris De Prima Philosophia; quem non possum quin ascribam. Τῶν αὐτομάτως γινομένων, ait, γίνεται οὐδὲν σηπόμενον, ἀλλὰ πεπτόμενον. ἡ δὲ σῆψις, καὶ τὸ σηπτὸν, περίττωμα τοῦ πεφθέντος ἐστί. οὐδὲν γὰρ ἐκ παντὸς γίνεται, καθάπερ οὐδ' ἐν τοῖς ὑπὸ τέχνης δημιουργουμένοις· οὐδὲν γὰρ ἂν ἔδει ποιεῖν. νῦν δὲ τὸ μὲν ἡ τέχνη τῶν ἀχρήστων ἀφαιρεῖ, τὸ δ' ἡ φύσις.« CASAUBONUS. — In ed. Ven. & Bas. post verba ista superiora, ἐν τῇ ἰλύϊ ἀκινητίζουσι, statim sic pergebatur, σήψεως γενομένης, omissis mediis omnibus; quae e msstis adiecit Casaubonus, quibus & nostri codices adsentiuntur, nisi quod γινομένης (non γενομένης) habet uterque. De adiiciendis eisdem verbis monuerat etiam ex codice (Epitomae) Corselìano Andreas Schottus, Observat. Humanar. lib. I. cap. 6. De mira Philosophi sententia super *generatione anguillarum* confer quae disputavit CAMUS, in Notis ad Aristot. Hist. Animal. sub voce *Anguille*.

d Διὸ καὶ Ὅμηρον - - - τάδε εἰπεῖν· Τεῖρον τ' ἐγχέλυές τε &c. Perperam Ὅμηρος scribitur in utroque nostrûm codicum, licet in iisdem & infinitivus εἰπεῖν sequatur, & accusativus χωρίζοντα. Poëtae verba leguntur Iliad. φ'. 353. Ad ista Athenaei haec notavit CASAUBONUS: »Sic loquitur (auctor) quasi ex Aristotele haec quoque describeret non minus quam praecedentia. Hodie in illius

» libris haec non legas. Sed extabant adhuc seculo Athe» naei scripta alia Aristotelis eodem argumento; unde po» tuit ea esse mutuatus. «

AD CAP. LIII.

Ἐπικούρειος δέ τις εἰκαδιστής. Hinc nomen proprium, *Eicadistes*, exsculpserunt in Indice auctorum ab Athenaeo citatorum; cum εἰκαδισταὶ dicti sint promiscue *Epicurei*, qui *vicesimum cuiusque mensis diem* festum agerent, & convivio eum diem celebrarent in Epicuri honorem; ut monuit CASAUBONUS ad V. 186. a. & ad VII. 287. f. Vide Diog. Laërt. X. 18. & ibi MENAGIUM. Ab isto igitur Epicureo, *anguilla*, inter cibos adposita, adpellatur ἡ τῶν δείπνων Ἑλένη: puto, utpote *pulcerrimum ferculum*, quod adponi coenantibus posset. Tam pulcra enim res videbatur veteribus Graecis *anguilla* mensae illata, ut non modo παρθένον & κόρην & νύμφην, verum & θεὰν subinde nominarent. Vide pag. 300. b. c. Iam quod significavi desiderare me *ante verba* τῶν δείπνων Ἑλένη *articulum* ἡ: nunc demum video non neglectum eum esse ab Epitomae auctore, qui sic habet, εἶπεν, πάρεστιν ἡ τῶν δείπνων Ἑλένη. Pariter Eustathius, ad Iliad. φ'. pag. 1329, 31. Idem Eustathius ibidem (moneamus obiter) pro verbis τὶς τῶν συνδειπνούντων ἡμῖν, quae Breviator tenuit, τῶν τὶς ῥητόρων scripsit.

In verbis istis, τὸ πλευρὸν ἀγαγὼν εἰς ἄκανθαν, vix dubitandum est inesse errorem: sed, utrum ἀπάγων, an ἀνάγων aut ἀναγαγὼν, oportuerit, sive quid aliud, non definiam. — *Homericus versus*, qui dein citatur, est ex Iliad. υ'. 371.

In ARCHESTRATI *versu* 2.

Ῥηγίου ἀντίπεραν πορθμοῦ ληφθεῖσα θαλάσσης. naturalis verborum ordo in hunc modum, ni fallor, concipiendus: ληφθεῖσα (ἐν τῷ μέρει τοῦ) πορθμοῦ θαλάσσης, (ὅ ἐστιν) ἀντίπεραν Ῥηγίου: id est, *capta in ea parte freti maris* (Siculi) *quae est contra Rhegium*: id uno verbo dici poterat, *prope Messanam*. Ibidem locorum laudabantur etiam *muraenae*, quae sunt e genere haud multum ab anguillis diverso. cf. I. 4. c. ibique not. & VII. 313. a. Pro ἀντίπερας, quod erat editum, ἀντίπεραν scripsi cum ms. *Ep*. Nam quod de voce ἀντιπέρας *penacute* scri-

benda, ἀντίπεραν vero *antepenacute*, ex codicum msstorum usu observatum passim ad Polybium olim adnotavi, (vide Lexic. Polyb.) id analogiâ Grammaticâ, de qua monuere veteres doctores, firmatur. Diserte quidem Suidas monuit, Ἀντιπέρας penacute scribi: esse enim vocem compositam ex praepositione, & genitivo casu nominis primae declinationis; quare ultimam esse longam debere. Illud autem nomen esse ἡ πέρα, quod κατὰ γλῶσσαν idem significet ac ἡ γῆ; Eustathius adnotavit ad Iliad. β. p. 334, 46 sq. ubi simul monuit, vocem πέραν proprie esse accusativum casum eiusdem nominis.

f *Vers.* 3. Quum corrupte in edd. legeretur Μέσσαν ἀνθρώπων, monuit CASAUBONUS: »Tertius versus nullo negotio emendari poterat: πάντων Μεσσήνιε θνητῶν. »Per apostrophen alloquitur *Messanios* Mamertinos, eosque ait πάντων ἄλλων βροτῶν πλεονεκτεῖν, id est, *felicitate superare caeteros omnes mortales*, ob copiam fretensium »anguillarum, quae omnium optimae. Messanam, in Sicilia, Rhegium e regione spectare, ne tirones quidem »sunt monendi.« — Veram scripturam Μεσσήνιε θνητῶν perspicue dedere veteres membr. *A.* In ms. *Ep.* deest iste versus cum sequente.

Vers. 7. In ὅμως consentiunt mssti cum editis. Id si probum, haud fere aliter intelligi debebit ac si esset ὅλως: nempe, *Attamen undecunque habeas anguillam, semper inter omnes alios cibos regnabit.*

a *Postremus versus* sic vulgo scriptus legebatur:

ἔγχελυς, ἣ φύσει ἐστὶν ἀπύρηνος μόνος ἰχθύς.

Quo in loco mirum utique videri debuit, quid esset, quod ἀπύρηνος *anguilla* diceretur apud poëtam. DALECAMPIUS, in versione latina graecum nomen tenens, & maiusculâ literâ sic scribens, *Apyrenos*, adnotavit in ora: »*Apyrenos* fructus proprie dicitur, *cui nullus est nucleus. Apyrenon anguillam* μεταφορικῶς Archestratus vocat, omni »ex parte teneram, ac succosi fructus instar, dum manditur, in ore liquescentem.« — Ante hunc in eamdem fere sententiam vocabulum illud accipiendum censuerat GESNERUS, de Aquatil. pag. 46 med. »Vide, inquit, an »per ἔγχελυν ἀπύρηνον proprium anguillae genus, forte »*lampredam* intelligat, quae & delicatissima est, & tota »ἀπύρηνος, puto; id est, *sine omni ossium spinarumque duritie*; anguilla non item.« — Disputaverat nonnihil su-

per hoc loco CASAUBONUS in Animadv. ad II. 57. c. ubi a vide. Rursus eumdem locum tetigit haud multo ante, in Animadv. ad VII. 284. e. Denique hoc ipso loco: » Videamus, inquit, quod *de natura anguillarum* scribit ARCHESTRATUS: Ἔγχελυς, ἣ φύσει ἐστὶν ἀπύρηνος μόνος ἰχθύς. Eustathius, prolato isto versu, notat: [ad Iliad. λ. φ. p. 1329, 33.] Ἔνθα ὅρα ὅτι πυρῆνα ἐκεῖνος ἔφη ἀστείως τὴν ὀστώδη ἰχθυηρὰν ἄκανθαν. *Observa*, inquit, *poëtam appellasse eleganter πυρῆνα* (i. e. *nucleum*) *osseam piscium spinam*. Recte Eustathius; neque est aliter interpretari eam vocem. Atqui falsum hoc, anguillam esse penitus exossem; nisi de aliqua peculiari eius specie hodie incognita loquebatur poëta. Habere enim *spinam* hunc quoque piscem, & αὐτοψία arguit, & testimonia scriptorum; ut paulo ante Athenaeus, de Epicureo icandista; ἐγχέλυος παρατεθείσης, ἐπιβαλὼν ἐψίλωσε τὸ πλευρὸν, ἀγαγὼν εἰς ἄκανθαν. Sed, ut hoc Archestrato concedatur: falsum est rursus, *solam anguillam ex omni piscium natura carere spina*: nam & antacaeus est ἀνάκανθος, & huso Danubii, qui est alius ab antacaeo Pontico. Verum de husone Germanico facilis responsio: eum enim Archestratus notum non habebat. Antacaeum non fuisse illi incognitum, dicebamus capite septimo, [ad pag. 284. e.] neque mutamus sententiam: sed levis erat illa notitia, &, ut videtur, nominis potius, quam rei, vel naturae antacaeorum.« — Ad quam disputationem plura responderi possunt, quae non sunt huius loci. Illud unum velim observari: si ἀπύρηνον *anguillam* dixisset Archestratus ea notione, quam volunt isti doctissimi viri, quasi ἀνάκανθον, *quae spina dorsi careret*; non sine animadversione transmissurum hoc ipsum fuisse Athenaeum, quod non modo nemo alius auctor dixisset, e magno numero eorum quos de anguillis loquentes citat, sed quod etiam cum obviae omnium observationi, tum planissimis ipsius Athenaei verbis, qui paulo ante *spinam anguillae* diserte nominaverat, manifeste fuisset contrarium. Neque nos in hac re magnopere commovere EUSTATHII auctoritas debet: cui doctissimo Homeri interpreti sicut magnae grates habendae sunt, ubi *veterum Grammaticorum* de usu ac vi rariorum vocabulorum dictionumve sententias adfert, sic, ubi *ipse suo nomine* aliquid interpretatur, non plus tribuendum est, quam alii cuivis interpreti, quem non ul-

tra sequi convenit quam res & ratio suadet. Quare hoc loco equidem non dubitandum duxi, quin doctissimi CORAYI verissimam amplecterer emendationem, in Notis ad Hippocratis libellum de Aëre, Aqua & Locis, pag. 242. propositam, ἀπήριρος μόνος ἰχθύς: *anguilla, solus piscis qui partibus careat genitalibus*: quod mire convenit cum illa Aristotelis de generatione anguillarum sententia, quae paulo ante exposita est. Habes apud Suidam: Πηρὶν, (*genit.* πηρῖνος) τὸ αἰδοῖον. Primus casus Πηρὶς formatur apud Hesychium; ubi Πηρίς· ὄσχη, κήλη, αἰδοῖον. Et, esse nomen duplicis in recto casu terminationis, sed cuius reliqui casus eodem modo flectantur, diserte adnotavit Etymologus pag. 671. Πηρὶν, inquit, διχατάληκτόν ἐστι· σημαίνει δὲ τὸν ὄρχιν. ἀπὸ τοῦ σπείρω, σπειρὶν καὶ πηρὶν· παρὰ τὸ σπείρειν δι' αὐτοῦ τέκνα. Sic & in Cyrilli Lexico msto, citato ab Hesychii editore: Πηρῖνες· οἱ ὄρχεις. Denique similia apud alios habes Grammaticos. Confer, quem idem Coray laudavit, Foesium in Oecon. Hippocr. voc. Πήρινα. Quam vero pronus fuerit librariis ex ἀπήριρος in ἀπύρηνος transitus, nil opus est ut moneamus lectorem. In eamdem, quàm cum Corayo diximus, sententiam accipiendum esse illum Archestrati versiculum, iam VILLEBRUNIUS, ac fortasse ante hunc is, e cuius schedis ille profecerat, ADAMUS, nescio qua divinatione, intellexerant. Et in verbis quidem nil mutandum Villebrunius censuit; sed ipsum vocabulum ἀπύρηνος, quod habent hodie codices Athenaei, *sterilis* ille interpretatur, provocans ad Theophrast. de Caussis Plantar. lib. III. cap. 25. cuius e verbis manifestum fieri contendit, vocem ἀπύρηνος idem atque ἄφορος (id est, *sterilis*) significare. At ibi pro corrupto τὴν ἀπειρηνίαν, nempe γῆν, legendum esse τὴν ἀπειρηκίαν, id est, *terram viribus exhaustam a qua nihil amplius sperari possit*, perspecte docuit idem sagacissimus CORAY, in iisdem, quas modo laudavi, in Hippocratem Notis.

AD CAP. LIV.

Ὁμήρου δὲ εἰπόντος *&c.* Respicit poëtae versum supra citatum, pag. 298. d. ex Iliad. φ'. 353. Ad id quod hoc capite agitur, haec est Animadversio CASAUBONI: » Cum ἐγχέλεις dicatur & ἔγχελυς recte, non tamen pro-

» miscua fuit Atticis harum vocum usurpatio, ut hoc lo» co observatur. Enarrator autem Aristophanis [ad Acharn. » 889.] hanc litem ita dirimit, ut dicat, per *iota* scribere » Boeotos, per *υ* Athenienses. Melius noster, & accu» ratius. «

Aristophanis versus ex *Acharn.* citatus, est num. 889. in ed. Br. ubi τὴν ἀρίστην ἔγχελυν habent codices Aristophanei, non κρατίστην, quod apud Nostrum tenent cum editis mssti, & ex Epitoma Eustathius ad Iliad. φ'. pag. 1329, 18.

καὶ ἐν Λημνίαις. » *Aristophanis Lemniae* saepius citan» tur Polluci libro VII. Harpocrationi in ἐμπτεῦσαι, & aliis. » Eodem titulo plures Tragici fabulas ediderunt, ut ante » diximus. « Casaub. — Equidem nec ubi de Tragicorum fabulis isto titulo editis ante hunc locum dixerit vir doctus, nunc recordor; nec ullius Tragici *Lemnias* usquam memoratas reperio. Comicorum, *Menandri* & *Nicocharis*, *Lemnias* novimus a Nostro laudatas: illius, VI. 230. d. & 258. c. d. huius, VII. 328. e. & X. 426. f. Quae ex *Aristophanis Lemniis* hic proferuntur verba, eadem auctiora recurrunt pag. 302. d.

Cratini versiculus ex *Plutis* repetitur pag. 303. d. ubi initio adiicitur vocula καὶ, quae hic deest, sed ad senarii modulum desiderabatur.

Qui ex *Aristophanis Equitibus* citatur versus, est num. 864. in ed. Br. ubi pro ὥσπερ, quod hic tenent mssti nostri cum editis, rectius ἅπερ legitur, quemadmodum apud eundem Nostrum paulo post, lit. c. Apud Etymologum vero p. 312 sub fin. ubi idem citatur versus, ἅπερ quidem edidit Sylburgius; sed, in veteribus exemplaribus ὥσπερ scriptum fuisse, (quemadmodum hic apud Athenaeum) testificatur idem in Notis. Quem deinde citat Noster ex eiusdem Comici δευτέραις Νεφέλαις, Τὰς εἰκοῦς &c. is legitur in *Nubibus* hodie exstantibus, vs. 559. Quare ex hoc Athenaei loco, & ex VIII. 345. f. coll. cum Nub. vs. 983. collegit Brunckius noster, (in Fragm. Aristophan. pag. 256.) quae hodie supersunt *Aristophanis Nubes*, esse eas δευτέρας Νεφέλας: id est, alteram & emendatam eiusdem fabulae editionem, anno sequenti post editas primum Nubes, denuo scenae commissam. (Conf. eundem Brunck in Notis ad Nubes, pag. 64 sq.) Cui tamen rationi videri poterat obstare id quod legitur

apud Athen. IV. 171. c. ubi vide Notata. Qua occasione dixerit fortasse aliquis, potuisse eadem verba cum in priore, tum in posteriore eiusdem fabulae editione legi. At, sicubi diserte citatur versus aliquis *ex priori*, aut *ex posteriori editione*, intelligi par est, eumdem versum in altera editione non eodem modo scriptum fuisse.

ἐν Σφηξί. Vide *Aristoph. Vesp.* 510. ed. Br. (olim 508.) ubi quidem in Aristophaneis libris non ἐγχέλεσιν legitur, quemadmodum hic apud Nostrum habent mssti cum editis, sed ἐγχέλυσιν: minus recte, ut videtur.

Στράττις δ' ἐν Ποταμίοις ἔφη. Recte ἔφη dedit ms. *A.* Nec aliud in suo exemplari hic legerat Breviator; qui, omisso (ut solet) dramatis titulo, sic habet: *καὶ Στράττις· ἐγχέλεων ἀνεψιός.* Sed in Ποταμοῖς consentiunt cum editis membranae: quam ad scripturam cum accederet in editis verbum ἔφυ pro ἔφη, locum hunc ita interpretatus erat Dalecampius: »Strattis:

»*Natus est in fluviis ἐγχέλεων consobrinus.*«

Neque in hunc locum quidquam animadversum a Casaubono reperitur: & fabulae titulus, e qua Athenaeus verba quaedam hic citavit, nec in Indice Auctorum ab Athenaeo laudatorum, nec apud Casaubonum in Fabularum Strattidis recensu, quem dedit in Animadv. ad Athen. lib. VII. pag. 327. e. nec apud Fabricium in Bibl. Graeca T. I. p. 790 sq. (ubi de Strattidis *fabulis* agitur) occurrit. Sed isti recensui adiiciendam esse fabulam, cui Ποταμοὶ titulus, primus monuit Iungermann ad Pollux. IX. 78. Denique, non Ποταμοὶ fuisse illius fabulae indicem, sed Ποτάμιοι, ab *Atticae demo* petitum, *cui id nomen erat*, extra dubitationem posuisse videtur Hemsterhusius, in Notis ad Aristoph. Plut. p. 470 sq. cuius quidem diligentiam effugerat hic Athenaei locus, qui etiam notandus est ad Harlesianam editionem Bibliothecae Graecae Fabricii, T. II. pag. 498.

c *Simonidis* verba, ὥσπερ ἔγχελυς κατὰ γλοιοῦ, in Proverbiis Erasmianis relata sunt ab *Hadr.* Iunio p. 577. adiectâ interpretatione, *Anguilla in strigmento*: quod in *lubricae fidei hominem* dictum ille iudicavit, contulitque cum isto Aristophanis verbo, λεῖος ὥσπερ ἔγχελυς, id est, *instar anguillae lubricus.* Dalecampius, cum κατὰ praepositionem non usurpari solere ea notione meminisset, με-

τὰ γλοιοῦ (ſi recte percepi viri mentem) maluit; adno- c
tavitque: » Iunius γλοιὸν interpretatur *olei faecem uvidam*:
» ego vero, *ſtrigmentitium mucum ac lentum*, cuius ſupra
» mentio facta eſt. « VILLEBRUNE in eamdem fere cum
Iunio ſententiam, nihil de ſcriptura dubitans, interpreta-
tus eſt: *C'eſt comme une anguille frottée de fine huile.* Et in
ſubiectâ notâ: » *Il eſt encore plus difficile de la tenir.* « Ego
praepoſitionem κατὰ ea notione accipiens, quam habet
paene conſtanter ubi cum genitivo caſu conſtruitur, ver-
bum *conquerens* ex coniectura ſupplevi; cogitans, ſimile
quidpiam dicere voluiſſe Simonidem ei quod eſt apud Iu-
venalem: *Quis ferat Gracchos de ſeditione querentes?*

Qui continuo ſequuntur iambi, Ἐρωδιὸς γὰρ &c. quum
non alius nominetur auctor, eiusdem videntur eſſe *SIMO-
NIDIS*. In verbis nil mutat, quod ſciam, ms. *A*. In *Epit.*
vero deſunt iſti verſiculi. Quorum in priore fortaſſe non
Μαιανδρίην, ſed Μαιάνδριον ſcriptum oportuerat. Solent
certe eiusmodi adiectiva ſub terminatione maſculinâ etiam
in foeminino genere uſurpari: & ἐγχέλεις Μαιάνδρειοι
laudantur apud Clement. Alexand. lib. II. Paedag. p. 164.
edit. Potteri.

Ἀριστοτέλης δ' ἐν τοῖς περὶ Ζώων. Sic cum edidiſſet CA-
SAUBONUS praeeuntibus ſuperioribus editoribus, monuit
idem in Addendis ad Animadverſſ. » Teſtificor autem fi-
» dei mei cauſſa, iſto loco ſcribere *Huraldinum codicem*, ἐν
» τοῖς περὶ Ζώων Μορίων: ſicut alibi tot numero locis,
» de quibus ante diximus ſaepius. « — Videtur eamdem
ſcripturam Villebrunius in recentioribus codicibus Pariſi-
nis reperiſſe: certe ſic ſcribit in Gallica verſione: » *Ari-
» ſtote, dans ſon traité des Parties des Animaux.* « Sed vocem
Μορίων cum editis ignorant membr. *A*. In *Epit.* quidem hoc
loco nude ſic ſcribitur: Ἀριστοτέλης διὰ τοῦ ι ἔγχελις
εἴρηκε. At in Philoſophi libris hodie exſtantibus conſtan-
ter, quod quidem ſciam, ἔγχελυς per υ ſcribitur. Cae-
terum de *ARISTOTELIS Libris* ab Athenaeo maxime cita-
ri ſolitis vide Animadv. ad VII. 282. c. & 286. c.

In *ARISTOPHANIS* ecloga ex *Equit.* vs. 864 ſqq. recte
nunc Ὅπερ (non, ut paulo ante, ὥσπερ) ſcribunt libri
omnes. Quod dein ait Auctor noſter, ὅθεν (nempe ὅτι d
ἡ ἔγχελυς ἐκ τῆς ἰλύος λαμβάνεται) καὶ τοὔνομα εἰς τὸ
ἐπερατώθη: inde corrigendum id quod perperam vulgo
ſcribitur apud Etymologum pag. 312 ſub fin. Ἔγχελυς,

παρὰ τὸ ἔχεσθαι ἐν τῇ ὕλῃ, ὅ ἐστι ζωγρεῖσθαι. Oportebat ἐν τῇ ἰλύϊ: de quo & Sylburgius in Notis monuit. Caeterum pro ὅθεν, quod habet ms. *Ep.* cum editis, est ἔνθεν in ms. *A.*; quod teneri poterat, ac fortasse etiam teneri debebat: certe, sicut ἔνθα non modo *ibi* significat, sed & *ubi*, relativa notione; sic & ἔνθεν non modo *inde*, sed & *unde*.

AD CAP. LV.

e πολὺ τῶν θεῶν γάρ ἐστι τιμιωτέρα. » Lepidissimi sunt » versus *ANTIPHANIS*, quibus traducuntur *Aegyptii*, quod » *anguillam pro Deo colerent.* Sed, in quo praecipue sita » elegantia, parum vulgo attendunt: nam, cum ait, πολὺ » τῶν θεῶν γάρ ἐστι τιμιωτέρα, ludit in ancipiti vocis » τιμιωτέρα, quae & *carior* & *honoratior* potest significare. « CASAUBONUS. — Nos Graecis versibus Latinam GROTII versionem subiecimus, ex eiusdem Excerptis pag. 614.

Postremus versus, in ed. Cas. 2. & 3. operarum errore in hunc modum foedatus legebatur,

οὕτως ἐσθ' ἅγιον τελῶς τὸ θηρίον.

Quem sic corrigebat KOPPIERS, in Observatis Philolog. pag. 43.

οὕτως ἅγιόν γε παντελῶς τὸ θηρίον.

Videtur vir doctus non modo integrare mutilatam vocem voluisse, verum etiam *dactylum* pedem tollere, qui in vulgata scriptura *secundam senarii sedem* occupat. Sed iam tot exempla iamborum vidimus, ex variis poëtis citatorum, in quibus secundus aut quartus pes dactylus erat, ut nimis severe praecipere videantur hi, qui nihil tale ferendum contendunt.

f In *ANAXANDRIDAE vers.* 5. pro ἡγῇ, ἡγεῖ dedere membr. *A.* qua de formâ Atticâ iam saepe diximus, saepius a Brunckio etiam in Atticis poëtis e msstis restitutâ. *Vers.* 6. pro παραπολὺ, perperam περιπολὺ habet ms. *Ep.* vulgatissimâ permutatione. *Vers.* 7. ὕεια plene scriptum tenui, ut erat in edd. & msstis. Commodius aliis videbitur ὕει' elisâ ultimâ vocali. Sic GROTIUS in Excerpt. pag. 643. cuius rursus *versione latinâ* usi sumus.

a *Vers.* 11. ἀπηργμένους. Festive dictum; proprie *delibatos*, ut reddidit DALECAMPIUS, qui in ora haec adnotavit: » *Mutilati*, vel *recutiti* & *apellae*, vel *castrati*. Herodoto li-

» libro II. Aegyptii sacerdotes semper radunt caput, quod a » genus est τῆς ἀπαρχῆς. Apud Homerum: ἀπαρχόμενος » κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλειν. Idem scriptor eodem » loco tradit, Aegyptios virilia circumcidere, ut mundio» res sint. « —— » Videtur *circumcisionem* respicere, quam » Aegyptiorum nonnullis usitatam plurimi scriptores prodi» derunt. « GROTIUS.

Versus 12. in editis sic conceptus legebatur:

σὺ μὲν τὸν αἴλουρον κακὸν ἔχοντ' ἢν ἴδῃς.

Quem non mutatum tenuit Grotius; nam, quod ἂν ἴδῃς, pro ἢν ἴδῃς, scribitur in eius Excerptis; id operarum errori potius, quam editoris consilio tribuendum. At vix, & ne vix quidem, in Attico praesertim poëtâ, ferenda dictio erat κακὸν ἔχοντ': quae dormitanti exciderat librario, cum κακῶς ἔχοντ' postularet Graecorum usus. Itaque PIERSON ad Moerin pag. 37. memor simul αἰέλουρον potius quam αἴλουρον dicere solitos Atticos, sic corrigendum versum censuit:

σὺ μὲν αἰέλουρον ἢν κακῶς ἔχοντ' ἴδῃς.

In quo praeeuntem habuerat DAWESIUM in Misc. Crit. pag. 261. (pag. 258. secundae edit.) nisi quod ille αἰέλουρον maluerat: quod quidem eo minus erat necesse, quoniam diserte Etymologus docet, (pag. 31. lin. 43.) per ἀντίθεσιν, nempe vocali ο in ε mutata, αἰέλουρον dici, παρὰ τὸ αἰόλον καὶ (lege κατὰ) τὴν οὐράν. Et illud ipsum αἰέλουρον perspicue hîc (quemadmodum & paulo post, αἰελούρου) dedere nostrae membr. *A*. in quibus totus versus sic scribitur:

τὸν αἰέλουρον κακὸν ἔχοντ' ἐὰν ἴδῃς.

Eodem modo scribitur in *Epitoma*, nisi quod ea hîc αἴλουρον, & deinde in Timoclis eclogâ αἰλούρου habet; quam scripturam inde acceperunt editores. Uterque autem codex mstus in eo versu, de quo nunc agimus, duo priora verba σὺ μὲν ignorant: quae ex primi editoris ingenio adiecta sunt. Illis igitur abiectis, sic refingendum versum putavimus:

τὸν αἰέλουρον ἐὰν κακῶς ἔχοντ' ἴδῃς.

Nec video, cur articulo ad αἰέλουρον non esse locum contenderint docti, quos modo nominavi, Britanni. Pari sane ratione *vers.* 5. etiam τὴν ἔγχελυν, adiecto articulo, dixerat. *Vers.* 13. Pro κλαίεις, perperam κλαίης legebatur in ed. Bas. & Cas.

a *Timoclis* verſiculi ex *Aegyptiis* ſic ſcripti digeſtique in editis legebantur:

Πῶς ἂν μὲν οὖν σώσειεν ἶβυς ἢ κύων.
Ὅπου γὰρ εἰς θεοὺς τοὺς ὁμολογουμένους
Θεοὺς ἀσεβοῦντες οὐ διδόασιν εὐθέως
δίκην, τίν' αἰλούρου βωμὸς ἐπιτρίψειεν ἄν.

Quos ita emendari iuſſit Casaubonus in Animadv.

» Πῶς ἂν μὲν οὖν σώσειεν ἶβυς ἢ κύων;
» Ὅπου γὰρ εἰς τοὺς ὁμολογουμένους θεοὺς
» ἀσεβοῦντες οὐ διδόασιν εὐθέως δίκην,
» τίν' αἰλούροιο βωμὸς ἐπιτρίψειεν ἄν;

» Si quis metri cauſſa [ſic pergit idem] putet, in ſecun» da vocis αἴλουρος, diphthongi loco, alteram tantum vo» calem a poëta uſurpatam, non repugnabo. Multa in » hoc genere ſibi licere volunt poëtae contra communem » loquendi uſum: ut, cum ἔλοψ dicitur Archeſtrato, qui » vulgo aliis ἔλλοψ. Ita fortaſſe Timocles αἴλυρον vel αἴ» λορον appellavit, metro ſerviens, quem vulgus αἴλουρον. « — Caſaubonum in caeteris ſequens Grotius, Excerptor. p. 689. iſtud merito improbavit, quod (*verſ.* 4.) de ſecunda ſyllaba vocabuli αἴλουρος corripienda monuerat doctus Animadverſor: ſed nimis longe a veteri ſcriptura recedens, eumdem verſum ſic concinnavit:

πῶς βωμὸς αἰλούρου τιν' ἐπιτρέψειεν ἄν;

Ubi quod ἐπιτρέψειεν ſcripſit, quamquam eamdem ſcripturam in eiusdem Notis ad h. l. repetitam video, imprudenti ſummo viro id excidiſſe arbitror: nec enim ſignificat verbum ἐπιτρέπειν, *evertere*, quod in verſione ille non male poſuit; & percommode hîc locum habebat verbum ἐπιτρίβειν, quod *perdere* valet. Sic quidem, ne longius abeam, apud Suidam habes: Ἐπιτρίψαι· ἀπολέσαι. Paulo aliter eosdem verſus digerendos cenſuit Davisius ad illa Ciceronis verba, Quaeſt. Tuſc. V. 27. quae huc adprime faciunt, ubi ait: *Aegyptiorum morem quis ignorat? quorum imbutae mentes pravitatis erroribus quamvis carnificinam prius ſubierint, quam ibim aut aſpidem aut felem aut canem aut crocodilum violent.* Nos *verſ.* 1. ἶβις correximus, praeeunte utroque cod. msto. *Eodem verſu* commode quidem cum Dawesio & Piersono, Πῶς ἄν τιν' οὖν, legas, pro μὲν οὖν: ſed potuerat apud poëtam pronomen perſonale e ſuperioribus verbis, quae ab Athenaeo b praetermiſſa ſunt, intelligi. In *verſ.* 2. tenuimus Caſau-

boni emendationem. *Quarto versu*, id ipsum quod erat a b DAWESIO & PIERSONO ex coniectura propositum, τὶν' αἰελούρου βωμὸς &c. dedere veteres nostrae membranae.

AD CAP. LVI.

Ὅτι δ' ἤσθιον τὰς ἐγχέλεις &c. » *Anguillas* veteres *esi-* » *tabant betae foliis involutas*, ut observat deipnosophista. » Hoc dicebant Athenis ἐγχέλεις ἐντευτλανοῦν. Aristopha- » nes, Acharnensibus: [vs. 893 sq.]

» — μηδὲ γὰρ θανών ποτε
» σοῦ χωρὶς εἴην ἐντετευτλανωμένης.« CASAUBONUS.

Verba ex *EUBULI Echo* adlata, Dorico idiomate concepta sunt: sic νύμφα, pro νύμφη: & καλυπτὰ, pro καλυπτή. Pro ἀπειρόγαμος, est ἀπειρόγαμε in ms. *Ep.* perperam: nam νύμφα, quam dicit poëta, ipsa *anguilla* intelligitur. *Primus versus* hexameter est. Quae sequuntur autem verba, cuiusnam sint metri, haud satis adparet. Ista, ὢ μέγα μοι &c. quibus echo respondet, desunt in ms. *Ep.* Temere μεγά μοι & μεγά σοι in omnibus editionibus (sic) expressa sunt, accentu super γα syllaba posita: nec aliud quid e ms. *A.* adnotatum. Haud dubie vero μέγα μοι & μέγα σοι oportebat.

In eiusdem *EUBULI*, ex *Ione*, *vers.* 1. ferri non poterat Καὶ particula, initio versus ante μετὰ ταῦτα vulgo posita. In Epitome tria verba desunt, Καὶ μετὰ ταῦτα. Ex membr. *A.* vero nihil video enotatum. Si tenenda est particula, ad superiora verba erat referenda, hoc modo, Καὶ ἐν Ἴωνι καί: quod valeret, *Atque etiam in Ione.* At sic non loquuntur Graeci, nec usquam sic Athenaeus. Pro istà sententià, oportebat Καὶ ἐν Ἴωνι δέ. Quidquid sit, initio versus tollendam recte monuit CORAY; quemadmodum idem versus absque ista particula repetitur pag. 302. d. In fine vero eiusdem versus, pro ἐπί σε πλεῖ, corrigendum ἐπεισέπλει iam olim monuerat *Guil.* CANTERUS, Novar. Lection. IV. 5. & HERINGA Observ. cap. 31. suffragante Valckenario ad Eurip. Phoen. p. 66. Et hoc quidem loco vulgatum tenent libri mssti: sed p. 302. veram scripturam ἐπεισέπλει uterque codex exhibet.

Καὶ ἐν Μηδείᾳ. — Παρθένου Βοιωτίας &c. » Lego non » dubitanter:

» Τεῦτλ' ἀμπεχομένης παρθένου Βοιωτίας

c »Κωπαΐδος, ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεάν.
»Librarios poenituit operae, & priorem versum duabus »vocibus mutilarunt, quia praecedebat similis alius. At»qui ea caussa fuit, cur iunctim hos duos locos auctor ef»ferret; quia erant simillimi. Ut vulgo scribitur, nescias »quo pertineat istud testimonium. Saepe diximus, nus»quam non isto modo peccatum esse: nec moveor quod »idem vitium in membranis & Excerptis.« CASAUBONUS.

Ὅτι δὲ καὶ αἱ Στρυμόνιαι ἐγχέλεις &c. Strymonias anguillas iam ab Archestrato laudatas vidimus pag. 298. f. In *ANTIPHANIS* ecloga ex *Thamyra*, quod *Strymon fluvius* dicitur *σοῦ ἐπώνυμος, qui tibi* (nempe *Thraciae*) *nomen dedit*; id eo pertinet, quod *Strymonia* antiquitus nominata fuerat Thracia, aut pars Thraciae. Vide Stephanum Byzant. in Στρυμών.

d Καὶ περὶ τὸν Εὐλέα δὲ ποταμὸν &c. Haec & quae sequuntur usque ad finem huius capitis, praetermissa sunt in Epitoma. In fluvii nomine, quod hîc commemoratur, pluribus fortasse modis corrupto, illa certissima mihi visa erat corruptela a librariorum levitate profecta, quod parum sibi noto nomini proprio, ex vicini soni nomine adpellativo εὐκλεὴς, literam κ temere inseruissent. Inde membranarum scriptura Εὐκλέα: quam porro in Εὐκλεῖα mutarunt editores, qui & mox deinde, in Antimachi versu, Εὐκλείαι πηγὰς posuere. At, quod ibi habent eaedem nostrae membranae, Εὐλείας πηγὰς, inde haud improbabili coniectura colligi videtur, agi hîc de *Eulaeo*, Mediae Persiaeque fluvio, minime quidem ignobili apud Geographos Historicosque, quem Εὐλαῖον illi vocant. Videndum igitur, ne περὶ τὸν Εὐλαῖον hîc scriptum oportuerit, & deinde Εὐλαίας: sed, a reliquis quidem abstinens mutationibus, illud unum fidenter tentandum existimavi, ut priori loco ex scriptura Εὐκλέα literam κ abiicerem.

In sequenti oratione recte membranae nostrae Δημ. ὁ Σκήψ. dedere, absque δὲ particula; quae temere inserta est a primo editore aut a iuniore librario, qui non animadvertisset, proxime praecedentia verba in parenthesi esse posita.

AD CAP. LVII.

"Ελλοψ. *Προσείρηται μέν τινα περὶ αὐτοῦ.* » Respicit dis» putationem de sacro pisce. « CASAUB. — "Ελλοψ hic geminatâ literâ λ scribitur, licet mox deinde ἔλοπα prima brevi usurpet Archestratus. Vide notata ad p. 282. c.

Τὸν δ' ἔλοπ' ἔσθε μάλιστα Συρακούσαις &c. » Ab *AR*» *CHESTRATI* iudicio dissentit Varro in libris DE Re Ru» stica; ubi ellopem ad Rhodum omnibus anteponit. Sen» tentia autem fuit Archestrati, *omnes ellopes in Syracusano* » *mari nasci: inde vagari per alia maria; sed, quo longius ab*» *eant, eo fieri graciliores, magisque indurari, & nativi saporis* » *gratiam amittere.* Hic est sensus illorum versuum:

» — 'οὗτος γὰρ αὖ ἐστιν ἐκεῖθεν
» τὴν ἀρχὴν γεγονὼς, κἂν ἢ περὶ νήσους *
» ἢ περὶ τὴν ἄλλην που ἁλῷ γῆν, ἢ περὶ Κρήτην
» λεπτὸς καὶ στερεὸς, καὶ κυματόπληξ ἀφικνεῖται.

» *In quacunque tandem ora capiatur ellops;* ait poëta: *scito* » *natum esse in eo mari quod Syracusas alluit.* Versum, qui » imperfectus est, exple ac scribe: *κἂν νὴ Δία ἢ περὶ νή*» *σους.* « CASAUBONUS. — *Tertius versus* in Epit. scribitur sicut in editis: nisi quod post *νήσους* abest lacunae aut corruptelae signum, ab editoribus adiectum. Ex ms. *A.* citatur *γεγονὼς θ' ιν κἂν ἢ περὶ νησ.* Unde intellexi, *θὴν* particulam olim hîc locum obtinuisse: quam eodem loco in iunioribus etiam codicibus Parisinis Villebrunius reperit. Quare suo loco inserendam censui; quamvis satis adpareret, non sufficere eam ad explendam versus mensuram, nisi forte *που* aut aliquid tale accesserit. Videndum vero, ne quid aliud etiam sub illa vocula lateat. *ἔνθεν* coniectavit VILLEBRUNE. De formula *νὴ Δία*, quam supplendam Casaubonus censuerat, professus est *Adr.* HERINGA, Observ. c. 21. lubentius se eam in Comici versum, quam in istum Archestrati, recepturum: proposuit autem, sed timidiuscule, talem emendationem:

τὴν ἀρχὴν γεγονώς. κἂν ἀλλαχοῦ ἢ περὶ νήσους
ἢ περὶ Ἰταλίην που ἁλῷ γῆν.

In *primo versu*, perperam *Τὸν δ' ἔλλοπ'* geminata λ litera scribitur in ed. Cas. 2. & 3. pro *Τὸν δ' ἔλοπ'* quod & metrum postulabat, & recte dederant superiores editiones, consentientibus msstis; in quibus quidem (msstis) *Τὸν δ' ἔλοπα* absque elisione scribitur. *Quarto versu*, ubi

e ἄλῳ scripsit Heringa, (quemadmodum pag. 278. d. ubi vide notata) ἀλῷ ultimâ syllabâ circumflexâ dabant edd. cum msstis, quos ita secutus sum ut *iota* subscriberem, cum sit coniunctivus modus. Sic in secunda persona ἀλῷς apud Aristoph. in Plut. vs. 481. edidere Hemsterhusius & Brunck. Quod si quis hoc loco (quemadmodum alibi a nonnullis factum memini) inconstantiae me accusaverit, quod nunc ἀλῷ scripserim, cum superiori loco ἄλῳ ediderim, quamvis utrobique par ratio esse videatur: non abnuam equidem culpam, si haec culpa est, in scriptura per se satis indifferente, ubi quid ipse auctor scripserit nulla certa ratione definire queas, librorum sequi inconstantiam. Atqui utraque scriptura perinde recta mihi visa erat, hâc unâ differentiâ, quod ἀλῷ sit praesentis temporis, ἄλῳ aoristi: utroque vero tempore perinde uti poëtae licuerat. Cui rationi si quis opponat, at perquam probabile debere videri, utroque loco unâ eâdemque verbi formâ usum esse eumdem poëtam Archestratum; huic ultro ego adsentiar, &, simul atque mihi certâ ratione fuerit demonstratum utrâ ille formâ usus sit, eamdem ego unice probabo. *Postremo versu*, vocem στερεὸς recte *durus* interpretatus est Dalecamp. Vide supra ad p. 284. e.

AD CAP. LVIII.

Ἐρύθρινος. »Semper Eustathius Ἐρυθινός: & ita Hesychius in ea voce.« CASAUBONUS. — Ἐρυθίνους supra scriptum vidimus, VI. 271. a. Ἐρύθρινος, & (in obliquo casu) ἐρύθρινον, hoc loco habent edd. consentiente (ni fallor) ms. *A.* sed ἐρυθρῖνος & ἐρυθρῖνον ms. *Ep.* & sic libri omnes infra, pag. 327. b. Denique apud Oppianum Halieut. I. 97. ἐρυθῖνος scriptum habes; apud Aristotelem ἐρυθρινός. Quarum scripturarum nulla damnanda: in eo quidem omnes conveniunt, quod penultimam syllabam longam faciant.

f Κυρηναῖοι δὲ ὕκην τὸν ἐρύθρινον καλοῦσι. In mendosam scripturam Κυρ. δὲ δύκην consentit codex noster uterque cum editis. Ubi monuit CASAUBONUS: »Certissimum »est ex libri huius fine, scribi debere δὲ ὕκην. Paulo »tamen aliter Hesychius: Ὕκος, ἐρυθρῖνος. In Excerptis »[nempe in codice Hoescheliano Epitomae] depravatissime »δίκην.« — Vide p. 327. b. & confer notata ad p. 284. c.

AD CAP. LIX.

Ἐγκρασίχολοι. » Apuarum genus: &, ut placet » doctis, *anchoiae* Insubrium ac Massiliensium. Caput his » ingratum & subamarum; ideoque praecidi solitum. Ex » eo nomen, ὅτι ἐν τῇ κεφαλῇ ἔχουσι τὴν χολήν: inquit » Etymologus. Lege Aelianum [De Nat. Anim.] lib. VIII. » cap. 18. « CASAUBONUS. — Confer supra pag. 285. a.

Ibid. Ἀριστοτέλης - - ἐν τῷ περὶ Ζωϊκῶν. » Videtur esse » is commentarius, quem alibi vocat Ζωϊκόν. « CASAUBONUS. — Vide Notata ad pag. 281. f.

AD CAP. LX.

Ἑψητός. Ἐπὶ τῶν λεπτῶν ἰχθυδίων. Cum ἐστὶ τῶν λε- a
πτῶν ἰχθυδίων consentientibus (quod sciam) membranis *A.* esset editum, monuit CASAUBONUS: » Excerpta, Ἐπὶ τῶν » λεπτῶν ἰχθυδίων: diverso sensu. Nostra enim lectio *he-* » *psetorum* facit *peculiare quoddam genus*: altera, *nomen* » *hoc usurpari de minutis pisciculis nullo discrimine*: atque hoc » verius. « — Ἐπὶ τῶν λεπτῶν ἰχθύων scribitur in nostro ms. *Ep.* ubi ἐπὶ haud dubie veram & unice probam iudicavi scripturam. Eamdem Athenaei Epitomam ob oculos habuerat Eustathius, quum ad Iliad. λ'. pag. 814, 9. scriberet: ἑψητὸς, ἔδεσμά τι λεπτῶν ἰχθύων. Paulo diversa nominis forma est apud Hesychium, definitio eadem: Ἑψητοῖς, τὰ μικρὰ ἰχθύδια.. Et in eamdem sententiam hic Ἐπὶ scripsisse Athenaeum, non Ἐστὶ, dubitare nos non sinunt ea quae proxime ante ex Dorione adlata sunt, quibuscum consentiunt quae hoc ipso capite adferuntur. De *hepsetis* iam fere initio huius operis dictum. Vide ad I. 4. b. Animadv. T. I. pag. 50 sq.

Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ. Nemo quidem desiderabat ἐν praepositionem, in ed. Cas. omissam. Sed quandoquidem eam dabant membr. *A.* cum ed. Ven. & Bas. restitui a nobis debuit auctori.

De ARCHIPPO, vetere Comico, eiusque fabula *Piscibus*, nonnihil dictum supra, ad V. 227. a. In eius verbis, hic citatis,

καὶ τὴν μὲν ἀφύην καταπέπωκεν ἑψητὸς ἐντυχών:

non modo quodnam insit metrum parum liquet, sed ne sententia quidem constare verbis videtur. Nam quum *apua*

a ipsa ad *hepsetorum* genus pertineat; sive, rectius ut dicam, quum ἀφύη & ἑψητὸς vel ἑψητοὶ diversa sint nomina idem fere significantia; (ut ex his quae de *apua* Noster dixit, collatis cum his quae de *hepsetis*, satis adparet: quod etiam perspicue Hesychius declaravit, cum & vocem Ἀφύη & Ἑψητοῖς perinde τὰ μικρὰ ἰχθύδια interpretatus est:) qualis, quaeso ista sententia est? quam ad verbum e Graeco sic expressit Dalecampius: *Aphyae occurrit Epsetus, illamque deglutiit.* Quem quidem fideliter secutus est Villebrune: *L'hepsète rencontrant l'aphye, l'a avalée.* Equidem non dubito, ἑψητὸν scripsisse & poëtam & Athenaeum, eâ sententiâ quam in versione latina expressi. Pari modo duo nomina ἀφύην ἑψητὸν (sive βαμβραδαφύην ἑψητὸν) iuncta habes paulo post, in Nicostrati testimonio.

Eupolidis verba cum sic vulgo scripta essent: Ὦ χάριτες, αἷσι μέλλουσιν ἑψητοί: perspecte monuit Casaubonus: » Sententia claudicat. Sed lego: αἷς μέλουσιν » ἑψητοί. *O gratiae, quibus curae sunt hepseti!* hoc est, o » hepsetos gratissimos! Sic apud Pindarum, Εὐθυμίᾳ μέ- » λων εἴην: pro, *utinam sim εὔθυμος!* Vide libro quinto, » cap. quinto. « [ad V. 191. f.] — Recte vero μέλου- σιν dedere ambo nostri codices mssti. Iidem firmant scripturam αἷσι, quam tenent editiones omnes. Confer Berglerum ad Alciphr. pag. 181 sq. Caeterum *Eupolidis* alia quaedam verba huc spectantia citavit Photius in Lex. msto, teste Küstero ad Hesychium, voce ἑψητοῖς. Photii verba haec sunt: Ἑψητοὶ, πληθυντικῶς, τὰ ἰχθύδια, ὡς ἀφύαι καὶ μεμβράδες. Εὔπολις Αἰξίν·

Καὶ τῆς λοπάδος ἔνεισι δ' ἑψητοί τινες.

Εὔβουλος, ἐν Προσουσίᾳ ἢ Κύκνῳ. » Mendam video: » emendationem non video, nisi est ἐν Προυσίᾳ ἢ Κυκν. » quod leviter tamen placet. « Casaubonus. — Graecum nomen Προσουσία in lat. vers. tenuit Dalecamp. Id si probum est, significabit puto *Adventum.* In *Eubuli* versu posteriore, cum mendose in edd. post ἡμέρας legeretur vox Ἤδη ita scripta, quasi e sequenti versu superesset; recte monuit idem Casaubonus: » Ultima vox separari non » debuit; sed debuit emendari. Nam scribendum,

» διὰ δωδεκάτης ἑψόμενον ἡμέρας ἴδῃ.

» Et ita mssti. Verte: *contentus si vel hepsetum unum coqui » videat betis involutum, post XII dierum abstinentiam.* Vo- » culam διὰ accipe ut exposuimus in simili loco libro II.

» Δράμασι λέγων, πάντες δ' ἔνδον πεταχνεῦται. [rectius b » πεταχνευταί. ms. *Ep.*] Et libro XV. sub finem: 'Αριστο- » φάνης ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι, Δράματα. Sic enim » eum locum emendamus. « — [At ibi quidem (nempe XV. 702. c.) aliud dant veteres membranae, nempe Σώπατρος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι Φακῇ: ut docui in Praefatione, primo Athenaei volumini praemissa. Sed praeter loca supra adlata, alibi etiam ab Athenaeo citata *Aristophanis* Δράματα olim videbimus, si Deo placuerit ut ad finem perducamus hunc laborem: scilicet in supplemento, ad lib. XV. pag. 699. f. referendo, quod ex vetustis nostris membranis (laceris quidem in eadem regione & evanidis) sumus edituri; ubi eadem Comici verba citantur, quae a Polluce lib. X. sect. 119. citata Causaubonus supra adposuit.] — » Hesychius: Βύρσαν, τὴν πόλιν 'Αθη- » νῶν 'Αριστοφάνης ἐν Δράμασι παίζων ἔφη. ubi perperam » hodie editur ἐν 'Αράμασι. « [Correxit vero novissimus Editor.] Haec CASAUBONUS. Idemque continuo ita pergit:

» Porro, quid caussae fuerit, cur hae comoediae gene- » ralem Δραμάτων appellationem sibi vindicarint, divinare » difficile est. Suspicor tamen, non a poëta esse illas ita » nominatas, sed a Criticis qui Aristophanis fabulas re- » censuerant, & didascalias illarum conscripserant. Olim » inter Aristophaneas quatuor fabulae fuerunt, *Niobe*, » *Centaurus*, *Insulae*, *Poësis*, de quarum auctore Criticis » non constabat. Ex istis videtur unum corpus esse con- » fectum, eique inditum nomen Δράματα. Ac quoniam » vere Aristophaneis solitae adiungi atque una compingi » etiam istae; obtinuit ut sic laudarentur, quemadmodum » ante docuimus. Haec nostra coniectura est: qui proba- » bilius aliquid excogitaverit, eum vatem perhibebimus » optimum. Invenies non dissimili titulo laudari ab anti- » quis unam ex *Ionis* Tragici fabulis: Μέγα δρᾶμα eius » nominatur, & quidem sine alia designatione. Pollux li- » bro X. cap. 45. [sect. 177.] καὶ νάρθηκα δ' ἂν εἴποις, » Ἴωνος ἐν τῷ μεγάλῳ δράματι εἰπόντος ψαφαρὸν νάρθηκα. » Hesychius, 'Ονοταζομένη, πορθουμένη. Ἴων μεγάλῳ δρά- » ματι. « Sic ille. — Confer BRUNCKII Fragmenta Aristophanis, p. 210 sq. & p. 243 sqq. Coniecturam Casauboni suam faciens VILLEBRUNE, verba de quibus agitur, Gallice sic reddidit: *Aristophane écrit dans la Niobe recueillie parmi les drames.* Mihi non liquet: sed illud miratus eram

b quid esset quod ioculator Aristophanes flebilem *Nioben*, personam a comicis facetiis prorsus abhorrentem, in scenam produxisset. Et diligentius inspiciens libros reperi, nusquam in vetustis codicibus *Nioben* legi titulum eius fabulae, de qua quaerebamus; sed cum in nostris membranis *A.* hoc loco, tum apud Pollucem ubique, Δράμασιν ἢ Νιόβῳ scribi: quam adeo scripturam restituere auctori debui. Caeterum, quo spectarit illud nomen, quod ridiculi caussa ab ipsius *Niobes* nomine fortasse in querulum aliquem hominem transductum est, latus fuerit coniectandi hariolandique campus.

In verbis ex ista fabula prolatis, Οὐδὲν, μὰ Δί', ἐρῶ λοπάδος ἑψητῶν: dubius haeseram, & adhuc dubito, sitne ἐρῶ cum Dalecampio *dicam* interpretandum, adeoque vel subintelligenda περὶ praepositio, vel in fine adiicienda, ἑψητῶν πέρι: an ἐρῶ *amo* dixerit poëta, quemadmodum saepe aliâs idem Comicus, sitque adeo per familiarem Graecis ellipsin comparativus μᾶλλον supplendus.

Μένανδρος, Περινθίᾳ. »Meminit huius in Andriae prolo»go Terentius: item Pollux initio X. & non semel Har»pocration.« CASAUBONUS.

In *NICOSTRATI* testimonio (quod cum proximo Posidippi omisit Epitomator) pro βεμβράδ' ἀφύην, quod erat editum, βαμβράδ' ἀφύην dedit *ms. A.* cuius auctoritatem cur non sequerer nullam satis validam caussam vidi. Multas in isto nomine varietates supra (p. 287. b. c.) observavimus, quibus & haec accedere poterat. Vidimus etiam ibidem edulium quoddam, uno nomine e duobus iuncto, βεμβραφύην vel μεμβραφύην nominatum.

Ποσείδιππος, Ἀποκλειομένη. »Pollux lib. X. cap. XXIV. »τὸ ῥῆμα τὸ τηγανίζεσθαι ἔστιν ἐν Ἀποκλειομένῃ Ποσει»δίππου.« CASAUB. — Fabulae titulum argumentumque non tam cum Hemsterhusio ad Polluc. l. c. X. 99. ad *virginem* inclusam, quam ad *mulierem a marito aedibus* exclusam referendum videri, monuit IACOBS ad Stratonis Epigr. 35. Animadv. ad Anthol. Vol. II. Part. III. p. 83.

c ὑποπαύηται (pro ἀποπαύηται) τῆς πληρώσεως dedit ms. *A.* Sic & Epitoma. At noster quidem ms. *Ep.* ita habet, ὑπόπ . . . . τῆς πληρώσεως, cum lacunâ post ὑποπ.

AD CAP. LXI.

Ἥπατος, ἢ Λεβίας. »Prius nomen aut figurae aut c »coloris similitudinem indicat: posterius quam vim ha- »beat, cogitandum amplius: etiam de istis, quae in Hesy- »chii Glossis leguntur, Λέβια, τὰ λεπίδας ἔχοντα τὰ »ῥύγχη. καὶ ἰχθὺς λιμναῖοι. Puto scribendum Λεβίαι: & »ταρίχη, non τὰ ῥύγχη.« Casaubonus. — *Hepatus* pi- scis, *hepar* vocatur Plinio XXXII. cap. xi. sect. 53. ubi conf. Harduin. not. 50. De eodem vide Athen. III. 108, a. De *lebia* conf. III. 118. b. & ibi notata.

καρδίαν τρίγωνον, λευκήν. »Paene assentior eruditissimo »Rondeletio, qui graves rationes affert, [apud Ges- »nerum de Aquatilib. pag. 412.] cur legendum censeat »καρδίαν τρίγωνον, ἧπαρ λευκόν. Non possum tamen »illius coniecturam librorum auctoritate confirmare. Mem- »branae omnes stant ab edita lectione, quam etiam fir- »mat aliquo modo similis locus eiusdem Aristotelis, etsi »de alio pisce, καρδίαν ἔχων λευκὴν καὶ πλατεῖαν, infra »de Citharo. In Excerptis hoc tantum, ἔχων καρδίαν λευ- »κήν.« Casaubonus. — Noster quidem codex *Epit.* pla- ne ut editi & ms. *A.* καρδίαν τρίγωνον, λευκήν. *Aristo- telis* verba in reliquis Philosophi scriptis non reperiuntur.

»*Archestrati* versum, d

»Καὶ λεβίαν λαβεῖν ὅσχετον ἥπατον ἐν περικλύστῳ

»lege cum Gesnero,

»Καὶ λεβίαν λαβὲ, τὸν φασιν ἥπατον &c.

»nisi malis, καὶ λεβίαν γε λαβεῖν, τὸν χ' ἥπατον.« Casaubonus. — Posteriorem probavi rationem, nisi quod δὲ quam γε malui. Monstrosa scriptura, quam cum editis tenent veteres membranae, inde orta videtur, quod primum ὅς καὶ ἥπατος vel ὅς χ' ἥπατος scribere coepisset librarius. In cod. Paris. *B.* ὡς καὶ τὸν ἥπατον scribi adno- tavit Villebr.

AD CAP. LXII.

ἨΛΑΚΑΤΗ͂ΝΕΣ. »Nullum dubium est, *elacatenam* »piscem ex eo nomen invenisse, quod ἠλακάτην, id est, »*muliebrem colum* similitudine aliqua referat: quam etiam »ob caussam & ἠλακάτη & ἄτρακτος ad alia nonnulla

d »transferuntur.« CASAUBONUS. — *Helacatenes* apud Plinium, XXXII. 11, 53. ubi vide Harduin. not. 51.

Μνησίμαχος, Ἱπποτρόφῳ. De istà *MNESIMACHI* fabulà conf. quae notavit Casaub. ad VII. 282. d. (supra, p. 90. harum Animadv.) In verbis ex ea hîc adlatis, ad complendum versum anapaesticum trimetrum, adiicienda initio erat vox μεμβράς. Eumdem versum cum plurimis praecedentibus sequentibusque repetiit Noster lib. IX. p. 403. c. ubi quidem ἠλακατῖνες vulgo, pro ἠλακατῆνες scribitur: perperam, ut equidem arbitror. Proxime post hoc vocabulum subiiciuntur ibidem ista, κυνὸς οὐραῖον: quae hîc in proximo *MENANDRI* testimonio, cum istis, κωβιὸς, ἠλακατῆνες, coniuncta leguntur. Unde (quoniam *novae* Comoediae poëta Menander fuit, Mnesimachus vero, ut docet Noster IX. 387. a. *mediae* Comoediae) intelligitur, sua illa Menandrum ex Mnesimacho expressisse.

Ad ista contextus nostri verba, Μένανδρος Κόλωσι, haec notavit CASAUBONUS: »Nihil haec vox (Κόλωσι) »significat. Dalecampius, Κολωνοῖς. Malim Κόλαξι: »certum enim, editos a *MENANDRO* Κόλακας.« — »*Menander in Clivis*« in versione posuerat DALECAMPIUS: idemque in Authorum Indice, in fabularum Menandri recensu: »Κόλωνες, *Clivi*.« Neque vero Κόλωνες Graecis *clivi* dicuntur: nec, qui vel *Clivi* vel *Colones* hîc intelligi debeant, aut cui alii scriptori Κόλωνες *Menandri* nominati sint, magis nobis, quam Causaubono, compertum est. At ne Κόλακες quidem huius poëtae (plurali numero) ulli veteri scriptori, quod sciam, commemorati sunt: Κόλαξ eiusdem fabula, cum apud Stobaeum, tum plus semel apud Nostrum nominatur; & verba hîc ab Athenaeo citata percommode locum habere potuerant in fabula, cuius princeps persona *adsentator*, idemque *parasitus* (conf. Athen. VI. 236. e.) fuisset. Quare CLERICUM quidem non reprehendo, quod fragmentum istud in numero *Reliquiarum ex Menandri* Κόλακι retulerit: sed nos in Athenaei editione, memores multos reperiri apud veteres scriptores, & praesertim apud ipsum auctorem nostrum, titulos fabularum ἅπαξ λεγομένους, veterem scripturam Κόλωσι, quae fortasse vel ipsa vera fuerit, vel aliter atque doctis viris placuit corrigenda, tenere in contextu debuimus, satis habentes coniecturam infra adnotasse.

Mira utique videri debent, quae ex *Mnasea Patrensi* d mox adferuntur verba. Geographica ille auctor plura scripsit, diversis sub titulis cum a Nostro tum ab aliis commemorata: quibus scriptis multa ex fabulosa antiquitate immixta fuisse, intelligitur ex fragmentis passim citatis. Conf. Vossium de Historic. Graec. pag. 134 sq. Sed, quaenam vis insit allegoricae genealogiae, quae ex eodem scriptore hic adfertur, parum liquet. Pro γαλήνη (quum duo proxime sequentia nomina piscium sint) γαλῆ, id est, *mustela piscis*, legendum haud improbabiliter censuerat Adamus, referente suffraganteque Villebrunio.

AD CAP. LXIII.

Θύννος. » Pura puta vox est Hebraea, *thannin.* Illis qui- e » dem *cetus* omnis: at Graecis & Latinis *certum genus ce*» *torum.* Non enim *orcynos* solum, (de quo genere thyn» norum Archestratus, [paulo inferius] ὃν καλέουσιν ὄρ» κυνον, ἄλλοι δ' αὖ κῆτος:) sed in totum omnes *thynnos* » quidam e veteribus inter *cete* retulerunt, ob vastam cor» poris molem, ait Aelianus de Animalib. lib. XIII. cap. » 16. Ut desinant nugari qui Graecam originem nomini » huic affingunt: in queis est etiam Athenaeus.« Casaubonus. — At vereor equidem ne magis etiam suspecta videri debeat illa ex Hebraeorum sermone derivatio vocabuli Θύννος, quam ista quam a Graeco verbo θύω, τὸ ὁρμάω, commendat Noster pag. 302. b.

Τοῦτόν φησιν Ἀριστοτέλης εἰσπλεῖν εἰς τὸν Πόντον &c. Vetere ulcere laboraverat olim hic locus. Nam in ed. Ven. sic legebatur: Τοῦτον φησὶν Ἀριστοτέλης ἐκπλεῖν εἰς τὸν πόντον ἐχόμενον τῆς γῆς ἐν τῷ δεξιῷ ὀφθαλμῷ βλέπειν. τῷ γὰρ εὐωνύμῳ ἀμβλυωπεῖν. Eodemque modo scribitur cum in ms. *A.* tum in ms. *Ep.* nisi quod in *Ep.* est ἐν τῷ τε δεξιῷ ὀφθαλμῷ. Qualem nos cum Casaub. edidimus hunc locum, ita correctus & suppletus est a Basileensi editore ex ipso Aristotele, Histor. Anim. VIII. 13. ubi sic: Εἰσπλέουσι δὲ οἱ θύννοι (scil. εἰς τὸν Πόντον) ἐπὶ δεξιὰ, ἐχόμενοι τῆς γῆς· ἐκπλέουσι δ' ἐπ' ἀριστερά. τοῦτο δὲ φασίν τινες ποιεῖν, ὅτι τῷ δεξιῷ ὀξύτερον ὁρῶσιν φύσει, τῷ δ' ἀριστερῷ οὐκ ὀξὺ βλέπουσι.

Quae subiiciuntur de *oestro thynni*, non eodem loco apud Aristotelem leguntur, sed Hist. Animal. V. 31. &

e VIII. 19. unde ea res paulo enucleatius ab auctore nostro refertur mox deinde, pag. 302. b. c. Et ibi quidem scribitur, animalculum istud adhaerere thynno παρὰ τὰ πτερύγια, & περὶ apud Arist. V. 31. Commode vero hoc loco ὑπὸ τὰ πτερύγια ait auctor: nempe *sub pinna quae ad branchiarum est scissuram*, quemadmodum ex αὐτοψίᾳ docuit RONDELETUS, apud Gesnerum DE Aquatil. pag. 97. ubi *asilum* latine animalculum illud nominat. Cum quo consentit, quod paulo post etiam apud eumdem Nostrum scribitur, habere thynnos *oestrum* ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, *in capite*; sive *ad caput, capiti adhaerentem*. Confer Plinii verba, paullo post citanda. Recte vero hic scribitur τὸν λεγ. οἴστρον, moxque rursus διὰ τὸν οἴστρον, & pag. seq. τὸν καλ. οἴστρον: pro quo perperam apud Aristot. VIII. 19. τὸ καλουμ. οἶστρον editur; apud quem eumdem, cum alibi, tum V. 31. ὁ οἶστρος masculino genere usurpatur.

Quae sequuntur, Χαίρει δὲ ἀλέᾳ &c. rursus habes in Hist. Animal. VIII. 19. ubi pro illis, πρὸς τὴν ἄμμον πρόσεισι, est πρὸς τὴν ἄμμον τὴν πρὸς τῇ γῇ προσχωροῦσι. Ubi deinde ait Noster, Μίσγεται δὲ μετὰ τὴν φωλείαν, ὥς φησι Θεόφραστος: ibi quum in ed. Ven. & Bas. corrupte σμίγεται legeretur, GESNERUS pag. 969. πίων γίνεται corrigendum coniectaverat ex Aristotele, apud quem Hist. An. VIII. 15. haec leguntur: Φωλοῦσι δὲ καὶ οἱ θύννοι τοῦ χειμῶνος ἐν τοῖς βάθεσι, καὶ γίνονται πιότατοι μετὰ τὴν φωλείαν. Et paullo post, apud eumdem Aristot. ibidem sequuntur eadem verba, καὶ ὅταν μὲν ᾖ μικρὰ τὰ κύματα &c. quae continuo apud Athenaeum subiiciuntur. Sed pro mendoso σμίγεται apud Athenaeum recte μίσγεται dedere mssti, quod Casaub. in contextu posuit: quo verbo usum esse *Theophrastum* nihil impedit quo minus credamus. Neque repugnat Aristoteles, qui eodem loco, quem proxime citavi, eamdem rem mutatis verbis tradit: κατὰ δὲ τὴν ἐαρινὴν ὥραν κινοῦνταί καὶ προέρχονται πρὸς τὴν γῆν ὀχευόμεναι καὶ τίκτουσαι. Nam πριμαδίαι illae, de quibus ista dicit Philosophus, sive πριμάδες, ut legitur in Aristotelis cod. msto Mediceo, non aliae sunt nisi *thynnae foemellae* sive *thynnides*; ut discimus ex eodem nostro Athenaeo, pag. 328. e. f. ubi vide notanda.

f Ista, quae sequuntur, φωλεύει δὲ ὁ θύννος, καὶ τοῦ πολυαίματος ὤν: quonam ex auctore duxerit Athe-

naeus, haud liquet. πολυκύματος legebatur in ed. f Ven. & Baf. quod DALECAMPIUS interpretatus erat, *quamvis in alto mari degat;* adiectâ in ora notâ: »Sensus est: »quamvis in alto degere, non prope litus soleat, nec in»ter scopulos & saxa, tamen latitare & abdi, nec certo »eum tempore in alto reperiri.« — GESNERUS vero, p. 969. sibi placere fatetur πολυαίματος, quod interpres Natalis Comes in Graecis libris repertum, latine sic expressisset, *quamvis multo sanguine abundet.* Atque id ipsum πολυαίματος, quod & noster codex mstus uterque agnoscit, in contextu posuit CASAUBONUS, monuitque in Animversf. »Haec est omnium veterum γραφή: non πολυκύ»ματος.« — Rursus vero hoc ipsum, paululum quidem mutatâ formâ, placuit doctissimo CORAYO, cuius est ad illa auctoris verba, καίτοι πολυαίματος, Adnotatio msta huiusmodi: »Dalechampius legit πολυκύματος. »Sed magis analogicum est πολυκύμαντος (i. e. πολ»λοῖς κύμασι πληττόμενος) quod est synonymum τοῦ »κυματοπλὴξ (supra pag. 300. e.) vel πελάγιος, oppo»niturque τῷ προσγείῳ. (pag. 315. a.) Sensus est: *Thyn»nus nidulatur,* seu *foetus suos nido committit,* (quod fieri »non potest, nisi πρὸς τῇ γῇ, *in propinquo terrae;*) *etiam»si erro sit,* i. e. *huc illuc a fluctibus percussus, altum mare »habitare soleat.* Apud Hippocratem, lib. II. DE Diaeta, T. »I. p. 221. *pisces* πλανῆται καὶ κυματοπλῆγες, *errones & »fluctibus pulsati,* opponuntur τοῖς πετραίοις, *saxatilibus;* »qualis est maxima pars eorum qui prope littus degunt. »Praecedentia verba, Μίσγεται δὲ μετὰ τὴν φωλείαν, »ita sunt declaranda: *Coit autem post nidum,* i. e. *postquam »foetus suos educavit;* ut liquido constat ex sequentibus, »καὶ ἕως μὲν ἂν ἔχῃ μικρὰ τὰ κυήματα &c.«

In *ARCHESTRATI vers.* 1. recte ὄψει edd. cum ms. *Ep.* qua de forma Attica iam saepius diximus. ὄψῃ ms. *A.*

Vers. 2. σπουδῇ μέγαν, vertunt *perquam magnum:* &, hoc dicere voluisse poëtam, cum ex his quae continuo sequuntur, intelligi videtur, tum ex eis quae de *orcyno* alii tradunt auctores; veluti Sostratus apud Nostrum, pag. 303. b. & Aelianus DE Nat. Anim. I. 40. qui κητώδη ἰχθὺν vocat. conf. Oppian. Hal. I. 281 sq. & III. 336. Attamen vocem σπουδῇ ea notione usurpatam nusquam alibi memini me reperire. Sane non modo apud Homerum, cuius dictionem lubens aliâs imitatur Archestratus,

f verum etiam apud alios auctores, notione fere plane opposita, *vix*, *aegre*, frequentari solet. Suidas: Σπουδῇ, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ μόλις, καὶ ὁμοίως ἡμῖν.

Vers. 3. Ὄρκυν. Minime improbo ὄρκυνον quod habent editi, aut ὄρκυνον, quod est in ms. *Ep.* qua de scripturae varietate vide deinde ad pag. 303. b. notanda. Sed hic quidem tenendam iudicavi veterum membranar. *A.* scripturam ὄρκυν, a recto casu ὄρκυς; a quo eodem formatum pluralem ὄρκυνες sive ὄρκυνες ab Anaxandride usurpatum vidimus lib. IV. pag. 131. vs. 60. Eamdemque nominis formam apud Aristotelem etiam deprehendimus, Hist. Anim. V. 10 extr. nisi quod ibi ὀρκύνες vulgo scribitur, non modo *leni spiritu* initio vocis, quemadmodum apud Athenaeum in Anaxandridae ecloga; (quod perinde esse videtur:) sed & *acuto accentu in penultima* syllaba; in quo errasse librarium aut editorem puto, cum aut ὀρκῦνες aut (quod rectius videtur) ὄρκυνες scriptum oportuisset. Nam ῡ vocalis in eo vocabulo (quacumque sub formâ illud occurrat) constanter longa usurpatur.

Vers. 4. ἂ πρέπει ταχέως, καὶ μητέρι τιμῆς. » Pridem corruptus locus: nam auctor Epitomae haec praetermisit. Forte, καὶ μὴ περιμίμνειν: *vel si Diis parranda sit coena, emendus orcynus; & quidem cito ac sine cunctatione, quanti quanti fuerit indicatus.* « CASAUBONUS. — Cuius emendationem non improbans *Adrian.* HERINGA, (Observ. cap. 21. pag. 181.) suam tamen etiam proposuit coniecturam huiusmodi, ἃ πρέπει ταχέως, κἂν ᾖ ἐρίτιμος, id est, *quamvis valde fuerit carus.* Similiter certe idem Archestratus pag. 305. e. ait, κἂν ἰσόχρυσος ᾖ. Callidius rem adgressurus *Sam.* PETITUS, Miscell. VI. 5. non felicior hic fuit (me iudice) in coniectando, quam plerisque aliis in locis. Sic igitur ille legi voluerat:

— ἅπερ εἶτα Χῖος καὶ μήτ' ἐρίτιμος.

Quae verba ita interpretabatur: *Ad insulam Chium grandes quoque thynni capiuntur, sed qui laudabiles aeque non sunt.* VILLEBRUNIUS fidenter, ut solet, legendum pronunciat, πάσης περὶ τιμῆς, hâc sententiâ, *à quelque prix que ce soit.* Cui si concedas, quod facile equidem largiar, percommodam esse sententiam, (in quam fere omnes consentiunt qui hunc locum tractarunt) quae fortasse etiam enunciari Graecis istis verbis potuisset; haud immerito tamen mireris, quo pacto, qui καὶ μητέρι in πά-

σης περὶ mutatum velit, idem contendere audeat, multo pressius se vestigiis scripturae insistere, quam Casaubonum, cum pro μητέρι τιμῆς modeste ait, μὴ περιμένειν fortasse scriptum oportuisse. Levissima mutatione commodissimam efficit sententiam ingeniosa emendatio a CORAYO nostro proposita: »Credo equidem, ait Vir do»ctus, Archestratum scripsisse, καὶ μὴ περὶ τιμῆς: quod »elliptice dictum existimo, subintellecto verbo ἀκριβολο»γεῖσθαι, [μικρολογεῖσθαι,] φιλονεικεῖν, μάχεσθαι, δια»τρίβειν, vel alio similis potestatis. Nec durior videbitur »ellipsis, si ponas poëtam allusisse ad pervulgatum illud »adagium, περὶ ὄνου σκιᾶς: quasi voluisset innuere, *in »emendo tam egregio obsonio* non properare, sed *de pretio »contendendo tempus terere*, idem esse ac si *de asini umbra »contendere velles*.« — Quae si cui minus probatur ellipsis, is videat, an, quemadmodum verba ἐπιτιμᾷν & ἀνατιμᾷν interdum significant *pretium rei venalis augere*, *intendere*, (Gallice, *faire renchérir*) VI. 228. b. & 274. d. itemque ἐκτιμᾷν & ἐπιτιμᾷν, *nimis caro aestimare*, *carius indicare*, (Gallice, *surfaire la marchandise*:) sic fortasse verbo περιτιμᾷν nonnumquam hac notione usi sint Graeci, *de pretio contendere*. (*marchander*.) Cuius usus si quod certum exstaret exemplum, possit isto sensu μὴ περιτιμῇς, ionicâ formâ, pro περιτιμᾷς, dixisse videri poëta. DALECAMPIUS quidem vulgatam scripturam tenens, καὶ μητέρι τιμῆς, sic interpretatus erat, ut μητέρι ad praecedens θεοῖς referret, *Diis atque Cereri, honoris gratia*.

Vers. 5. Ἔστι δὲ γενναῖος Βυζαντίῳ. »Malim Βυζάν»τιος:« ait CASAUBONUS. Cuius emendationis rationem, aut necessitatem certe, nullam equidem video. Perspecte vero idem CASAUBONUS, ad *vers.* 6. cum in edd. corrupte & nullo prorsus sensu legeretur κέφαλοι δέ τ' ἀμείνους, monuit: »Omitto aliorum sententias; quarum nul»lam possum probare, Lego sic: a

» — Κεφαλοιδὶς ἀμείνους

»πολλῷ τῶνδε τρέφει θύννους καὶ Τυνδαρὶς ἀκτή.

»In eadem ora, ubi *Tyndaris*, etiam *Cephaloedis* fuit, ut »nominatur id oppidum Plinio ac Ptolemaeo: nam Stra»bo vocat Cephaloedium.« — Vide (ne longius abeam) Cellarii Geogr. Antiq. pag. 998. Corrupta verba cum tribus sequentibus versibus praetermisit Epitomae auctor. Verae autem scripturae vestigia paulo clariora, quam edi-

a ti libri, servavit mstus *A.* ubi κεφαλοιδ' εἰς pro Κεφαλοιδίς.

Vers. 8 *sq.* Ἂν δέ ποτ' Ἰταλίας ἱερᾶς Ἱππώνιον ἔλθῃς,
ἑρπετὸν εἰς ὕδατος στεφάνους.

» Cuius primum in mentem Dalecampio venit aestuanti » hoc loco, id secutus videtur, cum verteret, *Aut aqua-* » *rum Metauri fluvii ostia.* Duo nobis proposita in similium » locorum emendatione semper esse debent: sententiae » veritas, & antiquae lectionis vestigia. Aberrare ab alte- » ro istorum nefas, si coniecturis, si φιλοπονίᾳ verum li- » cet tangere: ab altero non est fas temere. Videmur utrum- » que in corruptissimi huius loci restitutione praestitisse. » Legimus enim,

» Βρεττιέων ὑδατοστεφέων.

» *Hipponium*, de quo loquitur Archestratus, Βρεττίων, id » est, *Brutiorum* oppidum fuit, ut scribit Stephanus, ad » mare situm. Lycophron Cassandra:

» — Ἔνθα Λαμπέτης
» Ἱππωνίου πρηῶνες εἰς Τηθὺν κέρας
» σκληρὸν νένευκε.

» Ideo Archestratus Hipponiatas Brutios appellat ὑδατο- » στεφεῖς: etsi proprie nonnisi insulis ea vox convenit. « CASAUBONUS. — Emendationem doctissimi Animadver- soris adoptavit Villebrune. Mihi vero nihil quidem me- lius occurrebat: nec tamen ita lucida certaque visa erat coniectura, ut in contextum recipere auderem. Membra- nae *A.* nihil praesidii offerunt. Breviator autem istorum versuum argumentum in haec verba contraxit: Φησὶ δὲ καὶ ὅτι ἐν Ἰταλίᾳ πολὺ πάντων εἰσὶν ἄριστοι, ἔχουσί τε τίμημα νίκης. Unde *vers.* 10. pro eo quod editum est, ἔχου- σι δὲ, videtur ἔχουσί τε corrigendum. Caeterum viden- dum, an verbis istis, ἑρπετὸν εἰς ὕδατος στεφάνους, si στέφανον corrigamus, per metonymiam aliquam poëtae concedendam, sententia inesse possit huiusmodi, *in aqua- rum coronam* (quae Hipponium cingit) *piscibus scatentem.*

b *Vers.* 12. βρυχίου διὰ πόντου. Bene Dalecampius, *per horrisoni maris undas.* Non modo *submersus*, aut *submerso- rius* significat vox βρύχιος, ut vulgo Lexica tradunt; sed & *rugiens*, *mugiens*, *fremebundus*; a nomine βρυχὴ & βρύ- χημα, *rugitus*, *fremitus.* Sic haud dubie accepit Apollonii Interpres Graecus, Argon. I. 1310. ubi per βρυχώδης ex- posuit. Ibidem recte latinus interpres, *fremebundo e mari.*

Vers. 13. ὥστ' αὐτοὺς ἡμεῖς θηρεύομεν ὄντας ἀώρους.

Verſum iſtum omiſit Epitomator. Ὅ τ' αὐτοὺς legebatur b in ed. Ven. & Baſ. quod probum videri poterat, ſi admitteret metrum. Itaque geminatâ τ literâ ὅτ τ' αὐτοὺς ſcripſit GESNER pag. 973. Sed ὥστ' αὐτοὺς tacite correxit & in ſua editione poſuit Caſaubonus: percommode id quidem, & firmantibus quodammodo emendationem vetuſtis noſtris membranis. Nam ex his quidem ὥ τε enotatum video: at quoniam *iota* in hoc codice numquam ſubſcriptum, ſed ad latus poſitum eſt; probabile utique videtur, ὥιτε ibi ex ὥστε eſſe ortum, confuſis permutatisque (ut ſaepe aliàs) literis ι & c, id eſt σ.

AD CAP. LXIV.

Ὀνομάσθη δὲ Θύννος ἀπὸ τοῦ θύειν &c. Nempe ex θύω fit ſtatim θύνω, quod, ſicuti θύω, idem atque ὁρμάω ſignificat: inde dein θύννος: ut obſervavit Etymologus, pag. 459. Eamdem nominis originem ex Noſtro repetens Euſtathius ad Iliad. ξ. p. 989, 43. ſimul adnotavit, aeolico more duplicari ν literam. Aliam derivationem placuiſſe Caſaubono, ſupra vidimus ad ſuperioris capitis initium.

οἶστρον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς &c. Vide quae paulo ante notavimus ad pag. 301. e. In *ARISTOTELIS* verbis, quae hic adferuntur, plura quaedam omiſſa erant in ed. Ven. quae deinde ab editore Baſileenſi ex editis Ariſtotelis operibus (nempe ex Hiſt. Anim. VIII. 19.) ſuppleta ſunt, & eodem modo in ed. Caſaub. repetita. Sed eisdem fere verbis in noſtri Athenaei codicibus expreſſum legitur id quod in ed. Ven. deſiderabatur: hoc diſcrimine, quod οἷον τὸ σκωλήκιον habeant noſtri codices, pro οἷον σκωλ. quod ex Ariſtot. editum erat; & τὸν καλούμενον οἶστρον, non τὸ καλουμ. οἶστρον, quod in Ariſtoteleis libris male poſitum, ex noſtris corrigendum. In ed. Ven. hoc loco ſic legitur: *Οἱ δὲ Θύννοι καὶ οἱ ξιφίαι οἰστρῶσι περὶ κυνὸς ἐπιτολὴν, ἔχουσι γὰρ ἀμφότεροι ὅμοιον μὲν σκορπίῳ μέγεθος δὲ ἡλίκον δραχμῆς, &c.* ubi quod plura omiſſa ſunt, eius omiſſionis haec ratio & origo eſt, quod in vetuſtis membranis *A.* unde alios codices derivatos novimus, verba illa ὅμοιον μὲν σκορπίῳ per librarii errorem bis poſita ſunt, primum poſt ἔχουσι γὰρ ἀμφότεροι, tum rurſus paulo inferius iuſto loco: iſtam ſcripturam cum ob oculos haberet iunior aliquis librarius, a ſuperiore loco ad inferio-

rem aberrans, quae interiecta erant temere praetermisit. c Quod pro *ἀράχνης*, in ed. Ven. *δραχμῆς* scribi dixi, id vetus in Athenaei libris erratum est, utrique etiam codici nostro msto *A.* & *Ep.* commune. Sed, quam vocem ex Aristoteleis libris hic posuit Basileensis editor, *ἀράχνης*, eamdem apud Aristotelem iam olim Plinius legerat, qui Graeci philosophi totum locum, de quo quaerimus, Latine ad verbum sic expressit: *Animal est parvum, scorpionis effigie, aranei magnitudine: hoc se & thynno & ei qui gladius vocatur - - sub pinna affigit aculeo, tantoque infestat dolore, ut in naves saepenumero exiliant.* Plin. Hist. Nat. IX. 15, 21. Ubi dein apud Nostrum scribitur *καὶ τοῖς πλοίοις πολλάκις ἐμπίπτουσι*, ibi nihil magnopere desideres: haud incommode tamen *καὶ τοῖς πλοίοις γοῦν* habet Epitoma; apud Aristot. vero est, *διὸ καὶ τοῖς πλ.* Tum pro *ἐμπίπτουσι*, est *ἐκπίπτουσι* in ms. *Ep.*

καὶ Θεοδωρίδας δέ φησι. » Hic est *THEODORIDAS* Sy» racusanus, poëta dithyrambicus, cuius *Centauros* laudat » noster libro XV extr. [pag. 699. f.] De hoc etiam lo» quitur Pollux libro X. cap. 50. [sect. 187.] sed male ibi » editur Θεοδωρίτας. Lege igitur, Θεοδωρίδας [sic hodie » ibi ex meliori cod. ms. editur] Ἥφαιστον ἔφη φυσητῆρσι » μολγίνοις χρῆσθαι. id est, *Theodoridas dixit Vulcanum pro » follibus uti corii bibuli utribus.* « CASAUBONUS. — Varii generis carmina scripserat ille poëta: cuius *Carmen in Amorem* citatur apud Nostrum, XI. 475. f. Alibi, (VI. 229. b.) non declarato carminis titulo, citatur versus hexameter, quem posuerat idem *ἔν τινι ποιηματίῳ.* Qui hoc loco adponitur versus,

Θύννοι τε δὴ οἰστρήσοντι Γαδείρων δρόμον:

senarius est iambicus: ubi *οἰστρήσοντι* dorico idiomate dictum, pro *οἰστρήσουσι.*

Πολύβιος δ' ὁ Μεγαλοπολίτης &c. Posuimus Megalopolitani Historici fragmentum hoc, ab Athenaeo servatum, in *Reliquiis ex libro XXXIV Historiarum POLYBII, cap.* 8. Eamdem rem ex Athenaei Epitoma retulit Eustathius ad Iliad. ξ'. pag. 989 sub finem. Conferendus vero Strabo, lib. III. pag. 145 extr. ad quem etiam hic provocavit CASAUBONUS, dicens: » Eadem & Strabo libro tertio, ex » eodem fonte. « — Adde quae ad Strabonem idem Casaubonus adnotavit. Quod scribitur hoc loco, *βάλανοί εἰσι μετὰ βάθος ἐν τῇ αὐτόθι θαλάττῃ πεφυτευμέναι*, non tam

in profundo maris intelligendum erat cum Dalecampio; quam, *in depressis locis ad mare, iuxta mare.* Sic lib. IV. pag. 184. a. ἐκ τῆς ἐν τῇ θαλάσσῃ φυομένης δάφνης, *ex lauro quae ad mare gignitur.*

AD CAP. LXV.

Eubuli versus auctiores iam prolati sunt pag. 300. c. d &, quod ibi monuimus, pro ἐπὶ σὲ πλεῖ, scriptum oportuisse ἐπεισέπλει, id ipsum h. l. uterque noster codex mstus recte dedit. Quae deinde ex *Aristophanis Lemniis* adferuntur verba, eorum partem iam pag. 299. b. adpositam vidimus.

Στράττις, Ἀταλάντῃ. Sic ed. Ven. & Bas. cum ms. *A.* nec desiderabatur coniunctiva particula, quam sua auctoritate Casaubonus adiecit, Στράττις δ' Ἀταλ. edens. Pari modo paulo ante, Ἀριστοφάνης Λημνίαις; & mox deinde, Ἔριφος Μελιβοίᾳ. Alia ratio est, ubi eiusdem *Strattidis* rursus aliud testimonium citatur ex *Macedonibus*: nam ibi recte ἐν δὲ Μακεδόσιν scribitur. Iam in isto ex *Atalanta* testimonio, cum ἀκροκώλιον δραχμῆς υἱὸν vulgo legeretur, monuit Casaubonus: »Dalec. *o fili.* Immo vero »legendum ὕειον aut ὕιον. *Pedes porcinos* intelligit, aut »simile quid. Vocem ἀκροκώλιον exposuimus libro tertio, »cap. 15.« — Vide not. ad II. 63. e. Vulgatum h. l. tenet ms. *A.* In *Epit.* autem omissum istud testimonium. Pro υἱὸν vero ut ὕειον scriberemus & sententia & metrum monebat. Fragmentum ex eiusdem *Strattidis Macedonibus*, ὑπογάστρια θ' ἥδεα θύννων, videtur metri esse anapaestici.

In *Eriphi* ex *Meliboea vers.* 1. cum Ταῦτα γὰρ οἱ πένητες legeretur, nihil mutavit ms. *A.* Epitoma autem, omissis tribus prioribus vocibus, sic habet, Πένητες οὐκ ἔχοντες. Ubi Casaubono obtemperavi monenti: »Scribe, Ταῦθ' οἱ πένητες.« — Praestabat fortasse, quod sub contextu posuimus, Τάδε γὰρ πένητες. *Vers.* 3. Pro οὐδὲ γόγγρου, quod erat editum, recte οὐδὲ γόγγρον dedit codex ms. uterque. *Vers.* 4. οὐδὲ μακρὰν ὑπερορᾷν θεοὺς erat in ed. Ven. & Bas. Et sic ms. *A.* Dein quum μακρὰς edidisset Casaubonus, monuit idem in Animadverss. »μάκαρας esse scribendum.« Recte: & sic plane scribitur in *Epit.* quod coniectura etiam prae-

ceperat DALECAMPIUS, *ne Deos quidem beatos*, vertens. Eosdem versus ex Athenaei Epitoma recte expressos dedit Eustath. ad Od. *μ'*. pag. 486, 37 sq.

Θεόπομπος ἐν Καλλαισχρῳ. » Meminit Pollux libro IX. » [sect. 59.] Sed locus ibi depravatus, ita restituatur: Τὰ » δὲ στατῆρος ἄξια, στατηρίδια φαίης ἂν, ὡς Θεόπομπος » ἐν Καλλαίσχρῳ, Οὐ φησὶν εἶναι τῶν ἑταιρῶν τὰς μέσας » στατηριδίας. Notabis typum nominum in ιδιος, pro » ιαιος: qua de re plura alibi notamus. « CASAUBONUS.

f ἐπὶ ἰχθύων μὲν ὑπογάστριον λέγουσι, σπανίως δὲ ἐπὶ χοίρων, καὶ τῶν ἄλλων ζώων. Particulam μὲν, quae deerat vulgo, adieci praeeunte ms. *Ep*. Quod vero ait auctor, *abdomen porci aut aliorum* quadrupedum *animantium* non solere graece ὑπογάστριον dici: nempe in his κοιλίαν dicere amant, ut III. 94. c. d. aut ἠτριαίαν. Sic ἠτριαία δέλφακος, III. 96. c. ubi vide notata. Sed & θύννου ἠτριαίας dictas reperimus, I. 4. c.

Ex *ANTIPHANIS* ecloga, quae sequitur, nonnisi pauca verba sic excerpsit Epitomator: Καὶ Ἀντιφάνης· ὀψώνιας μεγαλείως ταῖς κάκιστ' ἀπολουμέναις ὑπογάστρι' ἐλθών. Sicut a nobis editi sunt poëtae versiculi, sic ante nos editi legebantur: nisi quod ἀπολέσαι ex ms. *A*. recepi, a Casaub. quoque commendatum, pro ἀπολέσει: γεννικῶς autem ex Casaub. emendatione, quam flagitabat metrum. Ad *vers*. 3. adnotavit CASAUBONUS: » Suspecta vox ἐλθών. « Tum scribi iussit: » ἀπολέσαι, *per*» *dat*: omnino non ἀπολέσει. Est imprecantis oratio. « Verba *versus* 4. in Animadv. sic citavit idem CASAUBONUS, quasi γεννικῶς legeretur: (quae scriptura nonnisi deinde in ed. Cas. 2. & 3. recepta est, cum antea γενικῶς fuisset editum:) tum ait: » Malim γεννικήν. πλευρὰ γεν» νικὴ, *latus vaegrande*: suis, puta, aut alius victimae. Sic » γεννικὸν κρέας apud Aristophanem. « —— Vide Comici Equit. 457. At suspicari licet, longe aliud istis verbis dicere ludentem poëtam voluisse atque id de quo cogitaverat doctissimus Animadversor. Vide ne ὑπογάστριον id nunc dixerit Antiphanes, quod infra abdomen est.

a Ἄλεξις δὲ - - τὴν κεφαλὴν τοῦ θύννου ἐπαινῶν. Verbum ἐπαινεῖν non ita hic accipiendum, ut si quid *tamquam praecipuum* prae caeteris *laudamus*: sed quemadmodum latine nonnumquam *laudare* dicimus, pro *commemorare*; *sigillatim*, *nominatim commemorare*. Certe in *ALEXI-*

νις verbis, quae hîc adferuntur, *caput thynni*, ut cibum a mediocriter bonum, *sigillatim* quidem *commemoratum* video, neutiquam vero *prae caeteris laudatum*. Quos φρυκτοὺς dicit *verſ.* 3. de his confer VI. 227. c. & Animadv. T. III. pag. 313. *Verſu* 4. quum misere claudicet metrum,

Οὗτος πρότερον κεφαλὴν εἰ λάβοι θύννου:

monuit CASAUBONUS: » Metro consulamus, si sententiae » minus licet:

» Οὗτος δὲ κεφαλὴν πρότερον εἰ θύννου λάβοι.

» Et, *sequente verſu*, ἐνόμιζεν cum Epitoma; non ἐνό- » μιζον. « — In *quarto verſu* nil mutant mssti, nisi quod perperam λάβῃ habet ms. *Ep.* Nimis vero a librorum scriptura recedit senarius a Casaubono concinnatus, quam ut in contextum recipere auderem. ἐνόμιζεν *verſ.* 5. non modo *Epit.* sed & membr. *A.* dederunt: cui scripturae consentaneum erat, ut quartus & quintus versus diversae personae, atque tres priores, tribuendi essent: quo facto, sententia satis commoda constare verbis videtur. ἐγχέλεια nunc recte scriptum in editionibus omnibus, licet ἐγχέλια rursus habeant libri mssti: de quo vocabulo iam saepius diximus.

Ἀριστοφῶν ἐν Πειρίθῳ. » In *ARISTOPHONTIS* versibus » ex *Pirithoo* jocus est lepidus in voce κλεῖδες: quae & b » *frustum aliquod thunni* significat, &, quod omnes sciunt, » *claves.* Porro Graecis veteribus *duo clavium genera* erant » in usu; *communium*, & *Laconicarum;* quae etiam καλυ- » πταὶ dicebantur, ut scribunt Poëtae Interpretes ad illa » verba, [Iliad. ξ'. 167.] πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν » ἐπῆρσε [κληῖδι κρυπτῇ.] Multa nos alibi [ad Aeneam » Tacticum] de Clavibus veterum, ad lucem auctorum » antiquorum. Oppositum καλυπτοῦ, sive *occulti*, est τὸ » ὀπτὸν, *quod cerni potest*: nam ὀπτὸν utrumque significat, » & *assatum*, & *visibile.* Vide libro sequente, capite quar- » to. [VIII. 338. b. c.] Ex his intelliguntur lepidissimi » *versiculi ARISTOPHONTIS:*

» A. Καὶ μὴν διέφθαρταί γε τοὖψον παντελῶς.
» Κλεῖδες μὲν ὀπταὶ δύο παρεσκευασμέναι.
» B. Αἷς τὰς θύρας κλείουσι; A. Θύννου μὲν οὔν.
» B. Σεμνὸν τὸ βρῶμα. A. Καὶ τρίτη Λακωνικά.

» Falsus est Dalecampius, qui penultimam vocem emen- » dabat, scribebatque τρίγλη Λακωνική. Nam, ut diximus, » *clavis Laconica*, alio nomine καλυπτὴ appellata, oppo-

b »nitur ταῖς θυσίν ὀπταῖς.« CASAUBONUS. — Partum ad id quod agitur interest, sed tamen notandum, non tam καλυπτὰς, (ut ait Casaubonus) quam κρυπτὰς dici solitas *claves Laconicas*. Vide Suidam in Λακωνικαὶ κλεῖδες, &, quem is citat, Aristophanem in Thesmophor. vs. 421 sqq. Adde Salmas. Exercit. Plin. p. 651 sq. Küstero etiam laudatum. De κλειδίοις, id est, *iugulis thynnorum vel orcynorum*, separatim saliri solitis, conf. p. 315. d. & VIII. 357. a. Graecum nomen tenens Plinius, *clidium* vocat, lib. IX. cap. 15. sect. 18.

AD CAP. LXVI.

τῷ Ποσειδῶνί φησι θύννον θύεσθαι. *Neptuno sacrificari thynnum.* Vide supra pag. 297. e. & conf. Aelian. Nat. Anim. XV. 6.

Ἡρακλέων δ' ὁ Ἐφέσιος τὸν ὄρκυνόν φησι λέγειν τοὺς Ἀττικούς. » Vir doctus [corrigit,] τὸν θύννον, ὄρκυνόν φησι λέγειν: neque video quae sit sententia editae » lectionis; licet non aliter in msstis. « CASAUBONUS. — ὅρκυνον, aspiratâ primâ vocali, scribitur & hic & paulo post in ed. Ven. & Bas. cum ms. *A.* ὄρκυνον edidit Casaub. cum ms. *Ep.* Confer supra ad pag. 301. f. Infra, pag. 315. c. in ὄρκυνον consentire videntur omnes. ὄρκυνος editur apud Hesych. in voce: sed alibi apud eumdem leni spiritu; vide eum in Θύννον, & in Κασσύας. *Orcynus* absque aspiratione constanter vocatur apud Plinium: & sic ὄρκυνος apud Aelianum & Oppianum editur. Caeterum *Archestratum* supra audivimus dicentem, θύννον, ὃν καλέουσι ὄρκυν vel ὄρκυνον. Moxque rursus ex *Sostrato* adfert Noster, θύννον τὸν ἔτι μείζονα, ὄρκυνον καλεῖσθαι. Sed vice versa apud Hesychium in Θύννον scribitur: Θύννον, τὸν ὄρκυνον (rectius ὄρκυνον) λέγουσι· τὴν δὲ πηλαμύδα, θυννίδα: quasi ὄρκυνος & πηλαμὺς notiora & magis usu trita fuerint vocabula, de quibus monuissent Grammatici, pro eo qui aliis ὄρκυνος erat, alios θύννον dixisse; & pro πηλαμὺς, alios dixisse θυννίς. Et sic quidem, quod ad hoc proximum spectat, mox Athenaeus etiam ait, SOSTRATUM tradidisse, τὴν πηλαμύδα θυννίδα καλεῖσθαι. Ibi, pro πηλαμίδα, quod editum erat, rursus πηλαμύδα recte scriptum in ms. *Ep.* nec dubito quin pariter in ms. *A.* quemadmodum constanter aliàs. De qua scriptu-

ra diserte etiam Hesychius monuit: Πηλαμὺς, διὰ τοῦ ῦ. ἰχθὺς ἐν Πόντῳ.

Aeschyli testimonium prius (utpote desperatum, puto) praetermisit Epitomae auctor. Quale editum inveni, tale equidem repetii: nisi quod comma, quod in ed. Bas. & Cas. post λέγω positum erat, post μυδροὺς transtuli. Nam κἀπιχαλκεύειν λέγω recte ab editoribus positum putavi, pro κἀπιχαλκεύει λέγων, quod est in membranis. Postrema etiam vox, pro ἂν λυδὸς, quod habent membranae, recte haud dubie ἄναυδος edita erat; sed ea quidem posteriori versui ita adiecta, quasi pars esset eiusdem versus. Ista igitur verba in hunc modum interpretatus erat Dalecampius: *Malleos sumere hunc, ac cudere iubeo ignitas aeris massas; qui, velut thynnus, olim absque suspiriis, tacitus superbiebat.* Ad verba, *velut thynnus*, adnotavit idem Dalecamp: » Videtur hoc » tamquam proverbio dici in fastuosos & arrogantes, qua- » si eo sit ingenio thynnus. « — Casaubonus, sive his contentus, sive meliora dare desperans, absque animadversione transmisit hunc locum. *Cornel. de* Pauw, in Notis ad Aeschyli Fragmenta, pag. 1108. » Aut post θύννος ὣς (inquit) aliquid deest, & scribendum:

» μύδρους, ὃς ἀστενακτὶ θύννος ὣς . . .
» ἄναυδος ηὔχετο:

» aut traiectis modo voculis legendum,

» μύδρους, ὃς ἀστενακτὶ θύννος ηὔχετο
» ἄναυδος ὣς. « —

Toupius, in Epistola Critica, pag. 112. sic scribendum & numeris suis restituendum locum censuit:

» — — Ἀστενακτὶ θύννος ὣς ἠμύχετο
» ἄναυδος. — — —

» *Lacerabatur, idque sine gemitu, velut thynnus. As mute as a* » *fish.* Notandum autem (inquit) illud ἠμύχετο: quod an- » tiquum & neutiquam obvium est. Agnoscit peroppor- » tune Hesychius: Ἀμύχεσθαι· τὸ ξέειν τὰς σάρκας τοῖς » ὄνυξιν. « — Sic ille. Ubi minime quidem per se displicet verbum ἠμύχετο: ac poterat, *qui nullo emisso gemitu lacerari se patitur*, is percommode cum *orcyno* vel *thynno* pisce conferri, qui (ut Aelianus tradit, Nat. Anim. I. 40.) si hamo captus sit, dicitur ultro lacerare os suum, & vulnus magis magisque dilatare, donec exspuere hamum queat. Sed velim docuisset nos vir κριτικώτατος, quo me-

ctro decurrat versus ille,

μύδρους, ὃς ἀστακτὶ θύννος ὣς ἠμύχετο.

Nam, cum senarius esse iambicus debeat, septem habet pedes. Quae quidem difficultas ita levari fortasse possit, ut dicamus, vocabulum μύδρους, quod apud ipsum poëtam e superioribus verbis subintelligebatur, sententiae caussa adiectum esse a Grammatico, sed ita ut extra versum positum debeat intelligi. Deinde vero videndum, an μυ syllaba in ἠμύχετο potuerit produci.

Pergit auctor: Καὶ ἀλλαχοῦ· id est, *Et alibi ait idem Aeschylus :*

Οὗτος καὶ ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην.

Ibi Casaubonus sua auctoritate sic ediderat: καὶ ἀλλαχοῦ οὕτως, καὶ ὄμμα παραβαλὼν &c. ubi versus in hunc modum erat concipiendus:

——— καὶ ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην.

At nulla caussa fuerat, cur a membranarum scriptura οὗτος, quam eamdem & ed. Ven. & Bas. tenebant, discederetur. Turbaverat puto Casaubonum, quod in ed. Bas. prave distincta erant verba in hunc modum: καὶ ἀλλαχοῦ οὗτος, καὶ ὄμμα &c. fortasse etiam quod vocem οὗτος non adposuisset Epitomator. Sed, hunc quidem multa alia suo arbitratu omisisse, satis novimus. Verbi caussa, hoc ipso loco, omisso prorsus superiori Aeschyli testimonio, subito sic incipit: Ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην φησὶν Αἰσχύλος· ὡς τοῦ θύννου &c. Recte vero & opportune vocabulum ὄμμα tenuit idem Breviator, pro quo perperam ὄνομα scribitur in ms. *A.* Quibus in verbis non erat cur haereret *Corn.* Pauw, loco modo citato, quaereretque an fortasse σκαιὸν ὄμμα παραβαλὼν scriptum oportuerit. Immo qui *laevo oculo* (quod de thynnis perhibebatur, coll. p. 301. e.) *minus acute videt*, is *dextrum* potius in eam partem, qua cernere aliquid cupit, *detorquebit*. Confer Eustath. ad Iliad. ξ. pag. 889 sub fin.

Μένανδρος, Ἁλιεῦσι·

Καὶ θάλασσα βορβορώδης ἣ τρέφει θύννον μέγαν.

Ista omnia non modo Epitomae auctor omisit, sed & Natalis Comes in Latina versione plenioris operis. Audacius vero hic, quam pro more, egit Casaubonus: nam quum poëtae nomen & in editionibus superioribus & in mssstis (in vetustis certe membr. *A.*) desideraretur, a Dalecampio autem in versione ex coniecturà supple-

tum esset: »*Menander in Piscatoribus*:« ipse in Graeco contextu nomen Μένανδρος tam fidenter posuit, quasi omnibus in libris fuisset repertum, neque opus esset ut de hoc loco quidquam, in Animadversionibus saltem, moneretur. In ed. Ven. & Bas. *asterisco* notatus erat locus: in ms. *A.* vero absque lacunae indicio deest nomen; ut suspicari liceat plura etiam quaedam verba fortasse hic intercidisse. Iam quod ad poëtae nomen adtinet, quum neminem alium Comicum, qui Ἁλιέας docuerit, praeter *Menandrum* norimus; perquam probabilis utique erat coniectura, *Menandri* nomen hic suppleri debere; sed coniectura tamen. Ad verba poëtae quod adtinet, cum vulgo sic scriberetur, c

καὶ θάλασσα καὶ βορβορώδης &c.

imperite ista ad metrum sic concinnanda iudicaverat Clericus, in Menandri Fragm. pag. 12.

— θάλασσα

καὶ βορβορώδης ἣ τρέφει θύννον μέγαν.

Quem merito reprehendens Bentlei, in Emend. p. 7 sq. monuit, servatâ priori καὶ particulâ, sed abiectâ alterâ, quae nec ad sententiam nec ad metrum apta sit, rotundissimum prodire trochaicum,

καὶ θάλασσα βορβορώδης, ἣ τρέφει θύννον μέγαν.

Quod sequitur, Καὶ παρὰ Σώφρονι ὁ θυννοθήρας ἐστὶ, id refertur ad unum e *Sophronis Mimis*, in quo non modo mentio fiebat τοῦ θυννοθήρα, *venatoris thynnorum*; sed cui mimo illud ipsum etiam nomen pro titulo inscriptum erat: cuius mimi & Noster meminit, pag. 306. d. & alii auctores, veluti Aelian. Nat. Anim. XV. 6. & Etymologus pag. 572, 42. Iam quae continuo apud Nostrum sequuntur, Οὓς ἔνιοι θύννους καλοῦσιν, Ἀθηναῖοι δὲ θυννίδας: ea nimis utique abrupte posita videntur. Malles saltem Οὓς δ' ἔνιοι, & deinde, τούτους (vel ταύτας) Ἀθηναῖοι θυννίδας. Suspicari vero etiam licebat, intercidisse alicuius Grammatici aliusve auctoris nomen, cuius illa verba fuissent. Sic, verbi gratia, apud Etymologum adnotatur: Θυννίδες, οἱ νῦν θύννοι. Item: θύννος, ὅπερ ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ καλεῖται θύννα. Sed aliò hic nos ducit Epitomae auctor, nisi ipse nimis properanter hunc locum excerpsit. Is quidem post superiora verba, ὡς Ἀριστοτέλης εἴρηκεν, sic pergit: Φησὶ Σώφρων· οὓς ἔνιοι θύννους καλοῦσιν, Ἀθηναῖοι δὲ θυννίδας. Ex quo, quoniam titulum li-

brorum consulto omittere idem consuevit, nascitur suspicio, sic eum in suo exemplari legisse, Καὶ παρὰ Σώφρονι ἐν Θυννοθήρᾳ ἐστίν: id est, *Et apud Sophronem in Thynnothera leguntur ista*, Οὓς ἔνιοι &c.

AD CAP. LXVII.

d Quae de *thymide* ex *Aristotele* Athenaeus priori loco adfert verba, ea leguntur in Hist. Anim. V. 9. hoc discrimine, quod ibi pro ἀθέρα, quod habent Athenaei libri, ἀφαρέα scribitur: quod vocabulum Editor Basileensis ex Aristotelis libris editis in Athenaei exemplum transferre non dubitavit; Casaubonus vero istud, quod Athenaei libri omnes exhibebant, postliminio restituit. Quo spectat eiusdem Casauboni animadversio haec:
» τῷ ἔχειν ὑπὸ τῇ γαστρὶ πτερύγιον δ' καλεῖσθαι ἀθέρα.
» Scimus & nos, apud Aristotelem Historiarum libro se-
» cundo [libro quinto *scribere volueras*] capite nono legi
» ἀφαρέα, non autem ἀθέρα: confirmante etiam Hesychio,
» cuius verba: Ἀφαρεύς, τοῦ θήλεος θύννου τὸ ὑπὸ τῇ γα-
» στρὶ πτερύγιον. Nihilo minus tamen stabilitam consensu
» omnium exemplarium lectionem repudiare non potui-
» mus; cum accederet praesertim Breviatoris auctoritas,
» qui diserte scribit ἀθέρα. Non igitur scripsisse aliter Athe-
» naeum, sed in Aristotele aliter legisse existimamus. Sa-
» ne vox ἀθὴρ non inepte *pinnulam*, de qua loquitur phi-
» losophus, significaverit: quo facilius verae lectionis sub-
» dititia haec locum invasit & occupavit.« — Apud Aristotelem l. c. non urgeam quod diversam paulo scripturam, ἀφορέα, habet vetustissimus codex Aristotelis Venetus, (hodie Parisiensis) teste Camus in *Notices des Manuscrits de la Biblioth. Nationale*, T. V. pag. 457. cui lectioni vicinam ἀφορέον in B. Rhenani codice adnotatam Schneiderus repererat. Antiquam utique in Philosophi libris scripturam fuisse ἀφαρέα, Hesychii testimonium satis evincit. Illud intelligi velim, potuisse fortasse eam pinnam, de qua agitur, perinde & ἀφαρέα & ἀθέρα nominari: & potuisse Aristotelem pro vocabulo ἀφαρέα, quod nunc praedicto loco legitur, in alia scriptorum suorum parte alterum vocabulum ἀθέρα ponere. Iam si, quae continuo sequuntur Athenaei verba cum hisce conferas, probabile fit, haec superiora non ex libro quinto

Historiarum, sed ex alio quodam Philosophi scripto prolata esse. Nam quum continuo sic pergat auctor, Ἐν δὲ τῷ Περὶ Ζώων Μορίων, satis indicat, superiora verba ex *alio Aristotelis libro* ducta esse. Atqui, quem librum hoc titulo, περὶ Ζώων Μορίων, designare solet, is ipse est *Liber quintus Historiarum Animalium*, in cuius libri capite undecimo leguntur ipsa illa verba, quae deinde adponuntur. Et legebatur hic quidem in ed. Ven. & Bas. nude Ἐν δὲ τῷ Περὶ Ζώων: quo titulo rursus aliud insigniri solere opus vidimus in Animadv. ad p. 281. f. Sed Μορίων recte adiectum in ed. Casaub. »Scripsimus (inquit CASAUBONUS) auctoribus libris omnibus, ἐν δὲ τῷ »Περὶ Ζώων Μορίων, cum Epitoma: licet non nesciremus, locum indicari qui extat Historiarum lib. V. cap. »XI.« — Sic quidem hic & noster ms. *Ep.* habet, & vetus ms. *A.* ubi illud tamen singulare, quod cum aliàs ἐν πέμπτῳ περὶ Ζώων Μορίων, vel brevius quodammodo, ἐν πέμπτῳ Ζώων Μορίων, citari apud Nostrum ille liber soleat, (de quo cum saepe aliàs, tum ad VII. 286. c. diximus) nunc numerale nomen πέμπτῳ desideretur. Sed potuit brevis nota ε'. qua in veteribus libris nomen illud indicabatur, facile intercidere. Paulo post (pag. 304. c.) alio errore ἐν δευτέρῳ Ζώων Μορίων, pro ἐν πέμπτῳ, in eisdem vetustis libris scriptum videbimus. In verbis Philosophi ex illo loco hic citatis, restituimus ex ed. Ven. consentientibus msstis verbum γίνεσθαι, quod praeter necessitatem in γίνεται ex Aristotele mutaverat Editor Basileensis.

Κρατῖνος δ' ἐν Πλούτοις φησίν

Ἐγὼ γάρ εἰμι Θυννὶς ἢ μελαίνας ἢ &c.

Quum veluti soluta oratio vulgo scripta essent ista verba, monuit CASAUBONUS in Animadv.: »In CRATINI verbis duo insunt integri senarii iambici.« — *Posteriorem versum* iam supra (pag. 299. b.) citatum vidimus. *Priori versu*, quid sit μελαίνας, non liquet. *Maena* legebat Dalecampius; μελάνουρος Villebr. cum Adamo. Equidem μέλανδρυς malebam. Vocatur autem μέλανδρυς *maxima* quaedam *species thynnorum*, ut docet Pamphilus apud Nostrum, III. 121. b.

Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ Περὶ Ἰχθύων, ἀγελαῖον καὶ ἐκτοπιστικὸν &c. » Etsi liber ille, *De Piscibus*, ad nos non » pervenit, agnoscet tamen philosophi verbum, qui fue-

»rit in illius scriptis paullo versatior. Nam initio Histo-»riarum inter caeteras animalium differentias haec poni-»tur: καὶ τὰ μὲν ἐπιδημητικὰ, καὶ τῶν ἀγελαίων, καὶ »τῶν μοναδικῶν· τὰ δὲ ἐκτοπιστικά.« CASAUBONUS. — Vide Hist. Anim. lib. I. cap. 1.

e Ἀρχέστρατος δ' ὁ κίμβιξ. Ad editam olim scripturam κίμμιξ, adnotavit CASAUBONUS: »Pro κίμβιξ. Literae »β & μ passim permutantur. Notum quis dicatur κίμβιξ »apud Aristotelem in Ethicis, qui vitium hoc inter spe-»cies ἀνελευθεριότητος statuit. Aliter paulo hîc usurpatur »de *Archestrato*, qui *in rebus nihili tantum studii posuit*. Gram-»matici explicant ῥυπαρὸς καὶ μικρολόγος. In Epit. scri-»ptum ὁ κύμβιος. Nec multo aliter Hesychius: Κύμβινον, »ait, ἐπὶ μικρολόγου ἔταττον.« CASAUBONUS. — Nostri codices, tam vetus Venetus, quam ms. *Ep.* perspicue uterque κίμβιξ dedere: quod vocabulum sigillatim uti-que de *sordide avaro* usurpatur. Suidas: Κίμβιξ, ὁ λίαν μικρολόγος περὶ τὰ χρήματα. Conf. Hesych. ad Odyss. ι. pag. 642, 16 & 20. & (quem laudat doctus Hesychii Edi-tor ad vocem Κιμβία) Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 191 sqq. Est quidem interpretatio quaedam magis gene-ralis in Photii Lexico msto, ab eodem Hesychii Editore ibidem prolata: Κίμβικας, καὶ Κιννάβους, τοὺς αἰσχρούς. Sed videndum, ne decurtata sit postrema vox ex αἰσχρο-κερδεῖς: quae duo vocabula iunxit Chamaeleon apud No-strum, lib. XIV. pag. 656. d. de Simonide loquens, Ὄντως δὲ ἦν ὡς ἀληθῶς κίμβιξ ὁ Σιμωνίδης καὶ αἰσχροκερδής. Sed de Archestrato usurpatum idem vocabulum, recte de di-verso genere μικρολογίας, id est, *minutae diligentiae* inter-pretatus est Casaubonus. Perperam loco nominis Ἀρχέ-στρατος h. l. Ἀρχέλαος scribitur in nostro ms. *Ep.*

In *ARCHESTRATI vers.* 1. adparet, Θύνναν eamdem dici quae aliâs Θυννίς. Sic rursus paulo post utitur Anti-phanes in Ecloga ex Curide vers. 4. (pag. 304. a.) & Hip-ponax, pag. 304. b. Cum quibus conferendum quod ex Etymologico M. p. 459. supra retulimus: ὄνομα - - Θύν-νος· ὅπερ ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ καλεῖται Θύννα. Quod ait οὐραῖον, est *cauda*, vel, ut commode DALECAMPIUS in-terpretatus est, *pulpamentum caudae proximum*. Vide pag. 277. b. & 294. c. Graecum nomen Plinius tenuit lib. XXXII. sect. 54 extr. *uraea cybia* nominans. Conf. Anim-adv. ad I. 4. b. T. I. pag. 51. *Vers.* 2. ἧς μητρόπολις Βυ-

ζάντιον ἐστίν. Conf. III. 116. b. *Vers.* 4. Pro μόνον, contra quam fert metrum, μοῦνον scribitur in utroque cod. msto.

In constituendo *sexto & septimo versu* quam rationem potissimum sequerer, vix mecum decernere potui. Ii versus in hunc modum editi leguntur:

Κἂν ξηρὰν ἐθέλῃς (perperam ἐθέλεις ed. Ven. & Bas.)
ἔσθειν, γενναῖα πέλονται,
ἀθανάτοισι θεοῖσι φυὴν καὶ εἶδος ὅμοια.

Ad quae verba, haec adnotaverat doctissimus GESNERUS, de Aquatil. pag. 974. »Κἂν ξηρὰν, scil. τὴν θυννίδα ξηρὰν » καὶ ἄνευ ἅλμης. Tum γενναῖα, & ὅμοια, scil. τὰ » τεμάχη. Denique (*vers.* 8.) ἀπόλωλεν ἐκείνη: nempe ἡ » θυννὶς, ἢ ἡ φυή.« — Deinde vero monuit CASAUBONUS: »Scribendum γενναῖαι πέλονται, ut dicebamus » in lectionibus Theocriteis. Ita legit Eustathius quoque.« — Nec vero solus Eustathius ita legit, in Comment. ad Odyss. μ'. pag. 486, 39. ubi verba ista sic citat: θυννίδα κἂν ξηρὰν ἐθέλῃς ἐσθίειν, γενναῖαι πέλονται, ἀθανάτοισι θεοῖσι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοῖαι: verum (quod non inobservatum praeterire Casaubonus debebat) eodem prorsus modo scribitur in *Epitome*; nisi quod ibi vocabulum θυννίδος initio abest, quippe ex superioribus versibus subintellectum. At eodem modo scribitur etiam in vetustis membr. *A.* Ubi illud quidem statim satis adparebat, pro ἐσθίειν recte ab Editoribus ἔσθειν esse positum. Tum vero neminem magnopere turbare debebat, quod, licet ξηρὰν in sing. sit positum, tamen γενναῖαι & ὁμοῖαι in plurali numero ponantur; qualia multa sibi suo quodam iure sumunt poëtae: sed istud tamen parum congruum videri debebat, quod mox rursus sequatur singularis numerus ἐκείνη: nisi forte cum Gesnero ἐκείνη ἡ φυὴ intelligi potuerit. At hoc potissimum incommodi habebat ista librorum scriptura, (de quo etiam Gesnerus l. c. monuerat,) quod in versu hexametro,

Κἂν ξηρὰν ἐθέλῃς ἔσθειν, γενναῖαι πέλονται,

penultimam vocem γενναῖαι neutiquam admittere videbatur metri ratio, ob ultimam syllabam αι sequente consonâ productam. Atque hoc est (si recte accepi) de quo Casaubonus ait se monuisse in Lectionibus Theocriteis. Nempe nusquam quidem (quod observaverim) in Theocriteis Lectionibus sigillatim huius versus Archestratei men-

e tionem fecit: verumtamen capite XVIII illius libelli ex professo id egerat vir doctissimus, ut ostenderet, apud poëtas Graecos *diphthongos αι & οι in fine vocum*, non modo ubi proxima vox a vocali incipit, verum etiam *sequente consona*, nonnumquam *corripi*. In quo quum suffragati sint Casaubono alii doctissimi viri, ex professo istam sententiam impugnavit *Bentleius* in Animadv. ad Callimachi Hymnum in Iovem p. 4 sq. ubi excussis expensisque omnibus atque singulis poëtarum locis, ad quos vel Casaubonus vel Salmasius provocaverant, ostendere conatus est, in plerisque ex illis locis manifeste mendosam esse lectionem, ex corruptis codicibus ductam, in reliquis autem etiam atque etiam suspectam esse scripturam. Qua in controversia non praesumens ego arbitri agere personam, codicum msstorum scripturam, a Casaubono commendatam, ea lege hic exhibui, ut eius veritatem non praestarem. Caeterum parum abest, quin GESNERI in hoc loco constituendo rationem praeferam: quam & eamdem Villebrunius secutus est, nisi quod ille praeter necessitatem κἂν ξηρὰν in καὶ ξηρ' ἂν mutatum voluit. Idem Villebrunius testatur, se scripturam γενναῖα in msstis Parisiensibus reperisse; an in eisdem ὅμοια etiam vel ὁμοῖα scriptum sit, non declaravit: caeterum facile equidem credo, veterem scripturam a iuniore aliquo librario ista ratione esse refictam.

f *ANTIPHANIS* ecloga ex *Paederasta*, quum veluti soluta oratio scripta vulgo esset, adnotaverat CASAUBONUS: »De *Antiphanis* verbis e *Paederaste* iambicos senarios nullo negotio confeceris. « — Multo vero rectius KOPPIERS monuit, in Observ. Philolog. pag. 51 sq. » Verba » sincere scripta, sed sic disponenda, ut duos efficiant legitimos *trochaicos* tetramentos catalecticos. « — Eorum versuum utrumque nos pro more in duo hemistichia divisimus. Vocabulum Συννάδος, tamquam a recto casu ἡ Συννὰς formatum, tenet ms. *A*. cum editis: in ms. *Epit.* vero, in contextu quidem Συννίδας scribitur, sed α superscriptum indicat alteram scripturam Συννάδος.

Quae sequitur eiusdem *ANTIPHANIS* ex *Curide* ecloga, haud illepida ea esse videtur, si modo de vera lectione certius constaret. Adponamus eam statim qualis vulgo edita legebatur:

— Ὁ μὲν ὑγρῷ τρεφόμενος

ζάττιον ἐστίν. Conf. III.
tra quam fert metrum ν.
meto. ς ν

In constituendo ..
potissimum sequere
sus in hunc modu
Κἂν ξηρὰν ἐθ
δε
λλανάτοισι ι κάτω.
ρ ἄλλους νεν
Ad quae verb . δ' ἵνα ἐσθίεις
de Aquatil. αι Καπαΐδας λέγεις,
» καὶ ἄνευ ινην γὰρ γεωργῶν τυγχάνω;
» τεμάχη. φομαι λειποταξίου
» Θύννις, ην οὐδαμοῦ.
NUS : » Casaubonus in Animadv. nihil nec de
» in le a nec de verborum sententia adnotans,
— Ne auit : » Scribe & distingue sic :
Odys — Ὁ μὲν ἀγρῷ τρεφόμενος
κἂν ον Σικελάττιον οὗτος οὐδὲν ἐσθίει,
ἄλλην τῶν παρὰ γῆν. γόγγρον τιν' ἢ νάρκην τιν', ἢ
θύννης τὰ πρὸς τῇ ποίᾳ. τὰ κάτωθεν λέγω.
» Τούτους φάγοις ἄν; τοὺς γὰρ ἄλλους νενόμικα
» Ἀνθρωποφάγους ἰχθῦς. τάδε δὲ μῶν ἐσθίεις;
» Τουτὶ κακὸν ὤτα; ποῖα; Καπαΐδας λέγεις. « —

Dalecampius, quum Athenaei verba huic eclogae subjecta, Τούτων τῶν ἰαμβείων &c. sic esset interpretatus, quasi monuisset Athenaeus, *e diversis fabulis citari istos versus*; tres diversas eclogas esse statuit, inter se non connexas; quarum prima terminaretur in verbis ἀνθρωποφάγους ἰχθῦς; altera in istis, γεωργῶν τυγχάνω. Villebrunius, recte cum Casaubono unam cohaerentem eclogam statuens, nihil in verbis, qualia edita erant, mutare se ait, nisi quod pro ὦτα (*vers.* 7.) ὦ τὰν legat, & ποῖα pro πλοῖα. Quo facto omnia perspicua esse ait; induci autem *tres inter sese colloquentes personas*. Versio eius haec est: » A. *Cet homme nourri à la campagne, préfère à tout aliment* » *tiré de la mer, un congre pris sur la côte, ou une torpille,* » *ou un morceau de thynnée, coupé vers la . . .* B. *Lequel?* » A. *Je veux dire vers la queue.* B. *Voilà donc les poissons* » *dont tu manges?* C. *Oui: car je tiens les autres poissons* » *pour anthropophages.* A. *Mais, mon ami, pourquoi donc* » *manges-tu de ce méchant? . . . .* C. *De quoi veux-tu par-*

tur, constan-
tum librum
Animadv.
er ab eo-
e scri-
ndam
sua-
m
u

. i
.vimus.
vere mssti
Bas. sic legerent
ουτος οὐδὲν ἐσθίει,
quoad metrum, quam quoad
men incommode repetita viden
quae iam vers. 1. posita erat. Eam
, sicut vers. 2. omisit Casaubonus, sic & ig.
m, nostri codices mssti. Quare ibi vocabulum
ibidem Casaub. supplendum censuimus. *Vers.* 3. Men-
cum πρὶν tenet ms. *A.* sed recte πλὴν dedit ms. *Epit.*
dosum contraxit Epitomator, apud quem tota ecloga sic
Reliqua scribitur: Ὁ μὲν ἀγρῷ τρεφόμενος θαλάττιον οὗτος οὐδὲν
ἐσθίει, πλὴν τῶν παρὰ γῆν, γόγγρον τιν' ἢ νάρκην τιν' ἢ
τὰ κάτωθεν. Εἶτα ἐπάγει· (nempe ὁ Ἀντιφάνης:)
θύννης φάγοις ἄν. τοὺς γὰρ ἄλλους νενόμικα ἀνθρωποφά-
Τούτους γους ἰχθῦς. οἷς ἐπιφέρει· Τὰ ἐγχέλια γράφομαι λειποτα-
κτοῦ· χαμευδῆ γὰρ οὐκ ἦν οὐδαμοῦ. Ex ms. *A.* nulla ab ed.
Casaub. dissensio enotata est, nisi pro τῇ ποίᾳ (vers. 4.)
τῆς ποίας: tum, pro τὸ δ' ἵνα ἐσθίεις, (*vers.* 6.) τὸ δ' ἵνα
δ' ἐσθίῃς: sub quo (ut in scholio sub contextu dixi) la-
tere videtur τὸ δεῖνα δ' ἐσθίεις. *Vers.* 7. In men-
doso πλοῖα nil mutant membranae; sed pro κακὸν ὦτα,
habent una voce κακόνωτα, (sic) absque lacunae vel
mendae nota.

b Τούτων τῶν ἰαμβείων ἔνιά ἐστιν εὑρεῖν καὶ ἐν Ἀκεστρίᾳ καὶ ἐν Ἀγροίκῳ ἢ Βουταλίωνι. » *Acestria*, & *Rusticus* sive » *Butalion*, duo sunt eiusdem poëtae (ANTIPHANIS) » dramata, in quorum utroque nonnullos superiorum iam- » bicorum suo iure Antiphanes usurpaverat. Hoc voluit » Athenaeus, non quod fingunt interpretes. « CASAUBO- NUS. — Nempe Dalecampius cum ad particulam καὶ, quae post εὑρεῖν ponitur, non attenderet, (quâ significatur, nonnullos ex istis versibus non modo in Curide Antiphanis legi, verum *etiam in aliis eiusdem poëtae fabulis reperiri*) ex una superiore ecloga (ut paulo ante dixi) tres

Θαλάττιον μὲν οὗτος οὐδὲν ἐσθίει.

Sic duo priores verſus editi leguntur in ed. Ven. & Baſ. Pro quibus in ed. Caſ. tamquam unus primus verſus ponuntur haec verba :

Ὁ μὲν ἀγρῷ τρεφόμενος θαλάττιον οὗτος οὐδὲν ἐσθίει.

Tum omnes editiones ſic pergunt :

Πρὶν τῶν παρὰ γῆν γόγγρόν τιν' ἢ νάρκην τίνα, a
Ἢ θύννης τὰ πρὸς τῇ ποίᾳ τὰ κάτωθεν λέγω,
Τούτους φάγοις ἄν. τοὺς γὰρ ἄλλους νενόμικα
Ἀνθρωποφάγους ἰχθῦς. τὸ δ' ἵνα ἐσθίεις
Τουτὶ καλὸν ὦτα * πλοῖα Κωπαΐδας λέγεις,
Ἀγρίως γε. παρὰ λίμνην γὰρ γεωργῶν τυγχάνω;
Τὰ δ' ἐγχέλεια γράφομαι λειποταξίου.
Κωμῳδῇ γὰρ οὐκ ἦν οὐδαμοῦ.

Quem ad locum CASAUBONUS in Animadv. nihil nec de librorum ſcriptura nec de verborum ſententia adnotans, nude haec monuit : » Scribe & diſtingue ſic :

» — Ὁ μὲν ἀγρῷ τρεφόμενος
» Ὄψον θαλάττιον οὗτος οὐδὲν ἐσθίει,
» Πλὴν τῶν παρὰ γῆν. γόγγρον τιν' ἢ νάρκην τιν', ἢ
» Θύννης τὰ πρὸς τῇ ποίᾳ. τὰ κάτωθεν λέγω.
» Τούτους φάγοις ἄν; τοὺς γὰρ ἄλλους νενόμικα
» Ἀνθρωποφάγους ἰχθῦς. τάδε δὲ μῶν ἐσθίεις;
» Τουτὶ κακόνωτα; ποῖα; Κωπαΐδας λέγεις. « —

DALECAMPIUS, quum Athenaei verba huic eclogae ſubiecta, Τούτων τῶν ἰαμβείων &c. ſic eſſet interpretatus, quaſi monuiſſet Athenaeus, *e diverſis fabulis citari iſtos verſus* ; tres diverſas eclogas eſſe ſtatuit, inter ſe non connexas ; quarum prima terminaretur in verbis ἀνθρωποφάγους ἰχθῦς ; altera in iſtis, γεωργῶν τυγχάνω. VILLEBRUNIUS, recte cum Caſaubono unam cohaerentem eclogam ſtatuens, nihil in verbis, qualia edita erant, mutare ſe ait, niſi quod pro ὦτα (*verſ.* 7.) ὦ τὰν legat, & ποῖα pro πλοῖα. Quo facto omnia perſpicua eſſe ait ; induci autem *tres inter ſeſe colloquentes perſonas*. Verſio eius haec eſt : » A. *Cet homme nourri a la campagne, préfere à tout aliment* » *tiré de la mer, un congre pris ſur la côte, ou une torpille,* » *ou un morceau de thynnée, coupé vers la* . . . B. *Lequel?* » A. *Je veux dire vers la queue.* B. *Voilà donc les poiſſons* » *dont tu manges?* C. *Oui: car je tiens les autres poiſſons* » *pour anthropophages.* A. *Mais, mon ami, pourquoi donc* » *manges-tu de ce méchant?* . . . . C. *De quoi veux-tu par-*

»ler? des anguilles de Copaïs? Eh! tu ne sais guères ce que »tu veux dire! car je laboure ici près de ce lac; & je vais »les dénoncer comme ayant déserté; car je n'en vois absolument plus dans aucun endroit.« Nos, quo pacto & scribendos & interpretandos illos versus suspicaremur, partim in ipso contextu, sed maxime in subiectis brevibus Notis & in latina versione declaravimus. Non multum est, nec tamen nihil, quod nos iuvere mssti libri. *Secundus versus* cum in ed. Ven. & Bas. sic legeretur,

θαλάττιον μὲν οὗτος οὐδὲν ἐσθίει,

bene quidem tam quoad metrum, quam quoad sententiam, habebat: attamen incommode repetita videri debebat μὲν particula, quae iam *vers.* 1. posita erat. Eam autem particulam, sicut *vers.* 2. omisit Casaubonus, sic & ignorant ibidem nostri codices mssti. Quare ibi vocabulum ὄψον cum Casaub. supplendum censuimus. *Vers.* 3. Mendosum πρὶν tenet ms. *A.* sed recte πλὴν dedit ms. *Epit.* Reliqua contraxit Epitomator, apud quem tota ecloga sic scribitur: Ὁ μὲν ἀγρῷ τρεφόμενος θαλάττιον οὗτος οὐδὲν ἐσθίει, πλὴν τῶν παρὰ γῆν, γόγγρον τιν' ἢ νάρκην τιν' ἢ θύννης τὰ κάτωθεν. Εἶτα ἐπάγει· (nempe ὁ Ἀντιφάνης:) Τούτους φάγοις ἄν. τοὺς γὰρ ἄλλους νενόμικα ἀνθρωποφάγους ἰχθῦς. οἷς ἐπιφέρει· Τὰ ἐγχέλια γράφομαι λειποταξίου· κομιδῇ γὰρ οὐκ ἦν οὐδαμοῦ. Ex ms. *A.* nulla ab ed. Casaub. dissensio enotata est, nisi pro τῇ ποίᾳ (vers. 4.) τῆς ποίας: tum, pro τὸ δ' ἵνα ἐσθίεις, (*vers.* 6.) τὸ δ' ἵνα δ' ἐσθίης: sub quo (ut in scholio sub contextu dixi) latere videtur τὸ δεῖνα δ' ἐσθίεις. *Vers.* 7. In mendoso πλοῖα nil mutant membranae; sed pro καλὸν ὦτα, habent una voce καλόνωτα, (sic) absque lacunae vel mendae nota.

b Τούτων τῶν ἰαμβείων ἔνιά ἐστιν εὑρεῖν καὶ ἐν Ἀκεστρίᾳ καὶ ἐν Ἀγροίκῳ ἢ Βουταλίωνι. »*Acestria*, & *Rusticus* sive »*Butalion*, duo sunt eiusdem poëtae (*ANTIPHANIS*) »dramata, in quorum utroque nonnullos superiorum iam»bicorum suo iure Antiphanes usurpaverat. Hoc voluit »Athenaeus, non quod fingunt interpretes.« CASAUBONUS. — Nempe Dalecampius cum ad particulam καὶ, quae post εὑρεῖν ponitur, non attenderet, (quâ significatur, nonnullos ex istis versibus non modo in Curide Antiphanis legi, verum *etiam in aliis eiusdem poëtae fabulis reperiri*) ex una superiore ecloga (ut paulo ante dixi) tres

tasse commissum si quis mihi vitio dederit; non ego me summorum virorum auctoritate defendam, sed (quod iam aliâs professus sum) ne culpam quidem sum negaturus, nisi, quotiescumque contra librorum auctoritatem aliquid in contextu posuero, ipse continuo de illata contextui mutatione monuero Lectorem, librorumque scripturam simul cum emendatione, quae mihi necessaria fuerit visa, sub conspectum eius posuero.

κορύφαιναν καλεῖσθαι. » Ob pinnam erectam cristae mo» do, quae incipiens a capite continenter ad caudam us» que porrigitur. « DALECAMPIUS ex RONDELETO apud Gesn. pag. 423.

EPICHARMI verba ex *Hebes Nuptiis*, perfectum versum efficiunt ex eo trochaicorum genere, quod prae caeteris Epicharmus frequentavit. Primum hemistichium terminatur in ἵππου, priori parte vocis ἵππουροι. Maior pars eiusdem versus infra repetitur, pag. 319. d. Ibi κῶξύρυγχοι editur, quemadmodum hic quoque dedere ambo codices msti, pro κοξύρυγχοι quod hîc in editis erat. Subtilius vero si agere velimus, vocalibus αι & ο in ω contractis, rectius *iota* subscriberetur, κῷξύρυγχοι.

συνεχὲς φησὶν αὐτὸν ἐξάλλεσθαι, διὸ καὶ ἀρνευτὴν ὀνομάζεσθαι. » Falsum est quod ex hoc loco persuaserunt » sibi eruditissimi homines, [Dalecampius,] *hippurum* pi» scem alio nomine ἀρνευτὴν vulgo olim esse appellatum. » Imposuit eorum diligentiae menda loci huius: nam pro » ὀνομάζεσθαι, scribendum ὀνομάζει αὐτόν. Bre» viator, καλεῖ αὐτόν. Verum est, hippurum dici Nume» nio ἀρνευτήν: at illud falsum, dicere poëtam sic eum » vulgo nominari. « CASAUBONUS. — Commode ms. *Ep.* διὸ ἀρνευτὴν αὐτὸν καλεῖ: sed ipsa *Numenii* verba omittuntur in Epit. *Mox*, λέγει δὲ οὕτως scripsi cum membr. *A.* ubi οὕτω edebatur.

ARCHESTRATI versum posteriorem,

ἄλλως τ' εὔοψον σφόδρα χωρίον ἐστὶ Κάρυστος:

prorsus in contrariam sententiam verterat Dalecampius: *cum boni alioqui obsonii Carystia regio ferax non sit.* Rectius CASAUBONUS in Animadv. » *Et aliâs piscosus admodum* » *locus est Carystus.* « [Malim tamen, *praestantibus piscibus abundans.*] Pergit CASAUBONUS: » Parcant nobis docti viri » manes: sed profecto & legere ut illi placitum, & inter» pretari ut ab eo factum, φωτὸς οὐ σοφοῦ ἅδε βουλά,

d » quod dixit olim ſapiens. Vide caput ſecundum. [VII. » 276. e. & ibi Animadv.] Sic Strabo libro IV. ὀστρέοις » δ' ἔχει πάμπολλα, καὶ ἄλλως εὐοψεῖ: *abundat oſtreis, &* » *in univerſum piſcibus.* « — *Caryſtios* thynnos laudaverat idem Archeſtratus, pag. 302. a.

Ἐπαίνετος δ' ἐν Ὀψαρτυτικοῖς &c. Inficetum utique videri debet, quod, cum paulo ante dixiſſet, Δωρίων δ', ἐν τῷ περὶ Ἰχθύων, κορύφαιναν καλεῖσθαί φησι τὸν ἵππουρον, iam, quaſi nunc primum huius nominis mentionem faciens, ſubiicit: Ἐπαίνετος δὲ - - κορύφαιναν αὐτὸν φησιν ὀνομάζεσθαι. Multo commodius Breviator ſuperiori loco ſtatim duorum auctorum nomina iunxit, Δωρίων καὶ Ἐπαίνετος δὲ κορύφαιναν τὸν ἵππουρον καλεῖσθαι φησί. Quare, niſi fortaſſe aliam quamdam nominis formam adnotavit Epaenetus, quae a librariis temere in κορύφαιναν mutata ſit, non dubito hîc Athenaeum ſic ſcripſiſſe, Καὶ Ἐπαίνετος δὲ, id eſt, *Atque etiam*, vel, *Sed & Epaenetus*; nempe non modo Dorion, de quo ſupra dictum.

AD CAP. LXIX.

e Ἵππος. Rara huius piſcis mentio. Oppianus Halieut. I. 97. memorat eius in litoralibus, & arena veſcentibus. Apud Heſychium habes Ἵππον, - - τὸν μέγαν θαλάσσιον ἰχθύν. Et apud eumdem, Ἱππίδιον, ἰχθύς ποιός.

Quae ex *EPICHARMO* adferuntur hîc verba, ſic vulgo olim ſcripta,

— — — Κοράκινον δὲ κορακοειδεῖς
πίονες, ἱππίδια λεῖα ψύχει, ἀπαλοκουρίδες:

eorum priora videntur utique debere eadem fere eſſe, quibus conſtabat poſterius hemiſtichium illius verſus, qui ex *Hebes Nuptiis Epicharmi* citatur pag. 282. a. quem ibi eodem modo editum velim, quo ex eadem fabula repetitur infra, pag. 308. e.

[Ἦς] μύες, ἀλφησταί τε, κορακῖνοί τε χοιροειδέες.

Nec obſtat quod eadem p. 308. alius verſus atque is, qui hîc ſequitur, iſti ſubiicitur: nam poteſt hic, qui hoc loco legitur, ex fabula *Muſis* ductus eſſe, quae erat διασκευὴ (id eſt, inſtaurata & emendata editio) *Nuptiarum Hebes*, ut docet Athenaeus, III. 110. b. Itaque nil mirum, ſi & verſuum ordo paſſim mutatus eſt, aut alii

ſubinde eiecti, alii inſerti ſunt, & verba etiam ſubinde nonnihil mutata. Quare etiam accuſativum quidem *Κοράκινον*, cui nullus hic locus eſſe potuit, in nominativum *κοράκινοι* mutare non dubitavi; itemque poſtremi vocabuli terminationem *εῖς*, quam nec metrum, nec uſus Epicharmi ferebat, haud cunctanter in *έες* mutavi: ſed nec *δὲ* particulam (quae reſpondere praecedentibus verbis, ab Athenaeo hic non adpoſitis, potuerat) in *τε* mutare auſus ſum, nec vocabulum *κορακοειδέες* in *κοροειδέες* mutandum cenſui. Nam ſicut in altera ex illis fabulis *κοροειδεῖς* adpellavit poëta coracinos, a *pupillae colore*; ſic in altera eosdem *κορακοειδεῖς* adpellare a *corvorum colore* potuit. Ac neſcio an eodem pertineat, quod ipſum vocabulum *κοράκινον* vel *κοράκινοι* alio accentu h. l. notatum ſit atque conſtanter aliàs cum apud noſtrum, tum apud alios auctores. Nam quum alibi *κορακῖνος*, cum accentu in penultima ſcribatur, (vide VII. 308. d. e. f. & 309. a. & 287. b. & III. 121.) nunc quidem *προπαροξυτόνως* ſcriptum id nomen eſt in editis, nec diverſam ſcripturam ex membr. *A*. (nam in Epit. prorſus deeſt Epicharmi teſtimonium) enotatam video. Quae varietas potuit quidem caſu ac temere accidere: ſed potuit etiam non ſine ratione obtinere. Nam, quod vulgo *κορακῖνος* ſcribitur, id eo pertinet, quod derivare conſueverint id nomen *ἀπὸ τοῦ τὰς κόρας κινεῖν*: (ut docuit Noſter VII. 287. b. rurſusque monet p. 309. a.) vocabula autem ex nomine & verbo compoſita, ſi activa notione accipitur verbum, accentum habent in penultima; quae ubi longa eſt, cum ultima ſit brevis, circumflectitur. Sed ex reliqua analogia Grammatica, de qua in Animadv. ad pag. 287. b. dictum eſt, pro iſta nominis derivatione debuerat potius *κοροκῖνος* dici, quam *κορακῖνος*. Habet autem e contrario nomen *κοράκινος* eam prorſus ſpeciem, ut ab *ὁ κόραξ, τοῦ κόρακος*, derivatum videri poſſit: quae derivatio etiam rei ipſi eſt conſentanea, quum a nigro colore, qualis *corvi*, (qui color indidem latine etiam *coracinus* dictus eſt) perapte nomen invenire potuerit; quod & haud obſcure Oppianus ſpectavit, Halieut. I. 133. cum ait,

— *καὶ κορακῖνον, ἐπώνυμον αἴθοπι χροιῇ.*

At nomen a *κόραξ* derivatum, analogiam ſi obſervatam velimus, *κοράκινος antepenacute* ſcribi proprie debuit, quamvis penultima ſyllaba longa eſſe poſſit. Iſtam autem

e derivationem hîc in animo habuisse poëtam, ex adiecto κορακοειδέες intelligitur.

Altero EPICHARMI versu, quin in λιππίδια, quod est in membranis, latuerit vocabulum ἱππίδια, quod habent editi, nullum esse dubium potest: sed prima litera λ quo pertineat, haud liquet. Suspicari in promtu erat, esse ex litera Δ ortam: & species quaedam huic coniecturae inde accedebat, quod superiori versu δὲ, pro eo quod alibi τε scribitur in huiusmodi Epicharmi versibus, legebatur. Sed hoc quidem loco particulae δὲ non erat locus; nisi pro πίονες, quod praecedit, πίονα statuas scriptum oportuisse; quod ipsum tamen non admittebat metri ratio, nisi novum insuper remedium, quo fulciretur versus, adhiberes; verbi caussa, πίονα δ' ἦν (sive, Dorico Epicharmi stylo πίονα δ' ἦς,) ἱππίδια. Nunc, si teneas editam scripturam, πίονες, ἱππίδια, ultima syllaba vocis πίονες producta statui debebit positione, quae ex consona sigma & aspiratione, a qua incipit vox sequens, efficiatur. Iam verba illa, ἱππίδια λεῖα, ex vulgatâ scripturâ, DALECAMPIUS vertit, *equulei laeves*; adiecta adnotatione: » Absque spinis & squamis. « In quo praeeuntem habuerat GESNERUM, de Aquatil. pag. 364 med. Tum vero ista, ψύχει, ἀπαλοκουρίδες, idem interpres latine sic reddidit, *Passeres delicatae virgines*: in postremi vocabuli interpretatione haud dubie egregie falsus; nam κουρίδας apud Epicharmum & Sophronem Dorico idiomate dici *squillas*, quae communi Graecorum linguâ καρίδες, ipse Athenaeus noster diserte docuit III. 106. d. e. Quare ἀπαλοκουρίδες sunt *molles* vel *tenerae squillae*: in quo illud utique recte viderat vir doctus, in παλακουρίδες, quod vitiose in ed. Ven. & Bas. scriptum, temere primam vocalem α esse omissam. Quod vero pro ψύχει, quod est in libris, *passeres* in versione posuit, adeoque ψῆτται legendum censuit: in eo idem suo iure coniectandi haud absurda sane ratione usus est. Quem secutus Villebrunius, ait ψήχει in Graecis libris scribi; quod tamen nec in editis sic exaratum, nec ex ms. *A.* enotatum video. Mihi vero recordanti easdem *squillas* a Sophrone l. c. λειοτριχιώσας adpellari, haud improbabile visum erat, simili quadam ratione (quamquam paulo longius a librorum scriptura hoc recedat) Epicharmum λειοτριχίας vel λειοτριχίδας dixisse; suspicatusque

eram, tali quodam modo totum illum versum olim fuisse e constitutum:

πίονες, ἱππίδια, λειοτριχίαι ἀπαλοκουρίδες.

Sin vestigiis scripturae librorum (λεῖα & ψύχαι) pressius insistendum iudicaverit eruditus lector, lubens ego ei adsentiar, videndumque dicam, ne φῦκαι pro ψύχαι scriptum oportuerit. Sic quidem etiam III. 107. c. iuncta videmus καρίδα, (*squillam*) & φύκην piscem, qui a *phycide* (saepius apud Nostrum commemoratâ) nonnisi sexu differt. Conf. Aristot. Hist. Anim. VI. 13. Istam rationem si sequamur, fuerit versus ille sic constituendus:

πίονες, ἱππίδια λεῖα, φῦκαι, ἀπαλοκουρίδες.

Aut hoc modo:

πίονα δ' ἧς ἱππίδια λεῖα, φῦκαι, ἀπαλοκουρίδες.

Ad *NUMENII versum primum*, quum sic legeretur,

Ἦ σκάρον ἢ χάνθον τροφίην ἢ ἀναιδέα λείην,

haec commentatus est CASAUBONUS: » Aliquanto post, » ubi iterum hic versus, scriptum, ἢ ἀναιδέα δοίην. « [Immo vero, non ἢ, sed καὶ ἀναιδέα δοίην ibi scribitur; nempe pag. 309. c. ubi δοίην habent veteres membr.] » Sive λείην probes, sive δοίην, obscurum est, de quo » piscium genere sentiat Numenius. Dalecamp. ἀναιδέα » vertit *cinaedum*, & voces τροφίην ac λείην sedes suas cogit » mutare. « [Immo ἀναιδέα λείην, *laevem cinaedum*, interpretatus est ille.] » Gesnero [pag. 345.] δοίης nomen » piscis est: quod probare nequeo. Non probo item λείην: » nisi est poëtae licentia, λείην appellantis quem caeteri » λειόβατον. Locus videtur corruptus, hoc aut simili mo» do restituendus, ἢ ἀναιδέα γ' ὕκκην. Idem Numenius, » [pag. 327. a.] ἢ σκάρον, ἢ ὕκκας ἀγεληΐδας. Vel, ἢ » ἀδώνιδα λεῖον. *Exocoeti* sive *adonidis* genus esse, cui con» veniat optime epitheton λεῖος, sciunt naturae periti. « Sic ille. — VILLEBRUNIUS, ἀναιδείην cum Dalecampio *cinaedum* vertens, *alphestenque* intelligens, qui isto nomine apud Plinium XXXII. 11, 53. adpellatur, ex pag. 309. c. δοιὴν aut δοιὼν h. l. legendum censuit, & de eo accipiendum, quod *bini* semper pisces illius generis capi perhibentur, ut adnotavit Athenaeus VII. 281. f. Quae videri possent satis & ingeniose & docte cogitata combinataque; si modo vestigium usquam reperiretur ullum vocabuli ἀναιδὴς pro piscis nomine usurpati. At multo quidem probabilius, quin & certum videbitur recte rem re-

e putantibus, veram esse scripturam καὶ ἀναιδέα, quae exstat pag. 309. c. non ἢ ἀναιδέα; & esse ἀναιδέα adiectivum nomen, simul cum τροφίην ad substantivum κῶθον referendum; denique vocem λείην, pro qua magis corrupte pag. 309. non quidem δοίην, sed δείην (Λ literâ cum Δ permutatâ) scribitur, ex perpetuo veteris nostri librarii more nihil aliud nisi λίην (ionico idiomate pro λίαν positum) valere. De vocab. ἀναιδέα GESNERUS pag. 345. med. postquam pro δοίην, quod apud Nostrum pag. 309. editum erat, λείην hoc loco scribi monuerat: » Quaerendum, ait, an per ἀναιδέα, id est, *impudentem*, poëta intellexerit *canem*. Sunt autem canes e mustelorum genere; & musteli quidam λεῖοι, id est, *laeves*. « — Ego vero adiective accipiens id vocabulum, si quidem de pisce quodam ageretur ex eo genere, de quo Oppianus Halieut. I. 170. ait:

— χαλεπὸν γένος, οἱ περὶ πάντων
Θαρσαλέοι νεπόδων, καί τ' ἀνδράσιν ἀντιφέρονται, &c.

nativo suo significatu *impudentem* interpretaturus eram: sed epitheton istud quum hac notione in *gobium* piscem, (is enim est quem κῶθον Numenius dicit, ut docet Auctor noster pag. 309. c.) non videatur cadere, ea ratione accipiendum putavi, qua ἀναιδέα *lapidem*, ἀναιδέα *tumultum* Homerus dixit, quem *ingentem*, *immane quantum*, intellexisset. Vide Iliad. δ'. 521. ε'. 593. ν'. 139. Odyss. λ'. 597. & conf. HEYNII Observ. ad Iliad. δ'. 521.

Ad *vers*. 2. cum sic legeretur in editis,

χαίνους τιττάνας ἐγχέλιάς τε καὶ ἐννυχίην πίτυνον:

adnotavit CASAUBONUS: » Hypermeter est hic versus: quare hoc saltem melius in altera lectione, quae habetur sub finem libri, [pag. 527. f.]

» χαίνους τε, τελίας τε, καὶ ἐννυχίην πίτυνον. «

[At ibi quidem χάννους τε scriptum editumque, & πίτυνον.] » Viri docti emendarunt varie. Nostra coniectura erat:

» χαίνους τε, λεβίας τε, καὶ ἐννυχίην ἐρίτιμον.

» Sed omnino certi nihil. Vocem ἐννυχίην non ad colorem retulerim; id enim duriusculum: sed ad piscationem nocturnam. « — Ante Casaubonum, DALECAMPIUS, suum secutus ingenium suasque coniecturas, latine versum istum sic reddiderat, *channasve, aut colias, aut fuscum Coracinum*. Ante quem GESNERUS, De Aquatil. p.

736. ea ratione, quam nos secuti sumus, restituendum e versum censuerat:

χάννους τ', ἐγχέλιάς τε, καὶ ἐννυχίην πίτυρον: vel potius πιτύϊνον. Modesteque professus est vir doctissimus, se ita interim emendare, donec integrior ab alio reddatur versus. Ac nobis quidem nihil vel certius, vel aliàs melius, adferre licuit. Χάννους, non χαύνους, dabant h. l. membr. *A*. sicut pag. 327. f. Nec opus est, ut cum Villebrunio χαύνας aut χάννας (in foem. gen.) corrigamus: nam idem piscis, qui παρὰ τὸ χαίνειν, id est, ab hiando, nomen invenit, unde & latine *hiatula* vocatur, (Gallis quidem *serran*) Graece perinde & ἡ χάννη & ὁ χάννος dicitur. Confer Gesnerum pag. 220. &, quem is laudat, Eustathium ad Odyss. ο'. pag. 570. l. 21. Apud Oppianum quidem χαῦνος vulgo editur. Apud Xenocratem vero, De Alim. ex Aquatilib. cap. 7. (p. 30. edit. Neap.) variant codices, alii χάννοι, alii χάνναι praeferentes. Importuna vox τιτᾶνας ex nescio qua scripturae varietate, quove scholio marginali aut interlineari, perperam accepto, irrepserat. Suspicatus aliquando eram, animo veteris alicuius librarii obversatas esse *chamas* illas, (χήμας vel χάμας) quas ob immanem magnitudinem πελωρίδας adpellatas fuisse existimaverant nonnulli, quasi πελώρας vel πελωρίους: (cf. Nostrum, III. 92. f.) inde eum adscripsisse τιτᾶνας, quasi aliquos *gigantes*, & πελωρίας: unde vox τιτᾶνας h. l. temere in contextum recepta fuisset, altero loco autem vocabulum πελωρίας in πελίας corruptum extrusisset vocem ἐγχέλιας, quae hîc quidem opportune conservata est. Sed haec quidem (pulcre intelligo) hariolatio mera: illud certum videtur, recte a nobis eiectam vocem τιτᾶνας, undecumque huc temere & imperite olim intrusam. Ad duo postrema verba quod spectat eiusdem versus: si πίτυρον esset substantivum nomen, debebat adiectivum, quod ad istud referretur, ἐννύχιον formari. Nunc, quoniam πίτυρον vel πιτύϊνον omnino speciem habet adiectivi, videndum ne ἐννυχίην (Ion. pro ἐννυχίαν, a recto casu ὁ ἐννυχίας) sit substantivum piscis nomen, sive ipsum probum, quamvis caeteroquin haudquaquam vulgo cognitum, sive ex nescio quo alio corruptum.

Tertius Numenii *versus* repetitur paulo inferius, pag. 306. c. Μύας *musculos* interpretatus est Dalecampius. Rectius erat *mures pisces*. Hi sunt illi, de quibus Oppianus

e loco paulo ante citato dixit, χαλεπὸν γένος &c. Conf. Gesn. pag. 589. & quae infra notamus ad p. 308. e. In fine versus non, ut erat editum, κορύδηλιν, sed κορύδυλιν, cum hîc, tum pag. 306. c. dedere veteres membranae; a qua scriptura nescio cur discesserint recentiores.

Μνημονεύει αὐτοῦ καὶ Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος ἐν τῇ Θηβαΐδι. Particulam καὶ commode dedere membr. *A.* Qui vero hîc citatur poëta, non Ἀντίμαχος, sed Ἀντιφάνης nominatur cum in editis, tum in utroque codice msto: quam scripturam absque animadversione praetermisit Casaubonus. Perspecte autem BENTLEIUS in Epist. ad Millium pag. 9. » Pro commentitio isto *Antiphane*, inquit, reponendus est Ἀντίμαχος, notissimus auctor » *Thebaidos* & *Lydes*, uti memorat ipse Athenaeus alibi, » [XI. 468. a. 475. d. 482. f.] Etymologicon, Hesychius, » Suidas, Quintilianus, aliique bene multi. « — Confer Küsterum ad Suid. in voc. Ἀντίμαχος Κολοφ. De corrigenda menda monuerat etiam IONSIUS, lib. I. de Script. Hist. Philos. cap. 6. sect. 5.

AD CAP. LXX.

f In NUMENII vers. 1. de *Iulide pisce*, commode GESNERUS monuit, pag. 466. referendum videri illud pronomen Κεῖνο ad *pharmacum* aliquod, in praecedentibus verbis a poëta descriptum, *quo arceantur iulides.* Nam pisciculus ille, minutus alioquin, magnâ frequentiâ persequi urinatores & natatores solet, & acerbo morsu, quem venenatum nonnulli perhibent, adfligere. Conf. Oppian. Hal. II. 434 sqq. & Aelian. de Nat. Anim. II. 44. *Ibidem*, pro σκέπτοιο τά κεν, quod habent edd. cum membr. *A.* est σκέπτοιτό κεν in ms. *Ep.* nec ad sententiam commode, nec ad metrum.

Ad *vers.* 2. notavit CASAUBONUS: » Scribe καὶ ἰοβόηλον σκολόπενδραν: non ἰοβόρον σκολόπενδρον. « Et scripturam quidem σκολόπενδρον (quoniam constanter σκολόπενδραν Graeci auctores, sicut Latini *scolopendram*, dicunt, tam de terrestri, quam de aquatili insecto) suspectam etiam habuerat H. STEPHANUS in Thes. T. III. pag. 876. At idem tamen vir diligentissimus eamdem nominis formam pariter apud Galenum reperiri adnotavit, lib. XI. Simplic. in cap. de Dracone, ubi legi-

tur σκολοπένδρᾳ τῇ θαλαττίᾳ. Quo magis dubitavi, editam hoc loco ſcripturam, quae firmari videtur veterum membranarum auctoritate, mutare, licet σκολόπενδραν haud dubie in cod. *Ep.* ſcriptum viderem. Iam ἰοβόλον, quod in eodem codice inter lineas notatum, ſpeciem utique habet inſignem: at non minus commode ἰοβόρον, quaſi *venenivorum*, *veneno nutritum* animans, pro *venenato*, dicere poëta potuit. Illudque vocabulum, quod cum editis unice h. l. agnoſcunt membranae *A.* atque etiam ipſe codex *Epit.* in contextu habet, non modo in Heſychii gloſſis conſignatum eſt, verum etiam apud Oppianum legitur in illo verſu ab H. Steph. in Theſ. T. I. pag. 1677. ex Cyneget. III. 223. citato, οὐ γόνον ἰοβόρον παναμειλίκτοιο δρακαίνης. Caeterum non ſum neſcius, frequenter etiam a librariis literas λ & ρ temere inter ſe permutatas reperiri. Sed ecce rurſus eamdem ſcripturam in ſimillimo vocabulo: nam illud ἰοβόλοις ἐχίεσσι, quod apud Noſtrum paulo inferius (pag. 312. d.) ex Nicandri Theriacis vs. 826. citatum in edit. Baſ. & Caſ. legitur, non eſt ex veteribus Athenaei libris deſumtum, ſed ex vulgatis Nicandri editionibus temere illatum: uterque noſter codex Athenaei mstus cum ed. Ven. οὐλοβόροις habet, quod nos dubitare non debuimus quin ibi reſtitueremus; quamquam non neſciremus, de probitate illius ſcripturae dubitationem aliquam obortam eſſe Euſtathio, qui eamdem in ſuo codice Epitomae Athenaei repererat. Vide eius Comment. in Iliad. π'. pag. 1073. l. 20 ſq, & Stephani Theſ. T. II. pag. 1279. a.

Ἰούλους δ' αὐτὸς ὀνομάζει τὰ ἔντερα τῆς γῆς, διὰ τούτων Καὶ δὲ σύ γε μνήσαιο &c. » Euſtathius, [ad Iliad. υ'. » pag. 1214. l. 15 ſqq.] Ὅτι πρὸς ὁμοιότητα μεταφορικὴν » καὶ γῆς ἔντερα λέγεται, ὁ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ κείμενος » Δωρίων δηλοῖ, λέγων· ἴουλοι κέκληνται μέλανες γαιηφά- » γοι ἔντερα γαίης. Καὶ ὅρα τὸ ἴουλοι. δοκεῖ γὰρ ὁ Δω- » ρίων ἔντερα γῆς εἰπεῖν ἐνταῦθα οὐ πάντα τὰ ὑπὸ γῆν » σκωλήκια· μόνους δὲ τοὺς ποδωτοὺς ἰούλους. Recte obſer- » vat Euſtathius, non omnes lumbricos (Graeci ἔντερα » γῆς vocant) dici ἰούλους: ſed eos tantum qui numero » pedum ſunt inſignes. Nam Athenaei verba lectorem fal- » lere poterant, cum ait, ἰούλους ὀνομάζει τὰ ἔντερα τῆς » γῆς. At veri ἴουλοι ſunt ποδωτοὶ, atque ut ſic dicam » πολύποδες. Dion Chryſoſtomus, Oratione de Servis:

» καὶ ἴουλοι μυρίους πόδας ἔχοντες βραδύτατοί εἰσι τῶν ἑρπετῶν. Hoc igitur recte Eustathius: fallitur tamen, cum » *Dorioni* tribuit quae sunt *Numenii*. Nam *Dorionis*, praeter supra scripta verba, nihil extat neque de *iulis*, neque de *iulidibus*. « Casaubonus. — In Epitoma Athenaei, qua usus erat Eustathius, recte distincta sunt ista Dorionis & Numenii testimonia, quemadmodum in opere pleniore. In errorem fortasse induxerat doctum Praesulem, quod in Epit. haud secus ac in exemplis operis plenioris hodie exstantibus, ἰούλους δ᾽ αὐτὸς ὀνομάζει legitur pro eo quod ab Athenaeo sic scriptum fuisse suspicatus sum, Ἰούλους δ᾽ ὁ αὐτὸς, id est, *Iulos idem* (nempe Numenius) *intestina terrae nominat*. Eustathius autem pronomen αὐτὸς, id est, *ille*, ad Dorionem referens, non animadverterat, Dorionem non carmine, quemadmodum Numenius, de his rebus scripsisse. Quod autem *iulorum* nunc mentionem Athenaeus facit, qui tamen nihil cum piscibus commune habent; id fecisse intelligendus est partim quidem ob nominis similitudinem: partim vero eo etiam poterat hoc pertinere, quod supra (pag. 284. d.) ab Eratosthene ἰούλους dictos vidimus, ubi ἰουλίδες pisces intelligendi erant. Ac fortasse eam ipsam observationem (nempe: ἰουλίδας *pisces ab Eratosthene* ἰούλους *dictos esse*) hoc loco interseruerat Athenaeus, verba autem eo spectantia interciderunt veteris librarii errore. De *iulis* autem conferendi auctores, quos laudavit Camus in Notis ad Aristotelis Hist. Animal. pag. 457.

a In sequentium *Numenii versuum secundo*, pro γεώλοφα, quod agnoscit codex *A*. cum editis, γεωλόφους habet ms. *Ep*. per se quidem percommode. Nam sicut ὁ λόφος est *collis, tumulus*; sic ὁ γεώλοφος, *tumulus terreus*, quemadmodum graecum nomen Polybio frequentatum passim latine reddidit Livius. Idem nomen graecum, οἱ γεώλοφοι, ex Philonis libro de Mundo citavit H. Steph. in Thes. I. 804. b. Polybii loca nonnulla a nobis indicata sunt in Lexico Polybiano, in quo quidem illud corrigendum video, quod γεωλόφος penacute scripsi, cum antepenacute γεώλοφος scriptum oportuisset. At metro id vocabulum hic non conveniebat: quare teneri debuit vulgata scriptura γεώλοφα. Est enim etiam adiectivum nomen ὁ & ἡ γεώλοφος: cuius neutrum plurale, τὰ γεώλοφα, percommode ex analogia similium nominum (verbi caussa, τὰ ἑλώ-

δη, τὰ ὑλώδη, τὰ πετρώδη) substantive usurpari potuit, a subintellecto nomine χωρία, quod alibi diserte etiam adiicitur. Vide eumdem Stephani Thesaurum, I. 803. f. Iam vero *vers.* 1. vulgata scriptura ἄκρας quo pacto locum tueri potuerit, non video. Nam, quo minus pro genitivo casu nominis ἡ ἄκρα (*promontorium*) acciperes, vetabat alterum nomen mox sequens in genitivo positum, αἰγιαλοῖο. Quare haud dubie ἄκρα corrigendum iudicavi, quod ad γεώλοφα referretur.

Vers. 4. ἠὲ καὶ ἕρπηλας δολιχήποδας. »In Epitoma »ἕρπηνας: aeque obscure. Sed mox item in alio eiusdem »poëtae versu [pag. 306, c.] ἕρπυλλαν scriptum.« CASAUBONUS. — Scriptum utique ἕρπυλλαν malles loco modo a Casaub. citato: at ibi ἕρπιλλαν per *iota* scriptum habet cod. *A*. cum editis: in Epitoma autem desiderantur ibi Numenii versus. Eodemque modo hîc pariter ἑρπύλλας reponere viros doctos nescio quos, & *serpulas marinas* interpretari, adnotavit H. STEPHANUS, Thes. T. III. pag. 876 extr. & sq. Eam interpretationem equidem in latina versione posui, non quod pro certa probarem: sed quod ea ratione, quum nihil satis certi haberem, nomen Graecum quodammodo servaretur. Ad ipsum autem Graecum vocabulum quod adtinet, scripturae ἕρπηνας, quam habet Epitoma, nulla utique ratio habenda videtur: sed & corruptum esse ἕρπηλας, quod habet ms. *A*. cum editis, primum accentus docet, nam ἑρπήλας saltem oportebat; deinde diversa ista scriptura, quae p. 306. c. habetur, ἕρπιλλαν in accus. sing. si modo ibi de eodem agitur animalculo, de quo hoc loco. Et quidem altero certe loco ἕρπυλλαν scribi debuisse, admodum est probabile; cum quo convenit, quod diminutiva illius nominis forma, ἑρπυλλὶς, ab Hesychio adnotata, exponitur per τέττιξ, i. e. *locusta* vel *cicada*: & quemadmodum εἰνάλιον ἕρπιλλαν, vel potius ἕρπυλλαν, dixit Numenius; sic τέττιξ ἐνάλιος memoratur apud Aelian. de Nat. Anim. XIII. 26. ubi intelligunt viri docti *squillulae* genus quoddam, quod hodienum a popularibus etiam nostris mare adcolentibus simili nomine *sauterelle* vulgo solet adpellari. Conf. Schneideri Adnot. ad Aeliani l. c. Eâdemque notione hoc pariter loco ἕρπυλλαν legendum DALECAMPIUS censuerat, sic in versione ponens: *Sunt & cicadae pedibus longae*: adiecta ad oram Nota: Ἑρπύλλιδα Hesy-

» chius exponit τέττιγα, *cicadam marinam*, Rondeletii μάν» τιν, cui optime convenit epitheton δολιχήπους.« — Cui tamen rationi hoc quidem loco haud obscure repugnare videtur id quod mox adiicit poëta, cum *e terra effodiendum* hoc animalculum monet. Quare prudenter GESNERUS, de Aquat. p. 695. ubi de his ipsis Numenii versibus agebat, nihil de scriptura nominis definiens, satis habuit sic praecipere: » Ἑρπήλη igitur, vel Ἕρπυλλα, li» toralis quidam & fossilis *vermis* fuerit, multis longisque » pedibus repens, inescandis piscibus idoneus.« — Pro δολιχήποδας malebam δολιχόποδας: sed editam scripturam tenent ambo codices nostri mssti.

Vers. 5. ἐπ' ἄκρῃ κύματος ἀγῇ. Cum temere κύματος ἄγῃ vel ἄγνῃ legeretur in editis, recte monuit CASAUBONUS: » Lege ἀγῇ. *Littus* vocant poëtae ἀγὴν, ubi flu» ctus illisi ἄγνυνται, id est, *franguntur*: unde & ἀκταὶ, » & ῥηγμῖνες, & θῖνες. Vetus poëta apud Grammaticos: » πολιῇ δ' ἐπὶ κύματος ἀγῇ τέγγε πόδας.« — Vetus poëta, quem dixit vir doctus, Apollonius Rhodius est, in cuius Argonauticis lib. I. vs. 554 sq. leguntur ista verba, quae tacito auctoris nomine adposuerat Etymologus, ubi de verbo Τέγγω agebatur. Confer Valckenar. ad Ammon. pag. 204. Caeterum ἀγῇ legendum perspecte iam viderat GESNERUS, loco paulo ante citato. Ipsam autem hanc verissimam scripturam uterque noster cod. mstus agnoscit.

AD CAP. LXXI.

b Τὰ γὰρ εἰς λ ᾱ λήγοντα &c. Eamdem observationem repetit Auctor pag. 324. ubi de vocabulo τρίγλη. Quod vero hoc loco, ubi de κίχλη agitur, mox post vocem τρίγλη, sic pergit, ὁμοίως οὖν καὶ τρίγλη: & continuo ex CRATINO testimonium adfertur pariter ad τρίγλην spectans, non ad κίχλην: id ab errore vix immune est. Equidem haud fere dubito, tali quodam modo ibi scripsisse Athenaeum: ὁμοίως οὖν καὶ τρίγλη καὶ κίχλη. Κρατῖνος·

Κίχλην δ' εἰ μὲν ἐδεδήκει, ἢ τένθου τινὸς ἀνδρός;

Quemadmodum *dein*, μαλακόσαρκοι, ait *DIOCLES*, κόσσυφοι, κίχλαι &c. sic eosdem pisces ἁπαλοσάρκους dixit Xenocrates, de Alim. ex Aquat. cap. I. Quem ἀλφηστὴν

κὼν dicit idem *Diocles*, is eſt qui aliàs ἀλφηστής. Vide p. 281 extr.

Numenii verſus prior, cum prima voce alterius, repetitur pag. 315. b. ubi Γλαύκους ἢ ὀρφῶν ἔναλον γένος. Hoc loco ὀρφῶ editum erat, quod ex ὀρφῶν decurtatum videri poterat: ſed recte ὀρφὼ dedit ms. *Ep.* quo accentu ſignari genitivus Atticus in eiusmodi nominibus ſolet. Et ſic quidem apte inter ſe conveniunt γλαύκου & ὀρφώ. Quod dein κίχλας ἁλιειδέας vulgo ſcribitur, in id cum editis conſentit uterque codex mstus. Ad verbum Dalecampius *mari ſimiles* reddidit: &, a colore ſic cognominatum turdum, tamquam *purpureum*, adnotaverat Gesner. pag. 1020. quos ſecutus Villebrunius vertit, *qui ont la couleur de la mer.* Quae mihi parum probabilis & interpretatio & lectio viſa erat; ut ſuſpicarer, ἁλοδινέας ſcripſiſſe & poëtam & Athenaeum, id eſt, *quae in mari circumaguntur, in mari verſantur;* quo epitheto *turdus piſcis* ab ave turdo diſtingueretur. Videri tamen poteſt vulgata ſcriptura ex eo defendenda, quod κίχλην οἰνώδεα (loco paulo poſt adlato) dixit Pancrates, quo cum epitheto Homericum οἴνοπα πόντον contulit Gesnerus l. c.

Epicharmi verſus ſupra iam adpoſitus fuit, p. 287. b. Βαμβραδόνες hoc loco recte, ut altero, dedere ambo mssti. In reliquo verſu conſentiunt h. l. mssti cum editis: neque nos quidquam mutavimus. Nec tamen ſatis commode fluere videtur trochaicus verſus,

Βαμβραδόνες τε, κίχλαι τε, καὶ λαγοὶ, δράκοντές τ' ἄλκιμοι:

cui plane non conſtat metrum, niſi priori ſyllabâ vocis κίχλαι correptâ: quod facile quidem, ob debilem poſitionem, fieri poteſt, ſed habet hoc incommodum, ut trochaicus verſus a duobus dactylis incipiat. Et dactylum quidem in *prima* trochaici ſede non reſpui ab Epicharmo, iam ſaepius obſervavimus; in *ſecunda* vero regione ſuo etiam iure locum tueri poteſt: ſed *duo deinceps dactyli* vereor ne nimis ingratum efficiant ſonum. Quare ſic concipiendus verſus videtur:

Βαμβραδόνες, κίχλαι τε, καὶ λα | γοὶ, δράκοντές τ' ἄλκιμοι.

In *Aristotelis* teſtimonio deerant in ed. Ven. & Baſ. quinque verba, ὥσπερ κίσσυφ. τὰ δὲ ποικιλοστ. quae ex msstis adiecit Caſaubonus: & habent eadem noſtri codices,

PANCRATES quo sensu *turdum* piscem *vinosum* dicat, Οἷς ἦδυ κίχλην οἰνώδεα &c. haud satis adparet. Aliâs quidem οἰνώδης non fere nisi ad *saporem vinosum* refertur: nunc consentaneum erat ut de *colore* acciperetur: inde GESNERUS (ut paulo ante commemoravi) cum eo contulit quod pater poëtarum οἴνοπα πόντον dicere consuevit: DALECAMPIUS vero *rubentem* intellexit, de undecimo turdi genere a Rondeleto descripto (apud Gesn. p. 1019.) accipiens. Quod idem poëta ait, τὴν κίχλην *a piscatoribus* σαυρὸν (id est, *lacertum*) *nominari*; id erat nomen aliâs alii pisci proprium, de quo infra, pag. 322. *Eodem versu* vulgo nulla interiecta distinctione iunguntur in editis verba καὶ αἰολίαν ὀρφίσκον. At ὀρφίσκον, quod est diminutivum τοῦ ὀρφὸς vel ὀρφὼς, nobis visum erat non ad κίχλην piscem aut ad eius synonymiam pertinere, sed a superioribus verbis interpositâ distinctione separandum. Sic GESNERUS acceperat, pag. 1021. Sic item Epitomator; qui ipsum Pancratis testimonium in istis verbis terminavit, σαυρὸν κικλήσκουσι, καὶ αἰολίαν. Et αἰολίας quidem, id est, *variegatus*, aptum nomen (vel cognomen magis, ut monuit Gesnerus) turdi piscis erat, quem & Aristoteles ποικιλόστικτον esse ait, & περκάδα cognominavit Eratosthenes apud Nostrum pag. 284. d. ubi vide Animadv. Sic ergo per se stabunt ista verba, ὀρφίσκον πιότατον κεφαλῇ, *orphiscum, pinguissimum in capite*. Et *orphi* quidem caput laudatur apud Nostrum lib. VIII. pag. 355. d. τὰ δὲ πρὸς τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ γλισχρὰ, εὔπεπτα. Hoc loco quum mendose in ed. Ven. & Bas. ὀρφισκοπιότατον legeretur, suo ingenio indulgens Dalecampius vertit *& aeoliam orphis capite similem*; quasi esset ὀρφοῖς ὁμοιότατον. Caeterum ὀρφὸν & αἰολίαν coniunctim pariter nominatum vidimus lib. I. pag. 5. c. quis vero ibi dicatur αἰολίας, incertum; nam plurium piscium commune id nomen cognomenve fuit. Conf. Nostrum, pag. 308. e.

Νίκανδρος δ' ἐν τετάρτῳ Ἑτεροιουμένων. Sic haud cunctanter corrigendum fuit id quod mendose in edd. & membr. scribebatur, Ἑταιροιουμένων. De isto *NICANDRI* scripto adnotavit nonnihil Casaubonus ad pag. 296. f. Recte scriptum erat nomen III. 82. a.

AD CAP. LXXII.

Ἀριστοτέλης, - - - καὶ τὰ μὲν λιθοκέφαλα, ὡς κρέμυς. » Excerpta, λειοκέφαλα, ὡς κρ. Prorſus men-» doſe. Ariſtoteles Hiſtoriar. lib. VIII. cap. 19. Μάλιστα » δὲ πονοῦσιν ἐν τῷ χειμῶνι οἱ ἔχοντες λίθον ἐν τῇ κεφαλῇ, » οἷον χρωμίς. *Cremys* & *chromis* idem. « Casaubonus. — De veritate ſcripturae λιθοκέφαλα, quam cum editis agnoſcunt veteres membranae *A.* facile concedo doctiſſimo viro. Sed ſit-ne *cremys*, qui hic nominatur, idem atque *chromis*, dubitari nonnihil poterat; cum plures alioqui memorentur piſces, qui *lapidem* in capite haberent. Et, dubitare ſe, ingenue profeſſus erat Rondeletus, apud Geſnerum pag. 223. nec definire quidquam auſus eſt Geſnerus ipſe. Teſtimonium Ariſtotelis, quod hic adpoſuit Athenaeus, ex opere deperdito ductum eſt. Pro χρωμὶς, quod loco a Caſaubono citato legitur, alibi apud Ariſtotelem χρομὶς ſcribitur: qui videtur utique idem eſſe piſcis cuius nomen penacute χρόμις effertur apud Noſtrum p. 328. a. ubi ex profeſſo de eo agitur, nec tamen alterum nomen κρέμυς adnotatur. Pariter apud Heſychium ſcribitur: Χρόμις, εἶδος ἰχθύος. Apud eumdem Heſychium habemus nomen, ad id quod hic legitur propius accedens, Χρεμὺς, quod neſcio quo iure ὁ ὀνίσκος ἰχθὺς exponitur. Quidquid ſit, quum nomen κρέμυς nec in Ariſtotelis ſcriptis exſtantibus usquam, nec apud alium quemquam auctorem, occurrat, facile interim ſuſpiceris, χρέμυς aut χρέμις aut etiam χρέμης ſcriptum hoc loco oportuiſſe, & cum Caſaubono eumdem piſcem intelligendum, de quo locutus eſt Philoſophus Hiſtoriar. VIII. 19. Quae ſuſpicio eo etiam firmari aliquantum videtur, quod apud eumdem Ariſtotelem pro χρωμὶς aut χρομὶς, in vetuſto optimoque codice Mediceo conſtanter χρέμις ſcribitur, teſte diligentiſſimo Camus, in Var. Lect. ad Ariſtot. Hiſtor. Anim. pag. 680. Denique qui χρέμητες apud Oppianum Halieut. I. 112. commemorantur, haud immerito a viris doctis pro iisdem habiti ſunt, qui χρομίες vel χρέμιες apud Ariſtotelem nominantur.

Quod Archestratus *verſ.* 1 *ſq.* ait, Αὐτὰρ ἐς Ἀμ- e βρακίαν ἐλθὼν &c. *Apros piſces Ambraciotas* idem poëta alio etiam loco laudaverat, qui legitur apud Noſtrum III. 92. d. Quod *verſ.* 4. dicit, τὸ γάρ ἐστιν νέκταρος ἄνθος,

eo id pertinet quod ab Auctore nostro lib. II. pag. 39. a. monitum est, τὸ νέκταρ apud recentiores poëtas, non tam *potum*, ut apud Homerum, quam *cibum* fingi *Deorum*. τὸ ἄνθος autem dici *quidquid in quaque re optimum, praestantissimum, delicatissimum est*, satis notum.

Vers. 5. Τούτου δ' οὐ θέμις ἐστὶ *&c.* Recte sic edidit CASAUBONUS, tacite corrigens mendosam superiorum editionum scripturam, quae sic habebat, Τούτου δ' ἢ θέμις ἐστὶ, prorsus contra manifestam poëtae mentem. Verum viderat & expresserat iam DALECAMPIUS, *Nec cuivis mortalium fas*. Nec tamen mendo carebant codices manu exarati: nam in ms. *A.* est: Τούτου δὲ θέμις: in ms. *Ep.* vero, haud ita male quidem ad sententiam, sed reclamante metro, nec satis apte ad Graeci sermonis usum, scribitur, Τοῦτ' οὐδὲ θέμις &c.

Vers. 6 *sqq.*

Οὐδ' ἐσιδεῖν ὄσσοισιν, ὅσοι μὴ πλεκτὸν ὕφασμα
σχοίνου ἁλειοτρόφου κοῖλον χείρεσσιν ἔχοντες,
εἰώθασι δονεῖν ψήφους αἴθωνι λογισμῷ.
Ἄρθρων μηλείων ἐπὶ γῆν δωρήματα βάλλειν.

» *Negat* poëta, *aprum piscem, ob summam praestantiam ipsius & pretium par, ab aliis posse emi, quam ab* eo *genere hominum* quos luculentis versibus describit. Quinam igitur *illi homines* sunt? Dalecampius *piscatores* putavit intelligi: nos affirmamus, *trapezitam & multinumum mensarium*. Nimis absurdum est, aut dicere aut existimare, optimos & pretii maximi pisces non ab aliis quam a piscatoribus esitari. Quis nescit, genus id hominum non sibi, sed beatioribus, maria scrutari? Sed virum doctum deceperunt illa verba, πλεκτὸν ὕφασμα σχοίνου ἁλειοτρόφου; quibus *nassam* putavit describi: cum poëta *vas* intelligat *e iunco aut sparto texi solitum ad maiores pecuniae summas capiendas*. Latini, *fiscos* vocant κυρίως. Asconius: *Sportae, sportulae, sportellae, nummûm sunt receptacula: & sacci, sacculi, saccelli, & crumenae & vellereae & scorteae, & manticae, & marsupia. Ita fisci, fiscinae, fiscellae, spartea sunt utensilia ad maioris summae pecunias capiendas.* In veteribus Glossis *fiscus* vertitur κύρτος ἁλιευτικός: quia & nassa, & fiscus, in quo pecunia continebatur, viminea opera erant.„ In isto versu, σχοίνου ἁλειοτρόφου &c. κοῖλον scribendum, non κοίλου. Iungendum enim cum ὕφασμα: fisci *capacitatem*

» hoc verbo designat. Ait, Εἰώθασι δονεῖν ψήφους αἴθωνι
» λογισμῷ, id est, *qui solent tractare calculos ardente animo.*
» Elegantissimum est, δονεῖν ψήφους, *agitare calculos sic ut*
» *tinniant:* hoc nos dicimus idiotismo nostro, *faire sonner.*
» Par elegantia in illis, αἴθων λογισμὸς, ad declarandum
» *vehemens studium & ardens* argentarii, rationes putantis,
» aut pecuniam solicite spectantis metu fraudis: unde est
» ortum proverbium, sicut alibi dicebamus, ἐξετάζειν ἀρ-
» γυραμοιβικῶς. In *fine* huius *versus*, ponenda τελεία στι-
» γμή. [Nudo commate olim distinguebatur oratio.] Nam,
» quae sequuntur,

» Ἄρθρων μηλείων ἐπὶ γῆν δωρήματα βάλλων,

» non pendent ex superioribus, sed ex se sunt apta. Ait
» poëta, *eam esse piscis huius praestantiam, ut, quando eius*
» *copia est, carnes ovinas, agninas, & vervecinas* (quamquam
» harum rarior usus) *aspernari oporteat.* Lego autem βάλ-
» λειν, pro βάλλε, *proiice;* aut δεῖ βάλλειν, *oportet hu-*
» *mum deiicere.* Non aliter legit Breviator: cuius fides lo-
» cis plurimis plurimum nos adiuvit. ἄρθρα μήλεια quaeso
» quid sunt aliud quam *artus pecudum?* « [Nempe mire extra
oleas hîc vagata erat Dalecampii interpretatio.] » Ait autem
» δωρήματα ἄρθρων μηλείων, ut hoc significet, *vel dono*
» *datas carnes cedere debere apro pisci, impensâ maximâ*
» *comparato.* « CASAUBONUS. — Nos βάλλειν fide nostri
codicis *Ep.* recepimus: etiamque κοῖλον recipiendum pu-
tavimus, licet in κοίλου pertinaciter uterque codex consen-
tiat. Videtur utique a proxime praecedentibus genitivis
σχοίνου & ἐλειοτρόφου deceptus librarius is, de cuius ex-
emplo & noster codex *A.* & codex ille, quo usus Brevia-
tor est, derivati sunt, hoc nomen pariter in genitivo ca-
su posuisse, pro accusativo, cui unice hic locus fuerat.

AD CAP. LXXIII.

Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Περὶ Ζώων ἢ Περὶ Ἰχθύων. » Ante,
» in sermone de bocibus, [pag. 286. e. f.] Ἀριστοτέλης
» ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ζωϊκῷ ἢ Περὶ Ἰχθύων. Mihi hic titu-
» lus videtur mirus. « CASAUBONUS. — Vide Animadv.
ad pag. 281. f.

Φερεκράτης, Δουλοδιδασκάλῳ· Κίθαρος γεγενῆσθαι κ' ἀγο-
ράζειν κίθαρος ὤν. &c. » PHERECRATIS prima verba im-
» perfectam sententiam habent, & sunt fortasse corrupta. «

CASAUBONUS. — Immo, quo pacto non corrupta videri cuiquam possint, difficile dictu fuerit. Sed, quo pacto refingendi sint, id vero statuere fuerit etiam difficilius. DALECAMPIUS totum testimonium latine sic reddidit:

» A. *Suavis piscis est Citharus: hunc eme.*
» B. *Id per Apollinem valde me conturbat, quod aiunt,*
» *Est & in citharo mali quidpiam, o boni viri.*

Quasi primus versus Graece sic sonuisset,

A. Ἀγαθὸς γεγένηται κίθαρος· τοῦτον ἀγόραζε:

quemadmodum Dalecampii Latina suo more ad verbum Graece convertit PURSANUS. Quae Graeca quamvis a librorum scriptura longe discedunt, tamen & probabilem sententiam continent, & ad metrum haud omnino sunt absurda. Villebrunius ADAMUM secutus est; qui nullo metri respectu habito legerat, Κιθάρους γ' ὠνεῖσθαι κ' ἀγοράζειν κίθαρος ὤνιος. Id est, *Citharos emere mercarique! citharus venalis!* Videndum tamen ne in voce ὢν post κίθαρος, coniuncta cum sequenti vocula ὡς revera latuerit vocabulum ὤνιος. Demtâ quidem illâ ὡς particulâ initio secundi versus, & adsumtâ *vers.* 3. ex ms. *A.* scripturâ ὦ 'γαθὲ, prodierint saltem duo versus satis probabiles:

B. Ἀγαθός γ' ὁ κίθαρος. καὶ πρὸς Ἀπόλλωνος πάνυ
ἐκεῖνο θράττει μ', ὅτι λέγουσιν, ὦ 'γαθέ.

Quorum in priore tamen pro καὶ πρὸς Ἀπολλ. malles ἀλλὰ πρὸς Ἀπ. aut aliquid tale, si pateretur metri ratio. Atticum verbum θράττει, pro ταράττει, κινεῖ, ἐνοχλεῖ, adnotarunt Hesychius, Timaeus, aliique Grammatici. Vide Ruhnken. ad Timaei Lexic. Platon. pag. 93 sq. *Postremo versu*, pro Ἔνεστιν ἐν Κιθάρῳ &c. sic malles,

Ἔνεστι κἀν κιθάρῳ τι κακόν. —

quemadmodum GESNERUS proposuit, DE Aquatil. p. 228: ubi simul adnotavit, » videri proverbialiter dici, *In citharo* » *etiam aliquid mali inesse;* [sic sane scribere ille voluerat, pro quo in exemplo, quo utor, *aliquid boni* expressum est] » ad significandum, nihil tam prosperum, tam lautum aut » laetum esse, cui non aliqua molestia comes sit. « — Quod si quidem verbum θράττειν non modo *turbare* significaret, sed generatim *movere*, etiam *meliorem in partem;* tum vero nullo incommodo teneri καὶ ἐκεῖνο θράττει posset, hâc sententiâ: *atque etiam eo moveor, ut bonum piscem esse intelligam citharum, quod in proverbio dicunt, Etiam in citharo mali quidpiam inest.*: id enim non ita dicere-

tur, nisi alioquin optimus praestantissimusque compertus esset. Sed dubito, an ferat usus loquendi, ut isto modo verbum illud accipiatur. Caeterum importunam particulam ὡς, initio secundi versus, tenuit etiam Epitomator, omissis licet superioribus verbis. Is igitur totum locum sic exhibet: Φερεκράτης· Ὡς ἀγαθόν γε ὁ κίθαρος. καὶ πρὸς Ἀπόλλωνος πάνυ ἐκεῖνο Θράττει μ' ὅτι λέγουσιν, ἔνεστιν ἐν κιθάρῳ τὶ καλόν.

Ἐπίχαρμος, Ἥβας γάμῳ·

Ἧς δ' ὑαινίδες τε βούγλωσσοί τε καὶ κίθαρος ἐνῆς.

In ed. Casaub. legitur Ἐπιχ. ἐν Ἥβας γάμῳ: non male. Sed nil opus erat adiecta ἐν praepositione, quam hic ignorant veteres membranae cum ed. Ven. & Bas. Partem eius versus, qui h. l. integer adponitur, iam supra citatam vidimus, pag. 288. b. Rursus pars paulo maior citatur pag. 330. a. & integer iterum adponitur pag. 326. e. Hoc loco in Epitoma nonnisi haec verba exhibentur: Ἐπίχαρμος· ὑαινίδες βούγλωσσοί τε καὶ κίθαρις. In edd. & ms. *A*. sic scribitur:

Ἧ δ' ὑαινίδες βούγλωσσοί τε καὶ κίθαρος ἐνῆς.

ubi, primum, forma ionica ἐνῆς in fine versus (quae eadem servata est pag. 288. b. & pag. 326. e.) monstrabat, pro mendoso ἧ initio versus ἧς scriptum oportuisse, de quo monuit Koen ad Gregor. de Dial. pag. 119. (Communem quidem formam ἦν tenebant libri, pag. 326. e.) Tum vero post ὑαινίδες intercidisse hoc loco particulam τε, declarabat metri ratio: repraesentabant autem eam particulam ambo nostri mssti pag. 326. e. cum & ibi deesset editis; denique eamdemque partic. exhibebant & editi & mssti pag. 330. a. Qua suo loco inserta, perfectissimus existebat trochaicus Epicharmeus,

ἧς δ' ὑ | αινί | δες τε | βούγλωσ || σοί τε | καὶ κί- | θαρος ἐν | ῆς.

Neque opus est, ut cum eodem, quem modo laudavi, Koenio in fine scribamus καὶ κίθαρός γ' ἐνῆς. Nempe antepenultimus pes est trochaeus, penultimus vero pro trochaeo tribrachys: de quo monuit Toup, ad Theocr. pag. 396.

Ὅτι δὲ διὰ τὸ ὄνομα &c. Tetigerat eam rem Noster supra, pag. 287. a.

Καλλίας δὲ, ἢ Διοκλῆς, Κύκλωψι· Κίθαρος ὀπτὸς &c. De corrigenda superiorum editionum scriptura perspecte mo-

a uerat CASAUBONUS: »Quod sequitur, (inquit) Καλλίας »δὲ ὁ Διοκλῆς καὶ κύκλωψ ἢ κίθαρος ὀπτὸς, manifesto cor»ruptum est: quod & Dalecampius vidit, qui, ut affecto »loco medicinam faceret, pro κύκλωψ emendabat ἔλλοψ. »Virum optimum sua μαντικὴ hîc defecit: non enim ita »curari debuit istud vulnus, sed hoc modo: Καλλίας ἢ »Διοκλῆς ἐν Κύκλωψι, κίθαρος ὀπτός. Libro XII. [p. 524. »f.] τοὺς δὲ σύμπαντας Ἴωνας ἐπισκώπτων Καλλίας ἢ Διο»κλῆς ἐν Κύκλωψι φησί. Alibi quoque dramatis huius me»minit, ac fere *Calliae* tribuit, omissis illis, ἢ Διοκλῆς.« — Sic pag. 285. e. & pag. 286. a. b. ubi idem, quod hîc, testimonium citatur. Alibi vero rursus ambo nominantur auctores, Καλλίας ἢ Διοκλῆς, ut IV. 140. e. & XV. 667. d. Neque hoc loco multum a vero abest noster codex *A.* qui ignorat καὶ particulam temere post Διοκλῆς illatam, illudque unum ex itacismi contagio peccavit, quod κύκλωψ ἢ pro κύκλωψι habet.

Trochaicum versum ex isto dramate citatum, quem & hic & pag. 286. a. b. omisit Epitomator, exhibui hoc loco talem, qualem dabant membranae cum editis. Cum vero pag. 286. b. pro θύννου τὸ κεφ. iidem libri θύννου τε κεφ. habeant, commodissimum foret, si utraque vox simul adesset, quarum neutrà facile carere poterat oratio: nam & coniunctio τε desideratur, & pronomen τοδὶ articulum τὸ ante se requirebat. Ac videtur utramque iunctam perapte ferre metrum: nam in illo posteriore hemistychio,

-νου τε τὸ κεφάλαιον τοδί.

nihil impedit, quo minus primus pes sit dactylus, alter vero anapaestus.

ARCHESTRATI testimonium in mstis continuo tenore b sic scribitur, κίθαρον δὲ κελεύω, ἐὰν μὲν λευκὸς ἦ, &c. Itaque *secundum versum* CASAUBONUS in hunc modum edendum curaverat:

. . . . ἐὰν μὲν λευκὸς ἦ &c.

tum in Animadv. ait: »Archestrati versus, qui mutilus »editus, expleri facile potest sic: εὐθὺς ἐὰν μὲν λευκὸς ἦ.« — Istam vocem nos ita adiectam dedimus, ut simul moneretur lector, non e libris, sed e mera coniectura ductam esse.

Vers. 5. »Scripsimus νεοθῆγι μαχαίρᾳ, ubi [in ed. »Ven. & Bas.] erat perperam νεοθιγεῖ. νεοθὴξ, ut παρα»πλὴξ, βουπλὴξ.« CASAUBONUS. — In ms. *A.* νεοθηγεῖ

ſcribitur: in ms. *Ep.* vero, pro more librarii, decurtata est vox in fine, ſed ita ut νεοθᾶγι voluiſſe videatur, quemadmodum recte Caſaubonus edidit. Sic dorico idiomate νεοθᾶγι σιδήρῳ Sappho dixit, in Anthol. T. I. p. 55. num. 4. ed. Brunck. ad quem locum vide varietatem ſcripturae a diligentiſſimo Iacobs adnotatam in Animadv. Vol. I. Part. I. pag. 185.

AD CAP. LXXIV.

Κόρδυλος. De miro hoc animali, hodie incognito, quod videtur eſſe de genere *lacertorum*, vide quae ex diverſis auctoribus breviter adnotavit Camus in Notis ad Ariſtot. Hiſtor. Anim. pag. 251. Cum eo non confundenda ἡ κορδύλη vel σκορδύλη, de qua dictum ad Athen. III. pag. 120. f. Nam quod apud Ariſtot. Hiſt. Anim. I. 1. κορδύλη vulgo edebatur nomen eius animantis de quo hic agitur, pro eo recte idem Camus ex msstis κορδύλος recepit, de quo iam Sylburgius monuerat. Sic & apud eumdem Ariſtot. VIII. 2. κορδύλος penacute editur, qui locus prae caeteris conſulendus: ſed κόρδυλος antepenacute ibid. lib. I. cap. 5. eodemque accentu notatur id vocabulum apud Athenaeum in ed. Ven. Baſ. & Caſ. 1. & in utroque noſtro codice msto. In ed. Caſ. 2. & 3. accentus in voce literis uncialibus expreſſa non eſt notatus. Confer Geſnerum De Aquatil. pag. 301.

καὶ τελευτᾶν ὑπὸ τοῦ ἡλίου αὐανθέντα. Cum perperam c ἀναθέντα legeretur in editis, monuit Casaubonus in Animadv. »Scribe αὐανθέντα.« Hoc ipſum vero recte dedit codex noſter uterque. Eſt autem teſtimonium iſtud Ariſtotelis ductum ex opere hodie non exſtante.

Numenii verſus omiſit Breviator, iſta verba adpoſuiſſe ſatis habens: Νουμήνιος δὲ κούρυλον αὐτὸν καλεῖ. μέμνηται δὲ καὶ κορδυλίδος.

Verſ. 1. Quod ait, Τοῖσί κεν ἄρμενα πάντα, ſicut nos, ſic ad verbum fere reddiderat Dalecamp: *His aptata ſunt omnia.* Quod quo pertineat, haud ſatis liquet: accipiendum equidem ſuſpicatus ſum quaſi dixiſſet poëta, *His omnibus arma ſunt corpori apta*: puto, de animalibus agi, quae totum corpus veluti thorace ſeu lorica tectum habent. His ſi quis pro eſca ad capiendos piſces (conf. p. 305. a.) uti voluerit, *detrahenda ſunt arma*, quod graece ſonat παρα-

ϵπλίσασθαι. Quod μῦρα in fine verſus vulgo legitur, *myrum* interpretatus erat DALEC. quem ſecutus eſt VILLEBRUNIUS, ſubiectâ adnotatione: »*Le myre eſt le male de* »*la myrene.*« — At is Graece ὁ μύρος dicitur, non τὸ μῦρον: (vide pag. 312. f.) nec alioqui huc ſpectare videtur. Quare videndùm ne commodius nos hariolati ſimus, μηρὰ ſcriptum oportuiſſe, id eſt, *femora.*

»In *altero* Numenii *verſuum*,

»Κούρυλον ἢ πειρῆνα, ἢ εἰναλίην ἔρπυλλαν:

»quia πειρὴν nomen piſcis non eſt, aſſentior eruditis qui»bus placet, ἢ σφύραιναν: nihil enim video probabilius.« CASAUBONUS. — Nempe ſic Dalecamp. interpretatus erat, *Sphyraenam, corylon, vel marinam cicadam.* Cui hactenus adſenſus eſt VILLEBRUNE, ut ſtatueret, eâdem ſententiâ, abiectâ σ literâ initio vocis, πυρῆνα vel πύραινα Graece dici potuiſſe. Nobis probabilior ratio GESNERI viſa eſt; qui πειρῆνα, hîc a poëta inter eſcas piſcium (ut videtur) nominatum, ſuſpicatus erat »non piſcem, ſed inſectum ali»quod aut zoophytum aquaticum« eſſe intelligendum. (DE Aquatilib. pag. 736 med.) Sed quod idem vir doctus, vocabulum πηρὶν cogitans, (de quo a nobis ſupra pag. 211. harum Animadv. dictum eſt) coniici poſſe iudicavit »*pi*»*rena* Numenii *pudendum marinum* maſculum aut aliquam »eius ſpeciem ſignificare« id quidem paulo audacius excogitatum videbatur. In latina certe verſione tutiſſimum iudicavi, graecum tenere vocabulum. In *fine verſus*, non ἔρπυλλαν in libris ſcribi, ut videtur ſignificare Caſaubonus, ſed in ἔρπιλλαν conſentire membranas cum editis, iam ſupra monui ad pag. 305. a. ubi vide notata ad hunc locum ſpectantia.

Μέμνηται δὲ καὶ κορδυλίδος. Quoniam in eo verſu, qui continuo dein adponitur, κορύδηλιν vulgo legebatur, eâ cauſſâ in ſuperioribus verbis, Μεμν. δὲ καὶ κορυδηλίδος legendum cenſuerat GESNERUS, pag. 303 ſub fin. Pariter in verſione lat. poſuerat Dalecamp. *Corydelidis idem ſic meminit.* Quo ſpectat CASAUBONI animadverſio, cum ait: »Iis non aſſentior qui in iſtis, μέμνηται »δὲ κορδυλίδος, emendant κορυδηλίδος. Nam etſi ita Nume»nius in ſuo verſu: non ideo tamen in Athenaei verbis ita »ſcribendum. Nam hic quidem vulgo recepta appellatione »utitur: ille poëticâ, ut legi metricae conſuleret. Scribe»bam in Numenii verſu, ἢ γλαύκην κορύδυλιν. Sed placet

ἡ κορύδηλις, eâdem formatione factum nomen ac φύξηλις. a c — At κορύδυλιν, non κορύδηλιν, in *Numenii* versu perspicue scribitur in ms. *A.* cum hoc loco, tum p. 304. e. ubi eumdem versum iam prolatum vidimus. Hoc loco vero in ed. Ven. magis etiam corrupte quam in ed. Bas. & Cas. κορύδηλον legitur. Caeterum *corydylis* illa, vel *cordylis* potius, cuius in isto versu meminit poëta, non intelligendum amphibium illud, de quo sub nomine ὁ κόρδυλος vel κορδύλος modo dictum est: sed consentaneum est, κορύδυλιν quam dixit Numenius, & κορδυλίδα quam dicit Athenaeus, esse diminutivum nomen ab ἡ κορδύλη, quae σκορδύλη vel σκοροδύλη apud Aristot. vocatur Hist. Anim. VI. 17. *cordula* apud Plin. IX. 15, 18. estque *iuvenis thynnus*: de quo diximus ad Athen. III. 120. f. ubi id ipsum nomen κορδύλη apud Nostrum occurrebat.

AD CAP. LXXV.

Κάμμοροι. Probatior utique erat scriptura κάμμαροι, quàm in *Epicharmi* versu eodem, qui hîc citatur, pag. 286. f. exhibebant libri; cum qua in α litera etiam consentit id quod suis verbis Athenaeus dicebat p. 285. a. b. ἐν μεμβράσι καὶ καμμάροις. Nam quod eodem nomine Romanos uti adnotavit Noster; notum est, *cammarum* vel *gammarum* latine dici, non *cammorum*: nec ab aliis Graecis scriptoribus frequentatum illud nomen reperitur, nisi ab Epicharmo & Sophrone, *Siculis* poëtis, a quibus & alia *Latina* adoptata novimus. Confer Animadversion. in Athen. T. II. pag. 278 med. Sed quod in aliis verbis e Latino sermone adoptatis a Graecis hominibus frequenter factum videmus, ut ea ad Graecorum verborum similitudinem quodammodo inflecterent: idem in hoc vocabulo facere poëtae illi, quos dixi, potuerunt, ut, cum κάμμορον aliâs Graecum esset nomen, longe quidem diversae significationis, (nam idem fere quod ἀκόνιτον sonat; de quo vide quae ad Plin. XXVII. 3, 3. collegit Harduinus) ad illius similitudinem etiam hoc cancri vel squillae genus κάμμορον dicerent, pro κάμμαρον: quemadmodum, vice versa, Romanus scriptor Plinius l. c. venenatam eam quam modo memoravi plantam, non *cammoron*, ut Graeci, sed *cammaron* nominavit; ubi, scripturam istam *cammaron* non esse ex librariorum lapsu, ostendit id quod adiicit auctor,

c radicem plantae *cammaro* similem esse *marino*. Sed id qualecumque sit: pro eo quod hîc editum erat, Κάμμαροι, cum in titulo capitis Κάμμοροι habent veteres membr. *A.* tum rursus in Epicharmi versu: pariterque titulus capitis, cum in contextu, tum in ora, Κάμμοροι scribitur in ms. *Ep.* eodemque modo Eustathium in suo codice Epitomae reperisse, discimus ex eius Comment. in Od. α'. p. 17. lin. 37. Quare eamdem scripturam nos vel tenere vel restituere auctori debuimus. Caeterum, poëtae testimonio ipso omisso, totum locum sic contraxit Breviator: *Κάμμοροι: καρίδων γένος ὑπὸ Ῥωμαίων οὕτω καλούμενον. κεῖται δὲ παρ' Ἐπιχάρμῳ καὶ Σώφρονι ἡ λέξις.* Priora versiculi Epicharmei verba rectius, quam hoc loco, Ἔτι δὲ ποττούτοισι scripta supra vidimus, pag. 286. f. & sic etiam hoc loco scribi iussit CASAUBONUS in Animadvers.

AD CAP. LXXVI.

d In *NUMENII* versu,

Ἄλλοτε καρχαρίην, ὁτὲ δὲ ῥόθιον ψαμαθίδα:

pro Ἀλλ' ὅτε, quod h. l. scribebatur, Ἄλλοτε recepi ex pag. 327. a. ubi quidem perperam scribitur ἄλλοτι in *Epit.* in qua versus ille h. l. desideratur. Sed in eodem ms. *Epit.* recte ibi dein ὁτὲ scriptum, pro ὅτε, quod & ibi & hîc habent edd. consentiente (quod sciam) codice *A.* Porro perperam pag. 327. est δ' ὄρθιον in ed. Ven. & utroque msto: pro quo recte hîc δὲ ῥόθιον, ubi brevis syllaba δὲ producitur, ob ρ literam, a qua incipit vox sequens, vim duplicis consonae habentem. Vide BRUNCK ad Aristoph. Plut. vs. 51.

SOPHRONIS testimonium, prorsus praetermissum a Breviatore, quum sic editum vulgo legeretur: Σώφρων, Ξυνοδωραῖα δὲ γαστὴρ ὑμέων καρχαρίας ὁ κάτινος δῆσθε. ad hunc locum ita commentatus est CASAUBONUS: »Nihil »corruptius toto opere quam Doricorum poëtarum Epi»charmi & Sophronis reliquiae; velut illud Sophronis, »Ξυνοδωραῖα δὲ γαστὴρ ὑμέων, καρχαρίας ὁ κάτινος δῆσθε. »Ubi priora verba non assequor: non enim iuvat multum »quod paullo ante [pag. 303. c.] dixit auctor, *vocem Ξυν»οδώρας extare in Sophrone*, hunc fortasse illius locum re»spiciens, aut alium infra [pag. 309. c.] ubi eadem vox. »Posteriora sic sunt scribenda, καρχαρίας ὄκκα τῆνος δῆ-

νοῖς: *quando ille carcharias comedebat.« —* Sic ille: at istud quidem monstrum, quod prioribus in verbis fraudi fuerat doctissimo viro, felicissime BENTLEIUS procuravit, in Epist. ad Millium p. 89. ubi sic legendum docuit, Σώφρων Θυννοθήρᾳ· Ἁ δὲ γαστὴρ &c. Quam ad operam huic loco, in quo haeserat Casaubonus, praestandam, ne opus quidem tam praecipuo vate, qualis in hoc genere Bentleius, fuerat: nihil enim mutandum, nonnisi recte distinguenda scripturae elementa erant. Nam quum in vetustis codicibus (quemadmodum in nostris membr. *A.*) ad latus scriberetur iota, non subscriberetur; in scripturâ illâ ΘΥΝΝΟΘΗΡΑΙΑΔΕΓΑΣΤΗΡ id ipsum plane continebatur, quod hic legendum docuit perspicacissimus Britannus. Sed quod idem eodem loco, quo istud docuit, sequentia verba, ὁ κάτινος δῆσθε, sic absque ulla vel emendatione vel illustratione adiecit, id vero miratus eram: quasi aut sana prorsus & perspicua iudicasset, aut vero Casauboni probasset emendationem: nisi forte de illis emendandis desperaverat. Qualia quidem vulgo leguntur illa verba, teneri sane non possunt. Pro ὁ κάτινος, ex ms. *A.* enotatum video ὁ κάττινος: quod parum prodest. Quod vero ὄκκα τῆνος legi voluerat Casaubonus: primum, non opus erat ὄκκα geminatâ literâ κ scribi, satis erat simplici, ὄκα: tum vero, quod gravius est, τῆνος istud, id est *ille*, quo referatur, non video; praesertim cum καρχαρίας in accusat. plur. videatur vir doctus accepisse; quo facto pronomen *ille* ad *ventrem* foret referendum, adeoque τῆνα oportuerat, non τῆνος: taceo, quod *de pulpamento* quidem *iuvenis carchariae comedere homo* possit, sed *carcharias pisces* (in plurali numero) *comedere aliquis* vix sine absurditate dici posse videatur. Quare, neutiquam quidem certus de sententia, pressius insistendum veteri scripturae, tenendumque ὄκα τινὸς iudicavi. De δῆσθε Casaubono adsensus sum, videri ex δινῆσθε corruptum; quod (quemadmodum perinde & ἔσθω & ἐσθίω Graece dicitur) idem atque δινήσθιε valeret. Sed ne huius quidem emendationis veritatem praestare ausim. In loco difficili iuvabit aliorum interpretum adnotare sententias, si quid forsan melioris frugis in harum aliqua reperire posse speraverit studiosus Lector. Iam GESNERUS quidem locum, ut prorsus corruptum, penitus desperaverat. (De Aquatil. pag. 157.) DALECAMPIUS, nusquam animum despondens, sic reddidit

hunc locum: »Sophron: *Venatur alvus thynnos vestra, car-* »*charia cane vobis opus est.*« VILLEBRUNIUS, cui & ipsi aes triplex circa pectus: »Sophron ecrit: *Votre ventre ne* »*demandoit que du thon, tandis que celui-ci s'occupoit à man-* »*ger du requin.*« Et hic quidem nihil adnotationis adiecit: ille ad verba, *carcharia cane vobis opus est*, adnotavit: »Qui voracem ingluviem vestram satiet.« — Quod si in tam minuto abruptoque fragmento emendationem aliquam tentare liceret, καρχαρίου suspicarer pro καρχαρίας scriptum oportuisse.

Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος. Desiderabam coniunctionem, Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφ. Nihil vero ex ms. *A.* adnotatum. In *Epit.* autem ne locus quidem erat coniunctivae particulae, quoniam de *carcharia* nihil aliud adposuit Breviator, nisi ipsum hoc NICANDRI testimonium. Quod ait, *carchariam etiam* λαμίαν *&* σκύλλαν *dictum fuisse; lamiae* nomine usum esse Aristotelem supra vidimus pag. 286. c. ubi conf. Animadv. T. IV. pag. 121. De *scylla*, Nicandri observatum ex Athenaei Epitoma repetiit Eustathius, ad Od. μ'. pag. 477 sub finem: quod quidem nomen, *canem* proprie significans, partim eo pertinet, quod & aliâs vulgo *canis carcharias* piscis ille adpellatur; partim eo videtur spectare, quod sit idem piscis *monstrum* non minus *periculosum horrendumque*, quam famosa illa Sicula *Scylla*.

AD CAP. LXXVII.

Κεστρεύς. Ἱκέσιος φησί· Τῶν δὲ καλουμένων λευκίσκων πλείονά ἐστιν εἴδη. &c. »Facit *leuciscos* commune genus »*mugilum*. Alii aliter digerunt. In simili loco libri quinti, »[immo, *libri octavi*, pag. 356. b.] *glaucisci* nominantur »qui hic *leucisci*. Nam ait: Γλαυκίσκοι, κέφαλοι, κεστρεῖς, »μύξινοι, χελλῶνες, ὅμοιοί εἰσι κατὰ τὴν προσφοράν. Sed »vera lectio cum hic, tum ibi, est λευκίσκος: quod ex »Eustathio citante & explicante hunc locum intelligitur. »[ad Iliad. ψ'. pag. 927, 39.] Χρῆσις, inquit ille, μυξί- »νου καὶ ἐν τῷ, Λευκίσκων πλείονα εἴδη· κέφαλοι, κεστρεῖς, »μύξινοι, [μυξῖνοι scribitur, in editione quidem Basil.] »χελλῶνες, οἱ καὶ βάκχοι. εἰκὸς δὲ, τοὺς μυξίνους, εἴπερ »λέγονται γενικῶς λευκίσκοι, ὡς οἷα λευκοὶ, παρὰ τὴν γλα- »γόεσσαν γίνεσθαι μύξαν, ἢ κεῖται παρὰ τῷ Ὀππιανῷ.« CASAUBONUS. — Hoc quidem loco λευκίσκων cum edi-

tis tenet codex mstus uterque: sed & in γλαυκίσκοι lib. VIII. pag. 356. b. cum editis consentit ms. *A*. ubi totus locus praetermissus in Epitoma. Caeterum cum pisce cui κεστρεὺς nomen, cave confundas τὴν κέστραν, quae est eadem cum σφυραίνῃ, de qua pag. 323. a. b.

ἄλλοι δὲ χελλῶνες. Ad editam olim scripturam χελῶνες, haec monuit Casaubonus: »In vocabulo χελλὼν mira librorum inconstantia. Nam si analogiâ quadam »dictus hic piscis ἀπὸ τοῦ χείλους, vera utique appella»tio est χείλων, quasi *labeonem* dicas: tamen & χελλὼν, & χελλὼν, & χαλλὼν scriptum invenias. Aristoteli »*chelon* & *cephalus* duo sunt eiusdem piscis nomina.« — Nempe Hist. Animal. VIII. cap. 2. sect. 5. sic scribit Aristoteles: Ἔστι δὲ ὁ μὲν κέφαλος, ὃν καλοῦσί τινες χελλῶνα, πρόσγειος· ὁ δὲ πελαγίας, οὔ. &c. de quo loco mox: illud interim notemus, pro χειλῶνα in msstis Med. & Veneto-Paris. itemque in vetustioribus nonnullis editionibus χελῶνα legi, de quo monuit Camus in Var. Lect. ad istum locum, & in *Notices des Mss. de la Biblioth. Nation.* T. V. pag. 461. Sed apud eumdem Philosophum lib. V. eiusdem operis cap. XI. τῶν κεστρέων diversae species constituuntur hae, οἱ χέλωνες, ὁ σαργὸς, καὶ ὁ μύξων καλούμενος, (qui apud Nostrum ὁ μυξῖνος) καὶ ὁ κέφαλος: ubi mendosum χάλλωνες in χέλωνες mutavit Camus, praeeunte codice Mediceo. Apud Athenaeum vero, cum hoc loco, tum deinde, pro eis quae edita erant, χελῶνες & χελὼν, constanter χελλῶνες & χελλὼν dedere ambo nostri codices mssti. Sed loco huic parallelo, VIII. 356. b. κολῶνες & ὁ κόλων habent editiones veteres cum ms. *A*. ubi κολῶνες quidem in χελῶνες mutavit Casaubonus, sed κόλων tenuit. Desiderari eo loco verba ista in Epitoma, paulo ante iam monui. Porro pro μύξινοι, quod hic bis habent editi, μυξῖνοι praeferunt ambo codices mssti: sed pag. 356. b. ad μύξινοι, quod rursus ibi editum, nulla discrepantia ex ms. *A*. adnotata. Hoc vero loco etiam Eustathium in suo cod. Ep. & μυξῖνοι & χελλῶνες reperisse, supra vidimus. Porro scriptura χελλὼν latere etiam videtur in vitiosa apud Hesychium glossa: Χελμών· ἰχθύς ποιός. Caeterum μυξῖνος habet etiam codex noster *Epit.* paulo inferius, pag. 315. ubi μάξεινος tenet ms. *A*. cum edd.

καταδεέστεροι δὲ πάντων οἱ χελλῶνες, οἱ λεγόμενοι

» βάκχοι. εὔχυλοι δ' εἰσὶ σφόδρα, καὶ οὐ πολύτροφοι, καὶ εὐέκκριτοι. » Caute accipienda verba, εὔχυλοι δ' εἰσὶ » σφόδρα &c. quae, si spectetur orationis series, ad *che- » lones* pertineant. Ita fieret ridicula sententia: ut, *qui ex » omnibus leucifcis pessimi sunt*, tot *elogiis* ornentur. Hanc » ἀτοπίαν viri docti alius aliter sustulerunt. Sed placet ni- » mis DALECAMPII sententia, qui de *universo genere leu- » ciscorum* haec accepit. « CASAUBONUS. — GESNERUS pag. 563. post εὔχυλοι δ' εἰσὶ σφόδρα intercidisse vocabulum οἱ κέφαλοι suspicatus erat. RONDELETUS vero, interposito post οἱ χελλῶνες puncto, sic dein legendum censuerat: οἱ δὲ λεγόμενοι βάκχοι εὔχυλοί εἰσι σφόδρα. Eosdem varios bonitatis gradus in cognatis istis piscium generibus notavit Diphilus Medicus apud Nostrum, VIII. 356. b. nisi quod, quos Hicesius χελλῶνας, eosdem ille κελλῶνας sive κέλλωνας adpellat. Tum vero inter Hicesium & Diphilum hoc etiam differt, quod βάκχον piscem Diphilus non, ut Hicesius, in *mugilum* genere censet, sed eum seorsim commemorat, eodem quidem fere loco, sed paulo ante, ubi ait: βάκχος, εὔχυλος, πολύχυλος, εὔτροφος. Ex quo colligas, de *baccho* pisce non satis constitisse inter veteres, aut pluribus piscium generibus commune id nomen fuisse. Quo pertinet etiam id, quod ex Dorionis libro DE Piscibus adfert Noster, III. 118. c. *chellarem* piscem, ex *myllorum* genere, non mugilum, *bacchum* a nonnullis vocari. Confer infra pag. 315. f. & ibi notata.

Quod ait noster de DORIONE, τῶν κεστρέων τὸν μὲν θαλάττιον ἐκτίθεται, τὸν δὲ ποτάμιον οὐ δοκιμάζει, id sic accipiendum videtur: *Dorion, in suo de Piscibus libro, de marino mugile egit, praecepit, exposuit; fluviatilem vero praetermisit:* sive quod nullum esse, sive quod non diversum a marino existimasset.

f τὸν δὲ κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ κεστρέως ἐχῖνον, σφόνδυλον ὀνομάζει: *Echinum*, quem dicit *in capite mugilis* reperiri, pro *lapillo echinatâ specie*, id est, *aspero*, accipiendum monuit RONDELET apud Gesn. pag. 551.

διαφέρειν - - κεφάλου κεφαλῖνον, ὃν καὶ βλεψίαν καλεῖσθαι. Apud Hesychium est κεφαλῖνος, ἰχθὺς ποιός. Nomen βλεψίας suspectum habuerat RONDELET apud Gesn. pag. 552 med. & βλέννον aut aliquid tale maluerat.

Ἀριστοτέλης δὲ ἐν πέμπτῳ Μορίων. » Quae citan-

» tur ex Aristotele ἐν πέμπτῳ Ζώων Μορίων, extant Hi-
» storiar. libro V. cap. XI. « CASAUBONUS. — In edit. Ven. legebatur ἐν πέμπτῳ περὶ Ζώων Μορίων. Id suo more editor Basileensis mutavit in ἐν πέμπτῳ περὶ Ζώων Ἱστορίας. Tum rursus Casaubonus edidit, ἐν πέμπτῳ περὶ Ζώων Μορίων, quo titulo plerumque citari ab Athenaeo *quintum Historiarum librum* iam saepius observavimus: sed nonnumquam etiam brevius citatur ἐν πέμπτῳ Μορίων, quemadmodum h. l. dedit uterque noster cod. mstus. In istis philosophi verbis, μύξος vocatur idem piscis, qui apud Athenaeum μυξῖνος. De scripturâ χελλῶνες, quam constanter servant codices nostri, paulo superius dictum.

κύουσι δὲ τριάκοντα ἡμέρας. Tenui hanc scripturam, ab editore Bas. ex Aristotelicis codicibus Athenaeo restitutam: nam, genitivum ἡμερῶν ab illius manu esse profectum, aegre persuadere mihi potui.

Ἐν δὲ ἄλλοις φησὶν ὁ Ἀριστοτ. Philosophi nomen h. l. omisit Breviator: articulum ὁ adiectum dedit ms. *A*. Qui vero hîc citatur locus, ductus est ex Histor. Anim. lib. VIII. c. 2. sect. 5. mutatis quidem paululum verbis; quam licentiam & aliâs subinde sibi sumere non dubitavit noster Deipnosophista. Et statim quidem, corrupta esse (sive librariorum errore, sive ipsius Athenaei culpâ) priora Philosophi verba, questus est RONDELET, apud Gesner. pag. 551. quandoquidem quod apud Athenaeum scribitur, Ὁ κεστρεὺς, καρχαρόδους ὢν, οὐκ ἀλληλοφαγεῖ, non modo verba καρχαρόδους ὢν apud Aristotelem non legantur, verum etiam αὐτοψία doceat, mugilibus non modo *serratos*, sed ne *ullos* quidem esse *dentes*. At de dentibus non esse rem ita confectam, nullos esse mugilibus, ut Rondeleto visum erat, plurium adcuratorum auctorum testimonio ostendit CAMUS in Notis ad Aristot. p. 527. Athenaeus autem, cui non de re ipsa nunc agebatur, sed de eo quod Aristoteles sensisset, dicere pro se potuerit, in τῶν καρχαροδόντων numero utique τοὺς κεστρέας a Philosopho censeri, ut qui diserte Historiar. II. 13 sub fin. sic scripsisset: καρχαρόδοντες δὲ πάντες οἱ ἰχθύες, πλὴν τοῦ σκάρου.

Quod dein apud Nostrum scribitur, ὁ δὲ χελλὼν, ὁ δὲ φεραῖος: de priore vocabulo supra dictum, ubi hunc etiam Aristotelis locum tetigimus; de posteriori vero haec

a adnotavit CASAUBONUS: »Qui dicitur in nostris exem»plaribus semper φεραῖος, in Aristotelicis est περαίας. »In vetere Huraldino φαραῖος constanter.« — Quaenam genuina fuerit Philosophi in isto vocabulo scriptura, certâ ratione vix confici hodie potuerit. Longissime autem a vero discedere videtur scriptura φεραῖος, in quam quidem consentiunt codices nostri cum editis. φαραῖος unde arripuerit codicis Huraldini scriba nescio. Sed ne apud Aristotelem quidem consentiunt libri: nam pro περαίας quod vulgo legitur, duo vetustissimi codices mssti, Mediceus & Veneto-Parisinus, παρίας habent, ut docuit CAMUS, in Var. Lect. ad lib. VIII. pag. 462. & in *Notices des Mss.* T. V. pag. 461. Denique apud Plutarchum, in libello de Solertia Anim. pag. 965. e. ed. Francof. legitur, Κεστρέως δὲ γένος οὓς παρδίας καλοῦσιν, ἀπὸ τῆς μύξης τρέφονται τῆς ἑαυτῶν: ubi ΠΑΡΔΙΑΣ ex ΠΑΡΑΙΑΣ ortum videri debet; sed ibidem codex mstus Petavianus (cuius lectiones in fine voluminis citantur) περδίκας habet, quod rursus ex περαίας corruptum videtur. An certius aliquid de illius piscis nomine e melioribus Plutarchi codicibus eruerit doctissimus WYTTENBACHIUS, incompertum mihi, aegre ad hunc diem desideratissima nova Plutarchi editione carenti. Περαίαν apud Arist. intelligere solent *translitoralem*, id est, *longius a litore viventem*. Sed de nomine utcumque statuas, ex adiuncto quod continuo adiicitur, *muco hunc vivere qui ex ipso exit*, eumdem intelligendum cum *myxino*, probabiliter utique CAMUS collegit, in Notis ad Aristot. pag. 619. Graeca verba, τῇ ἀφ' αὐτοῦ γινομένῃ μύξῃ, prorsus ut edidimus, sic dedit uterque noster codex mstus. Apud Aristotelem est, βόσκεται τὴν ἀφ' αὐτοῦ μύξαν.

Λέγεται δὲ καὶ ὅτι τὸν γόνον τῶν κεστρέων οὐδὲν τῶν θηρίων κατεσθίει. »Oppianus, poëta eximius, de mugili»bus: [Halieut. II. 651.]

»Τοὔνεκα καί τιν' ἔχουσι μετ' ἰχθύσι τίμιον αἰδῶ·
»οὐ γάρ τις κείνων νεαρὸν τόκον, οἷά περ ἄλλων,
»σίνεται.

»At mugiles adultos vorat lupus, ut paullo post ex Ari»stotele scribitur: item glaucus, ut canit Oppianus in »tertio. Athenaeus ad *mugiles* transtulit quod de *cephalis* »dixerat Philosophus: cuius verba neque ambigua sunt »neque obscura, Historiarum libro octavo, capite secun-

» do. « CASAUBONUS. — Pariter ad κεστρέα, id est, ad totum *mugilum* genus, eam rem retulit Oppianus.

Εὐθύδημος δὲ ὁ Ἀθηναῖος: intellige φησί: quod verbum passim eodem modo supplendum vidimus. *Mox*, ubi scribitur, Εἴδη κεστρέων εἶναι σφηνέα καὶ δακτυλέα, quum b continuo sequatur, καὶ κεφάλους μὲν λέγεσθαι, *&c.* & dein σφηνέας δὲ *&c.* manifestum videtur, intercidisse post εἶναι vocabulum κέφαλον, scriptumque oportuisse, Εἴδη κεστρέων εἶναι κέφαλον, καὶ σφηνέα, καὶ δακτ.

σφηνέας δὲ, ὅτι λαγαροὶ καὶ τετράγωνοι. Cum mendose hic σφῆνας legeretur in editionibus omnibus, σφηνέας legendum videri monuit H. STEPHANUS, in Thes. T. III. pag. 1179. & correxit mendam CASAUBONUS in Animadv. adnotavitque: » Hanc lectionem (σφηνέας) libri » confirmant omnes, & hoc amplius Glossae veterum ma» gistrorum. Σφηνεὺς, inquit Hesychius, ἰχθὺς ποιὸς θα» λάττιος. Non defuerunt qui scriberent σφηκέας: « [hi qui sint, non potui reperire:] » ut a σφὴξ denominati » sint hi pisces, non a σφήν. Et profecto vel ita scriben» dum: vel idem significatur vocibus σφηνεὺς ac σφηκώ» δης. Nam, ut λαγαροὶ dicuntur hic pisces σφηνέες, sic » versum quem vulgo Grammatici λαγαρὸν nominant, et» iam σφηκώδη nuncupant iidem: τὸν σφιγγόμενον, ut » scribit Eustathius, [ad Od. κ'. p. 381, 32.] ἀπὸ δακτύ» λου εἰς τροχαῖσμὸν, ἀπ' ἐναντίας τῷ προκοιλίῳ: *qui est » substrictus & quasi coactus in angustius spatium legitimo.* Sic » homines σφηκώδεις & λαγαρους, qui *concinna & expe» dita figura sunt corporis*; non obesi, neque ventriones. » Comici Interpres: [ad Plut. 301.] Τοὺς λαγαροὺς τοῖς » σώμασιν ἀνθρώπους, καὶ μὴ προκοιλίους, σφηκώδεις ἐκά» λουν. Opponuntur προκοίλιος & λαγαρὸς, ut *obesus* & *gra» cilis.* Neque eo minus verum, quod dicebamus libro » tertio, [ad III. 79. b. Animadv. T. II. pag. 38 sq.] λα» γαρὸν & εὐρυκοίλιον de eodem dici: diverso nempe re» spectu. An & *mugiles sphenei* λαγαροὶ hic simili de cau» sa dicantur, αὐτοψία sola planum feceris. « — Illud mirum aliquatenus videri possit, quo pacto iidem & λαγαροὶ & τετράγωνοι dicantur: nempe intelligi debebunt esse *quadrati in tenue exeuntes*; quo pacto a figura σφηνοειδεῖ, id est, *cuneiformi*, haud incommode σφηνεῖς adpellati fuerint: quemadmodum apud Lucian. in Epistolis Saturn. cap. 24. σφηνοπώγωνες, *cuneobarbi*, adpellantur, quibus

barba est ex lato in angustum acutumque desinens. Confer GESNERUM de Aquatil. p. 562. Ab eadem figura huius piscis ductus, puto, mos est ille puniendorum moechorum, de quo Iuvenalis, Sat. X. 316.

— Necat hic ferro, secat ille cruentis
verberibus: quosdam moechos & mugilis intrat.

Ubi vetus Scholiastes: *Mugilis, piscis grandis capitis, postremis exilis: qui in podicem moechorum immitti solebat.* Caeterum in scripturam σφηνέα & σφηνέας recte consentiunt nostri codices mssti: & ex hoc loco habet Eustathius quod ait ad Iliad. τ'. pag. 1242, 46. Εἴδη δὲ κεστρέων, οἱ καὶ πλῶτες καλοῦνται, σφηνεὺς, καὶ δακτυλεὺς, καὶ νῆστις.

Ad editam olim scripturam, τὰ δὲ τῶν διδακτυλέων; (vel διδακτυλαίων, ut erat in ed. Ven. & Bas. & in ms. *A.*) monuit CASAUBONUS: »Lege cum Epit. τὰ δὲ »τῶν δακτυλέων, non διδακτυλέων: nam ita modo »praecessit.« — Et δακτυλέων habet etiam noster codex Epit. At sic quidem nondum adparet, illud τὰ δὲ quo referatur: in quo etiam GESNERUM (pag. 562.) video haesisse, qui Τοὺς δὲ δακτυλέας, διὰ τὸ πλάτος ἔχειν, legendum suspicatus erat. Ferri potuerat Τὸ δὲ τῶν δακτυλέων (*scil.* εἶδος) τὸ πλάτος ἔχει &c.

οἱ περὶ Ἄβδηρα ἁλισκόμενοι, ὡς καὶ Ἀρχέστρατος εἴρηκε. *ARCHESTRATI* testimonium de *Abderitis mugilibus* non exstat, quod sciam: sed Dorionis in eam rem habemus, III. 118. c. Mox quidem (lit. d.) *Aeginenses mugiles* laudat Archestratus.

AD CAP. LXXVIII.

In *EPICHARMI* versu trochaico,

Αἰολίαι, πλῶτές τε κυνόγλωσσοί τ'· ἐνῆν δὲ σκιαθίδες:

particulam τε, quae post πλῶτες perperam hic deerat, adieci ex aliis Nostri locis, ubi idem versus citatur, ut p. 288. b. (ubi conf. notata) tum 308. e. & 322. f. Agnoscitque eamdem particulam hoc etiam loco codex *Ep.* in quo quidem nonnisi priora versus verba haec adponuntur, Αἰολίαι, πλῶτές τε. In istis, quae sequuntur, ἐνῆν δὲ σκιαθίδες, consentit ms. *A.* cum editis: ubi consentaneum est quidem, Doricâ verbi formâ ἐνῆς usum esse Epicharmum, ut pag. 306. e. & alibi: sed ferendum putavi vulgatum ἐνῆν, quod in isto versu constanter tenent libri

omnes, & tenuisse videtur Athenaeus ipse. De voce σκιαθίδες ad pag. 322. f. erit dicendi locus. Vocabulum πλῶτες non confundendum cum eo quod est αἱ πλωταὶ apud Polluc. VI. 63. quod de *muraenis* intelligitur *in summa aqua fluitantibus sive natantibus*; quae *flutae* Romanis dicebantur: sic ἡ πλωτὴ μύραινα apud Nostrum pag. 313. a. & αἱ πλωταὶ ἐγχέλεις, I. 4. c. ubi vide notata. Eodemque nomine generatim de omni piscium genere passim utitur Oppianus; quemadmodum & olim Titanomachiae auctor dixit, πλωτοὶ χρυσώπιδες ἰχθύες, *natantes, fluitantes pisces*, apud Nostrum, VII. p. 277. d. At nomine πλῶτες, quamquam ab eadem cum isto origine derivato, insigniuntur ἰχθύες τινὲς, ut adnotavit Hesychius, id est, *certum quoddam piscium genus*; nempe οἱ κεστρεῖς, *apud Siculos*, ut ex *Polemone* & *Epicharmo* docet Noster. Eiusdem nominis singularem ὁ πλὼς, ex Herodiano Grammatico adnotavit Eustathius ad Od. α'. p. 67, 41. qui pariter εἶδος ἰχθύος, (*genus quoddam piscium*) interpretatus est, sed genitivum casum πλωὸς formavit, ut δμὼς δμωὸς, Τρὼς Τρωός. At insertâ τ literâ, πλῶτες, constanter scribitur apud Athenaeum, ut apud Hesychium; & sic etiam ipse Eustathius ex Athenaeo citavit, ad Iliad. τ'. p. 1242, 47.

Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῷ περὶ Ζώων Ἠθῶν καὶ Βίων. Hoc titulo citare consuevisse Athenaeum *Nonum Librum Historiae Animalis* supra monitum est, ad VII. 282. c. Et leguntur capite secundo illius libri ea ipsa verba, quae a Nostro hic adferuntur.

Ibid. ἀπεσθίεται δὲ ὁ μὲν κεστρεὺς ὑπὸ λάβρακος *&c.* Apud Aristotelem Camus ex ms. Med. κατεσθίεται edidit, id est, *voratur, devoratur*; quemadmodum & apud Athenaeum verbum ἀπεσθίεται vulgo interpretantur, quod tamen aliud sonat, nempe *adroduntur*, vel potius *abroduntur*; ut docet ipse Athenaeus, XIV. 649. c. nempe *cauda eis abroditur, morsu aufertur & devoratur.* Idque ipsum Graecum verbum apud Aristot. habent alii mssti & editiones omnes. Caeterum quod de *cestreo* sive *mugile* ex Philosopho hic adnotavit Deipnosophista, *vivere eum etiam quamvis caudâ morsu ablatâ*, idem in aliis etiam piscibus observare licet. Mihi quidem his ipsis diebus oblatus est *cyprinus* piscis, quem *carpam* vulgo vocamus; cui cauda cum parte spinae (morsu *lucii* piscis, puto) iam olim ablata

e erat, ita pulcre cicatricato vulnere, ut nullam umquam caudam habuisse piscem dixisses; qui tamen non modo vivus, sed & optime valens vegetusque erat.

Ἡ δὲ λεγομένη παροιμία, Κεστρεὺς νηστεύει, ἐπὶ τῶν δικαιοπραγούντων ἀκούεται. Adiecta utique malles verba quaedam, quae apud Suidam (in Κεστρῶν τεμάχη) & apud Zenob. Proverb. Cent. IV. num. 52. adiecta leguntur, & apud Nostrum fortasse veteris alicuius librarii errore interciderunt; nempe, ἧττον δὲ φερομένων διὰ τοῦτο, καὶ μηδὲν πλέον ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης ἀποφερομένων. Id est: *Proverbium*, *Cestreus ieiunat*, *dicitur de iis qui iustitiam quidem colunt, sed deteriore ob id ipsum sunt conditione, nec ullam inde utilitatem capiunt.* Adiicit Suidas: ἐπεὶ καὶ ὁ ἰχθὺς καθαρὸς ἐστί: *quoniam & piscis iste purus est;* nempe, a devorandis aliis piscibus abstinet. Graecum proverbium, haud incommode cum latino, *Probitas laudatur & alget*, contulit *Villebrune*.

Ἀναξίλας ἐν Μονοτρόπῳ, Μάτωνα &c. » Sequuntur » versus *ANAXILAE*, quibus traducitur voracitas *Matronis* » sophistae. Male enim τὸν Μάτωνα editur « [at τὸν articulum ignorant libri omnes, scripti editique] » pro Μάτρωνα. Et Anaxilae etiam versiculi ita legendi:

» Τοῦ κεστρέως κατεδήδοκεν τὸ κρανίον
» ἀναρπάσας Μάτρων. ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι.

» Plura de hoc *Matrone* & isto Anaxilae loco infra, libro » octavo. « CASAUBONUS. — Vide lib. VIII. pag. 342. d. e. ubi ter legitur eiusdem hominis nomen, & ibi quidem constanter Μάτρων scribitur in ms. *Ep.* sed non nisi semel Μάτρων in ms. *A.* bis vero Μάτων, absque ρ, quemadmodum hic habet codex uterque cum editis. Quare hoc loco, quamvis sit probabilis Casauboni emendatio, tamen tenendam putavi librorum scripturam. *ANAXILAE* versiculi hoc loco veluti prosa oratio scripti erant in editis, & κατεδήδοκε scriptum absque ν ἐφελκυστικῷ: quod adiiciendum monuit metri ratio.

Διοκλῆς, Θαλάττῃ· Ἄλλεται &c. » Male accipiunt ista, » qui scribunt: Διοκλῆς, Θαλάττῃ ἄλλεται δ' ὑφ' ἡδονῆς » κεστρεύς. Melius nos, Διοκλῆς Θαλάττῃ· ἄλλεται &c. » Nam Θάλαττα, titulus unius comoediarum *DIOCLIS*, » poëtae antiquissimi. Suidas de illo: δράματα αὐτοῦ, Θάλαττα, Μέλιτται, Ὄνειροι, &c. « CASAUBONUS. — Recte distincta verba erant in edd. ut Θαλάττῃ ad Διο-

χλῆς referretur: ſed male acceperat DALEC. latine ſic reddens: » Diocles: *In mari ſaltat ceſtreus* &c. « Recte vero NATALIS *Comes* in ſua verſione poſuerat, *Diocles in Mari*. Ad metri rationem, poëtae verba in hunc modum erant digerenda:

— Ἅλλεται δ' ὑφ' ἡδονῆς
κεστρεύς. —

Priora ſunt e fine ſenarii ducta: a voce κεστρεὺς incipiebat verſus ſequens.

AD CAP. LXXIX.

In *ARCHIPPI* teſtimonio in ed. Caſ. ſic diſtincta erant verba: νήστεις, κεστρέας, κεφάλους: & in Dalecampii verſione: *Ceſtreos, Neſtias, & Cephalos*. Quo facto, minime valebat id teſtimonium ad oſtendendum, τὸν νῆστιν eſſe κεστρέων ſpeciem. Nos, ut erat in ed. Ven. & Baſil. iunximus Νήστεις κεστρέας, nullo interpoſito commate. Breviator, omiſſis Archippi verbis, ſic habet: Ὅτι δὲ εἶδος κεστρέων οἱ νήστεις, δῆλον. ἈΝΤΙΦΆΝΗΣ· κεστρεῖς ἔχων ἄλλους στρατιώτας τυγχάνεις νήστις, ubi quidem perperam ſcriptam poſtremam vocem adparet. Recte vero τυγχάνεις νήστεις ms. *A*. cum edd. nempe κεστρεῖς νήστεις. Quae ſequuntur *Ameipſiae* & *Euphronis* & *Philemonis* teſtimonia, ea rurſus praetermiſit Epitomator.

Εὔφρων, Αἰσχρᾷ. Edebatur: Εὔφρων, αἰσχραμίδας δὲ κεστρεὺς &c. Opportune vero CASAUBONUS in Animadv. » Debemus Suidae, ait, illud etiam, quod errorem, qui » in iſtis latet, deprehendimus. Nam ſcribendum, Εὔφρων » Αἰσχρᾷ· Μίδας δὲ κεστρεύς ἐστι &c. *EUPHRONEM* co» micum *Aeſchram* fabulam edidiſſe probat Suidas [in Εὔ» φρων] ex iſto Athenaei loco. «

In *PHILEMONIS* teſtimonio recte κεστρέ' ὀπτὸν editur. Perperam κεστρέοντα ὀπτὸν ms. *A*.

In *ARISTOPHANIS* teſtimonio nil mutavit BRUNCK, in Comici Fragm. pag. 230. num. 6. Nec tamen fere dubito, quin νήστιες ſcriptum oportuerit pro νηστίδες quod habent editi conſentiente (quod ſciam) mſto *A*. aut pro νήστιδες, quod eſt in ms. *Ep*. Iſta quidem genitivi forma in hoc nomine nusquam alibi occurrit. In eiusdem eclogae fine, pro γιγνώσκεται, quod erat editum, percommode γιγνώσκετε nobis dedit codex

mstus uterque. Perperam vero ὅς μὲν γάρ ἐστι legebatur in ed. Ven. & Baf. pro γάρ εἰσι, quod tacite correxit Casaub. adsentientibus mstis.

f *Anaxandrides*, cum ait, κεστρῖνός ἐστι νῆστις, satis perspicue vocabulum κεστρῖνος pro eodem, quod alias κεστρεὺς est, posuit: quod diserte etiam Eustathius (verba ista citans ad Odyss. ι'. pag. 374, 44.) adnotavit, ὅτι κεστρῖνος ὁ κεστρεὺς ἐῤῥέθη. Addubitans tamen Suidas ait: Κεστρῖνος· εἶδος ἰχθύος. σκεπτέον δὲ, εἰ διαφέρει κεστρέως. id est: *Videndum an differat* κεστρῖνος *ab eo qui* κεστρεὺς *vocatur*. Ac paulo quidem diversa notione Etymologici Magni auctor pag. 506. l. 45. κεστρίνους, *pulpamenta cestrorum* interpretatus est, τὰ τεμάχια καὶ τεμάχη τῶν ἰχθύων; nempe τῶν κεστρέων, ut equidem accipiendum arbitror. Caeterum eclogam *Anaxandridae* e fabula *Ulysse* multo auctiorem, e qua ducta ista verba sunt, supra adpositam a Deipnosophista vidimus, VI. 242. e. f.

In Eubuli *vers.* 2. speciem habet nonnullam nominativus νῆστις, quem in contextu habet noster codex *Epit.* hoc sensu, *ieiunus terens vitam miseri mugilis*. Sed percommode νῆστιν refertur ad βίον, *terit vitam ieiunam, famelicam*. Et habet νῆστιν non modo ms. *A.* cum edd. sed & eadem scriptura inter lineas adnotata in ms. *Ep.* Non placuit vero (*eodem versu*) πονηροῦ κεστρέως, id est, *pravi mugilis*; quod ubique quidem editum, & in ms. *Ep.* sic etiam scriptum video, neque aliud ex ms. *A.* adnotatum. Non *pravus* mugil, sed *innocens* potius, at simul *miser*, ex vulgi opinione habebatur; ut supra vidimus occasione proverbii, κεστρεὺς νηστεύει: in cuius proverbii interpretatione etiam diserte monuerunt Zenobius & Suidas, ταλαιπωροῦντα esse hunc piscem, id est *miseram vitam agere*. Quare Gesnerum probavi, monentem (p. 562 init.) πονήρου scribendum esse παροξυτόνως, id est, ἀθλίου, ταλαιπώρου, *miseri, aerumnosi*. Sic rursus in Platonis ecloga, pag. 308. b.

AD CAP. LXXX.

Κυνικῶν τις, ἑσπέριος ἐλθὼν, ἔφη. Dalecampius: *Accedens Hesperius unus e Cynicis inquit*. Adiecta tamen ad oram nota: » Alii: *vesperi & serius accedens; vespertinus.* « Sic nempe Natalis Comes; *Cynicus quidam qui vesper-*

tinus accesserat. Quae haud dubie mens fuerat Athenaei. f Nempe homo iste, hoc ipso quod *vespere* demum venerat, neque adeo interfuerat *gustationi*, quam satis largam iam ceperant caeteri convivae, tanto magis premebatur fame. Quo aptius etiam subiiciuntur illa *Diphili* verba, Οὗτοι δεδειπνήκασιν &c. Casaubonus sine animadversione locum istum praetermisit, at Graecum tamen verbum ἑσπέριος non maiuscula litera initiali (quod in propriis nominibus facere consueverat) in sua editione efferendum curaverat. Sic & in ed. Cas. 2. quemadmodum in superioribus editionibus ἑσπέριος scribitur: sed in ed. Cas. 3. unciali litera Ἑσπέριος. Inde igitur nomen proprium cum Dalecampio fecerunt Ionsius & Fabricius, & in Cynicorum philosophorum albo *Hesperium* posuerunt. Sed de hoc iam satis diximus in Animadv. T. I. pag. 15.

μὴ καὶ ἡμεῖς Νηστείαν ἄγομεν, Θεσμοφορίων τὴν μέσην, ὅτι δίκην κεστρέων νηστεύομεν; Quum minus commode verba ista interpretatus esset Dalecampius, monuit CASAUBONUS: »Verte, *An & nos Nesteam, medium Thesmopho»riorum diem, celebramus, qui instar mugilum sic ieiunemus?* »*Thesmophoria* multi Graeciae populi agitabant, di»verso dierum numero: nam alibi fuit illud festum dierum »novem, alibi trium, alibi quatuor, ut scimus ex Hesy»chio, in Τρίτη Θεσμοφορίων. Athenis, ut videtur, *tres dies* »durabant Thesmophoria; non certe quatuor: nam e »quatuor diebus nullum proprie appellaveris *medium*, ut »facit Athenaeus hoc loco, & Aristophanes quoque in »Thesmophoriazusis. Eum diem praecipuâ castimoniâ co»lebant, & omnis cibi abstinentiâ, & Νηστείαν nomina»bant. Aristophanes, [Avib. 1519.] *ὥσπερ ἐν Θεσμοφο»ρίοις νηστεύομεν ἄνευ θυηλῶν.* « — Θεσμοφορίων recte scriptum in ms. *Ep.* Ex Aristophanis Thesmoph. 86. ubi *media Thesmophoriorum dies* eadem *tertia* dicitur, recte (ut videtur) collegit Küsterus in Notis ad Comici locum, *quinque dies* Athenis durasse festi illius celebritatem.

DIPHILI versus posterior, *κεστρεὺς ἂν εἴην &c.* cum a parte prioris, iam supra citatus legebatur, IV. 156. b.

Ὑπολαβὼν δὲ Μυρτίλος· Καὶ στῆτ' &c. »Sequitur ὑπο»λαβὼν δὲ Μυρτίλος, καὶ στῆτ' ἐφεξῆς κατὰ τὸν [perpe»ram κατὰ τὴν ed. Cas. 2. 3.] Θεοπόμπου Ἡδυχάρην, κε»στρέων νῆστις χορός. Melius alii libri ὦ στῆτ' ἐφ. Inte»ger versus est *THEOPOMPI*,

a ᾯ στῆτ' ἐφεξῆς κεστρέων νήστις χορός.

» Dalecampius ſcribit ἡδυχαρὴς, & iungit cum χορός: mu» taturus ſententiam, ſi veniſſet illi in mentem, editum » a Theopompo drama inſcriptum Ἡδυχάρης, cuius et» iam libro XV. [pag. 690. a.] facta mentio, & in Laër» tii Platone, [III. 26.] atque alibi, ut olim in Notis » Laërtianis obſervabamus. « Casaubonus. — Quinam ſint libri, in quibus ᾯ pro Καὶ ſcriptum, neſcio: neque eos ſi ſcirem, admodum in hoc probaturus eram. Καὶ cum edd. recte tenet ms. *A*. In *Epit.* autem deeſt totus locus. Θεόπομπος Ἡδυχάρει laudatur porro apud Harpocrat. in Καταχύσματα, & ab Ariſtophanis Interprete ad Plut. 768. Quibus in locis quum conſtanter in dativo caſu occurrat nomen Ἡδυχάρει, haud adparet, fuerit-ne nominativus Ἡδύχαρις, an Ἡδυχάρης, niſi hic in accuſativo Ἡδυχάρην legeretur. Sed videndum, ne per itaciſmum ita ſcripſerit librarius, cum Ἡδύχαριν debuiſſet, a recto caſu Ἡδύχαρις; quae forma nominis placuit Fabricio in Bibl. Graec. T. I. pag. 792. Iam quod ait poëta,

λαχάνοισιν, ὥσπερ χῆνες, ἐξενισμένοι:

id feſtive Deipnoſophiſta ad Cynicos transfert, quorum plerique ea aetate Pythagorico more vivere & ex illius philoſophi inſtituto maxime nonniſi oleribus ſe veſci ſimulabant. Quod autem *Ulpianum* idem Deipnoſophiſta *condiſcipulum* adpellat *Cynicorum*: id, ni fallor, eo ſpectat, quod *Stoicorum* diſciplinae addictus Ulpianus erat, quibus pleraque cum Cynicis communia erant.

καὶ ἀνελκυσθεὶς δὲ &c. » Obſervemus genus loquendi » plane poëticum. *Mugil*, ait, *animatâ eſcâ non veſcitur*: » καὶ ἀνελκυσθεὶς δὲ οὐ δελεάζεται οὔτε σαρκὶ, οὔτε ἄλλῳ » τινὶ ἐμψύχῳ: *extractus non ineſcatur neque carne neque ul*» *la re animata.* ἀνελκυσθεὶς οὐ δελεάζεται dixit, pro, οὐκ » ἀνελκύεται δελεασθεὶς: *non capitur allectus.* ἀνελκύεσθαι » piſcis dicitur, quando e *mari* captus *extrahitur & ſurſum* » *attollitur.* Infra hoc libro [p. 317. d.] ἀπὸ ποντὶ ἀνέλκει » ὅσους ἐθέλει πολύπους. « Casaubonus. — Grandioribus utique verbis loquentem Ulpianum ſuum inducit Athenaeus. Apud ipſum quidem Ariſtotelem, quem iſta tradere ait, (eodem loco, quo leguntur ea quae continuo deinde adferuntur, Hiſt. Anim. VIII. 2.) de abſtinentia mugilis a carnis eſu his verbis traditur: ὁ δὲ κέφαλος καὶ ὁ κεστρεὺς ὅλως μόνοι οὐ σαρκοφαγοῦσι. σημεῖον δέ· οὔτε

γὰρ ἐν τῇ κοιλίᾳ ποτ' ἔχοντες εἰλημμένοι εἰσὶ τοιοῦτον οὐδὲν, οὔτε δελέατι χρῶνται ζώων σαρξὶ πρὸς αὐτοὺς, ἀλλὰ μάζῃ.

Quae sequuntur verba, *φάσκων ὅτι καὶ μὴ νῆστις ὢν* b *φαῦλος ἐστίν*: non unam habent difficultatem; nam & de scriptura priorum verborum, & de notione vocabuli *φαῦλος* in diversa abierunt doctissimi viri. De quo dissidio consulendus GESNERUS pag. 561. & CAMUS in Notis ad Aristot. p. 527 sq. Nempe apud Aristotelem, lib. VIII. cap. 2. consentientibus scriptis libris sic legitur: *καὶ ὅταν* (*ὁ κεστρεὺς*, nam de eo agitur) *ᾖ μὴ νῆστις, φαῦλος. ὅταν δὲ φοβηθῇ, κρύπτει τὴν κεφαλὴν, ὡς ὅλον τὸ σῶμα κρύπτων.* Et vocabulum *φαῦλοι* quidem apud Aristotelem nonnulli interpretantur *viles*, nempe *viles in cibo*. Sic Gesnerus l. c. quemadmodum etiam interpretum disertissimus CAMUS accepisse videtur, cum philosophi verba Gallice sic reddidit: *Quand il n'est pas à jeun, il ne vaut rien.* Et apud Athenaeum perspicue sic reddidit DALECAMPIUS: *nisi ieiunus sit, vilem in cibo esse.* Neque aliter accepisse Casaubonum satis liquet ex eis, quae ab illo ad proxima Platonis Comici verba adnotata sunt. Denique in eamdem sententiam Villebrunius: *le muge est mauvais, lorsqu'il n'est pas à jeun.* Ac non sum quidem nescius, extremo capite eiusdem octavi libri Historiarum saepius occurrere idem vocab. *φαῦλος*, ubi perspicue de eo accipiendum videatur quod *vile in cibo* aut *parum suave ad nostrum palatum sit.* At in longiore capite e quo ducta sunt verba, de quibus nunc quaerimus, non modo nusquam ullum vestigium adparet unde intelligatur, de *bonitate aut vilitate cibi* in eis piscibus, de quibus agitur, cogitasse Philosophum: sed & hoc potissimum loco, si consideres continuo sequentia verba: *ὅταν δὲ φοβηθῇ, κρύπτει τὴν κεφαλήν*: cum caeteroquin omnia apte sint inter se connexa quae scripsit Aristoteles, vide quam mire, immo vero quam absurde ista continenter sic dicta sint: *Cestreus, nisi ieiunus sit, vilis cibus est: quando autem abscondit caput,* &c. Tam male cohaerentia scripsisse Aristotelem, aegre mihi persuadetur. At nimirum *φαῦλος* non in eam, quam statuunt isti, sententiam h. l. erat accipiendum: immo, ne altero quidem loco, quem modo commemoravi, (Hist. Anim. VIII. cap. extr.) proprie ac praecipue de *bonitate vel vilitate in cibo* agi, sed de ipsorum *piscium* aut aliorum

b animantium *bona valetudine aut infirmitate*, ex ipso capitis illius initio satis perspicue intelligitur. Pari igitur ratione rectissime (si quid video) *Theodorus* GAZA illud φαῦλος in eo loco, de quo quaerimus, interpretatus erat, *iners habetur*. Poterat & *debilis*, *infirmus*, *ignavus*, reddere. Sic in Euripidis Androm. 379. φαῦλός εἰμι, κ' οὐ σοφός: commode vertunt, *ignavus sum, non sapiens*. Sic apud Thucyd. φαῦλος passim ἀσθενὴς valet; itemque ἀγεννὴς & ἄνανδρος, ut docuit H. Steph. Thes. T. IV. pag. 49. d. Rursusque apud Euripidem Medea ait, Μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω. Eademque notione, *inertiae*, *imbecillitatis*, *ignaviae*, *tarditatis*, vocabulum illud praesertim Polybius frequentavit, de quo vide Lexicon nostrum Polybianum. Et sic quidem apte ista cohaerent: *Cestreus*, sive *mugil*, (qui aliâs τάχιστος, *velocissimus & agillimus est piscium*, ut ait idem Philosophus, Hist. Animal. IX. 37.) *nisi ieiunus sit, iners & debilis & ignavus est*: (quoniam scilicet *pasto valde extenditur venter*, ut proxime ante dixerat:) *ubi vero timet, caput occultat, quasi totum occultaret corpus*. Quo loco obiter moneamus, pro eo quod apud Athenaeum editum erat, ὡς τὸ πᾶν σῶμα κρύπτων, leviter mutatâ verborum serie codices nostros dedisse, ὡς τὸ πᾶν κρύπτων σῶμα. Iam vero quod ad priora spectat verba, notabile videri poterat, particulam negativam μὴ deesse & in principe editione Aldina Aristotelis, & apud Athenaeum non modo in editione Aldina & Basileensi, sed & in utroque nostro codice msto, etiamque (teste Villebrunio) in aliis msstis Parisiensibus. Sed, quam facile ante νῆστις intercidere μὴ potuerit, in oculos occurrit. Simul vero intelligitur, quo illa particula Athenaeo adseratur, non cum doctissimo CAMUS (in Notis ad Aristot. pag. 528.) invocari posse optimae editionis Casaubonianae, in qua expressa legatur μὴ particula, auctoritatem: nam nullius codicis Athenaei auctoritate nisus CASAUBONUS, pro eo quod in Athenaei codicibus legebatur, ὅτι καὶ νῆστις ὤν, suo arbitratu, ex Aristotelis editionibus Aldinâ posterioribus, ὅτι μὴ νῆστις ὢν in sua Athenaei editione ponendum curaverat; de ea mutatione aut de scripturâ codicum Athenaei ne admonere quidem Lectorem in Animadversionibus dignatus. In quo sicut obstinatum de ea mutatione silentium summi viri neutiquam possum probare, sic ipsum factum non pro-

bare non potui: nam & apud Athenaeum perinde ac apud b Aristotelem connexio & consecutio disputationis illam negativam particulam flagitabat, & apud Aristotelem eamdem particulam cum veteres interpretes, tum manuscripti codices, quotquot ad hunc diem collati sunt, agnoscunt. Apud Athenaeum vero equidem non tam καὶ particulam cum μὴ permutandam, quam, illâ servatâ, adiiciendum μὴ putavi. Observaverit diligens Athenaei lector, frequenter καὶ particulam in huiusmodi oratione adhibere illum consuevisse.

Ad proxime sequens *Platonis Comici* testimonium sic commentatus est Casaub. »In *Platonis* versu, de *mugilibus*,

» ἰχθῦς ἀσίτους καὶ τοὺς πονηροὺς ἤγέ μοι:

» scribendum est, ut sit & oratio Graeca, & sententia ve» ra, [mireris, non adiecisse, & versus legitimus.]

» ἰχθῦς ἀσίτους κ' οὐ πονηροὺς ἤγέ μοι.

» *Attulit mugiles impastos & non malos.* Probant, sic esse » scribendum, praecedentia non longe Aristotelis verba, » κεστρεὺς μὴ νῆστις ὢν φαῦλός ἐστιν.« — Casauboni rationem secutus est Villebrune. Dalecampius, vulgatum καὶ τοὺς πονηροὺς vel καὶ πονηροὺς tenens, in posteriori versu μοὶ in σοὶ mutandum censuerat, totam eclogam latine sic reddens:

» A. *Exeunti mihi occurrit piscator afferens cestreos.*

» B. *Ieiunos ille pisces & malos advexit tibi.* «

Mihi nec ista novatio necessaria visa erat, nec Casauboni probari ratio potuit. Quemadmodum pag. praec. f. πονήρου κεστρέως pro πονηροῦ scriptum oportuisse vidimus, sic & hic πονήρους, id est, *miseros*, cum Gesnero p. 562. pro πονηροὺς legendum non dubitavi. Atque ita negativâ particulâ a Casaubono commendatâ non erat opus: altera solum e duabus voculis, καὶ aut τοὺς, quo versui consuleretur, delenda fuit. Ex his autem non τοὺς, sed καὶ ex imperito scholio irrepsisse mihi visa erat, inserta ab eo qui vim illorum verborum,

ἰχθῦς ἀσίτους τοὺς πονήρους ἦγε μοί,

parum percepisset. Iam ipsum quidem πονήρους sic *penacute* expressum legitur etiam in ed. Cas. 1. sed casu id factum esse, non editoris consilio, ex ipsius Casauboni animadversione adparet. Vocabulum ἰχθῦς vero commodius fortasse ad praecedens κεστρέας referetur, *post* ἰχθῦς *reposito commate*, quod post κεστρέας cum Casaubo-

b no posuimus. In vett. quidem editt. & in libris msstis nec ante nec post illud verbum adest distinctionis signum.

Σὺ δέ μοι εἰπὲ, ὦ Θετταλὸν πάλαισμα Μυρτίλε. Dalecampius: *Tu vero id mihi dicito, o Thessale luctator*: adiectâ ad vocem *Thessale* notâ: » *Astute, callide*. Sic apud » Erasmum Adag. Θεσσαλὸν σόφισμα. « — Simili ratione Θετταλὸν πάλαισμα adpellatur *Myrtilus*, quâ Θετταλὸς σοφιστὴς dictus idem apud Nostrum lib. I. pag. 11. b. ubi vide notata. Denotat autem πάλαισμα non nude *luctationem*, sed eam *astutam*, *subdolam*. Hesychius: Πάλαισμα· κακοτεχνία. Suidas: Παλαίσμασιν· ἀντὶ τοῦ, στρατηγήμασι.

διότι οἱ ἰχθύες &c. Commodius videri debebat διὰ τί, quod erat editum; sed ferri etiam eâdem sententiâ potuit, restituique adeo a nobis auctori debuit διότι, quod dabat codex mstus uterque. CASAUBONI est ad hunc locum animadversio haec: » Myrtilo proponitur haec » quaestio, διὰ τί οἱ ἰχθύες ὑπὸ τῶν ποιητῶν ἔλλοπες » καλοῦνται; Poëtica vox est, ut hinc patet, ἔλλοψ, pro » *pisce*. Graeci poëtae usi saepe dictionibus non univer» sae Graeciae notis: sed alicui populo peculiaribus. Sic » Sophocles μύνδους pisces appellavit, quia Asiatici Grae» ci μύνδους, quasi μὴ αὐδῶντας, *mutos*, appellabant. « [vide Etymol. M. voce Μύνδος.] » Similiter Cretenses dixe» re *mutos*, ἔλλοπας; ceu ἐλλιπεῖς τὴν ὄπα, *voce cassos*. [Etymolog. M. in Ἔλλοψ. p. 331.] » Inde igitur poëtae » mutuati, ἔλλοπας *pisces* in genere appellarunt. At vul» go Graecis, & sapientibus etiam, ἔλλοψ proprium pi» scis genus est, ut in *anthia* dictum supra. « [vide p. 282. d. & pag. 300. e. & utrobique notata.] » De origine vo» cis ἔλλοψ multa antiqui Grammatici, quae otium ipso» rum maius quam acumen indicant. Neque item placet » quod & Plutarchus [Συμποσιακῶν lib. VIII. Probl. 8.] » & Athenaeus produnt, ab ἴλλεσθαι derivari. Nam » cum in derivationibus dictionum propria significatio spe» ctari fere soleat; nego ἴλλεσθαι esse εἴργεσθαι proprie, » ut Athenaeus scribit. βούλονται γὰρ, inquit, κατὰ τὴν » ἀναλογίαν ἰλλοπαί τινες εἶναι. « [Nempe perperam ἰλλοπαί τινες erat editum: recte vero ἰλλοπές τινες dedit uterque codex mstus.] » Ubi notabunt φιλόκαλοι » elegantiam Atticam in verbo βούλονται. Latine hoc imi» tari non licet: perinde enim est, ac si diceret simpliciter, » ἔλλοπες κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἰλλοπαί τινες εἰσί. Sic Pla-

„to & alii loqui amant, ut pridem obſervatum eruditis „viris; at interpretes hoc non ceperunt.“ — Ἔλλοπας ἰχθῦς, id eſt, *mutos piſces* cum alii poëtae dixerunt, tum Heſiodus in Scut. vs. 212. Vide Heſychii Interpretes voce Ἔλλοπες. Indeque etiam verbum ἐλλοπιεύειν, *piſcari*, formavit Theocritus, Id. I. 42. Ex eodem vero vocabulo decurtata videtur dictio ἐλλοὶ ἰχθῦς, qua & Sophocles uſus eſt, & ante eum Cyclicus poëta, ut docuit Noſter, pag. 277. c. d. Certe ſicut ἔλλοπες exponitur ἄφωνοι, ſic & ἐλλὸν Heſychius, inter alia, ἄφωνον interpretatur; & Scholiaſtes Barocc. apud Sophoclem, Ai. 1314. ἐλλοῖς ἰχθύσιν, pariter ἀφώνοις interpretatus eſt. Niſi forte ἔλλοψ ab ἐλλὸς fuerit derivandum; quod tamen nemini Grammaticorum dictum video. Caeterum quae derivatio vocabuli ἔλλοπες minime placuerat Caſaubono, eamdem unice probavit Euſtathius, ad Od. μ'. pag. 486, 8. διὸ καὶ ἔλλοψ ἐῤῥέθη ὁ ἰχθὺς, διὰ τὸ ἴλλεσθαι (ὅπερ ἐστὶν ἐκβάλλεσθαι, ἐκκλείεσθαι, στερεῖσθαι) ὀπός. Sed cum Etymologo, cuius interpretatio paullo ante adlata eſt, facit Heſychius: Ἔλλοπες· ἐλλείποντες τῆς ὀπὸς, τουτέστι, ἄφθογγοι, ἄφωνοι. Quod de vi & uſu verbi βούλομαι breviter adnotavit Caſaubonus; de eo verbo continuo deinde nonnihil monebimus.

Καὶ γὰρ τοῦτ' ἀγνοεῖς, ἔλλοψ τίς ὤν. Poterat intelligi c idem *Myrtilus* haec dicere, qui proxime praecedentia. Sed quae ſequuntur verba, quibus longe diverſa eſſe adfirmatur vocabuli ἔλλοψ origo ab ea, quam tradiderat Myrtilus, iſta (inquam) verba iam non videntur poſſe eiusdem eſſe Myrtili. Quare, quo apta ſuis partibus eſſet disputatio, ſupplenda h. l. ea verba ſuſpicatus eram, quae in ſcholio ſub contextu adpoſui; quibus ſignificaretur, *Ulpianum haec Myrtilo repoſuiſſe*. Sin Ulpiani partes dicendi ab iſtis verbis incipere volueris, Ἐγὼ δὲ &c. non magnopere repugno. Ita ſcriptum oportuerit, Ἐγὼ δὲ, ἔφη ὁ Οὐλπιανὸς, κατὰ τὸν &c. aut, Καὶ ὁ Οὐλπιανός· Ἐγὼ δὲ &c. Sic locum hunc accepiſſe Caſaubonum, e proxime ſequente Animadverſione eius intelligitur. Sed rectiſſime fortaſſe fecerimus, ſi ſtatuerimus, nihil hic deeſſe, totamque orationem *eiusdem eſſe Myrtili*: qui, poſtquam iſtam protulit vocabuli ἔλλοπες derivationem, a multis vulgo receptam, aliam deinde proponit, quam ſibi magis probari ſignificat. Ac, pro hâc, quam

dico, sententiâ, mallet quidem fortasse aliquis in superioribus verbis ita legi, βούλονται γὰρ κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἴλλοπάς τινας εἶναι: *volunt enim*, (nempe volunt vulgo nonnulli) *ἔλλοπας dictos esse quasi ἴλλοπας*. At usum verbi βούλομαι si diligentius expendamus, eamdem fere vim reperiemus Graecis verbis, qualia ex librorum praescripto edidimus, inesse. Nam sic loquuntur Graeci, τοῦτο βούλεται εἶναι τοιοῦτο, *hoc intelligitur esse tale*, vel, *volunt hoc esse tale*. Quam locutionem exemplis nonnullis illustravit Hemsterhus. ad Luciani Prometh. c. 2. & ante eum Luisianus, Parergor. lib. III. c. 4. in Gruteri Thes. Crit. T. III. pag. 482. Aliaque commoda exempla nonnulla, praeeunte Budaeo, collegerat H. Stephanus, Thes. T. I. pag. 765 extr. Simili quadam ratione apud Lucian. in Hermotimo, c. 15. scribitur: Οὐ συνίημι ὅ τι σοι τοῦτο βούλεται: *non percipio quid hoc tibi velit*, id est, *quid tu velis his verbis, quo pacto tu hoc intelligas*. Ac possis hoc loco, in quo versamur, ad verbum βούλονται subintelligere pronomen personale τινὲς, sed nullo etiam incommodo omitti illud poterat. Denique potest etiam particula ἤτοι, a qua incipit illa phrasis, per *sive* exponi: ut hoc dicat Myrtilus, *Dicuntur pisces* ἔλλοπες, *sive eo quod sint muti*: tum vero, loco alterius particulae ἤ, quae isti respondere debebat, ait deinde, ἐγὼ δὲ, id est, *ego vero illam rationem non probo, sed contra existimo* &c.

Sed iam verba ipsa quae proxime sequuntur, videamus; in quibus interpretandis (quod etiam monuit *Casaubonus*) longissime a veritatis vicinia Dalecampius aberraverat. Ἐγὼ δὲ, κατὰ τὸν σοφὸν Ἐπίχαρμον, μηδὲν ἀποκριναμένου τοῦ κυνός·

Τὰ πρὸ τοῦ δύ' ἄνδρες ἔλεγον, εἷς ἐγὼν ἀποχρέω.

»Propositae quaestioni ab Ulpiano respondit quidem Myr»tilus aliquid, sed Cynicus nihil. Hos igitur suo more »vexans Ulpianus: *Ego*, ait, *quando Cynicus hic tacet, ut »dixit sapientissimus Epicharmus, ad ea quae soliti ante duo »homines dicere, unus sufficiam*. Epicharmi verba proverbii »locum obtinent; cui erit tum locus, quando unus ali»quis duorum partes sustinet: ut cum idem sibi respon»det qui interrogaverat. Ita hic accipitur: ita prorsus & »libro VIII. [p. 362. e.] ubi cum Myrtilus Ulpiano quae»stionem proposuisset, neque ille responderet: Ἐπεὶ δὲ »σιγᾷς, inquit Myrtilus, ἐγὼ ἐρῶ. κατὰ γὰρ τὸν Συρα-

» κούριον ποιητὴν, τὰ πρὸ τοῦ δύο ἄνδρες ἔλεγον, εἷς ἐγὼν
» ἀποχρέω. Caeterum verbum ἀποχρέω, nisi illud Dorum
» dialecto ascribamus, contra Hellenismum videtur usur-
» patum pro *sufficio*. In scriptis libris quos vidimus, scri-
» pturae compendio eodem usi librarii, cum hîc tum libro
» octavo, divinandum nobis reliquerunt, ἀπόχρεως ne,
» an ἀποχρέων scriptum voluerint. Esset autem ἀπόχρεως,
» ut ἀξιόχρεως. « CASAUBONUS. — ἀπόχρεω antepenacute editum erat in ed. Ven. Bas. & Cas. 1. a qua scriptura nullus quidem (nec hîc, nec pag. 362.) dissensus e ms. *A*. enotatus est: sed ἀποχρέω perspicue in ms. *Ep*. scriptum, quemadmodum hoc loco in ed. Cas. 2. & 3. Sicut autem ἀπόχρη, *satis est*, *sufficit*, significat: sic percommode ἀποχράω (ionice, ac fortasse etiam dorice, ἀποχρέω) *sufficio* significaverit. Erant autem utroque loco poëtae verba ita in editis libris continuo tenore cum reliquis scripta, quasi non adpareret quonam metro fuerint adstricta: sed, esse perfectum versum trochaicum, perspecte monuit MURETUS, Var. Lect. lib. XIX. c. 3. Praeterea cum apud Nostrum VIII. 362. pro εἷς ἐγὼν perperam εἰσαγὼν esset editum; inde GROTIUS in Excerpt. p. 480. talem versum constituit:

Τὰ πρὸ τοῦ δύ' ἄνδρες ἔλεγον, εἰς ἀγῶν' ἀπόχρεω.

Quem latine sic vertit:

Ante hunc dicta quae duobus, ad certamen sunt satis.

Sed, quod iam monuerat idem MURETUS l. c. εἷς ἐγὼν corrigendum, id non modo h. l. libri omnes dabant, sed & altero loco recte Casaubonus ex msstis restituit. Pro δύ' ἄνδρες, perperam h. l. in ed. Ven. & Bas. est δ' ἄνδρες: quod correxit Casaub. praeeuntibus item msstis. Caeterum non tam eo respectu adferri cum hîc, tum altero loco, istud Epicharmi verbum videtur, quasi *idem vir* hactenus *duorum vice fungatur*, ut *sibi ipse ad propositam quaestionem respondeat*: quam, quod *unus dicat contra duorum consentientem sententiam*, aut quod *unus exponere & docere se posse profiteatur id quod duo alii se ignorare professi essent*. Sic quidem hoc loco, si *Ulpiano* verba ista cum Casaubono tribuas, non tam dixerit ille, *responsurum se ipsum sibi*, adeoque simul & interrogantis & respondentis vice functurum; quam hoc dixerit, *se unum contra duos verba facturum*, nempe contra Myrtilum, & contra Cynicum, qui tacendo significasset se Myrtilo adsentiri. Sin Myrtili esse haec

verba statuas, rursus ille dixerit, *se unum contra duos caussam acturum*, contra Ulpianum eique tacendo adsentientem Cynicum, qui ambo primum ignorassent quid ad quaestionem propositam esset respondendum, deinde vero se adsentiri significassent priori interpretationi a Myrtilo prolatae; quam sibi ipsi non probari nunc idem Myrtilus profitetur.

καὶ φημί· ἔλλοπες, διὰ τὸ εἶναι λεπιδωτοί. In ed. Ven. & Bas. sine ulla lacunae nota sic scribitur: καὶ φημὶ ἄλοπες διὰ τὸ εἶναι λεπιδωτοί. Eodem modo in ms. *A*. In ms. *Ep*. vero, καὶ φημὶ, λέοπες, διὰ τὸ εἶναι &c. In editione Casauboni vero in hunc modum: καὶ φημὴ † ἄλοπες διὰ τὸ εἶναι λεπιδωτοί. Ubi φημὴ quidem pro φημὶ nonnisi operarum errori deberi intelligo, qui correctus in ed. 2. & 3. Tum vero est ad illa verba animadversio Casauboni haec: »Recte laceri codicis nota est apposi»ta: desunt enim quaedam. Sed non est difficilis divina»tio, ita scripsisse Athenaeum: καὶ φημὶ ὅτι λέγονται »ἔλλοπες διὰ τὸ εἶναι λεπιδωτοί. *Aio*, inquit, *pisces »dici* ἔλλοπας, *quia sunt squamosi*. λεπὶς & λοπὶς *squama* »dicitur. Inde pars veterum derivavit nomen ἔλλοψ, ut »refert vetus Theocriti interpres, [ad Idyll. I. 42.] & »Etymologus, in voce Μώλωψ: ubi scribe, οὐκ ἀπὸ τοῦ »ὄπα οὐκ ἔχειν: non, ut editum est, ὄπα ἔχειν. Refellit »placitam vulgo notationem nominis huius a *vocis defectu*. »Nemo autem dixit unquam, dictos pisces ἔλλοπας ex eo »quod vocem haberent, sed contra ex eo quod non ha»berent.« — Nullum in veteribus libris lacunae signum esse, diximus. Nec, ubi inserenda verba καὶ λέγονται Casaubonus censuit, deerat ibi quidquam. Subintelligenda ista verba erant, non adiicienda: sic enim abrupte loquuntur haud raro Grammatici. Recte autem pro mendoso ἄλοπες aut λέοπες, ἔλλοπες corrigendum monuit vir doctus. Sed ipsa ista nova vocabuli derivatio atque etiam interpretatio, quae superiori opponitur, nimis brevibus verbis expedita hic esse videri potest. Itaque post ἔλλοπες suspicari licet intercidisse fortasse verba ὡς ἐν λεπίσιν ὄντες, aut aliud nescio quid, quod isti varietati scripturae, quae in vetustis libris hic obtinet, originem dederit: sed nihil utique temere novandum. Paulo quidem uberius Theocriti vetus interpres l. c. Ἔλλοπες γὰρ οἱ ἰχθύες, παρὰ τὸ ἐν λεπίσιν εἶναι, ἢ παρὰ τὸ λεπιδωτὸν τῶν ἰχθύων. Obscu-

rius vero Etymologus in voce Μάλαψ: cuius in verbis gravius ulcus latere videtur.

διὰ τί οἱ Πυθαγορικοὶ τῶν μὲν ἄλλων ἐμψύχων μετρίως ἅπτονται &c. » Quaestio de *Pythagoricorum abstinentia ab esu* » *piscium* tractatur a Plutarcho, Sympos. libro octavo, pro- » blemate octavo: ubi prope eadem verba invenies, si con- » ferendi laborem non detrectaveris. « CASAUBONUS.

Ἐπεὶ οὖν καὶ ὑμεῖς, ὦ Μελαττ. Vox ὑμεῖς perperam omissa in ed. Ven. & Bas. Ἐπεὶ οὖν ὑμεῖς (absque καὶ) habet ed. Cas. Recte utramque vocem simul agnoscit codex mstus uterque. *Mox*, particulam μὲν post ὑμεῖς, quam omisit Casaubonus cum Epitoma, adiectam dedit ms. *A*. cum ed. Ven. & Bas. Quod deinde scribitur ἄλλους ἰχθυολογήσομεν, id cum editis agnoscit ms. *A*. Et poterat quidem commodius videri adverbium ἄλλως, quod habet Epitoma: sed potuit etiam consulto adiectivum ἄλλους ponere auctor, quasi dixisset ἄλλους ἰχθῦς καταλέξομεν. Caeterum amat noster Deipnosophista verba ad istam formam festivo quodam modo composita: sic συκολογεῖν, κυνολογεῖν, οἰνολογεῖν. Vide Animadv. ad I. 23. a. & Supplem. Notar. ad lib. II. 40. f. T. I. Animadv. pag. 504.

AD CAP. LXXXI.

Κορακῖνος. » Niger color pisci huic nomen peperit. Op- » pianus: κορακῖνον ἐπώνυμον αἴθοπι χροιῇ. [conf. notata » ad pag. 304. c.] Atque hoc Graecum nomen est piscis » qui aliter vocabulo Pontico appellatur *saperda*. Apud » Hesychium in Σαπέρδης scribe, ἄλλοι ὑπὸ Ποντικῶν τὸν » κορακῖνον ἰχθῦν: non καρκῖνον. Propriam accolarum Pon- » ti dictionem vult esse τὴν *saperda*. Persius: [V. 134.] » *saperdas advehe Ponto*. Eadem verba similiter corrupta in » Etymologico. Sed *coracinum* a *saperda* facit diversum A- » thenaeus, scribens mox, [lit. f.] πλατίστακος καλεῖται » ὁ σαπέρδης, καθάπερ ὁ κορακῖνος. Libro tertio [p. 118. » c.] ex Dorione *platistacus* diversi piscis a coracino aut » saperda nomen erat. Hesychius refert inter obscoenas » voces: deinde addit, etiam *piscem quendam* sic nominari. « CASAUBONUS. — Aliam derivationem vocabuli κορακῖνος tradit Auctor noster, pag. 309. a.

Οἱ μὲν θαλάττιοι. *Marinos* coracinos distinguit a fluviatilibus, de quibus pag. 309. a. & III. 121. b. c.

1 εὐχυλίᾳ γε μέσοι. γε (non τε, quod exspectasset fortasse aliquis) tenent mssti cum editis.

Ἀριστοτέλης δ' ἐν πέμπτῳ Ζώων Μορίων. Pro ista msstorum & editionis Venetae scriptura quum rursus (ut alibi) editor Basileensis ἐν πέμπτῳ Ζώων Ἱστορίας posuisses, tenuit hoc quidem in sua editione CASAUBONUS, sed in Animadv. monuit: »Testificor adhuc, ubi editum est »etiam in nupera editione [sic suam ipsius adpellat Ca»saub.] Ἀριστ. ἐν πέμπτῳ Ζώων Ἱστορίας, constare sibi »antiqua exemplaria, & scribere ἐν πέμπτῳ Ζώων Μορίων. »Locus est capite x. libri quinti Historiarum.« — Vide ad II. 63. b. & ad VII. 286. c. Animadv. T. IV. p. 117 sqq.

Quod edidimus, οὐχ ἥκιστα δὲ κορακίνῳ, id sic ex ed. Bas. & Cas. tenuimus. *Deest* quidem in ed. Ven. & in utroque nostro codice mero *negativa particula* οὐχ: sed recte ab editore Basil. ex Aristotele adiecta illa nobis hoc loco visa erat.

e In *NUMENII* versu, verbum ἕλκοιτο ita usurpatum ut ἀνέλκειν supra, lit. a. & pag. 317. d.

Μή ποτε οὖν καὶ οἱ παρ' Ἐπιχάρμῳ &c. *An igitur* (ait) *& qui apud Epicharmum in Musis nominantur aeoliae, coracini sunt?* Deinde subiicit: *At in Hebes Nuptiis aeolias etiam ut diversas a coracinis commemorat.* Fuisse *Musas EPICHARMI*, διασκευὴν illius fabulae quae *Hebes Nuptiae* inscripta erat, docuerat Noster III. 110. b. Itaque multa inter se communia habere debuerunt istae fabulae, sed in pluribus etiam inter se differre. At, si verum est, quod in Animadv. ad pag. 304. e. probabile nobis visum erat, etiam in *Musis* nominatim *coracinos* commemoraverat poëta; sed non eo versu qui proxime praecedebat istum, qui ex *Musis* hic citatur, in quo αἰολίαι nominantur. Duorum versuum ex *Hebes Nuptiis* citatorum prior ille,

[Ἦς] μύες, ἀλφησταί τε, κορακῖνοί τε χορμοειδέες,

iam supra ab auctore nostro citatus est, pag. 282. a. ubi quidem cum in Graecis verbis, tum in latina interpretatione nonnihil secus, atque factum velim, a me positum video. Primum enim, cum ibi omissâ vulgo τε voculâ claudicaret versus, atque etiam ad ipsam sententiam desideraretur coniunctiva particula, καὶ κορακῖνοι scribendum suspicatus eram; attamen eamdem voculam καὶ, utpote ex coniecturâ adiectam uncis inclusi. Sed, quum & hic, & pag. 304. e. (ubi pars eiusdem versus occurrebat, τε

post *κορακῖνοι* habeant libri omnes; ibi quoque, abiectâ *καὶ* particulâ, *κορακῖνοί τε* scriptum velim. Tum vero initio versus, quum ibi sic vulgo scriptum esset, *Μύες, ἀλφησταί τε* &c. videns a duabus brevibus syllabis initium fieri trochaici versus non posse; recordatusque, non modo *μύες* penultima *brevi*, sed & *μῦες* penultima *producta* saepe scriptum apud varios auctores reperiri; in isto quoque Epicharmi versu *Μῦες* penultimâ circumflexâ scribendum censueram. Sed exinde observavi, constanter correptâ uti poëtas penultimâ in illo vocabulo. Sic quidem Oppianus, ubi de *mitulo* vel *musculo conchylio* agitur, Halieut. I. 316.

Κήρυκές τε, μύες τε, —

Sic rursus idem, de *mure pisce*, I. 175.

κωβιοί. ἐν δὲ μυῶν χαλεπὸν γένος, οἵ περὶ πάντων
θαρσαλέοι νεπόδων καὶ τ' ἀνδράσιν ἀντιφέρονται.

Sic Numenius, de eodem *mure pisce*, apud Nostrum VII. 304. e.

ἢ μύας, ἢ ἵππους ἠὲ γλαύκην κορύδυλιν.

Habes etiam in Epicharmi versu apud Nostrum III. 85. e. ubi de *mitulis* agitur, vocem penacute scriptam,

μύας, ἀναρίτας τε, κάρυκάς τε, καὶ σκιφύδρια:

ubi quidem quantitatem syllabae *μυ* ex metro haud ita tuto cognoscas: nam quum iam saepius observarimus, in imparibus trochaici versus sedibus dactylum pedem non respui ab Epicharmo; possit syllaba longa esse, si primum pedem dactylum statueris; sed brevis fuerit, si tribrachyn. Sed & ibi quidem (quemadmodum pag. 282. a.) *scriptura* librorum *penacuta* pariter, ut apud alios poëtas, *penultimam brevem* indicabat. Itaque in eo de quo quaerimus versu tenenda scriptura *μύες* erat; simul vero intelligi debebat, deesse primam versus syllabam. Ea syllaba, quum nihil ad rem pertineret, de qua quaerebat Athenaeus, poterat ab ipso omitti: sed suspicari nobis licuit, fuisse eam syllabam verbum *ἦν* vel *ἦς*, a qua incipiunt plures Epicharmi versus ex eadem fabula ducti. Itaque, quoniam apud Athenaeum non modo, quid ipse scripserit, quaerere iuvat, sed & quid probabile sit scriptum fuisse ab iis auctoribus, quorum testimonium ille invocat; initio versus Epicharmei vocem istam *ἦν* vel *ἦς* adiiciendam putavi, adiecique hoc loco; sed eam, ut par erat, uncis inclusam, quippe nonnisi ex coniectura adiectam. Iam eo-

dem quidem hoc loco non μύες, sed contractâ formâ μῦς vulgo scribebatur. (sic certe in editis; nec diversa scriptura ex ms. *A.* adnotata: in ms. *Ep.* vero desunt priora huius versus verba.) Sed ab ista voce non magis quam a μύες incipere ille versus apud poëtam potuerat: praeposito autem verbo ἦν vel ἦς, proditurus erat pes spondeus, initio trochaici versus non ferendus; dactylum vero, ἦς μύες, in ea regione ferebat Epicharmi usus. Fuit autem vocabulum μύες non *musculi* interpretandum, ut pag. 282. a. fecimus Dalecampio praeeunte; sed *mures*; nempe *mures pisces*, de quibus Numenius dixit pag. 304. e. & Oppianus loco paulo ante citato; de quibus etiam nescio quam recte Casaubonus accepit Alexidis verba apud Nostrum, III. 117. f. Sed de eodem pisce nonnihil praeterea in fine huius libri ad pag. 330. a. monenda erunt: hoc loco illud adhuc notamus, apud Plinium quidem libr. IX extr. & XI. sect. 63. *musculum marinum* latine nominari piscem, qui Aristoteli μῦς; sed quoniam duos diversissimi generis pisces confudit Romanus scriptor, isto nomine abstinendum putavi. In fine eiusdem versus, de quo iam pridem quaerimus, pro κοροειδέες, quod h. l. veteres libri reclamante metro dabant, κοριοειδέες ex probatiore scriptura, quam optimus codex *A.* p. 282. a. dederat, restitui: nam quod κηριοειδέες hic habent ed. Bas. & Cas. id ex vitiosa scriptura, quam ibi editio Ven. habebat, temere huc traductum. Pro eadem quidem voce alibi κορακοειδέες dixisse eumdem Epicharmum vidimus pag. 304. e. Posteriorem poëtae huius versum, αἰολίαι, πλῶτές τε &c. cui hic deest pars postrema, integrum adpositum vidimus pag. 307. c. deficiente tamen ibi vulgo τε particula post πλῶτες, quae hic utrobique (tam ubi ex *Musis*, quam ubi ex *Hebes Nuptiis* citantur ista verba) adiecta est. Denique idem versus iterum integer repetitur pag. 322. f.

Εὐθύδημος — — τὸν κορακῖνόν φησιν ὑπὸ πολλῶν σαπέρδην προσαγορεύεσθαι. Id ipsum iam supra ex Dorione adnotaverat Deipnosophista, III. 118. b. Confer quae ad ipsum huius capitis initium notavit Casaubonus.

f Φιλότιμος ἐν τῷ Ὀψαρτυτικῷ. Quemadmodum hic, sic & alibi constanter, Φυλότιμος scribi nomen huius auctoris in veteribus libris, monuimus ad III. 81. a. Hic quidem Φιλότιμος habet ed. Ven. ut posteriores editiones;

in *Epit.* vero desideratur hoc loco *Philotimi* mentio: sed alibi etiam editio Ven. & codex *Ep.* in scripturam Φιλότιμος consentiunt. Quare teneri ea utique aut restitui a nobis debuerat, nisi analogiae prorsus videretur contraria.

ὅτι δὲ καὶ πλατίστακος καλεῖται ὁ σαπέρδης. Recte πλατίστακος edidit Casaubonus, ut scribitur in *Epit.* & apud Hesychium hac voce. Poterat quidem fortasse & πλατισταχὸς acute scribi, ut III. 118. c. Sic vero etiam (*acute*, πλατισταχὸς) scribere debuerat, ut videtur, calligraphus codicis *A.* qui vitiose quidem πλατιστατικὸς posuit; quod inde tenuere ed. Ven. & *Bas.* Qui piscis p. 118. c. πλατισταχὸς vocatur, eum diversi generis a coracino esse, dicebat Casaubonus in Adnot. ad huius capitis initium: attamen si locum istum diligentius inspexeris, contuderisque cum p. 121. c. & cum hoc loco; probabile videbitur, si minus eiusdem, certe vicini generis esse. Confer Gesner. pag. 618. ubi de *myllo* pisce. Caeterum a *latitudine* πλατίστακον dictum fuisse coracinum probabile fit: & est certe ex latorum piscium familia.

'Αριστοφάνης δ' ἐν Τελμισσεῦσι. » *ARISTOPHANIS Telmissenses* laudantur Polluci libro X. cap. XX. & cap. XXIII. » & Harpocrationi in Σεσύα. « CASAUBONUS.

PHERECRATIS verba ex *Oblivioso*,

Τοῖς σοῖσι σιτὸν κορακινιδίοις καὶ μαινιδίοις:

sunt pars versus anapaestici tetrametri, cui desunt duo posteriores pedes. Similem versum Anaxandridae integrum vidimus III. 105. f.

Καὶ συμπαίζει καριδαρίοις μετὰ περδικίων καὶ δρατ-
τιδίων:

qui ipse versus hoc libro pag. 329. e. ita repetitur, ut κορακινιδίοις pro καριδαρίοις scribatur.

Οἱ δὲ Νειλῶται κορακῖνοι. De *Niloticis coracinis* supra dixerat Deipnosophista, III. 118. b. c.

'Ωνομάσθησαν δὲ διὰ τὸ συνεχῶς τὰς κόρας κινεῖν. Conf. supra p. 287. b. ibique notata: item, quae notavimus ad p. 324. e.

καλοῦσι δ' αὐτοὺς οἱ 'Αλεξανδρεῖς πλάτακας, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος. » Novo genere dicendi usus est Naucrati» ta philologus, cum subiicit, καλοῦσι δ' αὐτοὺς -- ἀπὸ τοῦ » περιέχοντος. Quid adpellent Graeci scriptores τὸν περιέ» χοντα [vel τὸ περιέχον: conf. Lexic. Polyb.] vulgus etiam novit: *aërem* nempe, res omnes *ambientem* ac capien-

»tem. Hic ipsam *corporis figuram* ita nominat: nam sen»sus est, πλάτακα piscem hunc nominari, *quoniam la»tum spatium occupet in circumfuso aëre;* quod consequens »est *rei latae atque amplae*. Seneca, in quinto Naturalium, »τὸν περιέχοντα vertit, *hoc quo circumdati sumus spatium.*« Casaubonus. — In eamdem fere sententiam vocabulum istud interpretatus erat Dalecampius, *ob rotundam & latam figuram qua ambiuntur:* quem secutus est Villebrune, sic reddens, *vû le contour de leur forme*. Quod quidem si dicere voluisset Athenaeus, novo utique & insolito more dicturus erat. Nec vero minus nove dicturus erat, si ἀπὸ τοῦ περιέχοντος pro eo dixisset, quod aliàs Graeci κατ' ἐξοχὴν dicunt, id est, *per excellentiam;* quod Gesnerus statuerat pag. 296. Mihi ista verba ἀπὸ τοῦ περιέχοντος plane id significare visa sunt, quod in latina versione posui, *nomine a toto genere petito:* nempe *Alexandrini nomen* πλάταξ, quod *generale* est, & de *toto genere latorum piscium* intelligendum videri poterat, *sigillatim coracino tribuebant;* tamquam huic proprium. Sic τὸ περιέχον apud Aristotelem, Metaphys. V. 26. idem valet ac τὸ καθόλου & ὅλον τὸ γένος: quia scilicet (ut Porphyrius ait, Isag. c. 2.) τὸ γένος δοκεῖ περιέχειν πᾶν τὸ ὑφ' αὐτῷ. Pariter apud eumdem Aristotelem, Rhetor. III. 5. ubi ait, *ad emendatam locutionem pertinere* τὸ τοῖς ἰδίοις ὀνόμασι λέγειν, καὶ μὴ τοῖς περιέχουσι, minus recte (si quid video) & prorsus contra sermonis usum, interpretes τοῖς περιέχουσι intelligunt *circumlocutionibus, circumscriptionibus:* cum ὀνόματα περιέχοντα dixerit Philosophus *nomina generalia*, generalem quamdam rei notionem exprimentia; quibus opponit τὰ ἴδια, *propria nomina*, id est, magis definita atque determinata, quibus ex usu sermonis ea res de qua agitur ab omnibus aliis distingui solet. Sic & saepe alibi apud Philosophum (veluti Topicor. IV. 1.) distinguuntur & opponuntur inter se τὸ γένος & τὸ ἴδιον. Itaque eo loco, quem e Rhet. III. 5. citavimus, mox deinde ait, vitioso illo dicendi genere consulto uti solere vates; quoniam non tam facile erroris convinci se posse intelligunt, si διὰ γενῶν λέγουσι, id est, *si verbis utuntur generalioribus*. Eodemque modo apud nostrum Deipnosophistam, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος intelligi poterit ἀπὸ τοῦ περιέχοντος ὀνόματος, a *nomine generali*. Denique eumdem usum illius vocabuli haud obscure Hesychius declaravit, ubi Περιεκτικὸν inter-

pretatur τὸ περιέχον, ἤτοι γενικόν: & Περιεκτικώτερον, γενικώτερον. Et Lexicon mstum a Bielio in Notis ad Hesychium citatum: Περιεκτικόν. γενικόν, τὸ καθόλου, πάντα περιλαμβάνον, ἢ περιέχον.

AD CAP. LXXXII.

Κυπρῖνος. *Cyprinus*, notum nomen piscis eius, quem *carpionem* vel *carpam* hodie vulgo vocamus. Qui scripturam Κυπριανὸς primus huc invexit librarius, is Doctoris ecclesiastici nomen, quod ipsi familiarius erat, cum piscis nomine confuderat. Mendosum illud Κυπριανὸς & deinde κυπριανὸν quum tenuisset CASAUBONUS, monuit dein in Animadversionibus: »Scripta lectio, Κύπρινος »aut Κυπρῖνος: ut apud omnes auctores alios.« — Nempe perinde & κυπρῖνος & κύπρινος (penultimâ tamen semper productâ) scribitur apud alios: apud Nostrum vero hîc Κυπρῖνος & dein κυπρῖνον dedit ms. *Epit.*

Τῶν σαρκοφάγων καὶ οὗτος, ὡς Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ, καὶ συναγελαστικῶν. τὴν δὲ γλῶτταν οὐχ ὑπὸ τῷ στόματι, ἀλλ' ὑπὸ τὸ στόμα κέκτηται. »Plane γριφῶδες »videtur, quod de *cyprini lingua* scribitur hîc, τὴν δὲ γλῶτταν οὐχ ὑπὸ τῷ στόματι, ἀλλ' ὑπὸ τὸ στόμα κέκτηται. »Si de sententia ex Aristotele non constaret, nemo ista »quid sibi velint facile divinaret. Antiquissimae membra»nae nihil variant. In Epitoma sic, οὐχ ὑπὸ στόματος, »ἀλλ' ὑπὸ τὸ στόμα κεκτ. quae non displicet lectio. Est »autem, *linguam* ὑπὸ στόματος κεκτῆσθαι, quod clarius »poterat dici, *habere linguam in ore solutam*: λελυμένην ἐν»τὸς στόματος. Sed Athenaeus στόμα improprie appellat »*superiorem oris partem, palatum*, cui lingua subiacet. Sic, »ὑπὸ τὸ στόμα *linguam* κεκτῆσθαι, pro δεδεμένην ὑπὸ τὸ »στόμα, *linguam habere ad palatum affixam.* Utrumque par»ticipium est apud Aristotelem; qui inter alias linguae »differentias hanc quoque ponit libro I. Historiar. [cap. »XI sub fin.] & libro etiam IV. [cap. 8.] piscibus qui»busdam [immo vero, non *quibusdam*, sed *omnibus*] tri»buit linguam ὀστώδη καὶ οὐκ ἀπολελυμένην.« [Similiter lib. II. cap. 10. Ὅλως μὲν γὰρ οἱ ἰχθύες ἀκανθώδη καὶ οὐκ ἀπολελυμένην ἔχουσι τὴν γλῶτταν.] »Athenaeus hoc di»xit, *habere linguam* ὑπὸ στόμα, obscure nimis: qui tamen »videtur philosophi verbis ita locutus, ex aliis libris quam

» quos habemus hodie, ex quibus multa noster multis lo-» cis. Libro autem quarto Historiarum [cap. 8.] *de cyprini lingua* haec habentur, ἀλλ' ἐνίοις τῶν ἰχθύων ὁ οὐρανὸς ἐστι σαρκώδης· οἷον τῶν ποταμίων τοῖς κυπρίνοις. « CASAUBONUS.

Nusquam, quod sciam, in scriptis Aristotelis hodie exstantibus, *cyprinus* vel in *carnivoris* piscibus, vel in *gregalibus* numeratur. Sed videtur hoc in alio opere, DE PISCIBUS, legisse Athenaeus; & utrumque verum est, & *gregatim vivere cyprinum*, & *carne vesci*. Nam, *carnivorum* esse, immerito negavit RONDELET apud Gesner. pag. 310 extr. nonnisi herbis, muco & luto vesci contendens. Nostrates quidem piscarii carpas in piscariis frequenter pisciculorum quodam genere, quod ingenti copia apud nos capitur, nutrire saginareque consueverunt: quo pabulo utens hic piscis ad eximiam molem excrescit. Ex eodem deperdito libro ductum est id quod de *lingua cyprini* subiicit auctor: quod quidem quo pacto vel ipse Philosophus, vel noster Philologus Deipnosophista dixerit, haud sane facilem habet explicationem. Qualia nunc quidem leguntur verba, vix ullam interpretationem admittere videntur. Quod in codice Hoescheliano Epitomae Casaubonus, pro ὑπὸ τῷ στόματι, reperisse se ὑπὸ στόματος testificatur; id nec quid nos iuvet video, & in vulgatam scripturam ὑπὸ τῷ στόματι cum editis & ms. *A.* sine ulla varietate consentit praestantissimus alioqui noster codex *Epit.* Istud quidem, ἀλλ' ὑπὸ τὸ στόμα, haud dubie id significare videtur quod in versione posui, *sed post os*, vel *pone os*; id est, *in ima & postrema oris parte*, aut *ea parte ubi desinit os*. Quod ipsum in Hist. Anim. II. 10. ita tradidit Philosophus, ut, postquam dixisset, ὅλως οἱ ἰχθύες ἀκανθώδη καὶ οὐκ ἀπολελυμένην ἔχουσι τὴν γλῶτταν, subiiceret, ἔνιοι δὲ πάμπαν λεῖον καὶ ἀδιάρθρωτον τὸν τόπον, μὴ ἐγκλίνοντι σφόδρα τὸ χεῖλος. Quae verba vere (ut mihi videtur) & luculenter Theod. Gaza sic latine convertit: *Cum enim pisces omninò spineam nec absolutam continent linguam, tum vel maxime nonnulli adeo laevem indiscretumque eum ipsum linguae tributum locum sortiuntur, ut n i s i admodum labrum diduxeris, ne vestigium quidem linguae inspicere queas.* In Graeco pro ἐγκλίνοντι videtur ἀνακλίνοντι legendum: in simillimo autem loco DE Part. Anim. II. 17. scribitur, ὥστε ἐὰν μή τις τὸ στόμα ἐπικλίνῃ, μὴ φαίνεσθαι ἀφεστηκὸς τοῦτο τὸ μορίον.

Et, talem esse in *cyprino* pisce interiorem oris formam, b talemque linguae osseae situm, ut in imis faucibus aegre dignoscenda haereat, propria quemque observatio docere potest. Quod si igitur in illam sententiam accipiamus verba ἀλλ' ὑπὸ τὸ στόμα, exspectasses initio aliquid in hanc sententiam, *non in anteriore oris parte*, vel saltem, *non in ipso ore*; quod Graece simpliciter sic poterat efferri, οὐκ ἐν τῷ στόματι. Sed si quaerimus, unde tandem istud οὐχ ὑπὸ τῷ στόματι arripuerint librarii; debuerant illi fortasse sic scribere, οὐχ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν (vel οὐχ ὑπὸ τῷ οὐρανῷ) ἐν τῷ στόματι: (id est, *non sub palato in ore*, adeoque *non in anteriore oris parte*:) & per errorem omissa fuerit vox οὐρανὸν cum vocula praecedente sequenteque. Sic quidem De Part. Anim. lib. II. initio capitis 17. ait: Ὑπὸ δὲ τὸν οὐρανὸν ἐν τῷ στόματι ἡ γλῶττα τοῖς ζώοις ἐστί· τοῖς μὲν πεζοῖς σχεδὸν ὁμοίως πᾶσι, τοῖς δ' ἄλλοις ἀνομοίως. Nisi fortasse (quae simplicissima medendi ratio videri possit) dicendum, ὑπὸ, ut persaepe aliâs, ex ἐπὶ corruptum esse, scriptumque oportuisse ἐπὶ τῷ στόματι, quod idem ac ἐν τῷ στόματι valeret; cuius tamen usus praepositionis ἐπὶ cum dativo, pro ἐν, vereor ne rariora reperiantur certa commodaque exempla. Pro ista sententia commode dictum foret, ἐπὶ τοῦ στόματος. Conf. Lexicon Polyb. p. 239. num. 2.

Mireris vero quid sit quod doctissimus Gesnerus, (p. 312.) postquam monuit »inepte dictum & depravatum apparere, quod vulgo hic legitur, Τὴν δὲ γλῶτταν οὐχ »ὑπὸ τῷ στόματι, ἀλλ' ὑπὸ τὸ στόμα κέκτηται« haec subiecerit: »Legi poterat, Τὴν δὲ γλῶτταν οὐ κάτω ἐν τῷ »στόματι, ἀλλ' ὑπὲρ τὸ στόμα κέκτηται. Hoc est, *Linguam non in inferiore parte oris, sed superiore habet.* « — Nempe in animo habuerat vir doctus illa Aristotelis verba, ex Hist. Anim. IV. 8. Ἀλλ' ἐνίοις τῶν ἰχθύων ὁ οὐρανός ἐστι σαρκώδης, οἷον τῶν ποταμίων ἐν (delenda otiosa particula ἐν) τοῖς κυπρίνοις· ὥστε τοῖς μὴ σκοπουμένοις ἀκριβῶς, δοκεῖν ταύτην εἶναι γλῶτταν. Id est, Gaza interprete: *Palatum nonnullis piscibus carnosum pro lingua est, velut inter fluviatiles cyprino; ita ut, nisi diligenter inspexeris, lingua id esse videatur.* Ista igitur Philosophi verba Gesnerus ex ingeniosa quadam coniectura, (quae ei, ut ex praecedentibus ipsius verbis intelligitur, ipsâ etiam naturae observatione confirmari videbatur) ita acceperat, quasi *abs-*

ne negatione τοῖς σκοπουμένοις ἀκριβῶς ille scripsisset. Quam
n sententiam nuper etiam eadem Aristotelis verba, prae-
:untibus nonnullis vetustis graecis codicibus & vetustissi-
no interprete latino, adcuratissimus CAMUS edidit, ὥστε
τοῖς μὲν σκοπουμένοις ἀκριβῶς. Quae si vera scriptura
est, non tam ita interpretanda erat, ut vir doctus gallicè
reddidit: *néanmoins, en faisant attention, on voit que cette
partie est véritablement leur langue*: quam cum Gesnero in
hanc sententiam accipienda: *ita ut, si subtilius rem aestima-
veris*, (id est, si *linguam* non tam ex figura & conforma-
tione, aut ex loco ubi posita est, aestimaveris, quam ex
hoc quod sit ea pars, qua *saporum sensu* adficitur animal,)
haec (nempe, haec carnosa substantia quam in palato in
superiore oris parte habet cyprinus) *vere lingua illius pi-
scis esse videatur*. Quae quidem sententia quamquam nec
per se absurda sit, nec a reliqua disputatione ab Aristotele
ibi instituta prorsus abhorrens debeat videri; tamen, si ad
totam connexionem consecutionemque orationis curatius
adverteris animum, vix fieri poterit quin suspectam ha-
beas istam scripturam τοῖς μὲν σκοπ. & verissimam po-
tius vulgatam τοῖς μὴ σκοπ. iudices. Quo accedit, quod
eadem vulgatis scriptura eisdem verbis in alia parte ope-
rum Philosophi repetatur, ubi de tentanda emendatione
μὲν pro μὴ ne cogitari quidem ullo pacto posse videtur.
Scilicet loco iam cit. DE Partib. Animal. II. 17. post alia *de lin-
guá piscium* disputata, rursus haec ipsa verba leguntur:
Τὸν δ' οὐρανὸν σαρκώδη πολλοὶ καὶ τῶν ἰχθύων ἔχουσι, καὶ
τῶν ποταμίων ἔνιοι σφόδρα σαρκώδη καὶ μάλακον, οἷον οἱ
καλούμενοι κυπρῖνοι· ὥστε δοκεῖν τοῖς μὴ σκοποῦσιν ἀκρι-
βῶς, γλῶτταν ἔχειν ταύτῃ. οἱ δ' ἰχθύες διὰ τὴν εἰρημέ-
νην αἰτίαν ἔχουσι μὲν, οὐ σαφῆ δ' ἔχουσι τὴν διάρθρωσιν
τῆς γλώττης. Quibus inter se collatis satis adparere vide-
tur, dixisse Aristotelem: *cum cyprinus piscis ex eorum sit
numero, qui brevem osseam linguam in postrema adeo oris parte
imis paene faucibus affixam habent, ut, nisi vi diducas labia*
(quin & incisione factâ ampliorem rictum efficias) *ne con-
spici quidem lingua possit; inde factum, ut vulgo homines, qui
non satis curate id quod res est observassent, falso putent, sub-
stantiam illam carnosam mollemque, quam in superiore oris parte
in palato habet cyprinus, esse ipsam linguam huius piscis, nec
eum aliam linguam habere*. Eamdemque sententiam eumdem
Philosophum in illo opere, quo Athenaeus usus erat, aliis

quibusdam verbis tradidisse probabile est: quae verba cum ab Athenaeo hîc prolata essent, a librariis corrupta sunt, & vel ita corrigi debebunt ut supra dixi, vel in hunc modum, (plane contrarium ei qui Gesnero placuerat) οὐκ ἐπάνω ἐν τῷ στόματι, id est, *non in superiore oris parte, sed in inferiore & ea quidem posteriore parte:* quibus nimirum in verbis, falsae vulgi opinioni id, quod vere res habet, opposuerit Philosophus.

Δωρίων δ' αὐτὸν ἐν ταῖς λιμν. Sic codex mstus uterque; multo commodius quam quod vulgo editum erat, δ' αὐτοὺς in plurali numero.

AD CAP. LXXXIII.

Κωβιοί. GOBII; nempe *marini* potissimum: (Gallice *Goujeons de mer*, aut *Boulerots*:) nam de *fluviatilibus* nonnisi uno verbo memoratur extremo capite. Quod ὀλιγότροφοι in versione omisit Dalecampius, casu factum videtur, non consulto; Graeci quidem libri agnoscunt omnes: & videtur ὀλιγοτρόφους dixisse Hicesius, praesertim quod *parvi* essent pisciculi; (conf. Rondelet. apud Gesn. p. 395 sub fin. & sq.) contra, *flavescentes* τροφιμωτέρους dicit, *ob magnitudinem*. Nempe »flavescentes, maximi sunt; minimi albi; medii nigri:« ut ex Rondeleto monuit Dalecampius.

τροφιμώτεροι δὲ εἰσὶ edidi fide codicis *Epit.* quod magis placuit quam τροφιμώτεροί τε, quod habent edd. nescio an praeeunte ms. *A.*

Νουμήνιος δ', ἐν Ἁλιευτικῷ, κώθους αὐτοὺς καλεῖ. »Observat Deipnosophista, κῶθον *illum piscem esse appellatum a* NUMENIO. Quo pertinet glossa Hesychiana, Κώτυ, κώβιος. [immo, κωβιός.] Forte Κῶθος.« CASAUBONUS. — Recte vero Suidas, licet vage nimis; Κῶθος, εἶδος ἰχθυος. Inde formatum diminutivum κωθάριον vidimus apud Nostrum, III. 105. f. si modo verum est quod ibi coniectabamus. *NUMENII* versum h. l. praetermisit Epitomator. Pro δοίην vel δείνη quod extremo versu hic legebatur, propius vero λείνη scriptum vidimus pag. 304. e. idque ex λίνην corruptum esse monuimus.

Καὶ Σώφρων ἐν τῷ Ἀγροιώτῃ κωθωλυνοπλύται φησί. CASAUBONUS, cum sic edidisset, Καὶ Σώφρων ἐν τῷ Ἀγροιωτικῷ. κωθολυνοπλύται φησὶ, monuit dein in Animadv.: »Primum, titulus minus placet: ac videtur

c » syllaba κω ex principio sequentis dictionis huius fini tu- » mere adhaesisse, cum esset prius scriptum ἐν τῷ Ἀγροιώ- » τῃ. Deinde nomen κωθολυνοπλύται (quod attendenti me- » diocriter constabit satis) corruptum est, pro κωθωπλύται » aut κωθωνοπλύται. Nam ferendi non sunt qui emendant » Ξυνοπλύται. [Sic nempe Dalecamp.] Necessum enim est, » ut in hac dictione insit nomen κῶθος: non enim alia fi- » ne affertur, nisi ut probetur, *gobios nominari etiam κώ- » θους*. Fieri autem potest ut ex pluribus quam duabus di- » ctionibus hoc nomen SOPHRON composuerit, comicâ » usus licentiâ. Non inepte igitur scripseris κωθοτιλοπλύ- » ται, *qui cothos desquamant & lavant*. Sic iunxit Aristopha- » nes duo illa verba eo versu, τὸν σαπέρδην ἀποτίλαι χρὴ » καὶ καταπλύναι: vel κωθολινοπλύται, *qui cothos ita lavant » & aquâ macerant, ut linum linoplytae*, quorum Hesychius » meminit. « — Sic ille. Qui, primum, quod de Sophro- niani Mimi titulo Ἀγροιωτικῷ in Ἀγροιώτῃ mutando mo- nuit, facilius etiam persuasurus id fuerat lectori, si simul docuisset, (quod res est) in superioribus editionibus & in codicibus msstis (non quidem in Epitoma, quae ista ver- ba non habet) syllabam κω nonnisi *semel* legi, nempe per- peram quidem priori vocabulo adhaerentem, non vero repetitam initio vocis sequentis. Quâ syllabâ (ut consen- taneum erat) ad posteriorem vocem retractâ, remanebat prior vox ἐν τῷ Ἀγροιώτι, ex Ἀγροιώτῃ haud dubie corrupta. Ex Dorico quidem idiomate, quo usus Sophron erat, ἐν τῷ Ἀγροιώτᾳ erat dicendum: sed licuit Athe- naeo, titulum Mimi vulgari vocis formâ ἐν τῷ Ἀγροιώτῃ efferre. Fuerit-ne autem idem ille mimus, quem pleniore titulo: Ὡλιεὺς τὸν ἀγροιώταν, inscriptum vidimus III. 86. a. & VII. 288. a. an fuerit ab isto diversus, & nude ὁ Ἀ- γροιώτας inscriptus, non licet nobis definire. Porro, quod idem Casaub. in voce κωθολυνοπλ. secundam syllabam per ο breve θο scripsit, id suo arbitrio temere fecit: nam in ed. Ven. & Bas. & in vetustis membranis per ω longum θω scribitur illa syllaba; cum quo consentit, quod non mo- do mox deinde vox Κωθωνίαν pariter per ω longum scri- bitur, sed quod diserte etiam adnotavit auctor noster, Si- cula lingua (qua nimirum usus est SOPHRON) *gobium* pi- scem κώθωνα dictum esse, non κῶθον. Quod ad reliquas emendationes adtinet a doctissimo viro propositas, neutram mihi admodum probabilem visam esse profiteor. Me ipsum

quidem haud feliciorem fuisse vatem iudicabunt fortasse alii: sed tentandum tamen putavi id quod in scholio sub contextu adnotavi, κώθωνες θολοπλύται, id est, *gobii in coeno* (vel, *in turbido*) *lavantes.* Sunt enim alii quidem saxatiles gobii, alii vero in coeno versari gaudentes.

καὶ τὸν τοῦ θυννοθήρα δὲ υἱὸν ἴσως ἀπὸ τούτου Κωθωνίαν προσηγόρευσε. » Quod Athenaeus putat, nomen Κωθωνίας, » probri loco a Sophrone obiectum adolescenti cuidam, a » *cotho* pisce ductum esse; merito id ab ipso non affirma» tur. Etsi enim illius sententiam utcunque reddit proba» bilem, quod *thynnotherae* & *piscatoris filius* is adolescens » erat; probabilius tamen est, a *cothone* poculo petulan» tem & lascivum iuvenem esse appellatum κωθωνίαν. He» sychius: Κώθων· ἄτακτος, μέθυσος. « CASAUBONUS. — At nullum equidem apud Athenaeum indicium video, quo colligas, aut petulantem & lascivum fuisse adolescentem, de quo agitur, aut probri loco impositum ei illud nomen fuisse.

Τρυγόνες τ' ὀπισθόκεντροι. Pastinacae postice-aculeatae. Pastinaca piscis, quem Graeci τρυγόνα, id est *turturem*, vocant, raiae simillimus, sed *longo aculeo* serrato in cauda eminente (*radium* Plinius vocat, IX. 48, 72.) horridus.

καὶ χάλαδροι κωβιοί. Cum καὶ χάλανδροι κωβιοὶ esset editum, adnotavit CASAUBONUS: » *EPICHARMI* » verba etiam hîc, ut nusquam non, vetustas accepit » male. Quid sibi vult τὸ χάλανδροι? *Grabbatum* ea vox » significat, ut placet veteribus; quod nihil ad hunc lo» cum. Epitome, χαλάνδριοι. An verum est χεράδριοι, » pro χεραδραῖοι? ut *gobionem saxatilem* poëta intelligat: » nam & gobiones quidam inter pisces πετραίους, teste » Oppiano, Halieut. libro primo. Quid si hoc melius? καὶ » μάλ' ἁδροὶ κωβιοί. « — χαλαροὶ legerat GESNERUS, pag. 398. l. 49. nullâ tamen adiectâ interpretatione. χάλαδροι dedit ms. *A.* quod idem fere valere ac χαλαροὶ hariolatus sum. Variis autem modis intelligi τὸ χαλαρὸν solet: in his ita, ut, quod *flexibile* aut *molle* sit, id χαλαρὸν dicatur; quae notio satis apte convenire huic loco videbatur.

ANTIPHANIS quatuor priores versus Excerptis suis inseruit Grotius, pag. 629. In fine *vers.* 3. ἀπονέμει malueram: sed participium ἀπονέμων tenent mssti cum edd.

Eodem versu, τὰ ψαιστ' absque accentu scribebatur in

ditis: sed plene, ut fere solet, τὰ ψαιστὰ, habet ms. *A*. In ms. *Ep.* vero sic scriptum, τὰ ψαῖστ', quemadmodum typis describendum curavimus.

Vers. 2. τοῖς θεοῖς recte cum editis tenet ms. *Ep.* τοῖς θεοῖσι refragante metro habet ms. *A*.

Vers. 5. Verbum προσβαλεῖν Dalecampius, nescio quid spectans, *inspicere* interpretatus erat: *extremo* vero *versu*, Ὀτρυνικοὺς idem *alienigenas* reddiderat. Eo refertur CASAUBONI ad hunc locum Animadversio ista: » Lepidissimos *ANTIPHANIS* versus non valuerunt assequi interpretes. Sic ille:

» Ἡμῖν δὲ τοῖς θνητοῖς ἐπριάμην κωβιούς.
» Ὡς προσβαλεῖν δ' ἐκέλευσα τὸν τοιχωρύχον
» Τὸν ἰχθυοπώλην, προστίθημι, φησὶ, σοι
» Τὸν δῆμον αὐτῶν· εἰσὶ γὰρ Φαληρικοί.
» Ἄλλοι δ' ἐπώλουν ὡς ἔοικ' Ὀτρυνικούς.

» Placet doctis scribi hîc ὡς ἔοικεν ὀθνίους vel ὀθνείους. Negamus nos, quicquam esse mutandum. Negamus etiam, τὸ προσβαλεῖν (in quo verbo sita omnis venustas) id esse quod ipsi putarunt. Sensus est: *Cum in emendis gobiis iuberem piscarium, velut auctarii loco &* ἐπιδόσεως, *aliquid adiicere*, ut fieri amat in foro; *respondit scelestus piscarius: Ego vero* προστίθημί σοι τὸν δῆμον αὐτῶν: id est, *auctarii loco adiicio tibi gobionum quos emisti patriam: sunt enim Phalerici*: quo nomine carius indicari debuerunt. » δῆμον accipe, ut in historia Attica passim: nam unus τῶν δήμων agri Attici *Phalerum* fuit, qui & *Phalereus* dicebatur. Alius etiam pagus Atticae erat *Otryna*, sive *Otryneus*: sed obscurus, & prae illo altero ignobilis. Inter caetera quae Phalereum nobilitabant, praeter portum & alia multa, fuere etiam *gobiones Phalerici*, qui tantum caeteris praestare credebantur, quantum *Otrynici gobiones* ab aliis vincebantur. Ideo subiicit, Ἄλλοι δ' ἐπώλουν ὡς ἔοικ' Ὀτρυνικούς. *Putares*, inquit qui pisces emerat, *solum hunc esse toto piscario foro qui Phalericos gobiones venderet, alios omnes vendere Otrynicos*. Hanc esse veram lectionem, & poëtae mentem, affirmamus. *Otryneus* δῆμος sic fuit obscurus, ut ex antiquis omnibus scriptoribus paucissimos liceat nominare qui eius meminerint. Ego unicum memoria teneo Demosthenem: multa autem Paeaniensis orator de *Otryna* in oratione contra Leocharem. « — Quod *vers.* 6. editum erat con-

sentientibus membranis, φημί σοι, id teneri utique non poterat. Haud incommode Casaubonus φησὶ correxit, σοι ad προστίθημι referens. Sed perapte etiam ms. *Ep.* dedit φησί μοι, subintellecto pronomine σοι ad verbum προστίθημι referendo: quam scripturam recipiendam putavi. Porro ut *Phalerici gobiones* hic laudantur, sic & *apuam Phalericam* iam plus semel laudatam apud Nostrum vidimus; velut pag. 285. f. & 293. e. Erat autem *apua* etiam quaedam κωβῖτις, ut docuit Noster pag. 285. b. adeoque a *gobiis* denominata. Denique Ὀτρυνικοὺς recte emendavit ediditque Casaubonus, consentientibus vetustis membr. *A.* In ms. *Ep.* quidem deest postremus versus: in ed. Ven. & Bas. vero vitiose τρυνίσκους legebatur. Eumdem postremum versum paullo aliter, quam Casaubonus, PALMERIUS interpretatus est, nempe in hanc sententiam: *Quasi vero alii Otrynicos* (qui nulli sunt) *venderent!* Sed consule ipsum, si tanti videtur, in Exercitat. in Auctores Graec. pag. 507 sq.

Μένανδρος, Ἐφεσίοις. Sic hoc loco: sed ἐν Ἐφεσίῳ scribitur IX. 385. f. ubi eadem MENANDRI verba recitantur, exceptis ἀρτίως & σφόδρα. Etiam apud Harpocrat. (in Κύκλος) Ἐφεσίῳ legitur: item apud Suidam in Ἔνδον: nec aliter apud Zenob. in Proverb. Cent. VI. 9. Quare & hic eodem modo scriptum oportuisse videtur: quamquam plurimis dramatibus titulus impositus est a *choro hominum*, qui a civitate nominantur in *plurali* numero. CLERICI imperitiam, capite truncantis priorem versum in Fragm. Menandri pag. 72. merito notavit BENTLEI in Emend. pag. 29.

AD CAP. LXXXIV.

EPICHARMI ecloga sic scripta erat in editis: Ἐπίχαρμος, κἀγλαοὶ κόκκυγες οὓς παρασχιζομένους πάντες, ὀπτᾶντες δὲ χ' ἡδύναντες αὐτοὺς χραίομες. (vitiose etiam χαίομες in ed. Ven. & Bas.) Ibi notavit CASAUBONUS: » Scripta lectio, παρασχίζομεν. Scribo, οὓς παρσχίζομες πάντας, ὀπτᾶντες, [quidni ὀπτᾶντες servemus? dorice pro » ὀπτῶντες.] δὲ χ' ἡδύναντες αὐτοὺς χραύομες. Culinae » verbum παρασχίζειν, *per medium secare aut findere.* Do» rion statim, δεῖν αὐτοὺς ὀπτᾶν παρασχίσαντας κατὰ ῥά» χιν. Alexis, [pag. 322. d.] περικόψας ἀκάνθας τὰς κύ-

» κλαι, παράσχισον χρηστῶς. « — Non παρσχίζομεν, sed ipsum doricum παρσχίζομες dedit uterque noster codex mstus. Tum & doricam formam ἀδύναντες, pro vulgato ἀδύναντες, dedit ms. *A.* Versus sunt trochaici, quorum priori desunt ab initio duo pedes.

f In DORIONIS verbis recte παραςχίσαντας posuere editores; ubi perperam in utroque msto dorica forma παρσχίσαντας exhibetur, e superiori Epicharmi ecloga temere huc transducta.

NUMENII verba desunt in *Epit.* In fine *vers.* 2. σαυρὸν acute scripsi praeeunte ms. *A.* cum σαῦρον esset editum. Tenueramus quidem σαῦροί τε in Epicharmi verbis p. 295. b. ubi nihil ex msstis adnotatum erat: sed & ibi σαυροί τε scriptum oportuerat. Sic quidem recte σαυρὸν omnes, pag. 305. d. & constanter σαυρὸς & σαυρὸν mstus codex uterque pag. 322. c. d. e. quod & ibi aliquoties tenuere editi. *Pempherides* pisciculi, qui hic nominantur, aliunde, nisi istis ex Numenii verbis, non cogniti.

AD CAP. LXXXV.

a Κύων καρχαρίας. Quum interiecto puncto separata essent in editis duo ista vocabula, *delendum punctum* monuit GESNERUS pag. 176. quia vulgo iungi ista nomina κύων καρχαρίας solent. Ac sane in ms. *Epit.* nec in contextu, nec in ora, ubi titulus repetitur, interpositum punctum video.

Ἀρχέστρατος, ὁ τῶν ὀψοφάγων Ἡσίοδος ἢ Θέογνις: nempe qui eâdem gravitate gulae praecepta tradidit, qua praecepta morum aut agriculturae *Hesiodus* vel *Theognis.* His verbis nisus Gesnerus, versus istos, qui lib. III. p. 116. a. b. falso *Hesiodo* tribuuntur, *Archestrati* esse existimaverat.

Τῆμος δ' ἠέλιος &c. » In THEOGNIDIS versibus scribe » ex ipsius libris, Ἦμος δ' ἠέλιος. & Δείπνου δὴ λήγοιμεν ὅπου τινὰ θυμὸς ἀνώγοι. « CASAUBONUS. — Commodius utique in Gnomicorum editionibus vulgo Ἦμος legitur: sed potuit fortasse etiam, quemadmodum aliis nonnullis absolutis vocibus pro relativis interdum utuntur Iones, sic & τῆμος pro ἦμος poni. Tenet istam quidem vocis formam hoc loco cum editis vetus mstus *A.* In *Ep.* vero desunt Theognidis versus.

Tertius versus apud Athenaeum sic erat editus: a

δεῖπνον δὴ λήγοι μένος ὄν τινα θυμὸς ἀνώγοι.

Quae scriptura illud boni habebat, quod pro eo quod apud Theognidem minus commode vulgatum erat ὅτου τινὰ θυμὸς ἀνώγοι, dabat ὅσον: quod haud obscure in ista scriptura latebat, indeque receptum est a BRUNCKIO in Gnomicis pag. 40. vs. 977. Multo vero etiam commodius, & ad Graeci sermonis usum aptius ὅσου est, quod in codicis *A.* scriptura continebatur, in quo λήγοι μένος οὖ τινα. Verbum autem λήγοιμεν, quod haud fere minus perspicue Athenaei libri dabant, quam vulgatae Theognidis editiones, quânam notione, quâve sententiâ hic locum tueri suum possit, non minus mihi, quam BRUNCKIO, exputare licuit: cuius vide Notam ad l. c. in edit. Gnomic. pag. 300. Sed ita violentum est remedium, quod adhibuit idem Vir perspicacissimus, μνησαίμεθ pro λήγοιμεν ponens, ut quodlibet aliud prius tentandum videatur, quam istud temere adoptaveris.

Vers. 6. Ionicam formam ῥαδινῇς ex Athenaei libris b merito recepit Brunck in Gnomicis, pro ῥαδιναῖς, quod ibi vulgo legebatur.

Οὐδὲ τὸ παιδεραστεῖν ἀνανεύεται ὁ σοφὸς οὗτος. » Excer» ptorum auctor, homo Christianus absque dubio, ut » turpi verbo abstineret, Attico genere loquendi usus est » elegantissimo, neque noto in vulgus. Sic ille: Ὅτι περὶ » παῖδας ἄγριος ἦν ὁ Θέογνις. Attici ita usurparunt dictio» nem ἄγριος. Aristophanis Scholia: [ad Nub. 348.] » ἀγρίους καὶ κιναιδιώντας ἐκάλουν τοὺς τὰς ἀπηγορευ» μένας πράξεις ποιοῦντας. « CASAUBONUS. — Quoniam in hoc sumus, videamus quo pacto reliqua huius loci expediverit idem haud sane indoctus Athenaei Breviator. Igitur sic ille: Ὅτι περὶ παῖδας ἄγριος ἦν ὁ Θέογνις· ὃς καὶ τοιοῦτον αἱρεῖται σοφίας ἔπαθλον, εἴ γε μέλλῃ τις αὐτῷ περὶ σοφίας δηριάασθαι: [δηριάασθαι fortasse debuerat librarius:] ἵνα γνοίη φησὶ ὅσσον ὄνων κρέσσονες ἡμίονοι.

Εἶτ' εἴη σ', Ἀκάδημε, ἐφίμερον ὕμνον ἀείδειν. Cum corrupte prorsus vulgo (consentientibus etiam membr. *A.*) legeretur, Εἶτ' εἶπα καλὴν μὲν ἐφίμερον &c. idque ne CASAUBONUS quidem in sua editione mutasset, monuit dein idem in Animadv. » Ferendae interpretibus « [potuerat adiicere » & editoribus «] » non erant sordes quae » inquinant hunc versum. Facilis fuit ex ipso fonte emen-

b »datio, Εἰ δ' εἴη σ' Ἀκάδημε &c. « — Equidem εἴη σ' Ἀκάδημε corrigere non dubitavi: sed Εἴ τ' mutare non sum ausus: quia poterat perinde ex Εἴ γ' pro Εἴ γε, *si modo*, corruptum videri; aut fortasse etiam ipsum εἴ τ' tueri suum locum, ut Εἰ pro Εἴθε, *utinam*, acciperetur, particula τε autem vim suam copulativam retineret. Caeterum commodius utique Εἴ δ' scribi apud Theognidem (vers. 971. ed. Brunck) pulcre intelligo. Tertio abhinc versu, pro δηρισάντοιν vel δηρισάντοιν, quae erant in Theognidis libris, recte BRUNCKIUS ex hoc Athenaei loco δηρίωσι recepit.

d In ARCHESTRATI *vers.* 7. pro κοίλοις, quod habebant editi ad πληρώμασι relatum, κοίλης (nempe λοπάδος) dedit codex uterque mstus. *Octavo versui* deesse pedem ut sit integer, monuit CASAUBONUS, inserique αὐτοῖς post πηγὴν iussit. πηγὴν recte cum editis habet ms. *Ep.* Perperam πληγὴν ms. *A.*

Versus 13. *cum quatuor sequentibus* ac nonnullis etiam aliis, supra iam citatus erat, IV. 163. d. Eo lectorem hic e remisit CASAUBONUS, cum ait: » De *versu* XIV. diximus » aliquid libro quarto. « — Vide ibi quae ab illo notata sunt, Animadversion. nostrar. T. II. pag. 566 sq. ubi nunc video sive nostro sive typographi errore commissum esse, ut in fine Animadversionis, quae in haec verba terminatur » *ebria veratro.* « nomen CASAUBONI non sit adiectum. Consule etiam quae ab aliis doctis viris observata & in medium proposita ibidem adnotavimus. Breviator, hoc loco κοῦφαν καὶ λεμβώδη scribens, de *levitate* illorum navigiorum, qui *lembi* vocantur, cogitasse videtur.

Vers. 15. εἰσίν τ' ἀπόβλητοι. Vide notata ad IV. 163. Animadv. T. II. pag. 568. *Vers.* 17. Pro βροτίαν, quod hic habebant mssti cum editis, ionicam formam βροτίην ex eodem superiori loco restituendam auctori iudicavi.

Τούτου τοῦ ἰχθύος μέρος ἐστὶ καὶ ὁ ὑπὸ Ῥωμαίων καλούμενος Συρεῖον, ἥδιστος ὢν καὶ τρυφερώτατος. » Quemadmodum accidisse videmus in Latinis scriptoribus, ut » si quid Graeci suis libris inseruissent, id mire deformaret » scribarum imperitia: sic in hoc aliisque auctoribus Grae» cis nihil aeque corruptelae obnoxium, ac voces Lati» nae, si quae forte fuerint interiectae: cuius rei exempla » insignia habentur libro XIV. & aliis etiam locis. Eius-

» modi etiam est quod sequitur: nam in omnibus anti» quis codicibus scribitur constanter, *τούτου τοῦ ἰχθύος » μέρος - - - Θυρσίων*. Vel exercitatissimos in latino» rum librorum lectione haerere necesse est in voce *thur» sio*. Leguntur quidem in Plinii historia *tursiones:* sed qui » pertinere ad hunc locum nullo modo queant; libro IX. » cap. 9. Fortasse verum est quod visum eruditissimo *Da» lecampio*, scribendum esse *ὁ ὑπὸ Ῥωμαίων καλούμενος Θυ» ριανός*. « CASAUBONUS. — Nempe sic in versione posuerat DALECAMPIUS: *Huius piscis pars est quam Thurianum obsonium Romani vocant, lautissimum & suavissimum:* adiecto in ora scholio: » Plin. cap. ult. lib. XXXII. » *Thurianum tomum*, sive Xiphiam. Vide posthac. « —

Τὸ ὄψον τὸ Θουριανὸν καλούμενον commemoravit Noster, lib. VI. p. 274. d. ubi vide notata. Quum vero apud Plinium IX. 9., 11. *tursio*, sive (ut alii libri habent, teste Salmasio in Exercit. Plin. pag. 941.) *thursio*, quod ipsum Graecum *Θυρσίων* est, commemoretur piscis cetacei generis, qui partim cum Delphino, partim cum canicula (i. e. carcharia) confertur; de *nominis* scriptura apud Nostrum (apud quem in *Θυρσίων* consentit codex noster uterque cum editis) non videtur esse idonea dubitandi caussa: de *re ipsa* amplior disceptandi materia fuerit, quandoquidem, quod Athenaeus *frustum* esse perhibet *canis carchariae*, eodem nomine Plinius integrum piscem, diversum a carcharia, intelligit, eumdem (ut putant) qui *phocaena* Aristoteli, Gallis vulgo *marsouin* vocatur: quam dirimere litem nostrum non est. Vide quae in Notis ad Aristotelem, voce *Phocene* disputavit CAMUS, & quos ille laudavit auctores. Illud notemus, potuisse Plinium (ut saepe aliàs) falli; potuisse vero etiam Athenaeum, Graecum hominem, hîc, ubi de Romanorum usu agitur, diversa confundere. Denique videndum, an fortasse apud Nostrum pro *ἰχθύος μέρος*, *ἰχθύος εἶδος* scribere debuerint librarii; aut ipse-ne Athenaeus, quod *μέρος* dixit, *εἶδος* (id est, *speciem*) intellexerit. Quo posito, ne sic quidem Graeco scriptori cum Romano iam convenerit; sed tamen haud ita longe, uti nunc, fuerint illi inter se diffidentes. VILLEBRUNIUS, postquam in Gallica versione huius loci sic posuit: » *Les Romains appellent thurianos cer» taine partie de ce poisson:* « adnotavit in ima pagina » in » ora codicis Manuscr. Parisini, quem literâ *A.* ipse insi-

»gnire consuevit, sic scribi, Συρσίων ἢ Θουρίων. « — Quod ne quem turbet, meminerimus codicem illum (eumdem quem nos *ms. Paris. B.* insignire solemus) scriptum esse ab *Hermolao Barbaro*, eodem qui etiam alibi apud Plinium (ut ad Athen. VI. 274. d. monuimus) sua auctoritate integram vocem *Thurianum* contra librorum omnium fidem contextui inseruit.

AD CAP. LXXXVI.

Λάβρακες. *Lupos* interpretatur Plinius. Οὗτοι, ὡς Ἀριστ. ἱστορεῖ, μονήρεις εἰσι. Contra, οὐ μονήρεις scripsisse Athenaeum contendit VILLEBRUNE; monens (praeeunte GESNERO, pag. 510 extr.) in eorum numero piscem hunc retulisse Aristotelem, Hist. Anim. V. 9. quorum ingens copia simul uno retis tractu capi soleat. Quod pergit Noster ex *ARISTOTELE* tradere, γλῶσσαν δ' ἔχουσιν ὀστώδη καὶ προσπεφυκυῖαν: haud nimis apte haec veluti huic pisci prae caeteris, aut certe prae pluribus aliis generibus, propria commemorat Deipnosophista: quae piscibus omnino omnibus communia esse docuerat Philosophus; ut supra vidimus, ubi de cyprinorum lingua disputavimus.

Ἐν δὲ πέμπτῳ Ζώων Μορίων. Rursus suo more Ζώων Ἱστορίας ediderat Basileensis editor: sed veterem scripturam h. l. restituit CASAUBONUS; monuitque in Animadv. » Extare eum locum, Historiarum libro V. cap. 10. «

Qui versus, ut *ARISTOPHANIS* citatur,

Λάβραξ ὁ πάντων ἰχθύων σοφώτατος:

is non exstat, quod sciam, in aliqua fabularum quae integrae hodie supersunt; eumdem tamen in Brunckii *Fragmentis* ex Comico frustra quaesivi. Consentiunt autem in poëtae nomine ambo nostri mssti cum editis. Caeterum ad idem argumentum haec adnotavit CASAUBONUS: » *Lupum ingeniosum esse in quaerenda salute*, &, ut dicit Athe» naeus, ἐπινοητικὸν εἶναι τοῦ διασώζειν ἑαυτὸν, praeter » Oppianum libro III. [vs. 121 sqq.] & alios qui anima» lium naturas descripserunt, probat etiam Cassiodorus » lib. XI. *Pisceus lupus*, ait, *arenis se mollibus*, *ut plumbati* » *lini insidias evadat*, *immergit*: *cuius ut supradicta retia eius* » *tergum diraserint*, *alacer in undas exilit*, *& vitati periculi* » *gaudia liberatus agnoscit.* *ALCAEUS* quoque, inquit au» ctor, μετέωρόν φησιν αὐτὸν νήχεσθαι: id est, *extantem su-*

» *pra summas aquas*; vel *suspensum & erectum* animo, insi» dias undique caventem, fugitivo regi & sacerdoti Dia» nae Aricinae similem. «

Λάμβανε δ' ἐκ Ταίσωνος &c. » *ARCHESTRATEAE* eclo» gae initium est hoc:

» Λάμβανε δ' ἐκ Ταίσωνος, ὅταν Μίλητον ἵκηαι,
» κεστρέα τὸν κέφαλον, καὶ τὸν θεόπαιδα λάβρακα.

» Explicat hos versus paullo post Athenaeus. [lit. d. e.] » Scribit etiam vetus Aristophanis interpres: [ad Equit. » 360.] Ἐν Μιλήτῳ τῆς Ἀσίας, μέγιστοι οἱ λάβρακες διὰ » τὴν ἐπεισρέουσαν λίμνην εἰς τὴν θάλασσαν. χαίροντες γὰρ » οἱ ἰχθύες τῷ γλυκεῖ ὕδατι, εἰς τὴν λίμνην ἐκ τῆς θα» λάσσης ἀνατρέχουσι, καὶ οὕτω πληθύνουσι παρὰ τοῖς Μι» λησίοις. « CASAUBONUS.

In eiusdem *ARCHESTRATI vers.* 4. particulam τε, quae perperam deerat editis, opportune dedere ambo nostri mssti. *Vers.* 5. Βολβῇ τ' ἐνὶ λίμνῃ. *Bolbe*, palus Mygdoniae in Macedonia. Vide Thucyd. I. 58. & ibi Dukerum; qui pro adserenda *oxytona* vocis *scriptura* ad hunc etiam locum potuerat provocare.

Vers. 9. b

ὀπτήσας μαλακοὺς χρηστῶς προσένεγκε δι' ἅλμης.

Post ὀπτήσας commate distinxi orationem. Ibi cum nullum vulgo esset distinctionis signum, monuit perspicacissimus CORAY, in *Notis msstis*: » Forte legendum, ὀπτή» σας μαλακῶς ὡς χρή. Μαλακῶς ὀπτᾷν est idem quod » μαλακῷ πυρὶ ὀπτᾷν, locutio Hippocrati familiaris: (vi» de Foës Oeconom. in Μαλθακὸν πῦρ:) quam Galli ex» primunt per *à petit feu*. [conf. Athen. II. 54. c. & III. 101. » c.] Pro illo ὡς χρὴ, quod repono, habes in loco simili, » ὡς δεῖ. pag. 322. c. « — Sed χρηστῶς simili quadam ratione, cum alibi passim, ni fallor, positum occurrit, tum pag. 322. d. & VIII. 358. e.

Vers. 10. Μὴ δὲ προσέλθῃ σοι πρὸς τοὔψον τοῦτο ποιοῦντι. » Lego, Μηδὲ προσέλθῃ σοί ποτε. « CORAY, *ibid.* — Perincommode sane isto loco posita πρὸς praepositio videri debet, quam tamen cum editis uterque noster codex mstus agnoscit: ubi quidem nullo pacto ferri potest, nisi ποιοῦντι absolute positum accipias, subintellecto pronomine αὐτὸ, *dum illud paras*: aut nisi πονοῦντι, pro ποιοῦντι, legas; *dum in eo occupatus es.*

Vers. 14. Integritatem sanitatemque illius versus,

c *ὄξει τε ῥαίνοντες ὑγρῷ καὶ σιλφίου ἅλμῃ:*

minime equidem praestiterim. Prorsus autem nihil variant libri.

Vers. 15 *sq.*

τῶν δὲ πετραίων ἰχθυδίων τῶν τρισκαταράτων,
πάντων εἰσὶν ἄριστοι ἐ π ι σ τ α μ έ ν ω ς διαθεῖναι.

In hanc scripturam cum editis consentit ms. *A.* nisi quod vulgo post *τρισκαταράτων* nulla interponatur distinctio; quam ibi nos posuimus, quo *πάντων* ad *ἄριστοι* referretur, non ad *ἰχθυδίων*. Sed sive teneas ibi distinctionem, sive tollas; haud facile dixeris, quaenam sit naturalis verborum istorum structura, & unde praesertim pendeant illi genitivi *τῶν πετραίων ἰχθυδίων*, nisi fortasse ex sequente dein versu huc quodammodo trahi subintelligique possit *πολλὰς ἰδέας*. Satis commodum foret *ἐ π ι σ τ ή μ ο ν ε ς*, quod ms. *Ep.* habet, ut genitivi isti ab ipso hoc nomine *ἐπιστήμονες* penderent, & ad verbum *διαθεῖναι* intelligeretur accusativus *αὐτούς*. Sed sic rursus difficultatem movebat vox *ἄριστοι*: nisi *ἐπιστήμονες* possit veluti quoddam substantivum nomen accipi, cui tamquam adiectivum iungatur *ἄριστοι*, ut *ἄριστοι ἐπιστήμονες* valeat id quod gallice diceremus *les meilleurs connoisseurs*. Sed poterunt etiam genitivi, *τῶν δὲ πετραίων &c.* intelligi per ellipsin praepositionis *περὶ* aut *ἕνεκα* positi, hoc sensu, *Quod ad illos pisciculos adtinet*: qua ratione percommode locum suum tuebitur scriptura *ἐπισταμένως*.

Postremum versum, *ὀψαρίων τεύχειν γλισχρῶν ἡδυσματολήρων*, latine sic reddidit Dalecamp. (*multas species*) *adornare parvulorum obsoniorum scitamentorumque nugatoriorum.* Villebrune: *pour préparer proprement nombre de petits plats, & toutes ces friandes bagatelles pâteuses.* In ms. *Ep.* est *ἡδυσμάτων λήρων* duabus vocibus; nec sententiâ commodâ, & reclamante metro.

AD CAP. LXXXVIII.

Καὶ Ἀριστοφάνης δ' ἐν Ἱππεῦσι. Καὶ Ἀριστ. ἐν Ἱππ. ms. *A.* cum edd. Καὶ Ἀριστ. δ' Ἱππεῦσι ms. *Epit.* Vide Comici Equit. 368. & ibi Interpretes. *Mox*, post ὅταν omnino λέγῃ fuit corrigendum, ubi λέγει erat editum praeeunte ms. *A.* quo in codice nimis frequenter ει & η

inter se permutantur. *Paulo post*, ἐν δὲ Λ ν μ ν ί α ι ς recte edd. Perperam Λήμναις h. l. ms. *A*. Idem codex dein non minus vitiose κρανεῖον, pro κρανίον.

καὶ Εὔβουλος δ' ἐν Τ ι τ θ α ῖ ς. » *Nutricum* EUBULI variis locis meminit Deipnosophista.« CASAUB. — Τιτθαῖς circumflexâ ultimâ dedit ms. *A*. Vide ad III. 106. a. Animadv. T. II. pag. 226. Erant autem EUBULI *verba*, veluti solutâ oratione, corrupte sic scripta vulgo: μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρίως, ὅτι † ἐ ν α ι ν ο σ ί α ς ἕνεκα σηπίδια ἢ τευθίδια πλεκτάνια τὰ μικρὰ πολύποδος νῆστιν τινὰ μήτραν χ ω ρ ι ά π υ ο ν λάβρακος κρανίον σύμεγεθες. Ad quem locum hae sunt animadversiones CASAUBONI: » Libro » secundo [II. 65. d.] ex alio poëta similis huic locus » citatur:

» Τί οὖν ἀγοράζω; φράζε γάρ. μὴ πολυτελῶς,
» ἀλλὰ καθαρίως. —

» At libro octavo [pag. 359. b.] simillima his ex Philip» po comico recitantur: unde emendari debent reliqua » huius testimonii, quae depravatissima sic scribuntur hoc » loco, ὅτι † ἐναινοσίας [immo ἐναινοσίας habent edi» tiones omnes] ἕνεκα σηπιδ. &c. Viri docti conati sunt » medicinam facere vulneri huic coniecturis suis: frustra; » nam e libro octavo scribendum sine controversia, ὅ, » τι ἂ ν ὁ σ ί α ς ἕ ν ε κ' ἀ ρ κ ε ῖ. Sic enim illo in loco au» ctor: Ἥδιστος δέ ἐστι καὶ ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ (Φι» λίππῳ) ἐν τοῖς Ὀβελιαφόροις νεανίσκος, κατασμικρύνων » ἅπαντα τὰ περὶ τὴν ὀψωνίαν, καὶ λέγων ὧδε· Ἀλλ' » ἀγόρασον εὐτελῶς· ὅ, τι οὖν γὰρ ἱκανόν ἐστι. φράζε δὴ » ποτε. Μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρίως ὅ, τι ἂν ὁσίας ἕνε» κα ἀρκεῖ· τευθίδια, σηπίδια. Hactenus eadem verba in » utroque poëta: caetera sunt diversa. Uter prior scripse» rit, Eubulus, an Philippus, mitto quaerere: alterum » certe ab altero versus aliquot esse mutuatum claret. Sed » illud puto verius, quod libro sequente dicturi sumus cap. » XV. [ad VIII. 359. b.] Ὁσίας ἕνεκα, pro eo quod La» tinis, *dicis caussa*, translatitium est. In amplissimi *Mes*» *saei codice* ita est, ὅ τι ε α ι ν ο σ ί α ς ἕνεκα. Distingue » male iunctas literas, ὅ τι ἐὰν ἦ ὁσίας ἕνεκα: quod idem » est cum emendatione nostra.« [Ista, de *cod. Messaei* in » *Addendis* adiecta sunt.] » χ ω ρ ι ά π υ ο ν, quod scriptum » est in testimonio Eubuli, nihil significat: sed scribendum, » χ ό ρ ι α, π υ ὸ ν, aut πυάνιον. Hesychius: Πυάνιον· τὸ

d νδιὰ τοῦ γάλακτος ῥόφημα· οἱ δὲ πανσπερμίαν ἑψημένην νὲν γλυκεῖ. «

Sic ille: qui de constituendo quidem metro hic non cogitaverat. Alioquin monuisset, primo versu non καθαρίως scriptum oportuisse, quod hic quidem (quod sciam)* ms. *A.* cum editis habet: sed καθαρείως, de quo dixi ad II. 65. d. quodque ipsum lib. VIII. p. 359. a. rursus habet codex *Epit.* qui hic quidem totum Eubuli testimonium neglexit: tum vero etiam intellecturus fuisset, primum versum non in ὅ τι ἂν terminari posse, sed vel ὅττι ἂν oportuisse, quemadmodum ipse pag. 359. edidit; vel potius ὅ τι ἂν ᾖ, quod & in mendosa editorum librorum scriptura haud obscure latebat, & magis etiam aperte in scriptura codicis Messaei (cum qua consentit noster ms. *A.*) continebatur. Sic ergo prodibat *primus versus*:

Μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρείως, ὅ τι ἂν ᾖ.

In *vers.* 2. nil opus esse iudicavi, ut ex p. 359. verbum ἀρκεῖ huc transduceretur. Poterat alter poëtarum illud verbum adiicere, alter praetermittere, salvâ utrobique sententiâ, salvoque metro, de quo ad alterum locum dicturus sum. Nam hic quidem antepenultima syllaba diminutivorum σηπίδια & τευθίδια recte producitur, quemadmodum II. 65. d. & VII. 324. b. Conf. Brunckii Fragm. Aristoph. pag. 241. num. 4.

In *tertio versu*:

πλεκτάνια τὰ μικρὰ πολύποδος, νῆστίν τινα,

metro utcumque constat ratio. Sed tres deinceps pedes trisyllabi parum suavem efficiunt rhythmum, multo commodiorem futurum, si sustuleris τὰ articulum, qui & alioquin alieno loco hic stare videtur. Quod vero ait νῆστίν τινα, Graecum nomen *nestin* in latina versione tenui, cum incertus essem, piscem-ne *mugilem* dixerit poëta, quem νῆστιν Atticis nominari solitum supra docuit Noster; an *intestinum* illud *ieiunum*, in cibum adhiberi solitum, de quo dictum est ad III. 106. c. Animadv. T. II. pag. 147.

Quarto versu, pro mendoso χωριάπυον (quod sic quidem etiam in ms. *A.* sed ibi nullo accentu notatum) haud dubie Casauboni emendatio χόρια, πυὸν fuit adoptanda. Eodem modo iunguntur χόριον & πυὸς, III. 104. f. ad quem locum vide notata, Animadv. T. II. p. 220. (ubi quod ignorare me professus sum, Villebrunius unde hauserit, quod χόριον, ubi de cibo agitur, non mo-

do *placentae* quoddam genus significet; sed & *intestinum* è *variis rebus fartum*; animadverti interim, a FOESIO in Oeconom. Hippr. pag. 604 sub fin. nonnihil, quod eo trahi possit, adnotatum: » Χόρια (inquit) etiam *intestina* dici » videntur. *Chorias* latine dixit Plautus in Curculione, » pro intestinis aut interaneis: *Radices cordis pereunt*, *cho-* » *riae omnes dolent*. «) Pari modo iungi debuisse videntur eadem duo vocabula in illo Anaxandridae anapaestico dimetro, IV. 131. d. vs. 43.

μέλιτος, τυροῦ, χορίων, πυρῶν.

ubi (quod me, cum illum tractarem locum, praeterierat) pro πυρῶν haud dubie aut πυῶν aut πυοῦ scripserat poëta: produci enim solitam penultimam vocis πυὸς, (quod hic quidem ex versu non adparebat,) manifestum erat in altero loco, III. 104. f. de quo ibi in Animadv. monui. Earum nomina pariter iuncta habes, IX. 372. c.

De *ARCHIPPI* ecloga copiosius, quam necesse erat, e a nobis disputatum est ad VI. 227. a. ubi eadem a Deipnosophista adponebatur. Et ibi quidem in contextu *tertium versum* perperam a me digestum esse intelligo; &, quae de metro eiusdem versus in Animadv. dixi, eorum nonnulla indicta velim, quippe eo me ibi deceptum intelligens, quod in λάβρακας *penultimam*, quam constanter *producunt* Graeci, pro *brevi* habuerim. Percommode igitur ibi vulgo, non ut hic, καὶ τοὺς λάβρακας ἐντερεύων, sed καὶ λάβρακας ἐντέρων, scribitur, omisso ad λάβρακας articulo, quemadmodum & ad γαλεοὺς nullus adiectus articulus. Unde talis prodibat versus,

γαλεούς τε πωλεῖ καὶ λάβρακας ἐντέρων.

percommode sane fluens ad metri rationem. Cuius versus quum esset obscurior sententia, consulto eam hoc loco, neglecto quidem metro, istis verbis declarare voluisse videtur Deipnosophista, καὶ τοὺς λάβρακας ἐντερεύων: ubi ἐντερεύων, ut a viris doctis observatum, ἐξεντερεύων valet, id est, *exenterans*; quod quo pacto intelligendum sit, *exenteratos labraces vendi solitos ab improbo illo piscario*, superiori loco declaravimus. Supereft ut videamus, an omnino, aut quo pacto, eadem sententia in ista scriptura, quam a poëtae manu profectam probabile est, καὶ λάβρακας ἐντέρων, censeri possit inesse. At id quidem qui possit non video servatâ superioris versus scripturâ, qualem hic cum editis codex *A*. dabat,

e κάπηλος Ἑρμαῖος, ὃς βίᾳ δέρων ῥῖνας.

Neque quidquam nos iuvat levis varietas scripturae, quae pag. 227. obtinet, ubi Ἑρμαιός ἐστιν βίᾳ dabat idem cod. *A.* cum edd. Illud unum ibi paulo commodius, quod Ἕρμαιος cum accentu in antepenultima scribitur; quam scripturam hic quoque codex *Epit.* dedit. Taceo quod hîc rursus, sicut ibi, non ῥίνας, sed ῥῖνας penultimâ circumflexâ scribitur in cod. *A.* quasi esset accusativus pluralis vocabuli ῥὶν, *nares*: quod prorsus ab hoc loco alienum. Sed lucis scintillam hîc nobis offerre videtur codicis *Ep.* scriptura ῥίνου: quae fortasse vero propior fuerit, quam olim nobis visum erat; ita quidem, ut, si solum accentu mutato ῥινοῦ legamus, ipsum verum forsitan exhibere censenda sit. Sic iam non ῥίνας *pisces* (id est, *squatinas*) nominaverit poëta, sed solos γαλεοὺς pisces & λάβρακας: structura autem naturalis verborum in hunc modum fuerit concipienda, ὃς πωλεῖ γαλεούς τε καὶ λάβρακας, βίᾳ δέρων γαλεοὺς ῥινοῦ, καὶ λάβρακας ἐντέρων. Et sententia quidem (nisi quod *squatinarum* absit mentio) eadem manebit, quae loco superiore a nobis declarata est: *qui galeosque labracesque vendit, vi nudans istos pelle, hos intestinis.* Sic verbum δέρων, quod proprie quidem & sigillatim *excoriare, pelle nudare* significat, hîc notione magis generali *nudandi* fuerit accipiendum, quo simul & ad *detractionem pellis*, & ad *exemtionem intestinorum* possit referri. Et a generaliori quadam *nudandi* notione in illo verbo non admodum abhorruisse sermonis Graeci usum, fidem fortasse fecerit id quod in composito verbo ἀναδέρω reperimus; quod quidem plane in eamdem sententiam Hesychius interpretatur: Ἀναδέρειν· γυμνοῦν. Quam interpretationem si quis cum Küstero (in Notis ad Hesych.) non nisi in obscoenam partem accipiendam statuerit, opponere huic poterimus & Aristophanis & Luciani auctoritatem. Certe apud Lucian. in Pseudologista, cap. 20. ἀναδέρειν manifeste significat *nudare, aperire, revelare*; nempe turpia facta, quae alter tecta & occulta manere maluisset: similiterque apud Aristophanem idem verbum ἀναδέρειν partim per προφέρειν, partim per ἀνακαλύπτειν, (*nudare & expromere mentem, aperte loqui,*) a glossatoribus expositum esse docuit Brunck ad Comici Ran. 1106. Una quidem vel sic superest difficultas: quod, ob syllabam ρι in ῥινὸς (*pellis*) productam, non potest illud vo-

X 3

cabulum terminare iambicum senarium. At eâdem difficultate vocabulum ῥίνας premitur, quod & ipsum penultimam longam habet. Cui incommodo medebimur, si transpositis verbis legamus,

— — ἐς βίᾳ ῥινοῦ δέρων.

AD CAP. LXXXVIII.

Λάτος. „Λάτος, opinor, verae Graeciae fuit incognitus: & id nomen, nisi fallor, vel Italicum vel Aegyptiacum.“ Casaub.

Archestrati vers. 1. ἐν Ἰταλίῃ πολυδένδρῳ, *in Italia arboribus abundante.* Subinde illud epitheton Italiae tributum observare licet. Etiam Historiarum scriptor Appianus εὔξυλον *Italiam* dixit, de Bello Annibal. cap. 58.

τὸ μέγεθος εὑρίσκονται καὶ ὑπὲρ διακοσίας λίτρας ἔχοντες. „Malim ἕλκοντες. Plato in Mino, T. VI. p. 129 sq. ed. Bip. πότερον τὰ πλείονα ἕλκοντα βαρύτερα νομίζονται.“ Coray, *in Notis msstis.* — Aptius utique huic loco verbum, ἕλκειν: de quo conf. Lexic. Polyb. pag. 203. n. 4. aut ἄγειν, quod habes VIII. 331. b.

τῷ κατὰ τὸν Ἴστρον γινομένῳ γλάνιδι. Γλάνις, Plinio *silurus*: de quo praeter Gesnerum, in voc. *Glanis*, videndus Salmasius, Exercit. Plin. pag. 739 sq.

φέρει δὲ καὶ τοὺς Μαιώτας καλουμένους. A singulari ὁ Μαιώτης: cuius piscis etiam meminit Stephanus Byz. in Μαιῶται. *Ibid.* εἰσὶ δὲ πολλοὶ περὶ τὸν Πόντον, φέροντες τὴν ὀνομασίαν ἀπὸ τῆς λίμνης τῆς Μαιώτιδος. „Verte ista: „*Multi sunt* maeotae *in Ponto; sic dicti a palude Maeotide.* „Nam ineptum est dicere, multa Ponticorum piscium genera a Maeotide palude invenisse nomen: unus enim „*maeota* fuit.“ Casaubonus. — Nempe minus commode verterat Dalecamp. *In Ponto quidem multis piscibus a Maeotide palude nomen est tributum.* Percommode vero Epitomator: οἳ (scil. μαιῶται) πολλοὶ περὶ τὸν Πόντον εἰσί.

Νειλαῖοι δέ εἰσιν ἰχθύες. Possessivi nominis forma Νειλῷοι, quam habet hoc loco codex Epitomae, nescio an sequiori aevo propria fuerit. Holstenius quidem ad Steph. Byz. pag. 221. ex Tzetzae Chiliadibus eam citat, quasi vix alibi occurrentem. Quod adiicit auctor, εἴ γέ τι μνημονεύειν δύναμαι, πολυετῆ τὴν ἀποδημίαν ἔχων, malles fortasse ἄγων pro ἔχων, sed & istud ferendum. Caete-

rum, ad rem quod spectat; quod ait, *iam a multis inde annis domo se abesse*, id notandum in perpaucis momentis quae de vita Athenaei ad notitiam nostram pervenerunt. Nam ex illis verbis intelligitur, non modo in patria urbe *Naucrati*, sed ne *Alexandriae* quidem vitam degisse, verum *extra Aegyptum*. Quanam autem in urbe sedem fortunarum maxime fixam habuerit, Romae-ne, an Athenis, an alia in urbe, id vero incertum: sed, *Romae* vixisse, probabile est.

νάρκη μὲν ἡ ἡδίστη &c. Articulum, vocabulo ἡδίστη opportune praepositum, dedit codex mstus uterque. Adnotavit h. l. CASAUBONUS: » Conferenda cum sequente » laterculo *Niliacorum piscium* verba Geographi libro ultimo: [Strab. lib. XVII. pag. 823.] Ἰχθύες ἐν τῷ Νείλῳ » πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, χαρακτῆρα ἴδιον ἔχοντες καὶ ἐπι» χώριον· γνωριμώτατοι δὲ ὅ τε ὀξύρυγχος, καὶ ὁ λεπιδω» τὸς, καὶ λάτης, (fortasse λάτος) καὶ ἀλάβης, (noster » ἀλλάβης) καὶ κορακῖνος, καὶ χοῖρος, καὶ φαγρώριος, ὃν καὶ » φάγρον καλοῦσιν· ἔτι σίλουρος, κιθαρὸς, θρίσσα, κεστρεύς· » ὀστρακίων δίλυχνος, (malim δὲ λύχνος) φῦσα, βοῦς, » κοχλίαι μεγάλοι, φωνὴν ὀλολυγοῦσιν ὁμοίαν φθεγγόμενοι. » Athenaeus quosdam nominat indictos Straboni; in his » *simum*: non enim debet accipi ἐπιθετικῶς nomen σιμὸς: » ac rectius scribunt alii σίμος. — Nempe, accentu distingui *nomen piscis* ab *adiectivo*, monuit Eustathius, ad Iliad. μ'. pag. 867, 38 sq. ubi, σίμος μὲν, inquit, ὁ ἰχθύς· σιμὸς δὲ, τὸ ἐπίθετον. Eamdem distinctionem statuisse Cyrillum adnotavit H. Stephanus, Thes. T. III. pag. 784. h. At acutam scripturam, σιμὸς, tenent apud Athenaeum ambo nostri codices mssti cum editis; pariterque σιμοί τε editur apud Oppianum, Halieut. I. 170. in Rittershusii quidem editione, quae nunc una nobis ad manus est.

AD CAP. LXXXIX.

b Λειόβατος. Οὗτος καλεῖται καὶ ῥίνη. » Non iniuria ista » negotium faciunt: nam certum est, ῥίνην sive *squatinam* » neque esse *liobatum*, neque eam appellationem admitte» re. In libris tamen chirographis nulla omnino varietas. « CASAUBONUS. — Λειόβατος latine ad verbum *Raia laevis* redditur; de qua vide Rondelet, apud Gesner. pag. 796 sq. & Camus, in Notis ad Aristot. Hist. Anim. pag. 717. sub voce *Raie-lisse*. Pro istis verbis, Οὗτος καλεῖται καὶ

ῥίνη, id est, *Hic vocatur etiam rhine*, seu *squatina*, haec latina posuerat Dalecampius: *Squatinam etiam Baton, id est Raiam, vocant;* adiectâ in orâ Notâ: » Corruptus hic » esse locus videtur. « — Ῥίνη quidem, (latine *squatina*) diversus utique piscis est; quem seorsim infra commemorat Noster, pag. 319. d. e. Memoratur tamen etiam aliquis ῥινόβατος dictus piscis, quem ex *raiae cum squatina* coitu natum existimarunt veteres: de quo vide Rondelet & Gesnerum, pag. 903 sq. & Camus pag. 478 sq. b

Πλάτων, Σοφισταῖς. » Libro decimo [pag. 422. f.] » inscribitur haec comoedia Σοφιστὴς, ut apud Harpocratio- » nem: Ἀπόληξις, εἷς τῶν τριάκοντα συγγραφέων, ὃν Πλά- » των κωμῳδεῖ ἐν Σοφιστῇ. At Pollux libro VII. c. XXXIII. » & libro X. cap. XL. item Scholiastes Aristophanis ad » Vespas, Σοφιστὰς, ut hic: quo etiam modo Platonem » philosophum dialogorum suorum unum inscripsisse no- » tum est. « CASAUBONUS.

In PLATONIS versu, cum καὶ λειόβατος esset editum, monuit CASAUB. *in Animadversionibus:* » Melius κἂν λειό- » βατος. « — Nempe sic veteres libri: sic certe noster ms. *A*. In *Ep*. quidem haec desunt.

AD CAP. XC.

Μύραιναι. Θεόφραστος ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ τῶν ἐν τῷ ξηρῷ διαιτωμένων. Sic, ἐν τῷ πέμπτῳ, dedit ms. *A*. Eamdem in sententiam ἐν πέμπτῳ absque articulo editum erat; ubi monuit CASAUBONUS: » Ex Diogene Laër- » tio [V. 43.] scribendum, ἐν τῷ Περὶ τῶν. Nam eo au- » ctore fuit *liber singularis*, quem eo argumento Theophra- » stus ediderat: aut pro α'. alia numeri nota apud illum » restituenda. Extat hodieque inter Theophrasti opera li- » bellus, Περὶ Ἰχθύων inscriptus; quem illum ipsum esse, » aut eius ἀποσπασμάτιον, nemo dubitabit qui legerit. » Sed titulus male vulgo concipitur & imperfecte: qua » de re dicemus aliquando, si longioris vitae usura nobis » conceditur, cum eum auctorem edemus a nobis recen- » situm. Caeterum in hac sententia nihil Theophrasto pro- » prium: nam multo ante eadem scripserat eius Praece- » ptor non uno loco, ut libro IV. DE Partibus, cap. 13. » Sane ex his verbis Theophrasti, διὰ τὸ μικρὰ ἔχειν τὰ » βράγχια, καὶ ὀλίγον δέχεσθαι τὸ ὑγρὸν, veram & pri-

»mam caussam capere non est, *cur anguillae & muraenae »extra aquam diutius possint vivere.*, Melius Aristoteles: οὐ »γὰρ πολλῆς δέονται καταψύξεως. Nam quia internum ca- »lorem habent hi pisces imbecillum, propterea refrigera- »tione multa opus non habent, quae in piscibus est instar »respirationis: ὥσπερ γὰρ πρὸς ἐκπνοὴν ἡ τῶν βραγχίων »φύσις, inquit Philosophus. Atque haec est caussa, cur »branchias paucas, parvas, & minus firmas eis natura »dederit: quae neque frustra quicquam facit, neque su- »perfluum.« Sic ille. — Nos haec talia iis viris disceptanda iudicandaque relinquimus, qui ex instituto scrutandae rerum naturae operam navant. De vocab. βραγχία notavimus nonnihil ad pag. 277. e.

Ἀριστοτέλης δὲ, ἐν πέμπτῳ Ζώων Μορίων. »Pro ἐν »πέμπτῳ ζώων μορίων, invenimus in optimis quibusdam »libris, ἐν δευτέρῳ ζώων μορ. Respicit *Historiarum li- »brum quintum*, cap. X.« CASAUBONUS. — Diceres, in aliis quibusdam libris, aut in uno quodam certe, eam scripturam reperisse Casaubonum, quae ab eo edita est, ἐν πέμπτῳ Ζώων Μορίων. At ea tamen, verum si quaeris, nullo in vetere libro hodie reperitur. Uterque quidem noster codex mstus cum ed. Ven. perspicue sic habet, ἐν δευτέρῳ Ζώων Μορίων: pro quo editor Basileensis (cuius exemplum Dalecampius in versione secutus est) ἐν πέμπτῳ Ζώων edidit, omissa voce Μορίων. Quoniam vero, quae hic adferuntur, leguntur in eodem Philosophi libro, (Histor. V. 10.) quem constanter aliàs *Quintum De Partibus Animalium* indigetare solet Noster, tenendum putavi id quod a Casaubono editum inveni. Conf. Notata ad p. 304. c.

Ἐπίχαρμος - - χωρὶς τοῦ σ μυραίνας αὐτὰς καλεῖ. Diceres, monuisse Deipnosophistam paulo ante σμύραιναν praepositâ σ literâ scripsisse Aristotelem: & sic quidem plerisque in locis editum in Philosophi scriptis, subinde vero etiam nude μύραινα: quod quidem perinde erat, nisi quod amarint fere Attici literam σ praeponere isti vocabulo, sicut aliis multis ab μ incipientibus.

Οὔτε γόγγρων τις παχέων &c. »Peccarunt solennia »librarii imperiti in EPICHARMI chria, Οὔτε γόγγρων τι »παχέων, οὔτε μύραινα νάπης. Scribo, οὔτε μυραινᾶν τε »τῆ. *Nihil quidquam congrorum illorum pinguium, neque eti- »iam muraenarum*: scilicet, *reliquum factum est*, aut nescio »quid aliud.« CASAUBONUS. — Maiorem versus partem

multo felicius curavit KOEN, ad Gregor. Corinth. de Dialect. pag. 119. in hunc modum: c

Οὔτε γόγγρων τι παχήων, οὔτε μυραινᾶν ἀπῆς.

Denique cum etiam sic ad iustam mensuram nonnihil desideraretur, τις pro τι ponendum monuit TOUP, ad Theocrit. pag. 396. Quorum virorum monitis obsecutus sum. De vocula τι tamen videndum puto, ne, ubi *emphaticâ* quadam *ratione* (uti hoc loco) posita est, & *quidquam* significat, producere ancipitem vocalem potuerit, sicut iota paragogicum in οὑτοσὶ, τοδὶ & similibus. Codex *A.* ab edita scriptura nil recedit: Epitomator vero, suo more, breviter: Ἐπίχαρμος δὲ καὶ Σώφρων χωρὶς τοῦ ε μυραίνας ταύτας καλεῖ.

Πλάτων δὲ ἢ Κάνθαρος ἐν τῇ Συμμαχίᾳ. » Similis, cum » in his libris [II. 68. b. VII. 314. a.] tum apud Harpo» crationem, dubitatio. Ὀρνιθευτὴς, ait, ὁ ὀρνιθοθήρας. Δεί» ναρχος κατὰ Προξένου, καὶ Πλάτων ἢ Κάνθαρος Συμμα» χίᾳ.« CASAUBONUS.

τῷ ὀνίσκῳ τῷ καλουμένῳ γαλλαρίᾳ. Sic codex ms. uterque cum editis. Confer pag. 315. f. d

Ἀνδρέας δὲ, ἐν τῷ περὶ Δακέτων. Perperam περὶ Δακετῶν ed. Cas. Recte vero Δακέτων penacute ed. Ven. & Bas. cum msstis. Conf. pag. 314. b. Ad ANDREAE verba, quae deinde citantur, adnotavit nonnihil SALMASIUS, ad Tertullian. De Pallio, pag. 444. & 447. nec tamen ad levandam difficultatem multum contulit, qua premitur hic locus. Quod nos edidimus, εἶναι δ' αὐτὰς ἧττον περιφερεῖς καὶ ποικίλας, id eodem prorsus modo dedit noster ms. *Epit.* In ms. *A.* vero est, εἶναι δ' αὐτὰς ἧττον καὶ περιςερεῖς ποικίλας: quod quo pacto ferri posset, non vidi. Rursus aliter habebant editiones omnes: εἶναι δ' αὐτὰς ἥττονας καὶ περιφερεῖς ποικίλας: ubi, ut taceam, invitis vetustis libris invectam esse scripturam ἥττονας pro ἧττον, ne id quidem quod sequitur, καὶ περιφερεῖς ποικίλας, isti scripturae conveniebat; nam aut περιφερείᾳ ποικίλας oportebat, id est, *in circuitu variegatas*, aut καὶ περιφερεῖς καὶ ποικίλας, aut nude περιφερεῖς καὶ ποικίλας, mutatâ solummodo sede voculae καὶ, aut denique sublatâ prorsus copulâ, ἥττονας, περιφερεῖς, ποικίλας. Eo modo, quem postremum commemoravi, GESNERUS pag. 576 med. locum hunc acceperat, tacens quidem Graeca verba, sed latine sic reddens: » *Andreas in libro de his quo-*

» rum Venenatus est Morsus, ait, Muraenas quae ex mare vi-
» pera genitae sunt, morsu interficere: ipsas vero esse minores,
» rotundas, varias.« Pariter Dalecamp: esseque minores ipsas, rotundas, maculosas. Similiter Natalis Comes, nisi quod περιφερεῖς imperite interpretatus est quasi esset ἐμφερεῖς: atque has minores esse, similes, & variatas.

Νίκανδρος δὲ, ἐν Θηριακῷ. Sic h. l. ms. *A.* cum edd. Eamdem scripturam debuisse videtur scriba cod. *Epit.* sed ibi postrema vocalis vocabuli, pro more illius calligraphi, non expressa est. Caeterum nonnisi duos postremos versus adposuit Epitomator, sic scribens: Καὶ Νίκανδρος δ' ἐν Θυριακῷ (sive Θηριακοῖς) τοιοῦτόν τι περὶ αὐτῶν φησι, καὶ ἀμφιβάλλων τὴν μετὰ τῶν ἔχεων μίξιν αὐτῶν· εἰ ἔτυμον τοῦτο, λέγων, κείνην σὺν οὐλοβόροις ἐχίεσσι Ξόρνυσθαι, προλιποῦσαν ἁλὸς νόμον. Exstant autem versus hic citati, in NICANDRI *Theriacis*, num. 823 sqq. De corrigendis vulgatae apud Athenaeum scripturae mendis sic monuit CASAUBONUS: » In *primo versu* NICANDRI, scribe [ut editur » apud poëtam] ἐπεὶ μογερούς ἁλιῆας, non ἐπί. Et in *se-* » *cundo*, ἐμβρύξασα melius editiones eius poëtae quam » ἐκβρύξασα. In *tertio*, ἐχετλίου ἐξαναδῦσα, *pro-* » *rumpens e receptaculo piscium in navi.* At Dalecampius, » ἐχελλίου vel ἐχυλλίου, vel nescio quid aliud: vertit enim, » *quae e vipera prognata est.* Audiamus veterem Nicandri in- » terpretem: Ἐχέτλιον, τόπος τοῦ πλοίου, ὅπου τοὺς ἰχθῦς » τιθέασι καὶ συλλέγουσι.« — Eodem *vers.* 3. φυζηθέντας & ἐχετλίου (pro φυσηθ. & ἐχέταιον, quae ex msstis tenuerat editio Ven.) iam ante Casaubonum ex Nicandri edita scriptura correxerat editor Basileensis. Sed teneri fortasse debuerat accusativus ἐχέτλιον, qui in corrupto ἐχέταιον perspicue continetur; verbum quidem ἀναδῦναι cum quarto casu construi poterat.

Vers. 4. εἰ ἔτυμον. Sic, nullâ post εἰ interpositâ coniunctiva particula, habet ed. Ven. cum msstis. εἰ δ' ἔτυμον e vulgata apud Nicandr. lectione recepit ed. Bas. indeque tenuit Cas. Commodius vero apud Nicandrum in codice ms. Mediceo scribitur εἰ γ' ἔτυμον. *Ibid.* σὺν οὐλοβόροις ἐχίεσσι. Sic ed. Ven. cum utroque nostro codice msto: quod mutare nefas duxi. Vide Not. ad p. 304. f.

e Ἀνδρέας δὲ - - ψεῦδος φησιν εἶναι τὸ μύραιναν ἔχει μίγνυσθαι. ἔχει, pro ἔχιι, quod erat editum, dedit mstus uterque. — » ANDREAM, De Falso-creditis, in eam-

» dem rem laudat vetus Nicandri interpres: φησὶ δὲ ὁ Ἀν-» δρέας, ψευδὲς εἶναι· καὶ μήτε τὴν μύραιναν προϊέναι, μή-» τε τὴν ἔχιν παρέναλον διατρίβειν. Aliis verbis haec Athe-» naeus: οὐδὲ γὰρ ἐπὶ τενάγους ἔχεις νέμεσθαι, φιλοῦν-» τας λιμώδεσιν ἐρημίαις. *Non enim in coenosis locis de-» gere viperas; quae loca sola ament ubi nihil eorum inveniatur » quibus fames sedatur.* Ita interpretor λιμώδεις ἐρημίας, » quando in omnibus omnino libris scriptura ista servatur. » Et iuvat quod scribit Plinius, [VIII. 39, 59.] *viperas vel » annua fame durare.* Aristoteles [Hist. Anim. VIII. 15.] » scribit, *solas viperas latitare sub saxis, cum alii serpentes in » terram se condant*: οἱ μὲν ἄλλοι ὄφεις ἐν τῇ γῇ φωλεύου-» σιν· αἱ δὲ ἔχιδναι ὑπὸ τὰς πέτρας. Pugnant cum hac » sententia Plinii verba: [ibid.] *Serpentium vipera sola terrâ » dicitur condi: caeterae arborum aut saxorum cavis.* Superiori » Andreae ἀποφάνσει opponit Athenaeus *Sostrati* au-» ctoritatem; quem ait συγκατατίθεσθαι τῇ μίξει, id est, » *sentire cum vulgo, muraenas coitu serpentum impleri*: quod & » alii multi scribunt, Archelaus, [apud Nicandri Scholia-» sten] Aelianus, [Nat. Anim. I. 50.] Oppianus, [Halieut. » I. 554.] Basilius, & ex eo Ambrosius, item alii.« Casaubonus. Conf. Harduin. ad Plin. IX. 23, 39. — Quod si carmine scripsisset *Andreas* Medicus, haud aegre vocabulum λιμώδεσιν tulissem, quo uti poëta potuisset, cum *arida, sterilisque deserta* dicere voluisset. Nunc vix dubito, quin ἀμμώδεσιν scripserit auctor, *arenosa deserta* dicens; quemadmodum corrigendum monuit Toup, in Curis Noviss. in Suidam p. m. 213. qui ait, iam a Scaligero (nescio ubi; forsan in Notis ad Aristot. Histor. Anim.) id fuisse adnotatum. Quum tamen utcumque ferri posse videretur vulgatum, in quod consentit uterque noster codex mstus, loco movere non sum ausus. Dalecampius ὑλώδεσι corrigebat, *nemorosis* vertens. Casaubonum secutus est Villebrune: *des lieux déserts où elle supporte même longtems la faim.*

AD CAP. XCI.

Ὁ δὲ μύρος, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν πέμπτῳ Ζώων Μορίων. Nude ἐν πέμπτῳ Ζώων ed. Ven. & Bas. sed mstorum codicum lectionem restituit Casaubonus, monens insuper in Animadv. » *Aristoteles*, Historiarum libro quin-

»to cap. 10. ubi scribitur: Ἡ γὰρ σμύραινα διαφόρως α [vocem διαφόρως omisit in sua editione Camus, utpote in nullo msto cod. reperiundam] » ποικίλον καὶ ἀσθενέ» στερον, &c. & Ὁ δὲ σμύρος ὁμόχρους & ἰσχυρός. Pli» nius vertit, [IX. 23, 27.] *myrus unicolor & robustus*: » non, ut nostri omnes codices, ὁ δὲ μύρος λειόχρως. Mu» raenae marem Graeci vocant & μύραινον & μύρον sive » σμύρον. Praeterea habent exemplaria philosophi, καὶ τὸ » χρῶμα ὅμοιον ἔχει τῇ πίτυϊ, melius & verius quam no» stra, ὅμοιον ἔχει ἴϋγγι. α — διαφέρει τῆς σμυραίνης (pro eo, quod apud Nostrum edebatur μυραίνης) dedit ms. *A*. λειόχρως habet uterque codex, ut edidit Casaubonus, cum λειόχρως esset in ed. Ven. & Bas. Scripturam manifeste vitiosam, ὅλον τά τε, pro ὀδόντας τε, quam cum ed. Ven. & Bas. tenet quidem uterque etiam mstus, merito ex Aristotelicis libris correxit Casaubonus; quibus hactenus Plinius adsentitur l. c. quod scribit, *dentesque extra os habet*: nempe, (quemadmodum Harduinus adnotavit) non intus tantum, ut muraena. Iam τῷ ποικίλῳ, multo sane commodius opponitur in libris Aristotelicis vocabulum ὁμόχρους, quam λειόχρως in nostris: de quo vocabulo haud absurde quidem monuit VILLEBRUNE, non tam ad *colorem* referri, quam ad *cutem*, significareque adeo *laevi cute*, quod ipsum de muraena Plinius praedicat, lib. IX. cap. 12. sect. 14. Sed quid inde efficitur aliud, nisi quod fatendum sit, tanto incommodiorem esse illam oppositionem e codicum nostrorum scriptura? De altera autem varietate scripturae, utra sit a Philosophi manu, πίτυϊ, an ἴυγγι, addubitari etiamnum posse videtur. Caeterum, *myrum* a *muraena* non *sexu*, sed *genere* (sive, rectius ut dicam, *specie*) differre, consentiunt hodie, quod sciam, naturae periti. Estque piscis, de quo hic agitur, *Muraena myrus* Lynnaeo, ut ad Aelian. Nat. Anim. XIV. 15. adnotavit Schneider.

εἶναι δὲ αὐτῶν γένη δύο· εἰσὶ γὰρ οἱ μὲν μέλανες, οἱ δ' ὑποπυρρίζοντες. » Haec differentia, nescio, sexus an spe» ciei sit. « SCHNEIDER ad Aelian. l. c. — Levi mendâ, ὑποπυρίζοντες, edebatur: veram scripturam ὑποπυρρίζοντες (de qua iam monuerat CORAY ad Xenocr. p. 152.) dedit uterque cod. ms. Sic & scripsit doctissimus Aeliani editor, quem modo laudavi.

Ἀρχέστρατος δὲ, ὁ Ἡδονικὸς φιλόσοφος. De elogio isto

quo haud illepide hic *Archestratum* prosequitur Deipnosophista, *Hedonicum* i. e. *Voluptarium philosophum* nominans, dicturi sumus nonnihil ad lib. XIII. pag. 588. a. De πλωτῇ μυραίνᾳ, quam *muraenam flutam* Romani vocabant, vide notata ad l. 4. b.

AD CAP. XCII.

Ταύτας δέ φησιν. Sic ms. *A.* cum editis. Eamdem coniunctivam particulam agnoscit ms. *Epit.* ubi sic: Εὐχυλότεραι δ' αὗται, φησὶν Ἱκέσιος. Inde εὐχυλωτέρας per ω longum edebatur, ut scriptum in Epit. Nos praetulimus εὐχυλοτέρας, quod hic, ut alibi, dabat ms. *A.* recte, per ο breve, ob praecedentem syllabam χυ productam.

σμαρίδας, ὧν μνημονεύειν καὶ Ἐπίχαρμον &c. Ex membr. *A.* hoc restituimus; quo indicatur, ab ipso *Speusippo* citatum esse *Epicharmi* testimonium. Tacet hic *Epit.* in qua omissa haec omnia de Epicharmo. Poëtae verba cum sic essent edita, ὀκχωρῇ βῶκας πολλοὺς καὶ σμαρίδας, monuit Casaubonus: » Scribe ὄκχ' ὁρῇ. « Cui quin obsequerer, cum nihil ex membranis adnotatum reperirem, non dubitavi. Sicut ὁρῇς pro ὁρᾷς dixit Theocritus V. 73. sic ὁρῇ pro ὁρᾷ Epicharmus. Dalecampius, *Annon vides*, interpretatus erat; quod Graece sonabat, Οὐχ ὁρῇς. Porro vero pro σμαρίδας scripsi μαρίδας, praeeunte ms. *A.* Quemadmodum μύραινα dixit Syracusanus poëta pro σμύραινα: sic credi potest fide vetusti codicis, dixisse eumdem μαρίδας pro σμαρίδας: nec, quoniam Atheniensis Speusippus ait, τῶν σμαρίδων *meminisse Epicharmum*, inde efficitur, Attica vocabuli forma usum esse poëtam Siculum. Vidimus quidem bis apud Nostrum in eiusdem Epicharmi versu, ex Hebes Nuptiis, σμαρίδας pisces simul cum *bocibus*, quemadmodum hic, commemoratos, pag. 286. f. & pag. 306. c. ubi nullus ex ms. *A.* dissensus ab editis notatus erat: sed potuit ibi ex praecedente voce βῶκας litera σ sequenti etiam nomini adhaerere. Video quoque a Gesnero de Aquat. pag. 523. adnotatum » *Smarides* vocari etiam *marides* Athenaeo: « at mihi quidem nullus locus, ubi in editis Athenaei exemplis scriptura ista reperiatur, nunc maxime occurrit. Caeterum sicut *Speusippus*, *similes esse maenidibus smarides*, dixit: sic eosdem pisces iunxit Aristoteles Hist. Anim. VIII. 30. Conf.

Gesnerum l. c. Hesychius vero etiam, a nonnullis pro eisdem habitos, tradit: Σμαρίδες· ἰχθύδια μικρὰ ἄριστα· οἱ δὲ, τὰς μαινίδας. De utroque pisciculorum genere consuli possunt quae e variis virorum doctorum scriptis prudenti (ut solet) delectu adnotavit CAMUS, ad Aristot. p. 775. & p. 494 sq.

EPAENETI verba, cum sic essent edita: σμαρίδας, ἣν ἔνιοι καλέουσιν κυνὸς εὐνά: primum, σμαρίδα in singulari, ut consentaneum erat, (de quo etiam monuit CORAY, in Notis msstis) recte dedit codex noster uterque; tum iidem codices καλοῦσι dedere, non Ionicum καλέουσι. (conf. quae infra notamus, ad pag. 328. f.) Ad verba κυνὸς εὐνὰ, DALECAMPIUS, cum in versione posuisset *Canis cubile*, haec adnotavit: »Κυνὸς »εὐνὰ, vel εὐνήν. Massarius, [scilicet in Plinii lib. IX. cap. »26. conf. Gesn. pag. 309.] *Cynossenia.* Legendum puto »κυνὸς ὀσμήν: quia post coitum is piscis ferinum quippiam »oleat, instar canis marini; quemadmodum & maena mas, »ob id dictus τράγος, [conf. Gesn. p. 520 sub fin.] id est »*hircus*, cui natura simillimus.« — Ad eadem verba monuit CASAUBONUS: »Scribe κυνὸς εὐνάν. Doctorum ho»minum coniecturas respuunt antiquae manus exempla»ria. Sed de verbis Epaeneti deliberemus adhuc: nam et»iam ad finem libri [pag. 328. f.] κυνὸς εὐνὰ pertinaci»ter.« — Rursus ad eadem, CORAY in *Notis msstis:* »For»te scripsit Epaenetus κυνὸς οὐρὰ, (sive potius οὐρὰν »in accusativo) ex aliqua piscis similitudine cum *cauda ca»nis*, quam se animadvertisse vulgus credebat.« — Ego in re adeo incerta tenui scripturam εὐνὰ, quam & editam inveni, & a qua nullus hoc loco dissensus e vetere ms. *A.* enotatus est, licet pag. 328. f. εὐναι (sic, absque accentu) ex eodem adnotatum videam. Lubens recepissem εὐνὰν, si id codex saltem Epitomae dedisset: sed cum in illo libro (in quo eadem verba, ubi p. 328. f. recurrunt, omissa sunt) diverso accentu εὔναν hoc loco scribatur, veritus sum ne aliud, quidquid demum illud esset, hic lateret: itaque satis habui, scripturae varietatem sub contextu adnotare.

Ἀντιφάνης δ' ἐν Ἀγροίκῳ ἢ Βουταλίωνι. Quum vitiose ἐν Ἀγροίῳ ἢ Βουτ. in ed. Cas. legeretur, monuit CASAUBONUS in Animadv. »Scribendum ἐν Ἀγροίκῳ ἢ Βουταλίω»νι, vel ἐν Ἀγροίκων Βουταλίωνι: ut dicemus libro VIII.

» cap. XIV. « — At Ἀγροίῳ nonnisi ex operarum errore profectum erat: recte ἐν Ἀγροίκῳ editt. vett. cum ms. *A.* Quod vero adiicitur ἢ ἐν Βουταλίωνι, eodem duplici titulo citatur eiusdem *ANTIPHANIS* fabula, pag. 304. b. Sed hoc loco dubitationem utique movere poterat id quod lib. VIII. pag. 358. d. e. f. legimus, quem ad locum lectorem remittit Casaubonus. Ibi enim, postquam monuit Athenaeus, Βουταλίωνα esse titulum retractatae & instauratae fabulae, quae prius Ἀγροῖκος fuerat inscripta, docet deinde, in *Butalione* quidem Ἑλένης βρώματα pisciculos illos adpellasse poëtam; in Ἀγροίκῳ vero, Ἑκάτης βρώματα. Quare videri potest h. l. imprudenti excidisse Athenaeo, ut istius discrepantiae immemor sic scripserit, uti nunc legitur. Potuerit vero etiam fortasse hactenus defendi eadem scriptura, quod in *Butalione* Ἑλένης βρώματα *ironice* dixerit poëta, *vere* autem senserit Ἑκάτης βρώματα, quemadmodum in Ἀγροίκῳ dixerat.

Nec vero difficultate carent ipsi versus *ANTIPHANIS*, hic citati: qui, non distinctis personarum partibus, (quod nusquam in superioribus editionibus factum) sic editi legebantur:

Τοὺς γὰρ μεγάλους τούτους ἅπαντας νενόμικα
Ἀνθρωποφάγους ἰχθῦς. τί φῇς ὦ φίλτατε
Ἀνθρωποφάγους; πῶς οὖν ἄνθρωπος φάγοι.
Δηλονότι ταῦτα ἐστὶν Ἑκάτης βρώματα,
Ἃ φησιν οὗτος μαινίδας καὶ τριγλίδας.

Quos versus latine sic reddidit DALECAMPIUS:

A. *Hos sane magnos pisces omnes existimavi*
ἀνθρωποφάγους. B. *Quidnam loqueris, o amicissime?*
ἀνθρωποφάγους? *quid ita? an quia homines illos comedunt?*
Ea quidem certe sunt Hecates cibaria
quae iste narrat, maenides & triglides.

Ad vocab. ἀνθρωποφάγους adnotavit idem interpres: » Ἀνθρωποφάγος, cum accentu in penultima, *hominum vorator*: ἀνθρωπόφαγος, cum accentu in antepenultima, *quem homo vorat*. Quidam ἀνθρωποφάγους, magnos & pretiosos pisces vocant, propter impensam qua lurconum & prodigorum opes absumunt. Gesn. « — [Nempe Gesnerum dicit, de Aquat. pag. 522.] Ad verba Ἑκάτης βρώματα adnotaverat idem DALECAMPIUS: » Vilissimos namque, minimos, & contemptissimos pisces habet in deliciis Hecate. Erasm. adag. *Hecates coena.* « — Quae ob

oculos habuerat CASAUBONUS, cum ista ad hunc locum animadverteret: »In *ANTIPHANIS* ecloga, magni pisces »appellantur ἀνθρωποφάγοι, *voraces hominum*: διὰ τὸ πο»λυδάπανον τῶν ἐξωνουμένων αὐτούς: *propter ingentes sumtus »qui faciendi sunt, si quis emere eos velit.* Ita interpretatur Eu»stathius; recte: neque habet hic locum aliorum acumen, »qui de accentu vocis huius nescio quid argutantur. Me»lius de nobis essent meriti, si in penultimo Antiphanis »versu,

»δηλονότι ταῦτα ἐστὶν Ἑκάτης βρώματα,

»verae lectionis nos admonuissent, ἐστὶν Ἑλένης βρώματα: »id quod clarum est ex libro sequente. Non negaverim, »Antiphanem fecisse mentionem & Ἑκάτης βρωμάτων: id »enim Athenaeus eo libro docet; verum ex alia eius fa»bula, non *Butalione*: aut, ut dicam verius, non ex ea»dem editione eius comoediae, sed priore & minus adcu»rata. Male etiam illa capiunt, πῶς οὖν ἄνθρωπος φάγοι; »quae pronuntiantur ab eo cui dictum fuerat, *magnos pi»sces anthropophagos esse. Si edunt homines*, ait ille, *quomodo »eduntur ab hominibus?* & quî fit, ut eorum esum non abo»minentur homines? At libro VIII. sic: πῶς ἂν ἰχθὺς ἀν»θρώπους φάγοι; «

Sic ille: ad quae non possum quin reponam nonnulla. Primum, quod ad istam Eustathii interpretationem τῶν ἀνθρωποφάγων ἰχθύων spectat, ad quam Gesnerus etiam l. c. provocaverat: Eustathii locum, quem in animo habuerant viri docti, mihi quidem studiose quaerenti non occurrebat; sed, si vel sic, quod sentio, dicere licet, aliena ab hoc Antiphanis loco videtur esse illa interpretatio. Loquitur *rusticus* homo, bonus ille quidem, sed minime callidus. Is, pro sua simplicitate, in illa opinione versabatur, quam rideri ab Archestrato haud multo ante vidimus, p. 310. e. *nefas esse hominem vesci eo pisce, qui humana carne, si quam nanciscatur, vesci consueverit.* Eamdem sententiam eisdem verbis profitentem alium rusticum hominem induxit idem Antiphanes in Curide, ut supra vidimus, p. 304. a. ubi remittere lectorem ad hunc locum debueram. Porro, quod Dalecampius monuit de diversa vocabuli ἀνθρωποφάγος pro diverso accentu significatione, id nec obscurum est, nec alioquin improbandum; sed fuerit-ne huius loci, merito dubitari poterat. Nos pro eâ, quam diximus, sententiâ distinguendas colloquentium partes putavimus.

Tertio versu, quum in scriptis editisque nude legeretur πῶς οὖν ἄνθρωπος φάγοι, particulam ἂν inserui, quam & claudicans metrum, & Graeci sermonis usus desiderabat, temere praetermissam a librariis ante vocem ab eâdem syllabâ incipientem.

Quarto versu, ταῦτα δ' ἐστὶν, interiectâ *coniunctione*, quam pag. 358. f. editi etiam libri agnoscebant, hoc loco pariter dedit mstus noster uterque. Cui consequens videbatur esse, ut post Δηλονότι interpungeretur oratio. Atque id ipsum etiam ita factum video in nostro ms. *Epit.* in quo & ante & post illam vocem maior interponitur distinctio. Ipsam illam vocem (quae & in duas, δῆλον ὅτι, commode dispertiri poterat) intellexi ad rusticum pronuntiatam fuisse; sequentia autem verba ad auditores, sive ad caeteras personas quae simul in scena aderant. Quod ait Ἑκάτης βρώματα, mireris, quid sit quod litem huic scripturae fecerit Casaubonus; cum in eam non modo consentiant libri, sed & diserte paulo ante praedixerit Athenaeus, in versibus Antiphanis, quos adpositurus esset, Ἑκάτης βρώματα vocari τὰς μαινίδας. Et, esse hanc dictionem in eum sensum accipiendam, quo Erasmus in Adagio a Dalecampio citato interpretatus est, nempe *de coena triviali, parca, frugali, vili*, partim ex ipsa sermonis connexione intelligi videtur, partim ex eo quod diserte Athenaeus noster monuit, διὰ τὴν βραχύτητα, *ob parvitatem* illorum pisciculorum, ita dixisse poëtam. Legimus p. 325. b. c. τὴν τρίγλην καὶ μαινίδα *Hecatae immolari* solitas esse: quo aptior erat iocus qui illa dictione continetur. Breviator, quum absque praeambulo eo, quod praemisit Athenaeus, statim verba Antiphanis adposuisset, nunc, ubi in contextu illa verba scripta sunt, ταῦτα δ' ἐστὶν Ἑκάτης βρώματα, supra haec inter lineas illa adposuit minutissimis literis exarata, διὰ τὴν βραχύτητα. De quo e causâ monui, quoniam in primi & secundi libri Epitoma, ubi integrum non exstat opus, subinde nonnulla similiter inter lineas adnotata in eodem nostro ms. *Ep.* observavimus: quorum quaenam sit ratio, ex collatione cum his aliisque talibus, ubi superest plenius opus, conjecturam facere licet.

Quinto versu, commodius quidem videri debebat, μαινίδες καὶ τριγλίδες quod pag. 358. f. habet ms. *Ep.* sed & ferendi accusativi, μαινίδας καὶ τριγλίδας, quod

hic uterque codex mstus cum editis, rursusque pag. 358. codex *A*. agnoscit; qui accusativi ex sermonis graeci usu praecedenti accusativo & respondent, & a verbo φησὶν quadam ratione pendent.

Cum, ἔνιοι βόακας, absque pronomine relativo esset editum, nihil quidem e ms. *A*. adnotatum: sed tam perspicue, quam recte, ἃς ἔνιοι dedit ms. *Ep*. Mox, Πολίοχος recte codex ms. uterque, quemadmodum lib. II. pag. 60. b. habebant edd. cum mssris. In illius poëtae primo versu, pro μηδεὶς, quod erat in editis, sic explicite μηδὲ εἷς dedere mssti.

De re, quae hic agitur, sic commentatus est CASAUBONUS: »*Leucomaenidas idem esse ac boacas*, aut cer»te *pro eodem pisce accipi*, scribit Athenaeus: nec tamen »ullo testimonio probat. Nam *Polyochi* [rectius *POLIO»CHI*] qui affertur solus locus, contrarium potius doceat. »Sic enim poëta:

»Ὅπως σε πείσῃ μηδὲ εἷς πρὸς τῶν θεῶν
»τοὺς βόακας ἄν ποτ' ἔλθῃ λευκομαινίδας
»καλεῖν·

»Id est: *Oro te per Deos, ne si ille forte ad te veniat, si»nas tibi persuaderi ut bocas appelles leucomaenidas*. Videntur »alicui dici ista, cui pro *bocibus*, piscibus satis magnis, »minuti pisciculi *leucomaenides* exhibebantur. De hoc igi»tur amplius cogitent qui habent ἀπὸ τῆς αὐτοψίας cer»tiorem harum rerum notitiam. Multa enim in hoc ge»nere incerta, & ex coniecturâ tantum nota, non solum »nobis οἳ οὐκ ἴσμεν θαλάσσια ἔργα, sed etiam antiquis & »peritissimis viris.«

AD CAP. XCIII.

In EPICHARMI testimonio, verba ista,

σαργῖνοι μελάνουροί τε,

visa mihi erant posterius efficere versus Epicharmei hemistichium. Occurrit idem testimonium, sequente versu auctum, pag. 321. ubi σαργῖνοι penultimâ circumflexâ scribitur; quod per se quidem rectius videbatur, sed quo pacto conveniret metro, non vidi.

Ὅμοιον δ' εἶναι τῷ μελανούρῳ φησὶ Σπεύσιππος -- τὸν καλούμενον ψύρον· ὃν Νουμήνιος καλεῖ ψόρον. De vulgatâ olim scripturâ haec monuit CASAUBONUS: »Postquam de

» *melanuro* pisce recitata sunt aliquot veterum testimonia,
» sequuntur ista: ΜΕΛΑΝΔΕΡΙΝΟΣ. ὅμοιον εἶναι τῷ μελανού-
» ρῳ φησί. Σπεύσιππος δ' ἐν δευτέρῳ Ὁμοίων τὸν καλούμε-
» νον ψύγρον ὃν Νουμήνιος καλεῖ ψόρον οὕτως,

» Ἢ ψόρον ἢ σάλπας ἢ αἰγιαλῆα δράκοντα.

» Tria hic habes nomina, quae alibi temere non invenias.
» Nam quis piscem *melanderinum* aut *psygrum* vel *psorum*
» nominat ex omnibus scriptoribus? Hic quoque incerta
» omnia. Rondeletius pro ψυγρὸν scribebat ψογερὸν, & ψό-
» θον pro ψόρον. Atque hanc viri docti coniecturam pro
» vera & certa probavit Dalecampius. Mihi dubium nul-
» lum est, transituros in alia omnia quicunque usum maio-
» rem in literis Graecis habuerint. Nam piscem ullum Grae-
» cis esse dictum ψογερὸν aut ψόθον, quasi *squallidum* aut
» *sordidum*, ut illi interpretantur, sine idoneo fideiussore
» credere debemus nemini. *Epitoma Hoescheliana*, quam to-
» ties laudamus, sententiam longe aliam suggerit nobis: in
» qua, voce μελανδέρινος sublatâ, reliqua sic concipiun-
» tur: Ὅμοιον δὲ μελανούρῳ Σπεύσιππός φησι τὸν καλούμε-
» νον ψύρον, ὃν Νουμήνιος καλεῖ ψόρον. Etiam in antiquis-
» simis membranis pro ψύγρον exaratum ψύρον. Ita vides
» optimi codicis auctoritate comprobari, quidquid ex con-
» iectura mera super hoc loco scripsit olim *Conradus* GES-
» NERUS, Tigurinorum decus immortale. In vulgata scri-
» ptura vitium codicum profitentur ista, Ὅμοιον εἶναι τῷ
» μελανούρῳ φησί. Dalecampius φασὶ legit, ut mendae su-
» spicionem amoveret: sed ulcus fodere aliquando satius
» quam dissimulare.« — Vulgata scriptura ex vetustis membr.
A. propagata erat: in quibus importunum illud vocabulum μελανδέρινος eodem loco insertum est; nempe, sive ex glossemate, sive e nescio qua varietate lectionis, quae in antiquiore codice adnotata fuerat, imperite intra ipsum contextum receptum; quo in genere iam & alibi passim peccatum in eodem codice observavimus. Vide notata ad VI. 226. e. & mox deinde ad lit. f. huius ipsius pag. Fortasse ad vocabulum μελανόγραμμοι olim aliquis adnotaverat vocem μελανοδέρινοι, quae graeco-barbaro sermone potuerit significare *qui nigra cute sunt*. Nemo certe hic de *melandryis* cogitare debet, de quibus vide III. 121. b. & ibi notata. GESNERI prudentissimam super hoc loco disputationem, merito a Casaubono laudatam, habes DE Aquatil. p. 473 extr. & seq. Optimus noster *codex Epitomae* eadem

prorsus verba hîc habet, quae ex Hoescheliano laudavit Casaubonus. Ad mendosam scripturam ψύγρον, quae erat in editis, nihil quidem ex ms. *A.* adnotatum est: sed, cum alii codices, teste Casaubono itemque Villebrunio, in scripturam ψύρον cum ms. *Ep.* consentiant, suspicor etiam in ms. *A.* sic scriptum, praeteriisse autem illam ab editis dissensionem aciem nostri speculatoris, caeteroquin quidem diligentissimi.

AD CAP. XCIV.

Ἐπίχαρμος - - μύρμας αὐτοὺς ὀνομάζει. » Μυρμίας » scribunt antiqui: & ita mox in versu Siculi poëtae. « CASAUBONUS. — Quinam sint antiqui, qui μυρμίας hîc dederint, praeter ms. *Ep.* nullum equidem novi. Ex ms. *A.* quidem nulla dissensio ab edita scriptura enotata est: eamdemque scripturam (de qua continuo deinde dicemus) in ipsa etiam *Epicharmi* Ecloga pag. 321. a. cum eodem msto *A.* servarunt editi libri.

EPICHARMI ecloga corrupte scripta (ut fere Epicharmi omnia) legebatur in editis, χελιδόνες τε μυρμίαι υἱοί τε κοιλίαν μέζονες ἐντί. Ad quae verba monuit CASAUBONUS: » *Epicharmi* ista verba sunt; non, ut aliud » agens scripsit interpres, *Numenii.* Male etiam concepit » ille hoc testimonium: quod cum facile emendari posset » ex ipso auctore, ingenio hîc quam diligentiâ & fide uti » praeoptarunt infeliciter. Scribe igitur: χελιδόνες τε μύρ- » μαι (vel μυρμίαι) τοί τε κολιᾶν μέζονες ἐντί. Inte- » gram sententiam habes infra in Σκόμβρος. « — Iam τοί τε, pro υἱοί τε, recte hîc dabat uterque codex mstus, quemadmodum libri omnes (edd. & mssti) exhibebant p. 321. a. ubi eadem ecloga auctior adponitur. Mendosum vero κοιλίαν tenent quidem h. l. cum editis ambo codices mssti; atque etiam pag. 321. a. in eodem errore versatur ms. *A.* & ed. Ven. & Bas. ubi κολιᾶν recte edidit Casaub. quod dedit ibi ms. *Ep.* non quidem in Epicharmi ecloga, (quam ignorat eo loco Epitoma) sed in praecedentibus Hicesii verbis, ubi κοιλιῶν ms. *A.* & ed. Ven. & Bas. Est autem ὁ κολίας, nomen piscis passim Nostro commemoratum. Vide not. ad pag. 286. f. & CAMUS ad Aristot. p. 237 sq. Iam vero, praeter istas emendationes, in reliquis eclogae Epicharmeae verbis nonnulla hoc loco mutanda

fuerunt, partim metro flagitante, partim sententiâ; partim etiam praeeuntibus libris. Nam, quod ad metrum spectat, ita constituendum fuisse versum, ut in vocem μέζονες desineret, atque adeo verbum ἐντὶ initio versus sequentis poneretur, perspicue ex pag. 321. a. liquebat, ubi posterior versus integer adponitur,

ἐντὶ, καὶ σκόμβρον, ἀτὰρ τᾶν θυννίδων γε μείονες.

Sic termino constituto versus prioris, adparebat primum, recte pag. 321. voci χελιδόνες praepositam esse voculam καὶ, quae ob confusionem vocalis ε cum diphthongo αι facile ante χε excidere hic potuerat: a voce χελιδόνες autem, ob syllabam λι longam, non potuit initium fieri versus trochaici. Deinde, quod μυρμίαι h. l. in poëtae versu scribebatur, id cum ex praecedentibus Athenaei verbis, tum ex eadem pag. 321. corrigendum fuit, & μύρμαι auctori restituendum. Denique vero ferenda non erat particula τε eo loco, ubi vulgo ponebatur, χελιδόνες τε μύρμαι: contra quam ibi non modo metrum reclamabat, sed & ipsa sententia. Istam enim si teneres scripturam, foret μύρμαι epitheton vocabuli χελιδόνος: cum diserte docuerit Athenaeus, μόρμυρον piscem (qui multum differt a χελιδόνι pisce) ab Epicharmo μύρμαν fuisse nominatum. Igitur copulâ τε, ut consentaneum erat, post μύρμαι reiectâ) existebat *Epicharmi* versus prior talis, qualem edidimus:

Καὶ χελιδόνες, μύρμαι τε, τοί τε κολιᾶν μέζονες.

Ubi de *Lyncei Samii* Τέχνῃ Ὀψωνητικῇ loquitur, *quam inscripsisse dedicasseque illum* ait τινὶ τῶν ἑταίρων δυσώνῃ: id est, *cuidam suorum familiarium qui in emendo difficilis erat:* cum vulgo consentientibus membranis *A.* (nam in ms. *Ep.* desunt ipsa illa verba, ἣν προσεφώνησε &c.) sic legeretur, τινὶ τῶν ἑταίρων Δύσωνι ἢ Ζήνωνι, adnotavit Casaubonus: »Scribendum, Λυγκεὺς - - τινὶ τῶν ἑταίρων δυσώνῃ Ζήνωνι. *In Arte opsonandi, quam nuncupavit ami-*» *co cuidam suo aegre & parce opsonanti, Zenoni.* Exposuimus »libro superiore, capite tertio.« — Nude πρός τινα δυσώνην scribebatur lib. VI. pag. 228. c. ad quem locum vide notata. Hoc loco quum τινὶ - - δυσώνῃ scribi debuisset, postquam in huius locum vetus mendum δύσωνι irrepsisset, illud vocabulum esse nomen proprium ratus aliquis, quod ipsum corruptum esset, suspicatus erat Ζήνωνι scriptum oportuisse, eamque coniecturam sive in ora libri sive in-

f ter lineas his verbis adnotavit, ἢ Ζήνωνι: quae verba deinde ab alio simul cum corrupto δύσωνι in contextum imperite recepta sunt. Confer quae paulo ante de temere intruso vocabulo μελανδέρινος notavimus: adde *Iani* RUTGERSII Var. Lect. II. 19.

Mox & illud vetus erat vitium, quod non modo editos, sed & utrumque nostrum codicem ms. invaserat, τὸ κακῶς λέγειν παρεστηκότας τοὺς ἰχθύας, ἐπαγόμενον Ἀρχέστρατον. Ubi παρεστηκότα corrigendum perspecte monuit CORAY, in Notis msstis: *adstantem*, nempe, *emtorem*. Per veteris alicuius librarii incogitantiam ad pisces relatum erat illud participium. Potuerat quidem etiam παρεστηκότας (in plur.) de *emtoribus* intelligi, nisi continuo sequeretur ἐπαγόμενον in singulari. Ad verbum paulo ante positum, ἀτενίζοντας, adnotavit idem vir doctus: » Malim ἀτενεῖς ὄντας, *piscatores inflexibiles ac pervicaces.* » ἀτενῆ & ἀτεράμονα iunxit Aristophanes, Vesp. 730. « — Percommode sane: sed videtur ipsum illud ἀτενίζοντας nihil aliud sonare quam ἀτενεῖς ὄντας.

Quum ante τῶν ἄλλων deesset ἢ coniunctio, de ea adiicienda uno verbo monuit CASAUBONUS in Animadv. Debuerat simul docere, in Epitoma recte suo loco illam voculam legi: quae in nostro quidem ms. *Ep.* non desideratur.

In *ARCHESTRATI* versu, sicut in editis legebatur Μόρμυλος nomen piscis, sic & apud Oppianum vulgo editur: monuitque GESNERUS pag. 548. » Μόρμυρος in carmine apud » Graecos non reperiri; quod literae *rhô* duplicis asperita» tem forte vitarint poëtae. « — At noster codex mstus uterque perspicue hic Μόρμυρος exhibebat.

a Tamquam unum continuum versum verba ista ediderat CASAUBONUS:

Τὴν ἀμίαν ὠνοῦ φθινοπώρου, νῦν δ' ἔαρ ἔστιν.

Deinde vero idem monuit in Animadv. » Ab Archestrati » verbis separanda sunt diligenter ista, νῦν δ' ἔαρ ἔστιν: » item ista, νῦν δ' ἔστι θέρος. Non enim sunt poëtae, sed » illius qui versum eius profert contra piscarium. « — Debuerat simul profiteri doctus Animadversor, se metri gratia, quod in istis verbis quaesisset, seriem verborum contra librorum & superiorum editionum praescriptum mutasse. Nam mssti & ed. Ven. & Bas. non ἔαρ ἔστιν dabant, sed ἔστιν ἔαρ.

AD CAP. XCV.

De *Platonis* aut *Canthari* fabulâ, *Symmachiâ*, dictum nonnihil ad pag. 312. c. In *versu* ex illa citato, vetus error erat, Νάρκην γὰρ ἔφη βρῶμα: itaque, omissis duabus vocibus, nude Νάρκην βρῶμα &c. scripsit Epitomator. ἑφθὴ scriptum oportuisse, perspecte monuit Bentlei in Emend. ad Menandr. pag. 69. Sic quidem & paulo post (lit. d.) in Archestrati versu habes, καὶ νάρκην ἑφθὴν &c. a

Πλάτων (*philosophus*) ἐν Μένωνί φησι· τῇ θαλαττίᾳ νάρκῃ. » Adde, ut perficiatur sententia, ὁμοιότατος εἶναι δοκεῖς. « Casaubonus. — Platonis verba leguntur p. 348. T. IV. ed. Bip. Quae supplenda monuit Casaubonus, commode utique facturus fuerat Athenaeus si ea adiecisset: sed passim etiam alibi abrupta talia ab eo adponi observavimus. *Homeri* verba, quae mox adferuntur, ducta b sunt ex Iliad. θ'. 328.

Μένανδρος δὲ, ἐν Φανῷ. Nullus e ms. *A.* dissensus notatus: in Epit. autem non magis nunc, quam plerumque aliâs, adpositus fabulae index. Vide IV. 171. a. & ibi notata. Caeterum quod Clericus in Menandri Reliquiis ex illa fabula (pag. 188.) retulit vocabulum φανάριον, quasi istud e Menandro citatum fuisset ab Eustathio ad Odyss. π'. pag. 247, 41. (pag. 1571. edit. Rom.) erravit vir doctus: nec enim voce φανάριον, sed φάνιον usum esse Menandrum ait ibi Eustathius. Verba *Menandri* cum sic essent edita, ὑπελήλυθε δέ μου νάρκα τις &c. digerenda ea in hunc modum (rectius quam a Clerico factum erat) monuit Bentlei, in Emend. p. 69.

— — Ὑπελήλυθε δέ μου νάρκα τις
ὅλον τὸ δέρμα. —

quo simul adpareret, vocalem α corripi. Ambo vero nostri mssti non modo τε pro δὲ dedere, (quod ex Epit. etiam reperiit Eustath. ad Iliad. τ'. pag. 1236, 50.) sed & ὑπελήλυθεν cum ν ἐφελκυστικῷ. Quam scripturam tenendo, verba illa ὑπελήλυθέν τε μου (vel ὑπελήλυθέν τ' ἐμοῦ) posterius hemistichium explere debuerunt prioris senarii.

Quod adiicit Deipnosophista, μηδενὸς τῶν παλαιῶν οὕτω κεχρημένου, id est, *quâ formâ nemo veterum usus est*; consulto (puto) *veteres* dixit: nam paulo quidem inferius (lit. d.) eamdem vocis formam (τὴν νάρκαν, in accus. casu)

ex Diphilo Laodicensi adfert, qui post Nicandrum vixit. Vidimus quidem supra in Aristophanis etiam versu (pag. 295. f.) ναρκα vulgo olim editum: sed ibidem νάρκη dedit uterque noster codex mstus.

ἀχυλοτέραν, per ο breve, recte dedit mstus uterque, ut plerumque alibi. ἀχυλωτέραν edd. *Mox*, quod ait ἔχειν τε χονδρῶδές τι διακεχυμένον, εὐστόμαχον πάνυ: quid χονδρῶδες in cibo dixerint veteres medici, ex Gesneri potissimum interpretatione supra exposuimus ad VII. 282. d. (Animadv. T. IV. pag. 88.) Sed, quum eodem quem modo citavi loco (pag. 282. d.) qui cibus χονδρώδης dicitur, idem simul εὔχυλος, οὐκ εὐστόμαχος δέ, perhibeatur; rursusque pag. 320. d. alius quidam cibus, ob id ipsum quod χονδρώδης sit, simul πολύχυλος & πολύτροφος esse perhibeatur; haud immerito miretur aliquis, quo pacto ab eodem medico *Hicesio*, qui superiora ista scripserat, nunc *torpedo* piscis idem & χονδρώδης, & ἄτροφος & ἄχυλος esse tradatur. Cui responderi debebit, non perhiberi hoc loco, *totum piscem hunc esse* χονδρώδη, sed *habere* χονδρῶδές τι, adeoque ex parte χονδρώδη esse, ex parte minus. Cum quo confer quae de eodem pisce ex DIPHILO *Siphnio* medico adferuntur lib. VIII. p. 356. d. Quod vero addit hic Hicesius, διακεχυμένον, id quo sensu dicatur, fateor mihi haud satis liquere. De *homine* usurpatum illud verbum, *laetum*, *hilarem* denotare scio: venerat in mentem, de *re* usurpatum denotare fortasse id quod *gratum* vel *suave* esset; sed nusquam ullum vestigium talis usus in eo verbo, quod sciam, reperitur. Dalecampius, *laxum & molle* interpretatus est; quo iure, nescio: illud perspicuum videtur, prorsus repugnare hoc τῷ χονδρώδη. Equidem *diffusum* reddidi, nempe *per corpus*: poterat fortasse aliquanto etiam commodius *sparsum* reddi; scilicet, *per nonnullas corporis partes*.

Pro Περὶ τῶν Δακέτων, rursus perperam Δακετῶν expressum in ed. Cas. sicut pag. 312. d. Rursus vero h. l. recte positum accentum habebant superiores editiones cum msstis. Quod mox dein sequebatur mendum, omnibus editis commune, τριόδων, pro τριοδόντων, de eo corrigendo monuit CASAUB. in Animadv. Debuerat simul monere, veram scripturam tenere mstos libros: certe noster codex uterque τριοδόντων agnoscit.

Δίφιλος δ' ὁ Λαοδ. ἐν τῷ περὶ τῶν Νικανδ. Θηριακῶν.

» Fortasse ἐν τοῖς, non ἐν τῷ. Nam *DIPHILI Commenta-* » *rios in Nicandrum* plures in libros fuisse tributos, testis » Scholiastes Theocriti ad decimum Idyllium. « [vs. 1.] CASAUBONUS. In *DIPHILI verbis*, πᾶν τὸ ζῶον φησὶ τὴν νάρκαν, articulum τὴν quem desiderabat Graeci sermonis usus, temere omissum in editis, recte dedit msstus codex uterque.

Ἄλεξις, - - ἐν δὲ Δημητρίῳ· Ἔπειτα νάρκην &c. Tres versus, qui ex *ALEXIDIS Demetrio* hic adferuntur, iidem ut pars longioris eclogae ex eiusdem poëtae *Crateua seu Pharmacopola* ductae adlati sunt lib. III. pag. 107. c. Quod si cui mirum videbitur, ab eodem poëta in duabus diversis fabulis (quarum altera utique non videtur fuisse instaurata & repetita alterius editio) eosdem versus fuisse positos: is meminerit, diserte etiam ab auctore nostro pag. 304. b. adnotatum, eodem modo usum esse Antiphanem. In *secundo* istorum versuum rursus, ut superiore loco, ὅτι δὴ dedit ms. *A.* cum editis: quam scripturam qua ratione ferendam censuerim, in Animadv. ad illum locum explicavi: pro qua si quis Epitomae scripturam ὅτι δεῖ praeferendam iudicaverit, (quod iam ibi professus sum) lubens patiar. *Tertio versu*, μηδεὲν erat h. l. editum, & sic etiam in cod. *Ep.* scriptum: praetuli autem divisam scripturam μηδὲ ἕν, quam alibi plerumque pro μηδεὲν exhibet uterque mstus liber. *Eodem vers.* τούτους, (nempe δακτύλους) habent hoc loco libri omnes, commodius quam τούτων, quod erat pag. 107.

AD CAP. XCVI.

Quae de XIPHIA pisce ex *ARISTOTELE* adferuntur, ex eo opere ducta sunt, quod ad nos non pervenit. In *ARCHESTRATI vers.* 3. pro ἄκραις, quod habent mssti, recte ἄκραισι posuerunt editores, quod desiderabat versus.

Τίς οὕτως τακτικὸς ἀκριβὴς, ἢ τίς οὕτως κριτὴς ὄψων, ὡς ὁ ἐκ Γέλας, μᾶλλον δὲ Καταγέλας οὗτος ποιητής; Dalecampius τακτικὸν *monitorem* interpretatus erat: in sequentibus verbis vero magis etiam ab auctoris mente aberraverat. Inde monuit CASAUBONUS: » Haec sic erant vertenda, non ut insulse nimis factum. *Quis possit esse adeo pe-* » *ritus instruendi convivii, aut tam bonus obsoniorum iudex,* » *ut poëta hic, ortus Gelâ, vel potius dignus* γέλωτος, id est,

f »irrisu? Τακτικὸς proprie est, *qui disciplinam instruendi aciem* » *tenet:* sed etiam ad convivia transfertur.« [Similiter eumdem *Archestratum*, τὸν τῶν δείπνων λοχαγὸν p. 301. c. adpellaverat Deipnosophista, id est, *coenarum centurionem*, sive *ordinum ad coenam pertinentium ductorem*. Eodemque spectare videtur ludicra dictio βρογχοπαράταξις, p. 298. d.] »Ὁ ἐκ Γέλας, est *Archestratus*, *Gelous*, teste Athenaeo li- » bro primo. [pag. 4. d.] In antiquis plerisque, [immo » in omnibus] pro καταγέλαστος scriptum κατα- » γέλας, & sic editum olim; novâ & insolente forma- » tione, si ita scripsit.« — Scripturam καταγέλαστος nonnisi sua de coniectura suoque arbitratu in contextu suae editionis posuerat CASAUBONUS. Superiori vero Animadversioni deinde haec adiici iussit in *Addendis:* » Neque » aliter vetus *Huraldinus* [codex] habet. Ac videtur au- » ctor non aliter scripsisse. Imitatur per iocum & ludum » veteres poëtas, qui truncata a fine verba soliti usurpa- » re, ut dicebamus libri octavi capite nono. [ad VIII. 349. » e.] Nisi placeat sic legi καταγέλας pro καταγέλαστος, » ut ἀδάμας pro ἀδάμαστος, ἀκάμας pro ἀκάματος, αὐ- » τοκέρας vel αὐτόκρας pro αὐτόκρατος: etiam μίκας legi- » mus, pro μικρολόγος.« — Praeterierat virum stupendae alioquin & doctrinae & memoriae, cum ista commentaretur, lusus Aristophanis, quem unice in animo habuerat eo loco, in quo versamur, Athenaeus. Peropportune vero hic adnotavit doctissimus CORAY, haud dubie veram esse scripturam Καταγέλας, adlusisseque Deipnosophistam ad illum festivissimi Comici iocum, Acharn. vs. 606.

Τοὺς δ' ἐν Καμαρίνῃ, κἀν Γέλᾳ, κἀν Καταγέλᾳ.

Ubi sicut ludicre fictum urbis nomen Κατάγελα est, simillimo lusu Athenaeus ait, *istum risu omnium excipiendum poëtam Archestratum* ἐκ Καταγέλας *potius quam* ἐκ Γέλας, *genus suum ducere videri.*

Pro τοὺς χυλοὺς, quod erat editum, τοὺς χυμοὺς dedit codex ms. uterque: quod nil opus fuerat mutare: perinde enim & χυμὸς & χυλὸς cum *succum*, tum saporem significant. vide IX. 372. d. coll. cum VII. 278. f. 280. b. & XII. 546. e.

AD CAP. XCVII.

Ὀρφώς. Καλεῖται δὲ &c. Forsan Καλεῖται μὲν. Desunt a ista Epitomae, Καλεῖται - - Πάμφιλος.

Ἀριστοτέλης δὲ ἐν πέμπτῳ Ζώων Μορίων. CASAUBONUS, postquam cum ed. Ven. & Bas. omisisset vocem Μορίων, adnotavit: » Historiarum libro V. cap. x. At membranae constant sibi, & scribunt hîc quoque Ζώων Μορίων, ut tot iam locis ante. «

ἴδιον δ' ἐν αὐτῷ ἐστι τὸ τοὺς θερμοὺς &c. Recte τὸ τοὺς ed. Ven. & Bas. cum msstis. Perperam τῷ τοὺς ed. Cas. *Mox*, ad ista verba, καὶ τὸ δύνασθαι πολὺν χρόνον ζῆν μετὰ τὴν ἀνατομὴν, adnotavit CASAUBONUS: » *Etiam postquam dissectus est, diu posse vivere.* Simplicem sententiam feceris geminam, si scribas, καὶ μετὰ τὴν ἀνατομήν: ut duo auctor dicat, *orphum diu vivere*, &, *vivere etiam dissectum*. Oppianus: [Halieut. I. 142.]

» — Ὀψιμόρων γένος ὀρφῶν,
» οἳ πάντων περὶ ἄλλων κατὰ χθόνα δηθύνουσι
» ζωοὶ, καὶ τμηθέντες ἔτι ζώουσι σιδήρῳ. «

Coniunctivam particulam ignorant libri omnes: contra quorum fidem minime obtrudi illa debet ei auctori, qui continuo deinde ait, *non ultra biennium vivere hunc piscem*; tantum abest, ut *longaevum* statuat. Orphi tenacem vitam postquam in frusta dissectus est, notavit etiam Aelianus de Nat. Anim. II. 18.

τῶν γὰρ εὐαγροῖς. » In *altero* versuum NUMENII b » non intelligo istud acrostichon, τῶν γὰρ ἐπ' ἄκρης. » Fortassean, δεικνὺς ἀπ' ἄκρης: videlicet θαλάμης: *ostentans ab extremo cubili.* « CASAUBONUS. — *A summo cubili sublatum abduxeris*, interpretatus erat Dalecampius: quam ad sententiam PURSANUS, in Graecis τῆς γε ἀπ' ἄκρης legendum statuit. VILLEBRUNIUS postrema ista poëtae verba sic reddidit: *En effet, sur la cime des ces* . . . subiectâ hac adnotatione: » *Le sens est suspendu: suivons les textes sans les changer.* « — Mihi nihil horum placuit; nec suspicatus sum modo, sed prorsus mihi persuasi, τῶν γὰρ εὐαγροῖς scripsisse poëtam, id est, *horum enim* (si istâ escâ usus fueris) *felicem capturam feceris*. Nisi metrum obstitisset, dicturus erat τῶν γὰρ ἂν εὐαγροῖς: sed & absque magno incommodo omitti ἂν particula poterat. Verbum εὐαγρεῖν eâdem notione positum vidimus p. 297.

b e. Similiter vero atque hoc loco corruptam vulgo scripturam ἐπ' ἀγροσύνην, pro εὐαγροσύνην, sive (ut alii volunt) pro εὐαγρεσίαν, notavimus pag. 284. a.

Γλαύκους ἢ ὀρφῶν ἔναλον γένος. Sic ms. *Ep.* cum edd; ὀρφὸν, quod est in ms. *A.* possit esse accusativus singularis. Paulo aliter conceptum hunc versum, & alterum nonnihil auctiorem, supra vidimus pag. 305. c.

Δωρίων δὲ τὸν νέον φασὶν ὀρφὸν &c. » DORIONI placet, » *tenerum orphum* ὀρφακίνην dici: quae vox non fit ab ὀρφὸς, » sed ab ὄρφαξ, *orphus grandiusculus;* ut apud Dioscoridem » νεόσσαξ vel νέοσσαξ, & πλούταξ, μόμαξ, alia. « CASAUBONUS. — Hesychius: Ὀρφακίνης, ἰχθύς ποιός. Confer Eustath. ad Od. μ'. pag. 486 med.

Ἄρχιππος δ' ἐν Ἰχθύσιν·
Ἱερεὺς γὰρ ἦλθ' αὐτοῖσιν ὀρφὼς τοῦ θεοῦ.

» *ARCHIPPI versum* ita lego:
» Ἱερὸς γὰρ ἦλθ' αὐτοῖσιν ὀρφὼς τοῦ θεοῦ:
» non ἱερεύς. Refero enim ad ἰχθυομαντείαν, id est, divi» nationem quae fiebat ex piscibus, *orpho* maxime, de qua » Aelianus, & nos alibi prolixe si vita prolixior. « CASAUBONUS. — Vide Aelian. Nat. Anim. XII. 1. & Eustath. loco modo cit. At cum e piscibus quaedam quasi auguria caperentur, quidni poëtae licuerit ipsum piscem, e quo captabatur augurium, *vatem* quemdam & *augurem* atque adeo *sacerdotem* adpellare? In *Epit.* quidem deest iste versus cum reliquis huius capitis: codex *A.* vero editam tenet scripturam. In fine vero idem codex non τοῦ θεοῦ, sed τοῦ θεῶν habet, ut debuisse videatur του (pro τινος) θεῶν, *alicuius Deorum.*

CRATINI verba, τέμαχος ὀρφὼ χλιαρὸν, sicut recte in ed. Bas. & Cas. scripta leguntur, sic exhibet ms. *Ep.* Perperam ὀρφὸν ed. Ven. ὀρφὼς ms. *A.*

c *PLATONIS* versiculos ex *Cleophonte* tractavit *D'ARNAULD*, Animadv. Critic. c. 27. sententiam latine sic reddens: *Te enim, o anicula, putridam praebuit comedendam orphis, cartilagineis & phagris.* Alterum versum,

ὀρφοῖσι, σελαχίοις τε καὶ φαγροῖς βορὰν:

adposuit Eustathius ad Od. μ'. pag. 486, 25. quo ostenderet, non modo ὁ ὀρφὼς dixisse Atticos, sed & ὁ ὀρφὸς, a quo casu recto formatus obliquus ὀρφοῖσι. Et repererat quidem illum versum Eustathius apud alium Grammaticum; nam in Athenaei Epitoma, quo ille usus est, (in

nostro certe codice, qui nihilo profecto deterior est eo c quem habuerat Eustathius) post ista quae ex Dorione supra prolata sunt, desunt reliqua omnia ad orphum piscem spectantia. Infra, pag. 327. citatur simillimus versus Ameipsiae, a quo hunc Plato comicus mutuatus videtur. Priori versu, quum συγκατώκισε vulgo scriberetur, ν ἐφελκυστικὸν metri caussa fuit adiiciendum.

In ARISTOPHANIS versu e *Vespis* (qui est num. 493. ed. Br.) ὀρφὼς scribitur accusativus pluralis in Athenaei editionibus, nec aliud enotatum e ms. *A*. In Comici vero editionibus ὀρφῶς circumflexo accentu scribi solet: & ibi scholion est veteris interpretis huiusmodi: ἐν τοῖς πλείστοις ὀρφῶς· ἐν τισὶ δὲ ὀρφούς. Μή ποτε δὲ καὶ τὸ ἑνικὸν τοῦ ἰχθύος οὕτως ἔλεγον, ὀρφὼς, ὡς λαγὼς, καὶ ταώς. Quod ἐν τισὶ ille dixit, CASAUBONUS accepit quasi ἐν τοῖς παλαιοτάτοις dixisset. » In Aristophanis (inquit) » versu, ἢν μὲν ὠνῆταί τις ὀρφὼς, vetustissimi codices » habebant ὀρφοὺς, ut testatur vetus interpres Comici. » Etiam Athenaeus ita videtur scripsisse: qui hoc testimo» nium subiiciat versui Platonis, ubi est ὀρφοῖσι, eâdem » formatione. *Attici*, inquit, *efferunt hoc nomen cum gravi » in fine* [immo, *cum acuto*; ὀξυτόνως: nam βαρυτόνως, fo» ret ὄρφος:] ὀρφώς. Etymologus vero circumflecti ab At» ticis & ὀρφῶς & λαγῶς. « — A singulari ὁ ὀρφὼς accusativus pluralis regulariter τοὺς ὀρφὼς formari debuerat: adeoquè vera videri poterat scriptura, quam hic editiones Athenaei omnes exhibebant. At, quoniam continuo subiicit Athenaeus, Τὴν μέντοι ἑνικὴν εὐθεῖαν ὀξυτόνως προφέρονται Ἀττικοί: id est, *Verumtamen nominativum singularem cum acuto in ultimâ efferunt Attici*: perspicue intelligi videtur, eumdem auctorem nostrum in proxime praecedenti versu *alio accentu* scriptum vocabulum reperisse adposuisseque. Quare, ὀρφῶς ab eo scriptum hoc loco fuisse, ut vulgo apud Aristophanem scribitur, perquam est probabile. Quid enim lucraremur, si cum Casaubono statueremus, ὀρφοὺς h. l. scriptum reliquisse Athenaeum, prorsus non video: nisi statuas, non acute ὀρφοὺς, sed penacute ὄρφους fuisse veterem scripturam a Comici scholiaste laudatam, & ab Athenaeo hic positam; quod foret a singulari ὁ ὄρφος, quae (ut Herodianus Grammaticus tradidit, teste Etymologo p. 635 l. 36 sq.) fuit communis forma eiusdem vocabuli. At Aristophanem probabile est At-

c ticâ vocabuli formâ usum esse, non communi. Igitur, quod dein *de Atticorum usu* adiicit noster Deipnosophista, id non de *omnibus Atticis*, sed de *nonnullis* intelligendum: nam alii quidem in sing. ὁ ὀρφὸς, alii vero ὁ ὀρφῶς dixere: cum quo convenit, quod Ἀττικοὶ absque articulo dixit Athenaeus, non οἱ Ἀττικοί. Sed & ὁ ὀρφὸς dixere Attici, ut iam paulo ante observavimus: sic quidem constanter apud Aristotelem editur. Diphilus vero Siphnius apud Nostrum, VIII. 357. d. ὀρφὸς ἢ ὀρφὼς ait, utramque iungens nominis formam.

AD CAP. XCVIII.

ὌΡΚΥΝΟΣ. Ὄρκυνος h. l. cum aspero spiritu scribebatur in ed. Ven. Bas. & Cas. 1. (In ed. Cas. 2. & 3. ad vocem uncialibus literis scriptam nec spiritus nec accentus adiecti.) Mox autem ὀρκύνους cum leni spiritu habent editiones omnes. Ex ms. *A*. nil adnotatum. Codex *Ep*. vero constanter ὄρκυνος & ὀρκύνους: sic & idem lib. VIII. pag. 357. a. ubi rursus ὄρκυνος vulgo editur. Confer ad VII. 303. b. Animadv. pag. 241. ubi non modo de scriptura disseruimus, sed & *orcynum* vidimus dici solitum maiorem piscem de *thynnorum genere*.

d τὰ κλειδία καθ' αὑτὰ ταριχεύεται. De κλειδίοις *thynnorum* conf. VII. 303. a. & b. & ibi Animadv. p. 241.

καὶ οἱ λεγόμενοι μελανδρύαι ἐξ αὐτῶν ταριχεύονται. »Salsamentorum, quae fiebant ex *orcyno*, varia observantur nomina; & in his erant *melandrya*. Graeci μέλαν ἐνδρυὸς appellant *intimam quercus partem*, &, ut quidam interpretantur, ipsam *medullam*. [Vide Eustath. ad Od. ξ'. »pag. 528 init.] Inde τόμοι μελανδρύαι, *qui ex interiore »pulpa orcyni conficiebant*. οἱ λεγ. ait, μελανδρύαι ἐξ αὐτῶν »ταριχεύονται. Plinius: *Melandrya vocantur, caesis quernis »assulis simillima*. Non intelligunt hanc vocem qui apud Iobum dictionem Hebraicam *miphle* vertunt *melandrya*: »non minus absurde quam si *succidiam* appelles *viventem »porcum*.« CASAUBONUS. — Confer quae notavimus ad III. 121. b. Animadv. T. II. pag. 349. Scriptura μελανδρύαι ex superiore Casauboni Animadversione recepta est in ed. Cas. 2. & 3. Prior scriptura, μελανδρίαι, cum in codicibus nonnullis Xenocratis, de quibus ad III. 121. b. diximus, videri poterat praesidium invenire, tum

aliquatenus in nostrorum codicum scriptura. Sed vera haud dubie est scriptura, quam tenuimus. Codicum nostrorum error, in quibus μελανυδρίαι, inde ortus, quod, cum μελανδρίαι perperam in vetustiore codice fuisset scriptum, vocalis υ, quam pro ι ponendam dein adnotaverat aliquis, alieno loco inserta est.

In fine capitis, rectius videtur τά τε κλειδία, *absque vocabulo* μέρη, quod parum commode insertum habent editi; quibus tamen (quod sciam) adsentitur ms. *A*. Interim suspectam vocem uncis includi placuit.

AD CAP. XCIX.

στόμα ἀνερρωγὸς, quod *asino* vel *asello* pisci tribuitur, *os rescissum* interpretatus est GESNER. pag. 92. l. 62. *Huic apertum os hiat*, vertit Dalecamp. & sic idem Gesnerus p. 85. l. 5. *Ibid.* καὶ οὐ συναγελαστικός. Abest καὶ ms. *Ep.* Servatâ eâ particulâ, malles καὶ ἔστιν οὐ συναγελαστ.

καὶ μόνος οὗτος ἰχθύων τὴν καρδίαν ἐν τῇ κοιλίᾳ ἔχει. » Apuleius in Apologia: *Quod Aristoteles si scisset, nunquam profecto omisisset: qui aselli piscis solius omnium in media alvo corculum situm pro maximo memoravit.* « CASAUBONUS. — Aristotelis liber non exstat. Gemina Athenaeo, ex ipso fortasse, habet Aelianus DE Nat. Anim. VI. 30. Habet vero etiam Clemens Alexandr. Paedag. lib. II. cap. 1. pag. 176. ed. Potteri; ubi consuluisse iuvabit quae ab Editore adnotata sunt. Quod deinde adiicitur, φωλεύει δὲ μόνος &c. id ipsum idem Philosophus Hist. Anim. VIII. 15. non soli ὄνῳ, sed & aliis nonnullis tribuit piscibus.

Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβας γάμῳ· f

Μεγαλοχάσμονάς τε χάννας, κήκτραπελογάστορας ὄνους.

Cum imperite in duas voces μεγαλοχὰς μονὰς divisum esset in editis primum vocabulum, monuit CASAUBONUS in Animadv. » Edi iusseram EPICHARMI verba hoc modo: μεγαλογάστοράς τε χάννας, ἐκτραπελογαστ. « — Quae verba eodem modo in ed. Cas. 2. & 3. cum in Animadverss. repetuntur, tum ad oram contextus adnotata leguntur. At, non id voluisse doctum Animadversorem, sed μεγαλοχάσμονάς τε scripsisse aut certe scribere voluisse, cum aliàs perquam erat probabile, tum vero manifestum fiebat ex his quae continuo ipse adiecit, sic pergens: » Al-

f »ludit ad originem vocis χάνναι, quae est a χαίνω. Vi»de infra.« [nempe pag. 327. f. ubi idem versus repetitur.] »Sequentem vocem ex vestigiis antiquae scripturae ita »(nempe ἐκτραπελογάστορας) concinnavimus. Plerique »codices scribunt σκῆπτρα πελογάστορας. Clemens Alex»andrinus, Paedagogi libro secundo, [cap. 1.] τὸν ὄνον »ἐκτραπελόγαστρον Ἐπίχαρμος καλεῖ ὁ Κωμικός. Malim »ἐκτραπελογάστορα.« — Prius vocabulum, sicut p. 271 f. sic & hic Μεγαλοχάσμονας scriptum oportuisse monuerat VALCKENAER in Diatrib. Euripid. pag. 278. Et sic scriptum in utroque nostro codice: quasi dicas *magnos oscitatores* vel *hiatores*. Alterum vocabulum, ad summam rei quod adtinet, perspecte a Casaubono restitutum est, ἐκτραπελογάστορας, id est, *monstroso ventre*: est enim ἐκτράπελος (ut post H. Stephanum Potterus ad Clem. Alex. l. c. monuit) *monstrosus, a communi naturae ratione recedens*. Sed cum ratio grammatica, tum constans Epicharmi in ista fabula usus desiderabat, ut alterius piscis nomen cum priori per *copulativam particulam* coniungeretur. Et latebat haud obscure particula illa in corrupta codicis *A*. scriptura σκῆπτρα πελογάστορας: pro qua, propius etiam vero, κηπτραπελογάστορας scribitur pag. 327. f. Nempe pro καὶ ἐκτραπελογ. more Dorico Epicharmus κ ἠ κ τ ρ α π ε λ ο γ. scripserat.

Ὄνος, ὃν καλέουσί τινες γ ά δ ο ν. Nusquam aliàs, quod sciam, nomen γάδος memoratum reperitur, nisi apud Hesychium; apud quem sub illa glossa quid lateat; Γάδος· γάλοι: videndum. In Cyrilli Lexico msto, ut adnotavit doctus Editor, scribitur, Γάδος· γάλα. Si esset γαλᾶ, conferri id posset cum Γαλέα, quod apud Suidam est nomen piscis: id enim contractum foret γαλᾶ. Possis etiam suspicari, esse γαλοι ex γαλία decurtatum corruptumque: habes autem apud eumdem Hesychium aliam glossam huiusmodi, Γαλίαι, οἱ ὀνίσκοι.

Γαλλερίδας, ὃν καλέουσί τινες ὀνίσκον τε καὶ μ ά ξ ε ι ν ο ν. »Quem nostri codices μάξεινον indigetant, mss. μύξινον. »*Myxinos* inter mugiles agnoscunt Aristoteles, Oppianus, »alii. Pisces μαζίνας Theophrastus memorat libro de quo »diximus initio capitis. [ad pag. 312. b.] Vide libri se»quentis caput secundum.« [ad VIII. 332. b.] CASAUBONUS. — »Quem hic γαλλερίδον nomine indicat, idem pag. 118. c. χελλάρης appellatur. Eadem nominum con-

»fusio apud Hesychium: apud quem invenies Γαλαρίας· ἰχθὺς, ὁ ὀνίσκος: item, Γαλλίαι· οἱ ὀνίσκοι: nec non χελεάρ· ἰχθὺς ποιός. Μάξεινος, (qui pag. 332. b. μαξεινὸς cum accentu in ultima scribitur,) sive μύξινος, sive μαζίνης, apud Hesychium Λαζίνης appellatur, exponiturque per χαραδρίας, (fortasse χαλαρίας vel γαλαρίας) καλαρίας ἰχθύς.« CORAY, *in Notis msstis*, — Scripturam μάξεινον cum editis tenet ms. *A.* & alii omnes (ut videtur) codices operis plenioris. μυξῖνον (non μύξινον, ut Casaubonus memorat) nonnisi Epitoma habet, nomen temere huc invectum, & ab hoc loco alienum; de quo in *cestreis* vel *mugilibus* pag. 306. e. dictum est: ubi quidem illud fortasse turbare nonnihil aliquem possit, quod *mugilum* genus aliquod βάκχος vocatur, quod nomen paulo post etiam huic generi piscium, de quo nunc agimus, tribuitur. Sed videtur illud nomen non uni generi proprium fuisse. In γαλλερίδας hic consentiunt ambo mssti nostri cum editis. In eisdem tamen libris ex eodem DORIONE, e quo haec citantur, communi consensu pag. 312. d. ista verba proferebantur, τῷ ὀνίσκῳ τῷ καλουμένῳ γαλλαρίᾳ: quâ formâ nomen istud mox & *Archestratus* usurpat, nisi quod κ initio vocis pro γ ponat. Quare videndum, ne γαλλαρίας hic pro γαλλερίδας scriptum oportuerit; aut certe γαλλερίας, quemadmodum fere paullo post in *Euthydemi* testimonio habet ms. *Ep.* Nec vero dissimulandum, libro III. pag. 118. c. ex eodem rursus *Dorione* haec verba citari, τὸν χελλάρην -- καλεῖσθαι καὶ βάκχον, καὶ ὀνίσκον, καὶ χελλαρίην, ut ibi habet ms. *A.* vel χελλαρίαν, ut ms. *Ep.* Confer Adnotationem continuo sequentem.

Οἱ μὲν βάκχον, φησὶ, καλοῦσιν· οἱ δὲ, γελαρίην· οἱ δὲ, ὀνίσκον. In γελαρίην cum editis hic consentit ms. *A.* γαλλερίην ms. *Ep.* in quo tamen eodem loco, ubi nunc sunt literae αλλε, erasum est nescio quid quod primum ibi fuerat scriptum. Caeterum de huius nominis varietate modo copiose dictum est. De nomine βάκχος etiam paulo ante monuimus, mugilum speciei cuidam tributum quoque legi pag. 306. e. Adiiciamus hic quae apud Plinium leguntur, IX. 16, 28. *Asellorum duo genera: callariae, minores: & bacchi, qui non nisi in alto capiuntur, ideo praelati prioribus.* Rursus idem Plinius, XXXII. 11, 53. *Callarias, asellorum generis, ni minor esset.*

» De *asello* ARCHESTRATI *versus* pessime accepti sunt:

» Τὸν δ' ὄνον Ἀνθηδῶν, τὸν καλλαρίαν καλέουσιν,
» ἐκτρέφει εὐμεγέθη, σομφὴν δὲ τρέφει τινὰ σάρκα
» καλῶς οὐχ ἡδεῖαν ἐμοί με † ἀλλὰ
» δαίνουσαν· χαίρει γὰρ ὁ μὲν τούτοις, ὁ δ' ἐκείνοις.

» *Primo versu* καλλαρίαν vocat qui paulo ante dictus est
» γελλαρίας. Sic in multis κ & γ confundi videas, etiam
» in Glossis veterum, Hesychii praesertim. « CASAUBO-
NUS. — Scriptura καλλαρίαν convenit cum ea, quam Pli-
nio usurpatam modo vidimus: sed quem Archestratus
grandem vult, eumdem Romanus scriptor minorem facit.
Per κ literam pariter id nomen apud Hesychium in Λαζί-
νης scribi, paulo ante adnotatum. Syncope usus Oppia-
nus, κλαρίαι dixit, Halieut. I. 105. Priorem Archestrati
versum praetermisit Epitomator. Corruptum ἀνοήδων,
quod ex ms. *A.* in ed. Ven. & Bas. propagatum erat, cor-
rexit Casaubonus: & in versione iam ante eum correxe-
rat Dalecampius, monitus a *Guil.* CANTERO, Novar.
Lect. lib. IV. cap. 5.

» In *secundo versu*, τρέφειν σάρκας eleganter positum pro
» ἔχειν. Ita solent poëtae; praesertim Sophocles. In Anti-
» gone, [vs. 897. ed. Br.] κάρτ' ἐν ἐλπίσιν τρέφω, id est,
» *spem magnam habeo.* Vetus interpres: Εὐεπίφορος Σοφοκλῆς
» εἰς τὸ τρέφω ἀντὶ τοῦ ἔχω. Non falsum hoc: quod se-
» quentia exempla evincunt. In Aiace Lorario: [vs. 503.]
» οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει. Plautus dixit, *servi-
» tutem colere.* In eadem: [vs. 644.] ἂν (ἄταν) οὔπω τις
» ἔθρεψεν αἰών. Scholia: ἔθρεψεν, ἔσχεν. Ibidem: [vs. 1124.]
» ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς μέγαν τρέφει. Oedipo Ty-
» ranno: [vs. 356.] τἀληθὲς γὰρ ἰσχύον τρέφω. Scriptum
» in Suidae collectaneis, literâ T. Ταλεσιν, ἀναλώμασιν·
» ἀληθὲς γὰρ ἰσχύον τρέφω· ἀντὶ τοῦ ἔχω. Mera hic por-
» tenta: duae notulae in unam confusae; & Τάλεσιν in-
» doctus scriba commentus est pro τέλεσιν. Quare in suum
» locum reiiciantur ea verba: deinde scribe Τἀληθὲς ex
» hoc loco Sophoclis. In Trachiniis: [vs. 116 sq.] οὕτω
» δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει: nempe τὰ κύματα. Schol. τρέ-
» φει, ἀντὶ τοῦ ἔχει: *fluctus malorum habent Herculem.* Sic
» Euripides in Hippolyto: [vs. 367.] ὦ πόνοι τρέφοντες
» βροτούς. Praecedit in eodem choro apud Sophoclem,
» [Trachin. 108.] εὔμναστον ἀνδρὸς δεῖμα φέρουσαν ὁδοῦ.
» Vetus lectio fuit τρέφουσαν, vera sine dubio: *quae ha-*

iam saepius in huius operis cursu obseruavimus. Vide l. a
5. d. & Animadv. T. I. p. 67. tum lib. II. pag. 64. a. III. 104. e. & Animadv. T. II. p. 220. IV. 169. d. & Animadv. T. II. p. 598 sq. Adde quae BRUNCKIUS notavit ad Fragm. Arist. p. 234. & quae a nobis mox deinde dicentur.

ἀνὰ λόγον· παρὰ τὸ πούς γὰρ γέγονεν. πούς, (non ποῦς) cum hic, tum paulo post dedit ms. uterque: & sic *acute* scribendam illam vocem diserte monuit Etymologus, p. 686. Ait autem auctor, regulariter & iuxta analogiam, quemadmodum a πούς est genitivus ποδὸς, sic & a πολύπους formari *genitivum* πολύποδος. Adfert tamen paulo post (lit. b.) etiam ex Aristophane exemplum genitivi in ου, non in οδος, desinentis. Potuerat commodiore quodam ordine digerere exempla quae adfert: sed in hoc genere non solet Deipnosophista noster nimis esse religiosus.

Accusativus casus, ad eamdem analogiam, πολύποδα vel πουλύποδα debuerat formari, qua formâ etiam usos esse nonnullos ait deinde, lit. c. Nunc vero ait, *contra illam analogiam* πολύπουν vel πουλύπουν *formari hunc casum ab Atticis*: Τὴν δὲ αἰτιατικὴν πολύπουν φασὶν (nempe, οἱ Ἀττικοί·) ὡς Ἀλκίνουν &c. Ignorat uterque noster codex metus καὶ particulam, quam inter ὡς & Ἀλκίνουν (haud incommode quidem) interiectam habent editi libri.

Αἰσχύλος εἴρηκεν recepi ex ms. *Ep.* cum nulla esset caus- b
sa, cur hic poneretur *accusativus cum infinitivo*, quos hic habent edd. ac nescio an etiam ms. *A.* *AESCHYLI* verba, quae videri poterant huc spectare, adlata sunt a Nostro lib. II. pag. 37. f. Sed ibi τρίπους λέβης in recto casu nominatur, non in obliquo quem hic dicit Deipnosophista.

τὸ δὲ πώλυπον λέγειν, Αἰολικόν· Ἀττικοὶ δὲ πολύπουν λέγουσιν. Aeolicum πώλυπον cum ω in prima syllaba recte dedit codex ms. uterque. Nempe & in terminatione & in primae syllabae vocali ab Atticorum ratione discedunt Aeoles: non πολύπουν aut πουλύπουν dicentes in accusativo casu, sed πώλυπον, a recto casu ὁ πώλυπος: quod illi, ut multa alia, cum Doribus commune habent, de quibus idem ipsum docet Auctor noster p. 318. f. Sic & ex Lexico Rhetorico retulit Eustathius ad Od. ε'. p. 232, 31. Δωριεῖς καὶ Αἰολεῖς πώλυπον: ubi quod eisdem *Iones* etiam accensentur, cum scribitur vulgo, Ἴωνες δὲ καὶ Δωριεῖς &c. id vero (cuiuscumque tandem culpâ sic scriptum sit) minus ex vero esse recte GESNERUS iudicavit p. 747

b sub fin. Quod vero ait Noster, Ἀττικοὶ γὰρ πολύπουν λέγουσιν: utique πουλύπουν malles, quia tantum non omnia, quae adfert exempla, istam in prima syllaba vocalem habent. Sed primum, quod initio dixi, non tam *primae syllabae*, quam *terminationis* potissimum rationem hic habet auctor: deinde, quod ad ipsam primam syllabam spectat, satis constat, perinde primam syllabam πο & που in isto nomine formasse Atticos, (apud Aristotelem quidem, ut hunc unum nominem, constanter πο brevi vocali editur prima syllaba:) & Ionicâ quidem diphthongo non fere nisi poëtas usos esse, ubi productam syllabam desideraret metrum. Legitur apud Eustathium, loco modo citato: τὸν δὲ πολύποδα, πούλυπον μὲν Ἀττικοί φασιν, ὡς ἐν Ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ, καὶ πολύπουν. Ubi mendose scriptum priori loco πούλυπον puto, cum πουλύπουν oportuerit.

Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ·

[καὶ] ταῦτ' ἔχοντα, πουλύπουν, καὶ σηπίας.

Poterat καὶ particulam omittere Athenaeus: & sic videbantur ista verba pars esse versus trochaici tetrametri. Sed praepositâ illâ voculâ, quam pag. 323. c. adiectam dant libri, fiebat perfectus iambicus senarius. Citatur quidem ibi versus iste ex Δαναΐσιν: sed ob nominum similitudinem perquam fit probabile, alterutro loco erratum esse in fabulae indice. Ex eodem altero loco (praeeunte BRUNCKIO in Fragm. Arist. pag. 234. ἔχοντα hic recepi, pro ἰόντα quod habent edd. consentiente (quod sciam) ms. *A*. (In ms. *Ep*. desunt duo priora Aristophanis testimonia.) Quum utroque loco πολύπους in *plurali* legeretur, satis esse videri poterat, si productâ primâ syllabâ πουλύπους corrigeretur. Sed adsensus sum BRUNCKIO, iudicanti hoc certe loco πουλύπουν in singulari scripsisse Athenaeum: non quod istam terminationem accusativi pluralis (quae cum alibi, tum apud Arist. Hist. Anim. IV. 8. reperitur) per se damnem: neque eâ unice ratione confisus sum, quod, quoniam proxime de *accusativo sing.* praecepisset auctor, consentaneum fuerit ut testimonium statim adiiceret eiusmodi, in quo ille nominis casus occurreret. Sed, quum toto hoc capite id manifeste agat auctor, ut ostendat, Atticos non ὁ πόλυπος aut τὸν πόλυπον eâ formâ dixisse, in qua nullum fere vestigium originis a vocabulo ποὺς ductae supersit;

minime credibile est, primum omnium testimoniorum adposuisse eum huiusmodi, e quo id ipsum, quod voluisset, minime confici posset: nam accusativus pluralis πολύποus perinde ab ὁ πόλυπος atque ab ὁ πολύπους formari potuerat, eamque speciem praebet, ut a priori magis, quam ab altera nominativi formâ sit declinatus.

Alterum *Aristophanis* testimonium,

τὸν πουλύπουν μοι θῆκε: —

ita scripsit Brunckius, ut duo priora verba essent extrema senarii, & a duobus posterioribus initium fieret senarii sequentis. At, cur a verbis τὸν πουλύπουν non incipi senarius potuerit, non vidi equidem.

Tertium eiusdem *Aristophanis* testimonium,

Πλανγαὶ λέγονται πουλύπου πιλουμένου:

eiusmodi est, ut valere contra id quod paulo ante diximus, videri possit. Nam in illâ genitivi formâ πολύπου, ut habent libri, vel πουλύπου, quod desiderabat versus, sane discernere non possis, sit-ne ab ὁ πόλυπος, an ab ὁ πολύπους (vel πουλύπους) formatus: quin potius eam speciem praebet, ut ab ὁ πόλυπος vel πούλυπος declinatus videatur. At, postquam duo alia exempla adposuit auctor, quibus usus terminationis πολύπους satis declarabatur, nihil magnopere prohibebat, quo minus istis tertium versiculum eiusdem Comici subiiceret, in quo idem vocabulum ita occurrit, ut diversa ratione formatum videri posset. Caeterum, ne hanc ipsam quidem genitivi formam πολύπου, ut Attici scriptores eâ utuntur, a nominativo πόλυπος, sed (perinde atque alteram πολύποδος) ab ὁ πολύπους ductam esse docent nos veteres Grammatici. Sic quidem & ab ὁ Οἰδίπους formari genitivum Οἰδίπου, & ab ὁ τρίπους genitivum τοῦ τρίπου, monuit Etymologus pag. 20. l. 18. & hanc ipsam quidem formam *Atticam* esse ait ille. Est autem illius formationis haec ratio, quod (quemadmodum ex eodem Etymologo pag. 686. in voc. Ποὺς intelligitur) composita Οἰδίπους, τρίπους & similia, veluti contracta considerari possunt ex Οἰδίποος, τρίποος. Et est illorum genitivorum eadem ratio atque accusativorum πολύπουν, Ἀλκίπουν, Οἰδίπουν, τρίπουν, quos modo commemoravit ipse Athenaeus.

Ad eumdem Comici versum haec notavit Casaubonus: »Πλανγαὶ λέγονται πολύπου πιλουμένου. Metrum »postulat πουλύπου, ut in proverbio ad quod alluditur in

» isto versu. Athenaeus tamen non sic scripsit, verum ita, » τοῦ πολύπου πιλουμένου: ut apparebit attendenti. «
— Ubi, cur τοῦ πολύπου scripsisse Athenaeum iudicaremus, cum πολύπου absque articulo dent ambo nostri mssti cum editis, non video. Si metri rationem ille habere voluit, πουλύπου scripserit, idque in πολύπου mutatum fuerit a librariis: sin metrum insuper habuit, non est cur articulum τοῦ ab eo adiectum statuamus. Caeterum, pro mendoso Πηγαὶ, quod cum ed. Ven. Bas. & Cas. 1. habet codex mstus uterque, recte Πληγαὶ in Animadv. scripsit Casaubonus, quod inde in ed. Cas. 2. & 3. receptum. Sic corrigendum iam monuerat GESNERUS, p. 751. & *Plagae* in versione posuit Dalecampius, remittens lectorem ad ea quae ab ERASMO in Adag. *Bis septem plagis polypus contusus* (p. m. 75.) disputata sunt: quod est proverbium illud, ad quod alludi in Comici verbis dixit Casaubonus. Graece illud sic sonat, Δὶς ἑπτὰ πληγαῖς πολύπους (rectius ob versum, πουλύπους) πιλούμενος: usurpaturque, ut docet Zenodotus Cent. III. 24. ἐπὶ τῶν κολάσεως ἀξίων· παρόσον ὁ πολύπους θηρευθεὶς, τύπτεται πολλάκις, πρὸς τὸ πίων γίνεσθαι. Quibus gemina habet Suidas, in Δὶς ἑπτά. Cuius in proverbii interpretatione cum haud facile intelligatur, quo pacto *pinguis* reddatur *polypus pulsando*, vocabulum πίων Erasmus *mitior* interpretatus est; ad sententiam commodius, quam ad Graeci sermonis usum.

In *ALCAEI* versu, cum sic esset editus,

ἠλίθιον εἶναι, νοῦν τε πολύποδος ἔχειν:

rursus metri ratio necessario πουλύποδος, primâ syllabâ productâ, desiderabat: atque id ipsum nunc perspicue codex noster mstus uterque dedit. GROTIUS, istum versum Excerptis suis (p. 439.) inserens, νοῦν δὲ πουλύποδος scripsit; diserte in Adnotationibus monens, male apud Athenaeum νοῦν τε scribi. Quare ita interpretatus est:

Stultum esse, sed sic mens ut adsit polypi.

Nempe id spectaverat vir praestantissimus, quod de *versutia polypi* & vulgo perhibetur, & poëtarum item dictis (quorum nonnulla etiam deinde adferuntur) celebratum est. At, quod *astu* facere polypum alii dicunt, ut atramentum emittat, id nonnisi *metu coactum* facere ait Aristoteles, caeterum *stolidum* admodum esse animal dicens, ut qui ultro ad manum captantis accedat: quod ipsum etiam Athenaeus pag. 317. b. commemorat. Conf. Plin. IX. 29. 46. Il-

lam igitur stoliditatem respicere Alcaeus potuit. *Alcaei*, *Ameipsiae*, *Platonis*, & *Eupolidis* testimonia praetermisit Epitomator.

Ameipsiae versum, paulo longius a librorum scriptura recedens Brunckius (in Fragm. Aristoph. pag. 234.) concinniorem reddidit, ad hunc modulum:

Πολλῶν μὲν, ὡς ἔοικε, δεῖ μοι πουλύπων.

Nos, verborum ordinem tenentes, satis habuimus μοι particulam, uncis quidem inclusam, adiicere. Caeterum hic rursus pro πολύπων, quod vulgatum erat, πουλύπων fuit ponendum.

Πλάτων, Παιδίῳ. Parum congruus titulus fabulae foret Παῖς, qui vulgo hic perhibebatur, cum scriberetur Πλάτων Παιδί: ubi incertum erat, *Puer*-ne, an *Filius*, an *Servulus*, indicaretur. Neque Comicorum ullus fabulam isto titulo edidisse traditur. Παιδίον vero, id est, *Puerulum*, *Parvulum*, docuere multi. Docuit *Menander*, teste Athenaeo III. 94. b. aliisque auctoribus, quos ibi in Animadv. nominavimus. Docuit *Posidippus*, teste eodem nostro Deipnosophista, III. 94. c. Denique *Platonis* fabulam fuisse Παιδίον, diserte Suidas tradit, in Πλάτων Ἀθην. Κωμ. Quo minus dubitandum, hoc loco apud Nostrum, cum post Παιδὶ continuo sequatur vox ab ω vocali incipiens, errandi caussam eam fuisse librario, ut postremam in voce Παιδίῳ vocalem omitteret. Hunc locum in animo habuerat Casaubonus, cum in Animadv. ad III. 94. b. scriberet: » Platonis drama Παῖς alibi laudatur Athenaeo: ubi » scriberem ἐν Παιδίῳ, pro ἐν Παιδί. Comici Scholia» stes Παιδάριον appellat in iis, quae scripsit ad Ranas & » Pacem. « — Nempe, pro Παιδίῳ, quod perinde erat, Πλάτων ἐν Παιδαρίῳ scribitur in Schol. ad Ran. 310. & ad Pac. 733. & 948. In ipso *Platonis* versu,

ὥσπερ τοὺς πολύποδας, πρώτιστα σέ:

quum prorsus luxatum sit metrum, haud dignoscas, utrum πουλύποδας, an πολύποδας scripserit poëta: sed non dubito, secutum illum esse aliorum usum, & totum versum tali quodam modo fuisse conceptum:

ἀλλ' (vel καὶ) ὡσπερεὶ τοὺς πουλύποδας, πρώτιστα σέ.

ut quartus pes, pro iambo, fuerit anapaestus. Ad sententiam subintelligendum suspicor, *Contundam vos, sicut polypos; & primum omnium te.*

Alcaei, quod denuo subiicitur, breve testimonium,

c fieri poteſt, ut tale adpoſuerit Athenaeus, quale dant vulgo edd. cum msstis: Ἔδω δ' ἐμαυτὸν ὡς πολύπους. (Nam haec verba etiam in Epit. leguntur, ſuperiori Alcaei teſtimonio ſtatim ſubiecta, in hunc modum, Καὶ πάλιν· Ἔδω δ' ἐμαυτὸν *&c.* Sed haud dubie πουλύπους ſcripſerat poëta, quemadmodum ſupra πουλύποδος. Quo poſito, perſpicuum eſſe exiſtimavi, ſenarium demto primo pede confeciſſe illa verba:

— ἔδω δ' ἐμαυτὸν, ὥσπερ πουλύπους.

Rem, ſive fabulam, ad quam adludit poëta, narrat Noſter paulo inferius, lit. f.

Οἱ δὲ πουλύποδα προφέρονται. πουλύποδα, cum diphthongo in prima, nunc dedit ms. *A.* Sed, quod iam ſaepius dixi, de *terminatione* potiſſimum hic agitur: & reſpicit hoc, quod nunc dicit auctor, ad id quod ſupra dixerat, *accuſativum ab Atticis* πολύπουν (ſive πουλύπουν) *formari.* Utraque forma, πολύπουν & πολύποδα, certe in plurali, πολύπους & πολύποδας, apud Ariſtotelem reperitur.

In *Eupolidis* teſtimonio, nunc tandem & editi & ms. *A.* in formam πουλύπους conſentiebant. Verſum iſtum Grotius in Excerpt. pag. 498. latine ſic reddidit: *Populi gerens rem, polypi mores habet.* Mireris vero hoc loco, de alia eiusdem vocabuli forma, quae itidem in uſu erat, πόλυψ, prorſus h. l. tacere Deipnoſophiſtam. Occurrit ea cum alibi, tum VIII. 356. e.

AD CAP. CI.

In *Dioclis* teſtimonio, ſcripturam πουλύποδες dedit ms. *A.* Caryſto oriundus fuit ille Medicus: ſcripſit autem (nonnulla certe) Ionicâ dialecto. De eo conſule Fabricium, Bibl. Graec. T. XII. pag. 583 ſqq. *Vires ad venerem ſtimulantes,* quas *polypo* tribuebant veteres, uno verbo tetigerat Xenarchus Comicus apud Noſtrum, II. 64. a. Plura habes infra, lib. VIII. p. 356. e. f.

Quae de *Polypo* ex *Aristotele* adferuntur, magnam partem leguntur in Hiſtor. Anim. IV. 1. tum de Part. Anim. IV. 9. & aliis eorumdem operum locis: ſed & ex deperdito opere περὶ Ζωϊκῶν καὶ Ἰχθύων nonnulla excerpſit Athenaeus. Quod ait, *ὧν τοὺς μὲν ἄνω δύο καὶ κάτω ἐλαχίστους,* ad ea verba haec adnotavit Casaubonus: » Scri-

»bo: καὶ δύο κάτω: vel καὶ ἴσως κάτω ἔλαχ. Illud malo, »& caussam habeo.« — At supersedere ea quidem correctione possumus: nam satis intelligebatur, illa verba καὶ κάτω ita intelligenda esse, quasi exferte καὶ τοὺς δύο κάτω dixisset. *Polyporum* κοτυληδόνες quae dicuntur graece, latine *acetabula*, reddidi cum Dalec. praeeunte Plinio, l. IX. c. 29 sq. sect. 46 & 48. Vernaculo sermone commode *suçoirs* interpretantur viri docti, i. e. *sugendi instrumenta*. *Ibid.* τοὺς δ᾽ ὀφθ. ἐπάνω τῶν δύο ποδῶν. Intellige ἐπάνω τῶν δύο ἄνω ὄντων ποδῶν.

Ἔχει δὲ καὶ τὸν λεγόμενον θολὸν οὐ μέλανα, ἀλλ᾽ ὑπέρυθρον ἐν τῷ λεγομένῳ μήκωνι. Ista de colore τοῦ θόλου in polypo, non leguntur in scriptis Philosophi hodie exstantibus. Imprudenti, puto, excidit doctissimo Camus in Notis ad Aristot. pag. 686. ut, locum hunc Athenaei citans, ὑπέρυθρον scriberet, & *valde rubrum* intelligeret. Libri quidem omnes, cum scripti, tum editi, ὑπέρυθρον tenent; id est, *subrufum, rubescentem*. Μήκων, sive *papaver*, in purpuris aliisque id genus conchyliis quaenam pars dicatur, paucis exposuimus ad lib. III. pag. 87. f. Hunc locum spectans Gesnerus, pag. 742 sub finem, ait: »Μήκων, id est *pa*»*paver*, excrementum significat, vel potius *tunicam* s. *ve*»*sicam* qua id continetur, in polypo, sepia, & testaris: »nam excrementum ipsum θόλος (id est, *atramentum*) di»citur.« — Quae sequuntur verba, ἡ δὲ μήκων &c. eadem fere ex Aeliano retulit Scholiastes Aristoph. ad Av. vs. 160. ubi: Μήκων, inquit, ἔστι καὶ μέρος τι τῶν ἐντοσθίων τοῦ πολύποδος, τοῦ ἰχθύος, ὃ κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας, οἱονεὶ κύστιν, ἐν ἑαυτῇ ἔχουσα τὸν θόλον· ὥς φησιν Αἰλιανὸς ἐν τοῖς περὶ Ζώων. Ea verba hodie in Aeliani libris de Natura Animalium non exstant: rem ipsam videtur ille compilator ex Athenaeo nostro decerpsisse. Interpretis Aristophanei verba sua fecit Suidas, sub voce Μήκων.

σπλάγχνον δὲ οὐκ ἔχει ἀναλογοῦν. ἔχει, non ἔχειν, dedit mstus uterque. Rem, quae hic traditur, parum recte acceperat Aelianus, de Nat. Anim. XI. 37. scribens, *polypum*, aliaque mollusca, quae dicuntur, sicut sanguine, sic *visceribus prorsus carere*. Ad quae commode Gesnerus, de Aquat. pag. 742. ex hoc loco monuit: »Aristoteles, citante Athenaeo, non simpliciter *viscera*, sed »*quae sanguineorum visceribus respondeant*, polypo negat.«

Τροφῇ δὲ χρῆται ἔστιν ὅτε καὶ τοῖς τῶν κογχυλίων σαρκιδίοις &c. Non, *interdum*, (ἔστιν ὅτε) sed *utplurimum* (μά-

λιστα) illo cibo uti polypum, ait Philosophus Hist. Anim. VIII. 2.

e 'Οχεύει δὲ συμπλεκόμενος &c. Vide Hist. Anim. lib. V. cap. 6. & confer Nostrum p. 317. d. e.

Τίκτει δὲ διὰ τοῦ λεγομένου φυσητῆρος. » Aristoteles »[Hist. Anim. V. 6 extr.] de sepiis & loliginibus, a qui»bus parum differunt polypi: Ἐκτίκτει δὲ κατὰ τὸν φυ»σητῆρα καλούμενον· καθ' ὃν ἔνιοι καὶ ὀχεύεσθαί φασιν αὐ»τάς. In polypodibus vocat αὐλόν: [De Generat. Anim. »I. 14. & Hist. Anim. IV. 1.] & Plinius [IX. 29, 46.] *fi»stulam*. Oppianus, de ovis quae parit polypus: στεγνοῖο »[immo στεινοῖο, Halieut. I. 550.] μόγις διανίσσεται αὐλοῦ.« καὶ τίκτει ὠὰ βοτρυδόν. » Aristoteles ea de re: [Histor. »V. 12.] Τίκτει δὲ τὸ ᾠὸν καθάπερ βοστρύχιον, ὅμοιον τῷ »τῆς λεύκης καρπῷ. Iterum idem: [ib. V. 18.] Καὶ ἀποτί»κτει μὲν ὁ πολύπους ἢ εἰς τὰς θαλάμας, ἢ εἰς κεράμιον, »ἤ τι ἄλλο κοῖλον, ὅμοιον βοστρυχίοις οἰνάνθης καὶ λεύκης »καρπῷ. An igitur βοστρυχηδὸν Athenaeus scripserat? Sed »βοτρυδὸν expressit Plinius: [IX. 51, 74.] *Pariunt vere ova »tortili vibrata pampino*. Oppianus: [Hal. I. 548 sqq.]

» — Οὐ γὰρ τῇσιν ἀποκριδὸν, οἷα καὶ ἄλλοις,
» ὠὰ διαθρώσκουσιν· ἀρηρότα δ' ἀλλήλοισι
» βοτρυδὸν, στεινοῖο μόγις διανίσσεται αὐλοῦ. « CA-

SAUBONUS. — Parum differre videntur ista, καθάπερ βοστρύχιον, quod de *polypis* usurpat Aristoteles loco citato, & οἷον βότρυς, quod mox ibidem de sepiarum ovis dicit. Confer Harduin. ad Plin. l. c.

AD CAP. CII.

ὅτι αὐτὸν κατεσθίει. Inde illud velut in proverbio dictum, Πολύποδος δίκην αὐτὸς ἑαυτὸν καταφαγών: quod & Hesychius & Suidas adnotavit. *Mox*, scripturam κωμῳδιοποιὸς constans sibi dedit ms. *A*.

Ad *PHERECRATIS* eclogam haec adnotavit CASAUBONUS: » Ἐν θρύσκουσι καὶ βρακάνοις καὶ στραβήλοις ζῆν. Ve»tus menda obsidet prima verba. Assentior autem docto»rum virorum emendationi, ἀνθρίσκοισι καὶ βρ. vel ἀνθρι»σκίοισι: nam Hesychius ait, Ἀνθρίσκιον, λάχανον ἔχον »ἄνθος. Sequentem dictionem fuisse a nonnullis solicitatam »demiror: nam *olera silvestria* sic vocabant. Hesychius, »Βράκανα, τὰ ἄγρια λάχανα. « — Ἐνθρύσκουσι erat in ed.

Ven. Inde divisis vocibus Ἐν Ϛρύσκοισι ed. Bas. & Cas. Deest tota ecloga ms. *Ep.* Sed ms. *A.* ἐνθρύσκοισι dedit, quod probum erat; modo ν literam in fine adiiceres, metri caussa. Ipsum vocabulum habes apud Hesychium: Ἔνθρυσκον, λάχανον, κηρίῳ ὅμοιον &c. ubi cur de veritate scripturae dubitarent viri docti nulla caussa erat: quae si qua fuisset, ipse hic Athenaei locus dubitationem omnem eximere debet. Sunt autem versiculi anapaestici, ut praeclare Grotius vidit, qui tamen duos priores (ut de mutatione taceam verbis illata) paulo aliter digessit atque a nobis factum. Sic enim ille, Excerptor. p. 511.

Ἀνθρίσκοισιν καὶ βρακάνοις
καὶ στροβίλοις ζῆν· ὁπόταν δ' ἤδη &c.

At non placet, penultimam in *βρακάνοις produci*, quam *brevem* usurpari consentaneum erat: nec secundus versiculus ante στραβήλοις, quae est veterum membranarum scriptura, patitur καὶ particulam. Nempe turbaverat summum virum mendosa scriptura στροβύλοις, quae veteres editiones Ven. & Bas. occupaverat; quam in στροβίλοις mutandam cum Scaligero Grotius censuit; ante quos iam Dalecampius in versione *strobilis* posuerat, adiecta ad oram hac nota: »*Strobilus* Hesychio, cardui species: mihi vero potius, cardui caput.« Post hos Casaubonus στραβήλοις edens, docere debuerat lectores id quod res est, sed quod tacuit doctus editor animadversorque, esse hanc scripturam e mstis libris ductam. Firmat quidem eamdem codex ms. *A.* e quo nullum dissensum ab editione Casauboni adnotatum video, itemque duo etiam reliqui Parisienses codices, quod ex Villebrunii cum Casaubono consensu colligo. Est autem στράβηλος, *concha* de genere *buccinorum*; de qua vide lib. III. pag. 85. c. & pag. 86. c. d. Iam vero contra secundum versiculum sic constitutum,

στραβήλοις ζῆν· — —

dubitationem moveri posse video, quod *brevem* primam syllabam habeat vox στραβήλοις. Sic quidem manifeste Sophocles usurpavit, in versu illo,

ἁλιᾶς στραβήλου τῆσδε &c.

citato a Nostro, III. 86. d. Nec pro producenda eadem syllaba ad corruptum Epicharmi versum provocare licet, qui III. 85. c. adpositus est. Quare vel statuendum erit, potuisse ancipitem vocalem in illo vocabulo perinde & produci & corripi: aut doctorum virorum emendatio, στρο-

βίλοις, postliminio revocanda. Quae posterior si necessaria iudicata fuerit ratio, non tamen equidem primum versum in βράκανα finiam, sed βρακάνοισιν scribendum censeam. βράκανα, in Scholiis ad Luciani Lexiphanem c. 2. exponuntur; ἄγρια λάχανα καὶ δύσπλυτα. στρόβιλοι vero, si ea vox restituenda Nostro censeatur, potuerint pariter atque στράβηλοι, *conchae* vel *cochleae* quaedam intelligi. Suidas: Στρόβιλοι· οἱ κοχλίαι, καὶ οἱ θαλάσσιοι κήρυκες.

Vers. 3. ὥσπερ τοὺς πουλύποδας νύκτωρ. Pro ὡσπερεὶ, quod erat editum, ὡσπερὶ scribitur in ms. *A*. Equidem, cum GROTIO, metri caussâ ὥσπερ corrigendum putavi; & πουλύποδας, ut solent Attici poëtae, pro vulgato πολύποδας. Etiamque in constituendo *quarto versu* eiusdem GROTII secutus sum iudicium. Sane, ita poëtam scripsisse,

αὐτῶν δακτύλους περιτράγειν:

perquam est probabile: quamvis non eam inficias, Athenaeum neglecto metro sic, ut ex msstis edidit Casaubonus, περιτράγειν αὐτῶν (vel αὑτῶν) τοὺς δακτύλους, scribere potuisse. In ed. Ven. & Bas. prorsus mendose ἐν τῶν τοὺς δακτ. legebatur. Poëtae versiculos latine sic reddidit GROTIUS:

Duris cinaris, olerisque feri
vivere succo; cumque esuries
saevior urget, polyporum instat
digitos sibi rodere noctu.

In *DIPHILI* trochaicorum *priore*, pro edito olim Πολύποus, recte Πουλύπους dedere ambo codices mssti. In *posteriore*, φίλτατε dedit ms. *A*. Integrum fortasse olim hemistichium fuerit,

ἔστιν ἡμῖν, φίλτατε. (vel, φιλτάτη.)

Sed, quos pro *trochaicis* dedi versiculis, videndum ne sint puri puti *iambici*, ita digerendi scribendique, ut VILLEBRUNIUS sive suo Marte docuit, sive ab ADAMO ipse edoctus. Scilicet:

—— Πουλύπους,
ἔχων ἁπάσας ὁλομελεῖς τὰς πλεκτάνας,
οὐ περιβεβρωκὼς αὑτὸν, ἐστὶ, φίλτατε.

Nullâ aliâ mutatione, nisi ut pro ἑαυτὸν, αὑτὸν scribatur, aut αὐτὸν, quod pro eo usurpare amant Attici.

Τοῦτο δ' ἔστι ψεῦδος. ὑπὸ γὰρ τῶν γόγγρων &c. n Phi-

»losophi haec sententia est; quam non omnes naturae in»terpretes amplectuntur. Historiar. lib. VIII. cap. 2.« Casaubonus. — Confer Plin. IX. 29, 46. aliosque, quos citat Camus, ad Aristot. pag. 683. & Beckmann, ad Antigonum Caryst. pag. 44.

φεύγων διὰ τὸν φόβον μεταβάλλει τὰς χρόας. »Ait, διὰ »φόβον, metu, ex sententia Theophrasti; cui placet, poly»pum colorem mutare φόβῳ καὶ φυλακῆς χάριν. [vide pag. »seq. f.] Est tamen certum, etiam extra metum mutari »ab eo colorem; ut cum piscibus insidiatur, quibus vesci »solet. Aristoteles hanc vel praecipuam mutationis caus»sam facit: [Hist. Anim. IX. 37.] Καὶ θηρεύει τοὺς ἰχθῦς, »τὸ χρῶμα μεταβάλλων, καὶ ποιῶν ὅμοιον οἷς ἂν πλησιά»σῃ λίθοις. τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ καὶ φοβηθείς. Aelianus »Variorum libro primo. [cap. 1.] Plinius: [l. c.] colo»rem mutat ad similitudinem loci, & maxime in metu. Plutar»chus de caussa & modo huius mutationis disputat in li»bello Αἰτίαι φυσικαί: [T. II. Opp. pag. 916. ed. Francof.] »longe abiens a sententia Aristotelis, ac Theophrasti quo»que in libro De iis Animalibus quae Colorem mutant.« Casaubonus. — Theophrasti libellum, quem dicit vir doctus, nominatim citat Deipnosophista, pag. 317 f. ubi vide.

Theognidis distichon legitur vs. 215 sq. in ed. Brunckii, ubi ex vulgata apud Athenaeum scripturâ, τῇ προσομιλήσῃ adoptavit doctissimus Editor: qui tamen verbi modus particulam ἂν ante se requirebat, quae nusquam comparet. In superioribus Theognidis editionibus προσομιλήσει legebatur, itemque apud Plutarch. l. c. eamdemque scripturam apud Nostrum dedit ms. *Ep.* quam recipiendam putavi. Video quidem apud eumdem Plutarchum, idem distichon citantem, De Amicit. Multitud. pag. 96. f. & de Solertia Animal. pag. 978. e. τῇ περ ὁμιλήσῃ edi, verbo simplici quidem, sed eo (ut vulgo apud Nostrum) in subiunctivo posito. Caeterum consule quae & de hoc disticho & de proxime sequentibus versibus erudite disputavit Niclas, ad Antig. Caryst. cap. 29.

In posteriori duorum versuum, quos a *Clearcho* (incertum quonam ex poëta) citatos ait Noster, cum sic edidisdisset Casaubonus,

τοῖσιν ἐφαρμόζων, ὧν ἂν καὶ δῆμον ἵκηαι:

monuit dein idem in Animadversionibus: »Melior Eusta-

»nthii lectio, & Epitomae, ἐφαρμόζουσα — Nempe sic recte & noster ms. *Ep.* & ex Epitoma Eustathius, ad Od. ι'. pag. 232. ubi plurima ad polypum spectantia ex Athenaeo adposuit. Istam scripturam ex Eustathio iam commendaverat diligentissimus perspicacissimusque Gesnerus p. 745. Caeterum in posteriori hemistichio eiusdem versus, quum ἂν particulam libri veteres ignorent, ex scriptura cod. *Ep.* (quam & Eustathius tenet) collata cum scriptura codicis *A.* omnino probabile fit, sic scripsisse poëtam, ὢν κεν κατὰ δῆμον ἵκηαι: nempe κατὰ & ἵκηαι pro καθίκηαι. Particulae καὶ quidem non erat hîc locus: κε vero, pro ἂν, recte positum. Esse autem versus istos (cuiuscunque sint) ex Pindaro expressos, monuit SCHNEIDERUS ad Fragm. Pind. pag. 16. Conf. NICLAS l. c. Quod *Clearcho* auctori versus istos, contra quam Athenaeus docet, tribuit Eustathius; id ex Epitoma ductum, in qua nude sic: Καὶ Κλέαρχος· Πουλύποδός μοι &c.

AD CAP. CIII.

Ὁ δὲ πολύπους ἐστὶ συντηκτικός. »Et sententia & dictio »Aristotelis. συντηκτικὸς hîc, *qui habet patibilem qualitatem* »τοῦ συντήκεσθαι. Proprie συντηκτικὸς, *qui liquefacit*, non »*qui liquefit.* Sic in Medicorum libris, *febris* συντηκτικὴ, »*quae carnem consumit.* Sed similium usurpationum exem»pla alibi attulimus. Hanc autem polyporum σύντηξιν Pli»nius [IX. 30, 48.] appellat *tabem*. Omnis enim τηκεδὼν »Latinis est *tabes*; non solum φθίσις & μαρασμός. Aristo»teles ita describit: [IX. 37.] Τὸ πλεῖστον γένος τῶν πο»λυπόδων οὐ διετίζει. καὶ γὰρ φύσει συντηκτικόν ἐστι. ση»μεῖον δ' ἐστί· πιλούμενος γὰρ ἀφίησιν ἀεί τι, καὶ τέλος »ἀφανίζεται. *Plerique polypi integrum biennium non durant.* »*Naturâ enim suâ in liquorem solubilis est. Cuius rei est signum:* »*quod pressus, aliquid semper ex se emittit: tandemque sic perit* »*totus.*« CASAUBONUS.

Ἐωράθησαν δέ ποτε καὶ ἐπὶ τὸ ξηρὸν ἐξιόντες &c. Verba ista repetens CASAUBONUS in Animadversionibus, Ἐφωράθησαν scripsit; consulto-ne, nescio, an imprudens. Aptum quidem illud verbum erat huic loco, sed non necessarium: & in vulgato Ἐωράθησαν hîc nil variant libri, qui paulo inferius iidem omnes in ἐφωράθησαν consentiunt. Monuit autem ad hunc locum doctus Animadversor haec:

»Et hoc ex Aristotele, Historiar. lib. IX. cap. 37. Sed al- »ludit fortasse ad historiam aliquam ei similem, quae re- »fertur Plinio, lib. IX. cap. 30. & illi quam Aelianus com- »memorat [De Nat. Anim.] lib. XIII. cap. 6.«

χαίρουσι δὲ τῶν φυτῶν καὶ ταῖς ἐλαίαις. »Aelianus li- »bro primo, cap. 38.« Casaub. — Immo Aelian. Nat. Anim. I. 37. Adde IX. 45.

Cum editum esset, ἐάν τις κλάδον - - καθίει, monuit Casaubonus: »Scribe καθιείη, vel καθιῇ.« — Percommode vero καθῇ dedit uterque noster codex mstus. *Mox* deinde, pro πολύποδες, quod in edd. & in ms. *Ep.* legebatur, πουλύποδες dedit vetus ms. *A.* quod non negligendum putavi.

AD CAP. CIV.

Λέγεται δὲ, αὐτῶν τὸν ἄῤῥενα ἕλκειν αἰδοιῶδές τι ἐν μιᾷ τῶν πλεκτανῶν. »Non ausus est vocare *genita- »le*, sed *genitali simile.* Neque Philosophus simpliciter vo- »cat αἰδοῖον, sed *ita nominari* ait a nautis. [Vide Hist. »Anim. V. 6. & 12.] In omnibus libris ἕλκειν, non »ἔχειν, summo consensu. Plinius hanc πλεκτάνην, ha- »bentem duas κοτυληδόνας, videtur appellare *caudam bi- »sulcam & acutam*, libro IX. cap. 29.« Casaubonus. — Vide apud Plinium quae Harduinus adnotavit: nempe expressit ista latina Plinius ex ipsius Aristotelis verbis quae leguntur in Hist. Anim. lib. IV. cap. 1. sect. 2. Apud Nostrum, in ἕλκειν cum ed. Ven. & eis msstis, quorum lectiones Casaubonus habuit, consentiunt nostri duo codices: quod quoniam ferri potuit, revocandum restituendumque Athenaeo putavi; quamvis multo commodius sit ἔχειν, quod ex Arist. V. 6. receperat editor Basileensis, tenueratque Casaubonus. Potuit suo in Aristotelis exemplo ἕλκειν reperisse Athenaeus; potuit etiam suo arbitratu (ut passim multa alia nonnihil mutavit) ἕλκειν pro ἔχειν scribere. Nam ad librariorum quidem errorem non videtur illa scriptura referenda: quamvis enim saepe alibi ab illo hominum genere verbum ἕλκειν in ἔχειν temere mutatum reperias, vix tamen vice versa ἕλκειν pro ἔχειν a librariis invectum repereris. Quod autem iam saepius in his Animadversionibus monui, apud Athenaeum non hoc solum, nec potissimum, spectari debere, quid *ipse* scri-

pserit; sed istud potius, quod scriptum fuisse probabile sit *ab eis quos ille citat auctoribus*: id, primum quidem, de Poëtarum maxime testimoniis intelligi volo; ac de eorum praesertim quorum scripta integra ad nos non pervenerunt. Nam ubi subinde suo arbitratu ille nonnihil in verbis veteris poëtae mutavit, noluerat profecto persuadere lectori, eisdem prorsus verbis usum poëtam esse. Contra, ubi veterum auctorum scripta, e quibus testimonia adducit Deipnosophista, integra ac satis emendata (eis quidem in locis, ad quae ille provocat) supersunt: ibi, si quid in verbis mutavit noster Compilator, tanto magis ex usu fuerit scripturam illius adcurate tenere, &, quam sibi licentiam in citandis veterum auctorum testimoniis ille sumserit, diligenter adnotare; quo ex collatis inter se huiusmodi locis probabile iudicium ferri de aliis locis possit, ubi ex deperditis veterum auctorum scriptis testimonia citantur. Accedit hoc loco, quod verba ea, de quibus agitur, non ex quinto Historiarum libro, sed ex opere deperdito (in quo fortasse eisdem ipsis usus erat Aristoteles) transscripsisse videatur Deipnosophista: nam quae dehinc sequuntur, illa demum *ex eo libro*, quem *quintum Historiarum* hodie numeramus, *citari ab illo* videmus. Porro, τῶν πλεκτάνων penacute vulgo hîc scribebatur, quemadmodum in vetustioribus Aristotelis editionibus: recte vero τῶν πλεκτανῶν dedit ms. *Ep*.

μέχρι εἰς μέσην τὴν πλεκτάνην ἅπαν προσπεφυκός. Sic apud Athenaeum libri omnes, fere ut vulgo apud Aristot. V. 6. nisi quod ibi paulo amplius, προσπεφυκὸς ἅπαν εἰς τὸν μυκτῆρα τῆς Θηλείας: sed longe melius, partim ex probatioribus codicibus*, partim ex felicissima coniectura eumdem locum curavit doctissimus CAMUS, qui omnino hic consulendus.

Ἐν δὲ πέμπτῳ Μορίων. Sic libri omnes, excepta ed. Bas. in qua suo arbitratu editor ἐν δὲ πέμπτῳ Ζώων posuit. Adnotavit CASAUBONUS: »Historiarum libro quinto, c. 12. »Sed more suo Athenaeus multa in unum congerit ex di»versis philosophi locis.« — Nempe alia, quae sequuntur, ex capite XVIII. eiusdem quinti libri decerpta sunt. In verbis hic citatis, καὶ τῷ τὸ καλουμ. ὑπὸ τῶν ἁλ. αἰδ. ἔχειν, tenendum existimavi articulum τῷ ab editoribus adiectum, qui ob sequens verbum ἔχειν necessarius videbatur. Abest quidem ille articulus in vulgatis Aristotelis libris; sed

& repetitum deinde verbum ἔχειν iidem libri ignorant.

διὸ καὶ χείριστοί εἰσι κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον. χείριστοι, *deterrimi* reddidi, cum Gaza (apud Arist. Hist. Anim. V. 12.) & Dalecampio. Paulo rectius fortasse fuerit, *pessime se habent, maxime debiles & infirmi sunt.* Conf. quae de vocab. φαῦλος monuimus ad pag. 308. b. Commode apud Aristotelem CAMUS vertit, *il maigrit alors.* Caussam autem adiicit Philosophus, *οὐ γὰρ νέμονται*: *nam cibum non capiunt.*

Mox, quod ὁ μὲν πουλύπους scribitur in ms. *A.* id satis habui in scholio sub contextu adnotare: quia constanter aliâs in verbis ex Aristotele citatis scripturam πολύπους tenent libri nostri, quemadmodum & libri Aristotelici. At videndum tamen, ne altera ista forma etiam in Aristotelicis libris olim obtinuerit, ac nonnisi a sequioribus librariis cum hac, quae nunc vulgo obtinet, fuerit permutata. Apud Athenaeum quidem mox rursus ὁ δὲ θῆλυς πουλύπους habet idem ms. *A.* *Paulo post*, τοιοῦτο dedere ambo mssti.

μεθ' ἡμέρας πεντήκοντα ἐκ τῶν ᾠῶν πολυπόδια ἐξέρπει. Nimius omnino videtur numerus *quinquaginta dierum*; suspicorque, πεντεκαίδεκα, id est, *quindecim* scriptum oportuisse, quemadmodum de sepia ex eodem Aristotele (lib. V. cap. 12.) refertur infra pag. 323. f. At de *polypo* habent tamen πεντήκοντα Aristotelici etiam libri, Histor. V. 18. absque scripturae varietate.

ὁ δὲ θῆλυς πολύπους &c. Haec, usque πλεκτάνην ἐπέχων, desunt ms. *Ep.* In ms. *A.* πουλύπους hic rursus scribi, non πολύπους, paulo ante monui. In eodem ms. *A.* (quemadmodum & in ed. Ven.) desunt quinque voces ad sententiam necessariae, τοῖς ᾠοῖς ὁτὲ δ' ἐπὶ, quas ex Aristot. V. 18. supplevit editor Basileensis.

Θεόφραστος δὲ, ἐν τῷ Περὶ τῶν Μεταβαλλόντων τὰς Χρόας, τὸν πολύποδα, φησὶ, τοῖς πετρώδεσι μάλιστα μόνοις συνεξομοιοῦσθαι, τοῦτο ποιοῦντα φόβῳ. Cum τοῦτο ποιοῦνται esset editum, (a qua scriptura nullus e ms. *A.* dissensus adnotatus est) puncto ante ista verba posito distinguebatur oratio, quo dissimularetur aliquatenus menda. Haud dubie autem verum erat ποιοῦντα, quod dedit ms. *Ep.* ad πόλυπον relatum. μάλιστα μόνοις, consentiente utroque nostro msto tenuerant editiones veteres; sed in his quidem ante μάλιστα *asteriscus* erat positus, qua-

si ibi aut deesset aliquid aut mendosa esset scriptura. Dalecampius ea verba ita convertit: *Polypum iis locis fieri similem quibus se admoverit*; monens in ora » Ex litera Theo» phrasti a se correctum esse locum. « — Post hunc CASAUBONUS, suâ de coniecturâ μάλιστα τόποις edens, haec adnotavit: » Pro τόποις, scriptum in editionibus prio» ribus μόνοις: & ita quoque in vetustissimis codicibus. » Sed ad fulciendam sententiam restituimus vocem τόποις, » quae & apud Theophrastum. Dalecampius, qui vocem » πετρώδεσι sustulit, haud dubie gravem admisit errorem. » Verius est enim, deesse aliquid, quam superesse. Quare » etiam in quibusdam libris lacunae nota est apposita. Ne » longum faciam, legendum censeo, τοῖς πετρώδεσι μά» λιστα ἢ μόνοις τόποις συνέξομ. verissimâ sententiâ. Poly» pi enim, ut quibusdam visum est, non *saxosis tantum lo*» *cis* assimilantur, quod vulgata lectio ait; sed & aliis cum » locis tum rebus: idque *THEOPHRASTUM* eo in libro, » quem Athenaeus laudat, scripsisse, scimus ex iis quae » hodie supersunt. Nam in his Excerptis [in Theophr. Ope» ribus, pag. 470. ed. Heinsii] scriptum sic est: Ὅτι τὰς » χρόας μεταβαλλόμενοι καὶ ἐξομοιούμενοι φυτοῖς καὶ τόποις » καὶ λίθοις οἷς ἂν πλησιάσωσι, πολύπους ἐστὶ καὶ χαμαι» λέων καὶ τάρανδος. Quia tamen saxis potius, quam ulli » rei alii, similes fieri polypos curiosi harum rerum obser» varunt, ideo ait Theophrastus, *colorem eum mutare ad si*» *militudinem saxorum potissimum, aut etiam solorum*. Hanc es» se Athenaei mentem probant scripta exemplaria, in qui» bus omnibus τὸ μόνοις invenias. Accedit eo, quod » plerique auctores *polypum similem fieri* scribunt, non cui» vis rei, sed πέτραις. Plutarchus: [Quaest. Nat. T. II. » Opp. pag. 916. b.] Μεταβάλλει οὕτως, ὥστε τὴν χροιὰν » αἷς ἂν πλησιάζῃ πέτραις ὁμοιοῦν. Oppianus: [Halieut. » II. 233 sq.]

» — οἱ πέτρῃσιν ὁμοίιοι ἰνδάλλονται,
» τῇν κε ποτιπτύξωσιν.

» Aelianus: [Var. Hist. I. 1.] Πολύποδες ὑπὸ ταῖς πέτραις » κάθηνται, καὶ ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἐκείνων μεταμορφοῦσι χροιάν. » Et ante hos omnes dixerat Philosophus: [Hist. Anim. » IX. 37.] *polypum similem se reddere* οἷς ἂν πλησιάζῃ λίθοις. » Et Theognis, [loco supra citato:]

» —— ὃς, ποτὶ πέτρῃ
» τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. «

Sic ille. — Quibus ex omnibus, verum si quaeris, efficitur, nihil mutatu opus fuisse. Nec enim voce τόποις opus erat; nam τὰ πετρώδη nil aliud sunt nisi οἱ πετρώδεις τόποι: & vocabulum μόνοις consulto adposuisse Theophrastus videtur, quo aliam esse polypi rationem significaret, atque chamaeleontis, qui & plantis & aliis rebus in proximo positis assimilare posse colorem suum vulgo putatur. Nec obstant verba, quae ex Photii excerptis e Theophrasti libello citavit Casaubonus: quibus de Excerptis consuli potest Fabricii Bibl. Graec. T. II. pag. 239. num. XII. Ceterum apud Athenaeum h. l. τόποις pro μόνοις scribendum iam ante Casaubonum H. STEPHANUS censuerat, in Notis ad praedictum Theophrasti Fragmentum; item Gesnerus DE Aquatil. pag. 745.

οὐ δέχεσθαι τοὺς πολύποδας τὴν θάλατταν. Mire Dalecampius vertit: *Idem, libro DE iis quae in Sicco versantur, scriptum reliquit, e mari Polypos egredi.* Inde CASAUBONUS: » Parum se versatum (inquit) in philosophia Aristotelis & » Theophrasti prodit interpres, qui ista accepit tam absur» de. Athenaeus enim & Theophrastus hoc voluerunt: *po» lypos respirationis gratia*, sive ad temperandum calorem in» ternum omnibus viventibus ἔμφυτον, *aquam maris non ad» mittere.* Hoc diserte negat Theophrastus eo libro quem » laudat auctor: qui liber etsi non exstat hodie integer, » superest tamen integra adhuc illius sententia haec. « [In Fragm. libelli DE Piscibus, in Theophrasti Opp. pag. 468. ed. Heinsii.] » Eam paullo pluribus lubet describere; est » enim locus eximius. Ἐκεῖνο, ait, θαυμαστὸν, εἴ τι δύνα» ται τοῖς αὐτοῖς μορίοις ὡς ὀργανικοῖς ὁτὲ μὲν ἐπισπᾶσθαι » τὸν ἀέρα, καὶ ἕλκειν, ὁτὲ δε τὸ ὑγρὸν δέχεσθαι. τάχα δὲ » τούτου μᾶλλον, εἰ ὁτὲ μὲν ὁ ἀὴρ σύμμετρος πρὸς τὴν κατά» ψυξιν (ἢ ὅ τι δήποτε ἐστὶν ἐκ τῆς ἀναπνοῆς γινόμενον) ὁτὲ » δὲ τὸ ὑγρόν. οὐ γὰρ ἅμα γε αμφω. τὸ δὲ τῶν πολυπόδων » ἧττον θαυμαστόν· οὐ γὰρ δεχονται τὴν θάλατταν. Hoc » est: *Illud mirum, an possit ullum animal partibus iisdem in» strumentalibus modo aërem trahere, modo aquam recipere. Ma» gis tamen fortasse mirabile, si modo quidem aër sit aptus & » congruens ad refrigerationem, (aut quicquid est id quod respi» ratio confert) modo vero aqua: ambo namque simul admitti ne» queunt. De polypis minus mirum: quia illi maris aquam non » recipiunt.* Sunt & alii multi loci in scriptis duorum illo» rum philosophorum, ubi δέχεσθαι τὸ ὑγρὸν, & δέχεσθαι

f » τὴν θάλατταν, ita accipiuntur. Unum tantum afferam;
» ex libello Aristotelis De Respiratione; ex quo, ut ex aliis » sexcentis, constare studiosis philosophiae poteris, non » ovum ovo esse similius, quam duorum horum, magistri » inquam, & discipuli, scripta. Ait igitur Aristoteles: Καὶ » τῶν ἐν τῷ ὑγρῷ δὲ ζώντων, ὅσα ἄναιμα πλείω χρόνον ζῇ » ἐν τῷ ἀέρι τῶν ἐναίμων καὶ δεχομένων τὴν θάλατταν, » οἷον τῶν ἰχθύων. διὰ γὰρ τὸ ὀλίγον ἔχειν τὸ θερμὸν, ὁ » ἀὴρ ἱκανός ἐστι πολὺν χρόνον καταψύχειν· οἷον τοῖς τε » μαλακοστράκοις καὶ τοῖς πολύποσιν. « — *Recipere* quidem *etiam polypos* interdum *aquam*, legas apud Aristotelem, Histor. IV. 1. sect. 2. at non sponte eam haurit, sed accipit intrantem simul cum cibo deglutito; eamque protinus respuit per eumdem canalem, per quem etiam atramentum suum emittit.

'Εν δὲ τῷ Περὶ τῶν κατὰ Τόπους Διαφορῶν &c. » Id ipsum » legitur hodie in Excerptis ex Theophrasti libro, cuius » modo facta mentio. « Casaubonus. — Vide Opp. Theophrasti, pag. 468 sub fin. In Ponto Euxino nulla omnino reperiri animalia ex molluscorum genere, scripsit Aristoteles Histor. VIII. 28.

AD CAP. CV.

In *Nautili* descriptione, recte ἐμφερὴς δὲ κατὰ τὰς πλεκτάνας dedere ambo codd. mssti.

ἀναδύνει δὲ ἐκ τοῦ βυθοῦ ἐφ' ἑαυτὸν ἔχων τὸ ὄστρακον. Quod pro ἀναδύνει, in Epit. ἀναφέρει scribitur, id speciem habet; & maiorem haberet, si esset ἀναφέρεται in passivo. Similiter quidem Aristoteles, de eodem lepidissimo animalculo loquens, Hist. IX. 47 sub fin. ait, τὴν ἀναφορὰν ποιησάμενος κάτωθεν ἐκ τοῦ βυθοῦ: & conti-
a nuo deinde, ἀναφέρεται δὲ &c. Ad ea quae sequuntur, adnotavit Casaubonus: » ἐφ' ἑαυτὸν ἔχων τὸ ὄστρακον: id » est, *pronus*, vel *testam suam habens pronam*. Oppianus: » [Halieut. I. 341.]

» — ἀνὰ δ' ἔρχεται ἄκρον ἐς ὕδωρ
» πρηνὴς, ὄφρα κε μή μιν ἐνιπλήσειε θάλασσα.

» Plinius tamen, [IX. 29, 47.] *Supinus*, ait, *in summa ae-* » *quorum pervenit*. Qua ratione satis belle accipi possit, non » video: neque capio doctissimorum super ea re senten- » tiam. « — Mihi vero istâ Casauboni interpretatione, *pro-*

nus, vel, *testam suam habens pronam*, quamquam per se non absurdâ, prope obscurari magis, quam declarari id, quod vult auctor, videbatur. *Super se*, ait Athenaeus, id est, *in dorso*, de quo modo dixerat, *testam suam ferens*: igitur ita, ut, quum naviculae speciem referat illa testa, carina naviculae superne spectet. Quod ipsum Aristoteles l. c. his verbis expresserat, *κατεστραμμένῳ τῷ ὀστράκῳ*, (*inversa testa*) *ἵνα ῥᾷόν γε ἀνέλθῃ, καὶ κενῷ ναυτίλληται.* Quod Plinius scripsit, *supinum* nautilum *in summa aequora pervenire*, haud satis adcurate id pronuntiatum est. Statuisse enim ille videtur, eum esse naturalem maxime animalculi illius habitum, ut testa inferne sit, animalculum superne: quod contra est; semper enim in cochlearum omnium naturali situ atque habitu orificium testae infra est, ut animalculum testam suam veluti in tergo portet: quod & sua quemque observatio docere potest, & in ipsa hac quaestione de velificatione Nautili (qui *Argonauta Argo* Linnaeo vocatur) opportune adnotavit Beckmann ad Antigonum Caryst. cap. 56. ubi etiam illud simul monuit, modum sese mergendi & emergendi, quem in Nautilo veteres tantopere mirati sunt, non ei esse proprium, sed communem cochleis, si non omnibus, at pluribus saltem, etsi paucae natare soleant. Caeteris veteribus scriptoribus, nautili velificationem celebrantibus, accensendus Aelianus, De Nat. An. IX. 34. — Quod, paulo post, *λεπτῶν ὑμένα* legitur in ed. Cas. 2. & 3. id operarum incuriâ factum: recte *λεπτὸν* superiores editiones.

δείσας συστέλλει τοὺς πόδας. » Quid huc facit *δή-σας*? Dalecampius eam dictionem recte omisit: rectius » fecisset si mutasset in *δείσας*, *metuens*: quod nos facile » vidimus, vel ab Aristotele moniti, qui ait, *ἂν δὲ φοβη-θῇ*. Plinius vertit, *& si quid pavoris interveniat.* Oppia» nus: *ἀλλ' ὅτε ταρβήσῃ σχεδόθεν κακόν.* Membranae ta» men *δήσας*: at Hoescheliana Excerpta, *δείσας.* « Casaubonus. — Sic & noster ms. *Ep.* *δείσας*: quod nos in vitiosae scripturae locum, quam intactam in contextu reliquerat Casaubonus, substituimus.

πληρώσας αὐτὸν τῆς θαλάσσης. Sic mssti cum ed. Ven. Ac potuit suo iudicio ita scribere Athenaeus: quamquam id minus commodum erat, quam *πληρώσας τὸ ὄστρακον*, quod ex Aristot. adscivit editor Bas. tenuitque Casaub.

- *Πολύπους, φησὶ, τὶς, ὁ μὲν τρεψίχρως· ὁ δὲ, ναυτίλος.* b

b Scripturam τριψίχρως, quam cum ed. Ven. & Bas. uterque noster codex mstus agnoscit, ex hoc Athenaei loco, citra dubitationis significationem, in Thesaurum suum retulit H. STEPHANUS, T. III. pag. 1327. f. vertitque *qui attritu colorem inducit seu affrictu.* Nempe ad *coloris mutationem polypi* referri id vocabulum satis adparebat: alioquin consentaneum erat, ut τριψίχρως dici intelligeretur, *qui cutem fricat.* At vera haud dubie erat emendatio, quam in animo habuerat DALECAMPIUS, cum graeca Athenaei latine sic redderet: *Aristoteles polypum dividit in Nautilum & Trepsichrota;* adiectâ notâ: » *Colore mutabilem.* « Quem secutus Casaubonus, ipsum graecum τρεψίχρως tacite in contextum recepit: quod tenere non dubitavi. Valet enim ὁ τρεψίχρως, uno vocabulo, id ipsum quod duobus, ὁ τὸ χρῶμα μεταβάλλων, expressit Aristoteles Hist. Anim. IX. 37. & μεταλλακτὴρ χροὸς Ion tragicus, apud Nostrum hac. pag. lit. e. Caeterum aliud egisse videtur doctissimus CAMUS, cum τὸν τρεψίχρωτα hoc loco tamquam alteram *nautili speciem* proponi ait, in Notis ad Aristot. pag. 542. Mihi quidem plane videbatur, Aristotelem eo loco, quem ob oculos habuerat Athenaeus, hoc statuisse, *nautilum esse speciem polypi:* i. e. animalculum, quod lepidam istam naviculam habitat, sua natura & conformatione esse eiusdem generis cum polypo illo, qui vulgo hoc nomine adpellatur, & cui caeteroquin hoc proprium est, ut colorem mutet. Nomine igitur *polypi* pro generali sumto, duas polypi species statuit; alteram, *polypi colorem mutantis;* alteram, *nautili.*

AD CAP. CVI.

Εἰς τὸν ναυτίλον τοῦτον φέρεταί τι Καλλιμάχου τοῦ Κυρηναίου ἐπίγραμμα. Pro Ἐπὶ, quod erat editum, Εἰς dedit codex mstus uterque. Verbum φέρεται, *circumfertur* interpretatus est Dalecamp. non male. Sed φέρεσθαι εἰς τὶ, vel ἐπὶ τὶ, etiam *tendere aliquo, spectare aliquid,* denotat. *CALLIMACHI* istud *Epigramma*, ex hoc Athenaei loco, cum in Anthologiae Planudeae Adpendicem relatum est ab H. Stephano, pag. 514. tum inter Callimachi Epigrammata a poëtae illius editoribus; ubi multorum doctorum hominum ingenia exercuit, quorum observationes collectas habes in Ernestina Callimachi editione, pag. 278 sqq.

Octo priores versus emendationibus quibusdam & adnotationibus illustravit etiam LENNEP, ad Coluthum pag. 20 sqq. Integrum pertractavit IACOBS, in Animadv. ad Anthol. Vol. I. Part. II. pag. 282 sq. quum a BRUNCKIO in Analectis T. I. pag. 468. inter Callimachi Epigrammata, num. 31. esset repetitum. Ante horum plerosque ad idem illustrandum Epigramma nonnihil iam contulerat GESNERUS, de Aquatil. p. 624.

Vers. 1. Κόγχος ἐγὼ, Ζεφυρῖτι, παλαίτερος. » Mos olim » fuit, ut virgines, cum excessissent puellares annos, iam» que essent nubiles, oblectamenta pueritiae suae Veneri » consecrarent. Persius: [Sat. II. vs. 70.]

» *Nempe hoc, quod Veneri donatae a virgine puppae.*

» Inter puellarum ludicra & puppae erant & conchae Ve» nereae, & ocellata, [vide Casaub. ad Sueton. Aug. » 83.] sive καλολάϊγγες, & id genus alia; ut *concha nau» tili,* quae specie pulcherrima est, acatii modo carinata, » & candore ac levitate mirabili. Huiusmodi *concham* ha» buit *Selena, Cliniae filia, Smyrnae* quidem *nata*, sed in » Aegyptum postea, ut videtur, translata; ubi & habitavit, » & fortasse nupsit. Nam occasione fere nuptiarum talia » donaria a virginibus Veneri suspendebantur, ut ex Var» rone docet Cornutus in Persium. Selena igitur carissi» mam sibi concham Veneri Zephyritidi, sub cuius nomine » colebatur *Arsinoë*, [soror eademque uxor Ptolemaei Phil» adelphi] dicat consecratque: futuram deinceps περί» σκεπτον παίγνιον Ἀρσινόης. Similis argumenti in Grae» corum Epigrammatum κύκλῳ extat epigramma Leonidae, » [Analector. Brunckii T. I. p. 228. num. 38.] quo ado» lescens Philocles, nucibus relictis, uti ille ait, κουροσύ» νης παίγνι' ἀνεκρέμασεν, & Mercurio consecravit. Est » ibidem & aliud, [Analect. T. II. pag. 238. num. 8.] quo » testa carabi, piscatoris nomine, Priapo dicatur. Auctor » epigrammatis Q. Maelius. Primum illius versum ita scri» be: Ἀκταίης ὑησῖδος ἁλιξάντοισι Πριήπῳ χοιράσι. Ap» pellat χοιράδας ἁλιξάντους, *scopulos* ad quos fluctus ma» ris iugiter alliduntur. ξαίνειν, poëtis interdum, *pulsare,* » *tundere:* ita Suidas quoque. At vulgo ἀλεξάντοισι, pes» sime. « CASAUBONUS. — παλαίτερος ad σηλεναίης retulerat GESNERUS, *lunâ antiquior* vertens: parum quidem commodâ sententiâ, ut taceam nimis ab priori vocabulo remotum esse posterius, quod magis probabiliter alii pro

b proprio nomine virginis acceperunt. BENTLEII emendationem, παλαίτερον, probavit LENNEP, adoptavitque BRUNCK. Nautili *tenuissimam* testam spectans IACOBS, tam docte, quam acute πάλαι τέρυς legendum proposuit, ad Hesychianam glossam provocans: Τέρυ· ἀσθενὲς, λεπτόν. Sed ferendum tenendumque παλαίτερος videtur, adiectivum pro adverbio; ut χθιζὸς pro χθὲς, ἑσπέριος pro ἐν τῇ ἑσπέρᾳ, τριταῖος pro τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, & sexcenta id genus alia. Caeterum ad Epigramma hoc utique spectare videtur, quod adnotavit Stephanus Byzant. in Ζεφύριον, cum ait: ἔστι καὶ ἄκρα τῆς Αἰγύπτου, ἀφ' ἧς ἡ Ἀφροδίτη καὶ Ἀρσινόη Ζεφυρῖτις, ὡς Καλλίμαχος. Confer proximum Posidippi epigramma.

Vers. 2. Σεληναίης ἄνθεμα. »Σεληναίη poëtica est paragoge, pro Σελήνη: ut *Nicaea*, pro *Nice*: *Phocaea*, pro »*Phoca*.« CASAUB. — Similiter Ἀθηναίη, pro Ἀθήνη; & mox in eisdem his versibus γαληναίη pro γαλήνη: aliaque multa alibi. Conf. Rittershus. ad Oppian. Halieut. I. 480.

Vers. 5 *sq.* εἰ δὲ Γαληναίη λιπαρὴ θεὸς, οὖλος ἐρέσσων ποσσὶν, ὥστ' ἔργῳ τοὔνομα συμφέρεται.

»Cum dictio οὖλος varia significet, quomodo capiemus »hoc loco? Potest enim pro ὅλος, *totus*. Nautilus enim, »cum flat ventus, parte cirrorum vela sibi pandit, parte »alia remigat: quando est malacia, *omnibus suis brachiis* »aequora sulcat. Potest etiam exponi *crispus*, id est, cri»spantibus pedum cirris: [sic Gesnerus, loc. cit.] quod »tamen minus probo. At non displiceat scribi αὐτὸς, ut »in illo Musaei, αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόστολος, αὐτόματος »νηῦς.« CASAUBONUS. — At, cur librorum damnaremus scripturam, quae commodam admittebat interpretationem, ac praesertim, cur exquisitius vocabulum οὖλος cum vulgatissima vocula αὐτὸς permutaremus, nulla satis idonea caussa fuisse videtur. Quo magis miratus sum BRUNCKIUM, istud quod timidiuscule a Casaubono propositum erat, fidenter recipientem. Sane, si ex librariorum errore ortum vocabulum οὖλος statuatur, magis reconditum aliquod quaerendum erat, e quo fuerit hoc detortum. Nec vero magis illam probare potui novationem, a LENNEPIO invectam, pariterque a BRUNCKIO nostro adoptatam, θέον pro θεὸς scribentibus; nempe θέον ionice, pro ἔθεον, *currebam*; quod ad sequentia sic retulerunt,

θέον αὐτὸς ἐρέσσων, *ipse cucurri remigans.* Nam primum b quidem, nullum hîc desiderabatur verbum finitum primae personae; quod impediebat magis, quam promovebat, commodissimum alioquin orationis cursum: participium enim ἐρέσσων, perinde ac illud τείνας superiore versu, ad verbum ἐπέπλεον aptissime refertur. Ἐπέπλεον πελάγεσσιν, ait nautilus, id est, *Navigavi per maria; εἰ μὲν ἀῆται,* (nempe εἶεν,) *si venti flarent;* τείνας λαῖφος, *pandens velum; εἰ δὲ γαληναίη, sin esset tranquillum aequor,* ἐρέσσων ποσσὶν, *remigans pedibus.* In similem quidem cum Lennepio cogitationem Dalecampius etiam inciderat, sic vertens, *celer ego totus remigabam;* quasi θέων pro θεὸν legisset. Neque vero ullâ medicinâ indigebat vulgata scriptura: nec enim video quid obstet, quo minus credamus, τὴν γαλήνην, id est, *Serenitatem coeli & Tranquillitatem maris,* velut allegoricam aliquam personam, & quamdam quasi *Deam,* induci a poëta potuisse: cui rationi etiam perapte convenire videtur illa paulo insolentior, nec tamen inusitata poëtis, vocabuli forma γαληναίη, pro γαλήνη. Simili quadam ratione allegoricam personam γαλήνην fecit Mnaseas Patrensis, apud Nostrum p. 301. d. Nomen quidem θεὸς perinde in *foeminino* genere atque in masculino usurpari, non est quod moneamus.

Sextus versus, cum mendose sic esset editus,

ποσσὶν, ἵν' ὥσπερ καὶ τοὔνομα συμφέρεται: c

ad sententiam quidem quod adtinet, non magnam habere videbatur difficultatem, sed ob inconcinnitatem orationis exercuit doctorum hominum ingenia. » Vox ἵνα, inquit » CASAUBONUS, prorsus tollenda: & legendum, τοῖς » ποσὶν, ὥσπερ καὶ &c. vel ποσσὶν ἑοῖς, id est, *ἰδίοις,* » *meis.* « — ποσσὶν ἄν', (pro ἀνὰ ποσὶν) coniectavit LENNEP. ποσσὶν ἀεὶ ex patris emendatione ANNA FABRI commendaverat, ita ut deinde καὶ *delendum* censeret. ποσσὶν ἀεὶ ὡς καὶ recepit BRUNCK. Certiorem luculentioremque rationem nobis optimus noster vetus Codex obtulit: in quo quidem etiam importuna illa vocula ἵν' comparet; (quae sive ex scholio interlineari, ad vocem ὥστε olim adscripto, imperite invecta est; sive e postremis literis vocis ποσσὶν temere repetita:) sed deinde, pro ὥστε καὶ, peropportune ὥστ' ἔργῳ scriptum est. Unde existebat versus huiusmodi,

ποσσὶν, ὥστ' ἔργῳ τοὔνομα συμφέρεται:

c commodissimâ hâc sententiâ, *ut cum ipsa re consentiret nomen*: nempe *nautili* nomen, (id est, *nautae*, qui sive velificio navigat, sive remigio) non nomen *polypi*, ut Dalecampius acceperat. In isto autem versu posterior syllaba vocis *ποσσὶν* producta fuerit, cum ob caesuram, tum ob spiritum asperum in proxima voce, qui cum praecedente consona positionem (quae vocatur in prosodia) satis fortem efficit.

Vers. 7. ἕς τ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰουλίδας. Vertit DALECAMPIUS: *Iulidis tandem in littus incidi*: cum hac adnotatione: » Iuliopolis, Aegypti civitas, ab Alexandria » distans passuum duobus millibus. « — Inde CASAUBONUS: » Scribo cum viris doctis Ἰουλίδος, non Ἰου» λίδας. Nam, quod iidem accipiunt de Iuliopoli Aegy» pti, constat mihi falli eos egregie. Locus Plinii, libro » VI. cap. 23. qui est unicus ubi Iuliopolidis fiat mentio, » incertae fidei est: nam vetustiores & meliores codices » aliter exhibent. Quod si aliqua in iis oris fuit Iuliopo» lis, non dubium est a Iulio Caesare aut aliquo alio gen» tis Iuliae id nomen ortum: quare nihil hoc ad Callima» chi istum versum. Accipiamus igitur de *Iulide*, antiqua » urbe insulae Ceo, patria Simonidis, Aristonis Cei, & » Erasistrati medici. « — Istam emendationem, Ἰουλίδος, plerisque doctis viris probatam, & cum in Callimachi editionibus, tum a Brunckio in Anthologia adoptatam video. Nec ego sane improbaverim: sed cogitans, *adiective* fortasse *τὰς θῖνας* Ἰουλίδας dixisse poëtam; pro *τὰς θῖνας τῆς Ἰουλίδος*, ferendam hactenus tenendamque vulgatam scripturam, eâdem sententiâ acceptam, iudicavi. Minus placuit LENNEPII inventum, de *iulidibus* pisciculis cogitantis, quorum morsibus periisset nautilus: quod spectans, sic ille corrigendum censuerat,

ἕς τ' ἔπεσον παρὰ θῖν' ἐς ἰουλίδας. —

Maiorem speciem habet quod IACOBS adnotavit, scribendum videri,

ἐκ τ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰουλίδος. —

Eiectus sum ad ad Iulidis litus. At equidem adverbio *ἕς τε* (pro *ἕως, τέλος*) aegre caream; simplex vero verbum *ἔπεσον* notione compositi *ἐξέπεσον* lubens accipiam.

Ad sequentia verba, quae sic vulgo scribebantur:

— *ὄφρα γένωμαι*

σοὶ τὸ περίσκεπτον παίγνιον Ἀρσινόης:

haec est CASAUBONI animadversio: » Scribe cum inter- » pretibus, Ἀρσινόη, vocandi casu, non Ἀρσινόης. *Ve-* » *nus Zephyritis, Arsinoë, Chloris, Hippia,* sunt συνώνυμα. « Nempe sic, *o Arsinoë,* reddiderat Dalecamp. Et probatur hoc plerisque; eodemque modo citantur poëtae verba ab Etymologo, pag. 664. Περίσκεπτον, ὃ τις ἂν κατανοῶν θαυμάσειεν· οἷον, ὄφρα γένωμαί σοι περίσκεπτον παίγνιον Ἀρσινόη. Genitivum Ἀρσινόης defendere conata erat ANNA FABRI: cuius rationes tum erant vim habiturae, si initio versus esset σὸν aut σοῦ, non σοί. Mihi media quaedam via placuit. In terminationibus ας & ης postremam literam ς frequenter per librariorum errorem ex *iota* olim *ad latus posito* (quod idem ac *iota subscriptum* valebat) ortam observavimus. Percommode autem hic locum habere dativus Ἀρσινόῃ videtur, ad pronomen σοὶ relatus. Apud Etymologum vero facile negligi potuerat iota subscribendum. De variis Arsinoës cognominibus consuli potest Turnebus, Advers. lib. I. c. 7. De illo, *Hippia,* cuius mentionem Casaubonus fecit, infra dicendi locus erit ad lib. XI. pag. 497. d.

Ad *quintum distichon*, quum sic vulgo in Athenaei libris scriptum legeretur,

> Μηδέ μοι ἐν θαλάμῃσιν ἔθ' ὡς πάρος (εἰμὶ γὰρ ἄπνους)
> τίκτει τ' αἰνοτέρης ᾠὸν Ἀλκυόνης:

haec adnotavit CASAUBONUS: » Scribo, Μηδέ μοι &c.

> » τίκτοιτ' αἰνότεραι ᾠὰ Ἀλκυόνες.

» *Non hoc iam peto* a Venere, ait nautilus, *quod vivus pe-* » *tere eram solitus, ut vos infelices Alcedines mihi nidificetis, &* » *in mari pariatis*: id est, *ut tranquillum mare mihi praestet Ve-* » *nus: sed, ut Selenae faveat, & factum velit.* Θαλάμας Ari- » stoteles & Oppianus vocant *piscium in aquis cubilia*: Cal- » limachus, *nidos alcyonum*, de quorum artificio mirabili » multa Aristoteles in nono Historiarum, cap. 14. & ex » eo Plinius, Aelianus, alii. « Quibus ista subiicit doctus Animadversor: » Nihil iam est in hoc Epigrammate, quod » vel mediocriter erudito homini faciat negotium. Aucto- » ris tamen *Epitomae* Athenaei, viri sine controversia eru- » ditissimi, extat ingenua confessio, ita corruptos ipsius » temporibus fuisse hos versiculos, ut in illis non multum » intelligeret. Ait enim: Εἰς τὸν ναυτίλον τοῦτον φέρεταί τι » ἐπίγραμμα Καλλιμάχου τοῦ Κυρηναίου· ὃ ἐπεὶ ἔσφαλται, » οὐ μετέγραψα. « — Eamdem confessionem exhibet no-

c ſter ms. *Ep.* Sed ne Poſidippi quidem, quod continuo ſequitur, epigramma in ſuis Excerptis conſignavit Epitomae auctor. In ipſis ſupraſcriptis verſibus probavi cum *Brunckio* adoptavique Bentleii emendationem, quae & ad ſententiam commodiſſima videbatur, & ad verborum mutationem ſimpliciſſima. In fine tamen verſus, ubi ἀλκυόνος illi corrigendum cenſuerunt, ferendam inſolentiorem vocabuli formam ἀλκυόνης putavi. Docta magis, quam neceſſaria mihi viſa erat Iacobsii emendatio, γοερῆς pro νοτέρης ſcribentis. Tempus quo alcyon ova ſua in litore & in ſcopulis litori vicinis, in ipſoque paene cubili nautili, deponit, laetum inprimis olim nautilo fuerat: quia ſerenum coelum tranquillumque mare, quo is gaudebat, per illud maxime tempus erat.

d *Posidippi Epigramma*, ex Athenaeo, habes in Analectis *Brunckii* T. II. pag. 251. tum in illud Iacobsii Animadverſiones, T. II. P. I. pag. 158.

Verſ. 1. Quod ait καὶ ἐν ποταμῷ καὶ ἐπὶ χθονὶ, ſi vera eſt ſcriptura ποταμῷ, moris fortaſſe apud Aegyptios fuit, ut quod alias *terrâ & mari*, (Germanice, *zu Waſſer und zu Land*) dicere conſuevimus, id illi ita enunciarent, *in flumine & in terra.* *Verſ.* 3. Pro Ζεφυρηΐδος ἀκτῆς, Ζεφυρίτιδος ἄκρης maluerat Valckenaer ad Callimachi Fragm. pag. 165. ex Steph. Byz. in Ζεφύριον. Nec tamen idcirco temere mutandum vulgatum.

Verſ. 6. τὸ πλατὺ λισσομένοις ἐκλιπανεῖ πέλαγος. » Ἐκλιπαίνειν eſt *impinguare*, vel *pingui madefacere*. Καταχρηστικῶς hîc, *turbatum mare ſedare*. Videri poteſt longe » translata ſignificatio: ſed non ita eſt. Nam *mare commotum*, ſi aſpergatur *oleo*, *quieſcit*, ut docemur ab Ariſtotele » & Plutarcho. Eo reſpexit Poſidippus. « Casaub.

AD CAP. CVII.

e Ἐλεδώνη & mox ἐλεδώνην ſcriptum in cod. *Ep.* cum *leni* ſpiritu, ut apud Heſych. & Suid. & Etymol. Ex ms. *A.* nil adnotatum: ſed nec lib. VI. pag. 271. a. ubi ἐλεδώνας editum erat, aliud ex ms. *A.* notatum eſt. Apud Ariſtot. Hiſt. An. IV. 1. in edit. Wechel. *leni* ſpiritu notatur id vocab. ſed *aſpero* in ed. Duval & Camus. In πολυποδίνη cum ed. Ven. conſentit codex mstus uterque. Tum, βολβοτίνη agnoſcit ms. *Ep.* cum edd. Sed

vide Hesych. in Ὀσμύναι, (pro quo Ὀσμύλαι oportebat) & ibi Interpp. & confer Foesii Oecon. Hippocr. voce Βολβίτια, & mox Epicharmi versum ex Hebes Nuptiis. In Aristotelicis codicibus Hist. An. IV. 1. βολίταινα vocatur ea polypi species, ubi βολβίταινα fortasse scriptum oportuit. Qui ὄσμυλος hic vocatur, idem (ut videtur) ὀσμύλη paulo post, & ὀσμύλιον pag. 329. a.

Epicharmi versus prior, qui sic edebatur,

Πώλυποί τε, σηπίαι τε, καὶ ποταιναὶ τευθίδες.

repetitur infra pag. 323. f. ubi Πώλυπές τε scribitur: ne id quidem male, cum potuerit esse a singulari ὁ πώλυψ, quem habemus VIII. 356. e. Vocem ποταιναὶ, quae utrobique edita erat, hic *venerandae*, reddidit Dalecampius, quasi esset πότνιαι; ibi vero *volucres*, recte: hoc enim haud dubie voluit Epicharmus, qui utrobique ποταναὶ scripsit, (dorice pro ποτηναὶ) quam scripturam utrobique opportune nobis conservavit Epitomator. Aliter Casaubonus sensit; cuius vide Animadv. ad pag. 323. f. ad quam ipse h. l. remisit lectorem.

Posteriorem versiculum, ut desperatum, omisit Epitomator. In ms. *A.* non secus, ac in editis, scribitur,

χαλυσώδεις βολβίτις, γραῖαι τ' ἐριθακώδεες.

Praefigebatur autem in editis *asteriscus*, aut *cruciculae figura*, in mendae vel lacunae signum. Dalecampius reddiderat, *Et quae mare olet bolbitis, ac erithaci colore Graeae.* Felicior in prima versus parte Casaubonus: »Pro χαλυσηώδεις βολβίτις (ait) scribo, χ' ἁ δυσώδης βολβῖτις.« Nempe agitur haud dubie de ea polypi specie, quam βολβοτίνην vel βολβιτίνην paulo ante dictam vidimus, quae a τῷ βολβίτῳ, id est, *bubulo stercore*, cuius *odorem* habet, denominata est: quam eamdem & ὄζολιν (nempe, pariter ab *odore*) a nonnullis dici Aristoteles ait, IV. 1. Eadem ὄζαινα dicta, *a gravi capitis odore*, ut ait Plinius, IX. 30, 48. Ubi vide Harduin. & quem is citat Polluc. II. 76. Ac potuit quidem idem animalculum ab Epicharmo, diversa nominis terminatione, βολβῖτις vocari: sed, quoniam metro Epicharmeo (de quo plane securus Casaubonus fuerat) minime convenit haec nominis forma, non dubitandum existimavi, quin βολβιτίνη scripserit poëta; sive pluralem malueris, (qui tamen neutiquam necessarius videtur) χ' αἱ δυσώδεις βολβιτῖναι. Maiorem difficultatem habet *posterius hemistichium* eiusdem versus; de

e quo sic CASAUBONUS: »Pro γραίαι τ' ἐριθακώδεις, quid »aliud legi queat, non video, nisi γρυμαίαι τ' ἐριθακώδεις: »id est, *& viles ciborum paratus ex intestinis piscium quorundam.* »γρυμαία quid dicatur, capite undecimo [ad pag. 293. b.] »iam exposuimus. Vilitas cibi ea voce indicatur: mate»ria, verbo ἐριθακώδεις. Auctore enim Hesychio, ἐριθάκην »appellabant, τὸ ἐγκοίλιον τῶν ἰχθύων τῶν μαλακῶν.« — Nobis γρυμαίαι istae, a viro docto propositae, cum alioqui parum probabiles videbantur, tum quod metro ea vox non conveniebat. Piscis cuiusdam, aut certe aquatilis alicuius animalis nomen requirebam. At *graeas* sive *graas* inter pisces nominatas nusquam alibi, praeterquam hoc Epicharmi versu, reperisse se profitetur doctissimus GESNERUS, p. 407. qui quidquid de aquatilium animantium apud veteres quosque scriptores commemoratur, exquisitissima cura perscrutatus expiscatusque erat. Quare videndum putavi, ne γέῤῥαι fortasse scripserit poëta, eosdem nescio quos pisces dicens, qui *gerres*, sive *gertae*, & *gerriculae* apud Plinium vocantur, XXXII. 11, 53. de quibus vide ibi Harduin. & Gesnerum de Aquatil. p. 379. Cui coniecturae favere aliquatenus videbatur *acutus* accentus, quo notatum in Athenaei libris est vocabulum de quo quaerimus; cum, si γραιαι vera erat scriptura, *circumflecti* penultima debuisset, ut esset γραῖαι, non γραίαι. Caeterum, in re tam incerta, tanto etiam minus urgere istam coniecturam audeam, quod vestigium aliquod scripturae γραιαι superesse videatur in Hesychiana quadam glossa, quae vulgo quidem sic scribitur: Καριδεστράες, ζῶον θαλάσσιον: ubi, pro τράες, γρᾶες scriptum oportuisse, (idem valens ac γρᾶαι) probabiliter coniectarunt viri docti. ἐριθακώδεις quo sensu dixerit poëta, definire minime ausim. Dalecampius, *erithaci colore* vertens, notam adiecit: »Vel, avis rubeculae, vel cerinthi sive glutinis, »quo favos apes obturant, ne spiritus interveniat.« Hariolando equidem *glutinosas* interpretatus sum. *Erithacen vocant*, ait Varro, DE Re Rust. III. 16. *qua favos extremos* (apes) *inter se conglutinant.* VILLEBRUNII commenta si quis requirit, ipsum adeat.

f In *ARCHESTRATI vers.* 1. Doricam scripturam Πώλυποι ex proxima Epicharmi ecloga temere repetierant librarii: cui non dubitavi, Atticam Ionicamque formam Πούλυποι substituere. In *vers.* 2. ferendum nullo mo-

do visum erat, quod sic vulgo scribebatur,

καὶ Κέρκυρα τρέφει πολλοὺς μεγάλους τε τὸ πλῆθος.
Inverti haud dubie debuit verborum ordo, sicuti fecimus, μεγάλους πολλούς τε τὸ πλῆθος. Breviator, duas posteriores voces omittens, satis habuerat πολλοὺς μεγάλους τε scribere.

Quod dein ait Deipnosophista, Δωριεῖς δ' αὐτὸν (perperam αὐτῶν ed. Cas.) διὰ τοῦ ω̄ καλοῦσι πωλύπουν: utique πώλυπον malles, nam sic usurpabant Dores. Si ab Athenaei manu est scriptura vulgata; nunc *primam* syllabam unice spectans, *terminationis* nullam habuit rationem. At mox tamen in *Simonidis* verbis recte πώλυπον habent libri omnes. In ms. *Ep.* hic solum scribitur διὰ τοῦ ω̄ καλοῦσι, omisso nomine πωλύπουν.

'Αττικοὶ δὲ πολύπουν. Sic editt. vett. cum msstis: in quo si quid mutatum velles, πουλύπουν erat scribendum, non πωλύπουν, ut habet editio Casaub. Sed & πολύπουν teneri potuit. Malebam tamen, 'Αττικοὶ δὲ πολύπουν καὶ πουλύπουν. Vide supra notata, ad p. 316. a. & b.

Mira sunt, & obscura, magnamque partem corrupta, quae in fine huius disputationis de *Polypis* adiiciuntur. Ea in editis sic scripta legebantur: Ἔστι δὲ τῶν σελαχωδῶν· τὰ χονδρώδη δ' οὕτω λέγεται πολύποδες, γαλεοί τε καὶ κύνες. μαλάκια δὲ καλεῖται τὰ τευθώδη. σελάχια δὲ τὰ τῶν ἐρίων φύλλα. Quae verba DALECAMPIUS, nodum gladio dissecans, latine sic reddidit: *Ad cartilagineorum, quae Graeci* σελάχια *vocant, classem pertinent squali & canes: ad mollium genus, polypi, & loligines.* Quae sunt quidem verissima, sed a Graecorum verborum tenore sensuque magnam partem aliena. CASAUBONUS satis habuit, ad extrema verba adnotasse haecce: » Pro τὰ τευθώδη, scripta lectio τὰ τευθιδώδη.
» In sequentibus, σελάχια δὲ τὰ τῶν ἐρίων φύλλα: Epi» tome, φῦλα: recte. Caetera non minus depravata. Vi» detur facere τὰ σελάχια, quasi genus τῶν χονδρωδῶν » καὶ τῶν μαλακίων. Si ita est; scribendum, σελάχια δὲ » τὰ ἑκατέρων φῦλα. « — Et τευθιδώδη, & φῦλα, recte uterque noster codex mstus dedit. In τῶν ἐρίων nil mutat ms. *A.* Sed in cod. *Ep.* τῶν εριων absque spiritu accentuque scribitur, superne adpositis duobus punctis: quibus noster librarius, atque ipse etiam (ut videtur) auctor Epitomae, de menda monere solet, qua laboret scriptu-

ſra, cui illa nota adpoſita eſt. Mihi non magis, quam docto Epitomae auctori, liquet, quid ſub illa voce aut vocis fragmento lateat. Tota iſta adpendicula videtur ex vetere aliquo Grammatico ducta, qui diſcriminis rationem, quod inter τὰ σελάχια vel σελαχώδη & τὰ μαλάκια ſtatuerat Ariſtoteles, (de quo diſcrimine inſtar omnium conſuluiſſe iuvabit quae diſputavit CAMUS in Notis ad Ariſtot. de Nat. Animal. Artic. *Selaques*, & Artic. *Mollusques*) parum perceptam habuerat. Is igitur (ut poſtrema nunc verba omittam) cum apud neſcio quem poëtam *polypum* ſimul *cum galeo cane* (quem de *ſelachiorum* ſeu *cartilagineorum* familia eſſe conſtat) nominatum reperiſſet, *polypum* quoque ad eamdem familiam referri exiſtimaverat. Nam illa quidem verba,

πουλύποδες, γαλεοί τε κύνες:

quae ſic plane, ut a nobis edita ſunt, in membr. *A.* ſcribuntur, eam prorſus ſpeciem habent, ut non dubitandum videatur, eſſe ex epico aliquo poëmate decerpta. Codex *Epit.* quidem cum editis ſcripturam πολύποδες tenet, ſed in γαλεοί τε κύνες cum ms. *A.* conſentit.

AD CAP. CVIII.

a *TIMOCLIS*, de *Paguro* piſce, teſtimonium, in hunc modum, veluti ſoluta oratione conſcriptum, legebatur in editis: Εἶθ' ἁλιεὺς ὢν ἄκρος, σοφίαν ἐν παγούροις μὲν θεοῖς ἐχθροῖσι καὶ ἰχθυδίοις εὕρηκα παντοδαπὰς τέχνας. γέροντα βούγλωττον τὸ μὴ ταχέως πάνυ συναρπάσομαι καλόν γ' ἂν εἴη. Ibi CASAUBONUS: » Veteris poëtae teſti» monium corruptum eſt, inquit, & diſpunctum prave. » Sententia exigit γραφὴν huiusmodi: Εἶθ' ἁλιεὺς ὢν ἄκρος » σοφίαν, ἐν παγούροις μὲν θεοῖς ἐχθροῖσι καὶ ἰχθυδίοις » εὕρηκα παντοδαπὰς τέχνας. γέροντα βούγλωττον τὸ μὴ » ταχέως πάνυ συναρπάσαι με καλόν γ' ἂν εἴη. Lo» quitur piſcator, indignabundus quod vetulum bugloſſum » aegre caperet. *Ego*, inquit, *piſcator cum ſim, meam artem » perfecte callens, ad capturam pagurorum Diis inviſorum & » piſciculorum artes ſexcentas inveni*: itaque *veterem hunc bu» gloſſum ſi non cito admodum cepero, pulchrum ſane fuerit.* » Indignantis verba eſſe, conſtare poterat vel ex ſola vo» ce εἶτα, elegantiſſime initio ſententiae poſita, ut paſſim » apud Atticos, & alios quoque ſcriptores non raro. Scri-

» psimus συναρπάσαι με, ex corrupta lectione συναρπά-
» σομαι: coniecturâ nimis certâ. Illud καλὸν γ' ἂν εἴη, va-
» let, *mira & indigna res sit*. Pari venustate Francoceltae
» diceremus, *il feroit beau voir*. « —

Mihi, de versuum ratione cogitanti, percommode, ut a nobis factum, in senarios distribui posse poëtae verba visa erant: in quibus, metri caussâ, nihil fuit mutandum, nisi eiicienda (*vers.* 2.) vocula ἐν ante παγούροις: quae alioqui perincommode ibi posita erat, & temere (quod iam saepius aliâs observavimus) irrepserat per occasionem literae ν, in quam desinit vox praecedens. Non *in paguris*, ἐν τοῖς παγούροις, sed *paguris*, (in dativo casu) id est, *adversus paguros*, (id Graece sonat παγούροις in dativo casu, idem valente ac ἐπὶ τοῖς παγούροις) *varias artes invenerat piscator*. Quod ad emendationem spectat a Casaubono propositam: si *vers.* 4. teneamus scripturam, τὸ μὴ, utique deinde stare non potest συναρπάσομαι, sed in συναρπάσαι με fuerit mutandum, quod metro etiam neque bene convenit. At multo commodius fluere oratio mihi videbatur, si, tenentes συναρπάσομαι, in praecedente versu δὲ, pro τὸ scriberemus. Postremus versus integer fuerit, si τοῦτο δὴ, aut eiusmodi aliquid suppleveris. Nihil subsidii in hac ecloga nobis mssti libri offerebant. Codex *Epit.* nonnisi ista verba habet: Τιμοκλῆς· ἐν παγούροις θεοῖς ἐχθροῖσι *&c.* usque τέχνας. Codex *A.* nil ab editis discedit, nisi quod initio, pro Εἶθ' ἁλιεὺς, habet Ἴτ' ἁλιεὺς: quod possit videri pro Ἴτε positum, *Ite!* Unde, elisâ vocali Ἴθ' oportebat: quae scriptura hoc commodi habuerit, ut iam non futurus sit pes dactylus in quarta senarii sede. Sed, ut dicam quod sentio: persuasum habeo, εἶτα ἁλιεὺς dare debuisse nostrum librarium, &, pro mendosa ipsius scriptura, a recentiore quodam docto librario, aut certe ab editoribus Athenaei, recte Εἶθ' ἁλιεὺς esse positum: malimque equidem in illa iambici senarii sede pedem dactylum pati, quam istam mihi particulam eripi, cuius vim perspecte Casaubonus interpretatus est. Caeterum si cui persuasum est, poëtam, cuius hi sunt versus, necessario eis legibus fuisse adstrictum, quas scripserunt nimis severi artis magistri; quid impedit quo minus credamus, initium eclogae, cum paulo aliter fuisset a poëta constitutum, ab Athenaeo nonnihil mutatum esse aut contractum?

AD CAP. CIX.

a Πηλαμύς. Nescio quid sit quod constanter per ι scribatur ista vox in editis, ut alibi, sic & hic, Πηλαμίς, & mox πηλαμίδος: quam tamen aeque constanter (ut iam saepius observavimus) & recte quidem, per υ efferunt nostri codices mssti. Vide cum de re, tum de scripturâ nominis, Animadversiones nostras Tom. II. pag. 314. ad lib. III. 116. e. & T. IV. pag. 241. ad lib. VII. 303. b. quâ de scriptura diserte etiam veteres Grammatici monuerunt: & originem nominis, quae eamdem scripturam requirebat, adnotavit etiam Etymologus, pag. 669. παρὰ τὸ ἐν τῷ πηλῷ μύειν. Scripturam per ι Editores Athenaei ex Aristotele fortasse adsciverunt; apud quem plerumque, nec tamen constanter, sic scribi solet: at ibi quoque meliores libri frequenter alteram scripturam per υ tenent. Vide in editione Hist. Anim. quam doctissimo Camus debemus, Varietatem scripturae ad pag. 8. lin. 26. & Sylburgii Notam ad pag. 180. lin. 5. suae editionis.

Φρύνιχος ἐν Μούσαις. » Huius fabulae meminit etiam » Pollux libro VII. cap. 30. item libro X. cap. 23. « Casaub.

Ἀριστοτέλης δὲ ἐν πέμπτῳ Ζώων Μορίων. Sic mstus cod. uterque. Sed nude ἐν πέμπτῳ Ζώων ed. Ven. & Bas. Contra, ἐν πέμπτῳ Μορίων edidit Casaubonus, adnotavitque in Animadv. » Laudatur Ἀριστοτέλης ἐν πέμπτῳ » μορίων; hoc est, ut saepe iam diximus, libro quinto » Historiarum, capite decimo. «

b In *Sophoclis*, ex *Pastoribus*, *vers.* 1. pro Εἶθ' ἡ πάροικος, quod erat editum, percommode Ἔνθ' dedit ms. *Ep.* id est, Ἔνθα, *hîc*, vel *ibi*. In *vers.* 2. post Ἑλλησποντὶς distinctionem posui cum Brunckio, (Fragm. Sophocl. pag. 26.) ubi nulla erat: *tertio* autem *versu* delevi comma post Βοσπορίτη, quod ibi ab editore Bas. temere positum tenuerant Casaub. & Brunck. Adparet, iam ante Aristotelem observatum fuisse ab accolis maris & piscatoribus id, quod in Hist. Anim. VIII. 13. philosophus scripsit, *verno tempore pelamydes in Pontum Euxinum intrare, ibique aestatem exigere*. Ad verbum Θαμίζεται (*vers.* 3.) commode adnotavit Brunck, referri eo posse Hesychii glossam: Θαμίζεται, ὁμιλεῖ.

AD CAP. CX.

Epicharmi Trochaicus, Κομαρίδας τε &c. ex *Hebes Nuptiis* ductus est. Conf. pag. 323. c. In *Musis* eumdem nonnihil mutavit poëta, Χαλκίδας τε scribens pro Κομαρίδας τε, ut discimus ex pag. 323. a. Sunt autem κομαρίδες, *minuti* κόμμαροι, sive potius (in foem. gen.) *minutae* κομάραι, id est, *squillae*. Quo spectat Hesychiana glossa, Κομμάραι ἢ Κομάραι, καρίδες: quae vocis forma ibi quidem *Macedonibus* propria fuisse perhibetur; sed, si vera huius loci scriptura, etiam Doribus & Siculis in usu fuit; qui quidem aliâs κάμμαροι aut κάμμαροι usurparunt, ut Sophron apud Nostrum, III. 106. d. & ipse Epicharmus, VII. 285. b. & 286. f. aut κάμμοροι, ut VII. 306. c. nisi fortasse ex vetere errore ibi orta est scriptura κάμμοροι, cum κάμμαροι scriptum oportuisset. b

In *Numenii* testimonio, ubi ait ὅτὲ δὲ στροφάδας παρὰ πέτρην φυκίδας, Dalecampius ea verba sic reddidit, *aliâs ad Strophadum saxa phycidas*: adnotavitque: »*Strophades*, insulae duae ante Pylum, vicinae Sphacteriae. Strabo.« — Inde Casaubonus: »Scribo (inquit) στροφάδα παρὰ πέτρην; aut, si mavis, στροφάδας παρὰ πέτρας. Sed eam vocem accipe, non cum interpretibus, de insulis Strophadibus: verum pro ἀλιστρόφεις, & *rotundas, quae undique mari cinguntur.*« — Equidem, nihil mutans, στροφάδας ad φυκίδας relatum, cum doctissimo Dutheil in Notis msstis, percommode intelligi posse putavi *versantes, sese circumagentes*: sed, pro παρὰ, utique περὶ πέτρην legendum videtur, *circa petram*. Secundus Numenii versus, cum tertii initio, iam supra c adpositus erat pag. 282. a. Repetiturque idem cum sequente integro, pag. 320. e. *Phycides* pisciculos, in numero *saxatilium* (τῶν πετραίων) relatos a Diocle supra vidimus pag. 305. b. simul cum *alphesta* & *perca*.

Φυκίς. Occasione testimoniorum Numenii & Speusippi, modo adpositorum, in quibus *phycidum* fit mentio, brevem de his pisciculis disputationem subnectit Deipnosophista. Quae disputatio cum ab his verbis incipiat, Καὶ ταύτης &c. merito Casaubonus titulum ΦΥΚΙΣ, ad quem manifeste refertur pronomen ταύτης, adiecit. Quod autem statim ait, *meminisse huius Epicharmum in Hebes Nuptiis*, suspicio orta erat Casaubono, intercidisse par-

c tem testimonii proxime ante ex Epicharmo adpositi. » Vi-» detur (inquit) Epicharmi testimonium voce una immi-» nutum: nam subobscure hoc innuit Athenaeus. « — Recte vero ait » subobscure. « Nam, quod dicit Deipnosophista, ὧν τὰ μαρτύρια πρόκειται, id de *Numenii* quidem & *Speusippi* testimoniis in aprico est; ad *Epicharmi* vero testimonium non necesse videtur ut perinde referamus illa verba. In iis fragmentis certe huius poëtae, quae hodie apud Athenaeum supersunt, nusquam (quod sciam) *phycidum* fit mentio: nisi vera comperiatur coniectura nostra, quam ad pag. 304. e. proposuimus, ubi mendosum vocabulum ψύχει ex φύκαι (quae sunt eaedem ac φυκίδες) corruptum videri diximus. Et ista quidem verba ibi ex *Musis* Epicharmi ducta statuimus: sed probabile est, similia etiam in *Hebes Nuptiis* posita fuisse.

Ἀριστοτέλης - - ἀκανθοστεφῆ φησιν εἶναι καὶ ποικιλόχροα φυκίδα. » Forte ποικιλόχρουν. Sed & vulgata ferri potest, » assumtâ θύραθεν voce ζῷα. Non solum autem ποικιλόχρους » est phycis, sed & τρεψίχρως, ut docet philosophus, Hi-» storiar. libro octavo. [cap. 30.] Ἀκανθοστεφῆ autem » vocat phycidem, respiciens ad *pinnam quae per dorsum* huius » piscis *continua porrigitur.* Quod proprium non est phycidi, » sed in multis reperitur. « CASAUBONUS. — Μεταβάλλει καὶ ἡ φυκὶς τὴν χρόαν· τὸν μὲν γὰρ ἄλλον χρόνον λευκή ἐστι· τοῦ δ' ἔαρος, ποικίλη. Aristot. l. c.

τῶν δὲ γραμμοποικίλων, πλαγίαις τε ταῖς ῥάβδοις κεχρημένων, πέρκη. » Docti corrigunt κεχρωσμένων: » scripti tuentur κεχρημένων: nec video cur mutemus. χρῆ-» σθαι, in multis loquendi generibus, quod veteres Latini » *fungi:* vulgo, *habere.* Aristoteles in Physiognomicis: ὅσοι » τῶν μεγάλων ξηραῖς σαρξὶ κεχρημένοι εἰσὶ καὶ χρώμασι. « CASAUBONUS. — Mutatum verbum voluerat RONDELET, apud Gesner. pag. 696. Vulgatam scripturam meritò defendit GESNERUS ipse, pag. 698. Sed mira vox, γραμμοποικίλων, quae vereor ut Graecae sit formationis. Inverse (puto) ποικιλογράμμων oportebat: sicut pag. 327. f.

Καὶ παροιμία δὲ ἐστίν· Ἕπεται πέρκη μελανούρῳ. » Plane alieno loco posita sunt ista verba. Suus illis lo-» cus erat ante vocem ΦΥΚΙΣ. Allusit ad proverbium » hoc Numenius versu qui ante recitatus est,

» σκορπίον, ἢ πέρκαισι καθηγητὴν μελάνουρον. « CA-

SAUBONUS. — Numenii versus, quem dicit vir doctus, c paulo ante recitatus est, ubi tamen nonnisi primum illius verbum erat adpositum. Integrum versum, qui spectat utique ad proverbium de quo hic igitur, infra demum (pag. 320. e.) recitavit Deipnosophista. Quae vero de *Phycide* hoc loco tradebantur, nonnisi per occasionem (praeter seriem literarum, quam aliàs hoc in libro secutus est Athenaeus) inserta erant: quare redit nunc ad *percam* piscem, de quo dicere coeperat. Idem proverbium, quod hîc commemoratur, infra (lib. X. p. 450. c.) Antiphanis comici verbis in hunc modum conceptum repetitur: *βουλομένη* (sic enim vetus codex, non *βουλομένῳ*) *δ' ἕπεται πέρκη μελανούρῳ.* De *improborum societate* intelligendum coniectaverat ERASMUS, in Adag. p. 645. Simili ratione interpretatus est GESNERUS, De Aquatil. p. 542. monens primum, piscem utrumque saxatilem esse, ut in eisdem locis eos reperiri sit verisimile; tum, utrique a *nigro colore* inditum esse nomen, *nigrum* autem infausti vel improbi signum fere haberi: unde colligit, significari posse improborum hominum familiaritatem, vel vitium aliquod quod alterum naturâ subsequatur, quemadmodum v. c. ebrietatem sequitur libido vel contumelia.

AD CAP. CXI.

ῬΑΦΙ'ΔΕΣ. » Quae appellantur *ῥαφίδες*, nomen a spe» cie corporis invenerunt. Est enim genus piscis praelongi » & utrimque in *acumen* desinentis. Aristoteles in libris Hi» storiarum non *ῥαφίδα*, sed alia voce eiusdem notionis, » *βελόνην* appellat. Plinius, & *acum*, & *belonen*. Dicebatur » & *ἀβλεννὴς*, si modo ita recte scriptum libro VIII. [p. » 355. f.] Cum ait, *ἐν πέμπτῳ Ζώων Μορίων*, respicit (ut d » videtur) verba Philosophi Historiar. lib. V. cap. XI.« CASAUBONUS. — Nude *ἐν πέμπτῳ Ζώων* legebatur in ed. Ven. & Bas. Sed *Ζώων Μορίων*, ut edidit Casaub. sic habent mssti.

Quod deinde ad alterum opus, *Περὶ Ζωϊκῶν ἢ Ἰχθύων*, provocat Deipnosophista, ipsa verba, quae spectavit, supra adposuerat, p. 305. d. ubi *Περὶ Ζώων* perhibetur eiusdem operis titulus. Quae porro ex SPEUSIPPO citat auctor noster, sunt ex *secundo libro Similium*: ipsa verba habet pag. 323. a. b.

AD CAP. CXII.

ΡΊΝΗ. »Ῥίνη, Plinio teste [XXXII. 10, 54. collatis »aliis eiusdem locis] *squatus* vel *squatina* Latinis nuncu»patur. Sed aliud quoque illius nomen invenio, affinis ta»men significationis. Glossae priscae: *Celtis*, ῥίνα, ἰχθύων »εἶδος. Proprie *celtis* est *celum*, γλύφιον. Vetus interpres »sacrorum Librorum, Iobi cap. XIX. *Quis mihi det, ut exa»rentur in libro stylo ferreo, & plumbi lamina, vel celte scul»pantur in silice?* In recentibus libris etiam Antwerpiensi»bus, editum *certè*: quin etiam doctissimi & praestantissi»mi viri ita scribi iubent: quos certum est falli; nam ali»ter versionis auctor scripserat. Vide librum Hieronymi »ad Pammachium adversus Errores Iohannis Hierosoly»mitani.« CASAUBONUS.

e κλεινὴ Μίλητος. Ad vulgatam olim scripturam notavit CASAUBONUS: »Quare vocatur *ARCHESTRATO Mi»letus nova?* Nam ait, Καὶ σπλάγχνα μέντοι καινὴ Μί»λητος &c. Sed error est in ea scriptura. Veteres quidam, »Καὶ τὴ Μιλ. pro καί γ' ἡ Μιλ. vel κλεινή.« — Mendosum καινὴ tenet noster mstus uterque. Sed non dubitavi κλεινὴ corrigere; de quo etiam VALCKENARIUS monuerat, ad Phoen. pag. 584 sq. Cum aliis id genus honorificis epithetis insignire urbium nomina solet ille poëta, tum hoc ipso quod ei restituimus. Sic Καλυδῶνι κλεινῇ, p. 311. a.

»De *tertio versu ARCHESTRATI* cogitandum amplius.« CASAUBONUS. — Nempe quaerendum (puto) existimavit vir doctus, quodnam sit genus *crocodili*, *quem assum deliciis esse filiis Ionum* poëta ait. Quae quaestio an dilucidata fuerit interim a Naturae peritis, & ad liquidum hodie perducta, nec satis scio, nec nunc anquirere vacat. VILLEBRUNIUS graecum vocabulum gallice *un lezard de haies* reddidit, (quasi *lacertum sepium* diceres) nullâ adiectâ adnotatione. Video passim apud veteres scriptores mentionem factam *crocodili terrestris*, qui videtur esse maius aliquod *lacertorum* genus: sed in Asiae minoris ora reperiri, & in cibum ab hominibus verti, nusquam memoratur. Video vero etiam, in alia parte orae Asiae minoris, haud procul Chalcedone urbe, *fontem* aliquem sive *lacum* memorari, (apud Strabonem, lib. XII. pag. 563. b. & apud Steph. Byz. in Ζάριτα) qui *parvos alat crocodilos*. Horum similes fortasse olim, Archestrati aetate Gaesonis palus, prope

Miletum aluerat; quorum genus deinde extinctum est: e quemadmodum in Argentorati nostrae vicinia ad Ellam fluvium, ante hoc sesquisaeculum adhuc, castores habitasse novimus, quorum iam pridem nullum vestigium superest.

AD CAP. CXIII.

ΣΚΑΡΟΣ. In ms. *Ep.* iunguntur duo tituli, Σκάρος: Σπάρος. At diversus a priori est alter, de quo deinde separatim agit Deipnosophista. Nec vero confudit eosdem Epitomator. Nam continuo, pro Τοῦτον Ἀριστ. quod est in opere pleniore, Τὸν σκάρον Ἀριστ. scripsit: deinde vero, ubi in opere pleniore sic habetur: Σπάρος. Τοῦτον Ἱκέσιος &c. ibi Epitome, Τὸν δὲ σπάρον Ἱκέσιος.

»Τοῦτον Ἀριστοτέλης φησὶν καρχαρόδοντα εἶναι. Ex »libris Aristotelis, & re ipsa, dudum emendavit RONDE»LETIUS, φησὶν οὐ καρχαρόδοντα εἶναι. Historiarum libro »II. cap. 13. Καρχαρόδοντες πάντες οἱ ἰχθύες, ἔξω τοῦ σκάρου. Librorum chirographorum quantum est, nihil aliud »hic, nisi veteris mendae testimonium nobis exhibent.« CASAUBONUS. — De scaro Aristoteles lib. III. DE Partib. Anim. cap. 14. id ipsum repetit, quod in Hist. Anim. scripserat. Quare recte DALECAMPIUS in versione negationem expressit: *esse dentibus minime serratis.* Conf. Bochartum, Hierozoic. Part. I. lib. 1. cap. 6. Nomen invenisse τὸν σκάρον παρὰ τὸ σκαίρειν, notatur infra, p. 324. d.

Καὶ μονήρη, καὶ σαρκοφάγον. Etiam ad μονήρη adiicienda erat negativa particula; certe si BELLONIUM audias, scribentem »scaros *turmatim* se conferre ad pabulum:« apud Gesner. pag. 833. De σαρκοφαγίᾳ dubitationem movit RONDELET apud eumdem Gesner. pag. 830. ex ipso rursus Aristotele, qui diserte Histor. VIII. 2. scribit, σκάρος δὲ καὶ μελάνουρος φυκίοις τρέφονται. De quo continuo deinde ipse etiam Deipnosophista monet. Et diserte etiam Plinius, IX. 17, 29. *Scarus*, inquit, *dicitur herbis vesci, non aliis piscibus.* Quare coniicias, φυκοφάγον scriptum oportuisse: quod vocab. ex eodem Aristotele supra relatum est, pag. 305. f. ubi de citharo agebatur; & paulo post, de scorpio, pag. 320. f.

καὶ γλῶτταν οὐ λίαν προσπεφυκυῖαν. »In iisdem (li»bris omnibus chirographis) quod sequitur *de lingua scari*, »ita scriptum, καὶ γλῶτταν οὐ λείαν, προσπεφυκυῖαν. Me-

e » lius nos hodie οὐ λίαν προσπεφυκυῖαν. Nam peculiare » aliquid in lingua scari voluit observare philosophus » his verbis: at illud omnibus fere piscibus commune, » *non laevem, sed scabram linguam habere, & adhaeren-* » *tem*, atque, ut verba illius usurpem, σκληρὰν καὶ ἀκαν- » θώδη, καὶ προσπεφυκυῖαν οὕτως, ὥστε μὴ δοκεῖν ἔχειν. » [Hist. Anim. II. 13. & alibi saepius.] Linguam autem pi- » scis huius diversam ab aliorum piscium linguis esse non » mirum, si vere scribit idem philosophus, solos ex om- » nibus piscibus scarum & fluvialem porcum φθέγγεσθαι: » qua de re libro octavo, capite primo.« [ad VIII. 331. e.] CASAUBONUS. — Recte vero οὐ λίαν προσπεφυκυῖαν in ed. Ven. & Bas. legebatur, nisi quod in ed. Ven. post λίαν temere distinctio erat interposita. Etiam ms. *A.* veram tenet scripturam: solus codex *Ep.* λείαν habet, simillimo errore quo pag. 304. λείην pro λίην vulgo scriptum vidimus. Verbum προσπεφ. autem recte scriptum in libris omnibus.

f καρδίαν τρίγωνον, παράλευκον, τρίλοβον. » Scri- » be cum doctissimo RONDELETIO, ἧπαρ λευκὸν, τρί- » λοβον. In Epitoma hoc saltem recte, quod τρίλοβον scri- » bit, non (τρίβολον) ut editum est: caetera nihilo melius.« CASAUBONUS. — Recte τρίλοβον noster etiam cod. *Epit.* Eamdem mendam lib. IX. pag. 392. c. iam olim Canterus correxerat. De altera emendatione, a doctis viris proposita, dubitare eo magis licebit, quod τρίλοβον haud dubie ad καρδίαν referri videtur. Quare, si omnino ἧπαρ λευκὸν corrigendum statuas, fuerit hoc post vocem τρίλοβον reponendum. Sed, quoniam utique non ferendum παράλευκον, satis videtur si περίλευκον corrigamus: quod vocabulum, in re quidem diversa, occurrit apud Nostrum, V. 196. b. & apud Aristot. Hist. Anim. IV. 1.

μόνον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἰχθύων μηρυκάζει. *Unum e piscibus scarum ruminare*, post Aristotelem Hist. Anim. II. 17. VIII. 21, repetierunt vulgo alii omnes auctores, Plin. IX. 17, 29. Oppian. Halieut. I. 135 sqq. Aelian. Nat. Anim. II. 54. De re confer BECKMANNUM, ad Antigonum Caryst. cap. 79. & BOCHARTI Hierozoicon ab eodem laudatum.

τῶν οὐδὲ τὸ σκῶρ θεμιτὸν ἐκβαλεῖν θεοῖς. » Non con- » temnenda Excerptorum lectio θεοὶ pro θεοῖς. Nam ita » etiam Eustathius. [ad Od. μ'. pag. 486.] θεοὶ, exclama- » tionis vox: ut, *Doctis, Iupiter! & laboriosis.* At θεοῖς si-

» mile est illi Archestrati [immo, Hermippi: apud Nostrum, I. 29. d.] de optimo vino, τῷ ἐνουροῦσι καὶ θεοὶ » αὐτοί: quod libro primo exposuimus. Ideo autem *Epi-* » *charmus scarorum stercoris* meminit, quia piscis huius so- » lum *intestina* comedebant gulae proceres. Martialis: [XIII. » 84.]

» *Hic scarus, aequoreis qui venit obesus ab undis,*
» *visceribus bonus est, caetera vile sapit.*« Casaub.

Vocabulum σκῶρ *circumflexo* accentu scriptum (non σκὼρ, ut in edd.) dedit mstus uterque, rursusque ms. *A.* p. seq. c. ubi idem Epicharmi testimonium, multo auctius ab initio, repetitur. Et ibi perinde atque hic θεοῖς, non θεοὶ, habet ms. *A.* quod equidem cum θεοὶ permutatum nolim.

Σέλευκος δ' ὁ Ταρσεὺς &c. » Falsum est quod refertur ex a » *Seleuco Tarsense*, μόνον τῶν ἰχθύων τὸν σκάρον καθεύδειν: » *solum ex omnibus piscibus scarum dormire.* Quid igitur? » Piscium universum genus somni expers? Atqui vere pro- » nunciat Philosophus, [Hist. Anim. IV. 10.] cadere som- » num in omne animantium genus: solis fortasse testaceis » exceptis; de quibus scribit, nondum experientia esse com- » pertum, dormiant, an non. Potest fieri, ut contrarium » senserit *Seleucus* hic: πολλὰ γὰρ πολλοῖς φαίνεται, inquit » philosophus; quorum ratio nulla haberi debet. Sed ve- » reor ne viro docto facta sit iniuria, sublatâ negatione, » & in contrarium versâ ipsius sententiâ. Lego, μόνον τῶν » ἰχθύων τὸν σκάρον οὐ καθεύδειν. Firmant clare subiecta » verba. ὅθεν οὐδὲ νύκτωρ ποτὲ ἁλῶναι: *ideo nunquam noctu* » *capitur.* Non somni hic est effectus, sed assiduae vigilan- » tiae. Ab eadem mente etiam quod sequitur: τοῦτο δὲ » ἴσως διὰ φόβον αὐτῷ συμβαίνει. *Fortasse*, ait, *a metu hoc* » *illi usu venit.* Cedo, utrum probabilius, *metum ingentem* » conciliare *somnum*, an *insomniam?* Rei veritas apud Op- » pianum, poëtam & philosophum de meliore nota: [Ha- » lieut. II. 661 sqq.]

» Μοῦνον δ' οὔ ποτέ φασιν ἀνὰ κνέφας ἀσπαλιῆες
» εἰς ἄγρην πεσέειν ἀπαλὸν σκάρον· ἀλλά που ὕπνον
» ἐννύχιον κοίλοισιν ὑπαὶ κευθμῶσιν ἰαύειν.

» Sic est profecto: quia negabant piscatores capi posse no- » ctu scarum, induxere quidam in animum credere de illo » quod hîc Seleucus narrat, *nunquam scarum dormire.* « Casaubonus. — *Negantem particulam*, cum editis, ignorat uterque noster codex mstus: de qua quidem adiicienda re-

a ꝍe omnino monuiſſe doctus Animadverſor mihi viſus erat. Quod vero illam obſervationem *Aegio debuiſſe Caſaubonum* ait Villebrunius: oculatus teſtis ego rurſus, ut iam ſaepius aliâs, confirmare debeo, nullum huius emendationis veſtigium in *Aegianis Notis*, quibus uſus Caſaubonus erat, comparere.

In *Archestrati* verſ. 1. Καὶ σκάρον ἐξ Ἐφ. Quum abeſſet in mstis (in ambobus quidem noſtris) καὶ particula, deſiderabatur utique prima hexametri ſyllaba. Eam igitur ex altera, quae mox ſequitur, eiusdem poëtae ecloga ſuppleviſſe videntur editores. Potuerat vero perinde & Τὸν σκάρον ſcribere Archeſtratus.

Verſ. 2 *ſq.* ἐνὶ ψαφαρῇ &c. »Praeceptum iſtud *Archestrati*,

» — χειμῶνι δὲ τρίγλαν
» ἔσθι' ἐνὶ ψαφαρῇ ληφθεῖσαν Τειχιοέσσῃ
» Μιλήτου κώμῃ: —

» verte: *Mullum ede in arenoſo Mileti vico, Tichiunte, captum.* Τειχιόεσσα κώμη, periphraſis eſt *Tichiuntis*, ut appellatur aliis, & Athenaeo ipſi libro VIII. [pag. 351. a.] » Thucydides tamen *Tichuſſam.* [lib. VIII. cap. 26.] Auctor ſe ipſe explicat, de *mullis* loquens infra, [p. 325. d.] » Ἀρχέστρατος ἐπαινέσας τὰς κατὰ Τειχιοῦντα τῆς Μιλησίας τρίγλας. Neque putemus, *Tichiuntem* ex eo nomen » inveniſſe, quod *moenibus pulcris* eſſet *cincta*; ſed quod » bene munita. Non igitur a Leopardo ſolum diſſentiunt, » qui aliter vertunt, ſed a veritate procul abeunt.« Casaubonus. — Nempe verterat Dalec. *in vico Mileti pulchris muris cinctae*: laudaverat tamen idem, in orâ, *Paul.* Leopardum, qui in Emendat. lib. X. cap. 4. recte hunc locum erat interpretatus. Quod ληφθεῖσαν ſcribitur in editis, ad τρίγλαν relatum, id ipſa orationis ſeries & univerſa ſtructura deſideraſſe videtur; & convenit quod legitur p. 325. d. Sane, quo pacto defendi poſſit ληφθέντα, quod habet tamen uterque codex mstus, equidem non video.

Verſ. 3. Καρῶν πέλας ἀγκυλοκώλων. Quamvis Λαρῶν legeretur in editis libris, perſpecte tamen Dalecampius, *prope Caras*, vertit. Inde Casaubonus: »Recte (in» quit) Dalec. Καρῶν πέλας ἀγκυλοκώλων. Sic voluimus » editum ex membranis & Epitoma.« — Abſurdam ſcripturam λαρῶν nihilominus religioſe in contextu tenuerunt

qui editionem Casaub. 2. & 3. curarunt, Καρῶν in ora adnotasse satis habentes. Nos auctori suum restituimus, utroque etiam nostro codice sic volente. Quod vero ἀγκυλοκώλους *Caras* adpellat poëta, id quo fundamento nisus *membris validos* interpretatus sit Dalecampius, non exputo: quam tamen interpretationem non improbasse Casaubonus videtur. Placuit vero doctissimus DUTHEIL, monens, in deteriorem magis, quam in honorificam quamdam partem accipiendum videri illud epitheton. Sane quidem, vel ipsum illud vulgatissimum proverbium, *in Care faciendum periculum*, satis declarat, non nimis honorifice de *Caribus* vel sentire vel loqui solitos caeteros Graecos. Quare, id quod verbum de verbo sonat, *curvipedes* interpretatus sum.

In alterius Eclogae *vers.* 1. Quod consentiente ms. *A.* editum erat Καρχηδόνι, h. e. *Carthagine*, id & Interpreti & docto Commentatori satis placuisse videtur. Mihi non item; qui vel absque ullo librorum subsidio, non dubitaturus eram, Χαλκηδόνι, id est, *Chalcedone*, vel potius Καλχηδόνι (quod idem sonabat) scripsisse poëtam. De scriptura Καλχηδὼν, frequenter in vetustis libris aliisque monumentis occurrente, & multo quidem frequentius quam altera, Χαλκηδὼν, quae in illius locum a iunioribus librariis aut ab editoribus plerumque substituta est; itemque de graviore errore minimeque illo infrequente, cum editorum, tum librariorum, Καλχηδὼν in Καρχηδὼν mutantium, adeoque pro *Chalcedone Carthaginem* nobis obtrudentium; consuli possunt quae partim a nobis ipsis olim ad Polyb. IV. 39, 5. partim a doctis Viris, quos ibi laudavimus, adnotata sunt; quibus addi plures alii poterunt, quos nominavit, eodem nomine ipse laudandus, NICLAS ad Aristot. de Mirab. Auscult. pag. 120. edit. Beckm. & ad Antigon. Caryst. p. 207. ed. Beckm. denique cum his contulisse iuvabit quae docuit ECKHEL, in Doctr. Numor. Vet. T. II. pag. 411. Illam igitur, quam in contextu posui, scripturam, Καλχηδόνι, hoc loco in vetustissimis olim codicibus obtinuisse, ex ipsa ea corruptela Καρχηδόνι, quae codicem *A.* invasit, certa ratione colligi posse iudicavi: nam si Χαλκηδόνι in vetustissimis libris fuisset repertum, nimis notum id nomen Graecis librariis erat, quam ut in alterum facile ab illis hominibus fuisset deinde corruptum. Epitomae auctor, ut erat haud dubie & doctus

a homo, & ab ingenio minime destitutus, ex orationis connexione hoc loco intellexerat, non de *Carthagine* hîc cogitari debere, sed de *Chalcedone* urbe ad Bospori introitum sita, in parte *Byzantio* opposita: itaque Χαλκηδόνι, de sua emendatione, in contextu posuit; at eam tamen scripturam, quam in exemplari suo reperisset, simul ad-

x ρχ

notaturus, in hunc modum scripsit, Χαλκηδόνι. Alibi apud eumdem nostrum Deipnosophistam, vetus scriptura Καλχηδὼν in utroque nostro codice in Χαλκηδὼν mutata est; sive ab Athenaeo ipso, sive a librariis, lib. VI. pag. 252. d. in verbis ex Polybio citatis. Nam cum apud Polybium in vetustissimis quibusque & probatissimis codicibus constanter Καλχηδὼν & Καλχηδόνιος scribatur, apud Nostrum ibi in verbis ex Polybio prolatis in alteram scripturam Χαλκηδόνιος consentiunt libri. Confer Adnot. ad Polybium nostrae editionis, lib. VIII. cap. 24. sect. 3.

b *Vers.* 3. Pro κυκλίας, quod habet mstus noster uterque, recte κυκλίᾳ posuere editores, in tertio casu ad ἀσπίδι relato. Terminationes ας & αι vel ᾳ temere inter se permutatas iam saepius observavimus. *Vers.* 4. pro λαβὼν νῦν, quod cum ed. Ven. & Bas. tenebant mssti, certâ de coniecturâ λαβών νιν edidit Casaubonus, nihil quidem de librorum scripturâ monens. *Vers.* 5. Pro εὖ πυρῷ τε, est ἐν τυρῷ τε in ms. *Ep.* non male: & fuerat ea fortasse poëtae scriptura. *Postremo versu*, foeda menda πυγὴν per omnes editiones propagata erat; ubi πηγὴν praeeuntibus msstis libris scribi debuisse monuit Casaub. in Animadv. Ac veram scripturam dabant etiam nostri codices.

c Νίκανδρος δ' ὁ Θυατειρηνὸς &c. Cum perperam Θεατειρηνὸς esset editum, monuit Casaub. in Animadversionibus: » Melius Θυατειρηνὸς, etsi aliter saepe mssti. « — Veram scripturam uterque noster codex nobis praeivit.

Ibid. τὸν μὲν ὄνιαν. » Ὀνίαν *genus* quoddam *scarorum* fuisse, » testis etiam Hesychius. « Casaub.

AD CAP. CXIV.

εὐχυλότερον recte ed. Ven. & Bas. cum msstis. εὐχυλώτερον ed. Cas.

Epicharmi ecloga ex *Hebes Nuptiis* sic scripta erat in editis: αὐτὸς ὁ ποτιδαναίων γαυλοῖς ἐν Φοινικικοῖς εἰ καὶ

κάλλιστος † ἄδυτα τήγανος ἀγεμὼν σπάρους καὶ σκάρους, τῶν οὐδὲ τὸ σκὼρ θεμιτὸν ἐκβαλεῖν θεοῖς. Ad quae haud mirum est adnotasse CASAUBONUM: » Corruptissima sunt » Epicharmi verba: quae vix aliquis emendaverit sine li- » brorum praesidio. Pro ἀγεμὼν scribendum ex aliis locis » ἁλιεύομεν. « — Ubi quae *alia loca* dixit vir doctus, nulla sunt alia nisi pag. praec. f. ubi postrema eiusdem eclogae verba adposita vidimus, & in his ἁλιεύομεν pro eo quod hic vulgo legitur ἀγεμὼν: super cuius vocabuli initio in ms. *A*. superscripta litera η indicabat ἡγεμὼν, quod non magis, quam istud, huius loci erat. Pro σκὼρ, in eisdem postremis verbis rursus σκῶρ circumflexo accentu scribitur in ms. *A*. quemadmodum superiori loco dabat codex uterque. Hoc loco in *Epit*. deest tota ecloga. Prioribus verbis, quae desperaverat Casaubonus, medicinam adferre conatus est *Sam*. PETITUS, Miscellan. lib. VI. cap. 7. quo in viro si tam subactum fuisset animi iudicium, tantaque Graeci sermonis peritia, quanta luxuries ingenii & ad audendum temeritas, pretium operae in emendandis difficilioribus poëtarum locis fortasse facturus ille erat: nunc, quo in genere exsultare maxime consueverat, in eodem plerumque irriti ceciderunt doctissimo viro conatus. Cuius omissis super hac Epicharmea ecloga commentis, videamus age, quid ad procuranda corruptorum librorum monstra feliciori successu contulerit politissimum VALCKENARII ingenium. Is igitur (in Notis ad Eurip. Phoen. pag. 64.) duos priores poëtae versus in hunc modum constituendos censuerat:

Αὐτὸς ὢν Ποτειδὰν ἄγε, γαῦλος ἧς Φοινικικός·
ἦκε κάλλιστον τάγηνον, τηγανίζομεν σπάρους.

Qui versus quam molliter fluant, quamque docte *Posidonem*, quem paene exturbaverat librariorum imperitia, nobis restituant, non est quod moneam. Attamen necdum universa sententia satis commoda, & in verbis paulo longius, quam necesse esset, recessisse Vir praestantissimus videri poterat: & verbum ἁλιεύομεν, quod superiore pagina servarunt nobis libri, aliud quid in proxime praecedentibus verbis desiderare videbatur. Doctissimis *Valckenarii* coniecturis adiutus KOEN (ad Gregor. de Dialect. p. 93.) priora verba in hunc modum restituere tentavit:

Αὐτὸς ὁ Ποτιδὰν ἄγων γαυλοῖσιν ἐν Φοινικικοῖς
ἧκε κάλλιστον τάγηνος. —

c In quo placuit statim illa lenissima medicina, ex ΠΟΤΙΔΑΝΑΙΟΝ unius literae leviuscula mutatione ΠΟΤΙΔΑΝΑΓΩΝ efficiens: quod ipsum participium ἄγων ad sequens verbum ἧκε perapte referebatur. Perinde autem Ποτιδὰν & Ποτειδὰν dixisse Dores pro Ποσειδῶν, ipse Valckenarius l. c. docuerat. Sed eamdem Koenii a Valckenario in constituendis illis verbis discessionem ipsa etiam prosodia, si quid video, desiderabat: nam cum in voce Ποτειδὰν vel Ποτιδὰν longa sit ultima syllaba, erat in tertia sede versus trochaici pes spondeus, in illa regione non ferendus. At in Koenii versu, primus pes trochaeus est, alter tribrachys, tertius rursus trochaeus: nullus non legitimus. Iam & illa mutatio levissima, & paene quavis pagina recurrens, γαυλοῖσιν metri caussa, pro γαυλοῖς. Quare totum illum versum, in quo nihil ab editorum sordibus discessit codex noster mstus, talem adoptare non dubitavi, qualis est a Koenio constitutus. Nonnisi accentum in vocab. γαύλοισι mutavi. Nec enim γαυλὸς, sed γαῦλος, dicitur illud *Phoenicii navigii* genus: sic apud Aristoph. scribitur, in Av. 598. & 602. ubi vide Schol. sic item apud Suidam & Hesych. ubi consule quae adnotarunt Interpretes. Et suspicor in vetere nostro codice msto, nullo prorsus accentu notatam esse illam vocem, qui mos est illius librarii in locis admodum corruptis.

Secundus versus maiorem habet difficultatem. Sed in illis tenebris lucem nobis accendere visum erat verbum ἁλιεύομεν; quod, superiori loco communi codicum consensu oblatum, cur hic aspernaremur nullam caussam vidi, cum nec per se incommodi quidquam haberet, & corrigendis superiorum verborum erroribus commodiorem quamdam certioremque rationem offerre videretur. Nam quid *sartagini* (τῷ ταγήνῳ) *rei esset cum Neptuno;* aut *cur Deus marium cum naviculis Phoeniciis advenerit, quo adferret sartaginem*, (τὸ τάγηνον) id quidem difficile dictu fuerit. Ad *piscandum* opus erat *retibus nassisque*, ταῖς σαγήναις: &, quo captura ex voto succederet, commodum erat, si *ab ipso Neptuno retia essent curata adlataque*. Itaque sub illis duabus vocibus, quas haesitans librarius, & ipse quid vellet aut deberet nesciens, in membranas coniecit, unum vocabulum σαγήνας latere suspicatus sum, ad quod referretur adiectivum καλλίστας: in qua una postrema voce nonnihil nos adiuvit codex noster, qui pro κάλλιστος,

quod erat editum, καλλίστους habet; quod fortasse perinde etiam καλλίστας legi poterat, ob figurae α cum ου similitudinem, quam in nostri calligraphi scriptura fere ubique obtinere iam saepius observavimus. Ad hanc piscationem fortasse referendum, quod in commemorandis diversorum piscium generibus saepius verbo ἐνῆν vel ἐνῆς usum poëtam videmus, id est, *inerant*, nempe *in nassis*: nam si de *epulis* ageretur, & de *piscibus mensae illatis*, παρῆν vel παρῆς erat dicturus, non ἐνῆν.

Ad *Numenii* verba, cum sic essent edita,

Ἢ σπάρον ἢ νάρκας ἀγεληΐδας:

haec adnotavit Casaubonus: »Non erat difficile veram »scripturam restituere ex libri fine, ἢ σπάρον ἢ ὕκκας »ἀγελ. Sed *sparum* aut *hyccas* ex iis esse *qui gregem faciunt* »non est existimandum. Quare ἀγεληΐδας, vocem poëti»cam, cave putes positam pro ἀγελαίας, [*gregales* inter»pretatus erat Dalec.] sed pro ἀγελείας, *praedatrices*. Nam »& ληῒς poëtis idem ac λεία, *praeda*.« — Locus inferior, ad quem provocavit vir doctus, est pag. 327. b. ubi tamen ὕκας, non ὕκκας, habent scripti libri: & eodem modo hic ἢ ὕκας habet codex mstus uterque, ut nesciam unde νάρκας arripuerint editores. Sed perperam hoc loco post ὕκας voculam ἢ repetiit ms. *A*. ἢ ὕκας ἢ ἀγεληΐδας: eamdemque voculam etiam ms. *Ep*. ibidem agnoscit, in ea ipsa finem faciens verborum Numenii, omissa voce ἀγεληΐδας. Altero loco (pag. 327.) neuter codex importunam habet particulam. Vocabulum ἀγεληΐδας recte a Casaub. expositum esse arbitror: sed videtur antepenacute ἀγελήϊδας scribi debuisse, a sing. ὁ ἀγελήϊς, τοῦ ἀγεληΐδος. Id enim, ni fallor, desiderabat analogia, quae in compositis nominibus, quod ad accentum, obtinet. Quo accedit, quod, si acute ἀγεληΐς, ἀγεληΐδος, scribas, speciem habeat nominis foeminini; cui hic non est locus, quia ὕκαι sunt generis masculini, ὁ ὕκης, τοῦ ὕκου. Nullus tamen dissensus scripturae ex ms. *A*. adnotatus est: & in ms. *Ep*. penacute ἀγεληΐδος scriptum video p. 327. b. quemadmodum in editis.

AD CAP. CXV.

Σκορπίος. Facile intelligit lector, de *scorpio* (qui di-

d citur) *pisce* hîc agi, non de bestiola illa, quae venenato suo morsu infamis est.

Διοκλῆς - - *πρὸς Πλείσταρχον.* Sic recte h. l. editum est, consentiente ms. *A.* (In Epit. deest titulus libri.) Perperam *πρὸς Κλείταρχον* infra, pag. 324. f.

ξηροτέρους εἶναι τὰς σάρκας, σκορπίους, κόκκυγας &c. Miror silentio praetermissum a Casaubono id quod consentientibus quidem msstis editum erat, *ξηροτέρας*: quod manifeste librariorum incogitantiae debetur, ad *τὰς σάρκας* referentium adiectivum nomen, quod ad pisces spectabat, quorum nomina continuo adponuntur, in accusativo casu posita; cum, si vera esset scriptura *ξηροτέρας*, oportuisset dein scribi *σκορπίοις, κόκκυξι*, & sic porro, in dandi casu. Pro *ξηροτέρους τὰς σάρκας* uno vocabulo dicere potuerat *ξηροσαρκοτέρους*, quemadmodum mox *ξηροσάρκους* ait: cuius oppositum *μαλακόσαρκος* (id est, *mollioris carnis*) ostendit, *τὸ ξηρὸν* non modo de *siccitate*, sed & de *duritie* esse intelligendum; quod quidem per se fere patebat.

οἱ γὰρ πετραῖοι μαλακοσαρκότεροι εἰσίν. Ad editam ante nos scripturam *μαλανοσαρκότεροι* adnotavit Casaubonus: »Demiror quî fugerit nos aut operas nostras »hic locus. Nam sensu communi careat necesse est, qui »vel solum dubitat scribendum esse *μαλακοσαρκότεροι*: ne»que aliter omnia manu exarata exemplaria.« — Sic quidem & ms. *A.* & *Epit.* Et id ipsum etiam perspecte Dalecampius in versione expresserat, *mollior saxatilibus caro*; & in ora: »Tenera, friabilis.« Idem vocabulum eamdemque sententiam iam ex eodem auctore *Diocle* supra prolatam vidimus pag. 309. c. Confer lib. VIII. p. 357. f.

e *χονδρώδεις γάρ εἰσι.* *σαρκώδεις* coniectaverat Rondelet, apud Gesn. pag. 847 med. quia non est *cartilagineus* piscis, scorpius. At vulgatum merito defendit Gesnerus pag. 850. exponens *callosâ, firmâ solidâque carne*: nos, *grumosâ*. De illo vocabulo iam saepius diximus. Vide ad pag. 282. d. Animadversionum hoc Vol. IV. p. 88 sq.

Ἀριστοτέλης ἐν πέμπτῳ Ζώων Μορίων. Sic mstus uterque & h. l. & mox iterum. Utrobique nude *ἐν πέμπτῳ Ζώων* ed. Ven. & Bas. & *ἐν πέμπτῳ Μορίων* ed. Cas. Quae spectantur hoc loco *Aristotelis* verba, leguntur ea Histor. Anim. lib. V. cap. 9.

Numenii testimonium ex parte iam adpositum vidimus

pag. 282. a. & pag. 319. b. c. quem ad posteriorem locum vide notata.

Ἐν δὲ πέμπτῳ Ζώων Μορίων ὁ Ἀριστοτέλης σκορπίους καὶ f
σκορπίδας ἐν διαφόροις τόποις ὀνομάζει. Sic est: modo meminerimus, isto titulo ab Athenaeo eum dici librum, qui in Aristotelicis codicibus hodie *quintus Historiarum* numeratur. *Scorpium* igitur nominat Philosophus capite nono illius libri; *scorpidem* autem capite decimo. Quod dein addit Deipnosophista, ἄδηλον δὲ εἰ τοὺς αὐτοὺς λέγει, *incertum esse an eosdem dixerit:* id ipsum quoque verum, haud satis adparere, eosdem-ne an diversos pisces *scorpium* & *scorpidem* statuerit Aristoteles. *Scorpidem*, foeminam dici *scorpii* statuit ARTEDI in Synonym. Piscium, ut adnotavit CAMUS ad Aristot. pag. 752. Dubitationem tamen adferre poterat, quod eo ipso loco, ubi τὸν σκορπίον nominat Aristoteles, de *foemina* agatur: ait enim, ὁ δὲ σκορπίος τίκτει δίς. Unde suspicari licebat, quas paulo post σκορπίδας dixit, esse diversum genus. Estque notabile, pro σκορπίδες ibi vetustissimos codices σκομβρίδες praeferre; de quo monuit CAMUS in Var. Lect. ad pag. 254. l. 27. suae editionis. Sed quidquid sit, quod de *scorpio* & *scorpide* statuerit Aristoteles; ipse quidem Deipnosophista statuit, *diversos esse pisces scorpaenam & scorpium.* Satis quidem id declarare videtur proximis verbis, cum ait, ὅτι καὶ σκόρπαιναν καὶ σκορπίους πολλάκις ἡμεῖς ἐφάγομεν, &c. Quae verba cum minus aperte cum proxime praecedentibus cohaereant, adnotavit CASAUBONUS: » Melius scribas Ὅτι δὲ » καὶ σκόρπαιναν &c. « — At, sic verbis istis ad sequentia relatis, perincommoda exsistit sententia; quasi hoc dixisset Athenaeus: *Nemo est qui ignoret, saepius nos & scorpaenam & scorpium comedisse.* Illud percommode dicere potuit, *neminem* (nempe eorum qui scorpaenam & scorpium noverunt gustaruntque) *ignorare, diversum esse & saporem & colorem utriusque piscis.* Sed, dicere: *Nemo ignorat, nos saepe de utroque pisce comedisse:* id vero perabsurdum videri debet. Igitur ad superiora verba haud dubie referuntur haec de quibus quaerimus; & subintelligi debet, significare voluisse Athenaeum, *se illos pisces non pro eisdem habere:* cuius sententiae rationem adfert, quod *ipse de utroque saepe comedisset, observassetque* (*quod quemque proprius sensus docere potest*) *diversum esse utriusque saporem coloremque.*

Ἀρχέστρατος ἐν τοῖς Χρυσοῖς ἔπεσι. » Alludit ad Pytha-

» gorae χρυσᾶ ἔπη, sive *Carmen aureum.* « CASAUB. — Ad ipsos *ARCHESTRATI* versus, cum sic vulgo scripti essent,

a 'Εν δὲ Θάσῳ τὸν σκορπίον ὠνοῦ, ἂν ᾖ μὴ μείων
πύγονος, μεγάλου δ' ἀπὸ χεῖρας ἴαλλε.

nil aliud adnotavit idem CASAUB. nisi » Praestat scribi, » ἂν ᾖ μὴ μείων τοῦ πύγονος. « — Et recte quidem in πυγονος penultimam per ο breve extulit vir doctus: sed πυγόνος penacute scriptum oportuit, (ut dedit ms. *Ep.*) a recto casu ὁ πυγὼν, quae *mensura* est *a cubito usque ad digitos flexos*, sextâ fere parte minor quam πῆχυς. Lubens vero etiam initio alterius versus articulum τοῦ eram accepturus, quem satis scio in huiusmodi dictionibus haud infrequenter ad mensurae nomen adiicere Graecos; si modo sic integer prodiisset versus, qui, cum recte quidem terminaretur in verba χεῖρας ἴαλλε, in ipso initio tamen iusto brevior erat. Quare GESNERUM probavi, alterum versum sic constituere suadentem, (p. 849 med.)

Οὐ (sive Μὴ) μείζω πυγόνος, μεγάλου δ' ἀπὸ &c.

Sic & versus prodibat integer, & ea enunciabatur sententia, quam haud dubie voluerat Archestratus: quam sententiam cum minus percepissent librarii, pro *non maiorem*, *non minorem* posuerunt. Quod etiam H. STEPHANUS viderat, Archestrati verba in hunc modum citans, Thes. T. III. pag. 286. d. e.

— τὸν σκορπίον ὠνοῦ; ἂν ᾖ
μὴ μείζων πυγόνος· μεγάλου δ' ἀπὸ χεῖρας ἴαλλε.

Recte μὴ μείζων, si modo verba ἂν ᾖ stare in fine superioris versus possent. Sed istam adpendiculam prorsus delendam censui. Pro μὴ μείζω olim aliquis, partim corrigendi caussâ quod vitiosum putasset, partim interpretandi caussâ, ἂν ᾖ μὴ μείω adscripserat: quod scholion temere deinde in contextum receptum est. Sed iam in vetustiore codice hoc admissum; nam in vulgatam scripturam consentiunt ambo nostri codices. In *Epit.* praeterea etiam, pro ὠνοῦ, perperam ὠνοῦσιν scriptum.

AD CAP. CXVI.

De SCOMBRO (quem *maquerau* vocamus Gallofranci) testimonium *ARISTOPHANIS* ex *Gerytade* nusquam adpositum reperitur.

Quod ait *HICESIUS*, τοὺς σκόμβρους ἐλαχίστους μὲν εἶ-

ναι &c. ibi, quoniam comparatio instituitur inter *scombrum* & *coliam*, superlativus intelligendus notione comparativi, ἐλαχίστους pro ἐλάττονας. In quo quidem dissentire videtur Plinius XXXII. 11, 53. ut adnotavit CAMUS ad Aristot. p. 238. — Quod dein vulgo sic pergitur, τροφίμους δὲ τῶν κολιῶν καὶ εὐχυλωτέρους, (rectius εὐχυλοτέρους,) οὐ μὴν εὐεκκριτωτέρους: ibi adnotavit CASAUBONUS: » Legebam τροφιμωτέρους. Sed aliter concinnat Epit. » τροφίμους δὲ καὶ εὐχύλους, οὐ μὴν εὐεκκριτωτέρους τῶν » κολιῶν. « — Nempe iam corruptum locum invenerat Epitomae auctor, eâque caussâ nonnihil immutavit: & recte quidem κολιῶν scripsit, quod & edidit Casaub. pro κοιλιῶν, quod erat in ed. Ven. & Bas. atque etiam in ms. *A*. Caeterum probavi doctissimi CORAYI emendationem, post κολιῶν vocem μᾶλλον inserendam statuentis.

EPICHARMI testimonium sic vulgo in ed. Casaub. scriptum erat: καὶ χελιδόνες τε μύρμαι, τοί τε κολιᾶν μείζονες ἐντὶ καὶ σκόμβρων, ἀτὰρ τᾶν θυννίδων γε μήονες. Foede depravatum in ed. Ven. & Bas. ubi κοιλίαν pro κολιᾶν & in fine ταυθυννίλων μήονες: & sic fere etiam in ms. *A*. Totum deest *Epit*. Silentio autem praeteritum h. l. a CASAUBONO in Animadv. cum maior pars iam adposita esset p. 313. e. ubi vide quae cum ab illo, tum a nobis adnotata sunt. Tota ecloga iam ante Casaubonum recte constituta erat a praestantissimo viro GESNERO pag. 843.

AD CAP. CXVII.

NUMENII priora verba iam supra adposita erant, pag. 305. c. ubi pariter atque hic κίχλας ἀλιειδέας vulgo scribitur: quod ibi *mari similes*, hic *caeruleos turdos* reddidit Dalec. Nos vero nondum poenitet coniecturae ibi iam propositae, ἀλιδινέας, pro quo idem Numenius στρωφάδας περὶ πέτρην dixit p. 319. b.

Vers. 2. Pro ἐπικέλσαντα, quod ex ms. *A*. enotatum, fortasse ἐπικέλσαντα ibi scriptum: persimiles quidem in illo codice saepe sunt formae vocalium ο & α. *Emergentem* vertit DALECAMPIUS, adiectâ notâ: » ἐπιτέλλοντα, e littoralibus saxis prodeuntem. « — At agitur de pisce, qui ultro citroque se iactando perrumpere rete conatur: nullaque caussa est, cur mutatum verbum velimus. Usurpatur enim aliâs quidem plerumque verbum ἐπικέλλειν, de

b navi quae *ad litus adpellitur*: sed & generatim κέλλω idem atque τρέχω & ὁρμάω significat, ut docuit Etymologus pag. 565, 48. & alibi. Itaque ἐπικέλλω, *incurro*, *irruo*. Iam — » *Sargum* appellat λινοπληγέστατον ἰχθῦν, quia om» nium *maxime cum retibus certat*, eaque vehementi iactatio» ne, vel attritu, ut Plinius scribit, frangat. Hoc significat » λινοπλὴξ proprie: nam quod antiqui Grammatici inter» pretantur φρενοπλὴξ, translatum est a notione prima; quia » capti piscis iactatio intra retia similis *furori insanientium*.« CASAUBONUS. — Vide Hesychium in Λινοπλῆγος, & quos ibi laudavit doctus Editor, praesertim vero HEMSTERHUSIUM ad Thomam Mag. pag. 24. Vocabulum λίνον, a quo λινοπλὴξ dicitur piscis, rectius a GESNERO p. 828. aliisque viris doctis, de *reti* accipi iudicavi, quam de *linea piscatoria*; de qua Plinius acceperat, lib. IX. cap. 59. sect. 85. ubi ait: *Inter sargos, ipse qui tenetur, ad scopulos lineam terit.*

'Αριστοτέλης ἐν πέμπτῳ Μορίων. Sic mstus codex uterque. Pro quo quum in ed. Ven. ἐν πέμπτῳ περὶ Ζώων Μορίων positum esset, in ed. Bas. vero ἐν πέμπτῳ περὶ Ζώων Ἱστορίας, repetitum hoc quidem est in ed. Cas. sed monuit CASAUBONUS in Animadv. » Est quidem verum, recitata » hic verba extare in quinto Historiarum, cap. IX. Sed » omnes ad unum chirographi libri consentiunt in erro» re de quo diximus toties. Quare Athenaei errorem se» cuti scribamus etiam hic περὶ Ζώων Μορίων.« — At nostri codices ambo, ut dixi, nude ἐν πέμπτῳ Μορίων hic exhibent, ut passim alibi.

» *EPICHARMI* prius testimonium in postrema voce cor» ruptum est:

» αἱ δὲ λῇς σαργοί τε χαλκίδες τε καὶ τοιπούντιοι.

» Docti corrigunt, χαλκίδες τε πόντιαι. [Sic Dalec. *& » marinae chalcides.*] Nos sic potius, χαλκίδες τε καὶ τοὶ » πούλυποι.« CASAUBONUS. — Si *polypos* nominasset Syracusius poëta, suo idiomate (i. e. Dorico) πώλυποι dicturus erat, non πούλυποι. In ms. *Ep.* omissae sunt duae vel tres postremae voces: in ms. *A.* vero καὶ τοὶ πόντιοι scriptum: quod tenere nos debuimus, relatum (puto) ad aliquod piscium genus qui sequente versu a poëta nominati erant, quem versum Deipnosophista non recitavit.

c » In altero testimonio eiusdem poëtae, editionis supe» rae [nempe Casaubonianae primae] διορθωτής, qui operas » suas prelis locaverat, ex imperitia φίλταται scripsit, pro

» φίντατωι: illaudabili & magno facinore. Quod eo dico, c
» ne quis putet, talium παραδιορθώσεων, si quae inter le-
» gendum erudito lectori deprehendantur, a nobis ratio-
» nem esse poscendam. Ita igitur cum libris omnibus &
» Eustathio scribe: Ἧς δὲ σαργῖνοι μελάνουροί τε, καὶ φίν-
» τατωι ταινίαι, λεπταὶ μὲν ἀδεῖαι δέ. Doricum est φίν-
» τατος, pro φίλτατος. « CASAUBONUS. — Recte utique censuerat vir doctus, suo idiomate φίντατωι scriptum reliquisse Epicharmum: sed quod ait, libros omnes istam scripturam hoc loco praeferre, falsus est vir optimus. Certe quidem & ed. Ven. & Bas. & ms. *A*, & *Ep.* communi consensu & scripturam Ἦν δὲ, & φίλτατωι, hic tenent. Quod si ubique Doricam verborum formam restituere Epicharmo aliisque Doricâ linguâ scribentibus poëtis Casaubonus voluisset, infinitis locis multa fuerant mutanda, quae intacta ille reliquit. Iam ubicumque in Dorici poëtae testimonio integros caeteroquin versus ad metri normam exactos nobis conservarunt libri, aut ubi ratione satis certa restituere illos valeas, ibi commode etiam factum fuerit, si dorici simul idiotismi (sicubi neglectus fuerit) habeas rationem. Sed quum metri leges in Epicharmeis versibus prorsus insuper haberet Casaubonus, nil necesse erat ut uno alterove loco Dorismum restitueret. Nos quidem hoc loco, quum probabilis quidem, nec tamen prorsus certa occurreret ratio, qua ad metrum apte restituerentur poëtae verba, nihil in contextu mutavimus, nisi quod ad φίλτατωι articulum ταὶ adiecimus, quem uterque mstus codex & hoc loco dedit, & rursus infra, pag. 325. f. Priora eiusdem eclogae verba, quum supra (pag. 313. d.) occurrerent, ibi verba σαργῖνοι μελάνουροί τε pro posteriori hemistichio habueram trochaici tetrametri, quales sunt omnes Epicharmei ex ista fabula ducti: quod recte utique ita statui potuerat, si modo recte ibi σαργίνοι *penacute* (quasi penultimâ brevi) scriptum est. Sed probabilior videtur scriptura σαργῖνοι, in quam hoc loco consentiunt libri, *penultimâ longâ*: quae scriptura aliam postulat versus constitutionem. Quo accedit, quod pag. 325. f. eadem rursus ecloga occurrit in fine auctior: quibus ex tribus locis inter se collatis colligere fas est, duos integros versus ita fuisse a poëta conceptos, quemadmodum in scholio sub contextu indicavi:

Ἧς δὲ σαργῖνοί τε μελάνου-

ροί τε, καὶ ταὶ φίντατα
ταινίαι, λεπταὶ μὲν, ἀδεῖ-
αι δὲ, κὀλίγου πυρός.

Quibus in versibus nihil contra librorum scripturam posuimus, nisi Doricum Ἧς pro Ἦν, & τε post σαργῖνοι adiectum, ubi vulgo desideratur. Pro ἀδεῖαι vero etiam, convenientius Dorismo ἀδέαι scripseris, ut mox lit. d. Apud Eustathium, cuius ad auctoritatem provocavit Casaubonus, nihil quod ad hanc eclogam spectat reperitur, nisi sola duo verba φίντατα ταινίαι, quae ille citat in Comment. ad Od. χ'. pag. 796, 3. desumta ex Athenaei pag. 325. f. ubi Epitoma (qua ille usus est) istam scripturam tenet cum editis & msto *A*.

Δωρίων - - σαργίνους διὰ τοῦτ' αὐτοὺς καλῶν. διὰ τοῦτ', *ob hoc*: puta, quod *tenues* & *exigui sunt*; quare etiam Epicharmus σαργίνους dixerat, diminutivo nomine.

In *Archestrati vers.* 2. recte ἀποβάλλῃ dedit mstus uterque. *Vers.* 3. κατάπαστον vulgo *antepenacute* scribitur, quemadmodum & apud Aristophanem edi solet. Rectius autem videtur quod habet ms. *Ep.* καταπαστὸν, *acute* scriptum; quia non tam ex παστὸς & κατὰ compositum nomen est, quam ab ipso verbo καταπάσσω recta formatum.

Vers. 4. δριμεῖ δεδαϊγμένον ὄξει, *acri madefactum aceto* interpretatus est Dalec. quod Graece δεδευμένον sonabat. Nec vero solicitandum putem vulgatum, licet haud omnino expeditam habeat explicationem. Adlusisse videtur poëta ad Homericum δεδαϊγμένος ὀξεῖ χαλκῷ, Iliad. τ'. 211. & 283. ubi διακεκομμένος interpretantur, (vide Hesychii Interpp. ad voc. Δεδεγμένος: & Schol. Homer. ad Iliad. τ'. 203.) id est, *concisus*, *confectus*. Hic *maceratum* commodissime reddi posse putavi.

Vers. 6. τὸν στερεὸν manifeste nunc eumdem dicit, quem paulo ante σκληρὸν, *durum*; cui mox opponitur μαλακὸς, *mollis*. Conf. pag. 300. e. & not. ad pag. 284. e.

Vers. 7. Ubi ait,

τὸν δ' ἀγαθὸν μαλακόν τε φύσει, καὶ πίονα σάρκα:

adnotavit Casaubonus: » Restituendam censeo vocem » compositam, sed distractam pridem cum sententiae labe, πιονόσαρκον. Alioquin hiulca & suspensa oratio relinquitur. « — At quidni intelligere possimus μαλακὸν καὶ πίονα κατὰ σάρκα, *qui est carne molli & pingui*? Equidem,

quaenam inde labes vel sententiae accessura esset, vel orationi, non video. Similiter ξηροτέρους τὰς σάρκας, pag. 320. d.

AD CAP. CXVIII.

'Αὖνες. » Non agnosco pisces *euones* in istis EPICHARMI, » Εὔονες, φάγροι τε &c. Et profecto nulli unquam ea appellatione fuerunt Graecis noti. Sed nomen hoc varie » depravatum est in hoc opere: nam sub libri finem [pag. » 327. c.] λόνες scriptum pro εὔονες: immo vero pro ἀὄ-» νες, quod est indubitate verum nomen horum piscium, » auctoribus quibusdam mss̃tis, & Hesychio: 'Αὼν, ἰχθὺς » ποιός. « CASAUBONUS. — 'Αῶν scribitur quidem vulgo apud Hesychium: sed rectius fuerit 'Αὸν, ut fiat genitivus ἀόνος penultimâ brevi, quam talem hic & metrum requirit & praeiverunt libri. In ms. *Ep.* quidem hoc loco ipsum primum vocabulum deest, altero vero loco tota ecloga. Codex *A.* pag. 327. mendosum λόνες tenet, sed hic ἄωνες habet, nescio quo accentu; immo nullo accentu, ut videtur. *Mox* deinde, cum nonnisi λάβρακές τε πίονες legeretur in editis, λάβρακές τε καὶ τε πίονες dabat ms. *A.* rectius vero καὶ ταὶ πίονες ms. *Ep.* quibus adiectis voculis perapte nunc & versui & sententiae consultum est.

Posteriore versu, ubi scribitur βδελυχραὶ, adnotavit CASAUBONUS: » Scribendum ex libris Eustathii, βδελυχναὶ » vel βδελυχμαί. « — Immo vero, si quid mutandum, βδελυραὶ malles cum GESNERO, p. 813. Sed ferendum vulgatum videtur, quod cum editis tenet & ms. *A.* & optimus noster codex Epitomae. Potuit Eustathius, ad Iliad. ς'. p. 1221. licet hunc locum ob oculos haberet, tamen suo arbitratu βδελυχνὸν pro βδελυχρὸν scribere: potest etiam illa scriptura editoribus operis Eustathii, aut scribis, originem debere. Sin vel maxime statuas, ipsum in suo codice Epitomae istam reperisse scripturam; non maior est codicis eius, quo Eustathius usus erat, auctoritas, quam huius, cuius usuram nobis bona Athenaei fortuna concessit: & consensus nostri codicis Epitomae cum altero vetusto codice, qui integrum opus continet, satis evincit, in illo Athenaei codice, quo usus ipse auctor Epitomae erat, eamdem scripturam obtinuisse, quam hodie praedicti illi duo codices praeferunt.

e 'Αριστοτέλης δ' ἐν πέμπτῳ Ζώων Μορίων. Mireris inconstantiam Editorum. Nunc ἐν πέμπτῳ Ζώων habent ed. Ven. & Baf. ubi Ζώων Μορίων habet ms. *A.* quod & ex aliis codicibus nunc edidit CASAUBONUS, monens in Animadv. »Philosophi locus extat Historiarum libro V. cap. 9.« In ms. *Ep.* hic rursus, ut paulo ante, nude ἐν δ'. Μορίων. Scripturam κολοκύντῃ tenent apud Athenaeum libri omnes: apud Aristotelem (Histor. VIII. 2.) κολοκύνθῃ scribitur, quod perinde est.

f ἅς τε βόας &c. »Recte viri docti in PANCRATIS versu,

» ἅς τε βόας πορκῆες ἁλίζωνοι καλέουσιν,

»damnarunt vocem ἁλίζωνοι. Nam *Halizoni* populi nihil »ad hunc locum: at ἁλίζωοι piscatores dicuntur, *in mari* »*degentes*, vel *e mari viventes*, id est, piscatione marina. »Theocritus:

» Αἴ τις ἀνὴρ αἰτεῖται ἐπαγρεσίην τε καὶ ὄλβον
» ἐξ ἁλὸς ᾧ ζώει.

»Recte etiam in sequente versiculo,

» οὕνεκα γαστέρι φῦκος ἀεὶ ἀλέγουσιν ὀδοῦσιν,

»emendarunt ἀλέουσι: licet utrique emendationi re»fragetur scripta lectio, quae non utique semper assensum »meretur.« CASAUBONUS. — Scripturam ἁλίζωνοι cum edd. agnoscit ms. *A.* Ex Iliade notum illud nomen doctiori alicui veteri librario fuerat, perperam huc translatum. Perspecte vero DALECAMPIUS vidit, ἁλίζωοι scriptum oportuisse, quod *in mari vitam agentes* interpretatus est: rectius Casaubonus, *e mari viventes*. Et ipsum ἁλίζωοι habet ms. *Ep.* in contextu; ex Breviatoris quidem emendatione, ut videtur: nam, quod inter lineas adnotatum est ἁλίζωνοι, id (quemadmodum alibi passim mihi videor observavisse) indicare videtur, eam scripturam in veteri exemplari fuisse ab ipso repertam; quam adeo, licet mendosam iudicaverit, tamen adnotandam duxisset. Theocriti verba, ad quae provocavit Casaubonus, emendatiora habes apud Nostrum, pag. 284. a. ubi vide notata. Ipsum vero istum Pancratis versum respexisse Hesychius videtur, cum scriberet: Σάλπη, ἰχθὺς ποιός, ὃν καὶ βοῦν καλοῦσι. *Posteriore versu*, ἀλέουσιν pro ἀλέγουσιν se malle professus erat GESNERUS; pag. 814. idque recte in versione expressit Dalec. *dentibus molunt*. Certam emendationem, quamvis invito utroque nostro msto, adoptare non dubitavimus.

Βότρυν γενέσθαι εὑρετὴν τῶν παραπλησίων Παιγνίων τοῖς προσαγορευομένοις Σάλπης. *τῆς προσαγορευομένης* ms. *Ep.* quod, in Hoeſcheliano etiam codice repertum, merito damnavit CASAUBONUS: »Rectum eſt, inquit, quod edi»tum vulgo, *τοῖς προσαγορευομένοις Σάλπης. Paegnia Sal»pae* [*τὰ Σάλπης παίγνια*] appellabantur, quorum auctor »*Mnaſeas Salpa*, de quo lib. I. diximus, cap. XVII.« — At in illo Animadverſionum Caſauboni capite nihil de *Mnaſea* reperitur: ſed lib. I. cap. IV. de iſto homine nonnihil diſputaverat doctus Animadverſor; nempe ad lib. I. pag. 4. b. Vide noſtrarum Animadverſ. T. I. p. 53. *BOTRYIS* eiusdem, quem hic nominat auctor, mentionem fecit Timaeus apud Polybium, lib. XII. cap. 13. noſtrae editionis, in numero eum ponens *τῶν ἀναισχυντογράφων*.

Ἄρχιππος δὲ ἐν Ἰχθύσιν. Sic ms. *A.* Tria poſtrema verba deſunt ed. Ven. & Baſ. Fabulae titulum ex mstis tacite adiecit Caſaub. ſed *δὲ* particulam omiſit. *ARCHIPPI* verba, nullâ prorſus metri habitâ ratione, ſic ſcripta erant in editis: *ἢ κῆρυξ μὲν ἢ βόαξ, σάλπης δ' ἐσάλπιγξ ἑπτὰ ὀβολοὺς μισθὸν φέρων.* Ubi, quamvis difficile aliâs plerumque ſit metri rationem in fragmentis ex illa Archippi fabula citatis perſpicere, ſatis perſpicue tamen iſtis verbis *σάλπης - - φέρων* iambicus ſenarius contineri videbatur, modo ultimam vocalem vocis *ἑπτὰ* elideres:

σάλπης δ' ἐσάλπιγξ' ἑπτ' ὀβολοὺς μισθὸν φέρων.

Sententia haud obſcura, praeſertim ſi meminerimus, in illa fabula luſiſſe poëtam in ambiguitate nominum, quae hominibus quibusdam communia cum piſcibus aut erant aut ab illo ficta ſunt. conf. pag. 329. c. & ibi notata. In *prioribus verbis*, voculam *ἢ* ante *βόαξ* (quam unde arripuerit Caſaubonus neſcio) ignorant editiones Ven. & Baſ. itemque ms. *Ep.* puto & ms. *A.* Itaque pro *κῆρυξ μὲν ἢ βόαξ*, GESNERUS pag. 814. *κῆρυξ μὲν ἦν βόαξ* legebat. Quem ſecutus DALECAMPIUS, in verſione poſuit, *Praeco Boax fuit:* adiectâ notâ: »Per iocum piſcis nomen ef»fert tamquam viri, *ἀπὸ τῆς βοῆς.*« Quod per ſe ſpecioſum erat: eſt enim revera *βόαξ*, nomen piſcis, qui brevius *βὼξ* vocatur; de quo dictum ſupra, pag. 286 extr. & ſeq. Sed metro non erat commoda iſta Gesneri ſcriptura: & quod ſequebatur, *σάλπης δ' ἐσάλπιγξ'*, id hic aliud quiddam requirere videbatur; nempe tale quid, quale dedere noſtri codices. Et planius quidem erat id quod

ms. *Ep.* offerebat, Κῆρυξ μὲν ἐβόασε: magis reconditum, sed hoc ipso probabilius, Κῆρυξ μὲν ἐβόαξ vel ἐβόαξ', quod dedit ms. *A.* Quae verba ex medio quidem versu decerpta sunt; sed tamen sententiam aliquam continent, quae respondet ei quae sequenti versu continetur. Κήρυκα notum est, & *praeconem* dici, & *conchylii* quoddam genus: fortasse etiam nomen hominis proprium esse finxerat poëta. ἐβόαξε idem valet ac ἐβόησε, insolentiore quidem formâ, sed cuius tamen vestigia a veteribus Grammaticis notata reperias, sive a themate βοάζω derivare volueris, quod adnotavit Etymologus, pag. 325, 36. & pag. 441, 10. sive a βοάσκω, quod habes apud eumdem pag. 624, 37. sive a βοάσσω, unde videtur esse βωσσεῦσι (forf. βώσσουσι, contr. ex βοάσσουσι) apud Hesychium, qui interpretatur βομβεῦσιν, ἠχοῦσι. Denique etiam ex ipso nomine βόαξ potuit poëta loci caussa verbum βοάξω formare. — Doctissimus IACOBS in *Notulis msstis* sic corrigebat, βόαξ κῆρυξ μὲν ἦν: quod ad metrum quidem commodum, sed nimis recedere videtur a librorum scriptura.

ὁ καλούμενος στρωματεύς. Verbum καλούμενος communi consensu dedit codex noster uterque: a qua scriptura nescio quo casu desciverunt editores, προσαγορευόμενος ponentes. De vocabulo στρωματεὺς confer Casauboni Animadversionem ad lib. I. pag. 4. b. paulo ante a nobis laudatam.

AD CAP. CXIX.

b Συνόδοντες καὶ Συναγρίς. Sic cod. uterque cum edd. Sunt autem qui diversa nomina statuunt eiusdem piscis: sed diserte distinguit Epicharmus proximo testimonio, & Hicesius, pag. 327. d. Vide CAMUS ad Aristot. p. 789. & quos ille citavit auctores. Confer autem cum hoc loco quae leguntur infra, eadem hac pag. 322. f. & p. 323. a.

In EPICHARMI *versu:* μαζεύς τε. Μαζὸς, piscis nescio cuius nomen, quod nusquam alibi occurrit, memoratur apud Hesychium in Μαζωναί. Confer Casaub. ad VIII. 332. b. μέζους legendum suspicatus erat GESNERUS pag. 936. dorice pro μείζους.

Καὶ Νουμήνιος δ' ἐν Ἁλιευτικῷ. Sic recte ms. *Ep.* (nescio an & ms. *A.*) *Atque etiam*, vel, *Sed & Numenius*: nempe pariter ille atque Epicharmus *per vocalem v scribens*

nomen, de quo agitur. De tribus *Numenii versibus* non nisi pauca verba, Λευκὴν συνόδοντα βόηκάς τε, adposuit Breviator. In *vers.* 1. pro τριγκούς τε, quod in ed. Bas. & Cas. legitur, manifesto errore τριχκούς τε habet ed. Ven. sed perspicue τριχκούς τε scribitur hoc loco in ms. *A*. quod nos repraesentare debuimus, licet pag. 286. f. idem codex in eodem Numenii versu τριγκοῦς τε dederit: nam utra scriptura vera aut vero propior sit, nobis quidem (quemadmodum in Animadv. ad superiorem locum professi sumus) non liquet. In *vers.* 2. pro φαγεῖν, rectius utique videtur λαβὼν, quod in eodem versu habent veteres libri sub finem huius eiusdem paginae.

Tertius versus, ἢὲ μέγαν *&c.* iam supra adlatus erat, p. 304. d. ubi vide notata.

In *Archestrati vers.* 1. suo arbitratu Casaubonus, Αὐτὰρ τὸν σινόδοντα edidit; nullâ mutationis a se adlatae mentione factâ in Animadversionibus. Tenendum autem nobis visum est, quod veteres libri dabant, Αὐτὰρ σινώδοντα: ubi, quum σινόδοντα per ο breve necessario scribendum iudicasset doctus Editor, metro consulere voluit inserto τὸν articulo, quem cum superioribus editionibus ignorant mssti. Et σινόδοντα quidem per ο breve habet hoc loco, sicut aliâs, codex noster *Epit.* Sed nil impedire videtur, quo minus perinde per ω longum scribi idem nomen possit, quemadmodum etiam apud Aristot. in plerisque editionibus subinde scriptum reperitur, veluti Histor. Anim. VIII. 13. Nam, quemadmodum σινόδους (ut adnotavit Hesychius) dictus est παρὰ τὸ σίνεσθαι τοῖς ὀδοῦσι, *quod laedat dentibus*: sic ab aliâ verbi formâ, σινόω, *laedo*, legitime σινώδους vel σινώδων formatum fuerit. *Eodem versu*, pro ὃν ζητεῖ, quod erat editum, recte ἣν ζήτει dedit ms. *Ep.* *Vers.* 2. Pro ἐκ πορθμοῖο λαβεῖν, quod minime quidem per se male editum erat, restituere debuimus codicis nostri utriusque scripturam, ἐκ πορθμοῦ δὲ λαβ. *Tertio versu*, cum φράζων legeretur in edd. & ms. *A*. (in Epit. deest ille versus) obsecutus sum Casaubono, monenti: »Scribe φράζου, non φράζων.« — Et sic sane oportuit, si sententia illo versu claudebatur. Sed pulcre intelligo, potuisse in continuo Archestrati carmine etiam participium φράζων locum hîc obtinere, quod scilicet relatum fuisset ad verbum quod sequebatur proximo versu, quem non adposuisset Athenaeus.

'Αντιφάνης δὲ ἐν 'Αρχιστράτῃ. Sic ms. *A.* cum ed. Ven. Potuerat quidem probabilius videri 'Αρχεστράτῃ, quod ex ed. Bas. tenuit Casaub. Sed, in re haud satis certa, repraesentare nos debuimus veterum librorum scripturam. In *Antiphanis versu*, ipsa metri ratio haud dubie ostendebat, ἐγχέλειον scriptum oportuisse, non ἐγχέλιον aut ἐγχέλυον: in quo vocabulo fere constanter erarunt librarii.

AD CAP. CXX.

Σαυρὸς. *Lacertus.* Σαῦρος hic penult. circumfl. scriptum erat in edd. & mox rursus σαῦρον: sed accentum in ultima constanter ponit codex mstus uterque. Quem vero potissimum piscem aut quod genus piscium isto nomine indigitarint graeci, incertum. Vide Camus ad Aristot. pag. 458. Pancrates apud Nostrum pag. 305. c. d. ait, *turdum* piscem (τὴν κίχλην) a *piscatoribus lacertum* (σαυρὸν) *adpellari.*

'Αλεξις ἐν Λεύκῃ. Citatur *Alexidis* fabula, simili quodammodo titulo, Λευκαδία, III. 94. f. & XI. 498. e. Apud Pollucem etiam, X. 144. laudatur 'Αλεξις ἐν Λευκάδι. Quae sint-ne eiusdem fabulae nomina, varie alterata, an diversarum fabularum indices, non ausim definire. De verbo παρασχίζειν (*vers.* 4.) dictum est ad pag. 309. f. Mirum videri possit quod ait *vers.* 5. τῷ σιλφίῳ μάστιζον, *cum lasere pulsa.* Videndumque an satis sit quod adnotavit Dalecampius: » Μάστιζον, μεταφορικῶς, *aspergito.* Sic » antea idem poëta dixit, πυκνῷ σιλφίῳ πατάξαι. « — Vide IV. 170. c.

Ephippi catalogus piscium, Θύννου τεμάχη &c. ita scriptus edebatur, quasi solutâ oratione esset comprehensus: nos totum per dimetros anapaesticos, quibus manifeste continebatur, distribuimus. Quinque prima nomina eadem, eodemque ordine, ex Mnesimachi Hippotropho citantur infra, IX. 403. b. Quae proxime dein hîc vulgo legebantur, κεφαλῆς, πέρκης: his haud dubie error suberat. Κεφαλὴ non est Graecum piscis nomen: tum *perca* non est (quod sciam) ex eorum numero piscium, e quibus τεμάχη dicuntur confici; quod non nisi ad maioris molis pisces pertinet. Quare morem gerendum Casaubono iudicavi, monenti: » Scribe, κέφαλος, πέρκη:

» non κεφαλῆς, πέρκης. « — In ms. *Ep.* desunt tria nomina, γογγρ. κεφ. & περκ.

Sequebantur deinde in edd. nomina ista, σαυρὶς, φυαία, φυκὶς, βρύγκος &c. Ubi CASAUBONUS monuit: » Non » φυαία: sed φυκία scribe. « — Et hoc ipsum quidem φυκία plane exhibet uterque noster codex mstus. At φυκίον vel φυκία, ut piscis alicuius nomen, apud nullum ex omnibus auctoribus, qui piscium mentionem fecerunt, occurrit. Et, quod apud Suidam legitur, Φυκία, θαλάσσια ζῶα, vix dubitari debet quin θαλάσσια βρύα oportuerit, ut apud Hesychium legitur. Quod si quis tamen vulgatam apud Suidam scripturam ex Etymologi auctoritate firmari contendat, apud quem (pag. 801 extr.) utraque interpretatio iuncta legitur: Φυκία, θαλάσσια ζῶα -- λέγεται δὲ καὶ τὰ βρύα φυκία: relinquitur ut intelligamus, φυκία, si sit piscium nomen, esse pluralem a sing. τὸ φυκίον, quod nil aliud fuerit nisi diminutiva forma nominis masculini ὁ φύκης, aut foeminini ἡ φυκὶς, quod est usitatius masculino. Atqui nullum in universo hoc catalogo nomen piscis in *plurali* numero positum videmus; ipsum autem nomen φυκὶς proxime sequitur: unde colligi fas est, nomen φυκία, cum in vetere aliquo codice ex nescio qua scripturae varietate fuisset adnotatum, temere in contextum illatum esse. Quo accedit, quod contra idem nomen ipsa etiam metri ratio reclamet, illudque perperam huc esse illatum evincat. Quare, quin eiicerem, non dubitavi. De vocab. βρύγκος conf. notata ad p. 286. f.

Vers. 4. Pro μύλος, quod erat in editis & mssis, » melius μύλλος scribi in Glossis Hesychii « monuit CASAUBONUS. Nempe sic Hesychius: Εἶδος ἰχθύος, μύλλος. De quo vide Dorionem apud Nostrum, III. 118. c. Μύλος quidem apud Oppian. Halieut. I. 130. metri caussa nominatur. Rursus vero μύλλος apud Nostrum, p. 329. d. & IX. 403. b. c. Conf. Aelian. Nat. Anim. XIV. 23. ibique Schneid. Nec vero confundendus *myllus* cum Romanorum *mullo*, qui Graecorum τρίγλη est, Gallorum *surmulet*. Est enim *myllus* maior piscis, e Ponto sale conditus advehi solitus. Pro λεβιὰς, quod erat in ed. Casaub. λεβίας oportuisse monuit idem CASAUB. in Animadv. Et sic recte scribitur in ed. Ven. & msstis. Conf. IV. 132. d. *Vers.* 5. Pro θρίττα, in simillimo piscium catalogo θρᾶτται nominavit Mnesimachus apud Nostrum pag. 329. d. & IX. 403. c. sed

e bene hic habet Θρίττα, quae perinde & Θρίσσα dicitur, quam *alausam* vel *alosam* nostram esse censent. Vide pag. 328. d. & ibi notata.

In *vers.* 7. vacillat metrum: cui, cum πολυπίδιον ederetur, nonnihil succurrerunt nostri codices, πουλυπίδιον scribentes: sed non dubito, πουλυποδάριον scripsisse poëtam.

Μνησίμαχος δ' ἐν Ἱπποτρόφῳ. De ista MNESIMACHI fabula monuit nonnihil Casaubonus ad pag. 282. d. Animadv. T. IV. pag. 90. Longum ex ea locum adposuit Noster lib. IX. pag. 402 seq. quo loco continentur eadem etiam verba, quae hic adlata sunt. Ex illo loco correxi hic τῶν καρχαριῶν, pro καρχάρων, quod erat editum: est autem id vocabulum hoc loco incommode prorsus ex connexione cum verbis ibi praecedentibus abruptum. Ibidem φυκὶς recte scriptum est; βρίγχος vero, fortasse minus recte. Ibidem post κόκκυξ sequitur τρυγών; quod vocabulum hic, licet complendo tertio versui inserviturum, omissum est. In ms. *Ep.* tota deest hoc loco Mnesimachi ecloga.

ΣΚΕΠΙΝΟΣ. » Σκεπινὸς, qui memoratur ex *Dorione*, alibi, quod sciam, non legitur: nisi est is de quo » Oppianus primo Halieuticorum, [vs. 106.]

» Σαῦροί τε, σκέπανοί τε, καὶ ὅσσ' ἐνιτέτροφε πηλοῖς.« CASAUBONUS. — Ipsum nomen firmat Hesychius, parum alioquin iuvans, cum scribit: Σκεπινός· ἰχθὺς ποιός. Caeterum vide Gesnerum pag. 109. in *Attagenus*.

AD CAP. CXXI.

f »In verbis EPICHARMI de *Sciaena*, sive *umbra*; » scribo cum Epitoma, ἐνῆν δὲ σκιαινίδες, non σκιαθίδες. In tertio Galeni περὶ Τροφῶν, ex Philotimo, *sci*» *nides* semper nominantur: & disertim Galenus, σκινίδες » ἢ σκίαιναι· διττῶς γὰρ ὀνομάζονται: fortasse σκιαινίδες.« CASAUBONUS. — De isto Epicharmi versiculo iam saepius dictum est; & de posteriori quidem sigillatim hemistichio, ad pag. 288. b. & ad p. 307. c. Scripturam σκιαθίδες ubique tenent libri; nec Epitomae auctor in contextu mutare conatus est, sed σκιαινίδες hoc loco inter lineas adscripsit, suâ (ut videtur) de coniecturâ: cum aliàs vicissim, ubi suam aliquam coniecturam in contextu posuit, librorum scripturam inter lineas adnotare consueve-

» Hic autem Athenaei potius vel Hicesii fides suspecta mi- » hi, quam librariorum. Stant ab edita lectione omnes co- » dices, &, quae plurimi facio non iniuriâ, Augustana » Excerpta. Praeterea, quae statim subiiciuntur, nisi de » *sphyraena* capiantur, ecquem hic locum habebunt? Ad- » de quod de *muraena* suo loco in elemento M tractatum » est: σμύραιναν autem & μύραιναν tanquam diversos pisceis » παρὰ ἓν γράμμα separatim explicare, cuius fuerit stu- » poris? Non ergo librarii culpa hic ulla: sed vel Athe- » naeus minus fideliter alienam sententiam recitavit, si, » quod de *muraena* dixerat Hicesius, aut depravatum secu- » tus codicem, aut aliud agens, *sphyraenae* tribuit: vel » Hicesius ipse contra aliorum sententiam sic sensit perpe- » ram; quod in eo argumento nemo mirabitur qui fue- » rit in Medicorum scriptis paulo versatior. Extant qui- » dem etiam in superioribus [pag. 312. c.] ex eodem Hi- » cesio verba haec: τροφίμους τὰς μυραίνας εἶναί φησιν ὁ » Ἱκέσιος οὐχ ἧττον τῶν ἐγχελέων, ἀλλὰ καὶ τῶν γόγ- » γρων. Sed ex istis non recte colligas quod voluit eruditis- » simus GESNERUS, dixisse Hicesium, *muraenas plus alimenti* » *quam congros praestare.* « CASAUBONUS. — In scripturam σφύραιναι etiam nostri codices consentiunt. Porro ἀπει- θεῖς τὴν γεῦσιν, subintellecta praepositione κατὰ, percom- mode dici potuisse videtur. Dein teneri poterat, quod consentiente Epit. ediderat Casaub. εὔχυλοι δὲ μέσως: sed quod vetus codex *A.* ε ὐ χ υ λ ί ᾳ dabat, id verum videri debuit; ostendebatque, μ έ σ ο υ ς, non μέσως scriptum oportuisse.

* *EPICHARMI* versus simillimus ei, qui hic adponitur, citatus est pag. 319. b. nisi quod ibi Κομαρίδας τε scri- bitur, pro eo quod hic est χαλκίδας τε: nempe hic cita- tur versus ex *Musis*, ubi nonnihil mutatum dedit poëta; ibi citatus erat ex *Hebes Nuptiis*, e quibus posterius he- mistichium (quod idem erat in utrâque fabulâ) rursus ad- ponit Athenaeus in fine huius capitis de sphyraena, ea- dem hac pag. 323. c. In eâdem fabulâ, *Hebes Nuptiis*, τὰς χαλκίδας alio in versu commemoraverat poëta, quem ver- sum adposuit auctor noster pag. 326. e. & pag. 328. c.

SOPHRONIS verba, Κέστραι βότιν κάπτουσαι, iam su- pra (pag. 286. d.) adposita vidimus. Ad *SPEUSIPPI* ver- ba, quae mox adponuntur, respexerat Deipnosophista su- pra, pag. 319. d. Pro ἐκτίθεται, quod habet ms. *A.* cum b

b editis, παρατίθεται scripsit Breviator, suo arbitratu, sive quod in exemplari suo hoc verbum reperisset. Verbo ἐκτίθεσθαι similiter alibi utitur Athenaeus, veluti p. 306. e.

οἱ Ἀττικοὶ - - - τὴν σφύραιναν καλοῦσι κέστραν. Iam subinde monuimus, non confundendam τὴν κέστραν, quem ab acuminatâ figurâ *sudem* Romani vocabant, cum eo qui κεστρεὺς Graecis, Romanis *mugil* audit. In *STRATTIDIS* verbis, quae sequuntur, tenui scripturam quam praeivere editi & mssti, ὦ 'ττικοὶ: quod valet ὦ Ἀττικοὶ, in vocativo casu. Sed magis placet ὕμμες 'Ω'ττικοὶ, id est, ὑμεῖς οἱ Ἀττικοὶ, in nominativo. Conf. KOEN ad Gregor. de Dialect. pag. 87.

In *NICOPHONTIS* testimonio, κέστραι τε commode dedit ms. *A.* unde intelligitur, fuisse ista verba initio senarii posita. *Nicophontis* & nomen & testimonium silentio praeteriit Breviator: sed in poëtae nomine cum editis consensit vetustus codex *A.* Quod eo monui, quoniam ab aliis Grammaticis (ut docuit RUHNKENIUS ad Timaei Lexic. Platon. pag. 282.) fabula *Pandora* non *Nicophonti* auctori tribuitur, sed *Cusiphonti.*

De repetito ex *EPICHARMI Hebes Nuptiis* hemistichio simillimo ei, quod initio huius capitis ex eiusdem poëtae *Musis* adpositum est, paulo ante diximus. Hoc loco, pro πέρκας, perperam πέρδικας habet ms. *A.*

AD CAP. CXXIII.

c Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν. Vide pag. 316. b. ubi fortasse Δαναΐσιν, ut hoc loco, pro Δαιδάλῳ scriptum oportuerat. *Danaides* quidem rursus citantur pag. 324. b. ubi item de piscibus agitur.

παιδία. » Solet dipnosophista praeceptiunculas Gram» maticorum non aspernari. Cuiusmodi est in ΣΗΠΙΑ, » quod scribit de eius vocis accentu: Ὡς αἰτίας ἡ παραλήγουσα ὀξύνεται, - - ὁμοίως καὶ ταῦτα, παιδία, » ταινία, οἰκία. Sed primum exemplum delendum est: » nam Graeca vox non est παιδία: meritoque etiam prae» termisit Eclogarius: aut scribe ἀπαιδία. « CASAUBONUS: cui suffragatus est DORVILLE ad Chariton. p. 405. — Epitomae auctor nonnisi haec habet: Σηπία. Ἡ παραλήγουσα παροξύνεται, ὡς ταινία, οἰκία. Et suspectum utique esse potuit vocabulum παιδία, penultimâ brevi pen-

acute scriptum: cum fere ubique vulgo & constanter, si e sit penacuta vox, per diphthongum scripta reperiatur, παιδεία; contra, si nudam vocalem *iota* in penultima habeat, acute efferri soleat παιδιά. Video quidem in Graecis Lexicis, quae omnium in manibus versantur, adnotatum vocabulum » ἡ παιδία, (sic penacute scriptum) *pue*» *ritia*, *puerilis aetas*.« Sed vereor ne sit illa notatio unice ex H. Stephani Thesauro ducta, in quo tamen (T. III. pag. 14. e.) non sine dubitationis significatione vocabulum istud adponitur: » Παιδία, ας, ἡ. *Pueritia*, *puerilis* » *aetas*. De hac tamen voce dubitat Budaeus, quippe » qui ita scribit: Παιδία, pro *aetate puerili*, Plato posuis» se videtur in IX. de Legibus.« De quo iam subtilius quaerere non vacat. Sed illud notatum velim: legi quidem vulgo ad illa Aristophanis verba in Plut. 1057. παιδιάν τινα; vetus scholion huiusmodi: Οὕτως Ἀττικοὶ βραχυκαταλήκτως καὶ ὀξυτόνως ἐπὶ τοῦ παιγνίου: idemque scholion a Suida in suum Lexicon adoptatum, eodem modo scriptum exhiberi in editione quidem Küsteriana: Παιδιά. οὕτως οἱ Ἀττικοὶ βραχ. καὶ ὀξυτόνως &c. monuisse vero Hemsterhusium, in Suidae codice msto sic scribi: Παιδία· (hoc ipso accentu) οὕτως Ἀττικοὶ βραχυκαταλήκτως καὶ παροξυτόνως &c. » Quae (ut idem monuit vir praestantissimus) » bene congruunt cum Etymol. pag. » 657. v. 50, Τὸ γὰρ σημαῖνον τὸ παίγνιον διὰ τοῦ ι γρά» φεται· καὶ παρ' ἡμῖν μὲν ὀξύνεται, οἷον παιδιά· παρὰ δὲ » τοῖς Ἀθηναίοις βαρύνεται, οἷον παιδία. Nec dubito se» re (sic pergit Hemsterhus.) quin ea ratio sit magis pro» banda.« — Quod si succurrisset viro doctissimo loci huius memoria, in quo apud Athenaeum versamur, haud dubie illo usurus erat ad confirmandum suum iudicium. Nec vero silentio praeterire debeo, in omnibus Suidae editionibus, quae Küsterianam praecessere, eo loco quem modo citavimus, Παιδιά quidem acute scriptum exhiberi, deinde vero pariter atque ex msto codice adnotavit Hemsterhusius, non ὀξυτόνως scribi, sed παροξυτόνως. Sic quidem princeps editio Mediolanensis, sic Frobeniana, quae ex Aldina expressa est, sic denique Aemilii Porti editio: quarum trium editionum exempla nobis haec scribentibus cum maxime ad manus sunt: ut non sit dubitandum, in omnibus Suidae msstis codicibus pariter παροξυτόνως, non ὀξυτόνως scribi; quam quidem librorum omnium scri-

pturam ne in Notis quidem suis commemorare dignatus est Küsterus: qui si codices mstos diligentius inspexisset, fortasse in omnibus etiam eamdem *penacutam scripturam* Παιδία, quam in Lugdunensi codice Hemsterhusius vidit, erat reperturus; quae nonnisi ab Editoribus mutata videtur.

τὴν σηπίαν δὲ Ἀριστοτέλης φησὶ &c. Leguntur ista Hi-
d storiar. lib. IV. cap. 1. per totum caput sparsa. *Ibid.* ἐν δὲ τῇ μύτιδι. Sic antepenacute scripsi illam vocem cum ms. *Ep.* ut constanter apud Aristotelem. Perperam μυτίδι edd. nescio an consentiente ms. *A.* Commodius vero videtur, quod est apud Nostrum, ἐν δὲ τῇ μύτιδι, quam quod apud Aristot. vulgo editur, ἐπὶ ταύτῃ. De *mytide* quam vocat Philosophus, consule quae docte adnotavit CAMUS ad Aristot. p. 512 sq. ubi de Molluscis generatim. Pro synonymis ponit τὴν καλουμένην μύτιν ἢ μήκωνα, Hist. Anim. IV. 2. De polypo loquens, μήκωνα dixerat apud Nostrum pag. 316. d. *Mox*, ἔστι δ' ἡ κοιλία dedit codex ms. uterque cum ed. Ven. in qua quidem δὲ ἡ, non elisa vocali. *Deinde*, parum commodum erat, Τρέφονται δὲ μικραὶ σηπίαι, quod habebant edd. Ubi nihil quidem notatum ex ms. *A.* sed recte δὲ αἱ ms. *Ep.* unde δ' αἱ edidimus. *Ibid.* ταύταις θηρεύουσι recte ed. Ven. Bas. & Cas. 1. cum msstis. Temere ταύτας ed. Cas. 2. & 3.

Διωκομένη τε ἡ σηπία &c. Aristot. Hist. Anim. IV. 1. & IX. 37. cf. Aelian. I. 34. Verbum κρύβεται, quod est in ms. *A.* videtur ex sequiorum Graecorum usu temere in-
e vexisse librarius. κρύπτεται habet *Epit.* cum edd. *Ibid.* λέγεται δὲ ὡς καὶ θηρευθείσης τῆς θηλείας &c. Vide Aristot. Hist. Anim. IX. 1.

Ἐν δὲ πέμπτῳ Ζώων Μορίων. Cum Μορίων deesset editis, adnotavit CASAUBONUS: » Scribendum & hic, ut sem-» per alibi, ἐν πέμπτῳ ζώων μορίων. Respicit *capitut sextum* » *libri V. Historiarum.* «

νεύουσιν ἅμα καὶ συμπεπλεγμέναι τὰ στόματα. Tenenda iudicavi verba νεύουσιν & συμπεπλεγμέναι, quae sunt ab editore Basileensi ex Aristotele restituta: simul vero tenendam putavi καὶ particulam, quam cum ἅμα iungere amat Athenaeus. Nec tamen dissimulandum, veterem librorum nostrorum scripturam, si per se spectes, nec cum Aristotelicis libris conferas, ferendam quodammodo videri potuisse. Attamen νεύουσιν non ferendum vi-

sum erat Eustathio, qui (ad Iliad. ν. p. 926. l. 36.) praedicta verba ex Athenaei Epitoma citans, νέουσιν scripsit, non ναίουσιν, quod cum ms. *A.* tenet noster codex Epitomae: nisi forte νέουσιν apud Eustathium emendationi debetur Editoris. Caeterum de hoc loco consulendus GESNERUS, pag. 495 sq. *Paullo post*, tria verba εἰς τὸν μυκτῆρα (quae eadem apud Aristot. V. 6. leguntur) opportune dedere ambo nostri codices.

καὶ [οὐ] κύουσι πᾶσαν ὥραν. *Negativam particulam*, quam cum editis agnoscit quidem codex noster uterque, *uncis* inclusi, ut merito suspectam; quae si ab Athenaei manu est, non a librariis temere invecta, erraverit ipse: nam verum videtur quod in Aristotelicis codicibus Hist. Anim. V. 12. de *sepia* legitur, τίκτει δὲ πᾶσαν ὥραν. Sic etiam Dalec. in versione, *omni tempore gravidae*.

ὅταν δὲ τίκωσι τὰ ᾠὰ, ὁ ἄῤῥην παρακολουθῶν καταφυσᾷ καὶ στιφρᾷ. »Saepe monuimus, Athenaeum sententiam magis quam verba auctorum spectare. Itaque etsi apud Aristotelem, unde est hic locus, scriptum hodie legimus, καὶ γίνεται στιφρὰ, cap. 12. lib. V. Historiarum, fortasse tamen verbo στιφρᾷν usus erat noster convivator duorum loco: quod cur ab illo fieri non potuerit, caussam non video. Ita legunt scripti omnes. Caeterum huius loci sententiam, a doctissimis viris recte expositam, ex eorum scriptis petant studiosi: nam actum agere nostri moris non est.« CASAUBONUS. — Post καταφυσᾷ apud Aristot. vulgo adiiciebatur τὸν θάλλον vel τὸν θαλλὸν, pro quo unâ literâ mutatâ τὸν θορὸν oportuisse perspecte GESNERUS monuit pag. 857 sq. & sic apud Aristotelem edidit CAMUS, praeeunte optimo codice Mediceo: eadem vero verba apud Nostrum utique adiecta malles. Veruntamen ea ipsa Plinius quoque praetermisit, lib. IX. cap. 51. sect. 74. ubi graeca Philosophi verba latine sic reddidit: *Ova eius - - - masculus prosequitur afflatu.* Ad proxima maxime verba, καὶ στιφρᾷ, pertinet tam sagax quam erudita observatio, a praestantissimo CORAYO nobiscum communicata. »Aristoteles, inquit, (ex quo haec habet Noster) ita de *sepia* loquitur, Histor. Anim. lib. V. cap. 12. Ὅταν δὲ ἐπιτέκῃ τὰ ᾠὰ, ὁ ἄῤῥην παρακολουθῶν καταφυσᾷ τὸν θορὸν, καὶ γίνεται στιφρά. Corrupta haec in Aristotelis libris, corruptiora in Athenaeo, ex solo Plinio redintegrari possunt ac resarciri. Ille ni-

f » mirum lib. IX. [loco modo citato, proxime post ver» ba paulo ante adposita] ultima Aristotelis verba sic in» terpretatur, *aliás sterilescunt;* indicio manifesto eum le» gisse ἢ γίνεται στιφρὰ vel στέριφα: quomodo legen» dum existimo in praenotatis Aristotelis & Athenaei lo» cis, addendo insuper Athenaeo e textu Aristotelis ver» ba τὸν θορὸν, quae librariorum omisit incuria. Hanc fuisse » genuinam lectionem testatur alius Aristotelis locus paral» lelus, Histor. lib. VI. c. 13. [al. 14.] ubi, quod hîc de » sepia dixit, in omnibus omnino piscibus obtinere obser» vans ait: ὅσων δ' ἂν ὠῶν ὁ θορὸς μὴ θίγῃ - - - ἀχρεῖον » τὸ ὠὸν τοῦτο καὶ ἄγονον ἐστί. Placuit hîc Philosopho ἄγο» νον appellare quod illic στιφρὸν vel στέριφον dixit. Hesy» chius exponit Στερίφοις per ἀνισχύροις, ἀγόνοις, στεί» ροις. « — Similiter Suidas: Στερίφη: στεῖρα, μὴ τεκοῦσα. Στέριφος· στεῖρος, καὶ ἄγονος.

καὶ μελάντερος τὸ νῶτον. Sic recte edd. cum ms. *A.* ut est apud Aristot. V. 12. Perperam καὶ μαλακώτερος τὸ νῶτον ms. *Ep.*

AD CAP. CXXIV.

Epicharmi versus,

Πώλυπές τε σηπίαι τε καὶ ποταναὶ τευθίδες,

iam supra adpositus erat, pag. 318. e. nisi quod ibi Πώλυποι usitatiore formâ scriptum, pro eo quod hoc loco legitur, Πώλυπες: quod solicitare non sum ausus, quum possit esse a sing. ὁ πώλυψ, qui occurrit apud Nostrum, VIII. 356. e. ubi vide not. Tuetur certe editam scripturam hoc loco ms. *A.* In *Epit.* vero deest hic illud ipsum vocabulum. Sub finem versus, scripturam ποταιναὶ, ut supra, tenens Casaubonus, haec adnotavit: » Qui » paullo ante iubebat nos scribere πότνιαι, idem vir doctus, » [Dalecampius,] quasi sententiae poeniteret, corrigit hîc » ποταναί. [nempe, *volucresque loligines*, in versione scri» bens.] *Volucres* loligines esse & ἠεροφοίτους, ut vocat Op» pianus, [Halieut. III. 166. conf. I. 428 sqq.] vel ex ety» mologia eius vocis constat: nam auctore Varrone *loligo* » dicta, quod subvolet, quasi *voligo*. Quare etiam auctor » Epitomae ποταναὶ semper scribit in hoc Epicharmeo ver» su. Nobis membranarum Athenaei & editorum librorum » γραφὴ non videtur temere mutanda. ποταινὸς Epichar-

PORSONO, Viro doctissimo, (in Addendis ad Notas in Euripidis Hecub. ed. 2. p. 83.) quod vocabulum hoc in singulari numero accepisset. Nempe unice veram in illo Comici versu scripturam Ἰχθῦς censet doctus Britannus, nomenque in accusativo plurali accipiendum. At equidem, cur necessario quartum casum pluralis numeri hic requiri dicamus, nullam caussam video. Poterat sane verbum ἐώνηται *active* notione sumi; sed & perinde *passive* accipi potest: & isto quidem loco ipsa consecutio orationis verbum *passivum* & nomen in *nominativo* positum desiderare videtur, ut sensus sit, qui in versione a nobis expressus est, *Emtus est piscis aliquis?* Quo sensu (quemadmodum in Animadv. ad III. 104. e. dixi) perinde est, utrum ἰχθὺς, an ἰχθῦς scribatur, quoniam utroque modo scriptum hoc nomen in nominativo sing. frequenter reperitur, ultimâ syllabâ semper productâ, sive acute scribas, sive cum circumflexo accentu.

In THEOPOMPI ecloga, scripturam τινὶ λαβοῦσα commode obtulit ms. *Ep.* πουλυπόδιον vero codex uterque. De priori emendatione monuerat etiam CASAUBONUS: »Scribe cum Epitomatore, τινὶ λαβοῦσα. At interpretis »emendatio est absurda.«

ALEXIDIS eclogam, praetermissis primoribus verbis, ab istis incepit Breviator, Τῶν δὲ τὰς πλεκτάνας &c. *Primo versu*, quod editum erat, Σηπίαι πόσου; id ex recentioris librarii aut ex primi Editoris emendatione est; haud sane ineptâ illâ quidem, si praesertim etiam *versu* 2. τρεῖς pro τρὶς posuissent; quod a Casaubono demum in Graeco contextu factum, sed iam a Dalecampio in versione expressum, quae sic habebat: A: *Sepiae quanti?* B. *Unâ drachmâ tres.* Sic prima verba *domini* erant: quod quidem & ipsum ferri poterat, quamquam ex eo quod ait Athenaeus, παράγει μάγειρον τάδε λέγοντα, unius *coqui* verba hic exspectasses. Sed in veterum membranarum scriptura aliud latere mihi visum erat. Terminationes αι & ας, item ας & ους, in hoc codice ita similes pingi iam saepius observavimus, ut levissimam ac paene nullam mutationem verbis attulisse videri debeamus, si pro Σηπίαι τόσους, quod ex eo codice enotatum est, Σηπίας τόσας legerimus.

Verba, quae sequuntur, Τῶν δὲ τὰς μὲν πλεκτάνας &c. rursus *domino* tribuerat Dalecampius. Ubi recte CASAU-

:BONUS: »Loquitur *coquus*, non *coqui herus*: quod tamen »sine caussa interpres sibi persuasit, & ideo totum locum »male cepit, male interpolavit.« — Pergit CASAUBONUS: »In isto versu,

»τὸ δὲ ἄλλο σῶμα κατατεμὼν πολλοὺς κύβους,

»notemus elegantiam non vulgarem, cum omittitur prae»positio εἰς post verbum τέμνειν, aut aliud cognatae si»gnificationis. Aristophanes Equit. [768.] διαπρησθείην »[διαπρισθείην] διατμηθείην τε λέπαδνα: id est, *dissecer in* »*lora iugalia*. Theocritus, [III. 21.] τὸν στέφανον τῖλαί »με καταυτίκα λεπτὰ ποιήσεις: id est, εἰς λεπτά. *Postre*»*mum versiculum* scribe ex melioribus libris,

»ἐπὶ τὸ τάγηνον σίζον ἐπεισιὼν φέρω.

»Aliter neque stat versus, neque sententia.« — Nempe sic ms. *Epit.* Sed praeterea ἐπὶ τοῦ ταγήνου malebam: nisi ἐπὶ τὸ τάγηνον pro ἐπὶ τοῦ ταγήνου accipi possit. Pro σίζων, quod perperam olim editum erat, recte σίζον cum *Epit.* dedit etiam ms. *A*.

AD CAP. CXXV.

ΤΡΙΓΛΗ. [Τρίγλη,] κίχλη. Post titulum ΤΡΙΓΛΗ, repeti haud dubie eadem vox debuit, quae cum κίχλη conferretur. Qua repetitione supersedere Breviator potuit, cum, omissa voce κίχλη, sic scriberet: ΤΡΙΓΛΗ διὰ τοῦ η. τὰ γὰρ εἰς λα &c. Eumdem canonem Grammaticum iam supra, pag. 305. a. b. ubi de κίχλη agebatur, adposuerat: & ex Athenaeo Eustathius ad Od. χ. pag. 795 sub finem. Commodius vero h. l. scriptum fuisset, Τρίγλη, ὡς κίχλη.
d Ἀριστοτέλης - - - ἐν πέμπτῳ Ζώων Μορίων. Sic libri nostri. Ad editam olim scripturam ἐν πέμπτῳ Ζώων, adnotavit CASAUBONUS: »Scribe, ἐν πέμπτῳ μορίων, ex »libris omnibus. Locus est Historiarum Libro V. cap. 9.«

Μήποτε οὖν ἐντεῦθέν ἐστι καὶ τὸ τῆς ὀνομασίας; »Quod ait, »*videri mullum* τρίγλην *dictum Graecis quia ter in anno foe*»*tum edat*: de eo etymo sic Artemidorus libro II. cap. 14. »ex Aristotele, & Aristophane Grammatico, qui in Philo»sophi libros eius argumenti commentarios ediderat. Τρί»γλη γυναιξὶν ἀτέκνοις ἐστὶν ἀγαθή. Τρεῖς γὰρ κύει. (ma»lim τρὶς, ut in Athenaeo.) ὅθεν αὐτῇ καὶ τοὔνομα εἰκότως »φασὶ κεῖσθαι καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ Ζώων, καὶ Ἀρι»στοφάνης ἐν τοῖς εἰς Ἀριστοτέλην ὑπομνήμασι.« CASAU-

BONUS. — Athenaei locum, in quo versamur, respiciens Eustathius, ad Od. χ′. pag. 795, 50. τρίγλην dictam esse ait quasi τρίγυην: ex τρίγνη autem, mutatâ ut in aliis multis literâ ν in λ, factum τρίγλη.

τεκμαίρεσθαι - - ἐκ τοῦ γένου τρὶς φαινομένου περί τινας τόπους. Haud scio quid sit, quod totum hunc locum ex Athenaeo citans GESNERUS, pag. 566. verba supra scripta ita adposuerit, quasi in editis Athenaei libris deesset vox τρὶς, quam e suo codice & ex Aristot. V. 9. supplendam monet. Agnoscunt quidem suo loco vocem istam & Veneta editio & Basileensis, praeter quas nulla alia vulgata erat cum ista scriberet Gesnerus.

ὡς ἀμίαι, ὅτι οὐ κατὰ μίαν φέρονται. Tenui hoc, commode sic editum. Nec enim hariolari potui, quid melius lateat sub scriptura codicis *A.* quae (omissâ voculâ ὡς) sic habet) ἀμίαιος ἐστιν οὐ κατὰ μίαν φέρονται. Percommode vero, sed suo (ut videtur) arbitratu, Epitomae auctor: ὡς ἀμίαι διὰ τὸ μὴ κατὰ μίαν φέρεσθαι. Eamdem etymologiam iam supra tetigerat Noster pag. 278. a. ubi vide notata.

σκάρος δὲ ἀπὸ τοῦ σκαίρειν, καὶ καρῖς. Cum καὶ σκαρὶς esset editum, haec adnotavit CASAUBONUS: » Etsi totidem literis haec etiam apud Eustathium scribuntur, quia » tamen *scaridis* piscis veterum (opinor) nemo meminit, » scriberem lubens καὶ καρὶς, οἷον σκαρίς. In Etymologico, ubi multa saepe ex Athenaeo descripta ob» servavimus, legas, Καρὶς, παρὰ τὸ σκαίρω, σκαρὶς καὶ » καρίς. Alioquin vulgatam lectionem interpretabimur de » *lumbricis*, quos vocant σκαρίδας. « — Lubens equidem emendationem eram amplexurus a Casaubono propositam: sed codex noster uterque nude καὶ καρὶς dabat. Forsan per se intelligi voluerat Athenaeus, καρὶς quasi σκαρὶς dici: nam & pro verbo σκαίρω, καίρω subinde dicebatur, ut ex Etymol. pag. 508. l. 9. & pag. 716, 7. intelligitur. Eustathii locus, quem respexit Casaubonus, legitur in Comment. ad Od. μ′. pag. 486, 16. his verbis: δοκεῖ δὲ ὁ εἰρημένος σκάρος, ὡς ἡ σκαρὶς, ἐκ τοῦ σκαίρειν γίνεσθαι. Confer Animadv. ad lib. III. pag. 106. b.

ἀφύαι δ', ὡς ἂν ἀφυεῖς οὖσαι, τουτέστιν δυσφυεῖς. Quo pacto derivationem istam intellexerint veteres Grammatici, declarat Etymologus pag. 179. Εἴρηται, inquit, παρὰ τὸ μὴ εἰς μέγεθος φύεσθαι. φύω, φυὴ, καὶ ἀφυη. ἢ ἡ μὴ

πεφυκυῖα, τοῦ α̅ κακὸν σημαίνοντος. Similiter Eustathius ad Iliad. π'. pag. 1078, 47. ἀφυὴς, ἤγουν μικροφυής. ᾧ λόγῳ καὶ ἡ ἀφύη παρῆκται, ἡ σμικροπρεπεστάτη ἐν ἰχθύσι.

Θύω, Θύννος, ὁ ὁρμητικός. » Excidit aliquid. Forte ὡς παρὰ τοῦ Θύω, Θύννος, ὁ (fors. ὅτι) ὁρμητικός. « CORAY. — Eamdem vocabuli originem iam supra exposuerat Auctor noster, pag. 302. b. Ὠνομάσθη δὲ ὁ Θύννος ἀπὸ τοῦ Θύειν &c. quem locum vide, & quae ibi notavimus. Hoc loco fortasse scripserat, Παρὰ τὸ Θύω, Θύννος. De *oestro* thynni vide ibid. & pag. 301. e. ibique notata. *Ibid.* διὰ τὸ κατὰ τὴν τοῦ κυνὸς ἐπιτολήν. In editis vulgo sic legebatur, ὁ ὁρμητικὸς κατὰ τὴν τοῦ κυνὸς ἐπιτολὴν διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ &c. Perincommode omnino; ut non dubitem, recte a nobis verba διὰ τὸ proxime post ὁρμητικὸς esse reposita. Eadem transpositio verborum subindicabatur quodammodo per codicis *Epit.* scripturam, quamquam illam per se magis etiam vitiosam quam erat vulgata. Sic enim ille: ὁ ὁρμητικὸς διὰ τὴν τοῦ κυνὸς ἐπιτολὴν διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ &c. In ms. *A.* si recte capio quae ex eo enotata sunt, recte scribitur κατὰ τὴν τοῦ κυνὸς ἐπιτ. sed verba διὰ τὸ prorsus omissa sunt. Iam, quae sequuntur, ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς οἴστρου ἐξελαύνεσθαι, eodem prorsus modo in ms. *Ep.* leguntur, e quo illa expressimus. (conf. p. 302. b.) ὑπὸ τοῦ τῆς κεφαλῆς οἰσ. ἐξελ. *absque* ἐπὶ, dabant editi. In ms. *A.* prorsus mendose, (nisi quid turbatum in lectionibus inde excerptis) ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ τῆς κεφαλῆς &c.

Ἔστι δὲ καρχαρόδους, συναγελαστικὴ, παντόστικτος. » Utrovis modo legas, συναγελαστικὸς aut συναγε» λαστικὴ, semper de *mullo* haec erunt intelligenda: quem » inter *gregales* refert Aristoteles nono Historiar. [c. 2.] At, » *dentes serratos habere* mullum, neque Aristoteles scripsit, & » falsum esse arguit αὐτοψία: si modo is est veterum *mul*» *lus*, quem linguam & dentes habere negant Rondeletius » [apud Gesnerum p. 566.] & Belonius, [ibid. p. 564.] viri » de hac parte philosophiae quam optime meriti. « CASAUBONUS. — συναγελαστικὸς e codice Hoescheliano (puto) adoptavit Casaub. Sic certe & noster cod. *Epit.* Rectius vero συναγελαστικὴ, ad τρίγλη relatum, habent ed. Ven. & Bas. cum ms. *A.* Ad *dentes* quod spectat, iam aliâs monuimus, diserte tradere Philosophum, Hist. Anim. II. 13. καρχαρόδοντας esse *pisces omnes, uno scaro excepto.*

ἐν τῇ ὑστέρᾳ. Suo indicio sic edidit Casaubonus; re-

cte quidem, ut puto: sed adnotare tamen debuerat vir doctus, ἐν τῇ ὑ σ τ ε ρ α ί ᾳ communi consensu exhibere editiones Ven. & Bas. & msstos codices cum alios, tum *Epit.* Putasses, *in ano* dixisse auctorem: sed nusquam eo sensu τὴν ὑστεραίαν dictam reperio. Casaubono praeiverat Dalecampius, *in utero* vertens: praeiverat vero etiam Eustathius, ad Od. pag. 795, 51. ubi Athenaei locum hunc respiciens ait, γίνεται γὰρ αὐτῇ σκωλήκιά τινα κατὰ τὴν ὑ σ τ έ ρ α ν &c. — Ἐν τῇ γαστρὶ dixerat Aristoteles, Hist. Anim. VI. 17. ubi generatim ait: πολλοῖς δὲ τῶν ἰχθύων πέρας ἐστὶ τοῦ τίκτειν, ὅταν ἐγγένηται σκωλήκια ἐν τῇ γαστρί.

In *EPICHARMI versu*, duas priores voces h. l. omisit Epitomator. Pro Ἄγε; quod erat editum, rursus Ἅ γ ε scriptum oportuit, ut pag. 288. a. Pro δὲ, quod ibi legebatur, commode hîc δὴ dabant edd. & ms. *A.*

Σώφρων δ' - - ὀ ν ο μ ά ζ ε ι. Sic recte & percommode mstus codex uterque; non ἐπονομάζει, ut erat editum. *SOPHRONIS* verba huc spectantia non adposuit Breviator. Codex *A.* nil murat, nisi id quod sub contextu indicavi, τριγόλᾳ τὸν εὐδ. pro τριγόλαν τὸν εὐδ. quod habent edd.

» ἐν δὲ τῷ ἐπιγραφομένῳ Παιδὶ κάσποι· φυξὶς φησὶ τρί-
» γλας μὲν πίονας. τριγόλαν δ' ὀπισθίαν. Corruptissimus lo-
» cus: a libris subsidium nullum. Lego ex ingenio: ἐν δὲ τῷ
» ἐπιγραφομένῳ Παιδικά· παιδικὰ ποιφύξεις φησί. Id est:
» *Sophron in Mimo inscripto Deliciae*, vel *Amasius: Amasium*
» *terrebis*, ait. Sequentia deinde verba perfectam sententiam
» non continent. Fortasse tamen ita scripserat Sophron:
» Παιδικὰ ποιφύξεις τριγόλᾳ τ' ἐμπροσθίᾳ, τριγόλᾳ τ' ὀπι-
» σθίᾳ. Latet sub his verbis aliqua obscoenitas; ut in illo
» apud Plutarch. in Symposiacis, ὅθεν Ἀρκεσίλαος οὐδὲν ἔφη
» διαφέρειν, τοῖς ὄπισθεν εἶναι κίναιδον ἢ τοῖς ἔμπροσθεν:
» & eo quod de Agathocle Siculo iactatum est olim, [a
» Timaeo apud Polyb. XII. 15.] πάντων τῶν βουλομένων
» τοῖς ὄπισθεν καὶ τοῖς ἔμπροσθεν γενόμενος. Recte autem
» emendari a nobis π α ι δ ι κ ὰ π ο ι φ ύ ξ ε ι ς ex vestigiis
» corruptae lectionis, en testem locupletem. Scholiastes Ni-
» candri, explicans verba poëtae in Theriacis, Ἄκριτα ποι-
» φύσσοντος, scribit: τὸ δὲ ποιφύσσειν, πολλαχῶς λέγε-
» ται· καὶ ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἐκφοβεῖν, ὡς Σώφρων ἐν Μίμοις·
» παιδικὰ ποιφύξεις. ποτὲ δὲ, ἐπὶ τοῦ πνεῖν ὡς Εὐφορίων,
» ζεφύρου μέγα ποιφύξαντος. « CASAUBONUS. — Huc spectat etiam Hesychiana Glossa: Ποιφύξεις· ἐκφοβήσεις. Apud

f Nicandri Scholiasten nomen παιδικὰ non esse accusativum a verbo ποιφύξεις pendentem, sed ipsum titulum Mimi, contendit VILLEBRUNIUS; satis id quidem imperite, si quid video. Caeterum de ipsis verbis Mimographi non magis constat, quam de sententia. Quod hoc loco editores posuerunt, ac fortasse ante hos etiam iuniores librarii, Τρίγλας μὲν πίονας, τριγόλαν δ' ὀπισθίαν, id illi ex *Tryphonis* verbis, quae paulo post adferuntur, huc transtulerunt: in vetusto quidem nostro codice, omnium iuniorum parente, sic hîc scriptum quemadmodum edidimus; nisi quod *asteriscum* nos adposuimus notandae mendae caussa. Fortasse aliquis ingeniosior, collatis Tryphonis verbis cum veteris scripturae vestigiis, divinaverit sub istis monstris quid lateat.

Quod idem *SOPHRON* ait, τρίγλαν γενεᾶτιν, doricum est pro γενειῆτιν, id est, *barbatam*. Conf. pag. 325. e. Similiter γενειῆτιν τρίγλην dixerat Eratosthenes apud Nostrum pag. 284. d.

Διοκλῆς δ' ἐν τοῖς πρὸς Πλείσταρχον. Vulgatam olim scripturam πρὸς Κλείταρχον intactam reliquerat Casaub. cum Dalec. Atqui certum est, πρὸς Πλείσταρχον scriptum oportuisse, quemadmodum recte libri omnes dabant pag. 320. d. qui locus cum hoc conferendus. Porro consulendus Fabricius in Bibl. Graec. T. XII. p. 584. & T. XIII. pag. 574. *Mox*, ubi Τύφων erat editum, monuit CASAUBONUS: »Scripti notae melioris, Τρύφων.« — Et sic quidem noster codex mstus uterque, recte. Satis notus est, frequenterque Nostro laudatus, Alexandrinus ille Grammaticus. In *Tryphonis* verbis, aut (rectius ut dicam) in
a *Sophronis* verbis a Tryphone citatis, τρίγλας μέν γε dedere ambo nostri mssti; item τριγόλα, pro τριγόλαν, quod erat editum: deinde vero ὀπισθίαν quidem h. l. cum editis tenet ms. *A*, sed ὀπίσθια habet ms. *Epit*.

AD CAP. CXXVI.

Πλάτων δ' ἐν Φάωνι φησίν· τρίγλη δ' οὐκ ἐθέλει &c. »Deest ecloga *PLATONIS*: nam, qui versus hexametros subiectos *illius* esse putant, falluntur; sunt enim *Archestrati*, »ut scimus ex libro primo.« CASAUBONUS. — Quum aliud animo agens sive ipse doctus Animadversor, sive typotheta »ecloga *Sapphus*« pro »ecloga *Platonis*« po-

fuiſſet, error ille fideliter in ed. Caſaub. 2. & 3. repetitus est. At, verum ſi quaeris, deproperata tota illa animadverſio eſt. Nec enim *Archeſtrati* ſunt illi verſus, ſed PHILOXENI *Leucadii* ex carmine, quod *Coena* erat inſcriptum: nec idcirco deeſſe putanda eſt *Platonis* comici ecloga; nam a PLATONE in fabula *Phaone* repetiti recitatique ſunt iidem Philoxeni verſus cum pluribus aliis; ut diſcimus ex Noſtro lib. I. p. 5. b. c. d. Omiſit iſta hoc loco Breviator.

»τριοδίτης γὰρ καὶ τρίγληνος. Scribe τριοδῖτις.« [Sic mssti noſtri: conf. mox lit. d.] » Voce τρίγληνος alluditur »ad nomen τρίγλη. Nam ideo *Hecatae ſacer mullus*, id eſt, »τρίγλη, quia ipſa τρίγληνος: in qua voce exponenda fru»ſtra ſunt interpretes. Proprie τρίγληνος dicitur *qui tres »oculos habet*, qualis ille τριόφθαλμος ἡγεμὼν, cuius men»tio in antiquo oraculo apud Pauſaniam. γλῆναι ſunt *ocu»li*: [vel, *pupillae*:] ſed, cum Τρίγληνος *Hecate* dicitur, »γλήνη eſt *facies*, a parte eius praecipua. Τρίγληνος igi»tur, *Dea triformis*; vulgo Graecis τριπρόσωπος & τρίμορ»φος.« CASAUBONUS. — Vide mox, paulo inferius. Sic vero & Virgilius:

Tergeminamque Hecaten, tria virginis ora Dianae:

Aeneid. IV. 511. Confer Phurnutum, DE Nat. Deor. pag. 231 ſq. ed. Galei. Alio quidem ſenſu ἕρματα τρίγληνα dixit Homerus Iliad. ξ'. 183. & Od. σ'. 297. *Ibid.* ταῖς τριακάσι δὲ αὐτῇ τὰ δεῖπνα φέρουσι. Confer pag. 313. & ibi notata.

οἰκειοῦσιν Ἀπόλλωνι μὲν κίθαρον. Vide ſupra p. 306. a.

Διονύσῳ δὲ κιττόν. Pro κυττὸν, quod erat editum, Da- b lecampius *Baccho exocoetum* in verſione poſuerat. Inde CASAUBONUS: » longe petitum eſt quod ſubſtituit Dalec. »ἐξώκοιτον, pro κυττόν. Unde autem didicit, exocoetum »Arcadum, ſive adonidem, dicatum fuiſſe Baccho? Ut »maxime ita eſſet, nihil tamen id nomen ad inſtitutum »ſermonem; ubi agitur de *animalibus, quae occaſione no»minis alicui Deûm ſacra habita*. Non minus aliena conie»ctura eorum, qui ſcribunt τὸ σκύμνιον. [Sic Maſſarius, »citante Dalec.] Noli ambigere ſcripſiſſe Athenaeum, »Διονύσῳ δὲ κιττάν.« [Forſan κίτταν ſcribere voluerat, ut in ora poſitum in ed. Caſ. 2. & 3.] »*Cittam* aut *ciſſam* »piſcem noviſſe veteres, Heſychianae gloſſae arguunt. »Κίσσα, inquit, ἰχθὺς ποιός. *Citta* ergo *Baccho dicata*, ob »communem appellationem cum *hedera*, quae Graecis κιτ-

b » κιττός. Veteres Grammatici: [Eustath. ad Iliad. α'. pag. » 65. l. 41.] ἀνάκειται Διονύσῳ κισσός· κισσητὸς γὰρ ὁ οἶνος, » οὗ δοτὴρ ὁ Διόνυσος. Baccho sacra habetur hedera, sive » κισσός: quia vinum, cuius ipse largitor, est κισσητὸν, » avideque expetitur. Quin & certa & vera sit nostra de » hoc loco sententia, vix puto futurum qui dubitet. Vul- » gi tamen scripturam non solum in antiquis Athenaei co- » dicibus invenias, & in Epitoma, verum etiam apud Eu- » stathium: neque ego pugnabo; si mihi concedatur, Athe- » naeo κιττὸν dici piscem illum, quem ex Hesychio ap- » pellavimus *cittam*. « — Sic ille: quem putares initio di- xisse, κυττὸν, ut in impressis omnibus vulgatum, sic legi in scriptis codicibus & in Epit. & apud Eustathium. At hi quidem omnes uno consensu κιττὸν praeferunt: quod adeo mutare non sum ausus, quia (ut ipse Casaubonus professus est) fieri potuit, ut piscis idem, qui κίττα vocatur apud Hesychium, κιττὸς etiam dictus fuerit. Caeterum potuerat Casaubonus, si ei memoria succurrisset, suam emendationem testimonio Harpocrationis firmare, apud quem in Κιττοφόρος vulgo scribitur, τὰς λεγομένας κίσσας ἱερὰς εἶναι ἔλεγον τοῦ Διονύσου καὶ ταῖν θεαῖν. Ad quem locum confer quae disputavit Maussacus in Differt. Crit. p. 377 sq. Sed ibi quidem quin κίστας, non κίσσας, scriptum oportuerit non videtur dubitandum. Vide eiusdem Maussaci Notas ad Harpocr. pag. 216. Küsterum ad Suid. in Κιστοφόρος, & Taylor ad Demosth. pro Corona, in Reisk. Apparat. Crit. T. I. pag. 308 sq. Quod si κίτταν hic legi placeat; nil magnopere urget, ut de *pisce* accipiamus, de quo apud omnes veteres (uno Hesychio excepto) altissimum silentium; potueritque perinde de *ave* notà omnibus intelligi, quemadmodum mox similia exempla avium Diis consecratarum adfert auctor noster. At κιττὸν cum nostris libris legens Eustathius, nec de ave, nec de pisce, sed de *hedera* acceperat.

καὶ Ἀφροδίτῃ φαλαρίδα, ὡς Ἀριστ. ἐν Ὀρν. In istam scripturam consentiunt quidem libri: rectius vero per η in secunda syllaba scribitur id nomen apud Aristophanem, Avib. 566. Recteque Eustathius, (ad Iliad. α'. p. 65. l. 28.) locum hunc Athenaei respiciens, ἡ φαληρὶς scripsit. Nam quod apud eumdem Comicum in Acharn. vs. 875. legitur φαλαρίδας, id Boeoticum est & Doricum.

καὶ τὴν νῆτταν δὲ καλουμένην Ποσειδῶνι τινὲς οἰκειοῦ-

σι. » Dicta enim νῆττα a verbo νῶ, *nato*. Neptunus au- b
» tem est aqua, in qua sola potest natari. Haec nominis » convenientia. Dalecampius emendat ψῆτταν, pro νῆτταν. » Respondeat, si potest, Eustathio, qui libris omnibus con- » spirantibus in unum, falsi actionem adversus ipsum me- » ditatur. *Nonnullae avium*, inquit Eustathius, [ibid. lin. » 23 sqq.] *Diis fuerunt consecratae*, διὰ τὴν πρὸς ἐκείνους » συγγένειαν, ἢ κατὰ τὸν τῆς κλήσεως τύπον, ἢ κατὰ ἐνερ- » γείας ταυτότητα. οἷον ἡ νῆσσα τῷ Ποσειδῶνι· ὑγρὰ μὲν » γὰρ οὐσία ὁ Ποσειδῶν· νῆσσα δὲ, παρὰ τὸ νῶ, νήσω, τὸ » κολυμβῶ, ἠτυμολόγηται. ἐξ οὗ καὶ τὸ νήχω, καὶ ἡ ναῦς, » καὶ ὁ Νηρεύς. « CASAUBONUS.

προσφιλέστατον δ' εἶναι καὶ τοῦτον &c. Commodior utique videri poterat Epitomae scriptura, quae δὲ coniunctionem ignorat. At visa tamen illa erat mihi ab auctoris esse manu, referenda ad particulam καὶ quae est initio periodi, ut perinde sit ac si dixisset καὶ τὸν θαλάττιον δὲ γόνον προσφιλέστατον εἶναι, scilicet λέγουσι τινές. Notum est, καὶ sequente δὲ vim habere similem ac latinorum *atque etiam, porro vero, item*. Vocabuli ἀφύη alia etymologia paulo ante tradita est, pag. 324. d. Sed conf. p. 284. f. & ibi notata, item pag. 285. b.

καὶ τρίγλην καὶ μαινίδα, ὅτι καὶ θαλάττιος ἡ Ἑκάτη. c
» Non haec est proxima caussa *cur* τρίγλη *aut* μαινὶς *He-* » *catae offerantur*: sed de *mullo* quidem ea, quam ante ex- » posuimus; de *maenide* autem ratio est, quia credebant » μανίαν & furorem ab eo hominibus immitti. Eustathius: » [ubi supra, lin. 47.] θύεται μαινὶς τῇ Ἑκάτῃ· ταυτὴν δ' » εἰπεῖν τῇ σελήνῃ· διὰ τὸ δοκεῖν ἔστιν οἷς μανιῶν αἰτία » εἶναι. « CASAUBONUS. — Caeterum, *Eleusinios mystas mullos venerari solitos*, scribit etiam Plutarch. de Solert. Anim. pag. 983 extr. & Aelian. Nat. Anim. IX. 51.

τρίγλην παραφέρεσθαι ἐν τοῖς Ἀρτεμισίοις. Dalec. *mullum offerri* vertit, quod Graece προσφέρεσθαι sonabat. Sed παραφέρεσθαι tenent libri omnes & Eustathius ad Iliad. υ'. pag. 1269, 27. Significat autem id verbum vel *adponere mensae, inferre in mensam*, ut III. 94. c. 95. c. vel *ferre in pompa*, ut III. 111. b. quo sensu h. l. accipiendum putavi, cum agatur de honore habito huic pisci. conf. Plutarch. & Aelian. locis cit. Si quis tamen alterum significatum magis convenire huic loco statuerit, facile patiar. *Mox*, δεῖ-πνον ὡς ἐπ' ὠφελείᾳ recte dedere codices mssti. *Ibid.* Γε-

νεᾶτιν. Vide pag. 324. f. *Ibid.* αἱ τὸ γένειον ἔχουσαι ἡδίονές εἰσι μᾶλλον τῶν ἄλλων. Eâ ratione *mullorum iubas* laudavit Iuvenal. Sat. VI. 40.

d ἀνάθημα τῇ Ἑκάτῃ Τριγλανθίνῃ. »Quae Τριγλανθίνη hic dicitur Hecate, in libris Eustathii est Τριγλαθήνη.« Casaub. — Sic quidem editur apud Eustath. ad Iliad. υ'. pag. 1269, 30. Sed Τριγλανθίνῃ apud Athenaeum (è quo sua ibi hausit Eustathius) tuentur cum editis ambo nostri codices mssti. Meursius Atticar. Lect. lib. IV. cap. 30. cum Eustathii tum Athenaei verba ita citavit, quasi utrobique Τριγλαθίνῃ scriberetur. Albertus vero ad Hesychianam illam glossam, Τρίγλα, τόπος τις: citans Athenaei ista verba, Τριγλαντίνῃ scripsit, casu-ne, nescio, an consulto.

In *Chariclidis* versiculo postremo, cum τρίγλας κηλευμένη legeretur in editione Casauboni, τρίγλας κηδομένη legendum censuerat Küsterus in Notulis msstis: sed τρίγλαις recte dedere ed. Ven. & Bas. cum ms. *A.* & *Ep.* & Eustath. l. c. Ad κηλευμένη adiecit Eustathius, τουτέστι θελγομένη, χαίρουσα. Percommoda vero foret Dorica terminatio κηλευμένα, quam praefert ms. *Ep.* sed eâdem ratione etiam Ἑκάτα scriptum oportuerat versic. 1.

AD CAP. CXXVII.

Ἐὰν δ' ἐναποπνιγῇ. Sic scribi iussit Casaub. in Animadv. Id ipsum vero dedit noster codex uterque.

e *Archestrati* non nisi duo versus, sed quorum alter hypermeter, legebantur in editis, sic concepti:

Κἂν Θάσῳ ὀψώνει τρίγλην κοὐ χείρονα λήψῃ
ταύτης εἰν Ἐρυθραῖς ἀγαθὴ θηρεύεται αἰγιαλῖτις.

In ed. Bas. & Cas. insuper post λήψῃ alienissimo loco interpuncta erat oratio. Deinde vero haec adnotavit Casaubonus: »Quae sequuntur ex *Archestrato*, melius capias, si integer locus apponatur; quod ex aliis Athenaei locis & membranis faciemus:

»Καὶ σκάρον ἐξ Ἐφέσου ζήτει. χειμῶνι δὲ τρίγλαν
»ἔσθι' ἐνὶ ψαφαρῇ ληφθεῖσαν Τειχιοέσσῃ
»Μιλήτου κώμῃ, Καρῶν πέλας ἀγκυλοκώλων.
»Κἂν Θάσῳ ὀψώνει τρίγλην· κ' οὐ χείρονα λήψῃ
»ταύτης . . . . κεδνὴ δὲ καὶ αὕτη
»εἰν Ἐρυθραῖς ἀγαθὴ θηρεύεται αἰγιαλῖτις.

» Senfus eft: *Ephefi fcarum capi optimum: mullum Tichiunte*, e »*qui fuit vicus Milefii agri: fed & in Thafo infula mullos effe* »*bonos, & Tichiuntiis nihilo deteriores.* Videtur poftea *alium* » quoque *locum* nominaffe, ubi pifces eius generis haud » poenitendi invenirentur. Poftremo ait, *etiam Erythris bo-* »*nam capi* αἰγιαλῖτιν τρίγλην: fpecies ea eft *mulli, pluri-* »*mum litora frequentantis.* Verfum penultimum ex msstis » adiecimus. In eo autem fpatio, quod vacuum reliquimus, » fcriptum eft in membranis, ἐν δὲ τῷ γείρῳ: quae non » potuimus emendare. « — Tres priores verfus fupra recitaverat Deipnofophifta, pag. 320. a. Quos dein hîc citavit, ii in Epitoma fic fere leguntur, ut editi erant; hoc discrimine, ut poft λήψῃ ταύτης, non εἰν Ἐρυθραῖς, fed ἐν δ' Ἐρυθραῖς fcribatur. In ms. *A.* vero poft λήψῃ ταύτης fequuntur fere eadem verba, quae ex Italicis codicibus adnotata Cafaubonus repererat, paulo tamen emendatiora, quam ab illo relata funt, nempe: ἐν δὲ τῷ χείρῳ κεδνὴ δὲ καὶ αὐτή. ἐν δ' Ἐρυθρ. Eamdemque fcripturam etiam ipfius Cafauboni manu ad oram libri impreffi, qui ipfius olim fuerat, ex Aegianis Lectionibus adnotatam video. Atqui ifta omnia proba & perfpicua erant, nifi quod in ipfa vocula τῷ nomen loci latebat: quod nullum aliud effe poffe mihi perfuafi, nifi Τίῳ. Haud obfcurum oppidum Τίος vel Τῖον, Bithyniae five Ponti, ad mare fitum, Milefiorum colonia: cuius rurfus mentionem facit Deipnofophifta lib. VIII. pag. 331. c.

Κρατῖνος δ' ἐν Τροφωνίῳ. » Pollux lib. VII. [fect. 103.] » ἀργυροκοπιστῆρας δὲ λέγων ἐν Τροφωνίῳ παίζει Κρατῖνος. » Meminit & libro X. [fect. 115.] Eodem titulo fabulas » docuerunt Alexis & Cephifodorus. « CASAUBONUS. — Verba CRATINI in hunc modum edita erant: οὐδ' Αἰξωνίδα ἐρυθρόχρων ἐσθίειν, εἴ τι τρίγλην οὐδὲ τρυγόνος οὐ † δειτούφην μελανούρου. Nonnihil peius etiam, Ἐξωνίδα pro Αἰξ. habet ms. *A.* cum ed. Ven. & Baf. tum τρυγόνος quidem recte Ms. fed τριγόνος ed. Ven. Baf. & Caf. 1. Caeterum nihil fubfidii offerunt membr. *A.* in quibus etiam uno tenore absque accentu fcripta ifta οὐδειτουφην. Corruptam eclogam prorfus praetermifit Breviator. CASAUBONUS haec adnotavit: » Οὐδ' Αἰξ. ἐρυθρ. ἐσθίειν εἴτι τρι- » γλην. Dele εἴτι: aut muta in ἐθέλει, vel εἴωθε: nam de- » fideratur verbum aliquod. *Mulli Aexonici* absque dubio » ab Aexona Athenienfium pago dicti; non ab Aexonia

e »Magnesiae urbe. Parum enim probabile est, e Magnesia »aut Ionica aut Macedonica mullos fuisse Athenas im»portatos. Deinde in Ethnicis Stephani legimus, Αἰξωνὶς »formari ab Αἰξωνὴ, quod est nomen δήμου Atticae, ut »diximus. Pro οὐδὲ τρυγόνος, οὐ † δεινούφην μελανούρου, »scribo: οὐδὲ τρυγόνος, οὐδὲ δεινοῦ φυὴν μελανούρου: *ne»que pastinacam, neque solertis ingenii melanurum.* Cur ita »vocet, ex Oppiano [III. 443 sqq.] & Aeliano [I. 41.] »clarum.« — Priora poëtae verba sic scripsit MEURSIUS, in Reliquiis Atticis, cap. 1. pag. 7.

Οὐδ' Αἰξωνίδ' ἐρυθρόχρων ἐσθίειν ἔτι
τρίγλαν. —

subiectâ versione:

Nec amplius Axonensem rubricolorem edere
mullum.

In quo illud probavi, quod mendosum εἴτι in ἔτι mutaverit: caeterum, quo metro decurrentem illum priorem versum intellexerit vir doctissimus, exputare non potui. Mihi, ut multi alii versus in eiusdem Cratini fabulis, sic & hi duo *hexametri* esse visi erant; qui, verbo ἐσθίειν unâ literulâ extrusâ in ἔσθειν mutato, & adoptatâ priori versu Meursii emendatione, posteriore vero Casauboni, sponte prodibant, legitimoque modulo decurrebant:

Οὐδ' Αἰξωνίδ' ἐρυθρόχρων ἔσθειν ἔτι τρίγλην,
οὐδὲ τρυγόνος, οὐ δεινοῦ φυὴν μελανούρου.

Quod si in posteriore versu ultima syllaba vocis οὐδὲ ob debilem positionem non satis commode produci posse iudicaverint artis metricae periti, οὐδ' ἔτι τρυγόνος fuerit scribendum. Mullum ἐρυθρόχρων (i. e. ἐρυθρόχρωτα) dicit, quem continuo deinde alius poëta ξανθρόχρωτα, alius (IV. 135.b.) iocose μιλτοπάρῃον. Quod *melanurum* δεινὸν φυὴν dicit, id Casaubonus de *ingenio* accepit, nempe de astutia, qua piscis ille artes piscatorum eludere perhibetur. Mihi de *corporis magnitudine habituque* visum erat accipiendum: quo pertinet Hesychiana glossa, Φυή: φύσις σώματος, ἡλικία, ἡ τοῦ σώματος ὑπόστασις. Sic apud Oppian. Hal. I. 147. ubi ait μεγάλοι τε φυὴν, unus e graecis interpretibus φυὴν interpretatur ἡλικίαν, alius κατὰ τὴν ἔκτασιν τοῦ σώματος. Pariter apud Homerum Iliad. α'. 114. de *habitu corporis* accipiunt interpretum doctissimi: sic & apud Theocr. XXII. 160. Iam novi equidem, apud omnes istos aliosque poëtas vulgo corripi primam vocis φυὴ

syllabam: qua si aliter non uti licuit Graecis, actum est e de nostro hexametro. Sed quum verbum φύω primam producat, videndum ne nomen proxime inde derivatum eodem modo efferri potuerit.

Ναυσικράτης δ' ὁ κωμῳδιοποιός. Sic cod. ms. uterque. In *Nausicratis* vers. 2. cum e superioribus editionibus sic scriptum reliquisset Casaub. κλύδων ἐξωνικὸς, monuit dein: » Scribendum Αἰξωνικός. Scimus tamen etiam in antiquissi- » mis codicibus scribi hoc nomen per αι & per ε promi- » scue: cui similia in Glossis Hesychii & aliorum multa. « — In vetere cod. *A*. in quo perpetuo miscentur vocales, constanter per ε scriptum hoc nomen, ἐξωνίδα, ἐξωνικὰς, & ἐξωνικός: & sic rursus pag. 330. b. ubi iidem reperiuntur versus. In ms. *Ep*. recte Αἰξωνικὰς & Αἰξωνικός.

Vers. 3. » πασῶν ἀρίστας ἐν τόποις παιδεύεται. Non » est negligendum, quod in Excerptis legimus, ἐντόπους. » Nam vulgata lectio mihi non placet. Legam potius ἐν » τρόποις παιδ. *Fluctus*, inquit, *Aexonicus castigat subinde* » (id significat παιδεύειν) *mullos, & eos docet sapere*. Dictum » ἀλληγορικῶς & venuste. « Casaubonus. — Posterior ratio vereor ne non tam venusta, quam frigida, debeat videri. παιδεύειν idem fere hic valet ac τρέφειν, *alere*, *nutrire*, *educare*. ἐν τόποις cum editis tuetur ms. *A*. & hoc loco & pag. 330. Ac defendi id fortasse hactenus poterat, ut intelligeretur ἐν τοῖς τόποις, id est, ἐν τόποις ἐκείνοις. Quid nostri codicis *Epit*. scriba dare vel voluerit vel debuerit, non dicam: nam, utrum in eius scripturâ vocula ἐν separatim accipienda sit, an ut iuncta cum sequente voce, nulla ratione discernas; terminationem autem quae sequi debet literas τοπ suo more prorsus omisit calligraphus, literam π satis habens superne adscripsisse. Lubens vero adoptavi ἐντόπους, id est, *indigenas*, quod in codice Hoeschelianao se reperisse testatus est Casaub. quod ipsum Toupius etiam unice verum iudicaverat, in Emend. in Suidam, Part. III. pag. 492. Rarius quidem occurrens vocabulum; sed Polluci adnotatum, III. 51. & IX. 7.

AD CAP. CXXVIII.

In *Epicharmi* ecloga, Καὶ ταὶ φίνταται perspicue dedit ms. *Ep*. τε pro ταὶ habet ms. *A*. ἀδίαι, pro vulga-

το ἀδεῖαι, & metrum desiderabat & Dorismus. Caeterum vide pag. 321. e.

Μίθαικος recte, ut alibi, dedit codex ms. uterque. *Ibid.* In ἐκκοιλίξας nil mutant libri. ἐκκοιλιάξας scribendum videri monuit KOEN ad Gregor. de Dialect. p. 151. Nempe a κοιλία, κοιλιάσδω, κοιλιάζω: ut ab ἐλευθερία, ἐλευθεριάσδω, unde ἐλευθεριάξαντες apud Diog. Laërt. I. 113.

a » Ὅταν δ' Εὔπολις ἐν Προσπαιτείοις λέγῃ. In com»mentariis Comici ad Vespas [vs. 57.] laudatur Εὔπολις » ἐν Προσπαιτίνοις: ad Nebulas, [vs. 541.] ἐν τοῖς Προσπα»ταλίοις: ad Aves, [vs. 840.] ἐν Προσπαλτίοις: atque » haec sola scriptura placet. Neque aliter scriptum [hic » apud Athenaeum] in Messaei viri amplissimi libro anti» quo. Nam ei fabulae nomen impositum ab uno e popu» lis Atticis, ut Acharnensibus Aristophanis, & aliis plu» ribus fabulis. *Prospalta* is δῆμος dicebatur: unde Προσπάλ» τιοι. Quare ita rescribe superiores locos, & ubicunque » laudatam hanc fabulam reperies. Nam fere corrupte sem» per hoc nomen scribitur. Exempli gratia, Priscianus li» bro XVIII. *Impetro illam rem dicimus, sicut & Attici. Eu» polis* Προστάττοις, πάντα γὰρ τυχὼν αἰτῇ. Lego indubi» tanter, Προσπαλτίοις. EUPOLIDIS autem verba, quae » profert Athenaeus, sunt haec: Μήτηρ τις αὐτῷ Θρᾶττα » ταινιόπωλις. Addit interpretamentum, τὴν ἐπὶ τῶν ὑφασ» μάτων λέγει καὶ τῶν ζωνῶν, αἷς αἱ γυναῖκες περιδέονται. » Istae ταινίαι sunt *fasciae*, quarum multiplex usus olim in » cultu praesertim muliebri. Erant etiam aliae pectorales, » aliae tibiales, aliae pedules, aliae aliarum partium. Has » conficiebant Athenis pauperes mulieres, utplurimum pere» grinae, qualis ista quam Eupolis *Thressam* vocat: qualis » item illa Euxii mater, quam ut conditionis servilis fuis» se probaret Eubulides, qui filium eius numero civium » exemtum cupiebat, aiebat *sedisse in foro vendentem fa» scias.* Lege Demosthenem in ἐφέσει contra Eubulidem. » In ea oratione [T. II. pag. 1309. edit. Reisk.] vox » ταινιόπωλις ita exponitur, ut hic ab Athenaeo. « CASAUBONUS. — Εὔπολις ἐν Προσπαλτείοις habet ms. *A.* quod vel ipsum verum, vel vero proximum. Apud Stephanum quidem Byzant. patronymicum a nomine Πρόσπαλτα ductum, Προσπάλτιος editur. At quid hoc erat, quod vulgo, consentientibus quidem msstis, hic legeba-

tur, τὴν ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων? Nempe *fasciis praepositam* id sonabat: quasi de reginae alicuius ministra ageretur, quae supellectili vestiariae regiae esset praeposita. Satis quidem adparere videtur, alienissimo loco positum illum τὴν articulum: quo abiecto percommode procedit oratio. Agebatur de ταινίᾳ pisce. Inde ταινιόπωλις est *mulier quae vendit ταινίας*. Monet autem Deipnosophista, *Eupolidem, cum matrem* nescio cuius *ait ταινίας vendidisse, non locutum esse ἐπὶ τῶν ταινιῶν ἰχθύων, sed ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων καὶ ζωνῶν: non de taeniis piscibus, sed de taeniis quae sunt fasciae & zonae mulierum.* Supererat, ut intelligeremus mendosam τὴν voculam ortam esse ex verbo ἦν, quod demtum erat extremo Eupolidis versui, ad quem complendum illud ipsum desiderabatur.

AD CAP. CXXIX.

Τράχουροι. Τούτων ὡς ξηροτήρων μέμνηται Διοκλῆς. Verba *Dioclis* habes pag. 320. d.

» Corruptissimus est *Numenii* versus hic:

» Ἀκορίας κιγκάλους τε καὶ ἀλλεπίην τράχουρον.

» Nihil succurrit probabilius, quam quod Gesnero vide» batur,

» Αἰολίας κίχλας τε, καὶ ἔλλοπας, ἠδὲ τραχούρους.

» Aut vera, aut certe simillima veri haec coniectura: sic» ut etiam quod sequitur acute & docte vidit Gesnerus » idem, vir immortali laude dignissimus. Nam, quod ge» nus piscis sit Ταυλωπίας, neque Athenaeus explicat, » neque Aristoteles, aut Aelianus, aut Oppianus, vel om» nino quisquam veterum qui adhuc supersunt. Sed nec » eorum qui fuerunt, opinor, quisquam *taulopiae* memi» nerat: non Epicharmus, non Numenius, non Dorion. » Non enim arbitremur, Athenaeum in illorum libris ver» satissimum, eorum testimonia in hoc pisce praetermissu» rum fuisse, contra quam in caeteris fecisset omnibus. » Enimvero nimis iam certum est, Archestratum in » prolatis ab Athenaeo versibus non de *taulopia* sibi uni » noto pisce locutum esse; verum de eo qui Aristoteli aliis» que αὐλωπίας & αὐλωπος dicitur. En quid sit, & » quantum, incidere in libros parum emendate scriptos: » a quo fonte multos veterum eruditorum manasse erro» res, docemus multis exemplis alibi. Inter illa est hoc quo-

» que: nam *taulopian* piscem primus in mundo finxit Athe-
» naeus; cum in *ARCHESTRATI versu* νεαροῦ μεγάλου τ α ὐ-
» λ ω π ί α culpâ librarii scriptum invenisset, pro νεαροῦ με-
» γάλου τ' α ὐ λ ω π ί α. Veteres parum distincte scripsisse,
» & omnino parum diligenter, nemo potest ignorare qui
» Ciceronis, Strabonis, Galeni, & Hieronymi querelas
» de eo genere hominum recordabitur. In *ARCHESTRATI*
» *vers.* 2. scribe κ ρ α ν ὸ ν ὅταν Φ. non κ ρ α ν ί ο ν. « CASAUB.

In NUMENII *versu* nihil auxilii praestant libri: nil mutat ms. *A.* in *Epit.* vero totus deest versus. Pro vulgato Ἀ κ ο-ν ί α ς κ ι γ κ ά λ ο υ ς τ ε, emendationem Casaubono probatam, Α ἰ ο λ ί α ς κ ί χ λ α ς τ ε, caute timideque proposuerat GESNERUS DE Aquatil. pag. 61. Rursus vero IDEM p. 629. scribit: » *Aconias* pisces Numenius apud Athenaeum » nominat: qui an Plinii *novaculae* sint, considerandum. » ἀκόνη quidem Graecis *cotem* significat, ad quam novacu-» lae exacui solent. « — *Novaculá pisce quae tacta sunt*, ait Plinius, XXXII. 2, 5. *ferrum olent.* At talis piscis mentio apud nullum alium e veteribus occurrit. Quod si vocabulum ἀκονία latine reddere voluerat Plinius, *coticulam*, non *novaculam* dicere debuerat. Superest ut fateamur, minime liquere quem piscem Numenius ἀκονίαν dixerit: nec tamen id satis caussae esse videtur, cur vitiatum esse nomen pronunciemus. Tum vero in voce κ ι γ κ ά λ ο υ ς mendam quidem accusat metrum: sed longius abire videntur qui in κίχλας mutatum volunt. Non dubitavi equidem κ ί γ κ λ ο υ ς corrigere, quod & metro satisfaciebat, nec alioqui specie carebat. Est quidem *aviculae* nomen κίγκλος, e *motacillarum* genere: (cuius etiam mentio fit apud Nostrum III. 131. f. Conf. Aelian. Nat. Anim. XII. 9. & ibi Schneid.) nec in *piscium* recensu alibi, quod sciam, occurrit: sed sicut permulta alia nomina piscibus cum avibus communia fuisse novimus, quid impedit quo minus hoc quoque nomen pisci cuidam a nonnullis tributum fuisse credamus? Pro κίγκλος autem, etiam κίγκαλος dicebatur, ut ex Suida (voce Κίγκαλος, coll. cum Κίγκλος) discimus: quo magis in proclivi fuerat Graecis librariis, ad metri rationem non adtendentibus, ut κιγκάλους hoc loco pro κίγκλους scriberent. Denique in ἀ λ λ ο π ί ν ν, quod vulgatum erat, vix dubitari potest quin latuerit α ὐ λ ο π ί ν ν: quae etiam prior fuerat GESNERI cogitatio, qui locum hunc citans, pag. 61. l. 1. sic scripsit: » καὶ ἀλλοπίνν (forte αὐ-

ιλωπίων, ut ω sit versum in ο per systolen) τράχουρον. « — Sane vix ulla alia reperiri ratio potest, cur *aulopiae* piscis mentionem ex *ARCHESTRATO* hic subiecerit Deipnosophista, nisi quod eiusdem piscis nomen in adlato Numenii versu positum occurrebat. Illud magis dubites, utrum duorum nominum, αὐλοπίων, an τράχουρον, pro substantivo, utrum pro adiectivo acceperit Numenius. Athenaeus quidem, nomen Τραχούρους hic in recensu piscium adponens, quorum nomen a T litera incipit, haud dubie pro substantivo nomine hoc accepit; quemadmodum & Diocles, a quo primum testimonium petiit Deipnosophista, respiciens ad illa Dioclis verba, quae pag. 320. d. prolata sunt. Aristoteli quidem ignotum nomen: sed & Xenocrates, DE Alim. ex Aquat. cap. 7. & Oppianus, Hal. I. 99. & Aelian. Nat. An. XIII. 27. τράχουρον piscem commemorant, qui τοῦ σαυροῦ (id est, *lacerti*) species esse putatur: & diserte etiam Xenocrates ait, *a nonnullis* σαυρὸν *vocari*. Caeterum suâ naturâ adiectivum nomen esse adparet, *asperâ caudâ instructum* denotans. Ac possit perinde & vocabulum αὐλοπίας sive αὐλωπίας pro adiectivo haberi, idem valente ac αὐλωπὸς apud Oppian. Hal. I. 256. quo designetur is *cui sint exstantes ac veluti tubulis inclusi oculi*: de cuius nominis ratione docte disputavit SCHNEIDERUS in Historia Piscium pag. 83 sq. quem librum, diu a me desideratum, quantum gaudeo his diebus tandem ad me esse perlatum, tantum doleo non prius mihi ad manus fuisse quam paene ad finem perductâ hac nostrâ de Piscibus Athenaeo commemoratis lucubratione. Sed & ὁ αὐλωπίας, substantive, pro ἀνθίᾳ pisce, usurpatur Aristoteli, Hist. Anim. VI. 17. quem in quatuor anthiarum speciebus quarto loco posuit Oppianus I. 256. αὐλωπὸν vocans, metri caussa, ut videtur: eumdem vero rursus αὐλωπίαν Aelianus nominat, XIII. 17. De eodemque loquitur *ARCHESTRATUS* in subiecto testimonio: in cuius *vers.* 1. tenent quidem scripturam ταυλωπία, quasi una vox esset, ambo nostri codices mssti cum editis: sed vix credibile est, non vidisse Athenaeum, (quem satis quidem doctum fuisse Grammaticum nemo negabit) primam huius vocis literam esse τε coniunctionem, quae ad vocab. μεγάλου desiderabatur. Quare fere non dubito, absurdum illum titulum Ταυλωπίας (quem quidem & ipsum libri omnes hodie agnoscunt) sequioris alicuius librarii imperitae temeritati

deberi; esse autem hoc loco Archestrati illud testimonium a Deipnosophista adpositum occasione nominis αὐλωπίαν, (idem valente ac αὐλωπίαν) quo in proximo testimonio Numenius usus erat. Sed de hoc statuat quisque, uti visum fuerit. In *Archestrati* verbis, pro τ' αὐλωπίαν (*vers.* 1.) utique τ' αὐλωπίου malim cum Gesnero pag. 60 extr. Ac fortasse sic scriptum erat in antiquo exemplari, in quo vocalem α & diphthongum ου simillimis formis pictas fuisse iam saepius monuimus. *Versu* 2. Casaubono obsecutus sum, monenti pro κρανίον ὅταν, quod versus non ferebat, κρανὸν ὅταν scribendum. Fateor tamen, nullum aliud certum exemplum, quo κρανὸν pro κρανίον scriptum sit, reperire me potuisse. κρᾶνος ὅταν, vel κρανίον ἂν corrigendum censuerat Gesner pag. 61. & κρανίον ἂν proposuit etiam Iacobs in *Notis mstis;* quod lubens accepissem, nisi ὅταν rectius hic stare, quam ἂν, persuasum mihi fuisset. *Ibid.* Scripturam ἀψῖδα revocavi ex ed. Ven. Eodem spiritu, sed acuto accentu, scribitur in utroque codice msto.

AD CAP. CXXX.

De *Loligine* quae habet Aristoteles in libris hodie exstantibus, collecta dedit Camus, pag. 174 sq. Quae prima posuit Athenaeus, ex libro deperdito sunt: eorum tamen nonnulla sparsim in libris, qui ad nos pervenerunt, leguntur.

ἔχει δὲ καὶ δολὸν ἐν τῇ μύτιδι. Restitui hanc scripturam ex pag. 323. d. ubi vide not. Sic etiam formatus tertius casus nominis μύτις reperitur apud Aristotelem; verbi gratia, Hist. Anim. IV. 2. non μύτι, nec μύτει.

[ΤΕΥΘΟΣ.] Ὁ δὲ Τεῦθος μόνῳ τούτῳ διαφέρει, τῷ μεγέθει. Titulum *uncis* inclusi: quia non videtur ab Athenaeo esse; certe contextui inferi non debuit. Videri quidem poterat Aristoteles (ut Camus adnotavit) τὸν τεῦθον & τὴν τευθίδα non sexu modo, sed etiam specie distinxisse: nec satis tamen perspicue id ille declaravit. Athenaeus quidem nonnisi fere magnitudine distinctum facit, & paulo post ad τὴν τευθίδα redit, de qua dicere instituerat. Commodius initio capitis duplex titulus, Τευθὶς, & Τεῦθος fuisset praefixus. In ms. *Ep.* scribitur μόνῳ διαφ. τῷ μεγέθει, commode: sed nec istud incommodum erat, quod

Sed ἡδύσμασι uterque perspicue tuetur nullà interpo- e sità post hanc vocem distinctione: & id ipsum quidem non minus recte; nam iuncta intelligi debent verba ἡδύσμασι λεπτοῖς χλωροῖς. Sunt autem ἡδύσματα λεπτὰ χλωρὰ, *condimenta tenuia viridia*, i. e. *cordimenta ex herbis minutim concisis*. Herbarum catalogum, quibus pro ἡδύσμασιν uti consueverant olim coqui, habes lib. IV. pag. 170. a. b. Iam, ad metri rationem quod spectat, satis adparebat, terminari *tertium versum* in voce στεατίου, *quartum* in voce ἡδύσμασι. Quare, quo ratio constaret *quinto versui*, λεπτοῖσι pro λεπτοῖς fuit scribendum. De verbo ἀνθυλεύω dictum est ad I. 4. b. T. I. Animadv. pag. 49 sq. Typothetae errore ἀνθύλευσα positum est in ed. Cas. 2. isque error imperite repetitus in ed. Cas. 3.

Καὶ τίμμα δὲ &c. » Non video caussam, imo nulla » caussa est, cur proxima verba pro adulterinis docti ha» benda censuerint: Καὶ τρίμμα δέ τι τευθίδα ὀνομάζειν » Ἰατροκλέα ἐν Ἀρτοποιϊκῷ (vel, ut in antiquis, Ἀρτοποιη» τικῷ) φησὶ Πάμφιλος. *Pamphilus auctor est*, (in Glossis » nempe) *Iatroclem in libro De Confectione Panis, genus quod» dam libi appellasse* τευθίδα. Confirmat Hesychius: Τευθίς· » τρίμμα πλακουντῶδες. « CASAUBONUS. — At non *adulterina* ista verba censuerat Dalecampius; sed casu & imprudens praetermiserat in latina versione. Suo arbitratu (ut equidem existimo) Epitomator Ἀρτοποιητικῷ scripsit: editam scripturam Ἀρτοποιϊκῷ tuetur ms. *A.* eamque probam esse ostendunt ea quae ad Polyb. I. 22, 7. olim adnotavimus. Idem IATROCLIS liber alibi apud Nostrum sic citatur, ἐν τῷ Περὶ Πλακούντων, lib. XIV. p. 646. a. & 647. b.

AD CAP. CXXXI.

ὝΕΣ. » De *hyaenidibus* & *suibus* simul tractat au» ctor. Itaque ei parti duplex praefigi lemma debuit: Ὑαι» νίδες ἢ Ὕες. Sint-ne iidem pisces, an diversi, parum » liquet vel Athenaeo: qui etiam dubitat, an Ψαμμῖτις ὀρυ» κτὴ *Archestrati*, & Ψαμαθὶς *Numenii*, diversorum piscium » nomina sint, an eiusdem. « CASAUBONUS.

De EPICHARMI versu, Ἧς δ' ὑαινίδες &c. vide notata ad pag. 306. a. Particulam τε post ὑαινίδες h. l. dedit uterque codex ms. In *altero* eiusdem poëtae *versu*, Χαλκίδες τε h. l. correxit editor Basil. ex pag. 328. c. ubi quidem

paulo etiam commodius ad metrum Χαλκίδες θ', ὗες τε dabant edd. cum msto. *A.* (nam in Epit. ibi deest versus:) quod & h. l. recepi.

Καὶ Διονύσιος δ' ἐν 'Οψ. Particulam δὲ, quae deerat editis, commode dedit ms. *A.*

Ad ARCHESTRATI verba, *vers.* 2. ψαμμῖτιν ὀρυκτὴν, collata cum his *Numenii*, quae in fine capitis sequuntur, ῥέθιον ψαμαθίδα, haec adnotavit CASAUBONUS: »Invenio in Glossis Hesychii, nomen esse cuiusdam piscis ψαμμοδύτης: quod verbum affine est tam Numenii *psammathidi*, quam Archestrati ψαμμίτιδι ὀρυκτῇ. Sed *psammodyten*, ait Hesychius, etiam *callionymum* vocari: quare »alius videtur esse.« — ψαμμῖτιν ὀρυκτὴν, *arenae suffossorem* interpretatus sum cum Dalecampio, cui GESNERUS praeiverat pag. 756. Nec tamen me fugit, pro illa notione aliam Graeci vocabuli formam requiri, scilicet ὀρυκτῆρα, sive, quoniam versui hoc non conveniebat, videndum ne fortasse ὀρύκτην, aut foemininâ formâ ὀρύκτιν scripserit poëta, inusitato quidem aliâs vocabulo, sed ad analogiam aliorum legitime formato. Nam ψαμμῖτιν ὀρυκτὴν, si quid video, nil aliud significare potest, nisi *in arena defossam:* quâ notione haud satis scio an ferri etiam possit vulgata scriptura, quam uterque codex mstus tuetur. Alii sunt pisces ὀρυκτοὶ, de quibus lib. VIII. p. 331. c. d.

In *quarto* ARCHESTRATI *versu*, recte μοῦνον correxit Casaubonus, flagitante metro. In fine versus, κεῖνων pro κινῶν habet ms. *A.* suo more vocales miscens.

a *Vers.* 6. ἐμβάπτευε κ' ἐπείγου. Sic commode ed. Cas. Et debuisse hoc videtur ms. *A.* in quo ἐμβάπτευ καὶ ἐπ. mutilato verbo: inde ἐμβάπτευε καὶ ἐπείγου ed. Ven. & Bas. ἔμβαπτε καὶ ἐπείγου ms. *Ep.* reclamante metro.

Vers. 8. τὴν λοφιὰν δ' ὀπτᾶν αὐτῆς. In pisce τὴν λοφιὰν *pinnam dorsalem* dictam vidimus pag. 294. d. Hoc loco *cervix* intelligenda, aut *totum tergus.*

ἐπὰν λέγῃ recte dedere ambo mssti. ἐπὰν λέγεις ed. Ven. duplici vitio. NUMENII versus iam supra adlatus erat, pag. 306. ubi vide notata. Ibi recte δὲ ῥόθιον habebant libri omnes: inde hîc mendam correxit editor Basil.

AD CAP. CXXXII.

Ὗκαι. Sic constanter simplici κ literâ scribi istud no-

men in nostris codicibus, monui ad pag. 284. b. ubi idem testimonium *CALLIMACHI* iam adpositum erat, quod h. l. repetitur. Vide ad eum locum notata. Eamdem scripturam initio huius capitis tenentes editiones Ven. & Bas. mox deinde geminatam consonam invexere.

Ex *NUMENII* testimonio priora verba iam citata sunt pag. 320. d. ubi vide not. In huius *versu* 2. ἀλώμενον recepi ex ms. *Ep.* quod sonat *ad saxa vagantem.* Satis commodum ad sententiam erat πέτρῃ ἀλοώμενον, quod habet ms. *A.* id est, ad *saxa pulsatum*, ab ἀλοάω: qua fere ratione κυματοπλῆγες pisces dicuntur, *fluctibus pulsati*: at metro istud non erat aptum. Eâdem notione nescio an ad metrum adcommodare verbum voluerint editores, cum transpositis vocalibus ἀλωόμενον ediderunt. *Ad saxa captum* vertit Dalec. quod nec per se placet, & Graece ἁλώμενον sonabat.

In historiola ex *TIMAEO* relata super *appellatione oppidi Siculi Hyccari*, perperam πολυχνίου & πολύχνιον scribitur in ed. Cas. errore ex ed. Bas. propagato. Recte πολιχν. ed. Ven. cum msstis. Oppidi nomen, sicut in hoc Timaei testimonio, sic & alibi, promiscue modo in plurali numero τὰ Ὕκκαρα, modo in sing. τὸ Ὕκκαρον effertur. In cuius nominis scriptura quidem geminam literam κκ tenent nostri codices; attamen piscis nomen, ut dixi, constanter per simplicem consonam efferunt.

καὶ τούτους ἐγκύους. » Scribo ἰχθῦς εὑρεῖν τοὺς καλουμένους ὕκκας, καὶ τούτους ἐγγείους. *Pisces invenisse » quos vocant Hyccas, & eos quidem in terra.* Ita auctor Ex» cerptorum, non ἐγκύους. Quomodo enim *praegnantes hyc» cae?* « CASAUBONUS. — Immo vero non auctor Excerptorum ἐγγείους scripserat; quamquam in Hoescheliano codice ita scriptum fuisse ultro credimus adfirmanti Casaubono. Noster quidem probatissimus codex Epitomae, non modo ὕκας tenet, sed & ipsum ἐγκύους, quod cum editis tuetur vetus codex *A.* Quidnam vero incommodi in hac fabula habere visa sit doctissimo viro *praegnantium* piscium mentio, non exputo equidem.

Ζηνόδοτος δέ φησι, Κυρηναίους τὸν ὕκην καλεῖν ἐρυθρῖνον. Id est: *Zenodotus ait, eum qui vulgo ὕκης dicitur, a Cyrenaeis vocari ἐρυθρῖνον.* Rectius utique videtur, quod ex Clitarcho Grammatico adlatum est pag. 300. f. Κυρηναῖοι δὲ ὕκην τὸν ἐρύθριον (sive ἐρυθρῖνον, quod perinde est) καλοῦσι. Id est:

Cyrenaci eum qui erythrinus vulgo dicitur, hycam vocant. Quare obsequi fortasse debueram doctissimo CORAYO, monenti in *Notis msstis* ad hunc locum: »Transpone articulum, »legendo Κυρηναίους ὕκην καλεῖν τὸν ἐρυθρῖνον.« —— Nec dubitaturus eram, quin voculam illam transponerem, si hoc loco ad eiusdem Grammatici testimonium, atque supra, provocasset noster Deipnosophista.

ὕκην ἀκούει τὴν ἰουλίδα. Sic recte ed. Ven. & Bas. ἰούλιδα ed. Cas. De *iulide* pisce supra dictum, p. 304. f.

διὸ καὶ Φιλήταν φάναι. φᾶναι ms. *A.* & *Ep.* eodemque modo plerumque scribunt id verbum. De PHILETA in Indice Auctorum disputabitur: in cuius testimonio hic adlato, Οὐδ' ὕκη ἰχθὺς ἔσχατος ἐξέφυγε, id singulare est, quod nomen piscis non, ut aliàs, ὁ ὕκης, sed ὕκη formetur, tamquam foeminini generis: quod metri caussa factum videri poterat; nam priora quidem verba omnino speciem senarii iambici habent, licet in posteriori hemistichio metro non constet ratio, forte quod verbum ἐξέφυγε in locum alterius, quo usus erat poëta, substitutum est.

AD CAP. CXXXIII.

Φάγρος. »Φάγρους auctor Glossarii latine indigetat »*dentatos*. Ovidius & Plinius, *pagros* aut *phagros*.« CASAUB. *Ibid.* Σπεύσιππος *&c.* Eadem SPEUSIPPI verba prolata sunt supra, pag. 300. e. ubi pro ἐρυθρῖνον, quod habent h. l. mssti cum editis, ἐρύθρινον scribitur; quod quidem perinde est.

Ἀριστοτέλης δὲ, σαρκοφάγον, φησὶν, αὐτὸν εἶναι, καὶ μονήρη. Sic codex ms. uterque. Mutata verborum serie, εἶναι φησὶν αὐτὸν edd. Ductum est autem testimonium ex deperdito Aristotelis libro.

In EPICHARMI testimonio (quod omisit h. l. Epit.) cum λόνες praeferrent edd. & ms. *A.* monuit CASAUBONUS: »Scribe ἀόνες, sicut diximus cap. XX.« — Nempe ad pag. 321. d. ubi vide notata.

d AMEIPSIAE verba ex *Conno*, sic erant edita,

Ὀρφοῖς, σελαχίοις τε καὶ φάγροις ἔσῃ βορά.

Ubi, quoniam secunda syllaba vocis σελαχίοις brevis est, adparebat Ὀρφοῖσι initio versus scriptum oportuisse, ut esset secundus pes tribrachys; quemadmodum communi

librorum consensu scribitur pag. 315. c. ubi idem fere versus citabatur, non quidem ut *Ameipsiae*, sed ut *Platonis* Comici. In fine versus, si verbum ἴση dedissent scripti libri, terminari in eo versu potuerat senarius, ut βορὰ esset prima vox versus sequentis. Sed collato eodem, quem modo dixi, Platonis versu, probabile fiebat id quod observavit D'ARNAULD, Animadv. Crit. c. 27. p. 171. »verbum ἴση »vel a glossatore esse, vel ab Athenaeo ad sensum supplen»dum adiectum.« Nobis vero eo etiam magis suspectum esse illud verbum ἴση debuit, quod scriba veteris codicis *A*. e quo ducti sunt recentiores codices omnes, (nam in Epit. deest hoc loco id testimonium) non ἴση scriptum in suo exemplari repererat, sed nescio quid aliud; quod ipse quid esset se nescire ostendit, monstrosum verbum ασιβορα hic ponens. De *Ameipsiae* fabula Κόννῳ nonnihil dictum ad V. 218. c. Titulum ἐν Κόννῳ, *in Barba* interpretatus est Dalec. a quo plurimum dissentiens HEMSTERHUSIUS ad Polluc. X. 171. inscriptionem istam ad absurdum quemdam lyristam retulit, ex Paroemiographorum commentariis notum, cui *Conno* nomen fuerat.

ἀκαρνᾶνες. »Nominantur pisces ἀκαρνᾶνες ex *HICESIO*: »quorum & libro octavo [pag. 356. b.] mentio fit. For»tasse idem cum eo qui supra [pag. 286. b.] dicebatur »ἄχαρνος, aliis ἀχάρνα. Glossographo ἀκάρναξ, est λά»βραξ, *lupus*.« CASAUB. — Vide Gesnerum, DE Aquatil. pag. 1 sq. & Camus ad Aristot. pag. 59 sq. Quod vero de *acarnane* eiusque similibus hic ex *HICESIO* scribitur, κατὰ λόγον δὲ καὶ δυσέκκριτοι: id est, *eademque ratione* (vel, *& pro ratione*) *excretu difficiles*: eius contrarium docere videtur apud eumdem nostrum Deipnosophistam Diphilus medicus, lib. VIII. pag. 356. c. τρόφιμον quidem τὸν ἀκαρνᾶνα esse dicens, simul vero εὐέκκριτον.

ARCHESTRATI ecloga in ed. Ven. & Bas. terminabatur in verbis μόνον ὠνοῦ. Reliquam partem *secundi versus*, cum *versu tertio*, Casaubonus in sua editione ex msstis, quorum lectiones excerptas habuerat, tacite adiecit, in hunc modum:

— καὶ μετ' ἐκείνης
οὐραῖον· τὰ δὲ λοιπὰ δόμον μηδ' ἂν ἐσενέγκῃς.

Habent autem eadem verba & nostri codices ambo: nisi quod uterque omissâ ἂν particulâ, μηδ' εἰσενέγκης praeferat; quod in μηδ' εἴσω ἐνέγκῃς mutandum mihi visum erat. In οὐραῖον uterque codex consentit cum ed.

e Casaub. sed videtur omnino τ' οὐραῖον praeposito articulo scriptum oportuisse.

Στράττις ἐν Λημνομέδᾳ. Vide quae mox adnotabimus ad *Casauboni recensum fabularum Strattidis*, voce Λιμνομέδα. In verbis ex ea fabula hic adlatis, pro ἐγχύψας, quod cum edit. Ven. & Bas. habet ms. *A*. (nam in ms. *Ep*. deest hoc testimonium) tenui ἐγκάψας, quod tacite in illius locum substituit Casaub. Caeterum quo metro verba ista fuerint a poëta adstricta, haud satis adparet.

Alteram STRATTIDIS eclogam, ex *Philoctete* ductam, & ut a nobis factum, ad anapaesticos dimetros redigendam fuisse, recte monuerat D'ARNAULD, Animadv. Critic. cap. 27. pag. 152. *Teretes Copaidas*, *anguillas* dicere poëtam vix est quod moneamus. Earum frequens apud Nostrum mentio: vide praesertim p. 297. c. d.

» γὰρ ἀκόνη κατὰ Κρῆτας φάγρος. » *Cotem* dictam esse » Cretensibus φάγρον, non mirum: *exedit* enim & atterit » ferrum, licet secandi exsors. φάγρος autem a φάγω. «

Sequitur hoc loco

Caput XXIII. Animadversionum CASAUBONI *in lib. VII.*

sic inscriptum:

» *Recensentur* STRATTIDIS *Comici fabulae*, *& loci aliquot in* » *earum mentione corrupti emendantur.* «

» De *pagris* agens Deipnosophista, geminum e STRATTIDE testimonium profert: alterum e *Limnomeda*; alterum e *Philocteta*. Observavimus inter legendum veteres, saepe factum ut in nomine huius poëtae, vel fabularum ab eo editarum, librarii aliud scriberent quam quod rectum & verum erat. Ut igitur male conciliari homines studiosis ne imponant, *de* STRATTIDE *& illius Dramatis* quae nobis sunt comperta, paucis hoc loco exponemus. «

» Scribit Suidas, *Strattin* (sive *Stratim*: nam utrumque invenio) Atheniensem Tragicum fuisse, qui plures fabulas docuerit, quarum titulos commemorat: postea addit, ὥς φησιν Ἀθήναιος ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Δειπνοσοφιστῶν: quasi omnium poëtae istius fabularum indices hausisset ex unico Athenaei libro secundo. Quod non ita est: nam ex universo Deipnosophistarum opere is catalogus est collectus. Illud gravius, quod *Strattidem* Suidas facit *Tragi*-

cum ; qui fuit Comoediarum poëta, non Tragoediarum. Harpocration: Λαγίσκας τῆς ἑταίρας μνημονεύει καὶ Στράττις ὁ κωμικός. Plutarchus in Isocrate: ὅθεν εἰς τοὺς αὐλοὺς κεκωμῴδηται ὑπὸ Ἀριστοφάνους καὶ Στράττιδος. Neque probo quod placuit viro exactissimae diligentiae & iudicii non vulgaris *Lilio Gyraldo*, duos extitisse cognomines poëtas, alterum Comicum, alterum Tragicum. Nam, ut verum id esset, nihilo tamen excusatior abierit Suidas: cum ex iis quae dicemus liquido constiturum sit, *comoedias* fuisse quas ille habuit pro *tragoediis*. Fuit alius Comicus, cui nomen *Stratoni:* quem cum Stratide non uno loco scribarum imperitia confudit. De hoc Suidas: Στράτων, κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας· τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἦν Φοῖνιξ. Omnino pauca scripsisse *Strato* hic videtur: neque apud veteres eius nomen temere invenias, nisi cum *Stratidis* locum occupavit. Inter novae [*immo*, mediae] comoediae Comicos hunc ponit Suidas: at Stratis in albo poëtarum veteris comoediae recensetur ab antiquis criticis, quorum extant in Aristophanem lucubrationes. Ibi etiam legimus, *dramata Stratidis fuisse sedecim.* Nos quoque totidem invenimus. Sunt autem haec.«

»Ἀγαθοί· ἤ, Ἀργυρίου ἀφανισμός. Huius fabulae Suidas meminit. Fuere qui *Pherecrati* ascriberent, auctore Athenaeo, lib. X.« — [At in decimo Athenaei libro nihil tale reperitur. Citatur Φερεκράτης ἢ Στράττις ἐν Ἀγαθοῖς, VI. 248. c. & XV. 685. b. Sed Ἀργυρίου ἀφανισμὸς nusquam, quod sciam, apud Nostrum vel Strattidi vel Pherecrati tribuitur. Φιλιππίδης ἐν Ἀργυρίου ἀφανισμῷ laudatur lib. VI. pag. 230. a.]

»Ἀνθρωπορέστης. Athenaeus libro III. extremo: σεμιδάλεως μέμνηται Στράττις ἐν Ἀνθρωπορέστῃ. Suidas nominat. In hac fabula Comicus Euripideam Orestem riserat. Apparet ex illius versibus quos proferunt Comici interpretes ad ista e Ranis:

Ἔξεστι δ᾽ ὥσπερ Ἡγέλοχος ἡμῖν λέγειν·
ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλῆν᾽ ὁρῶ.

Non nominant illi quidem hanc fabulam: sed, inde esse quos afferunt versus, testis Scholiastes Euripidis ad Orestem, ubi leges eadem: atque ibi non Ἀνθρωπορέστης scribitur hoc nomen, sed Ἀνθρωποραΐστης. Videtur poëta ficto nomine allusisse ad κυνοραΐστὰς, de quibus Philosophus in Histor. Animal. [V. 31.] Similis compositio no-

e minis, Δουλορέστης: quo titulo fabulas ediderunt Latini poëtae, Ennius, Pacuvius, Naevius.« — [Confer quae notavimus ad Athen. III. 127. c.]

»'Αταλάντη. Athenaeus lib. VII. [pag. 302. d.] & lib. IX. [pag. 399. c.] item Suidas. Sed alibi apud hunc 'Αταλάνται fabula inscribitur, ut in voce Διφροφόροι. Hesychius in Διονυσοκουροπυρώνην. Τὸν γὰρ Διόνυσον κουρέα ὄντα κωμῳδεῖ. κουρεὺς δὲ ἦν πρὸς πάππου, ὡς δηλοῖ ὁ τὰς 'Αταλάντας σύνθεὶς. Comici interpres ad Aves: [vs. 1294.] Μνημονεύει αὐτοῦ· ὡς μέγα ῥύγχος ἔχοντος ὁ τὰς 'Αταλάντας ποιήσας. At Comici vetus interpres non numerum, sed genus mutat, scribens ad Ranas: [vs. 146.] Τινές φασι τῷ σκὼρ πρῶτον κεχρῆσθαι Στράττιν ἐν 'Αταλάντῳ δράματι. ψεῦδος δέ· πολλῷ γὰρ ὕστερον τῶν βατράχων ὁ 'Ατάλαντος Στράττιδος ἐδιδάχθη.«

»Ζώπυρος περικαιόμενος. Hesychius laudat hanc fabulam, explicans Graecorum proverbium, Οὐ μάλα κινκὲς, illi Plautino par & geminum, *ciccum non interduim.*«

»'Ιφιγέρων. Huius, quod sciam, solum superest nomen apud solum Suidam: qui cum videatur non aliunde quam ex unius Athenaei libris titulos quos commemorat sumsisse, admonet nos quanto uberior rerum copia in libris integris Athenaei fuerit, quam nunc sit in mutilatis & imperfectis.« — [Quam multa veterum testimonia prorsus silentio praeterierit Epitomae auctor, ex his quae de illius more passim adnotavimus, satis constat. Praeterea, cum ab eodem tituli fabularum numquam sint adpositi, ter in Epitoma librorum, quae de pleniore opere periere, citatur nonnihil ex *Strattide*, I. 30. f. I. 32. b. & II. 68 extr. & sq. quorum locorum ille quidem, quem medium posui, ad *Lemnomedam* fabulam pertinet, ut infra docebimus; primus autem & tertius locus qua ex fabula ducti sint, ignoramus. Saepius vero etiam in *secundo libro* invocatum ab Athenaeo fuisse *Strattidis* testimonium, ex his intelligi par est, quae e Suida supra a Casaubono adposita sunt.]

»Καλλιπίδης. Athenaeus memorat lib. XIV. [pag. 656. b. item VII. 304. b.] & ex Athenaeo Suidas.«

»Κινησίας. Athenaeus lib. XII. [pag. 551. d. item IX. 396. a. de quo loco mox in Μακεδόνες.] 'Ην δ' ὄντως [ait, XII. 551.] μακρότατος καὶ λεπτότατος ὁ Κινησίας, εἰς ὃν καὶ ὅλον δρᾶμα γέγραφε Στράτις. [immo Στράττις ibi scri-

ptum.] De hoc *Cinesia* & fabula Stratidis plura Harpocration. Meminit & Scholiastes Aristoph. ad Plutum, item Pollux lib. X. cap. 52. & lib. IV. c. 23. ubi minus recte ἐν τῷ Κυνησίᾳ. Pessime vero, qui apud Athenaeum emendant ἐν Κυνηγεσίῳ, & vertunt *in Venatione*. Vide in Μακεδόνες. Aristophanis vetus interpres ad Aves: Μέμνηται αὐτοῦ (Laspodiae) Φιλύλλιος (ita scribendum) ἐν ταῖς Πλυντηρίαις, (melius Πλυντρίαις) ὡς φιλοδίκου. ἔχει δὲ [forſ. εἶχε δὲ] καὶ περὶ τὰς κνήμας τινὰς αἰτίας, (vel αἰκίας) ὥς φησι Στράτων ἐν Κινησίᾳ. Legendum Στράττις.«

»Λιμνομέδα. Athenaeus hoc loco. Suidas tamen Λιμνομέδων: quasi *princeps lacus*. Apud alios per η in primâ, Λημνομέδα: ut apud Harpocrationem in Ἀτλᾶς. In undecimo Athenaei [XI. 473.] etiam vetustissimi codices, Στράτων ὁ κωμικὸς ἐν Ληπτομέδα.« — [At hoc loco, in quo versamur, VII. 327. e. non Λιμν. sed Λημνομέδα in vetusto nostro codice scriptum. Tum vero XI. 473. c. in ed. Ven. & Baſ. quidem vitiose Ληπτομέδα scribitur; in eodem vero nostro cod. *A*. recte Λημνομέδα: & ibidem mendosum nomen Στράτων tenet quidem codex; sed Στράττις scriptum oportuisse non modo ex collato hoc loco, in quo versamur, cum isto intelligitur, verum etiam ex Epitoma libri I. p. 32. b. ubi verba ista ab Epitomatore conservata, καὶ Ἑρμῆς δ' εἶδος πόσεως παρὰ Στράττιδι, manifeste ad illos versus spectant, qui lib. XI. pag. 473. c. adponuntur: quo posteriori loco idem Epitomator versus quidem adposuit, sed non modo fabulae titulum suo more, verum etiam poëtae nomen (puto, quod corruptum intellexisset) praetermisit. Pro Λιμνομέδων, quod apud Suidam vulgatur, Λημνομέδων legi apud Eudociam, adnotavit diligentissimus *Harles* ad Fabric.]

»Μακεδόνες. Athenaeus libro septimo, duobus locis. [Equidem non nisi unum locum ex hoc libro reperio, pag. 302. d. e.] & ex Athenaeo Suidas. Iterum Harpocration, in Τοπεῖα: & Etymologus, in eadem voce. At in nono Athenaei [IX. 396. a.] scriptum est, ὁ Στράττις εἶπεν ἐν Μακεδόσιν ἢ Κινησίᾳ: quod si mendum non continet, de *diversis titulis duarum comoediarum* accipi debet, non de *una binomine*. Sed fortasse locus est corruptus: nam libro XIII. [pag. 589. a.] ita legitur, Στράττις ἐν Μακεδόσιν ἢ Παυσανίᾳ Κορινθίαν αὐτὴν φησί. *Cinesias*, *Macedones*, & *Pausanias*, trium diversarum comoediarum nomina

sunt, auctore Suida atque ipso Athenaeo. « — [Lib. XIII. 589. a. de longe alio argumento agitur atque IX. 396. a. Quare non ex altero loco alterius scriptura solicitanda fuerit, sed intelligi par est, ipsas fabulas non ob oculos habuisse, verum in commentariolis suis versus habuisse ex illis excerptos, incertumque ipsum Deipnosophistam fuisse, ex utra duarum fabularum, quas utroque loco nominavit, ducti essent versus quos adposuit.]

» Μήδεια. Athenaeus lib. XI. [pag. 467. e.] & XV. [pag. 690. e. ubi quidem mendose vulgo, ἐν Μήδῳ.] Meminere Grammatici in explicatione proverbii, Μυσῶν λείαν. Nemo autem existimet, quia *Medeam* scripsere plures Tragici, & quia tragoediae conveniunt quae de illa narrantur, alienum penitus a comoedia id argumentum esse, ac propterea fabulam hanc Strattidis non *comoediam*, sed *tragoediam* fuisse. Sane videtur *Suidas* non alia ratione ductus, ut *STRATTIDEM* faceret de Comico *Tragicum*, quam consideratione huius in speciem tragici lemmatis, & aliquot aliorum: sed nihili hoc argumentum est, atque omnino fallax; cum certum sit, plurimos antiquorum Comicorum tragicis argumentis comicos soccos adaptasse. Quid τραγικώτερον *Oreste?* Hoc tamen titulo fabulam docuerat Alexis comicus, non minus quam Euripides tragicus. *Cyclopem* scripsit Epicharmus. *Athamantem* Sophocles, tragoediarum poëta; sed & Amphis, comoediarum. *Septem* ἐπὶ Θήβας, Aeschyleam legimus etiam hodie: Amphidis *Septemthebanam* laudant veteres. *Persas* Aeschylus docuit: *Persas* item Pherecrates. *Nioben*, Sophocles & Aristophanes: *Lemnias* incertum est plures Tragici docuerint an Comici. *Medeam* quoque Tragici diversi, & Comici pariter diversi; in his Strattis & Eubulus. Possem, si operae esset, alia hoc genus innumera exempla in medium afferre. «

» Παυσανίας. Athenaeus lib. XIV. [pag. 654. f.] & inde Suidas. Vide etiam in Μακεδόνες. «

» Μυρμιδόνες. Pollux lib. IX. [sect. 78.] ὅθεν καὶ ἐν τοῖς Στράττιδος Μυρμιδόσιν εἴρηται. «

» Πίτυσος. Aristophanis interpres, Vesparum commentario, postquam recitasset quosdam versus e *Troilo STRATTIDIS*, subiicit: ἀλλὰ καὶ ἐν Πιτύσῳ. — — — Forte ἐν Πιτύλῳ. Saltem Graeca vox ea fuerit. Nauticae turbae ἀταξίαν videtur exagitasse: vel fuit similis argumenti *Mo-*

athropo Anaxilae; nam πίτυλον interpretantur veteres etiam φαντασιοκόπον. «

[Inserenda hic fabula Ποτάμιοι, cuius meminit Noster, VII. 299. b. ad quem locum vide notata.]

» Τρωΐλος. Athenaeus lib. III. [pag. 76. e.] Suidas, & Comici interpres ad Vespas. «

» Φιλοκτήτης. Athenaeus hoc loco, & Suidas. «

» Φοίνισσαι. Athenaeus lib. IV. [pag. 160. b.] κατὰ τὴν Στράττιδος τοῦ κωμῳδοποιοῦ [κωμῳδιοποιοῦ] Ἰοκάστην, ἥτις ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις Φοινίσσαις φησὶ, &c. Etiam in hac fabula Euripidem ridendum propinaverat. Aristoteles, De Sensu & Sensili: Ἀληθὲς γὰρ ὅπερ Εὐριπίδην εἶπε σκώπτων Στράτις, Ὅταν φακῆν ἕψητε μὴ 'πιχεῖν μύρον. Iterum meminit Athenaeus libro XIV. [p. 621 f.] & post illum Suidas. Pollux lib. IX. ὅθεν καὶ Στράττις ἐν Φοινίσσαις, Εἶθ' ἥλιος &c. Meminit & libro X. cap. 47. & Erotianus explicans dictionem λεβηρὶς apud Hippocratem. Nec praeteriit Suidas, qui auctor est, *Stratonem* Comicum, de quo ante diximus, scripsisse fabulam, cui esset nomen Φοῖνιξ. Eius facit mentionem Athenaeus libro VIII. [pag. 382. b.] sed Φοινικίδην nominans. « — [Hanc nullam esse aliam nisi *Strattidis* Φοινίσσας, statuerunt doctissimi viri.]

» Φορτικός. Invenio in Glossis Hesychii citatum *Strattidem* ἐν Φορτικῷ δραματίῳ. Locus est in Καλλονάτοι. «

» Χρύσιππος. Athenaeus lib. IV. [pag. 169. a. b.] nec non Suidas. Iulius Pollux lib. X. cap. 13. [sect. 55.] ὁ γοῦν Στράτις [Στράττις] ἐν Χρυσίππῳ λέγει, Πρόσαγε &c. «

» Ψυχασταί. Athenaeus libro tertio, [p. 124. c. d.] nono, [pag. 373. f.] & undecimo: [pag. 502. e.] quo ex loco de ratione nominis licet facere coniecturam. Ibi namque agitur de vocabulo ψυκτήρ; quod est affine verbo ψυχάζειν, *frigus captare*, unde ψυχασταί. Meminere Suidas, & Pollux lib. X. cap. 24. Capite autem 28. scribit idem, Στράττις ἐν Ψυχασταῖς, πρόσειπον ῥιπίδα, ἐπάγαγε σκιάδιον: quae etiam verba titulum nobis aperiunt. « — [Citatur denique etiam Στράττις ἐν Ψυχασταῖς apud Nostrum lib. XII. p. 551. c. sed temere omissa sunt ista verba in impressis libris, e vetustis nostris membranis supplenda.]

AD CAP. CXXXIV.

Χάνναι. »In libris antiquis constantissimâ inconstantiâ, »modo χάνναι, modo χαῦναι.« CASAUBONUS. — At nil hîc variant editi: atque etiam constanter recte χάνναι dant nostri mssti. De *Channa* pisce, praeter alios, consulendus SCHNEIDERUS in Historia Piscium pag. 80 sq.

EPICHARMI versum iam citatum vidimus pag. 315. f. ubi videnda quae cum ab aliis tum a nobis adnotata sunt. κηττατπελαγ. h. l. habet ms. *A*. pro κὴκτραπελ. In Epit. deest hoc testimonium.

Νουμήνιος &c. »De *NUMENII* versu ante diximus.« CASAUB. — Vide supra, ad VII. 304. e. Animadv. pag. 259 sq. Quod hîc vulgo legebatur τε πελίας τε manifeste ex τ' ἐγχέλιάς τε detortum erat, quod superiore loco recte dabant libri. Quod ibidem diximus, pro πίτυνον legendum videri πιτύϊνον, id intellexeram *nigrum*: & conferri id poterat cum eo quod est apud Aristotelem, Hist. Anim. V. 10. de smyro pisce, τὸ χρῶμα ὅμοιον ἔχει τῇ πίτυϊ: pro quo quidem τῇ ἴυγγι legi vidimus apud Nostrum pag. 312. f.

Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ περὶ Ζωϊκῶν. Sic ms. *A*. cum ed. Ven. & Bas. Caeterum, perinde utroque titulo, περὶ Ζωϊκῶν, & περὶ Ζώων, citari deperditum illud Aristotelis opus, monuimus ad VII. 281. f.

AD CAP. CXXXV.

1 Χρόμις. De hoc pisce & diversis eius nominibus, sono tamen admodum similibus, diximus supra, pag. 268. Animadv. ad VII. 305. d. Videntur omnino ad eumdem piscem pertinere nomina χρόμις, χρέμυς, κρέμυς &c. Confer CAMUS ad Aristot. pag. 228. & SCHNEIDERI Histor. Pisc. pag. 98 sq.

μνημονεύει Ἐπίχαρμος &c. »*EPICHARMI* locum emen»davimus in capite sexto.« CASAUB. — Nempe ad VII. 282. b. ubi vide Animadv. T. IV. p. 83. χρόμιάς τε habet h. l. ms. *A*. cum editis: & deinde κατὰ τὸν Ἀναν. ex communis Hellenismi formâ, pro κατὸν Ἀν. quod superiore loco recte ex Dorismo legebatur. Utrobique eclogam istam praetermisit Breviator.

In *NUMENII versu* nunc ὕκκην geminâ literâ κ cum

editis tenent mssti, contra quam pag. 327. a. & b. Sed id quidem perinde est, si modo memineris vocalem *υ* etiam ante simplicem *κ* produci in hoc vocabulo. Rectius vero fortasse & hic *simplex* adhibita fuisset *consona*: quae scriptura latebat in mendoso *συκῶν*, quod erat in libris pag. 295. b. ubi eumdem *Numenii* versum iam adpositum vidimus.

In *Archestrati* *vers.* 2. oratio sic distincta erat in editis & msstis, ἂν θέρος, ἢ καὶ ἐν Ἀμβρ. Paulo etiam magis vitiose in ms. *Epit.* scribitur in hunc modum, ἔστι δὲ πίων ἀνθερὸς. ἢ καὶ ἐν Ἀμβρ. Perspecte vero Casaubonus monuit: »Distingue verba *Archestrati*, & scribe:

» Τὸν χρόμιν ἐν Πέλλῃ λήψῃ μέγαν (ἔστι δὲ πίων
» ἂν θέρος ᾖ) καὶ ἐν Ἀμβρακίᾳ.« —

AD CAP. CXXXVI.

Χρύσοφρυς. In *Archippi* fenario, Ἱερὸς Ἀφροδίτης χρύσοφρυς Κυθηρίας, tenuimus scripturam ἱερὸς, quam ex ms. *Ep.* tacite receperat Casaubonus, & ante hunc iam in versione expresserat Dalecamp. *Veneri sacer.* Sed eumdem Dalecampium, cum deinde posuisset, *Cytherias Chrysophrys*, reprehendit idem Casaubonus: »Sine caussa » docti corrigunt Κυθηρίας: & *Veneris* cognomen omnibus » notissimum mutant in *piscis* appellationem ineptam & » parum analogam.« — Non improbandum per se erat Κυθερείας, quod in contextu habet ms. *Ep.* & principis poëtarum auctoritate poterat se tueri, ex Odyss. θ'. 288. & σ'. 192. sed metro nunc non erat aptum: & vulgatum firmat ms. *A.* Caeterum *sacrum piscem* dictum a Callimacho *chrysophryn* supra vidimus, pag. 284. c.

— χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθύν:

sed, cui Deorum Divarumve sacer esset, non declaraverat Cyrenaeus poëta.

Τίκτουσι δὲ, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης - - οὗ ἂν ποταμοὶ ῥέωσιν. *&c.* Vide Histor. Anim. V. 10 extr. Quod vero doctissimus Schneider Histor. Pisc. pag. 100. ait: » Athe» naeum lib. VII. pag. 328. ex Aristotele tradere, *chryso*» *phryn hieme & bis parere*, contra quam ipse Aristoteles » Hist. Anim. VI. 17. scripsisset: « nescio quid miscuit Vir alioquin exactissimae diligentiae. Nihil certe equidem tale apud Athenaeum reperio.

Eupolidis testimonium ex *Assentatoribus* omisit Epi-

tomator: nec id inconsulto, ut videtur: corruptum enim esse intellexerat. Nulla metri habitâ ratione vulgo adposita leguntur verba, sic scripta in editis: δραχμῶν ἑκατὸν ἰχθῦς ἐωνημένος, μόνον ὀκτὼ λάβρακας, χρύσοφρυς δώδεκα. Quae verba si in legitimos senarios reductos velis, debebit utique ὀκτὼ in fine prioris, μόνον vero initio posterioris reponi; nisi in verbo ἐωνημένος brevem vocalem ε cum sequenti ω in unam syllabam coire posse statueris. Tum in *posteriore versu*, quod est in ms. *A*. δέδωκα, id paulo aptius videri poterat esse ad metrum; sed sensus (qui tamen, quidquid statuas, perinde atque versus, imperfectus manebit) desiderare utique δώδεκα videtur, quod habent edd. At χρύσοφρυς antepenacute scriptum, quod erat in editis, (nescio an & in ms. *A*.) ferri non poterat; sed χρυσόφρυς penacute scriptum oportuit, cum sit accusativus pluralis, ultimam per crasin productam habens.

: In *Archestrati vers.* 2. ὃν κεῖνοι καλέουσιν ἰωνίσκον. » *Chrysophryn* Ephesi appellatum *ioniscum*, clare testatur » Archestratus. Sed poëta, ut metro consuleret, diminu» tiva forma usus est; cum vulgo ἴωνος ille piscis diceretur, » auctore Hesychio. In Excerptis οἰωνίσκον, non recte. « Casaubonus. — Recte ἰωνίσκον scriptum in nostro cod. *Epit.* sicut in edd. & in ms. *A*.

AD CAP. CXXXVIII.

De *Chalcidibus* testimonium *Epicharmi* haud multo ante, pag. 326. e. iam prolatum vidimus. Eorumdem piscium alio versu mentionem fecit idem poëta in *Musis*, pag. 323. a.

d *Numenii versiculus* 2. cum sic esset editus consentiente ms. *A*.

αὔτως ἂν πείραιο καὶ ὀλίγην μαινίδα.

monuit Casaubonus: » Scribendum αὔτως ἀμπείραις καὶ » ὀλ. μαιν. *Chalcidem*, inquit poëta, *tam facile transfixeris* » *atque maenidem parvam*. Ex ipso libri titulo divinare licet, » locutum Numenium de variis piscandi generibus. Cum » igitur alii pisces aliter capiantur, *negat fuscina posse capi* » *parvos pisciculos, ut sunt maenis & chalcis*. Sic apud Stra» bonem lib. IV. κεστρεῖς τριόδοντι περιπείρειν. « — Debebat simul monere vir doctus, suam illam emendatio-

nem ex Epit. esse ductam: sic quidem plane noster cod. Epit. αὔτως ἀμπείραις. Nec vero displicet interpretatio: quamquam fuerint qui vocem αὔτως per* *frustra* exponi debuisse censeant, quemadmodum passim monent Grammatici. Sed rationem hexametri non expedio: nec enim in fine solum mancus est versus, sed & in medio etiamnum minime persanatus. Nam si ratio constare metro debet, producenda fuerit penultima vocis ὀλίγων: quod vetat, quantum scio, constans Graecorum usus.

Διαφέρει δὲ τῆς χαλκίδος ὁ χαλκεύς. De χαλκεῖ, seu *fabro* pisce, cuius etiam Aristoteles meminit, Hist. An. IV. 9. consule SCHNEIDERUM ad Aelian. Nat. An. X. 11. & in Historia Pisc. pag. 117.

Θρισσῶν δὲ &c. »Τριχίδας & θρίσσας diversi generis » pisces quidam faciunt, quidam eosdem. Aristophanes au» ctor est, trichidas si maiore copia edantur, tussim ciere; » in Concionantib. [vs. 55 sq.]

» — ὁ γὰρ ἀνὴρ τὴν νύχθ' ὅλην
» ἔβηττε, τριχίδων ἑσπέρας ἐμπεπλησμένος.

» Enarrator: τριχίδων. λέγει νῦν τῶν καλουμένων θρισσῶν. » αὗται ἐσθιόμεναι βῆχα ἀνεγείρουσι. At auctor idem, com» mentario in Acharnenses, [550.] de eodem solum du» bitat, nec quidquam statuit.« [Τριχίδες, inquit, εἶδος ἰχθύων, καὶ ἴσως οὓς ἡμεῖς καλοῦμεν θρίσσας, ἐπεὶ θριξὶν ὅμοια ὀστᾶ.] » Aristoteles, Athenaeus, Eustathius diver» sos pisces pronuntiant. Uterque piscis a tenuitate arista» rum nomen invenit.« CASAUBONUS. — Confer Schneideri Histor. Pisc. pag. 14.

'Αριστοτέλης - - Μόνιμα· θρίσσα &c. Θρίσσαν vulgo intelligunt *alausam* piscem, quem Gallice *alose*, Germanice *May-Fisch* vocamus; quem novimus esse, si quis alius, maxime peregrinatorem. Quare si, ut tradit Athenaeus, Aristoteles θρίσσαν in numero τῶν μονίμων, id est, *stabilium, locum parum mutantium*, posuit; consequens est, ut fateamur, aut errasse Philosophum, aut θρίσσαν non esse nostram *alausam*. Pro θρίσσα perinde & θρίττα dici potuit. cf. pag. 322. e.

Τριχίδων δὲ Εὔπολις. Sic tacite in sua editione correxit Casaub. Habet vero id ipsum Τριχίδων noster ms. Ep. Recte: nam licet idem pisciculus & τριχὶς & τριχίας a nonnullis fuerit nominatus, ut mox ipse auctor noster docet; tamen in *Eupolidis* testimonio τριχίδας legi-

tur, non τριχίας, quod ibi ne metrum quidem ferebat ob ultimam productam. In *EUPOLIDIS vers.* 3. cum post δ' ἦν non distingueretur oratio in editis libris, Dalecampius illum versum sic reddiderat: *cum semiobolo veniret caro Sami.* Commode vero monuit CASAUBONUS: » Omnes » codices distinguunt post ἦν, positâ ὑποστιγμῇ. Quare » ita possumus interpretari: *semel in vita ante bellum contra » Samios pisces emit, & quidem trichidas,* non magni pretii. » *At quamdiu res Samiorum steterunt,* qui rebellione suâ ut » esset Athenis annona arctior fecerunt, *iste solitus in ob- » sonium carnes emere semiobolo.* Samiorum ἀπόστασιν ab » imperio Atheniensium narrant Thucydides & alii histo- » rici. « — Τὰ ἐν Σάμῳ mihi videbatur idem sonare ac τὰ Σαμικὰ, id est, *bellum Samicum;* quemadmodum τὰ ἐν Τροίᾳ vel τὰ Τρωϊκὰ, *bellum Troianum;* τὰ Μηδικὰ, *bellum Medicum;* τὰ Μιθριδατικὰ, *bellum Mithridaticum,* & similia. Porro & ἅπαξ, & ἡμιωβολίου, ad utrumque membrum orationis referenda videntur; ut hoc dicat poëta, *hominem illum semel in vita trichidas pro obsonio emisse, in easque impendisse semiobolum; itemque semel in vita carnem, semioboli pretio.* Pro ἡμιωβολίου, quod dedit Casaubonus, est ἡμιοβολίου in ed. Ven. & Bas. sed ἡμιωβελίου in utroque cod. msto; quemadmodum apud Aristot. Rhet. I. 14.

ARISTOPHANIS versus ex Equitib. est num. 662. ed. Br. Δωρίων - - - τὴν τριχίδα τριχίαν ὀνομάζει. Moeris in Dictionibus Atticis pag. 366. Τριχίδες, ait, Ἀττικῶς· τριχίαι, ἑλληνικῶς. Ibi vide quae notavit PIERSON. Aristotelem quidem utrâque usum esse formâ, mox docet ipse Auctor noster.

Νικοχάρης Λημνίαις. » *Lemnias NICOCHARIS* & Noster » laudat alibi, [X. 426. f.] & Pollux lib. X. cap. 24. [sect. » 107.] Minus recte apud Etymologum in Κώδιον, Νικόχα- » ρις Λημνίᾳ. « CASAUBONUS. — Conf. Hemsterhus. ad Comici Plut. pag. 57. & Porson ad Eurip. Med. vs. 6.

Iam sic vulgo in editis continuabatur oratio: Νικοχάρης Λημνίαις, τριχιάδας δὲ καὶ τὰς πρημάδας τὰς θυννίδας ἔλεγον. » Quae verba (inquit CASAUBONUS) si re- » cte capiunt qui hinc colligunt, & θυννίδας & τριχιάδας » appellatas fuisse πρημάδας, ponenda est τελεία στιγμὴ » post vocem Λημνίαις: & vacuum spatium relinquendum, » ut deesse appareat Nicocharis locum integrum. Sed nos,

» *thunnidas* vocatas fuiſſe *trichiadas*, non aſſentimur doctiſ- » ſimis viris. Quare totum locum ita concipiendum cen- » ſemus: Νικοχάρης Λημνίαις· τριχιάδας δὲ καὶ πρημάδας. » πρημάδας δὲ τὰς θυννίδας ἔλεγον. Nicocharem lau- » dat auctor προηγουμένως, quia τριχιάδας nominaverat, » quibus de ſermo erat inſtitutus: ſed cum feciſſet Nico- » chares πρημάδων ſimul mentionem, inde occaſione ſum- » tâ eam vocem exponit hic Athenaeus. Quare ita legen- » dum ut ſcripſimus, repetitâ dictione πρημάδας, quae » incuriâ librariorum ſemel tantum poſita eſt. Favet huic » emendationi auctor Excerptorum, qui ex hoc loco re- » tulit in σημειώσεις ſuas, Ὅτι πρημάδας τὰς θυννίδας ἔλε- » γον. Quod ſi aliorum vera eſſet ſententia, ſcribendum ei » fuerat, Ὅτι τριχιάδας καὶ πρημάδας τὰς θυννίδας ἔλε- » γον. Sunt qui *trichiadas* aliud interpretentur quam *tri-* » *chidas*: quod ex Athenaei verbis non poteſt colligi: &, » promiſcue uſurpari eas formationes, ex aliis multis no- » minibus conſtat. Aliter tamen nonnullis viſum; ut He- » racleoni, qui τριχιάδας putavit eſſe *membradas*: nam » quod in Heſychio ſcribitur, Τριχθάδες, mendoſum pu- » to, ac lego, Τριχιάδες, αἱ χαλκίδες. Ἡρακλέων δὲ, » μεμβράδες. Vocem πρημάδες alii ſcripſerunt cum lite- » ra una amplius, πρημνάδες: neque aliter Vindelicia- » na Excerpta. Heſychius: Πρημάδες καὶ Πρῆμναι, εἶδος » θυννώδους ἰχθύος. « — Veriſſime divinaverat vir doctus. Interciderat utique vox πρημάδας vel πρημνάδας: ſed & aliae nonnullae voces eâdem incuriâ omiſſae erant, quas opportune nobis conſervavit optimus cod. *A*. in quo ſic ſcriptum: Νικοχάρης Λημνίαις· τριχιάδας δὲ καὶ τὰς πρημάδας τὰς θυννίδας ἐπιδεῖπνον (rectius, ἐπί- δειπνον) ἠκούσας ὑπερπλησθεῖς. πρημνάδας δὲ τὰς θυννίδας ἔλεγον. Quibus e verbis priora haud du- bie Nicocharis ſunt; citata fortaſſe ab ipſo Dorione, in libro de Piſcibus, ubi ille de τριχίᾳ piſce agebat. Sed ſive Dorion ea verba citaverat, ſive ipſe per ſe Athenaeus, manifeſte citata videntur tamquam teſtimonium pro uſu nominis ὁ τριχίας loco alterius ἡ τριχίς. Unde probabile fiebat, non Τριχιάδας, ſed Τριχίας ſcripſiſſe & poëtam ipſum, & Athenaeum cum illius verba adponeret. Cui accedit, quod paulo poſt ait auctor, Ὁμοίως δὲ καὶ Ἀριστ. ἐν πέμπτῳ Ζώων Μορίων· ἐν δὲ τῷ ἐπιγρ. Ζωϊκῷ, τριχίδα. Quorum verborum non alia poteſt eſſe ſententia, niſi

haec: *Aristoteles, quem piscem in libro* [hodie deperdito] *De Animantibus* τριχίδα *nominavit, eumdem in libro De Partibus* [in eo quem *quintum Historiae Anim.* hodie numeramus] *eodem modo nominat, ut paulo ante dictum;* nempe eodem modo quo Nicochares & Dorion. Atqui apud Aristot. in Hist. Anim. cum alibi legitur nomen ὁ τριχίας, (in plur. οἱ τριχίαι) tum libro V. cap. 9. Consequens est, in Nicocharis verbis Τριχίας scriptum oportuisse, non τριχιάδας. Inde, nullà alià facta mutatione, prodibant duo versus fere integri:

Τριχίας δὲ καὶ τὰς πρημάδας τὰς θυννίδας
ἐπίδειπνον ἠκούσας ὑπερπληθεῖς. —

In his ἐπίδειπνον antepenacute scribendum existimavi, ut apud Nostrum lib. XIV extr. Nam quod ibi ait auctor, *secundas mensas ab Atticis* ἐπιδόρπισμα *vocari, ab aliis vero plerisque Graecis* ἐπίδειπνον: non id ita accipiendum, quasi Atticis non licuerit altero hoc nomine perinde uti. Notandum porro nomen adiectivum ὑπερπληθὴς, quod in Lexicis non video adnotatum: est autem legitime formatum ut παμπληθὴς, περιπληθὴς, πολυπληθὴς, & id genus alia. Ad vocem πρημάδας nullus ex ms. *A.* dissensus adnotatus est. Quare, licet ex eo quod mox perspicue scribitur, πρημνάδας δὲ τὰς θυννίδας ἔλεγον, colligi videatur, debuisse etiam in poëtae verbis πρημνάδας insertà ν literà scribi, tamen mutare istud non sum ausus, quia πρημάδες absque ν non modo Hesychius habet, sed ad eamdem scripturam proxime etiam accedit ea quae est apud Aristotelem Hist. Anim. VIII. 15. ubi vulgo quidem αἱ πριμαδίαι editur, sed vetustus codex Med. apud Camus αἱ πριμάδες exhibet. Quod si vero in Nicocharis verbis πρημάδας absque ν scripsit Athenaeus, commode facturus erat, si deinde sic perrexisset: πρημάδας δὲ, ἢ (vel καὶ) πρημνάδας, τὰς θυνν. ἔλ. Scripturam πρημνάδας tuetur codex *Epit.* qui, omisso quidem Nicocharis testimonio, sic habet: Ὅτι πρημνάδας τὰς θυννίδας ἔλεγον: & deinde rursus in Platonis testimonio perspicue μετὰ πρημνάδων scribit. Acceditque quod apud Oppianum Hal. I. 183. pro πρηνάδες aut πριννάδες, quod ibi vulgatum est, πρημνάδες habet vetus codex Vat. teste Gesnero p. 757 med. Conf. Schneideri Histor. Pisc. pag. 64. Caeterum de *thynnide* vide pag. 303. b. c. d. De usu vero nominum τριχὶς & τριχίας apud Aristotelem consulendus CAMUS in Notis ad

Hist. Anim. cum eoque conferendus SCHNEIDER in Histor. Pisc. pag. 14.

Quae sequuntur *PLATONIS* comici verba, pertinent ea ad testificandum usum nominis *πρημνάδες*: quare, quoniam deinde ad usum nominum *τριχίας* & *τριχὶς* redit auctor, ista *parentheseos signis* circumdedi perspicuitatis caussa. Ea, veluti pedestri sermone concepta, sic vulgo edita legebantur: Ἁλιευόμενος ποτ' αὐτὸν εἶδον Ἀνδράχμην μετὰ πρημάδων, (sic ed. Cas. sed πρημνάδων ed. Ven. & Bas. cum ms. *Ep.* nescio an & cum ms. *A.*) κᾆπειτ' ἀφῆκεν ὅτι ἦν βόαξ. Ad quae CASAUBONUS: » Laudo (inquit) quod in Excerptis offendi, αὐτὸν εἶδεν ἀνδραχθῆ. Quantum divinare possum, loquitur de praecone aut alio qui Mercurium impensius colebat. Hunc » autem piscantem aliquando vidisse & captum intra retia » [habuisse] boacem, piscem Mercurio sacrum; (ut dictum est paullo ante) quem statim superstitiosus ille dimiserit. *ἀνδραχθὴς, magnus, & qui hominis iustum fit onus.* « — Vulgatum εἶδον & ἀνδράχμην tenet cod. *A.* sed εἶδεν ἀνδραχθῆ cum Hoeschelianis Excerptis habet etiam noster codex *Epit.* Pro ἀλιεύμενος, quod est in utroque msto, ἁλιευμένος habent ed. Ven. & Bas. Recte vero ἁλιευόμενος ed. Cas. Sic ἁλιευομένη (id est, *Piscatrix*) inscribitur fabula Antiphanis, VIII. 338. e. Recte item Πλάτων mssti nostri cum ed. Cas. pro quo corrupte Πλαίτων ed. Ven. & Bas. In *vers.* 2. ut ἀφῆκ' scriberetur pro ἀφῆκεν, flagitabat metrum. Caeterum sententia eclogae haud satis mihi etiamnum ad liquidum perducta.

Sequentia verba in hunc modum edita legebantur: Ὁμοίως δὲ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν πέμπτῳ ζώων μορίων. ἐν δὲ τῷ ἐπιγραφομένῳ ζωϊκῷ τριχίδα τὸν λεγόμενον, ὅτι ἥδεται ὀρχήσει καὶ ᾠδῇ &c. Ubi CASAUBONUS: » De trichide (ait) narratur ex Aristotele, ὅτι ἥδεται ὀρχήσει καὶ » ᾠδῇ; quod Eustathius confirmat, addens, solitos suae » aetatis piscatores modularis saltationibus (κρότους ipse » vocat) hunc piscem capere. « — Pari modo historiolam illam, veluti Aristotelis verbis, ex Athenaeo citavit Schneiderus ad Aelian. Nat. An. VI. 32. ubi eadem res de Θρίσσαις perhibetur, quemadmodum & apud Porphyr. DE Abstin. lib. III. cap. 22. Unde colligebat Vir doctissimus, (quod & Suidas in Τριχίδες tradidit) easdem esse τριχίδας atque Θρίσσας, nempe *Alosam* quam vulgo dicimus,

Clupeam alosam Linn. Quod utcumque sit; illud mireris, non observasse viros doctissimos in vulgata apud Athenaeum scriptura cum reliquam inconsequentiam orationis, tum eam, quod ad τριχίδα nomen foeminini generis, adiicitur τὸν λεγόμενον in genere masculino. Haud dubie verum erat id, quod praeeunte cod. *A.* edidimus, ut interposito puncto post τριχίδα, (quo indicabatur, praecedentia verba ita accipienda esse, ut paulo ante exposuimus) sic pergeret oratio: Τῶν δὲ λεγομένων ἐστὶν, ὅτι ἥδεται &c. In quo nihil a codicis praescripto recessimus, nisi quod pro manifeste corrupto ἐσότι ἥδεται, sic scripsimus ἐστὶν, ὅτι ἥδεται &c. Neque aliter in suo exemplari legerat Epitomae auctor, unde ille hanc σημείωσιν (id est, hanc observationem) excerpsit: Ὅτι λέγεται, τὴν τριχίδα ἥδεσθαι &c. Ex Epitoma, ut solet, sua hausit Eustathius ad Iliad. χ'. pag. 1380. l. 24. apud quem quum proxime ante legatur, ἡ δ' αὐτὴ (nempe τριχὶς) καὶ τριχία ἐλέγετο, erravit vel ipse Eustathius vel librarius; cum καὶ τριχίας scriptum oportuisset.

Τῶν δ' ἐριτίμων μεμν. Δωρ. λέγων κατὰ τὸ αὐτὸ ποιεῖν ταῖς χαλκίσιν. Paria adferuntur ex Diphilo Siphnio, VIII. 355. f. Κατὰ τὸ αὐτὸ ποιεῖν, non, *eosdem esse*, ut interpretatus est Dalec. sed, *idem efficere*, nempe *in cibo, easdem vires vel facultates* (ut aiunt Medici) *habere*. *Ibid.* ἡδεῖς δὲ εἶναι τὰς ἐν ὑποτρίμματι. » Scribe, ἡδεῖς δὲ εἶναι καὶ » ἐν ὑποτρίμματι. « Casaub. — Cuius novationis nec necessitatem, nec utilitatem perspicere mihi licuit. ὑπότριμμα, proprie *intritum*, tum & *embamma, sorbitio*, vel *intinctus*, condimenti caussâ solidiori cibo circumfusus.

Epaeneti verba cum sic essent edita: Γαλῆν σμυρνίδα, ἣν ἔνιοι καλοῦσιν κυνὸς εὐνὰ &c. monuit Casaubonus: » Corrige, γαλῆν, σμαρίδα, ἣν ἔνιοι καλοῦσι κυνὸς εὐνάν. Quamquam vide cap. xviii. « — Nempe caput xviii. Animadversionum, quod refertur ad pag. 313. b. ubi vide. Ex ms. *A.* pro εὐνὰ h. l. enotatum εὖναι, quod quid sit non magis liquet quam id quod editum est. Epitoma h. l. non nisi haec verba habet: χαλκίδας τὰς καλοῦσι καὶ σαρδίνους· ἐριτίμους. Idem *Epaeneti* testimonium, quod hic ex libro περὶ Ἰχθύων citatur, superiori loco ex eiusdem Ὀψαρτυτικῷ adduxerat deipnosophista: unde colligitur, librum *De Piscibus* fuisse partem maioris illius operis, quod *De parandis Obsoniis* inscriptum erat, saepius Nostro laudatum.

Gg 2

Eiusdem operis pars videtur fuisse liber Περὶ Λαχάνων, *De Oleribus*: quem commemorari a Nicandri vetere Interprete adnotavit Fabricius, Bibl. Graec. T. XIII. p. 149. Ex usu pronominis τὰς, quo utitur hic pro ἃς, & ex forma verbi καλέουσι, quae legebatur pag. 313. b. probabile fiebat, Ionico idiomate scripsisse hunc auctorem: sed cum ibi, tum hic, καλοῦσι dant mssti libri, non καλέουσι; & ἥν, non τὴν, utrobique habent libri omnes: & in aliis locis, ubi eiusdem auctoris testimonium invocatur, e quibus unus est paulo longior, XV. 662. d. e. nullum Ionismi apparet vestigium. »Ex testimonio hic citato constare videri, ait »SCHNEIDERUS in Histor. Pisc. pag. 235. metrice scriptum »fuisse Epaeneti librum.« Nec tamen id utique satis adparet: &, quae ex eodem libro p. 662. adferuntur, nihil profecto poëtici coloris habent. *Poëtam Samium* fuisse hunc *Epaenetum* scribitur in Dalecampii Indice Authorum ab Athenaeo laudatorum: sed imprudenti id exciderat docto viro, & ad Nicaenetum pertinebat. Caeterum nonnisi ex Pamphili & Artemidori Aristophanei Glossis notum fuisse Athenaeo Epaeneti opus illud videtur. conf. IX. 387. e. & XV. 662. d.

Ἀριστοτέλης δ' ἐν πέμπτῳ Ζώων Ἱστορίας. »Scribendum ἐν πέμπτῳ Μορίων: fide membranarum.« CASAUB. — Immo vero hic unus, atque unicus, quod meminerim, locus est, ubi vetustae nostrae membr. *A.* istam ipsam libri inscriptionem, ἐν πέμπτῳ Ζώων Ἱστορίας plane tenent tuenturque. Doleo vero, hoc maxime loco non simul invocari posse testimonium Epitomae; cuius auctor nunc hoc ipsum omne, quod de *Aristotele* hic commemoratur, silentio praeteriit. Illud tamen rursus eodem hoc loco mirum maxime accidit, quod, cum dicat auctor noster, Ἀριστ. δ' ἐν πέμπτῳ Ζώων Ἱστορίας σαρδίνους αὐτὰς (nempe τὰς χαλκίδας: sive αὐτοὺς, scilicet τοὺς ἐρπίμους) καλεῖ: nusquam in illo libro reperiatur mentio facta *sardinorum*. De quo & CASAUBONUS monuit: »Quod tamen meminerim, (inquit) Philosophus neque in illo li»bro, neque in ullo alio [hodie superstite] *sardini* fecit »mentionem. « — Unde colligas fortasse, isto titulo alium (nescio quem) librum hodie deperditum designasse Athenaeum. Nisi forte erraverit ipse noster Deipnosophista, aut mendosâ codicis sui scripturâ fuerit deceptus, ut σαργῖνον, qui (ut viris doctis videtur) Histor. Anim. V. 11.

commemoratus ab Aristotele fuerat, (vide Gesner. pag. 827. & Camus in Var. Lect. ad Aristot. Hist. Anim. V. 11.) pro σαρδίνῳ acciperet.

Καλλίμαχος δ' ἐν Ἐθνικαῖς Ὀνομασίαις, &c. Vide CALLIMACHI Fragm. XXXVIII. Tom. I. edit. Ernest. pag. 428. *Ibid.* Ἴκταρ, ἀθερίνη. Sic ms. uterque cum editis, itemque ex Epitoma Eustathius ad Od. ψ'. p. 799. l. 1. Sed quoniam apud Hesychium legitur, Ἰκτάρα· ἐθνικῶς, ἰχθύς: facile credas, in nostris Athenaei codicibus extremam vocalem α, ob similem initio sequentis vocis, intercidisse. Quod mox ait: Ὄζαινα, βολβίτιον: conf. pag. 318. e. & ad eum locum notata in Animadv. pag. 384.

In NICANDRI *vers.* 1. recte ἀγέλῃσι νεηγενέεσσιν dedere mssti ambo. *Vers.* 2. Per se minime improbandum erat ὀρφὼς, quod habebant editi: sed nil necesse fuerat a veteris exemplaris scriptura recedere. Quare ex ms. *A.* revocavi ὀρφός. In *Epit.* quidem deest posterior versus.

In ARISTOPHANIS tetrametro anapaestico, *male vulgo* κακόδαιμον *scribi*, ait BRUNCK in Fragm. Aristoph. p. 259. 4. ὦ κακοδαίμων corrigens. Quod ut ego non improbo, quoniam saepe vocativum nominativo similem faciunt Attici, sic ne in vulgata quidem scriptura, quam tenet uterque codex mstus, desiderari quidquam putavi; quoniam ad producendam postremam syllabam, in consonam desinentem, sufficere videbatur asper spiritus initio vocis sequentis.

» Quod ait, τοὺς γὰρ εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους » ἰχθῦς εἰς ἅλμην ἀπέβαπτον, de ea re lege quae scribit » eruditissimus interpres Aristophanis ad hos versus Achar» nensibus, [num. 670 sq.]

» ἡνίκ' ἐπανθρακίδες ὦσι παρακείμεναι,
» οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκλῶσι λιπαράμπυκα. « CASAUB.

— Confer Suidam in Θασίαν. Quem versum mox e Comici *Vespis* citat, is num. 1122. (vs. 1127. ed. Brunck) paulo aliter conceptus hodie legitur. De cuius versus vera scriptura consulendus LENNEP ad Coluth. p. 18. Confer quae notavimus ad III. 110. a. b.

AD CAP. CXXXVIII.

Θρᾷτται. Titulus, quem initio huius disputationis nullum habent editi, nec Epitoma, adpositus est hoc loco in

ms. *A.* & quidem cum *iota* ad *α* in priori syllaba adscripto: quare & nos *iota* hic *adscripsimus*, & deinde in eodem nomine *subscripsimus*, cum *absque iota* scriptum esset in edd. & in ms. *Ep.*

Ἐπεὶ δ' ἐνταῦθα &c. » Quaestio tractatur ab Athenaeo » haec: *Quinam pisces illi sunt qui in Archippi dramate Pisces inscripto, nominantur thrattae?* Varie agitatam hanc » quaestionem fuisse ab antiquis criticis & philologis, ex » iis quae Athenaeus narrat, satis liquet: maxime cum scri» bit, *librum* integrum *a se editum* hoc argumento. Hic vero » eius commentarii solum τὰ καιριώτατα recitantur. In » quo sermone ait, κατὰ τὰς συγγραφὰς γὰρ τῶν ἰχθύων » καὶ τῶν Ἀθηναίων: hoc est, *in ea fabulae parte, qua conti» nentur foedera inter pisces & Athenienses*: vel, *inter pisces & » homines*: nam pro Ἀθηναίων suadent scribi ἀνθρώπων se» quentia ista, ἀποδοῦναι τοῖς ἀνθρώποις συντίθενται, nisi » ibi legendum τοῖς Ἀθηναίοις. Vocem autem συγγραφὰς » ita accipiendam esse ut exposuimus, manifesto arguit pro» ximum συντίθενται. De eo foedere recitantur verba AR» CHIPPI: Ἀποδοῦναι δ' ὅσα ἔχομεν ἀλλήλων. ἡμᾶς μὲν » τὰς θράττας καὶ ἀθερίνην τὴν αὐλητρίδα, καὶ σηπίαν τὴν » Θύρσου, καὶ τοὺς τριγλίας, καὶ Εὐκλείδην τὸν ἄρξαντα, » καὶ Ἀναγυρουντόθεν τοὺς κορακίωνας, καὶ κωβίου τοῦ Σα» λαμινίου τόκον. Comici poëtae figmentum ex tam paucis » verbis superstitibus augurari velle, nimia fuerit temeri» tas. Apparet attendenti, ludere poëtam in appellationi» bus quarundam Athenis notarum personarum, quae com» munia cum piscibus nonnullis nomina habebant. *Lex initi » foederis* proponitur haec: *ut redderent piscibus homines quic» quid ab iis accepissent: & similiter pisces hominibus.* Deinde » quaedam nominantur, quae restituturi erant pisces mor» talibus. Θράτται in his primo loco recensentur. Pisces ni» mirum eo nomine quosdam Archippus noverat: sed vi» les & parum in vulgus notos. Hinc illae antiquissimorum » *Criticorum variae de loco Archippi sententiae*: aliis *corruptos eius » codices* affirmantibus, aliis aliud pronuntiantibus. Mirum » est fuisse qui aliud hic legi vellent quam θράττας. *Thrat» tis* autem *piscibus* commune nomen inter homines habe» bant *mulieres Thressae*, vel *oriundae e Thracia*; quales mul» tas semper fuisse Athenis scimus ex veterum scriptis. Ἀθε» ρίνη, notum est piscis nomen: sed fuit Athenis, cum do» ceretur ea fabula, *Atherina* quaedam *tibicen.* *Sepia* item

;„aliqua tum vixit, cuius *patri* nomen fuit *Thyrso*. Erant „& *Triglae* quidam, ἀπὸ τῆς τρίγλης ita dicti. In *Eucli-* „*de* haeremus: nam *praetorem* quidem *Euclidem* satis no- „tum habemus, ut libro primo dicebamus, capite secun- „do: [ad I. 3. a. conf. XIII. 577. b.] sed inter piscium no- „mina nullum novimus huic adfine; nisi fortasse allusum „est ad illas quas vocabant κλεῖδας inter salsamenta. [VII. „303. a.] Frigidiusculum hoc, fateor, & longius arcessi- „tum: sed meminerimus, hunc esse *ARCHIPPUM*, quem „veteres Critici pronunciant omnium Comicorum φορ- „τικώτατον, & cuius facetias saepe inficetas fuisse testan- „tur Aristophanes & eius antiqui interpretes. *Coraciones*, „fratres videntur fuisse aut sodales ex *Anagyrunte* pago, „quibus nomen a piscatione aut venditione κορακίνων. Le- „go enim cum Excerptis, καὶ τοὺς Ἀναγυρουντόθεν Κο- „ρακιῶνας [sic & noster cod. *Epit.*] non κορακιῶν- „τας. Κωβίου τόκον, [rectius, Κωβιοῦ τόκον, ms. *Ep.*] „interpretor filium cuiusdam vel piscarii vel salsamenta- „rii, qui vulgo dicebatur *Gobio*, [cf. VIII. 329. a. & f. „IV. 134. d. VI. 242. d.] & filii eius, *Gobionis filii*, aut „fortasse Κωβίωνες, usitatâ in nonnullis patronymicâ for- „mâ. Βάτραχος, & *ranam* significat, & nomen est ali- „cuius; qui cum odio multorum Athenis tum *paredri* vi- „ces fungebatur; vel eo minus vulgo gratus, quod non „Athenis natus erat, sed in Histiaea sive *Oreo* Euboeae: „ideo ait poëta, τὸν ἐξ Ὠρεοῦ." CASAUB. — ARCHIPPI verba, si minus per legitimos versus, (quod praestare nobis non licuit) at per certa quaedam commata distribuimus. Ad iustam quidem metri mensuram restituendam plura passim vel mutanda vel supplenda forent. In vulgata scriptura, Ἀθηναίων, ante Archippi verba, & deinde in ἀποδοῦναι τοῖς ἀνθρώποις, nil mutant mssti: & neutra lectio solicitanda videtur. In ipsis poëtae verbis (*vers.* 4.) videtur d τὰς τριγλίδας au τὰς τρίγλας legendum. Cf. VIII. 338. f. & ibi not.

Μνησίμαχος ἐν Ἱπποτρόφῳ &c. Longiorem ex eadem fabulâ eclogam adposuit Noster, IX. 402 extr. & sq. cuius pars sunt duo anapaestici dimetri hîc citati, qui ibi leguntur p. 403. b. c. Alius vero poëta, *Ephippus*, qui nonnullos ex *MNESIMACHI* versibus, suos fecit, pro eo quod θρᾷττα est apud *Mnesimachum*, θρίττα posuit, pag. 322. e.

Δωρόθεος ἐν τῷ ὀγδόῳ πρὸς τοῖς ἑκατὸν τῆς λέξεως

συναγωγῆς. Idem opus eiusdem Grammatici hoc titulo citatur in Schol. Villoisoni ad Iliad. ν'. 252. Δωρόθεος ἐν τριακοστῷ πρώτῳ τῆς Ἀττικῆς λέξεως. Quod dein legitur apud Nostrum Θέτταν γράφει: dubitari potest quid sit quod *Dorotheus* scripserit, ac fortasse in repraesentanda illius scripturâ denuo hîc errarunt nostri librarii: illud dubitari non potest, cum mox vulgo (consentiente utroque nostro codice cum editis) scriberetur, οὐδ' ἔστιν τὸ τῆς Θράττης ὄνομα παρ' οὐδενὶ τῶν Ἀττικῶν, perperam ibi positam vocem Θράττης fuisse; quandoquidem continuo deinde, eam vocem & apud Anaxandridem & apud Antiphanem reperiri, dicat ipse auctor noster, qui modo eamdem ex Mnesimacho adtulerat. Quod si recte paulo ante legitur, Θέτταν *scripsisse Dorotheum*, nunc hic τὸ τῆς Θέττης necessario scriptum oportebat; sin ibi pro Θέτταν aliud quid debuere nostri librarii, eadem vox, quam ibi ponere debuerant, hîc quoque repeti debuit. Vocabulo Θρᾶττα autem Ephippum quoque usum esse paulo ante monuimus. Adnotavitque etiam Stephanus Byz. in Θρᾴκη: Τὸ ἐθνικὸν - - Θρᾶττα, Ἀττικῶς· καὶ ἡ ἀπὸ Θρᾴκης δούλη, καὶ εἶδος ἰχθύος, καὶ ὀρνέου. Denique apud Aristotelem etiam, De Generat. Animal. V. 6. *pisces* commemorantur αἱ καλούμεναι Θρᾶτται: ut ibi quidem vulgo scriptum nomen.

In *Anaxandridae vers.* 1. cum Καὶ συμπλησιάζειν in ed. Cas. legeretur, monuit dein idem Casaubonus in Animadv. »Scribe καὶ συμπαίζειν: sic enim »alibi in his libris, melius quam ut hîc συμπλησιάζειν.« — Diceres, istud συμπλησιάζειν e superioribus editionibus in Casaubonianam fuisse propagatum: at suo iudicio id posuerat vir doctus, pro συμπλιάζειν, quod erat & in ed. Ven. & Bas. & in ipso ms. *A.* qua sub scriptura haud obscure latebat συμπαίζειν, quod dedere libri omnes, III. p. 105. f. In *Epit.* h. l. desunt ipsa duo priora eclogae verba. Pro κεραμικινδίοις vero, quod hic agnoscunt ambo codd. mssti cum editis, superiori loco καριδαρίοις dabat ms. *A.* cum edd. (In *Epit.* autem deest ibi tota ecloga.) Conf. p. 309. a. Pariter in Θραττιδίων h. l. consentiunt libri omnes, pro quo Θριττιδίων p. 105. f. vulgo legebatur.

In *Antiphanis vers.* 1. ex *Tyrrhenico*, cum sic scriptum esset in ed. Bas. & Cas. Δήμου δ' ἁλιεύς ἐστιν, adnotavit Casaubonus: » Quis ille δήμου ἁλιεὺς, *populi* »*piscator?* Ego vero suspicor, istud δήμου aliter exponen-

» dum esse: sic nempe, ut cum ait Diogenes, *Socratem* » *fuisse* τῶν δήμων Ἀλωπεκῆθεν, *Xenophontem* τῶν δήμων *Ar*» *chiensem*. Quare scribo Δήμου Δεκελειεὺς ἐστιν: *est e pago* » *Decelea*. « — Haec scripserat vir doctus in Animadversionibus: deinde vero, postquam interim codicis msti usuram nactus esset, in *Addendis ad Animadv.* sic ista corrigi iussit: » Quare scribo e libro praestantissimo Messaei, Δή» μου δ' Ἁλαιεύς ἐστιν: *est e pago qui dicitur Halae*. Duo » fuerunt in Attica δῆμοι nominati *Halae*; sed cognomi» nibus distincti & tribubus: Halae Araphenides, tribus » erant Aegeidis; Halae Aexonides, tribus Cecropiae. » Utriusque gentile nomen erat Ἁλαιεὺς, ut legitur hîc in » illo msto, vel Ἁλαεὺς absque *iota*, ut diserte docemur » a Stephano. « — Quod si Venetam editionem adhibuisset Casaubonus, reperturus ibi fuerat scripturam Ἀλαιεὺς, quae a vera nonnisi spiritu differebat. In ms. *Ep.* plurima pars huius eclogae deest. In ms. *A.* vero αλαιεὺς scribitur; quo spiritu nescio. Apud Suidam quidem (fortasse ex hoc ipso Athenaei loco) adnotatur: Ἀλαιεὺς, ὄνομα δήμου: ubi cum leni spiritu, & deinde pariter cum αι diphthongo scriptum id nomen.

AD CAP. CXXXIX.

Ψῆτται. Ταύτας Διοκλῆς ἐν τοῖς ξηροτέροις καταριθμεῖται. Verba DIOCLIS supra adlata sunt, pag. 320. d.

f Σπεύσιππος δ' ἐν δευτ. Ὁμ. Coniunctionem, quae deerat editis, commode dedit uterque liber msrus. *Mox*, cum ederetur, π α ρ α π λ η σ ί α ν φησὶν εἶναι ψῆτταν, βούγλωσσον, ταινίαν: monuit CASAUBONUS: » Melius scri» bas π α ρ α π λ ή σ ι α. « — Recte: & sic uterque cod. ms. Caeterum supra, p. 288. b. non nisi *nomine diversos* pisces statuerat ψήττας & βουγλώσσους: quod quo pacto accipiendum, ibi exposuimus.

Ἀριστοτέλης δ' ἐν πέμπτῳ Ζώων Μορίων γράφει· Ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ἰ χ θ υ δ ί ω ν οἱ πλεῖστοι &c. Sic nunc rursus ambo mssti cum ed. Ven. ἐν πέμπτῳ Ζώων Μορίων. Sic & CASAUBONUS (cum in contextu vocem Ζώων omisisset) in Animadversionibus scripsit: » Locum Philosophi, qui di» citur esse ἐν πέμπτῳ ζώων μορίων, lege quinto Historiar. » cap. nono. Ibi rectius scriptum τῶν ἰ χ θ ύ ω ν, quam » ἰχθυδίων ut hîc. Nam *thunnus* certe & *mugil pisciculis* an» numerari non debent. «

οἱ πλεῖστοι ἅπαξ τίκτουσιν, οἷον οἱ χυτοὶ &c. » De chytis
» piscibus Aristotelis verba sunt: [loc. cit.] Καλοῦνται δὲ
» χυτοὶ οἱ τῷ δικτύῳ περιεχόμενοι, θύννος, πηλαμὺς, κε-
» στρεὺς, χαλκίδες, κοχλίαι, [rectius κολίαι edit. Camus
» ex ms. Med.] χρομὶς, ψῆτται, καὶ τὰ τοιαῦτα. Non
» multum differunt apud Philosophum χυτοὶ, ῥυάδες, &
» ἀγελαῖοι. In superioribus verbis Aristotelis, quidam no-
» men χαλκίδες censuerunt inducendum; quos refellit A-
» thenaeus hoc loco: etsi miramur nos quoque summi viri
» inconstantiam, qui in sexto Historiarum [cap. 14.] scri-
» bat, χαλκὶς δὲ τίκτει τρίς: quod ex ipso refert & Plinius.
» Adeo nemo homo est, cui non aliquando somnus ob-
» repat. « CASAUBONUS. — Hîc de marina chalcide lo-
qui Aristotelem, altero vero loco de fluviatili vel palu-
stri, statuit HARDUIN. ad Plin. IX. 51, 74. quo ipsum
secum conciliet Philosophum. Pisces χυτοὺς dicere consue-
vit, qui χύδην i. e. *fusim & copiose* capiuntur. cf. Gesner,
pag. 218. Probum verbum περιεχόμενοι: quod solicitarunt
viri docti apud Aristotelem, sed tuentur apud Athenaeum
mssti cum editis. πηλαμὶς rursus, ut plerumque aliàs,
scribebatur in editis per iota in postrema syllaba: neque
dissensio hîc diserte ex ms. *A.* adnotata: in ms. *Ep.* vero
prorsus non expressa est ultima syllaba. At quoniam con-
stanter aliàs, & recte quidem, per υς in fine efferunt hoc
vocabulum ambo mssti, eamdem hic scripturam restituen-
dam auctori putavi. Vide, praeter alia loca, III. 116. e.
& 118. a. & VII. 303. b. ibique not. Adde Var. Lect.
apud Camus ad Arist. Hist. Anim. pag. 252. lin. 23. ubi
docet, in optimo cod. Med. apud Aristot. constanter πη-
λαμὺς per υ scribi. Pro καὶ τοιαῦτα, quod apud Nostrum edi-
tum erat, recte καὶ τὰ τοιαῦτα dedere ambo codices mssti.

Ἐν δὲ τῷ περὶ Ζωϊκῶν· Σελάχη, φησί· βοῦς, τρυγὼν, -
- - βούγλωττα, ψῆττα, μῦς. Non unam difficultatem
habet hic locus. Primum, pro βούγλωττα fortasse βούγλωτ-
τος scriptum oportuerat: nam & ἡ βούγλωττος & τὸ βού-
γλωττον vocatur ille piscis: (vide Animadv. ad p. 288. a.)
ista autem forma, ἡ βούγλωττα nusquam alibi occurrit.
Nisi forte βούγλωττα in neutro plurali accipiendum: cum
quo tamen minus convenit quod reliqua omnia piscium
nomina in singulari numero hic posita sunt. Deinde *lin-
gulaca* sive *solea*, & *passer* piscis, perperam utique in *car-
tilagineorum* numero (τῶν σελαχῶν) referuntur. Denique

a de vocab. *μῦς* dubitarunt doctissimi viri. Sane, cum *porcum* in versione posuisset DALECAMPIUS, notassetque vel *orthragoriscum* vel *capriscum* intelligi; adsentiens huic CORAY ad Xenocrat. pag. 142. adnotavit: » σῦς legendum » cum interprete, pro *μῦς* : & sic rursus, VIII. 355. f. « ubi scilicet idem & *καπρίσκος* & *μῦς* ex vulgata scriptura vocatur, qui putatur idem esse piscis, quem *χοῖρον* Strabo nominavit, lib. XV. pag. 823. b. c. & 824. b. Nec tamen opus fuisse solicitare consentientem librorum scripturam evincit haud infrequens cum apud Nostrum, tum apud alios auctores eiusdem piscis, cui ὁ *μῦς* (*μῦς θαλάττιος*) nomen erat, commemoratio: de quo vide Animadv. ad VII. 308. e. Conf. SCHNEIDERUM ad Aelian. Nat. Anim. IX. 41. qui tamen idem vir doctissimus (in Histor. Piscium, pag. 323.) *haud adparere*, ait, *quis apud Athenaeum h. l. m u s piscis intelligatur, qui cum buglotta & psetta* (*errore librarii, ut videtur*) *ad cartilagineos pisces refertur.* At quidni intelligeretur ille ὁ *μῦς τὸ κῆτος*, (id est, *mus balaena*) quem ipse rursus idem Vir doctus certissimâ coniecturâ, msstis libris firmatâ, Aristoteli (Hist. Anim. III. 12.) restituit in eadem Historia Piscium, pag. 158. Confer CAMUS, in *Notices des Manuscrits* T. V. pag. 460. & in *Notes sur l'Hist. des Anim. d'Aristote*, Art. *Mysticetus*.

Δωρίων δὲ - - - ἔσχαρον, ὃν καλοῦσι καὶ κόριν. » Hesy» chius: ἐσχάρος, ἰχθῦς. Libro III. [pag. 86. c.] in Ar» chippi versu ἐσχάραι recensentur inter conchylia. An » autem sint idem *escharus* & *eschara*, non facile dictu est. » Alterius appellationis *κόρις*, alibi fieri mentionem non me» mini. Eruditissimus GESNERUS [pag. 369.] horsum tra» hebat verba Hesychii, *Κωριδεστράες, ζῶον θαλάσσιον* : » emendabatque, *Κόρις, ἔσχαρος*; probabili nimis coniectu» rà, nisi literarum series repugnaret. « CASAUBONUS. — Vide notata ad III. 86. c. Ad Hesychianam glossam *Κωριδεστράες* longe diversa emendatio adhibita ab aliis doctis viris est, de qua dixi ad pag. 318. e.

Βουγλώσσους δ' ὀνομάζει καὶ Ἐπίχαρμος. &c. » Non vi» deo quid hic faciant illa verba, cum totidem verbis ea» dem suo loco sint scripta. « CASAUB. — Immo, non uno loco, sed iam saepius citata. Vide p. 288. a. 306. a. 326. e. Repetuntur, puto, hic eo consilio, quo moneret Deipnosophista, Epicharmum, cum *ψῆτταν* nusquam nominaverit, *βούγλωττον* pro *ψήττῃ* dixisse.

AD CAP. CXL.

παραθήσομέν σοι, pro eo quod erat editum παρα- C θήσομαί σοι, commode dedit ms. *A.*

Eubuli verba, cum veluti pedestri sermone concepta vulgo adposita essent, per dimetros anapaesticos (quemadmodum nos edidimus) distribuenda esse, adnotavit Küsterus ad oram exempli editionis Casaubonianae, quo ipse olim usus erat. Pro Πρὸς τούτοις, (*vers.* i.) metri caussa Πρὸς τούτοισιν scribendum idem Küsterus monuerat. *Eodem versu*, manifestum sphalma παρέσταισι ex ed. Bas. in tres Casaubonianas propagatum erat. Eclogam Breviator terminavit in verbis νῆστις τ' ἐρίφου. Ad mendosum ἄλλας.τε (*postremo versu*) nil adnotatum ex ms. *A.* μάλλας τε correxit Küsterus. ἄλλα τε legendum coniectaverat Stoeberus, olim noster, ad Thomam Mag. pag. 36.

Pro ἐμφορηθεὶς δὲ, commodius ἐμφορηθ. οὖν dedit ms. *A.* Coniunctionem omisit Epitomator.

ANIMADVERSIONES IN ATHENAEUM.

IN LIBRUM OCTAVUM.

De distributione universi Operis Deipnosophistarum in *XXX. Libros*: cuius distributionis initio librorum nonnullorum in vetusto nostro cod. *A.* fit mentio, diximus in Praefat. p. xv sqq.. De huius *Libri Argumento* haec notavit Casaubonus: » Exposita sunt libro superiore pleraque genera piscium, quorum praesertim veteres Comici & poëtae alii fecissent mentionem. *Octavo* isto referuntur *varii sermones a Deipnosophistis habiti super Piscibus, aut occasione piscium.* «

AD CAP. I.

Τὴν κατὰ τὴν Λυσιτ. Sic ms. *A.* » Initio libri *dilaudatur convivator Larensius: qui nullis parcens sumtibus, eam dicitur Romae suis conviviis felicitatem & mirabilem omnium rerum copiam praestitisse, quam in Lusitania praedicaverat Polybius.* Multa de fertilitate eius regionis, & aliarum aliquot Hispaniae partium, varii scriptores iam olim memoriae prodiderunt: sed nemo aut uberius aut maiore fide, quam ille nobilis Historiarum conditor Megalopolitanus: quod ex Strabone, Diodoro Siculo, Plinio & Athenaeo hodie cognoscimus. « Casaubonus. — Quae hoc capite ex *Polybii Historiis* exhibet Athenaeus, ea in nostra Polybii editione retulimus in *Reliquiis libri XXXIV. cap. 8.*

ἣν νῦν Ῥωμαῖοι Σπανίαν ὀνομάζουσι. » Ἱσπανία quae dicitur in vulgatis libris, Σπανία est in antiquis mem-

» branis Athenaei; ficut apud Paulum Apoftolum in ea » ad Romanos, & apud alios quoque. « CASAUBONUS. — Sic, Σπανίαν, non Ἰσπανίαν dedit uterque nofter codex mstus: quod cur non revocarem nulla cauffa fuit. Vide Interpretes Stephani Byz. ad voc. Ἰσπανίαι: & Wetften. ad Rom. XV. 24. fed praefertim Bochartum, in Chanaan, lib. I. cap. 35. Intelligi autem par eft, Athenaei haec verba effe, non Polybii.

Recte καὶ οἱ ἄνθρωποι dedere msti, cum *articulo*: de quo adiiciendo monuerat REISKIUS in Notis ad Polybium.

τὸ δὲ θαλάττιον ὄψον - - - μεγάλην ἔχει διαφορὰν πρὸς τὸ γινόμενον ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς θαλάττῃ. Conf. HERMANNI Adnot. ad noftrum Polyb. T. VIII. pag. 117 fq.

ὁ μὲν τῶν κριθῶν σίκλος (μέδιμνος) ἐστὶ δραχμῆς. » Non eft vox Graeca σίκλος, fed Graecis barbara. Poly» bius, qui in rebus *Hifpanorum* explicandis eâ utitur, do» cet nos in communi ufu eam fuiffe apud illos. Ait enim: » Καὶ ὁ τῶν κριθῶν σίκλος, (μέδιμνός ἐστι) δραχμῆς. *Si» clum* interpretatur *medimnum*, five *modium*, ut puto, *At» ticum*. Ita videntur Carthaginienfes eam dictionem ufur» paffe: unde Hifpani multa fumferunt & locorum & alio» rum rerum vocabula. Hebraeis, a quibus caeteri omnes » acceperunt, *fchakàl* (five, mollius pronunciando, *fakàl*) » eft *menfuram pondere examinare*; & *fékel*, *pondus*. Ab ea» dem origine, σίγλος in Perfide genus nummi eft appella» tum, tefte Xenophonte. « CASAUBONUS. — Bene haec habent; at fortaffe Polybius valorem τοῦ σίκλου pluribus quibusdam verbis expofuerat; Athenaeus autem, nifi quid librariorum culpâ intercidit, nonnifi unum vocabulum μέδιμνος explicandi cauffa, in parenthefi pofitum, adiecit. Nam verbum ἐστὶ quidem hoc loco ad reliquam fententiam, fi quid video, prorfus erat neceffarium; fignificans, *valet*, *conftat*, *venale eft*, *venditur*, intellecto vocabulo ὤνιος. Sic apud Lucian. in Vitarum Auctione, cap. 26. Πόσου δ' ἔστιν; Εἴκοσι μνῶν. — Μοι, τριώβολον & τετρώβολον b recte fcriptum in mss. *A.* & *Ep.* itemque in ed. Ven. nifi quod in hac, τετράβολον, operarum errore.

ὗς δὲ πίων ἑκατὸν μνᾶς ἄγων. Vulgatum ὗς δείπνων Dalecampius intellexerat de *fue coenis iam apta*. Perfpecte vero CASAUBONUS: » Ne errent, (inquit) hic tirones, do» ctorum virorum interpretatione decepti: negamus Grae» cum loquendi genus effe ὗς δείπνων. Scribendum eft, ὗς

» δὲ πίων: quamvis reclamantibus antiquis exemplaribus & » Excerptis. « — Certissimam adoptavi emendationem, quà & nostri indigebant mssti.

» Verte ista, Τὰ δὲ τῶν ἀγρίων ζώων κρέα σχεδὸν οὐδὲ » καταξιοῦται τιμῆς, ἀλλ' ἐν ἐπιδόσει καὶ χάριτι τὴν » ἀλλαγὴν ποιοῦνται τούτων: *Ferina pretio fere nullo habetur:* » *sed vel auctarii loco eam tradunt, vel gratis largiuntur.* ἀλλα» γὴν ποιεῖσθαι dicuntur & *qui emtiones & venditiones contra*» *hunt*, ut fit in foro & macello; hic vero etiam, *qui do*» *nant aliquid.* In universum omnis *contractus* est ἀλλαγὴ, » ex antiqua *permutandi* consuetudine. « CASAUBONUS. — Bene haberet καταξιοῦται, si dedissent veteres libri. Sed mendose quidem καταξιοῦτο scriptum in ed. Ven. & Bas. κατηξιοῦτο verò in utroque cod. msto.

» Corrupta sunt grati convivae de splendido conviva» tore verba: ἐμπίπλησι παντοίων ἀγαθῶν ὁσημέραι, τοῦ » δεὸς καὶ μεγαλόφρονες φιλοτιμούμενος οὐδὲν φερο» μένοις οἴκοθεν, ἢ λογάρια. Manuales Athenaei codices » nihil nos adiuvant: at iuvant Excerpta, ex quorum fi» de scribendum, ἐμπίπλησι παντοίων ἀγαθῶν ὁσημέραι με» τὰ τοῦ ἡδέος καὶ μεγαλοφρόνως φιλοτιμούμενος » οὐδὲν φερομένους οἴκοθεν ἢ λογάρια. Id est, *non so*» *lum suavem nobis se praebens, sed etiam magnifice liberalem* » *ac munificum, quotidie omne genus bonis nos replet, qui do*» *mo nihil afferimus nisi dissertatiunculas.* Appellat λογάρια, » *recitatiunculas ex vetere lectione*, quas libro primo [p. 4. b.] » vocabat τὰ ἀπὸ τῶν στρωματοδέσμων γράμματα: & li» bro VII. [pag. 277. b.] τὰς ἐκ τῶν βιβλίων συμβολάς. » Λογάρια hic *oratiunculas* interpretari nolim. In Glossis » legitur: λογάδιον, *ratiuncula*: malim λογάριον aut λογί» διον; nam λογὰς est aliud. « CASAUBONUS. — Perperam utique ὁσημέραι τοῦ ἡδέος erat in ed. Ven. & Bas. absque praepositione; tum ὁσημέραι τοῦ δέος in ed. Cas. 1. & 2. (rursus vero τοῦ ἡδέος in ed. Cas. 3.) Recte vero μετὰ τοῦ ἡδέος in ms. *A.* & *Ep.* Dein μεγαλοφρόνως habet etiam uterque cod. ms. Denique φερομένοις quidem cum editis tenet ms. *A.* sed φερομένους tuetur ms. *Ep.* Ad φερομένους intelligendum esse pronomen personale ἡμᾶς, facile per se patet: potest autem hic accusativus (quemadmodum accepisse videtur Casaub.) a verbo ἐμπίπλησι pendere; sed videtur proxime ad verbum φιλοτιμούμενος referendus, ut structura orationis in hunc modum con-

brariorum imperitiam, restitutum a nobis auctori est, in eodem Theophrasti loco, de quo quaerimus, superesse etiamnum vestigium haud obscurum videtur. Nam, cum ibi hodie sic legatur: Οἱ δ' ὀρυκτοὶ τῶν ἰχθύων (εἰσὶ γὰρ ἐνιαχοῦ καὶ τοιοῦτοι, καθάπερ τῶν περὶ Ἡράκλειαν καὶ ἄλλοθι τῶν ἐν τῷ Πόντῳ) γίνονται μὲν καὶ παρὰ τοὺς ποταμοὺς &c. velim scire quid sit illud, καθάπερ τῶν περὶ Ἡράκλειαν, aut ille genitivus τῶν quo spectet? Quin perquam probabile videri debet, sic scriptum olim fuisse, καθάπερ περὶ Τίον, περὶ Ἡράκλ. (ac fortasse hic insertum erat, περὶ Κρώμναν) καὶ ἄλλοθι &c.

περὶ τῶν πηγνυμένων διὰ χειμῶνος τῷ κρυστάλλῳ. Rectius hoc, διὰ χειμῶνος, quod dedit ms. *Ep.* id est, *per hyemem*, quam διὰ χειμῶνα, quod hic legebatur, sonabatque *propter hiemem.*

» Ait, ὀρύττεσθαι γὰρ κατὰ βάθος πλέον ἐς τοὺς τό-» πους. Lege κατὰ βάθους πλέονος τοὺς τοπ. Plinius » [loco supra cit.] idem tradit: *In Paphlagonia effodi pisces » gratissimos cibis terrenos, altis scrobibus in his locis ubi nul-» lae restagnant aquae. Miraturque & ipse* [Theophrastus,] *gi-» gni sine coitu.* Videamus quid sibi illa velint, οὔτε θερ-» μῶν ναμάτων. Nam quorsum *aquae Herculaneae* ad piscium » generationem? Sed neque Plinius harum meminit, Theo-» phrasti hunc locum interpretans; neque illarum ulla in » Theophrasti codicibus mentio: ubi scribitur, τὸν δὲ τό-» πον οὔτ' ἐπίκλυσιν ποταμοῦ λαμβάνειν, οὔθ' ὕδατος σύστα-» σιν. Sine dubio scripserat hic Athenaeus, ὀρύττεσθαι γὰρ » κατὰ βάθους πλέονος τόπους « [quin teneri poterat, τοὺς τόπους: *loca ista, loca istius regionis.*] » οὔτε ποτα-» μῶν ἐπιχύσεις ἔχοντας, οὔθ' ἑτέρων ναμάτων. Eam-» dem sententiam magnus praeceptor [Aristot. De Mirab. » Auscult. cap. 75.] iam ante aliis verbis ita expresserat: » οὔθ' ὑδάτων φανερῶν πλησίον ὄντων, οὔτε ποταμῶν ἐπιρ-» ρεόντων. Inveni in optimis Excerptis sic: οὔτε ποτ. ἐπιχ. » ἐχ. οὔτε θερμῶν ναμάτων τὸ καινότατον. Sed postrema » verba neque Theophrasti sunt, neque Athenaei: quam-» quam illa habet etiam Eustathius [ad Odyss. μ'. p. 486, » 13.] quem saepius lapsum hoc duce ostendimus. « CASAUBONUS. — Ubi κατὰ βάθος πλέον ἐς τοὺς τόπους habebant editi, ibi eodem errore tenetur noster ms. *A.* Epitomae auctor vero, abiectis verbis quae corrupta esse intellexerat, nude κατὰ τόπους scripsit. Nobis ita proba-

bilis visa est Casauboni emendatio, ut in contextum recipere non dubitaremus. Etiam οὔθ' ἑτέρων, pro mendoso οὔτε θερμῶν, adoptavimus; quamquam fieri potest, ut θερμῶν illud ex φανερῶν corruptum sit, quod legitur apud Aristotelem. Sane & alibi subinde literae Θ & Φ per librariorum errorem permutatae inter se reperiuntur. Quae ex Hoeschelianis Excerptis retulit Casaubonus, eadem in nostro ms. *Epit.* leguntur: nec vero erravit ibi Epitomae auctor, nec in errorem induxit Eustathium: sed pro instituto suo, quae pluribus verbis dixerat Athenaeus, in pauciora contraxit, verba nonnihil etiam mutans, servatâ sententiâ. Nempe initio huius periodi, quae fere cum Theophrasto in hunc modum scripserat Athenaeus, Ἴδιον δὲ παρὰ τούτους συμβαίνει, τὸ περὶ τοὺς &c. ea ille sic contraxit: Εὑρίσκονται δὲ καὶ ἐν Παφλ. ὀρυκτοὶ ἰχθῦς ζῶντες, κατὰ τόπους - - - ναμάτων, τὸ καινότατον: interpositâ post ναμάτων distinctione, ut verbis τὸ καινότατον *novitatem rei*, id est *mirabilitatem* indicaret, quam Theophrastus istis verbis initio positis Ἴδιον δὲ *&c.* indicaverat. In pleniore opere ad infinitivum ὀρύττεσθαι γὰρ intelligendum verbum φασὶν, quod exserte adiectum legitur apud Theophrastum.

AD CAP. III.

Μνασέας δὲ ὁ Πατρεὺς &c. » Sequitur iam aliud miraculum, » de *Piscibus vocalibus.* Ait: Μνασέας ὁ Πατρεὺς, ἐν τῷ Περίπλῳ, τοὺς ἐν τῷ Κλείτορι φησὶν ἰχθῦς φθέγγεσθαι. In » eodem *Arcadiae* tractu tres vicini fluvii sunt, *Ladon*, *Clitor*, & *Aroanius.* In quo ex istis tribus amnibus *pisces vocales* fuerint, magna inter veteres dissensio. *MNASEAS* » ait, in *Clitore*: *PHILOSTEPHANUS* mox, in *Aroanio*: » *CLEARCHUS* paulo post, [pag. 332. f.] in *Ladone.* Eustathius, [ad Od. μ'. pag. 486, 24.] ut Mnaseam & Clearchum conciliaret, scribit, τοὺς ἐν τῷ Κλείτορι ποταμῷ » Ἀρκαδίας περὶ τὸν Λάδωνα ἰχθύας. Melius paulo post » Athenaeus: περὶ Κλείτορα τῆς Ἀρκαδίας, ἐν τῷ Λάδωνι » καλουμένῳ ποταμῷ, id est, *in Ladone fluvio Arcadiae, circa urbem Clitorem.* Errat auctor Epitomae, si modo ille » ita scripsit, ut noster liber habet, ἐν τῷ Κλείτορι ποταμῷ Ἀρκαδίας, ἐν τῷ Λάδωνι ποταμῷ. « CASAUBONUS. — Eodem modo scribitur in nostro ms. *Ep.* sed videtur

» factis piscibus scribit Lucianus in libello DE Syria Dea, » [cap. 45.] quorum & Plinius meminit. [XXXII. 2, 8.] » Varro Rei Rusticae libro III. [cap. 17.] *Hi loculatas ha-* » *bent piscinas, ubi dispares disclusos habent pisces, quos proin-* » *de ut sacri sint, ac sanctiores quam illi in Lydia, quos sacri-* » *ficanti tibi, Varro, ad tibicinem Graecum gregatim venisse di-* » *cebas ad extremum litus atque aram, quod eos capere auderet* » *nemo*, &c. Possent etiam veteribus exemplis recentia ad- » di non minus mirabilia. «

ἐν τῷ Ἐλώρῳ ποταμῷ λάβρακας εἶναι. Horum & Plinius meminit, IX. 2, 7. & alii quos ibi laudavit Harduinus.

τά τε ἀπὸ τῶν ἱερείων σπλάγχνα. Dalecampius: *& a sacerdotibus victimarum exta.* Quo spectans CASAUBONUS: » Recta (inquit) scriptura est ἱερείων: neque audiendi qui » faciunt ἱερέων. « — *Ibid.* εἰπεῖν οὖν αὐτοῖς τοὺς τῶν Δηλίων μάντεις &c. » *Portento* illi, quo *maris imperium Athe-* » *niensibus promissum*, simile illud quod bello Siculo Augu- » stum erexit in spem potiundi maris, ut narrant historici » & Plinius lib. IX. cap. XVI. « CASAUBONUS. — Vide Sueton. Aug. c. 96.

AD CAP. IV.

» Iterum de *terrenis piscibus*, ex POLYBIO. Narrat, *a* » *Pyrenaeis ad Narbonem fluvium planitiem quandam porrigi,* » *perque eam* φέρεσθαι ποταμοὺς Ἰλέβερνιν καὶ Ῥόσκυνον: *in* » *huius tractus campis passim effodi pisces.* De hoc plura olim » ad quartum librum Strabonis, qui magnus auctor rem » eandem ex eodem Polybio ibi commemorat. [pag. 182. » ed. Casaub.] Itaque scribe hic ex illo loco ποταμοὺς Ἰλλύ- » βιρριν καὶ Ῥουσκίνωνα. « CASAUBONUS. — Vide Polybium nostrum, in Reliq. libri XXXIV. cap. 10. & ibi Notata. Ἰλλέβεριν h. l. dedit ms. *A.* quod satis probum erat: in Ῥόσκυνον nil mutat; & tenendum hoc putavi. Utriusque fluminis nomen praetermisit Breviator: sed initio, ubi est ἕως τοῦ Νάρβωνος, sic ille scripsit, ἐν τῷ κατὰ Νάρβον ποταμὸν Κελτικῷ πεδίῳ. De re ipsa consule doctos viros supra laudatos, BECKMANNUM & HERMANNUM locis citatis, itemque SCHNEIDERUM in Histor. Pisc. pag. 327.

διάμμου τῆς γῆς οὔσης ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς πήχεις. Invitis libris omnibus, necessario ἐπὶ pro ὑπὸ fuit scri-

bendum, *ad duorum vel trium cubitorum altitudinem*. Quod miror non animadversum doctissimo CASAUBONO; qui mox ad sequentia verba, cum sic edita legerentur, ὑποῤῥεῖν τὸ πλαζόμενον ὑπὸ τῶν ποταμῶν ὕδωρ, recte monuit: »Scribe ἀπὸ τῶν ποτ. Non ὑπὸ, sed ἀπὸ, & sensus postulat »& Hellenismus. Nam aqua illa, quae per obscuros ter»rae meatus penetrat, dicitur πλάζεσθαι ἀπὸ τῶν ποτα»μῶν, id est, *fluviis relictis errare*. In Excerptis non male, »πλαζόμενον τὸ ποτάμιον ὕδωρ. [Sic & noster ms. *Ep.*] »At interpres [Dalecampius, *quam admovent aquam fluvii*,] »τὸ πελαζόμενον ὑπὸ τῶν ποτ. sane quam absurde.« — Recte vero πλαζομ. ἀπὸ τῶν ποτ. dedit noster ms. *A*.

b 'Εν 'Ινδοῖς δὲ &c. »Inter *miraculosos pisces* referuntur non »iniuria *Indici illi*, *quos*, auctor est *THEOPHRASTUS*, *ra»narum instar in siccum salire solitos*. 'Εν 'Ινδοῖς δὲ, inquit, »φησὶ Θεόφραστος, τοὺς ἰχθῦς ἐκ τῶν ποταμῶν ἐξιόντας »καὶ πηδῶντας πάλιν εἰς τὸ ὕδωρ ἀπιέναι. Ut sunt Athe»naei verba, credas *omnibus piscibus* omnium Indiae flu»viorum hanc esse naturam communem. Theophrastus »ait, *esse quosdam in India pisciculos hoc ingenio*. Astrin»gamus igitur laxam nimis orationem, & scribamus τι»νὰς ἰχθῦς. Plinius vertit: [IX. 19, 35.] *Quin & in In»diae fluminibus certum genus piscium exit in terram*, ac »deinde resilit.« CASAUBONUS. — τοὺς ἰχθῦς tenent mssti cum editis: & potuit sic scribere Athenaeus, quamquam rectius τινὰς dicturus fuisset. Ac ne apud Theophrastum quidem τινὰς legitur, pag. 467. ed. Heinf. sed τὰ δὲ ἐν 'Ινδοῖς ἰχθύδια: quod quidem haud dubie nonnisi de *certo quodam genere* intelligendum cum Plinio.

ὁμοίους ὄντας τὴν ἰδέαν τοῖς μαξείνοις καλουμένοις ἰχθῦσιν. »Isti de saliorum prosapia pisces *similes* dicuntur »esse τοῖς μαξείνοις. In Theophrasti codicibus hodie, τοῖς »μαζίναις καλουμένοις: & quaerunt docti, quinam sint isti »*mazinae*, quorum alius nemo fecerit mentionem. Libro »tamen VII. [pag. 322. b.] in Epicharmi versu nominan»tur μαζοὶ pisces: sed μαξεινοὶ diserte libro eodem [pag. »315. f.] ex Dorione De Piscibus, ὃν καλέουσί τινες ὀνί»σκον τε καὶ μαξεινόν. Et fortasse vera ubique scriptura »μαξεινὸς aut μάξεινος: vel certe μυξινὸς [aut μυξῖνος] »ex Aristotele & membranis, ut dicebamus libro superio»re, cap. XVIII. [Animadv. ad pag. 315. f.]« CASAUBONUS. — Apud Theophrastum hodie (in editione qui-

dem Heinsiana, Lugd. Batav. 1613, pag. 467 extr.) legitur τοῖς μυξίνοις καλουμένοις, non μαζίναις. Caeterum confer quae ad citata loca notavimus.

AD CAP. V.

περὶ τοῦ ἐξωκοίτου. » Exilientium nobilissimus piscis est c
» exocoetus, qui & *adonis*. Plinius hunc facit *Arcadiae* pro-
» prium, libro IX. cap. 19. [sect. 34.] Fluvialis igitur:
» Arcadia enim in Peloponnesi meditullio sita, nulla ex
» parte mare contingit, &, ut cum Plinio dicam, undi-
» que a mari est remota. Quin manifesto *fluvialem* esse
» *exocoetum* indicat, scribens: *Miratur & Arcadia suum exo-*
» *coetum, appellatum ab eo quod in siccum somni caussa exeat.*
» *Circa Clitorim vocalis hic traditur, & sine branchiis: idem*
» *aliquibus adonis dictus.* Graeci scriptores consentiunt *ma-*
» *rinum* esse hunc *piscem*. CLEARCHI clarissima hic verba,
» quibus nihil potest opponi. Similiter Oppianus: [Hal.
I. 158.]

» Ἄλλοι δ' ἐξώκοιτον ἐφήμισαν, οὕνεκα κοίτας
» ἐκτὸς ἁλὸς τίθεται. —

» Fallitur igitur Plinius in hac historia; & duo genera pi-
» scium, *poeciliarum* [vide supra pag. 331. e. & ibi not.] &
» *exocoetorum*, unius loco accepit, non simplici errore. «
CASAUBONUS. — Conf. Schneiderum ad Aeliani DE Nat.
Anim. lib. IX. cap. 36. & in Histor. Pisc. p. 23. Caeterum
ἐξωκοίτου meminit etiam Theophrastus pag. 467. sub ipsum
initium libelli DE Piscibus.

τὸ δὲ σύνολον ὁμοιότατός ἐστι τῷ καλουμένῳ τράγῳ d
ἰχθυδίῳ. » Maenam marem dici τράγον quo tempore dat
» operam soboli, auctor est Aristoteles libro VIII. Histo-
» riar. [cap. 30.] An eundem piscem *CLEARCHUS Solensis*
» intellexerit, quaeri potest. Placet enim doctis viris, τρά-
» γον hic esse *gobionem nigrum*, non Aristotelicum tragum.
» [Rondelet apud Gesn. pag. 395.] Sed cum ἰχθύδιον hir-
» cum istum Clearchus appellet, maenam potius quam go-
» bionem, nisi fallor, designat: est enim maena revera pi-
» sciculus gobione minor. Accedit quod Clearchus Aristo-
» telis fuit discipulus inter primos & γνησιώτατος: a quo
» didicerat & res & proprias rerum appellationes. « CA-
SAUBONUS. — Cf. Schneiderum ad Aelian. l. c. *Ibid.* ὑπο-
λαβὼν αὐτὸν τὸ κῦμα. Sic recte ms. uterque.

e φυλάττεται τῶν ὀρνίθων τοὺς παρευδιάστὰς καλουμένους. » *Aves quae placido mari circa littora pascuntur.* Qui-
» dam *pareudiastas* legunt.« Dalecampius. — » Probo scri-
» bi τοὺς παρευδιαστὰς potius quam παρευδιστάς.
» Nam παρευδιάζειν dicitur, non παρευδίζειν. Eleganter
» autem παρευδιάζειν illae aves dicuntur, quae alcyonia
» studiose captant, ut per litora vagantes aliae pisciculis,
» alga aliae se satient, aut similibus quisquiliis, quae inter
» maris eiectamenta habentur. « Casaubonus. — Vulgatum tenet codex ms. uterque. Iidem dein κηρύλος penacute scriptum dedere; non κήρυλος, ut erat editum. Tum pro vulgato ἐλώριος, ἑλώριος adoptavi ex ms. *Ep.* quam scripturam merito (ut videtur) praetulerat Gesnerus, De Avib. pag. 546. avem aquarum amantem ratus παρὰ τὰ ἕλη (a *paludibus*) nomen invenisse. *Mox*, ἀποκυβιστήσῃ, recte ed. Cas. cum *Ep.* Perperam ἀποκυβήσῃ ms. *A.* & ἀποκυμβήσῃ ed. Ven. & Bas.

AD CAP. VI.

οὗ πρότερον ἐμνήσθην. Sic recte ms. *A.* In *Epit.* ista non leguntur. De re vide pag. 331. e.

f Ἐπεί τινες &c. » Consideremus verba *Clearchi de pi-*
» *scibus vocalibus:* ἐπεί τινες τῶν ἰχθύων οὐκ ἔχοντες βρόγ-
» χον φθέγγονται· τοιοῦτοι δ' εἰσὶν οἱ περὶ Κλείτορα τῆς
» Ἀρκαδίας ἐν τῷ Λάδωνι καλουμένῳ ποταμῷ· φθέγγονται
» γὰρ, καὶ πολὺν ἦχον ἀποτελοῦσιν. Aristotelis sententia
» est: *quaecunque animalia vocem edunt, aut* φθόγγον, *ea* φω-
» νεῖν τῶν ἄλλων μορίων οὐδενὶ πλὴν τῷ φάρυγγι: *vocem*
» *edere non alia corporis parte quam gutture.* [Vide Histor.
» Animal. IV. 9.] Guttur autem piscibus nullum est, qui
» neque pulmonem habent, neque respirant: quare & vo-
» ce carent iidem, neque aut φωνεῖν aut φθέγγεσθαι pos-
» sunt. Ex his intelligimus, cur dicat hic Clearchus οὐκ
» ἔχοντες βρόγχον. Appellat βρόγχον, quem philosophus
» φάρυγγα & λάρυγγα: etsi aliud proprie φάρυγξ, aliud
» βρόγχος. Tacite igitur Clearchus praeceptoris sui placi-
» tum convellit, qui διαῤῥήδην negaverat, animalia guttu-
» re carentia posse edere aut vocem aut sonum. Sed ex
» Plinii verbis de exocoeto, quae paulo ante recitavimus,
» suspicio est scripsisse Clearchum, οὐκ ἔχοντες βράγχια.
» Non habere *bronchum* sive *guttur*, omnium prope piscium

» Multa iam incredibilis cuiusdam incogitantiae argumen- c
» ta habuimus: *μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω*. Victus igitur
» eo proelio *Sarpedon*, pro Demetrio pugnans, *a Ptole-*
» *maënsibus*, qui tum stabant a *Tryphonis* partibus. De his
» accipienda sunt haec, *Οἱ δὲ τοῦ Τρύφωνος ὥδευον κατὰ*
» *τὸ πλησίαλον νικήσαντες τῇ μάχῃ*. Restitue scripturam
» veterem, & Athenaei ipsius, *νικήσαντες τὴν μάχην*.
» Eustathius: [ad Od. α'. pag. 27, 11.] *Ὁ δὲ ἀγχίαλος*
» *τόπος καὶ ἀμφίαλος δασύνουσι τὸ μέσον α κατὰ τοὺς πα-*
» *λαιούς. οὕτω δὲ καὶ ὁ πλησίαλος, οὗ χρῆσις κατὰ τὸν*
» *Ἀθήναιον παρὰ Ποσειδωνίῳ, ἐν τῷ, Ὥδευον* &c. Cum au-
» tem repentina inundatio Ptolemaënses obruisset, & mor-
» tuos in littore destituisset, Sarpedonis milites reversi,
» *τοῖς τῶν πολεμίων σώμασιν ἐφήσθησαν*, *hostium strage* visa
» *laetati sunt*. Dalecampius emendat *ἐφείσθησαν* aut *ἐφεί-*
» *σαντο*, & vertit *pepercerunt*: nihil pote inconsultius; nisi
» hoc fortasse, quod mox pro *ἔθυσαν Ποσειδῶνι Τροπαίῳ*
» reperti sunt qui corrigerent scilicet, *καὶ ἔστησαν Πο-*
» *σειδῶνι τρόπαιον*. Posidonius hoc voluit: *Ad Ptolemaidis*
» *portas fuisse facta sacra Neptuno*, *Tropaeo* cognomine, qua-
» si dicas *Hostium aversori*; vel *Statori*, etsi aliud proprie
» vox sonat. Ac videtur ad memoriam eius casus fanum
» ibi a Sarpedone statutum Neptuno, eo cognomine post-
» hac colendo. « CASAUBONUS. — Mendosum *ληφθεὶς* te-
net ms. *A*. In Epitoma vero praetermissa est illa pars nar-
rationis. Fidenter vero a nobis recipi *λειφθεὶς* debuit: quo
de verbo consuli potest Lexicon Polybian. pag. 366. In
πλησίαλον, asper spiritus, quem Eustathius dixit, non ad-
pictus est in nostro ms. *Ep*. In ms. *A*. vero prorsus men-
dose *πλυσίαλον* scribitur. *νικήσαντες* vero *τὴν μάχην*
recte dedit codex uterque. Deinde, perperam *ἐφείσθησαν* d
habet ms. *A*. in miscendis vocalibus antiquum obtinens:
recte vero *ἐφήσθησαν* ms. *Ep*. cum edd. quam scripturam
iam olim contra imperitos correctores defendit MURETUS,
Variar. Lect. XX. 3. Mox idem ms. *Ep*. *ἰχθύων δὲ ἀφθ.*
dedit, commodius quam *τε*, cum praesertim *τοῖς μὲν*
praecesserit.

AD CAP. VIII.

τοὺς ἐν Λυκίᾳ ἰχθυομάντεις ἄνδρας &c. » Assentior do-
» ctis qui sequentem historiam sane mirabilem, *περὶ ἰχθυο-*

d »μαντείας τῆς ἐν Λυκίᾳ, de divinatione illa accipiunt, quam »Myrensis lacus pisces in Lycia soliti edere, Aeliano te»ste lib. XII. [cap. 1.] De Animal. quamquam eius nar»ratio, si cum *Polycharmea* hac conferatur, non parum di»versa invenietur. Verum is est mos auctorum, ut res »easdem non eodem modo narrent.« Casaubonus. — Confer eumdem Aelian. VIII. 5. & Plin. XXXII. 2, 8. & ibi Harduin.

Ὅταν γὰρ διέλθωσι πρὸς τὴν θάλασσαν. Nil mutat ms. *A*. In ms. *Ep*. autem desunt ista verba, totâ narratione in arctum contractâ. Casaubonus vero: »Melius, »inquit, ὅταν γὰρ δὴ ἔλθωσι. Nulla hîc loci designatio: »sed hoc ideo, quia ante nominatim indicatus locus fue»rat a Polycharmo; quod non erat Athenaeo praeter»mittendum.«

οὗ τὸ ἄλσος cum editione Ven. tenet ms. *A*. nec cur id mutaretur caussa ulla fuerat. *Ibid.* ἐν ᾧ ἐστιν ἡ δίνη ἐπὶ τῆς ἀμάθου. »Appellat δίνην, *vorticem*, quam Aelia»nus πηγὴν, *fontem;* Artemidorus [mox apud Nostrum, »lit. f.] δινάζοντα τόπον. Fons fuit altus & vorticosus.« Casaubonus.

e Cum ederetur ὀβελίσκους δύο ξυλίνους ἔχοντας ὑφ' ἑκατέρῳ σάρκας &c. nihil aliud adnotavit Casaub. nisi: »Scri»be ἐφ' ἑκατέρῳ.« — Et ἐφ' ἑκατ. recte dedere ambo nostri mssti. Sed miratus sum, nec exputare potui quid istud esset, ὀβελίσκους ἔχοντας ἐφ' ἑκατέρῳ: nisi fortasse *verua* dixit *bicornua, quorum verum utrumque in utroque cornu habuerit dena frusta carnis infixa;* sic intelligendum foret ἐφ' ἑκατέρῳ μέρει vel κέρατι. In Epitoma, ut dixi, in arctum ista contracta sunt: ex his tamen, quae servavit Breviator, satis intelligitur, in suo etiam exemplari legisse illum ὀβελίσκους ἔχοντας ἐφ' ἑκατέρῳ. Ille enim cum hoc loco omisisset ista verba, mox deinde sic scripsit, ὀβελίσκων δύο ξυλίνων εἰς τὴν δίνην ἐμβαλλομένων, ἐχόντων ἐφ' ἑκατέρῳ σάρκας ὀπτὰς ἀριθμῷ δέκα. Neminem vero turbet quod in ed. Cas. 2. & 3. in proxime praecedentibus verbis omissum sit verbum ἔχοντες, quod temere prorsus in illis editionibus accidit: recte enim superiores omnes editiones cum ms. *A*. tenent παραγίνονται ἔχοντες, quo participio non potest ibi carere oratio.

ὁ δὲ μαντευόμενος ἐμβάλλει τοὺς ὀβελίσκους εἰς τὴν δίνην &c. »Inepta res, nisi commode accipiatur: *qui consultum*

» venit pisces, inquit, *verua aquae iniicit.* Cedo cur *verua* » potius, quam *extractas verubus carnes?* Aut quomodo ve- » rubus carnes eximere pisces poterant? Quare arbitra- » bar, per ὀβελίσκους intelligi *frusta carnium quae fuerant in* » *obeliscis assatae.* Sed obstant nostrae sententiae Artemi- » dori mox verba de re eâdem, οἱ θυσιάζοντες ἐμβάλλου- » σιν ἀπαρχὰς τῶν θυσιαζομένων ἐπὶ ξυλίνων ὀβελίσκων. » Aelianus [XII. 1.] multo clarius: καὶ ὁ τοῦδε τοῦ θεοῦ » ἱερεὺς κρέα μόσχεια διασπείρει τῶν τῷ θεῷ τεθυμένων. » Plane dicit idem, sed aliter. « Casaubonus. — Fortasse verubus illis in mare proiectis adliciebantur statim pisces minores: qui quum carnes verubus infixas non possent devorare, consentaneum erat ut paulatim maiores etiam maioresque adlicerentur.

ὥστ' ἐκπλήττεσθαι τὸ ὁρατὸν τοῦ πράγματος. » Brevia- » tor, ὥστ' ἐκπλήττεσθαι τὴν ὅρασιν. Et profecto insolens » genus loquendi est, τὸ ὁρατὸν τοῦ πράγματος, pro τὸ » ὁρώμενον πρᾶγμα. « Casaubonus. — » Nonne melius, » τοὺς ὁρῶντας τῷ (vel ἐπὶ τῷ) πράγματι. Infra p. 342. f. » ὁρῶντες ἐπέθυμησαν ἐπὶ τῷ πράγματι. Sed malim credere, » Polycharmum hîc paullo licentius usurpare vocabulum » ὁρατὸν, in sensu poëtico vocabuli synonymi θνητὸν: ut τὸ » ὁρατὸν τοῦ πράγματος idem valeat ac τὸ παράδοξον τοῦ » πράγματος. « Coray, in *Notis mstis.* — Recte ὥστ' ἐκ- πλήττεσθαι ed. Cas. cum mss. ὥστε πληττ. ed. Ven. & Bas.

ὅταν δὲ ἀπαγγείλῃ τὰ εἴδη τῶν ἰχθύων ὁ προφήτης, οὕ- τως τὸν χρησμὸν λαμβάνει παρὰ τοῦ ἱερέως ὁ μαντευόμενος. Vox ἰχθύων temere omissa est in ed. Cas. 2. typothetae er- rore. Verba praescripta sic convertit Dalec. *Piscium au- tem species vati cum renuntiarit qui oraculum petit, responsum tum dari a sacerdote de iis quae rogaverat.* Ad quae nihil ad- notavit Casaub. At ὁ προφήτης, non τῷ προφήτῃ habet ms. *A.* cum edd. Epitomator quidem, hîc etiam nimis brevis, nullam τοῦ προφήτου facit mentionem, quem auctor huius narrationis veluti *medium* & *internuncium* facit inter *sacer- dotem* & *eum qui oraculum consulit.* ὁ ἱερεὺς in intimo τοῦ ἄλσους recessu sedet: ὁ προφήτης unà cum τῷ μαντευομέ- νῳ ad gurgitem accedit, quae ibi gerantur observans; tum idem προφήτης solus, ut videtur, ad τὸν ἱερέα se con- fert, cui quid gestum sit renunciat, & responsum ab eo petit; quod responsum deinde ipse nomine sacerdotis & ipsius Dei (Apollini sacrum fanum Aelianus ait) renunciat

τῷ μαντευομένῳ. Sic προφήτης hic fuerit idem qui & ὑποφήτης aliâs dicebatur. Sic ὑποφῆται, μάντεις, προφῆται, synonyma sunt Hesychio & Suidae: & perapte huc faciunt quae in brevibus Scholiis ad Iliad. π'. 235. leguntur: Ὑποφῆται, ἱερεῖς, χρησμῳδοὶ, θεολόγοι, προφῆται. ὑποφήτας γὰρ λέγουσι τοὺς περὶ τὰ χρηστήρια ἀσχολουμένους, καὶ τὰς μαντείας τὰς γενομένας ὑπὸ τῶν ἱερέων ἐκφέροντας.

f φαίνονται δὲ ὀρφοὶ, γλαῦκοι, ἐνίοτε δὲ φάλαιναι ἢ πρίστεις. De orphis ad huius oraculi famam respexisse videtur Archippus comicus in versu illo, qui supra lib. VII. pag. 315. b. est adpositus; ad quem vide notata, ubi ad hunc Athenaei locum remittere lectores debueramus. γλαυκοὶ acute h. l. scribebatur in editis, contra constantem Graecorum usum. Vide VII. 295. ubi de *glauco* pisce ex professo agit Noster. In ms. *Ep.* deest h. l. id ipsum vocabulum: ex ms. *A.* vero nil enotatum; nec tamen idcirco dubitare debui, quin γλαῦκοι corrigerem. Quod φάλαιναι (*balaenae*) in mari mediterraneo comparere perhibentur, id rarum utique esse, in Asiae praesertim oris, nec tamen incredibile, si *balaena physeter* intelligatur, docuit SCHNEIDER in Hist. Pisc. p. 156. De *priste* pisce post ea quae Gesnerus de Aquat. & Camus in Notis ad Aristot. collegerunt, consulendus idem Schneiderus ibid. p. 129 sq. qui tamen cuncti viri doctissimi incertos nos, quemnam piscem eo nomine intellexerint veteres, dimittunt. Et cum promiscue πρίστης, πρίστις & πρῆστις scriptum nomen reperiatur, de ipso nomine etiamnum dubitare licet. Scripturam per ι in prima syllaba cum editis hoc loco tenet ms. *A.* qui tamen codex cum eisdem editis, VII. 286. b. in πρήστιες consentiebat. Superiori loco omissum illud vocab. erat in Epitoma, quae hic scripturam per η tenet, mutatâ quidem vocis terminatione; nam sic habet, Ἱστορεῖ Πολύχαρμος - - - τὸν ἱερέα τοῖς μαντευομένοις χρησμοὺς διδόναι, ὀρφῶν φαινομένων ἢ φαλαινῶν ἢ πρηστίδων: quae verba, eodem modo scripta, repetiit Eustathius in Iliad. μ'. pag. 486, 23. Ad supra scripta verba adnotavit CASAUBONUS: » Simplicius multo Aelianus, ὀρφοὶ δὲ οἱ ἰχθύες ἀθρόοι προσνέουσι. «

a ὀνομάζεται δὲ ὁ λιμὴν καὶ ὁ τόπος οὗτος, Δῖνος. Nulli alii auctori vox ista, ut proprium nomen portus & loci alicuius, memoratur. Μυρέων τῶν ἐν Λυκίᾳ κόλπος ἐστὶ, ait Aelianus XII. 1.

AD CAP. IX.

ὡς Δαρείῳ Σκύθαι &c. Vide Herodot. IV. 131 sq. ubi a ait, *missa Dario a Scythis esse* ὄρνιθά τε καὶ μῦν καὶ βάτραχον, καὶ ὀϊστοὺς πέντε.

ἀλλ' ὅγε Πάτροκλος - - πεμφθέντων τῶν προειρημένων σύκων καὶ ἰχθύων. »Insigne est ἀνανταπόδοτον. Nam ista »verba, ἀλλ' ὅγε Πάτροκλος, nullam habent constructio»nis convenientiam neque cum praecedentibus, neque cum »sequentibus: sed ita accipi debent, quasi auctor dice»ret, *Verum ut ad Patroclum redeam & missum ab illo mu»nus.* Amat has βραχυλογίας καὶ ἀνανταποδότους λόγους »unus omnium maxime Aelianus.« CASAUBONUS. — At non ista per se verba, ἀλλ' ὅγε Πάτροκλος, non habent quo referantur; perfacile enim verbum ἔπεμψε e superioribus poterat subintelligi: sed illa ipsa simul cum his, πεμφθέντων - - - ἰχθύων, ita suspensam & abruptam efficiunt orationem, ut aegre mihi persuadeam, isto modo vel Phylarchum scriptum reliquisse vel Athenaeum. Si saltem esset διὰ πεμφθέντων &c. intelligi posset verbum ἠνίττετο: sed vel sic, absque διὰ praepositione, subintelligi fortasse hoc verbum potuerit.

ὁ Ἀντίγονος γελάσας - - ἔφη, γινώσκειν τί βούλεται τὰ b ξένια. »Ait PHYLARCHUS, *Antigonum regem missum ad se »munus a Patroclo, quod constabat ex magnis piscibus & fi»cis recentibus, sic esse interpretatum*, ἢ θαλαττοκρατεῖν φη»σὶν ἡμᾶς Πάτροκλος, ἢ τῶν σύκων τρώγειν. Id est: *Ait »Patroclus, vel imperium maris obtinere nos* debere, *vel ficus »edere.* Videtur Patroclus de Ptolemaeo, cui militabat, »prodendo cogitasse, & tacite cum eius hoste conspiras»se: quem quidem tamquam aenigmate monet, ut rei »nauticae curam capessat, ac classem instruat; aut sciat »paratam sibi ignominiam quae victos sequitur. *Ficus ede»re*, παροιμιακῶς de iis dici solitum, qui *mollius & delica»tius viverent.* Vide quae scribit Aristophanis enarrator ad »illa e Vespis; σὺ δὲ νῦν σῦκα μ' αἰτεῖς.« CASAUBONUS. — Nempe sic Schol. ad Vesp. 301. Σῦκα μ' αἰτεῖς· ἤγουν, τρυφᾷν βούλει. ὅτι τρυφὴν φασι, τὸ ἐσθίειν ἰσχάδας. Verba ista, ἢ τῶν σύκων τρώγειν, haud absurde VILLEBRUNIUS, ADAMUM puto secutus, in hanc sententiam interpretatus est, *aut ad privatam redire vitam, ficosque comedere,*

AD CAP. X.

b κοινῶς πάντες οἱ ἰχθύες, καμασῆνες ὑπὸ Ἐμπεδοκλέους ἐλέχθησαν. »Non solus *Empedocles* ea voce usus, sed »alii quoque poëtae Graeci antiquarii & κακόζηλοι. An»tipater: [in Anthol. T. II. ed. Brunck. p. 120. n. 45.]

»Φεύγεθ' ὅσοι λόκκας, ἢ λοφνίδας, ἢ καμασῆνας,
»ᾄδετε, ποιητῶν φῦλον ἀκανθολόγων.« Casaubonus. — Καμασῖνες scribitur vulgo apud Hesych. ubi vide interpretes, Alium vero *Empedoclis* versum, quo illo verbo usus esset poëta, citavit Plutarchus, Symposiac. V. 10 extr.

ὅτι ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας ἔπη, εἴτε Κύπριός τίς ἐστι, ἢ Στάσινος, ἢ ὅς τις δή ποτε χαίρει ὀνομαζόμενος. »Operis »huius antiquissimi, & in multos libros tributi (undeci»mus eorum ultimo libro laudatur) auctor iam olim in»certus. *Homerum* quidam putarunt, alii *Cyprium*, nescio »quem, alii *Stasinum*, nonnulli *Hegesiam*. Libro XV. [p. »682. d.] leguntur haec: Ἀνθῶν στεφανωματικῶν μέμνη»ται ὁ τὰ Κύπρια ἔπη πεποιηκὼς Ἡγησίας ἢ Στάσινος. Δη»μοδάμας γὰρ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἢ Μιλήσιος, ἐν τῷ Περὶ Ἁλι»καρνασσοῦ, Κύπρια Ἁλικαρνασσέως δ' αὐτὰ εἶναί φησι »ποιήματα. Locus vitii suopte indicio manifestus: sensus »enim ex istis elici potest nullus. Videtur scribendum, »Δημοδάμας δ' ὁ Ἁλικαρν. ἢ Μιλ. ἐν τῷ Περὶ Ἁλικαρνασ»σοῦ, Κυπρία, τοῦ μὴ Κυπρίου γενομένου, Ἁλικαρ»νασσέως δὲ, αὐτὰ εἶναί φησι ποιήματα. *Cyprius* & *Cyprias* »idem: ut *Hegesias*, & *Hegesius*. Sic *Hegesius* in Excerptis »Photii msstis, qui Athenaeo *Hegesias*. Qui Homerum »faciebant auctorem τῶν Κυπρίων ἐπῶν, addebant, pium »parentem pro dote filiae poëma illud Stasino Cyprio ge»nero suo dedisse, & de ipsius patria appellasse Κύπρια »ἔπη. Refellit horum sententiam Photius in Eclogis suis. »Ratio Photii est, quia, si ab insula Cypro esset illis no»men inditum, non Κύπρια, cum accentu in antepenulti»ma, sed Κυπριακὰ fuerant inscribenda. Hanc sententiam »elicio ex istis Photii verbis, μηδὲ γὰρ Κύπρια προπαρο»ξυτόνως ἐπιγράφεσθαι τὰ ποιήματα: id est, *neque enim* »Κύπρια *cum accentu in antepenultima inscripta fuissent ea poë*»*mata*. ἐπιγράφεσθαι interpretor, ἐπιγράφεσθαι ἄν. Nisi »voluit hoc Photius: non Κύπρια, sed Κυπρία ἔπη, id est, »*Cypriae versus*, pro *Cyprii*, ut ante diximus, veram esse

»tituli huius scripturam.« CASAUBONUS. — Cum his, quae hic disputavit doctus Animadversor, conferenda quae ad Pollucem adnotavit HEMSTERHUSIUS, p. 1255. Photii quae citata sunt verba, leguntur in Excerptis ex Procli Chrestomathia, cod. CCXXXIX. pag. 521. ed. Hoeschel. De tota vero quaestione consulendus Fabricius, Bibl. Graec. T. I. pag. 282. & eiusdem operis instaurator Harlesius T. I. pag. 383. novae edit. Στάσινος antepenacute hîc habent edd. nec aliud ex ms. *A.* adnotatum. Στασῖνος vero scribitur pag. 682. ut apud Photium l. c.

τὴν Νέμεσιν ποιεῖ διωκομένην ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ εἰς ἰχθῦν c μεταμορφουμένην. »Post haec verba adiicit auctor Epitomae, ἣ Διοσκούρους καὶ Ἑλένην ἔτεκε. De *Nemesi, Helenae* »*matre*, habes apud Lycophronis interpretes.« CASAUBONUS. — Adiecit verba ista auctor Epitomae e proximis versibus decerpta; quos versus ipsos simul cum tota Athenaei disputatione, quae sequente capite undecimo continetur, prorsus omisit idem Breviator. Nam post ipsa illa verba continuo sic pergit: φησὶ[illegible]ου Φερεκράτης & reliqua, quae ex pag. 335. a. excerpta sunt. Lycophronis Interpretem vide ad Cassandr. vs. 88. & confer Apollodori Biblioth. III. 10, 7. & Pausaniam I. 33. p. 82.

Τοῖς δὲ μετὰ τριτάτην Ἑλένην τέκε &c. Versus istos erudite tractavit interpretatusque est *Adr.* IUNIUS, Animadvers. lib. I. cap. 15. in Gruteri Thes. Crit. T. IV. pag. 337 sqq. τέκε hîc, de mare; mox dein, de foemina.

Vers. 5 *sq.* Cum sic vulgo legeretur: d

— ἐτείρετο γὰρ φρένας αἰδοῖ,
καὶ Νεμέσει κατὰ τήνδε καὶ ἀτρύγετον μέλαν ὕδωρ:

monuit CASAUBONUS: »Scribe:

» — ἐτείρετο γὰρ φρένας αἰδοῖ.
»Καὶ Νέμεσις κατὰ γῆν τε καὶ ἀτρυγ. &c.

»ita malo, quam ut diu placitum,

» — ἐτείρετο γὰρ φρένας αἰδοῖ,
»καὶ νεμέσει· καὶ τόνδε κατ' ἀτρυγ. &c.

»id est: *cruciabat illi animum pudor & vindictae metus. Itaque* »*Iovem fugiens in mare irruit.* νέμεσις non male accipi potest de metu ab indignatione Iunonis, cuius pellex esse »ista verebatur.« — Mendosum Νεμέσει tenet ms. *A.* qui pro τήνδε paulo magis etiam mendose πνῆδε habet. Sed Νέμεσις & γῆν τε ante Casaubonum iam correxerat *Adr.* IUNIUS: verissime utrumque: nisi pro καὶ Νέμεσις,

d cum minus grata videatur nominis repetitio, καὶ ἣ μὲν malueris; quod equidem praeferam.

Vers. 9. ἰχθύϊ εἰδομένην. Poterat accusativus εἰδομένην videri pendere a verbo ἐδίωκε: ut verbum ἐξορέθυνεν, sicut ἐδίωκε, ad *Iovem* referretur. Sed quum deinde verbum γίνετο haud dubie rursus ad τὴν Νέμεσιν pertineat, verum utique videtur id quod *Adr. Iunio* placuit, ἰχθύϊ εἰδομένη, in nominativo casu. Quam si sequaris scripturam, fuerint verba Ζεὺς δ' ἐδίωκε simul cum illis, λαβεῖν δ' ἐλιλαίετο θυμῷ, in parenthesi intelligenda; aut prorsus abiicienda parentheseos signa, & eadem illa verba Ζεὺς - - θυμῷ fortiori utrimque distinctione intercipienda.

Vers. 10 *sq.* Cum ἂν 'Ωκεανὸν & ἀλλ' ὅτ' ἂν ἤπειρον scriptum esset in editis; recte monuit CASAUBONUS, ἀν' 'Ωκεανὸν & ἄλλοτ' ἀν' ἤπειρον scribendum; quemadmodum etiam Iunius correxerat.

Vers. 12. Haud cunctanter adoptaturus eram scripturam, quam veteres libri indicare videntur,

θηρί' ὅσ' ἤπειρος αἰνὰ τρέφει, ὄφρα φύγοι νιν:

nisi ultima syllaba brevis in ἤπειρος versui visa fuisset minus opportuna. Sed vel sic fortasse, quin adoptarem, non debueram dubitare; quia eadem syllaba, ut in caesura versus posita, produci potuerit.

AD CAP. XI.

e Οἶδα δὲ καὶ τὰ περὶ τὴν ἀπόπυριν καλουμένην. »Ut ἑψητοὺς Graeci dixerunt pisciculos quosdam a genere *cocturae*: item alios φρυκτοὺς, alios ἀπανθρακίδας: sic & ἀποπυρίδας appellarunt *minutos pisces super pruna torreri solitos*. Neque multum differunt ἀποπυρίδας & ἀπανθρακίδες: nam ἄνθρακες & πυρὰ ferme idem. Sic accipit paullo post Athenaeus, [pag. 344. c.] cum ait, *super tumulo tibicinis Charmi, qui vivus plurimum pisces amaverat, alium tibicinem* ἐναγίσαι ἀποπυρίδας. Libro superiore in Epicharmi versu [VII. 277 f.] legas ἀποπυρίζειν ἀφύας. Hic vero ἀπόπυρις, aut ἀποπυρὶς, vox est *Apolloniatarum* propria. Sic enim illi appellabant illam *pisciculorum ingentem copiam, qui statis temporibus in Olynthiaco flumine reperiebantur.*« CASAUBONUS.

περὶ τὴν Βόλβην λίμνην. περὶ τὴν κόμβην λίμνην habent h. l. ed. Ven. & Bas. sed Βολύκην ed. Cas. nec aliud

ex ms. *A.* adnotatum. Mox deinde vero εἰς τὴν Βολυκὴν λίμνην habent editiones omnes, Βολβὴν vero ms. *A.* Monuit autem ad hunc locum CASAUBONUS: » Scriptura ve» tus quorundam librorum, Βόλβην. Est autem *Bolbe la» cus* in Macedonia, ex Thucydide, Stephano aliisque no» tus. Sed an is sit de quo sentit Athenaeus, hoc vero » quaerendum. « — At nullam esse dubitandi caussam, quin de *Bolbe*, *Macedoniae lacu*, intelligamus, docuit PALMERIUS, Exercit. in Auct. Graec. pag. 508. *Mox*, quum nude Ἀπολλωνίαν τὴν Χαλκιδ. legeretur, monuit CASAUB. » Legendum Περὶ Ἀπολλωνίαν. « — Nec video equidem, quo pacto orationi absque illa praepositione, aut eius simili Κατὰ, ratio constet. Pergit CASAUB. » Multae olim » erant *Apolloniae*, quae cognominibus distinguuntur. *Chal» cidica* ista fuit in Macedonia. «

Ὀλύνθου τοῦ Ἡρακλέους καὶ Βόλβης υἱοῦ. *Olynthi, Herculis filii*, meminit etiam Stephanus Byzant. in Ὄλυνθος. Pro Βολύνης, & mox pro Βολύνη, quae hic erant edita, recte Βόλβης & Βόλβη dedit ms. *A.*

καὶ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον. Cum deesset editis καὶ particula, adnotavit CASAUBONUS: » Scribo καὶ κατὰ τὸν » καιρὸν τοῦτον: vel κατὰ γὰρ καιρὸν τοῦτον. Multa hoc » loco ex antiquis membranis adiecimus in nuperâ editio» ne, ante inedita. Verte autem: *Atque eo tempore infini» tam piscium multitudinem e lacu in Olynthiacum fluvium con» scendere. Is parvus est, ut vix talum tegat. Nihilo tamen mi» nus tanta piscium copia venit, ut ex iis omnes qui circumia» cent populi salsamenta in usus suos abunde parent.* « — Nempe, cum post verba ista, ἀπέραντον πλῆθος ἰχθύων, mox duabus lineis interiectis recurrant verba πλῆθος ἰχθύων, ex superiori loco in inferiorem aberraverat iunior librarius aut saltem typotheta officinae Aldinae; quo factum est ut deessent in ed. Ven. & Bas. verba interiecta. De quibus adiiciendis, ex Italicis codicibus edoctus, monuerat etiam MURETUS, Variar. Lect. lib. XIX. cap. 1. (in Gruteri Thes. Crit. T. II. p. 1224.) qui quidem verba ista κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον etiamnum, quemadmodum in ed. Ven. & Bas. factum erat, omissâ coniunctivâ particulâ cum superioribus πέμπει ἡ Βόλβη τὴν Ἀπόπυριν Ὀλύνθῳ. coniunxerat. Sed καὶ κατὰ τὸν καιρ. peropportune dedit noster ms. *A.* in quo & reliqua, olim omissa, recte suo loco leguntur.

AD CAP. XII.

ἄνδρες ἰχθύες. Vide ad pag. 331. c.

a τοσαῦτα εἰπόντες ὁ οὐδὲ Ἰχθύας ὁ Μεγαρικὸς φιλόσοφος. » Scribe τοσαῦτα εἰπόντες ὤσα οὐδ' Ἰχθ. & Μεγαρικὸν » cave [cum Dalecampio] interpreteris *Megarensem*. Id enim » [Μεγαρικὸς] sectae nomen est. Laërtius in historia Philosophorum Megaricorum: [II. 112.] Τῶν δὲ ἀπὸ Εὐκλείδου ἐστὶ καὶ Ἰχθύας Μετάλλου, ἀνὴρ γενναῖος, πρὸς » ὃν καὶ Διογένης ὁ Κυνικὸς διάλογον πεποίηται.« CASAUBONUS. — Nempe gentile *Megarensis*, Graece Μεγαρεὺς sonat. In vulgata script. ὁ οὐδὲ, nil mutat ms. *A*. In *Epit.* haec talia desunt.

Δι' ὑμᾶς δὲ καὶ τῷ παιδὶ παρακελεύσομαι &c. » Significat, se, dum sermones audit de piscibus longos & prolixos, in eius obsonii venisse fastidium, & esse factum » ἄπιχθυν. δι' ὑμᾶς, *propter vos*, aut *per vos*: non, [ut » Dalec.] *vestra omnium gratia.*« CASAUBONUS. — Poterat istud δι' ὑμᾶς eo etiam spectare, quod pisces mensae illati tantam Deipnosophistis garrulitatis materiam praebuissent, ut interim comedere non licuerit Cynulco.

Posterius hemistichium versiculi PHERECRATIS in hanc sententiam accepit Dalecampius, *Numquam piscem, etiamsi petam, mihi adpone.* Quae si placuerit interpretatio, Graeca verba sic distingues, μήδ', ἂν αἰτῶ, παραθῇς μοι. Nullâ interfertâ distinctione adposita ista verba sunt in edd. & msstis.

ὅταν θύωσι τῇ Βριζοῖ· αὕτη δέ ἐστιν ἡ ἐν ὕ[…]μάντις. » Ideo haec Dea aliis dicta *Brizomantis*. Hesychius: Βριζόμαντις· ἡ ἐνυπνιόμαντις: neque censeo corruptum. Βρίζειν, » quod interpretatur Athenaeus καθεύδειν, proprie esse » volunt *meridiari*, & *a cibo dormire*: quasi βορίζειν, hoc est, » ἀπὸ τῆς βορᾶς ἵζειν. Homero βρίζειν est, νυστάζειν, *cessatorem agere instar dormitantium*: ut, [Iliad. δ'. 223.]

» ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον.

» ubi tamen legunt alii, ἔνθ' οὐ καμβρίζοντα ἴδοις. Ita Hesychius, pro καταβρίζειν.« CASAUBONUS. — Conf. Spanb hem. ad Callim. Hymn. in Del. vs. 316. — Quem mox citat Noster Poëtae versum, is ductus ex Odyss. ι'. 151. aut μ'. 7.

Ad verba, quae mox adiiciuntur, πλὴν ἰχθύων, adnotavit DALECAMPIUS: » Plutarchus in Sympos. Quaest. VIII. » 8. *nullum Diis piscem immolari* scribit.

AD CAP. XIII.

Χρύσιππον - - τὸν τῆς Στοᾶς ἡγεμόνα. » *Ab eo fulciri* » *Stoicorum porticum* scribit Cicero, Acad. IV. [24.] « DALECAMP.

AESCHRIONIS Epigramma in *Philaenidem*, claudis qui dicuntur iambis comprehensum, habes in Anthologia, T. I. Analector. Brunckii pag. 189. ad quod vide quae notavit IACOBS, in Animadv. T. I. P. 1. p. 385 sq.

Vers. 4. *χλεύην τε ποιεῦ καὶ γέλωτα καὶ λάσθην.* » Vox est Ionica *λάσθη*, *irrisio* & *contumelia*. Iungi amat » cum *γέλως*. Herodotus Eratone, [VI. 67.] *πέμψας τὸν* » *θεράποντα ἐπὶ γέλωτι καὶ λάσθῃ, εἰρώτα τὸν Δημάρατον* » *ὁκοῖόν τι εἴη τὸ ἄρχειν μετὰ τὸ βασιλεύειν.* Vetus scriptor » apud Suidam: *Οἱ δὲ Μεσσήνιοι σὺν λάσθῃ καὶ γέλωτι,* » *ὥσπερ ἄθυρμα τῶν Σπαρτιατῶν, τὰ πρῶτα τοῦ Διὸς ἀναθήματα διέσπειραν.* « CASAUBONUS. — An etiam *λάσθμην*, quod noster ms. *A.* habet, dixerint veteres, nescio: apud neminem quidem Grammaticorum adnotatam illam formam reperi. *λάσθινην* scribitur in ed. Ven. & Bas. sed in ora ed. Bas. adnotatum, *λάσθην* ex Hesychio corrigendum; idque recepit Casaub.

Vers. 5. *Οὐ γὰρ μὰ τὸν Ζεῦν.* » Rara vox, & quam » temere non legas alibi. Respiciebat hunc locum Eusta- » thius commentario in Ulyxeam: [ad Od. *α'*. p. 14 extr. » & seq.] *Ὅτι τοῦ Ζεὺς [Ζεῦς] ἐστὶ καὶ αἰτιατικὴ παρὰ* » *Πολυκράτει τῷ σοφιστῇ μονοσυλλάβως, τὸν Ζεῦν, περι-* » *σπωμένως.* « CASAUBONUS. — Eadem Eustathii verba citans IACOBS l. c. subiicit: » Qui locus est memorabilis » propter auctoritatem Polycratis. « — Quasi ad *Aeschrionis* auctoritatem accedat *Polycratis* auctoritas, usum accusativi illius *τὸν Ζεῦν* confirmans. Nempe compertum habere Vir doctissimus non potuerat, quod Lectores suos docere Casaubonus potuerat debueratque, *Polycratis* nomen falso ibi pro *Aeschrionis* nomine posuisse *Eustathium*, deceptum ab auctore Epitomae, a quo (ut iam saepius monui) omnia accepit ille, quae ex Athenaeo refert. Breviator igitur noster, universam de *Philaenide* disputationem Athenaei, & totum Aeschrionis Epigramma silentio praeteriens, hoc unum ex toto isto loco enotavit: *Σημείωσαι, ὅτι εὕρηται αἰτιατικὴ τὸν Ζεῦν, ἀπὸ εὐθείας τῆς Ζεὺς, παρὰ Πολυκράτει τῷ σοφιστῇ.* Ubi diligenti alioqui,

nec inerudito homini accidit id, quod & aliàs subinde, praesertim ubi nimis leviter aliquem Athenaei locum perstringit, accidisse ei observavimus; ut, rebus magis aut dictionibus, quam nominibus Auctorum intentus, unius auctoris nomen pro alterius nomine poneret. Ad eumdem hunc locum haec adnotavit doctissimus CORAY: »Laudat τὸ »Ζεῦν Eustathius, ut rarioris formae vocabulum, quod »tamen librariorum incuriae forsan debetur: nam auctor »aeque bene dixisset, Οὐ γὰρ, μὰ τὸν Ζῆν', οὐ μὰ &c.« — Et sic sane, μὰ τὸν Ζῆν', in Anthologia ante Brunckium legebatur: nec aliter in Anthologiae cod. Vat. nisi quod ibi Ζῆν absque apostropho scriptum. Quidquid sit, Eustathii testimonio nil aliud efficitur, nisi id quod ex nostro etiam codice Epitomae intelligi par est; nempe, auctorem Epitomae in suo exemplari operis plenioris Athenaei hoc loco eamdem scripturam μὰ τὸν Ζεῦν reperisse, quam exhibet vetus codex *A*. cum editis: quae scriptura sit-ne a poëtae manu profecta, an a veteris alicuius librarii incuriâ, dubitare quidem etiamnum licebit; sed nobis idcirco, Athenaei opus ad veterum codicum fidem recognoscentibus, abiicere eam, & cum altera permutare non licuit.

Ἀλλ' οὖν γε ὁ θαυμασιώτατος. Inficeta utique ista scriptura est: ad quam tamen nihil ex Msto adnotatum video. Omnino aut Ἀλλ' οὖν ὅ γε, aut nude Ἀλλ' ὅ γε scriptum reliquisse Athenaeum existimo. Sed commode inseritur οὖν, quae particula refertur ad id quod initio huius capitis dicere instituerat.

δυνάμεις βρωτικὰς καὶ συνουσιαστικάς. »Lego ἐρωτικάς. Δυνάμεις ἐρωτικαὶ sunt, quae & φίλτρα peculiari vocabulo vocantur, *medicamenta quae ad amorem illiciunt. δυνάμεις συνουσιαστικαὶ, quae coëundi facultatem in »effoetis hominibus accendunt.* Infra, lib. IX. pag. 371. b. de »pastinaca: διεργετικὸς πρὸς ἀφροδίσια· διὸ καὶ ὑπ' »ἐνίων φίλτρον καλεῖται.« CORAY, *in Notis msstis.* — Duas voces, καὶ συνουσιαστικαὶ, olim in ed. Ven. & Bas. omissas, ex msstis auctori tacite restituit Casaubonus; & adiiciendas notaverat quoque MURETUS, Variar. Lect. IX. 3. Vocab. συνουσιαστικὸς diverso sensu usurpatum Aristophani vidimus supra, IV. 179. b. Quae vero hîc συνουσιαστικαὶ dicuntur δυνάμεις, eaedem ὀχευτικαὶ & στυτικαὶ dictae lib. I. p. 18. d. e. Porro eximiam utique speciem

habet ἐρωτικὰς, quod pro βρωτικὰς proposuit eruditissimus CORAY: mireris tamen, vulgare & obvium satis vocabulum, quale ἐρωτικὰς, in rarius βρωτικὰς a librariis mutatum, contra illorum hominum morem. Ac poterunt δυνάμεις βρωτικαὶ intelligi varia condimentorum genera *excitandi adpetitus vim habentia.*

AD CAP. XIV.

Σαρδαναπάλλου. Licet supra alicubi editam scripturam per simplicem λ literam in isto nomine tenuerim, tamen istam per λλ ex vetere cod. *A.* dehinc adoptare placuit, cum eamdem scripturam & alibi apud Nostrum & apud alios auctores in vetustissimis probatissimisque codicibus fere constanter obtinere observaverim. Vide Var. Lect. & Adnot. Wesselingii ad Herodot. II. 150. Ἀνακυνδαραξ. per vocalem υ non modo hoc loco tuentur ambo mssti cum ed. Ven. sed eamdem scripturam lib. XV. pag. 529 sq. editiones omnes cum msstis tenuere.

ὃν ἀδιανοητότερον εἶναι κατὰ τὴν προσηγορίαν τοῦ πατρὸς Ἀριστοτέλης ἔφη. » *Quem obscuriorem fieri cum de nomine pa-*» *tris appellatur, scribit Aristoteles.* ἀδιανόητος, *qui difficile* » *dignoscitur.* Patrum nomina adiiciebant Graeci ad facilio» rem notitiam, atque ut facilius animo conciperetur is » quem designarent: quod vere dicebat Aristoteles non » habere locum, quando aliquis ad *Sardanapali* nomen pa» tris ipsius appellationem adiiciat. Sed erat & alia caussa, » cur de patris nomine aliquem vocarent Graeci: nam in » eo fuit aliquod honoris specimen. Aelianus, Ποικίλης li» bro VI. cap. 2. φιλαῖς ταῖς χερσὶ πρὸς καθωπλισμένους » ἀγωνιζόμενος, εὐκλεῶς τὸν βίον ἐτελεύτα. πατρόθεν οὖν τὸν » νεανίαν προσεῖπον, κυδαίνων αὐτὸν Ὁμηρικῶς. At Sarda» napalo etiam aliud fuit nomen, paucis hodie notum, Κο» νοσκογκόλερος.« CASAUBONUS. — Eodem libro istud scripsisse *ARISTOTELES* videtur, quo id quod de epitaphio Sardanapalli eumdem philosophum dixisse Cicero tradit, Tuscul. Quaest. V. 35. *Quid aliud in bovis, non in regis sepulcro inscriberes?* Quonam autem in libro ista de Sardanapallo scripserit Aristoteles, non magis Tullius, quam Athenaeus declaravit.

ἐφ' οὗ τοῦ τάφου ἐπιγεγράφθαι φησὶ Χρύσιππος τάδε· Εὖ εἰδὼς &c. » Inscriptio haec literis Assyriacis, quemadmo-

» dum & Strabo scribit, [lib. XIV. p. 672.] fuerat con» cepta. Graeci eam variis modis expresserunt, prosa alius, » alius versu; item alius totam, alius ex parte: prout nem» pe argumento suo quisque convenire iudicabat. Sic li» bro XII. [pag. 529 sq.] ut probaret Athenaeus, non pe» nitus otiosum vixisse *Sardanapalum*, profert ex illa in» scriptione verba, quibus dicebatur *Tarsum & Anchialam* » *die una condidisse*. CHRYSIPPUS vero, unde ista nunc de» scribuntur, *de luxu illius* tantum agebat. Quare fallitur » Dalecampius, qui ex Strabone & libro XII. ut ait, huc » sine ratione infercit quae sunt prorsus aliena huic loco: » ut taceam de libris antiquis, per quos illi non licet esse » liberali.« CASAUBONUS. — Quod iam hic subiicitur *Graecum Epigramma*, id sub CHOERILI nomine (de quo conf. Athen. XII. 529. f. & Strab. XIV. 672. b.) in Analectis Poëtar. Graec. edidit Brunck, T. I. p. 185. doctisque Animadversionibus illustravit IACOBS Tom. I. P. I. pag. 575 sqq. ad quas remittimus studiosos. De eodem Epigrammate & de reliquis Inscriptionibus, quae libro XII. referuntur, consuluisse etiam iuvabit BRISSONIUM de Regno Persar. lib. I. sect. 253. POTTERUM, ad Clementis Alex. Stromat. lib. II. pag. 491. BOUHIER in *Dissertation sur Sardanapale*, in versione Gallica Tusculanar. Ciceronis, T. III. p. 373 sqq. FOURMONT, in *Hist. de l'Acad. des Inscript.* T. VII. pag. 225 sqq. & FRERET, in *Mem. de l'Acad. des Inscr.* T. V.

Vers. 1. τὸν θυμὸν ἄεξε. Perperam Dalecamp. *animosus & iracundus ne esto.* — » θυμὸν ἀέξειν poëtica phrasis est, » pro *genio indulgere*, & *animo suo morem gerere.* Non aliter » debuit accipi in *epitaphio Sardanapali.* Familiare poëtis » verbum αὔξειν, ut libro quarto dicebamus. [Vide ad » IV. 158. b.] Paullo aliter in epigrammate Bacchidae, » [hac pag. lit. d.] πάντα τῇ ψυχῇ δίδου: sententiâ ea» dem. At diverso sensu, συμφράδμονα θυμὸν ἀέξειν, alius » poëta, ut libro superiore dicebamus capite septimo.« [ad VII. 283. f.] CASAUBONUS.

Vers. 2. θανόντι σοι οὔ τις ὄνησις. Sic ms. *A.* cum edd. Quod in ms. *Ep.* legitur θανόντι τοι, idem apud Strabonem vulgatur lib. XIV. p. 672. b.

Vers. 5. » Scripsimus cum antiquis, τὰ δὲ πολλὰ καὶ » ὄλβια πάντα λέλυνται. Alii libri, λέλειπται: quod » videtur ab iis profectum, qui putabant fuisse dicendum

» λέλυται; cum tamen probissimum sit λέλωπται, ut apud » Poëtam καὶ σπάρτα λέλυνται: *corrupta sunt, perierunt.* » Tamen in parodia Chrysippi, [apud Nostr. pag. 337. a.] » est λέλειπται.« CASAUBONUS. — λέλειπται scribitur apud Strabonem, Clementem Alexandr. & alios: apud Athenaeum vero uterque codex noster & editiones omnes in λέλυνται consentiunt. Latinam versionem *versus quarti & quinti* ex Ciceronis Tusc. V. 35. nostram fecimus. De eisdem versibus confer quae ibi DAVISIUS adnotavit.

Καὶ ἐπὶ τῶν Φαιάκων δὲ &c. Vide Odyss. Θ. 248 sq. & b confer Nostrum, lib. I. p. 16. d.

In anonymi poëtae *vers.* 2. τοὐφήμερον ζῆν ἡδέως. » Scribe τοὐφ' ἡμέραν.« CASAUBONUS. — Cuius emendationem, ut lubens accepturus eram, si veteres libri addicerent; sic per se minime necessariam, nec invitis libris inferendam iudicavi. ἐφήμερον Graecis dicitur *quod in hodiernum diem valet, quod unum diem durat.* Verbum autem ζῆν ita accipiendum videtur, quasi bis positum esset: primum, pro substantivo τὸ ζῆν, id est, ὁ βίος, τὸ *vivere*, ipsa *vita*; deinde pro infinitivo verbi, pendente a praecedentibus verbis βούλομαι παραινέσαι: ut sententia sit, *velim te hortari, ut vitam hanc diurnam*, (quae an in crastinum sit duratura nescis) *laetus vivas.* Poterit vero etiam, in eamdem sententiam, τὸ ἐφήμερον pro τὸν ἐφήμερον χρόνον dictum intelligi: *hodiernum diem, praesens tempus.*

Postremum versum, μικροῦ δὲ βίοτου ζῶντ' ἐπαύρεσθαι c χρεὼν, quum obscurius reddidisset Dalecampius, *Vitae brevitate vivos oportet frui*; monuit CASAUBONUS: » Verte, » *Vitâ, quae sit tam brevis, dum vivimus, frui oportet.*«

AMPHIDIS vers. 3 *sq.* μάταιός ἐστιν ἔργῳ, ἐμοὶ καὶ τοῖς σοφοῖς κριταῖς ἅπασιν. Commodissimum videri poterat, quod erat editum, μάταιός ἐστιν, ὥς γ' ἐμοὶ &c. quemadmodum apud Aelianum, Var. Hist. II. 41 extr. ὥς γ' ἐμοὶ κριτῇ: supple δοκεῖν. Sed aliud haud obscure indicabat vetus noster cod. *A.* in quo sic scriptum, μάταιός ἐστιν ἔργ' (vel ἔργῳ) ἐμοὶ καὶ τοῖς &c. (In lectionibus codicis Aegiani, in ora exempli ed. Bas. quod olim Casauboni fuerat, notatam video scripturam, ἔργα μοι: quae haud dubie ex ἔργῳ μοι corrupta.) Particula autem ὡς nullo incommodo abesse poterat, quemadmodum perinde & ἐμοὶ δοκεῖν & ὡς ἐμοὶ δοκεῖν dici solet. *Ibid.* » ἐκ » θεῶν δυστυχὴς, dicitur homo *Diis exosus*, & *divinitus in-*

c » *felix*, ὥσπερ συμβέβηκε δυστυχῶς ἀσέλγεια. Θεήλατος.« CASAUBONUS. — Simili ratione vocabulum Θεοβλαβὴς usurpatur.

Καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ δὲ Γυναικοκρατίᾳ (ὁ Ἄμφις) τὰ ὅμοια λέγει. Fabula Γυναικοκρατία, id est, *Mulierum-imperium*, Alexidi tribuitur, III. 125. b. & apud Polluc. IX. 44. Sed Γυναικομανία perhibetur *AMPHIDIS* fabula, IX. 386. f. & XIV. 642. a. itemque apud Hesychium in Εὐχολεῖν (mendose scripto pro Εὐκυβεῖν) ex Emend. Toupii, in Emend. in Suid. P. II. pag. 267. Ex quo probabile videri poterat, cum nusquam alibi Γυναικοκρατία *AMPHIDI* tribuatur, hoc loco pariter Γυναικομανίᾳ, sicut locis modo citatis, scriptum oportuisse: nec tamen ita certa res, quin credere etiam liceat, fide veteris nostri codicis *A.* cum editis consentientis, edidisse quoque Amphidem fabulam eodem titulo cum Alexidis Γυναικοκρατίᾳ. Quod si vocabulum Γυναικομανία cum Dalecampio interpretari liceret *Mulierum furorem*, vel *Muliebrem furorem*, suspicari possemus eamdem Amphidis fabulam perinde & Γυναικοκρατίαν & Γυναικομανίαν inscriptam fuisse, aut utroque saltem titulo nonnumquam fuisse laudatam. Sed, verum si quaeris, γυναικομανία longe aliud sonat, nempe *insanum quemdam mulierum amorem*; (conf. ipsum Athenaeum nostrum, XI. 464. d.) ac vereor ut ea notione, quae Dalecampio placuerat, accipi illud vocabulum possit. Non debeo autem silentio praeterire, verba ex fabula Γυναικοκρατίᾳ hîc ab Athenaeo citata *Alexidi*, non *Amphidi*, tribui a MURETO, Variar. Lect. XIX. c. 3. in Gruteri Thes. T. II. pag. 1224. Unde quoniam msstis codicibus Italicis usus erat Muretus, suspicari aliquis possit, in antiquis msstis libris *Alexidis* nomen hîc reperiri. Quod quidem contra est: nam hoc ipso loco, ubi fabula Γυναικοκρατία nominatur, nullum auctoris nomen adiectum est, sed perspicue traditur, eiusdem auctoris esse hanc fabulam, qui supra nominatus erat, ubi libri omnes in illam scripturam consentiunt, καὶ Ἄμφις δὲ ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Ἰαλέμῳ: neque alioqui usquam Ἰάλεμος fabula *Alexidi*, sed constanter *Amphidi* tribuitur. Quare superest, ut statuamus, imprudenti Mureto aut typothetae excidisse eo loco, quem dixi, *Alexidis* nomen, cum *Amphidem* nominare debuisset.

AMPHIDIS verba, quae ex istâ fabulâ hic citantur, vulgo ut pedestri sermone concepta, in hunc modum in edd. legebantur: Πῖνε καὶ παῖζε, θνητὸς ὁ βίος, ὀλίγος ὁ

ὑπὲρ γῆς χρόνος, θάνατος δ' ἀθάνατός ἐστιν, ἅπαξ ἄν τις ἀποθάνῃ. Ubi tamen iſtud, δ' ἀθάνατος ex tacita editoris Baſileenſis emendatione eſt: nam in ed. Ven. & in utroque noſtro codice msto ſic legitur; θάνατος δ' ὁ θάνατος ἐστιν. Porro iſtud, ὁ ὑπὲρ γῆς tacite correxit Caſaubonus, cum ὁ ὑπὸ γῆς legeretur in ed. Ven. & Baſ. Nihil vero nec ab editore Baſ. nec a Caſaub. ad hunc locum adnotatum. Sed in eum modum, quo a nobis factum, legenda distinguendaque eſſe illa verba, ut ſint duo verſus trochaici tetrametri catalectici, perſpecte docuit idem, quem modo laudavi, MURETUS loco citato. Ubi quidem nonnulla ex ingenii coniecturâ correcta ſunt; nempe quod abiecta eſt καὶ particula, quae inter πῖνε & παῖζε ſane languide interpoſita erat; tum quod pro θάνατος δ' ὁ θάνατος ἐστὶν, quod nec ſenſum commodum habebat, nec metro conveniebat, ὁ θάνατος δ' ἀθάνατός ἐστιν poſitum eſt, apte ad metrum, & acute expreſſâ ſententiâ, *mors immortalis, aeterna eſt, nullus ab ea reditus datur.* In aliis vero coniecturae ſuccurrebat librorum praeſidium, qui οὑπὶ pro ὁ ὑπὲρ vel ὁ ὑπὸ dabant, & ἂν ἅπαξ τις, pro ἅπαξ ἄν τις. Pro ἂν ἅπαξ, ἢν ἅπαξ cum MURETO ſcripſi: potuerat vero etiam ἂν teneri; qua in particulâ, ubi pro ἐὰν ponitur, productam vocalem ancipitem iam ſaepius obſervavimus; quod eo facilius hîc fieri potuerat, ubi aſper ſpiritus initio vocis ſequentis moratur pronunciationem. Tota autem iſta concinnatio horum verſiculorum haud paulo commodior videri debet, quam quae GROTIO placuit: qui, quo in ſenarios cogeret poëtae verba, miſere ea diſcerpere coactus fuit, in hunc modum ſcribens: (in Excerptis ex Tragoed. & Comoed. Graec. p. 519.)

Πῖνε
καὶ παῖζε· θνητὸς ὁ βίος· ὀλίγος οὑπὶ γῆς
χρόνος· θάνατος δ' ἀθάνατός ἐστιν ἂν ἅπαξ
τις ἀποθάνῃ.

Quae latine idem GROTIUS ſic expreſſit:

Lude ac bibe:
mortalis vita: exigua in terris aevitas:
mors immortalis autem, poſtquam evenerit
ſemel moriri.

De verbo Πῖνε coactus erat vir egregius monere in Notis ob verſum *cum acuto accentu* ſcribendum eſſe, contra uſum

Graecorum, qui primam syllabam in hoc verbo constanter producunt.

Πιὲν, φαγὲν &c. »Prior *BACCHIDAE* versuum male » vulgo scribitur, Πῖεν, φάγεν. Restitue Doricam scriptu» ram, Πιὲν, φαγὲν, pro πιεῖν & φαγεῖν. « CASAUBONUS. — Πίεν, φάγεν scribitur in ms. *A*. sed recte πιὲν, φαγὲν, ms. *Ep*.

AD CAP. XV.

φησὶν Σωτίων ὁ Ἀλεξανδρεὺς &c. Sic recte ms. *A*. nesciens illam ὡς particulam, quam h. l. intruserant editores. *Mox* vero, post ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀπήντησα, quum sequatur aliud verbum οὐ περιέτυχον in eamdem sententiam, desideres utique coniunctionem quae ista verba copulet: quare aut ἀλλὰ πλείονα aut πλείονα δὲ legendum videtur.

πλείονα [δὲ] τῆς μέσης καλουμένης κωμῳδίας ἀναγνοὺς δράματα τῶν ὀκτακοσίων, καὶ τούτων ἐκλογὰς ποιησάμενος. » Magnae diligentiae exemplum. Ait, *legisse & excerpsisse* » *se plures octingentas fabulas mediae Comoediae*. Non existi» mandum est, negligentius versatum fuisse in aliis fabu» lis, quà novae, quà antiquae comoediae. Adde his Tra» gicorum dramata: item alios omnis generis poëtas, & » illorum interpretes veteres criticos. Taceo Historicos & » Philosophos: quorum omnia scripta legisse, vel sola, » improbus sit labos. Athenaeus vero cum ex horum li» bris, tum ex aliis omnibus sibi lectis, excerpta confe» cerat viatica, ut saepe dictum nobis. Caeterum in nu» mero hîc posito haeremus: quia legere meminimus, *Me*» *diae Comoediae fabulas fuisse solum* DCXCVII. Auctor προ» λεγομένων in Aristophanem: [in Küsteri edit. Aristoph. » p. XII. col. 2.] Τῆς μὲν οὖν μέσης κωμῳδίας εἰσὶ ποιηταὶ » νζ΄. καὶ τούτων δράματα χιζ΄. « CASAUBONUS.

e οὔτε γὰρ Καλλίμαχος. Nempe ἐν τῷ Πίνακι καὶ ἀναγραφῇ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων Διδασκαλιῶν. Vide *CALLIMACHI Fragmenta* pag. 470. edit Ern. Confer *Casauboni Animadv.* ad VI. 253. e. T. III. Animadv. nostrar. p. 371 sq.

ἀλλ' οὐδὲ οἱ τὰς ἐν Περγάμῳ Ἀναγραφὰς ποιησάμενοι. » Concise dictum τὰς ἐν Περγάμῳ ἀναγρ. pro τὰς ἀναγρα» φὰς τῶν ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τῆς ἐν Περγάμῳ. Eos enim » intelligit, qui *Indices* collegerant & conscripserant *Libro-*

» *rum qui erant Pergami in bibliotheca* regum Attalicorum.« CASAUBONUS. — Conf. *Fr. Aug.* WOLFII Proleg. in Homer. pag. 276.

ὁ δὲ Σωτίων φησὶν, ἐν τῷ δράματι &c. Nempe ἐν τῷ δράματι Ἀλέξιδος, de quo dicere instituerat. Post longiorem parenthesin redit ad institutum sermonem: & quo connecteret abruptum orationis filum, repetit eamdem coniunctivam particulam δὲ, quam initio posuerat, ubi dixit, Ἄλεξις δ' ἐν Ἀσωτοδιδ. φησὶν Σωτίων. De quo usu particulae δὲ consuli potest Lexicon nostrum Polybianum pag. 125.

ALEXIDIS Asotodid. vers. 1. Τί ταῦτα ληρεῖς &c. » Nebulonis illius mens, qui in *Alexidis Asotodidascalo* pronunciabat ista,

» Τί ταῦτα ληρεῖς φληναφῶν ἄνω κάτω
» Λύκειον, Ἀκαδημίαν, Ὠιδεῖον, πύλας,
» λήρους σοφιστῶν;

» fuit haec: *Sapientiam & sapientium scholas omnes prae luxu & voluptaria vita, meras nugas esse.* Itaque non possumus » πύλας [cum Dalec.] interpretari de Thermopylis & Amphictyonum consessu: quid enim illis cum sapientiae studiis? Si vera ea scriptura, referam ad mendicabula philosophorum & aretalogos, qui passim per urbium portas, per plateas, per angiportus, & publica omnia loca oberrantes, de virtute multa declamitabant. Viderint tamen eruditi, num sit potius legendum,

» Λύκιον, Ἀκαδημίαν, Ὠιδεῖον, Ποικίλην.

» Mssti, quod nunc primum observo, praeferunt ᾠδείου » πύλας.« CASAUBONUS. — Sic sane & nostri mssti, quod merito adoptavit Grotius, in Excerpt. pag. 560.

Vers. 4. » Πίνωμεν, ἐκπίνωμεν . . . . . . σικῶν. Male » affectus versus in omnibus libris. In quibusdam ἐμπίνωμεν, & in extremo συκῶν. Nihil excogito: nisi cui non » displiceat, ἐκ κυλίκων συχνῶν.« CASAUBONUS. — Tum IDEM, in *Addendis:* » Sed veram huius versiculi lectionem » imputat nobis codex Huraldinus: ille quidem corruptus; » verum ita, ut ad veram scripturam nos quasi ducat manu. Ita ille: Πίνωμεν, ἐκπινωμένῳ σικῶν. Luce clarius, » scribendum esse,

» Πίνωμεν, ἐκπίνωμεν, ὦ Σίκων, Σίκων.

» Proprium viri nomen fuit apud Graecos, *Sicon*, ut observabamus libro IX. cap. VI. [ad pag. 378. b.] Servile,

» opinor, nomen id erat, ut pleraque Graecorum duûm » syllabarum, aut unius. « — Aliud Grotio placuit, nempe Πίνωμεν, ἐκπίνωμεν, ἡδίστοις σίτοις χαίρωμεν: *epulis optimis gaudentes*. Merito vero emendationem Casauboni, ὦ Σίκων, Σίκων, adoptavit Toup, ad Theocr. p. 335. Nos praeterea ex msstorum praescripto ἐμπίνωμεν, pro ἐκπίνωμεν, scripsimus. Haud dubie enim indicabatur illa scriptura in cod. *A*. in quo est ἐντπινόμενα σικῶν: & plane perspicue in cod. *Ep*. scribitur, πίωμεν, ἐμπίωμεν, χαίρωμεν, ἴωι &c. Verbum ἐμπιεῖν, *potare*, *graviter bibere*, cum alibi passim occurrit, tum apud Nostrum in Archestrati versibus, III. 101. c.

f *Vers*. 6. » Τύρβαζε μανὴν, γαστρὸς οὐδὲν ἥδιον. Aio scribendum, vel invitis libris, Τύρβαζε Μάνη. *O Manes! dede te voluptati: ventre nihil suavius*. Manes, servile nomen; » ut sciunt omnes. Quod autem servos alloquatur iste, testantur verba superiora, οἰκέτην πεποιῆσθαι προτρεπόμενον τοὺς ὁμοδούλους. At, τυρβάζειν id esse quod expressimus, non quod interpretes, ex Suida potest probari, qui » τύρβην interpretatur ἀπόλαυσιν, *vitam voluptuariorum* & » eorum quos vocat Philosophus ἀπολαυστικούς. Inde igitur τυρβάζειν, *vivere eam vitam*. « Casaubonus. — Interpretatus erat Dalecampius, *Nullis eum* (animum) *turbis vexemus*. Mendosum μανὴν cum editis tenet ms. *A*. Duo priora huius versiculi verba praetermisit Epitomator. Μάνη legendum videri & pro servi nomine accipiendum, iam ante Casaubonum monuerat Muretus, Variar. Lect. XIX. 3. Pro τύρβαζε autem idem φόρβαζε legebat; nisi hoc typothetae sphalma est in Gruteri Thes. Crit. T. II. pag. 1225. Τύρβαζε tenens Toup, Emend. in Suid. P. III. p. 504. perperam acceptum id verbum, ait, a Casaubono esse, ipse sic interpretans: *Cura, Manes, ut sint omnia ad coenam parata*. Grotius, vage nimis, *Vivamus, Mane!* Equidem Casaubonum secutus sum: qui quod ad Suidae interpretationem vocabuli τύρβη provocavit, video quidem longe aliter iudicasse H. Stephanum, in Indice Thes. pag. 130. ubi » fieri non posse, ait, quin suspecta sit ea expositio. « At eodem modo habes apud Etymologum, p. 772. Τύρβη· ἀπόλαυσις, ἢ θόρυβος, ἢ τάραξις. Quod si discedere a Casaubono libuisset, interpretaturus eram, *Tumultuare, Manes!* & de *tumultuosa* quadam & *exsultante laetitia* accepissem. Probarem Toupii interpretationem, si τυρβάζου le-

geretur in verbo medio, ficut in Evang. S. Lucae, cap. x vs. 41. & apud Ariftoph. Pace, vs. 1007. fed eam lectionem refpuebat metrum.

Verf. 8. Ἀρεταὶ δ᾽ ὁ πρεσβ. Sic commodius edd. cum ms *Ep.* quam ἀρεταί τε, quod eft in ms. *A.*

Verf. 9. κόμποι κενοὶ ψοφοῦσιν ἀντ᾽ ὀνειράτων. Tam fpeciofa utique, quam erudita eft VALCKENARII emendatio, in Notis ad Eurip. Phoen. p. 144 fq. ἀντ᾽ ὀνειάτων, id eft, *inanis ftrepitus, fed nihil quod iuvet.* Enimvero, quum in fcripturam, quae & defendi poterat, & a multis doctis viris defenfa eft, (quos laudat ibidem idem Valcken.) confentiant cum editis ambo libri mssti, mutare eam non debuimus.

Verf. 10. ψύξει σ᾽ ὁ δαίμων. ψύξει σε ὁ δαίμων edd. & ms. *Ep.* neque aliud ex ms. *A.* enotatum. Facile tamen credidi, fcriptum effe σ᾽ ὁ δαίμων in eodem cod. *A.* eamque fcripturam effugiffe fortaffe aciem noftri exploratoris: certe multo commodior vifa nobis eft haec fcriptura, quam in aliis codicibus Italicis (quos e noftro ms. *A.* propagatos effe conftat) repererat MURETUS, notans eodem loco, quem paulo ante citavimus: »Ubi vulgo eft, ψύξει σὲ δαίμων, »melius videtur quod in veteribus legitur ψύξει σ᾽ ὁ δαίμων.« Pro ψύξει, perperam in ed. Baf. ψήξει fcribitur.

Verf. 12. Περικλέης, Κόδρος, Κίμων. Κόδροι edd. nec aliter (quod fciam) ms. *A.* Sed quum & praecedens nomen & fequens in fing. numero effent pofita, nulla cauffa erat cur hoc in plurali poneretur. Quare Κόδρος adoptavi ex ms. *Ep.* quod etiam ex coniectura praetulerat ediderat-que GROTIUS.

AD CAP. XVI.

In CHRYSIPPI *parodiâ epitaphii Sardanapalli, verf.* 1. εἰς θυμὸν ἄεξε. ἄεξαι eft in ms. *Ep,* eodemque modo in eodem cod. fcriptum p. 336. a. in Sardanapalli epitaphio. Similiter, ut ibi θανόντι τοι fcribitur in eodem ms. *Ep.* fic hic φαγόντι τοι. *Verf.* 3. ἐγὼ κακὸς εἰμι. »In vetere libro »eft κενός. Ego autem legendum puto κόνις.« MURETUS l. c. — At κακός εἰμι tenet uterque nofter codex mstus: neque id mutandum vifum eft.

In TIMONIS *verficulo*, metri ratio πρώτιστα poftulave-

at, quod tenet ms. *A.* cum edd. Alioqui commodius utique fuerat πρώτιστον, aut πρωτίστη.

AD CAP. XVII.

περὶ τῆς χελώνης τάδε· Ἢ χρὴ χελώνης ἢ φαγεῖν &c. Quatuor verba, quae deerant editis, dedit ms. *A.* Totum locum de *testudine* praetermisit Breviator.

ἄλλοι δ' οὕτως λέγουσιν· Ἢ δεῖ χελώνης κρέα &c. Hoc modo enunciatum proverbium legitur apud Paroemiographos, & apud Suidam; ad quem vide quae adnotavit Küsterus. CASAUBONI ad hunc locum est Animadversio haec: » Explicatur hoc proverbium a Zenobio, [Cent. IV. 19.] » & eius auctor Terpsion dicitur etiam illi. Apponam eius » verba, & simul emendabo. Ἢ δεῖ χελώνης κρέα φαγεῖν, » ἢ μὴ φαγεῖν. Τῆς χελώνης ὀλίγα κρέα βρωθέντα, στρόφους » ποιεῖ· πολλὰ δὲ καθαίρει. ὅθεν ἡ παροιμία. ἕτεροι δὲ, ἐπὶ » τῶν ἀρχομένων ὁρμᾶν ἐπί τι, στραγγευομένων δέ. φασὶ » δὲ αὐτὴν Τερψίωνος εἶναι. *Testudinis carnes, si intra modum* » *edantur, generant tormina: si maiore copiâ, purgant. Unde na*» *tum proverbium:* Testudinis carnes aut comedere oportet, » aut non comedere. *Alii putant dici de iis, qui magno im*» *petu rem aliquam inchoarunt, sed postea languidos sese prae*» *bent. Auctor dicitur esse Terpsio.* In Zenobii libris pessime » scriptum, στρατευομένων δέ: atque idem error etiam apud » Suidam. Fecimus στραγγευομένων: quae emendatio fide» iussorem, credo, non desiderat. « — In ed. 2. & 3. ex schedis CASAUBONI haec adiecta: » Utitur eleganter hoc » proverbio Actuarius, initio libri IV. Ἡ μὲν παροιμία φη» σὶν, ait, χελώνης κρέα ἢ φαγεῖν, ἢ μὴ φαγεῖν. ἐγὼ δὲ, » μικρόν τι τὴν παροιμίαν παρῳδήσας, φαίην ἂν· ταῖς ποι» κίλαις καὶ πολυειδέσι τῶν ὑποθέσεων ἢ μὴ ἐγχειρεῖν προσ» ῆκον, ἢ τοὺς ἐγχειροῦντας ἀνάγκη καὶ συμπληροῦν. In » editione Graecolatina Proverbiorum Zenobii & aliorum, » quam infeliciter superior locus sit expressus, intelligent » qui nostra cum illa versione contendent. « — Simile proverbium est Britannorum: *Drink deep, or taste not.* Haeseram vero paulisper in metro senarii Graeci,

ἢ δεῖ χελώνης κρέα φαγεῖν, ἢ μὴ φαγεῖν:

ubi correpta videri poterat ultima vocis κρέα; quae tamen, ut per crasin ex κρέαα contracta, produci debet; sicut VII. 277. f. Cui incommodo minime medetur ea ratio, qua

apud Diogenianum (Centur. V. 1.) effertur idem proverbium; ubi κρέας, pro κρέα, scribitur. Nempe, non tam fuerit α vocalis in κρέα corripienda, quam duae syllabae κρε & α pronunciando in unam contrahendae.

AD CAP. XVIII.

ὁ ὀψολόγος Δωρίων &c. » Libro superiore saepissime usus » est auctor testimoniis *Dorionis*, in explicanda Piscium » historia. Is auctor obscurus fuit, & paucis cognitus: » ideo miratur Democritus, inter ὀψολόγους & eos *qui de* » *Piscibus scripserunt* eum censeri; qui in eruditorum vul» gus non aliter innotuerit quam ceu κρουματοποιὸς, id » est, *magister symphoniae*, aut nescio quorum *musicorum in-* » *strumentorum pulsator.* Πόθεν δ' ὑμῖν, ὦ σοφώτατοι, in» quit, ἐπῆλθε καὶ ὁ ὀψολόγος Δωρίων, ὡς καὶ συγγραφεύς » τις γενόμενος, ὃν ἐγὼ κρουματοποιὸν οἶδα ὀνομαζόμενον » καὶ φίλιχθυν, συγγραφέα δὲ οὔ; Clarissima verba obscu» rant interpretes, dum ὀψολόγον aliter vertunt quam opor» tebat; [*obsoniorum scriptorem* vertit Dalec.] sed & cor» rumpunt iidem, cum temere emendant cum hîc, tum » aliis etiam in locis, χρωματοποιὸν, pro κρουματοποιόν. » Meminerant videlicet, inter *modulationum* genera, quae » a Musicis explicantur, *chromata* nominari: ceu vero non » & κρούματα sint musicorum; de quibus tam multa Pla» to, Aristoteles, Plutarchus. Illud potius meminissent, in » Plutarchi commentario De Musica κρουμάτων ποιητὴν di» ci, quem una dictione κρουματοποιὸν vocat auctor. Mi» nus autem mirandum est, de hoc *Dorione* quaedam Athe» naeo fuisse comperta, quae vulgo doctis essent incogni» ta: nam & Athenaeus Aegyptius fuit, & Dorion quo» que, aut in Aegypto certe vixit: quod docent nos *Ma-* » *chonis* de Dorione verba, Ὁ κρουματοποιὸς Δωρίων ποτ' » εἰς Μύλων' ἐλθών.. Nam *Mylon* Aegyptiaci oppidi nomen, » teste Hermolao Byzantio. « Casaubonus. — Consulto & facete voce ambigua ὀψολόγος usus est auctor, quae & eum significare potest qui *de obsoniis* (ac sigillatim, *de piscibus*) *disserit aut scribit*, & eum qui *obsonia legit*, id est, *sectatur*. Igitur hoc dicentem suum Democritum facit Athenaeus: ὀψολόγον quidem fuisse *Dorionem* novimus; at, non *qui de obsoniis scripserit*, sed qui *obsonia sectatus sit*, *fueritque* (apertius ut dicam) φίλιχθυς & ὀψοφάγος. conf. in-

b fra, lit. f. & pag. 338. b. Iam quod hunc *Dorionem tibicinem pisciumque lurconem*, eumdem facere videtur Deipnosophista cum *auctore libri* De *Piscibus*, id sic accepisse video doctissimum SCHNEIDERUM, in Historia Piscium pag. 236. quasi serio ac diserte *eumdem hominem* statuerit Athenaeus: quod equidem aliter interpretaturus eram. Nempe φιλολογώτατος noster Auctor, quaecumque de Piscibus & de piscium lurconibus in commentariolos suos retulerat, profusa manu expromturus, & nova semper cum ante dictis quacumque ratione connectere studens, nil aliud hic fortasse, nisi hoc, significare voluit: haud satis alioquin in vulgus notum esse *Dorionem* eum qui *de Piscibus* scripsit; multo magis notum *Musicum Dorionem*, *eumdemque piscium heluonem*, cuius *nonnulla etiam facete dicta* a pluribus auctoribus minime ignobilibus scripto consignata legerentur. Nec vero inde tuto colligitur, statuisse Athenaeum, eumdem esse hunc cum illo *Dorione*, qui & *de Piscibus*, & de *Agricultura* (teste eodem nostro Athenaeo, III. 78. a.) scripsit: qui quidem (omnia si inter se conferas, quae ex eo Athenaeus passim citavit) non fere nisi grammatica quadam & philologica ratione argumenta ista tractasse videtur; ut coniectare liceat, fuisse fortasse eumdem Δωρίωνα τὸν κριτικὸν, id est, *Grammaticum & Philologum*, quem Hadriani Imperatoris aetate Sardibus vixisse, ibique Dionysium Milesium sophistam hospitio excepisse Philostratus testis est, in Vita Dionysii Milesii, p. 525. Quod si ita est, haud mirum magnopere debebit videri, a nemine alio veterum Scriptorum, praeter Athenaeum, commemorata scripta huius DORIONIS reperiri. Multo vero vetustiorem fuisse *musicum Dorionem* eumdemque & *facetum hominem* & *piscium heluonem*, ex testimoniis hic ab Athenaeo prolatis, *Machonis* comici, tum praesertim *Lyncei Samii*, qui fuit Theophrasti discipulus, & *Mnesimachi*, mediae comoediae poëtae, abunde constat. Caeterum de diversis *Dorionibus* consuli possunt quae disputavit BURETTE, in Notis ad Plutarchi libellum De Musica, in *Memoires de l'Acad. des Inscript.* T. XIII. p. 295 sq. Quod vero ea caussa notiorem Athenaeo Aegyptio, quam aliis, Dorionem fuisse Casaubonus statuit, quoniam & Dorion, teste Machone, Aegyptum adierit; id & per se quam sit infirmum, & quam nullius momenti ad id quod quaerebamus, non est quod moneam.

In *Machonis vers.* 1. recte εἰς Μύλων' edidit Casaub. εἰς Μύλων ed. Ven. & Bas. cum ms. *Ep.* εἰς Μυλῶνα ms. *A.* Μύλων, πόλις Αἰγύπτου: Stephanus Byz. ex Hecataeo.

Vers. 5. Cum vulgatam scripturam, ἰδών τ' ἐπιθύοντα, non ferret metri ratio, adnotavit CASAUBONUS: »Malim ita scribi, ἰδών τ' ἔπειτα θύοντα.« — Quod quoniam & ipsum, ob primam syllabam in θύοντα longam, metro adversabatur, commodius hactenus FIORILLO, Animadv. pag. 107. ἰδών τ' ἐκεῖ θύοντα nuper correxit. At, si indigebat hic locus emendatione, haud dubie commodissimam iam olim SCALIGER occupaverat, a GROTIO adoptatam & in lucem productam, ἰδών τε πῃ θύοντα, nullâ fere literâ mutatâ. Sed, ut prorsus nihil mutandum censerem, persuasit mihi mentio hic facta τοῦ νεωκόρου. Erat enim νεωκόρος, non *sacerdos*, sed *aedituus* & (superioribus praesertim illis temporibus) veluti quidam *famulus templi*; cuius non tam erat *sacra facere*, quam *templum scopis verrere*, (unde etiam nominis origo) *ab immunditiisque* quibusvis *purgare*, & omnino *curam templi habere*. Quare pro eo quod GROTIUS, cuius reliquam versionem latinam adposuimus, hunc versum sic erat interpretatus,

Ubi cum videret sacra facientem popam:

verbum ἐπιθύειν eo sensu accipiendum nobis visum est, quo idem sonat ac ἐπ' εὐθείας ὁρμᾶν, ut exponitur in brevibus scholiis ad Iliad. σ'. 175. & in Apollonii Lexico Homerico, aut ὁρμᾶσθαι, ut est apud Hesychium: a qua notione derivatus etiam ille usus verbi est, ubi pro *cupere* ponitur, ut apud Apollon. Rhod. I. 1238. II. 1158. III. 354. Atqui istâ notione constanter in hoc verbo (quemadmodum & in cognatis ἐπιθύνω, apud Oppian. De Venat. I. 383. & ἐπιθυνίσκω, apud Apollon. III. 1324.) syllaba πι producitur. (conf. CLARK ad Odyss. π'. 297.) Unde & versui, qualis vulgo scriptus legitur, exactissime constat ratio; nec minus commoda (ut nobis quidem videbatur) prodibat sententia: *ubi ad se adcurrentem vidit aedituum*, scilicet cogniturum quisnam homo peregrinus esset, qui in templo consedisset.

Vers. 8. »Facit poëta mentionem fani cuiusdam Ζηνοποσειδῶνος, id est, *Iovineptuni*. Nam interdum veteres »duo numina in uno signo coluerunt: unde illa nomina apud »M. Tullium, [ad Attic. Lib. I. Ep. 1. & 10.] *Hermathena*, »*Hermeracla*; & hic *Zenoposidon*.« CASAUBONUS.

d *Versus* 10. quum ubique sic scriptus legeretur,

δύναιτο καταγώγιον ἐξευρεῖν τις, οὐ:

miratus sum, non modo emendationis nihil tentatum, sed ne adnotatum quidem quidquam a viris doctis reperiri. Atqui, quo pacto illi versui inesset senarii mensura, expugnare equidem non potui. Inesset, si *κατ α γ ώ γ ι ο ν* scriberetur; sed istam vocabuli formam, nec in libris nostris, nec alibi usquam reperire mihi licuit. Quare aliud fulcrum adhibere tentavi, insertâ *καὶ* particulâ: quam tamen non absque dubitationis significatione ausus sum adponere. Poterat etiam emendatio tentari in hunc modum:

δύναιτό τις καταγώγιον ἐξευρεῖν τι, οὔ.

Vers. 11. *σὺν δύο* disiunctis vocibus scribebatur in ed. Ven. *συνδύο* unâ voce penacuta in ed. Bas. & Cas. & in ms. *Ep.* Rectius *σύνδυο* antepenacute scriptum dedit ms. *A.*

Λυγκεὺς δ' ὁ Σάμιος. De hoc confer initium libri quarti. Post verba vero, *ἐν τοῖς Ἀποφθέγμασι*, necessario desiderari ista, *γράφει οὕτως*, aut certe verbum *φησὶ*, aut aliud quidpiam in eamdem sententiam, mihi videbatur.

e *δεῖ μέν τοι γε ἐσθίειν αὐτὰ* &c. »Egregium est Dorionis apophthegma, quod hic commemoratur: Ἐπαινοῦντος ἄλλου τὰ τῶν θύννων ὑπογάστρια· καὶ μάλα ἔφη· δεῖ μέντοι γε οὖν ἐσθίειν αὐτὰ ὥσπερ ἐγὼ ἐσθίω. εἰπόντος δὲ, πῶς; ὁ δὲ, πῶς; ἡδέως, ἔφη. Omnia quibus vescimur, atque adeo quaecunque in longa vita mortalibus eveniunt, vel per se & naturâ suâ nobis grata sunt, vel possunt fieri. Nam qui sapienter vitam instituunt, si non possunt quod volunt, id volunt quod possunt. *Dorionis* haec mens fuit, cum diceret, *probari sibi thunnarum abdomina, & bonum cibum videri:* non quod talis esset naturâ suâ, sed *quia ipse talem efficiebat, aequitatem animi pro condimento adhibens, & moderationem*, per quam vel mali saporis cibi palato comedentis sapiant. Hoc voluit Dorion: neque obstat quod Archestratus & poëtae alii, quorum in his libris verba recitantur, laudare hypogastria thunnorum videntur. Nam si deterioribus comparentur, laudem mereantur non iniuriâ: si cum aliis non contendantur, & illa & omnia salsamentorum genera beatorum mensis parum digna. Ideo dicebat Galenus in tertio De Facult. Aliment. *pisces τοὺς τεμαχιζομένους καὶ ταριχευομένους ἐδωδὴν εἶναι ἀνθρώπων τῶν ἐπιτυχόντων.*« Casaubonus. — Mihi nude hoc dicere visus erat Dorion, quod in proverbio

usurpare consuevimus, *De gustibus non esse disputandum.* « *Sibi quidem mire istum cibum placere; cum sint fortasse alii, quibus minus sapiat.* Ad verba quod adtinet, nude μέν τοι γε habet uterque codex mstus, ignorans οὖν voculam, inutiliter adiectam ab editoribus. Sub istis, ὁ δὲ » Πῶς; ἡδέως: « vereor ne ex parte aliud quid lateat. Certe repetitam illam particulam πῶς suspectam habere licebit; quam percommode omisit Epitomator.

» Aiebat idem Dorion, τοὺς καράβους τρία ἔχειν, διατριβὴν, καὶ εὐωχίαν, καὶ θεωρίαν. *Locustas marinas tria habere*, (id est, ad haec tria esse commodas) *oblectationem*, » *escam*, & *contemplationem.* Non intellexerunt hunc locum » qui verterunt διατριβὴν, *exercitationem.* Iucundas occu» pationes ad tempus fallendum & otium oblectandum, » διατριβὰς vocant Graeci. Locustae vero marinae ea com» pages ac fabrica est, ut paegnii & ludicri cuiusdam loco » haberi queat. θεωρίαν appellat, opificii divini in natura » huius aquatilis sedulam considerationem. « CASAUBONUS. — διατριβὴν, *exercitationem* interpretatus erat Dalecampius: nos, *gratam exercitationem*, eâdem fere notione quam in animo habuerat Casaubonus. *Amusement* Gallice dicimus.

Ἐν Κύπρῳ δὲ παρὰ Νικοκρέοντι δειπνῶν, &c. » Quando » vixerit *Dorion*, non est difficile cognitu ex istis verbis. » *Coenans in Cypro apud Nicocreontem, laudavit poculum quod» dam: tum Nicocreon, Quod volueris cumque*, inquit, *idem ar» tifex simile alterum tibi conficiet. At Dorion: Tibi quidem, » ait: mihi vero da tu* nunc *istud.* Nicocreon hic, Cypri ty» rannus, vixit Isocrati aequalis. Melius autem, & uberio» re sententia, mss. ὃ ἂν βούλῃ, quam interpretes ἐὰν βού» λῃ. Quasi dicat Nicocreon: *Ex omnibus generibus poculo» rum, quae vides in cylicio apposita, elige quod maxime pro» baveris, & simile illi alterum confiet tibi.* De more appo» nendi cylicium, libri undecimi initio. « CASAUBONUS. — Lubens equidem ὅταν accepissem, si dedissent libri: sed ὃ ἂν tenent etiam nostri mssti cum editis. *Nicocreontis* nomen cum recte statim tenuisset ms. *Ep.* in illis verbis παρὰ Νικοκρέοντι, mox deinde idem sic habet, καὶ ὁ Νικοκρὴς ἔφη. Fortasse Νικοκλῆς scripserat auctor Epitomae, quod non contemnendum fuerat; nam idem rex utroque utebatur nomine. Vide Wesseling. ad Diod. Sic. XX. 21. & Nostrum pag. 352. d.

e 'Ανδρὶ μὲν αὐλητῆρι &c. » Non caret difficultate versi-
» culi lepidissimi, quibus *negatur mens inesse tibicinibus*. Sunt
» autem hi:

» 'Ανδρὶ μὲν αὐλητῆρι θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν.
» ἀλλ' ἅμα τῷ φυσᾷν χ' ὠ νόος ἐκπέταται.

» Posteriore illorum versuum dicuntur *tibicines, dum tibias*
» *inflant, mentem amittere*. Si amittunt; ergo habent. Qua-
» re falsum illud in priore, θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν. Aut
» igitur commoda interpretatione molliendum quod dictum
» videtur esse duriuscule; & accipiendum quasi diceret:
» *datam quidem & tibicinibus mentem a Diis, sed non firmam;*
» *nec perpetuam; verum quae tunc illis adimatur, cum tibias in-*
» *flant*. Aut legendum,

» 'Ανδρὶ μὲν αὐλητῆρι θεοὶ νόον εἰσενέφυσαν.

» Stant ab hac emendatione, non codices quidem; in queis
» vulgata lectio habetur: sed particulae μὲν & ἀλλὰ, si
» volumus earum vim rectâ ratione expendere.« Casau-
bonus. — Utique in eam sententiam, quam prae alterâ
probavit vir doctus, enunciatum illud proverbium fuisse vi-
detur. Paulo pressius vero vestigiis insistemus veteris scri-
pturae, si οὖν ἐνέφυσαν, pro οὐκ ἐνέφυσαν legerimus. μὲν
sequente οὖν idem fere valet ac μὲν nude positum: com-
mode vero hic adiecta fuerit particula οὖν, ut vim addat
praecedenti μὲν, quae paulo longius remota est a verbo
ἐνέφυσαν, cum quo erat iungenda. In posteriori versu Io-
f nicam formam φυσῆν, qua & Attici potuerunt uti, uter-
que noster dedit liber mstus.

AD CAP. XIX.

a 'Ιχθύων σε, φησὶν, ἐκέλευον ὀνόματα λέγειν, οὐ θεῶν.
» Iusserat Dorion puerum opsonatorem pisces emere: cum
» ille non fecisset, herus flagris eum caecidit, atque inter
» vapulandum iussit optimorum piscium nomina recitare.
» Morem gerit misellus, & orphum, glauciscum, congrum
» & similes his alios nominat. Tum Dorion, *Ego te*, in-
» quit, *piscium nomina iussi dicere, non Deorum*. Cur pisces
» illos appellat *Deos?* An haec acciderunt cum adhuc in
» Aegypto esset Dorion? Ibi enim plerosque pisces pro
» numinibus fuisse cultos, testantur veteres comici, ut li-
» bro septimo legere est. Verius censeo, Dorionem, cum
» esset insigniter piscium amans, (unde illi *Philichthys* co-

» gnomen.) & de eo genere hominum quibus venter Deus » est, ut D. Paulus ait, piscium illos qui palato suo ma» xime saperent, appellasse *Deos*. Notamus tale quid & » libro XIV. cap. XII. « CASAUBONUS. — Confer eumdem ad XIV. 642. b. Equidem ultro fateor, haud satis me percipere quidnam magnopere acuminis in isto Dorionis dicto insit.

καταγελῶν τοῦ ἐν τῷ Τιμοθέου Ναυτίλῳ χειμῶνος. » Lego Ναυπλίῳ. Non enim *Nautilum*, sed *Nauplium* » fecerat poëta Timotheus. Suidas nominat Πέρσας ἢ Ναύ» πλιον. De *Nauplio* quod facit huc, leges in Apollodori » Bibliotheca lib. II. « CASAUBONUS. — Duo fuerunt TIMOTHEI poëtae; alter comicus, Atheniensis, cuius fabulam Κυνάριον laudavit auctor noster, VI. 222. d. alter lyricus & dithyrambicus, idem inventis musicis clarus, *Milesius*, de quo hic agitur; cuius etiam versiculos nonnullos recitavit Noster, III. 122. d. Eiusdem carmen, Νιόβη inscriptum, paulo post commemoratur VIII. 341. d. & Ὠδὶν Σεμέλης, pag. 352. a. De utroque Suidas videndus: de hoc *Milesio* confer Casaubonum paulo inferius ad Athen. VIII. 352. a. & Vossium, de Poët. Graec. T. III. Opp. p. 212. & Poëticar. Instit. lib. III. c. 13. sect. 4. & cap. 16. sect. 3. & 9. tum quae ad Suidam Küsterus adnotavit. Titulum poëmatis, de quo hic agitur, mssti nostri ambo consentientes cum editis Ἐν τῷ Τιμοθέου Ναυτίλῳ tuentur. Quae scriptura eo speciosior poterat videri, quod, cum ναυτίλος *hominem navicularium* sive *nautam* significet, probabile admodum sit, in carmine sic inscripto locum fuisse descriptioni *tempestatis* quam in mari passus sit nauta. Quod KÜSTERO etiam adeo probabile visum erat, ut pro Ναύπλιον apud Suidam (in Τιμόθεος) ex hoc Athenaei loco Ναυτίλον corrigendum censeret. Sed qui, quae de *Nauplio*, Palamedis patre, calamitati Graecorum tempestate afflictorum insultante, apud Strabonem, VIII. 368. d. & praesertim apud Hyginum Fab. CXVI. leguntur, meminerit, (nam quae Apollodorus Biblioth. lib. II. cap. 1. habet, ea nec huc magnopere faciunt, & nimis brevia & obscura sunt:) quique cogitaverit, quanto facilius a scriptura Ναυπλίῳ in istam per se speciosam & magis obviam Ναυτίλῳ aberrare scriba aliquis potuerit, quam vice versa: is facile sibi persuaserit, cum Casaubono & Vossio Athenaei libros ex Suida corrigendos, & Ναυπλίῳ hoc

loco pro Ναυτίλῳ legendum. Sed quod Suidae codices idem carmen Πέρσαις ἢ Ναύπλιον inscriptum faciunt, in eo quidem ibi erratum esse arbitror; quoniam, quid *Persis* cum *Nauplio* adeo commune fuerit, ut idem carmen perinde ab utrisque nomen titulumque inveniret, vix ac ne vix quidem cogitari potest. Quare apud Suidam aut ἢ particula delenda fuerit, aut statuendum inter ἢ & Ναύπλιον aliud aliquod nomen intercidisse.

ἐν κακκάβᾳ ζεούσᾳ. Nil mutant libri; nisi quod ζέουσα antepenacute scribitur in ms. *Ep.* vitio manifesto. Cur autem *Doricâ formâ* pronunciasse ista verba statuatur Dorion, cum ἐν κακκάβῃ ζεούσῃ dictum oporteret, haud adparet.

b In *Mnesimachi* vers. 1, pro Οὐ καλὰ, quod erat editum, perspicue Οὐκ ἀλλὰ dedit ms. *A.* Veluti metro minime adstricta vulgo adponebantur poëtae verba; quae si, ut mihi videbatur, senariis fuerunt comprehensa, necessario prior versus sic scribendus erat:

Οὐκ ἀλλὰ καὶ τῆς νυκτὸς ἔνδον Δωρίων.

In *posteriore versu*, analogiae, quam in componendis nominibus servant Graeci, adversabatur forma vocis λοπαδοφυσήτης: ad quam nihil quidem varietatis e ms. *A.* adnotatum; sed recte λοπαδοφυσητὴς dedit ms. *Epit.* unde repetiit Eustath. ad Iliad. σ'. 1205, 26. Totum quidem locum nonnisi uno fere illo verbo perstrinxit Breviator: Τοῦτον, inquit, (nempe τὸν Δωρίωνα) ὁ κωμῳδιοποιὸς Μνησίμαχος, ὡς πάνυ ὀψοφάγον, λοπαδοφυσητὴν ἐκάλεσεν. Alia in eamdem sententiam ex eodem vocabulo λοπὰς composita nomina habes apud Nostrum, III. 115. f. & IV. 162. a. In superioribus verbis, ubi legitur φανερὸν ἐξ ὧν λέγει Μνησίμαχος, malueram φανερὸν καὶ ἐξ ὧν.

AD CAP. XX.

Οἶδα δὲ καὶ ἃ ὁ Ἑρμιονεὺς Λάσος &c. » *Lasi Hermionen*» *sis*, vetustissimi sapientis, &, ut quidam arbitrati sunt, » unius e septem, iocus, dicentis, τὸν ὠμὸν ἰχθὺν ὀπτὸν » εἶναι, specie analogiae ludit nos. Nam, ut dicimus νοη» τὸν, ὅ ἐστι νοῆσαι, & ἀκουστὸν, ὅ ἐστι ἀκοῦσαι: sic pror» sus, ὅ ἐστιν ὀπτεῖν, τοῦτό ἐστιν ὀπτόν. Athenaeus dum
c » scribit, καὶ ὅ ἐστιν ἰδεῖν, τοῦτό ἐστιν ὀπτὸν, manifestis» simam analogiam fecit obscurissimam, corruptâ argu» mentatione quae ducitur a coniugatis. Sed vitavit ob-

» soletum verbum ἐπτίειν, pro ἰδεῖν, videre. Exstat in ve- c
» tere senatusconsulto Lacedaemoniorum de Timotheo,
» quod recitamus capite undecimo huius. [ad p. 552. a.]
» Nisi malumus, ex glossemate τὸ ἰδεῖν in contextum ir-
» repsisse. Verum est autem, ab ὄπτω fieri ὀπτὸς, visi-
» bilis: unde εὔοπτος, frequens verbum etiam optimis scri-
» ptoribus. At ὀπτὸς, assus, [proprie ὀπτητὸς,] contra-
» ctum est ex ὤπτηται.« Casaubonus. — Paucos fore lectores arbitror, quibus solicitanda videatur vulgata scriptura ἰδεῖν, quam libri omnes agnoscunt.

ἰχθὺν παρά τινων ἁλιέων ὑφείλετο. Epitomator nude, ἰχθὺν ὑφείλετο: sed idem deinde, ὁρκίζοντος δὲ τοῦ ἁλιέως. Atqui, cum ὁρκίζοντος in singulari teneat etiam ms. *A*. cum editis, mendosum esse adparet quod ante scribitur παρά τινων ἁλιέων, oportuisseque ibi aut παρά τινος ἁλιέως aut παρά τινος τῶν ἁλιέων: quorum alterutrum si ibi reponatur, non opus utique fuerit ut deinde verba τοῦ ἁλιέως adiiciantur. *Mox*, διὰ τὸ λαβεῖν μὲν αὐτὸν tenui cum edd. quibuscum facit ms. *Ep*. Specie quidem non carebat λαβεῖν μὲν αὐτὸς, quod est in ms. *A*. quoniam similiter paulo ante dicebatur μήτ' αὐτὸς ἔχειν. Sed diversa ratio est: ibi iurabat Lasus, μήτ' αὐτὸς ἔχειν τὸν ἰχθὺν &c. in cuiusmodi locutione tenent Graeci nominativum cum infinitivo: sed hîc loquitur scriptor, explicans cur ita iurare ille citra mendacium potuerit.

» Addit Deipnosophista: Τοιαῦτα δὲ καὶ Ἐπίχαρμος παί- d
» ζει, ὥσπερ ἐν λόγῳ καὶ λόγον εἶναι. Haec sunt cor-
» rupta sine dubio: etsi conatus est eruditissimus Dale-
» campius sensum commodum reperire aliquem. Ego me-
» mini reperire laudatam Epicharmi fabulam, cuius titu-
» lus scriberetur Λόγος ἢ Λογίνα: quod etsi non satis as-
» sequor, & suspectum etiam habeo, tamen certus sum
» eius comoediae indicem hoc loco restituendum esse. Plu-
» ra diximus de illius Epicharmeae fabulae titulo, lib. III.
» cap. XXXIII. [ad III. 106. e.] Caeterum de eo dramate
» & caeteris eius poëtae dicendum nobis alibi accuratius.«
Casaubonus. — Vulgatam hoc loco scripturam sic interpretatus erat Dalecampius: *Non absimiliter Epicharmus ita ludit, ut in eadem voce diversus agnoscatur sensus.* Caeterum vide notata ad III. 106. e. Mireris vero, hoc loco etiam auctorem Epitomae, qui nonnisi rarissime titulos adponit fabularum, istum quidem ad verbum, ut est in editis &

d in ms. *A.* adposuisse, Τοιαῦτα δὲ καὶ Ἐπίχαρμος παίζει ὡς ἐν λόγῳ καὶ λόγον εἶναι: quasi haec verba non magis ille, quam dein Dalecampius, pro fabulae titulo accepisset.

In *Epicharmi vers.* 3. cum in posteriori hemistichio nude legeretur, ἀλλ' ἔρανόν τοι λέγω, claudicabat metrum: cui non commodius succurri posse putavi, quam insertâ γε particulâ. Sic non solum legitima versui mensura accedebat, sed lusus verborum emergebat paulo festivior: γ' ἔρανον: γέρανον: ἔρανόν γε.

AD CAP. XXI.

Alexidis versum 2. sic interpretatus erat Dalecampius: *in mari nobiles comesse pisces nemini licebat.* Quo spectat animadversio Casauboni: » λαμπρὸν ἄνεμον Graeci » appellant *vehementem* & σφόδρα πνέοντα. Synesius: ἔπειτα καὶ νότος συνεπιλαμβάνει λαμπρὸς, ὑφ' οὗ ταχὺ τὴν » γῆν ἀπεκρύπτομεν. Ita accipi debuit ea vox in his *Ale- » xidis*:

» Πρότερον μὲν, εἰ πνεύσειε βορρᾶς ἢ νότος
» ἐν τῇ θαλάττῃ λαμπρὸς, ἰχθὺς οὐκ ἐνῆν
» οὐδενὶ φαγεῖν.

» Nam qui aliter distinguunt, in errore versantur. Caete- » rum *Alexidis Demetrium*, unde erant superiores versus, » Turpilius verterat; barbare, ut ait Plautus. Nam inde » citat Nonius: *Antea si flabat aquilo aut auster, inopia erat » piscati*: quae est verborum Alexidis interpretatio paene ad verbum, imo ad literam. « — Vocab. λαμπρὸς apud Polybium passim non modo de vento *vehemente*, sed & de pugna, item de animo vel ingenio *acri & vehemente* usurpatum reperitur. Vide Lexic. Polyb. pag. 363 sq. Etiam apud Appianum, De Bello Annib. cap. 33. λαμπρὸν ἄνεμον olim legebatur, ubi tamen vetustiores codices λάβρον dedere. Turpilii verba ex Nonio cum istis Alexidis iam contulerat *Petrus* Victorius, Variar. Lect. VII. 16.

Vers. 3. Νυνὶ δὲ, pro vulgato Νῦν δὲ, desiderabat metrum. τανῦν suadebat Iacobs, in *Notis mssis.* Sed istud videtur familiari sermoni Atticorum convenientius.

e *Vers.* 8. ἐν τοῖς λαχάνοις τὸ λοιπὸν ἡμῖν ἡ μάχη. Haud sane incommode ista sic olim reddiderat Victorius l. c. *Quare restat ut concertemus inter nos de oleribus.* Sed, ἐν τοῖς λαχάνοις ex Atticorum usu proprie significare, *in foro oli-*

torio, iam supra monuimus ad VI. 228. b. ubi similiter e apud Diphilum comicum conqueritur aliquis:

Συνῆχας (sive συνῆκας) ἡμῶν εἰς τὰ λάχανα τὴν πόλιν
περὶ τῶν σελίνων μαχόμεθ', ὥσπερ Ἰσθμίοις.

Confer PIERSONUM ad Moerin pag. 351. b. & TOUP, in Curis Noviss. pag. 246.

Ἀντιφάνης δ' ἐν Ἀλιευομένῃ, &c. » *ANTIPHANIS* Ἀλιευομένην memorat Pollux libro nono. In ea fabula inducebatur quidam pisces emens a piscatore, vel a piscario. » Ac primum *sepias* dari sibi postulat, ut more emturientium dispiciat quam bonae sint. Poëtae verba videamus; » quae quidem ita scribuntur:

» Τῆς σηπιάδος πρῶτον Ἡράκλεις ἄναξ,
» ἅπαντα τεθολώκασιν. οὐ βαλεῖς πάλιν
» εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ πλυνεῖς, μὴ φῶσί σε
» δωριὰς ἀλλ' οὐδὲ σηπίας εἰληφέναι.

» Primus versus sic emendandus,

» Τὰς σηπίας δὸς πρῶτον. Ἡρακ. ἄναξ.

» Similiter versu sexto ἀπόδος. Videntur fuisse vivae *sepiae*, de quibus hic poëta: quas cum prehendit emtor, » illae *atramento suo* & illum & se *inquinant*; quod poëta » dixit, ἅπαντα τεθολώκασι. Ideo petit emtor a venditore, » ut *ipsas in mare proiiciat abluendas*: *ne*, inquit, *cepisse dicaris, non sepias, sed* δωρίας. Sed haec vox corrupta alterius locum occupat: nam interpretum somnia vigilantibus non possunt placere. Sententia hanc aut similem » huic scripturam flagitat,

» σκῶρ μιαρὸν, οὐχὶ σηπίας, εἰληφέναι:

» vel, ἀποπατὸν, οὐχὶ σηπίας.« CASAUBONUS. — Mirum in modum Dalecampius δωριὰς pro δῶρα acceperat, & *munera* interpretatus erat. De tota Ecloga Breviator nihil nisi haec verba ex *vs.* 10 sq. adposuit: φησὶν Ἀντιφάνης περί τινος Καλλισθένους ὀψοφαγοῦντος· ὅτι κατεσθίει γε ἐπὶ μιᾷ τρίγλῃ τὴν οὐσίαν. Corruptum *primum versum* recte haud dubie curavit Casaubonus; postquam partem errorum iam in ipso contextu suae editionis correxisset. Nam Τῆς σαπιάδος legebatur in ed. Ven. & Bas. non Τῆς σηπιάδος, quod est in ed. Cas. & in ms. *A*. At in constituendo statim argumento mirum quantum a veritate aberraverat vir doctissimus. Nusquam profecto in totâ satis longâ eclogâ comparet emtoris alicuius vestigium: sed persona, quae loquens inducitur, est ἡ Ἀλιευομένη, id est,

e *Piscatrix*, (conf. pag. 328. f.) quae fabulae nomen dedit. Persona, quacum illa colloquitur, est Δωριὰς, (*vers.* 4.) quod esse *ancillae nomen*, ex Terentii Eunucho satis notum, monuit Toup, in Curis Noviss. in Suid. p. m. 283. Nempe idem, puto, nomen ac vulgatissimum Δῶρις. Iam servato, ut par erat, illo nomine Δωριὰς, corrupta esse proxima verba ἀλλ' οὐδὲ, cum sententia clamabat, tum ipsum metrum: sed mendam ultro etiam & palam profitebatur scriptura veteris nostri codicis, ἀλλ' ὤυε. Cui procurando monstro adhibui remedium eiusdem Toupii eruditâ sagacitate repertum, qui l. c. ἑώλους σηπίας legendum proposuit, conferri iubens lib. VI. pag. 225. e. ubi similiter ἕωλοι dicuntur; pisces *hesterni, non recentes, qui iam incipiunt in putredinem abire*. Quod mire convenire videtur menti poëtae: qui in tota hac ecloga, verum si quaeris, nil aliud agit nisi ut (quemadmodum fere ab Archippo factum vidimus, VII. 329. c.) sub *piscium* nominibus homines nonnullos suae aetatis, cum viros, tum mulierculas, luxuriâ lasciviâque insignes, comico sale perstringat ridendosque auditoribus propinet. Sic igitur hic statim initio, cum *sepias* dicit, meretriculam aliquam significat, cui Σηπία nomen vel cognomen erat; quam eamdem Archippus etiam l. c. notaverat.

f *Vers.* 5 - 7. »Sequentia ita concipi debent:
» Τὸν κάραβον δὲ τόνδε πρὸς τὰς μαινίδας
» ἀπόδος· ταχύς γε νὴ Δί', ὦ Ζεῦ! τίς ποτε
» ὦ καλλιμέδων σε κατέδει ἄρτι τῶν φίλων.

»Scripsimus minusculâ literâ initiante nomen καλλιμέδων. »Nam ea vox hoc loco *locustam* significat, estque plane »idem ac κάραβος. *Callimedon* orator fuit Athenis, ut to»ties dictum, cui cognomen Κάραβος. Comicus alterum »nomen alterius loco usurpavit μεταληπτικῶς. In quo »venustatem esse non translatitiam fatebuntur, qui erunt »harum rerum idonei iudices. Multa Poëtae interpretes »de hoc genere μεταλήψεως, & Strabo etiam aliquid. Ali»ter longe hic docti: sed non debuerant.« Casaubonus. — Prorsus utique ab auctoris mente aberraverat Dalecampius, vertens, *ex amicis quispiam nuper Callimedon te devoravit.* Inest sane hic in usu illius nominis festiva metalepsis: nec dubitavi tamen equidem maiusculâ literâ Καλλιμέδων scribere; quia haud obscure luxuriam huius hominis, quae ei istud nomen pepererat, notare voluerat

poëta. Conf. III. 100. c. d. & 104. d. & mox pag. seq. lit. f e. f. Ad verbum ἀπίδος (*vers.* 6.) adnotavit eruditissimus CORAY, in *Notis msstis*: » Ἐπίδος scribe, hoc sen» su, *maenidibus locustam auctarii loco adiice.* Ita supra, p. » 331. b. ἐν ἐπιδόσει καὶ χάριτι τὴν ἀλλαγὴν ποιοῦντας. « — Ubi tamen illud me incertum reddiderat, quod *locusta* ista ut *magnitudine pinguedineque praestans* & *maxime aestimanda* laudatur; ut non videatur hoc dicere velle piscatrix, *auctarii loco maenidibus adiiciendam eam esse*, sed *ad maenides seponendam*, sive *cum maenidibus reponendam*; nempe quo simul cum illis, quae per se vilioris erant pretii (conf. VII. 313. a. - c.) venderetur. Interiorem vero eorumdem verborum sententiam si spectes, significare videtur poëta, cum vili aliquo scorto, cui *Maenis* nomen, consuetudinem habere Callimedontem. *Vers.* 7. κατεδεῖτ' fuit scribendum, quod κατεδεῖται valet, id est, *comedet*: de quo etiam IACOBS, vir doctus, monuit in *Notulis msstis.* Idem verbum κατεδεῖται pag. 339. e. recte expressum in ed. Cas. ubi pariter mendose κατέδεται habent edd. Ven. & Bas. cum ms. *A.* sicut hic κατέδετ'.

Vers. 10 *sq. Pulcher Callisthenes*, cuius luxuriam notat poëta, haud dubie diversus est ab Aristotelis discipulo & Alexandri comite: fortasse mutato paululum nomine *Calliam* illum dicere voluit, de quo agitur apud Nostrum lib. XII. pag. 537. b. c. & VIII. pag. 342. b. De hoc homine igitur, quisquis fuerit, cum ait poëta,

κατεσθίει γοῦν ἐπὶ μιᾷ τὴν οὐσίαν:

quo in latina versione sentire lector posset quid vellet poëta, tenendum superiori versu erat graecum nomen *triglas*. Nam quod *unius* (triglae) *caussâ rem suam dilapidare* Callisthenem ait, meretriculam significat, cui *Trigla* vel *Triglis* nomen erat: quam eamdem Archippus pariter loco supra citato notaverat.

Vers. 12 *sqq.* Καὶ τὸν Σινώπης γόγγρον ἤδη παχυτέρας
ἔχοντ' ἀκάνθας, τουτονί τις λήψεται
πρῶτος προσελθών.

» Scribendum: (ait CASAUBONUS:)
» Καὶ τὸν Σινώπης γόγγρον, ἤδη τραχυτέρας
» ἔχοντ' ἀκάνθας.

» Petulantiâ comicâ *Callisthenem* perstringit, ut *vetulae Sinopes amatorem*: quam ne in extremo quidem senio artem » desiisse, Anaxilae versus docent libro XIII. [p. 558. b.]

f »Οἱ Σινώπη δ' αὖ συνόντες οὐχ ὕδρᾳ σύνεισι νῦν;
»γραῦς μὲν γὰρ αὕτη. [Ignorant γὰρ libri: recte.]
»In effoeta anu γόγγρον appellat eam partem, quam alii »poëtae κῆπον, λειμῶνα, χοῖρον.« — Qua in interpretatione emendationeque, si quid video, mire a vero aberravit doctus Animadversor. Primum quidem, nihil haec ad *Callisthenem* pertinent. De una *vetula Sinope* nunc agitur: de qua, praeter locum a Casaubono citatum, conferendus Noster lib. XIII. p. 586. a. & Harpocration in Σινώπη. Cum illis autem verbis, quae ex *Antiphanis vers.* 12 & 13 adposuit Casaubonus, necessario iungenda erant proxime sequentia, quae mendose quidem vulgo sic scribebantur:
— τοῦτον εἴ τις λήψεται
πρῶτος προσελθών. —
Et in editione Ven. quidem, nulla interposita distinctione scribebatur, quemadmodum etiam in cod. *A.* scriptum puto,
ἔχοντ' ἀκάνθας τοῦτον εἴ τις λήψεται,
posita post λήψεται minore distinctione. In ed. Bas. & Cas. vero, interposito *post* ἀκάνθας *puncto*, sequentia verba a superioribus temere diremta. At nobis cum per ipsam verborum consecutionem complexionemque, tum per veteris nostri librarii morem, vocales ει & ι perpetuo permutare soliti, persuasum est, *deleto post* λήψεται *commate*, τουτονὶ τὶς (sive τουτονί τις malueris) λήψεται scriptum oportuisse; eaque verba ita cum superioribus iungenda esse, ut τουτονὶ ad τὸν γόγγρον referatur. Quam vero sit ab hoc loco aliena interpretatio vocabuli γόγγρος, quae placuerat Casaubono, mitto dicere. Dignior illa fuerat interpretis Gallici, festivi hominis, ingenio: cui tamen, praeter Casaubonum, etiam Dalecampium video praeivisse; qui cum *Sinopes congrum* in latina versione posuisset, notaverat in orâ, *pudendum* fortasse innui. Nempe non intellexerant illi, quod nobis quidem perspicuum visum erat, naturalem verborum structuram in hunc modum esse concipiendam: Καὶ τὸν γόγγρον, τὸν ἀκάνθας ἤδη παχυτέρας ἔχοντα Σινώπης, τοῦτον λήψεταί τις (i. q. πᾶς τις) πρῶτος προσελθών. Cum *vetere congro* vetulam *Sinopen* confert poëta. Laudatur quidem aliâs conger piscis, ut cibus admodum delicatus: (vide VII. 293 extr. & seq.) sed *nimis vetus* nullo in pretio habitus fuisse videtur.

a *Vers.* 14 *sqq.* — Μισγόλας γὰρ οὐ πάνυ

» *Tenues has apuas & pastinacam separatim huc posui, quas* b
» *Theano accipiat, pisces pondere ipsi aequales.* « — Caeterum vocabulum ἀντιῤῥόπους fortasse non tam ad *staturam*, certe non ad *solam staturam & pondus*, sed & ad aliud genus *similitudinis* poterit referri: & rectius fortasse fecerimus, si magis generatim *pisces illi convenientes, respondentes, congruentes, similes*, interpretemur. *Apuae* & *minuti* sunt & *viles* pisciculi: *pastinaca*, raiae caeteroquin similis, differt ab ea *aculeo venenato* super caudam eminente. Quare videndum, ne hoc significaverit poëta, esse *Theano* & *vile scortum* (aut etiam *minutae staturae*) simul vero *pestem* eorum qui cum illa consuetudinem habent. Sed & meretrices quasdam, *Apuas* cognominatas, commemorat Noster, XIII. 586. b.

AD CAP. XXII.

Πιθανώτατα ἐπὶ τούτοις ὁ Ἀντιφάνης καὶ τὸν Μισγόλαν κεκωμῴδηκεν. Cum rursus Σμιγόλαν esset editum, monuit h. l. CASAUBONUS: » Paene praetermiseram, *Smigolam*, » de quo hîc auctor, & Antiphanes etiam in praecedentibus versibus, corrupto nomine sic nuncupari. Nam » verum est Μισγόλας, ut semper in Aeschinis libris. Hesychius: Μισγόλας, θόρυβος: sed hic proprium est viri » nomen, aut, ut in Excerptis, Σμισγόλας, quod Ἀττικώτερον est. Simili errore σμίγεσθαι alio loco offendimus, » pro μίσγεσθαι aut σμίσγεσθαι. « — Σμικρὸς quidem Attici dicebant pro μικρὸς, & similiter alia multa: nec tamen σμίσγεσθαι usquam, quod sciam, pro μίσγεσθαι dictum reperitur. Et Μισγόλας certe, non Σμισγόλας, habet noster cod. *Ep.* cum ms. *A.* & cum *AESCHINIS* libris, quemadmodum paulo ante professi sumus. In superioribus verbis si teneamus vulgatam scripturam ἐπὶ τούτοις, sententia erit, *harum rerum caussâ.* Quoniam vero nonnisi *una res* est, cuius caussâ *Misgolam* traduxerat Antiphanes; referenda simul sunt haec verba ad ea, quae deinde subiicit Athenaeus de *Pythionica*, (lit. d. cap. 23.) tum de *Callimedonte*, cap. 24. ut hoc dicat: *Merito vero harum rerum caussâ Antiphanes & Misgolam traduxit, & Pythionicam, & Callimedontem.* Quo etiam spectare videtur καὶ particula, cum ait καὶ τὸν Μισγόλαν κεκωμῴδηκεν.

In *AESCHINIS* verbis, κιθαρῳδοὺς ἢ κιθαριστὰς tuetur c *ms. A.* cum edd. quemadmodum apud ipsum etiam Ae-

« ſchinem legitur, pag. 66. ed. Reisk. (pag. 6. ed. Tayl.) Neque id ego ſollicitandum putem: licet paulo ante ſuo nomine Athenaeus *καὶ κιθαριστὰς* dixerit. *Mox* deinde, pro *γνωρίσητε*, temere & invitis vetuſtis libris, *γνωρίσηται* ſcribitur in ed. Baſ. & Caſ.

Καὶ Τιμοκλῆς δ' ἐν Σαπφοῖ φησίν·

'Ο Μισγόλας οὐ προσιέναι σοι φαίνεται,
ἀνθοῦσι τοῖς νέοισιν ἠρεθισμένος.

» Si poſtrema vox nihil aliud ſignificat, quam quod in» terpretes exprimunt, qui vertere *irritatus*, [ſic quidem » Natalis Comes] neſcias quo hic locus pertineat. Enim» vero ſi antecedentia legimus non ſomnolente, facile in» telligemus probatum iſſe auctorem, *Misgolam tibicinibus* » *& inſtrumentis muſicis fuiſſe deditiſſimum.* Vocem ergo ἠρε» θισμένος interpretemur opus eſt, non *ſtimulatus*; [ſic » Dalecamp.] ſed *καταυλούμενος καὶ ψαλλόμενος ἢ κιθαρι*» *ζόμενος*, *cantu oblectatus aut tibiarum flatu.* Nam & ἐρέθειν » ᾠδὰν pro *canere* obſervavimus dixiſſe Theocritum in Pi» ſcatoribus: [Id. XXI. 21.]

» — ἐκ βλεφάρων δὲ
» ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν.

» Et ἐρεθίζειν pro *ſuſurro oblectare*, apud Anacreontem: [XXII. 5.]

» παρὰ δ' αὐτῷ ἐρεθίζει
» πηγὴ ῥέουσα πειθοῦς.

» Idem poëta, ut refert Athenaeus, [XIII. 600. d.] Muſi» cam dixit eſſe [immo, ipſum Anacreontem adpellat Critias]

» συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπερόπευμα:

» id eſt, *conviviorum oblectamentum*, *mulierum deceptionem.* » Proprie ita vocatur *aemulatio plurium muſicorum*, & *ex ea* » *manans voluptas.* Chorus apud Comicum in Nebulis [vs. » 312.] laudans *Athenas*, ait, *vere ibi eſſe* εὐκελάδων χορῶν » ἐρεθίσματα. Scholiaſtes explicat, ἁμίλλας, ἢ ὄργανα μου» σικά.« Haec CASAUBONUS. — Quae quidem, quamvis erudite diſputata, parum tamen valent ad firmandam eam huius loci interpretationem, quae docto Animadverſori placuit. ἀνθοῦσι τοῖς νέοισιν ἠρεθισμένος (ſi quid video) nihil aliud hic ſignificare poteſt niſi id quod in verſione poſuimus, *florentium iuvenum amore flagrans.* Licet verbum ἐρεθίζειν a nomine ἔρις, *contentio*, *rixa*, derivatum videri poſſit; tamen non ſigillatim *ad iram concitare* ſignificat, ſed ineſt ei generalis *commovendi*, *excitandi*, *concitandi*, *irritan-*

di notio: quae & in ipsis illis poëtarum testimoniis locum habet, quae a Casaubono adlata sunt. Generalem istum verbi significatum haud dubie spectavit Grammaticus ille, e quo in Epitoma Athenaei nostri lib. I. pag. 21. a. verba haec citantur: Ἔταττον γὰρ τὸ ὀρχεῖσθαι, ἐπὶ τοῦ κινεῖσθαι καὶ ἐρεθίζεσθαι. Itaque, sicut ad *iram*, sic & ad *quemvis alium animi* vel *corporis motum*, ad *desiderium*, ad *voluptatem*, ad *amorem*, ac *cibi adpetitum*, (ut III. 120. f.) ad *libidinem* (ut hoc loco) referri potest. Ad verbum ἀνθοῦσι adnotavit CORAY: »Lego ᾄδουσι, *canentibus*. »Sermo enim est de *iuvenibus citharoedis* Smigolam comi»tantibus, ut patet cum ex praecedentibus, tum etiam ex »eis quae mox sequuntur, οὐ γὰρ κιθαρῳδὸς εἰμ' ἐγώ.« — Nec tamen equidem, ut cum bonâ doctissimi viri amicissimique veniâ dicam quod sentio, sollicitandam vulgatam scripturam arbitror, quae & utriusque nostri codicis auctoritate firmatur, & per se commodissima videtur: *non puellarum, sed florentium puerorum amore Misgolas ardet.* Isti νέοι ἀνθοῦντες, sunt κιθαρῳδοὶ καὶ κιθαρισταὶ ὡραῖοι, quos paulo ante dixit Athenaeus.

Ἄλεξις δὲ, ἐν Ἀγωνίδι. Sic (non Ἀγῶνι) habet h. l. ms. *A.* quemadmodum XV. 678. e. In priore ALEXIDIS *versu* suum morem secutus vetus noster calligraphus vocales ει & ι permutavit: recte vero μὴ 'πίσειέ μοι ms. *Ep.* cum edd. Ex Euripidis Orest. 255. (249. ed. Porf.) versum illum mutuatum esse Alexidem, iam pridem a doctis viris observatum est.

AD CAP. XXIII.

Πυθιονίκην δέ φησι φιλῆσαι ταρίχῳ. Vide modo recitatam *Antiphanis* Eclogam vs. 22.

ὡς Τιμοκλῆς ἐν Ἰκαρίοις φησίν. »*Pythionicen amas»se Chaerephili salsamentarii filios*, probatur duplici testimo»nio NICOCLIS comici, ex *Acariis*. Obscurus hic poëta: »drama istud illud obscurissimum: menda codicis, opinor, »non obscura. Suidas, qui diligentissime comicos veteres »ex Athenaeo commemoravit & plerasque eorum fabu»las, Ἀκαρίων non meminit, ac ne poëtae quidem huius »nomen posuit. Athenaeus quoque neque poëtam hunc, »neque fabulam hanc laudat alibi. Quid multa? Scriben»dum censeo, ὡς Τιμοκλῆς ἐν Ἰκαρίοις φησί. *Ti-*

d »MOCLES, ex hoc scriptore & Suida, notissimus. *Icarios* »autem illius & Noster citat aliquanto post, [pag. 342. a. »rursusque IX. 407. f.] & Suidas agnoscit inter eius fa»bulas.« CASAUBONUS. — Totum locum praetermisit Epitomator: vulgatum autem Νικοκλῆς ἐν Ἰκαρίοις tenet ms. *A*. Nec vero idcirco, quin adoptarem docti viri emendationem, dubitare debui. De poëtae nomine, ad eas rationes quae sunt a Casaubono prolatae, accedit, quod id ipsum in Chaerephili filios dicterium, quod in subiecto testimonio occurrit, cum δύο σκόμβροι nominantur, diserte *Timocli* tribuitur apud Nostrum, III. 120. a.

In *priori* TIMOCLIS *testimonio* ita luxatum ubique metrum, ut eius restituendi nulla certa ratio adpareret. Ἄνυτος ὁ παχὺς &c. »*Anytus*, cuius mentionem facit Nicocles, is »videtur esse quem accusatio Socratis omnibus notum fe»cit.« [At parum congruere tempora videntur; praesertim si Anyti illius exsilium fatumque post Socratis mortem cogites.] »*Hunc*, ait, *a Pythionica solitum invitari*, »ὁπόταν Χαιρεφίλου τοὺς δύο σκόμβρους ξενίσῃ μεγάλους »ἡδομένη. Non sine caussa malit aliquis μεγάλως. Sed sta»re potest quod editur: perpetuum *stolidorum* convitium, »ut vocentur *magni*. Tales erant isti Pythionicae amato»res; stolidi, inquam, insipidi, insulsi: unde etiam *Scom»brorum* nomen invenerunt; quod virus salsamentorum re»dolerent, salsis muriaticis similes, de quibus Plautus, »Poenulo: [I. 2, 32 sqq.]

»*Soror cogita, amabo, item nos perhiberi*
»*quasi salsa muriatica esse autumantur;*
»*sine omni lepore, & sine suavitate:*
»*nisi multa aqua & diu macerantur,*
»*olent, salsa sunt, tangere ut non velis. Item nos sumus*
»*eiusmodi. Mulieres sunt insulsae*
»*admodum atque invenustae sine munditia & sumtu.*

»Ex hoc elegantissimo loco intelligimus, cur σκόμβρους »poëta hic atque alii vulgo appellarint Pythionicae ama»tores: perinde enim est ac si eos vocarent ταρίχους vel »ἅλμην, quemadmodum alibi loquitur Athenaeus, & nos »suo loco exposuimus.« [Respicit ad ea, quae ad III. 119. c. adnotaverat.] »Atque adeo hic ipse poëta in ver»sibus qui sequuntur, [*in altero* TIMOCLIS *testimonio*] eos»dem illos fratres vocat ταρίχους καὶ ταῦτα ἀνάλτους καὶ »πλατυρύγχους, *salsamenta, & quidem insulsa, ac deformia*

» ob *nasi latitudinem.* τὴν ἅλμην appellat ἀγρίαν Axionicus » infra hoc libro: [pag. 342. b.] quia muria terrum virus » solet exhalare; unde etiam dicitur libro tertio τάριχος » βρωμώδης. In sexto [VI. 242. d.] etiam Cerybion [Cy- » rebion] quidam Σκόμβρος nominatur isto versu Alexidis,

» Ἔπειτα Κόρυδος, Κωβίων, Κηρυβίων [Κυρηβίων] ὁ σκόμβρος.

» Sed *Chaerephili* istius *filiis* maxime hoc cognomen adhaesit. » Alexis, in Epidauro:

» Τοὺς Χαιρεφίλου δ' υἱεῖς Ἀθηναίους ὅτε
» εἰσήγαγεν τάριχος· οὓς καὶ Τιμοκλῆς
» ἰδὼν ἐπ[…]ῶν ἵππων, δύο σκόμβρους, ἔφη,
» εἶν τοῖς σατύροις εἶναι.« — CASAUBONUS. Vide III. 120. a. & ibi notata. Quo loco rectius fortasse facturus eram, si, quae verba vulgo tamquam *continuati Alexidis versus* scribebantur, eodem modo scripta exhibuissem: quemadmodum hic etiam a Casaubono factum. Poterat enim *Alexis* eam ipsam *Timoclis* fabulam, de qua hic agitur, respicere; cuius fabulae titulus integer fuit Ἰκάριοι Σάτυροι, id est, *Icarii, fabula Satyrica;* ut docet Noster, IX. 407. f.

In *priori ecloga*, pro ὥς φασιν, quod commode editum, perperam ὥς φησιν habet ms. *A*. (In *Ep.* desunt ista.) *Ibid.* Vulgatam scripturam μεγάλους mira ratione defendit Casaub. Sententiam recte vidit PALMERIUS, Exercit. pag. 509. sed de emendanda scriptura nil monuit. Nempe haud dubie μεγάλοις fuit corrigendum, ut a nobis factum, posito *commate post* ξενίσῃ.

In *posterioris eclogae* TIMOCLIS *versu* 2. recte κατεδεῖται edidit Casaub. Perperam κατέδεται ms. *A*. & ed. Ven. & Bas. Confer not. ad pag. 238. f.

Ibid. vers. 4. Cum σαργανίας vulgo legeretur, adnotavit CASAUBONUS: » Scribit Dalec. σαρδίνους. Ni- » hil melius possum excogitare. Quamquam & σαργί- » νους inter species mugilum invenies.« — Atqui hoc ipsum σαργίνους (*sarginos*) posuerat Dalec. & in ora monuerat: » Mugilum genus.« — Ea ratione, ταρίχους, quod sequitur, foret adiectivum nomen, ad σαργίνους relatum; quemadmodum & Dalec. acceperat, *sarginos salitos* vertens. At tale adiectivum non agnoscit Graecorum sermo: oportebat ταριχηρούς, τεταριχευμένους aut ταριχευτούς. Nempe ταρίχους est genit. sing. nominis substantivi, τὸ τάρι-

e χος. Quare levi mutatione σαργάναις fuit corrigendum. Conf. III. 119. b. ibique not. & praesertim IX. 407. e. ubi idem nomen ab eodem poëta in eodem argumento positum habes. σαργάναι ταρίχους sunt *sportae salsamentis onustae*. Eamdem in sententiam, locum istum sic constituendum IACOBS censuerat in *Notis msstis* :

»ὄμως δὲ δοῦναί σοι κέλευ' ἐν σαργαναῖς
»αὐτὴν ταρίχους.«

Nempe spectabat potissimum vir doctus vulgatam scripturam quae lib. III. 119. b. habetur.

Vers. 6. »Sequuntur ista: — εὐπόρως γὰρ τυγχάνει »ἔχουσα, καὶ σύνεστιν ἄπερ † δ' εἰς δυσίν:
» Unde fecit Dalec. σύνεστι ταρίχοις δυσίν.« [Nempe sic ille: *quoniam ei consuetudo est cum duobus salsamentariis.*] » Quae vera lectio est:« [atqui *salsamentarius*, graece ταριχοπώλης sonat, non τάριχος.] »aut ista certe, quam » comminiscebamur, καὶ σύνεστιν ἀπ' ἠοῦς εἰς δύσιν: *ab* » *aurora ad solis occasum durat cum quibusdam salsamentis.*« CASAUBONUS. — Quanto simplicius certiusque erat, cum *Ios.* SCALIGERO & PALMERIO σαπέρδαις δυσὶν corrigere: quam emendationem merito »unice veram« IACOBS etiam iudicavit. Adnotavit PALMERIUS, Exercit. p. 509 sq. »Per *saperdas* intelligit *viros nullius pretii & putidos.* »Nam Archestratus apud nostrum Athen. lib. III. *saperdas* »ait *esse* φαῦλον ἔδεσμα καὶ ἀκιδνόν.« — Vide locum ipsum, III. 117. a. Verae scripturae vestigium paulo clarius servavit ms. *A.* ubi sic σύνεστις απερδεις. Ad *postremum versum* nonnihil a CASAUB. adnotatum paulo ante adposuimus.

AD CAP. XXIV.

a Pro eo quod vulgo legebatur, Ἄλεξις δ' ἐν Κρατίᾳ, monuit CASAUBONUS: »Scribi malim ἐν Κρατεύᾳ: caus» sam supra exposuimus.« — Cui obsequendum putavi. Vide Animadv. ad III. 95. a.

ὡς οὐδ' ὁ Μελάμπους &c. Sic commode ms. uterque, cum articulo, qui aberat editis. Temere *Melanthum* nominaverat Dalec. in versione lat. Quod mirans CASAUBONUS: »Nescio unde sit, inquit, quod legitur in latino contex»tu *Melanthus*. Taceo Graecorum de hoc testimonia. Ad» eatur ad Servium, super illo: [Virgil. Eclog. VI. 48.]

λυον, quod ſuo arbitratu (ut aliás) invexere primi editores, ἐγχέλειον ſuo more habet ms. *A.* quod in ἐγχέλειον, ut iam ſaepius alibi, fuit mutandum. *Poſt* παρατέθεικε *nulla* erat *distinctio* in editis; nec vero magis *poſt* πατρὶ in editt. vett. distinguitur oratio, ubi *comma* interpoſuit Caſaubonus. At perſpicuum mihi videbatur, poſt παρατέθεικε *interpungendam* eſſe orationem, iungendaque iſta verba, Τῷ πατρὶ τευθὶς ἦν. Iam ad metrum quod ſpectat, trochaicos eſſe verſus tetrametros catalecticos, ſatis adparebat: qui etiam maiori ex parte, inde a poſteriori hemiſtichio ſecundi tetrametri, iuſtam habent menſuram:

— — — —

παρατέθεικε. Τῷ πατρὶ
τευθὶς ἦν χρηστή. » Πατρίδιον,
» πῶς ἔχεις πρὸς κάραβον; «
» Ψυχρὸς ἐστιν, ἄπαγε, « φησί·
» ῥητόρων οὐ γεύομαι. «

Sed duobus praecedentibus hemiſtichiis non conſtat ratio. Uno verbo monuit Iacobs, in *Notulis msstis:* » Theophili » locus conſtat trochaicis. αὐτὸν delendum. « — Nempe in editâ ſcripturâ, πατρὸς, nihil deſideraſſe videtur vir doctiſſimus. Et ſic quidem recte, quod ad numeros, procedebat primus verſiculus, qui eſt poſterius tetrametri hemiſtichium,

Παῖς δὲ φιλοτίμως πατρός.

At, quaenam tunc verbis ſententia eſſet ſubiecta, minus perſpicere equidem potui. Deinde ne ſequens quidem verſiculus (nempe, prius hemiſtichium ſecundi tetrametri) legitimam menſuram erat habiturus,

τὸν νεανίσκον ἐγχέλειον:

ob vocalem α in νεανίσκον conſtanter longam: quae ſi modo corripi poſſet, non me moraturus erat dactylus, primam ſedem pro trochaeo occupaturus. Caeterum quod ad totius eclogae ſententiam pertinet, nonnihil etiam turbatum eſſe vel intercidiſſe videtur. Nam, quoniam ex patre quaerit filius, *quid de carabo ſentiat;* mireris, in ſuperioribus nonniſi *anguillam & loliginem adpoſitas* commemorari.

In *Philemonis* teſtimonio, pro Ἀργύριος, quod erat editum, Ἀγύρριος ſcriptum oportuiſſe, (& ſic mox deinde Ἀγύρριον) monuerat Bentlei, in Emend. in Menandr. pag. 113. Conf. Brunck, ad Ariſtoph. Concionat. 102. Et veritati quidem proxime Ἀγύριος ſcribitur in noſtris

odd. *A.* & *Ep.* Sed plane 'Αγύῤῥιος apud Euftath. ad iad. χ'. pag. 1390. l. 16 fq. ubi Philemonis verba ex ipfo oc Athenaei loco citantur.

AD CAP. XXV.

» Enumerantur quidam ὀψοφάγοι, id eft, *pifcivori.* Quo in catalogo primus recenfetur *Antagoras.* 'Ανταγόρας, inquit, οὐκ εἴα τὸν παῖδα ἀλεῖψαι τὸν ἰχθῦν, ἀλλὰ λοῦσαι. Dalecampius verba ἀλεῖψαι & λοῦσαι transtulit alterum in alterius locum.« [*Pifcem*, ait ille, *non eluere, ed olivo inungere puerum fivit.*] » Non video quid ea ratione vigoris afferatur languenti fententiae. Quid fi ita interpretemur? Antagoram puero fuo folitum praecipere, *ut pifces*, quos fibi pararet, *non oleo inungeret*, ut fieri amat, *fed oleo lavaret.* λούειν maius eft aliquid, & fumtus certe maioris, quam ἀλείφειν. An eo modo gratia aliqua pifci concilietur, viderint μαγείρων παῖδες. Si ita eft, fcribendum, οὐκ εἴα τὸν παῖδα ἐλαίῳ ἀλεῖψαι τὸν ἰχθῦν, ἀλλὰ λοῦσαι.« Sic CASAUBONUS. — Cuius interpretationem emendationemque adoptavit Gallicus interpres. Mihi longe expeditius fimpliciusque videbatur, ad verba ἀλλὰ λοῦσαι fubintelligi μόνον: quae vox fatis frequenter omitti a Graecis folet, mente fupplenda. Nempe tanti momenti negotium, quale erat *pifcem inungere & ad menfam parare*, famulo non committebat ille lurco, fed ipfe rem peragebat: quod ex proxime fequente narratione fatis intelligitur. Nec tamen filentio praeterire debeo, ipfa illa verba ἀλλὰ λοῦσαι, emendationi deberi recentioris alicuius fcribae aut primi editoris: nam in cod. *A.* quidem mendofe ἀλλουσαι fcribitur, in *Epit.* vero deeft ifte locus.

'Εν δὲ στρατοπέδῳ *&c.* » Quae fubdita eft de eodem *Antagora & Antigono rege* hiftoria, extat in Apophthegmatis » & in Sympofiacis Plutarchi.« CASAUBONUS. — Vide Plutarch. T. II. Opp. ed. Francof. pag. 182. f. & 668. c. In ea narratione, ὦ 'Ανταγόρα edidimus ex ms. *A.* & *Ep.* adiectâ ὦ particulâ, quae deerat fuperioribus editt. Mox dein fi placet edita olim fcriptura, κἀκεῖνον οὐ φαύλως εἰπεῖν, fubintelligendum fuerit verbum φασὶν, aut λόγος ἐστί. Ipfum vocabulum λόγος (fubintellecto verbo ἐστὶ) adiectum nobis dedit ms. *Ep.* Deinde τὶς ἐν τῷ στρ. γόγγρους ἕψει dedit codex ms. uterque; rectius, & ufui Grae-

ci ſermonis convenientius, quam ἔψοι, quod editum erat.

Ἔγω γ' οὖν, εἶπε &c. » Refertur eiusdem Antagorae » dictum, quo negabat ſe vel matris fidei commiſſurum » iusculum ubi gallina coxiſſet. ἐγὼ οὖν, εἶπε, τῇ μητρὶ » ὀρνίθιον ζωμὸν πιστεύσω; id eſt, *Egone ut matri meae* » *gallinaceum iusculum credam?* Interpretes ὀρνίθιον putarunt » eſſe idem ac πτηνὸν, & *volucre iusculum* nobis exhibent. » O rem ridiculam & nimis facetam! « CASAUBONUS. — At mendoſa erat ipſa illa edita ſcriptura ὀρνίθιον. Recte vero ὀρνίθειον dedit uterque codex mstus. Pro Ἐγὼ οὖν vero, Ἔγω γ' οὖν recepi ex ms. *Ep.* a

Καὶ Ἀνδροκύδης δ' ὁ Κυζικηνὸς &c. » Secundus inter *pi-* » *ſcivoros* refertur *Androcydes pictor*: qui prae amore pi- » ſcium eximie ac γραφικώτατα pinxiſſe dicitur τοὺς περὶ » τὴν Σκύλλαν ἰχθῦς. Tabulam hic ſummo artificio elabo- » ravit, cuius argumentum ſumſerat ex his Poëtae verſi- » bus de Scyllâ: [Odyſſ. μ'. 95 ſqq.]

» Αὐτοῦ δ' ἰχθυάα σκοπελὸν περιμαιμώωσα
» δελφῖνάς τε κύνας τε, καὶ εἴ ποτε μεῖζον ἕλῃσι
» κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγάστονος ἀμφιτρίτη.

» Expreſſerat igitur in ea tabula Androcydes *Scyllam pi-* » *ſcantem*, & variorum piſcium effigiem, colorem, & ἤθη, » quae quidem penicillo pote eſt indicare. Ac ſcribit etiam » Plutarchus, quod piſcibus mirifice oblectaretur, eo fa- » ctum eſſe ut ἐμπαθέστατα καὶ ζωτικώτατα piſcationem » hanc repraeſentaret. Sed male accepit Androcydes poë- » tae verba: nam etſi uſus eſt verbo ἰχθυᾷν, quod pro- » prie ſignificat *piſces capere*: tamen apud Homerum Scyl- » la non *piſces* captat, ſed ſolum delphinos, canes mari- » nos, & cetos alios, qui appellatione ἰχθύων non conti- » nentur. Haec quorundam ex antiquis criticis ſententia » eſt. « CASAUBONUS. — Videſis Plutarch. Sympoſiac. IV. 2. & Euſtath. ad Od. μ'. p. 479. l. 17 ſq.

AD CAP. XXVI.

In *MACHONIS verſ.* 3. quum πολύποδα eſſet edi- b tum, claudicabat metrum: cui ſublevando GROTIUS in Excerpt. pag. 851. πουλύποδα ſcripſit: recte; & ſic habet uterque noſter codex. Recte vero rurſus *verſ. extr.* ſcripturam πολύποδος, ſimplici vocali, tenent libri omnes,

b quam ibi desiderabat metrum. Utrâque vocabuli formâ promiscue usos esse Atticos poëtas, maxime tamen priori, iam saepius observavimus. GROTII *latinam versionem* Graecis versibus subiecimus.

Rursus claudicabat *versus* 7. qualis vulgo scribebatur:

κακῶς σφόδρ' ἔχειν' εἶτ' ἰατροῦ τινος:

De quo etiam CASAUBONUS monens: » Stabit, (inquit) » si scribas plene σφόδρα & εἶτα. « — Et sic quidem plene σφόδρα scriptum habent ambo nostri codices, & εἶτα quoque ms. *Ep.* At multum abesse, quin ea ratione persanari potuerit versus, perspecte GROTIUS viderat, sic corrigens:

κακῶς ἔχειν σφόδρ'. εἶτα δ' ἰατροῦ τινος:

transpositis duabus vocibus, & insertâ necessario loco δὲ particulâ. Cuius rationem secuti sumus, ab HERMANNO etiam adoptatam, DE Metris pag. 165.

Vers. 8. Pro edito ὡς, idem GROTIUS ex coniectura ὃς scripsit: id vero ipsum uterque noster codex mstus exhibet. *Vers.* 9. verba αὐτὸν φερόμενον fuerunt transponenda; quod rursus praeeunte GROTIO fecimus, suffragante pariter HERMANNO, ibid. p. 166.

c *Vers.* 13. δεδιοίκηται πάλαι. δεδιῴκηται corrigit KÜSTERUS ad Hesych. voce Διοίκησις, interpretaturque, *iam pridem omnia absumta sunt.* Quam ut non improbo interpretationem: sic haud satis scio an opus sit, ut ab usitatiore verbi notione discedamus, *omnia administrata, curata sunt.* Ad formam verbi quod spectat: habent quidem praeterita perfecta compositorum, loco simplicis augmenti inter praepositionem & verbum positi, interdum *duplex augmentum, alterum intra, alterum extra*, ut ait Eustathius ad Iliad. ψ'. pag. 1448, 22. veluti ἐκδεδιῃτημένων apud Athen. XIII. 556. c. & hoc ipsum δεδιῴκημαι, cuius exemplum (teste Koppiers in Observ. Philolog. p. 9.) ex Antiphanis Agyrta citavit Lexicographus San-Germanensis. Nec sane rarus admodum idem usus est in aliis compositis verbis. Sed possunt eadem verba, ut ibidem monuit Eustathius, etiam *extrinsecus solum* augeri, neglecto interno augmento. Quod quidem praeceptum a Grammaticae Graecae doctoribus nonnisi ad ea composita verba solet restringi, quorum simplicia vel plane non sunt in usu, vel raro admodum occurrunt: sed, in verbo διοικέω id ipsum etiam obtinere, diserte idem Eustathius mo-

nuit; ubi quidem non est dissimulandum, nonnisi unum hoc c exemplum, quod prae manibus habemus, ab illo adferri: unde pro stabiliendâ loci nostri scripturâ nihil aliud efficitur, nisi ut intelligamus, illum in suo codice Epitomae Athenaei δεδιοίκηται scriptum reperisse, perinde atque noster codex Epit. & vetus codex plenioris operis eamdem scripturam tuentur. Caeterum quum tam docto Grammatico, quam fuit Eustathius, non suspecta fuerit illa quamvis rarior verbi forma, ne nobis quidem admodum sollicitanda visa est.

Vers. 16 *sq.* Vulgatam scripturam si teneas,

οὓς ἀνατίθημι ταῖς ἐμαυτοῦ συντρόφοις
Μούσαις, Ἀφροδίτην καὶ Διόνυσον ἐπιτρόπους:

sententia erit, quam Dalecampius his verbis expressit:

Hos Musis coalumnis meis dedico:
curatores illorum esse volo Bacchum atque Venerem.

In quo nihil fuerit incommodi, nisi quod ad nomen ἐπιτρόπους subintelligendum sit verbum τιθεὶς, vel ποιῶν.

Vers. 19 *sq.* »*Timothei Charon* ὁ ἐκ Νιόβης non est illud »quod docti volunt. πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Sed est allusio ad »fabulam *Timothei*, *Niobe* inscriptam, ubi erat *Charon* in»ter alias tragoediae personas. Poëta hic parum habitus »ingeniosus, & multum ψυχρός. Ideo certatim illum ur»bani scurrae irriserunt. Eiusmodi est Dorionis crumato»poei illud non multo ante. [pag. 338. a.] Δωρίων, ait, »καταγελῶν τοῦ ἐν τῷ Τιμοθέου Ναυτίλῳ χειμῶνος, ἔφα»σκεν, ἐν κακκάβᾳ ζεούσᾳ μείζονα ἑωρακέναι χειμῶνα. Ta»le est etiam quod capite XI. [ad pag. 352. a.] sumus di»cturi. Sed *Machonem* audiamus, qui morientem Philo»xenum ita facit alloqui medicum a quo interpellatus fuerat:

»Ὁ Τιμοθέου Χάρων σχολάζειν μ' οὐκ ἐᾷ,
»ὁὐκ τῆς Νιόβης· χωρεῖν δὲ πορθμὸν ἀναβοᾷ,
»καλεῖ δὲ μοῖρα νύχιος, ἧς κλύειν χρεών.

»*Timothei*, inquit, *Charon*, *ex Niobe*, *otium mihi non con»cedit: sed abire suam cymbam inclamat.* πορθμὸν nominat Ti»motheus quam alii πορθμίδα. Sed vereor ut hoc persua»deri cuiquam possit graece docto. Itaque scribendum, »χωρεῖν δὲ πορθμίδ' ἀναβοᾷ.« Casaubonus. — *Timothei ac Niobes Charon*, in versione posuerat Dalecampius, & in ora miro quodam modo interpretatus erat: cuius ratio non magis morari nos debet, quam Westoni commentum, qui οὐ τῆς Νιόβης legendum censuit, (in Hermesia-

nacte pag. 26.) intelligens *Timothei Charontem*, *non Niobae*. Cum σχολάζειν μ' οὐκ ἐᾷ editum esset; utriusque nostri codicis auctoritate delevi *pronomen personale*, quod ex interpretamento irrepserat, & languidum magis quam necessarium hoc loco esse videbatur. In ms. *A.* quidem mendose scribitur σχολάζει οὐκ ἐᾷ: in ms. *Ep.* vero plane recte, σχολάζειν οὐκ ἐᾷ. Vocabulum πορθμὸν solicitari nolim. πορθμὸς & *fretum* significat, & quemvis *traiectum*. Verbum χωρεῖν, aut *accedere* significare potest; unde χωρεῖν τὸν πορθμὸν, per ellipsin praepositionis ἐπὶ vel πρὸς, minime abhorrentem a Tragici stilo, (nam ipsius Timothei verbis ista loqui fingitur Philoxenus) significabit, *ad fretum* vel *ad traiectum esse accedendum*: aut etiam *eundi*, *abeundi*, *proficiscendi* notione accipi poterit; ut, quemadmodum χωρεῖν ὁδὸν idem valet ac διὰ ὁδοῦ, *hac vel illâ viâ proficisci*, sic χωρεῖν τὸν πορθμὸν valeat χωρεῖν διὰ πορθμοῦ, *abeundum esse per fretum*; vel, *proficiscendum esse traiectum*; id est, *traiiciendum fretum*.

d *Vers.* 25. Quum sic vulgo consentientibus libris scriberetur,

εὔξατο. τριῶν ἔχειν τὸν λάρυγγα πήχεων,

monuit CASAUBONUS: »Tolle voculam τὸν, quae me» trum corrumpit.« Cuius rationem GROTIUS secutus est, in Excerpt. pag. 853. At quum non de vano, sed ex sermonis usu praepositus hoc loco nomini articulus nobis videretur; alia ratione succurrendum versui censuimus, scilicet λάρυγα, penultimâ brevi, pro λάρυγγα, scribendo; quemadmodum alibi φάρυγα pro φάρυγγα scribendum observavimus. Vide ad II. 64. f. & ad VI. 268. c. Ac diserte sane docet Etymologus, pag. 788. sicut φάρυγξ, φάρυγος, sic & λάρυγξ, λάρυγος, Atticorum more declinari. Neque nos turbare, puto, debuit pes dactylus, eâ ratione quartam in senario iambico sedem occupaturus. De re, quae hic agitur, confer lib. I. pag. 6. b. & ibi not.

e Καὶ Διογένης δὲ &c. »Elegantissime dictum est Athe» naeo, Διογένης ὁ Κύων ὠμὸν πολύποδα καταφαγὼν, ἐπι» θεμένης αὐτῷ τῆς γαστρὸς, ἀπέθανε. Vult dicere quod » Sotades; cuius extat de obitu Diogenis Cynici versus, [apud Stobaeum, Serm. XCVI. p. 526. al. p. 528.]

» Πολύποδα φαγὼν ὁ Διογένης ὠμὸν τέθνηκεν:

» & Diogenes Laërtius in eâdem historiâ, [VI. 76.] *Dio» genem Cynicum* χολερικῶς ληφθῆναι: & Censorinus quo-

» que, *in choleram*, inquit, *solutus est*. Quod quid sit, se» mel experti scimus, ante annos aliquot beneficio supre» mi Numinis praesentissimo vitae periculo perfuncti. Vim » eius morbi appositissimo verbo auctor expressit, ἐπιθε» μένης τῆς γαστρὸς. Est vero ἐπιτίθεσθαι, *instare & perse» qui aliquem atque urgere*: in idiotismo nostro dicimus, *don» ner la chasse*. ἐπιτίθεται ἡ γαστὴρ dicitur, *fluxa alvus » quae quiescere non finit*. Doctorum emendationes huius lo» ci cur simplici huic interpretationi anteponamus, caus» sae non est.« CASAUBONUS. — ἐποιδουμένης, id est, *intumescente alvo*, legendum coniectaverat GESNERUS, DE Aquatil. p. 746. Vulgatam vero scripturam tuetur uterque noster codex mstus. Caeterum de Diogenis morbo obituque consule quae ad Laërt. l. c. adnotavit Menagius.

SOPATRI de Philoxeno versiculos, quibus haud satis adparet quaenam sententia insit, praetermisit Breviator. Videtur hoc dicere poëta: *Ne Aetnae quidem ignem exhorrescere illum lurconem, dummodo, priusquam ab eo consumatur, licuerit ei gulae satisfacere suae.*

AD CAP. XXVII.

In *TIMOCLIS vers.* 3. pro eo quod edebatur Μητροκλῆς, legendum Μοιροκλῆς monuerat VALESIUS ad Harpocr. pag. 129. & RUHNKENIUS, in Histor. crit. Oratorum Graecor. p. 157. (in Reiskii Oratorib. Graec. Vol. VIII.) Istam vero ipsam scripturam nobis exhibuit noster cod. *A*. & prope a vero abest ms. *Ep.* in quo Μυροκλῆς. Quod *vers.* 5. Εἶτ' εἴληφε habent ambo nostri mssti, recte editores omiserunt importunam versui particulam, quae e glossa irrepserat.

Vers. 8 *sq.* » Illud *Timoclis* elegantissimum est, nec recte a » interpretibus acceptum, de *Hyperide* celeberrimi nominis » oratore Atheniensium:

» Τοὺς ἰχθυοπώλας οὗτος ἡμῶν πλουτιεῖ.
» ὀψοφάγος γάρ, ὥστε τοὺς λάρους εἶναι Σύρους.

» *Hyperides*, ait, *piscarios nostros ditabit: tantus enim piscium » vorator est, ut illius caussa piscium praedatrices aves*, ut sunt » *larus*, gavia, mergus, & aliae, *fiant Syrae*: hoc est, *pi» scibus abstinere cogantur* vacuefactis maribus: adeo profun» da est Hyperidis τοῦ ὀψοφάγου gula. *Larum* avem esse, » quae captura piscium vivat, quis potest ignorare, qui

a » Homeri saltem illa legerit? [Odyss. ε. 51 sqq.]

» Σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα, λάρῳ ὄρνιθι ἐοικὼς,
» ὅς τε κατὰ δεινοὺς κόλπους ἁλὸς ἀτρυγέτοιο
» ἰχθῦς ἀγρώσσων πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ.

» Recte igitur exponi hic locus potest ut eum sumus in» terpretati. Si cui tamen fidem veri excedere sententia » haec videatur; (quale enim est, *ob unius helluonis ven» trem maria esse exhausta piscibus?*) possumus λάρους inter» pretari de lurconibus aliis Hyperidi similibus: quos om» nes ait poëta factos Syros. Abstinuisse Syros piscium » esu, si non didicerunt interpretes, qui Hyperidem falso » produnt nobis Syrum, ex Diodoro, Strabone, Hygino, » & Arati graecis latinisque Interpretibus; saltem ex Athe» naeo discerent, cuius sunt verba hoc ipso in libro non » longe hinc, [pag. 346. c.] Οὐλπιανὸς διὰ τὰ Σύρων πά» τρια καὶ ἡμᾶς τῶν ἰχθύων ἀπεστέρησε. « CASAUBONUS. — Plurimum sane a vero aberraverat DALECAMPIUS, cum postrema poëtae verba sic redderet, *ut lari sunt omnes Syri;* adiecta notà: » *Hyperidem Syrum* natione fuisse, *non » Atheniensem*, comicus innuit. « — Nec tamen a doctissimo Casaubono satis commode expressa mens poëtae. Quanto commodius GROTIUS reddidit! *lari ut Syri sint, si ad eum compares.* (Excerpt. pag. 688.) Quem ad locum pertinet eiusdem adnotatio haec: » *Syri* quidam *piscibus abstinebant.* » Itaque, ut ostendat quantus sit piscium helluo Hyperides, » ait, *laros*, qui piscibus vescuntur, *prae illo Syros esse.* « — IDEM, quum versum istum sic scriptum edidisset,

ὀψοφάγος, ὥστε τοὺς λάρους εἶναι Σύρους:

de scripturâ adnotavit: » Male inter voces ὀψοφάγος & » ὥστε intercedebat γάρ. « — Et agnoscit quidem illam particulam cum editis codex *A.* (in *Epit.* deest postremus versus:) sed temere fuisse illatam, metri ratio clamabat. Superiori versu, perperam πλουτεῖ habet ms. *A.* ubi recte πλουτιεῖ ms. *Ep.* cum edd.

Quae sequuntur, in hunc modum edita legebantur:

Καὶ ἐν Ἰκαρίοις δὲ ὁ αὐτὸς ποιητής φησιν·

Τόν τ' ἰχθυόῤῥουν ποταμὸν Ὑπερείδην πέρασον, σηπίαις φωναῖσιν ἔμφρονος λόγου, κόμποις παφλάζων ἠπίοις (sic) πυκνώμασι προσπανδύσας ἔχει
μισθωτὸς ἄρδει πεδία τοῦ δεδωκότος.

Quae sic interpretatus est DALECAMPIUS:

Affluentem piscibus amnem Hyperiden traiice : 2
sepiis dictionibus orationis prudentis & callidae,
venustâque & blandâ verborum aestuans congerie,
cum inundat, agrum rigare potest
eius qui muneribus donavit.

Idemque interpres ad vocem *sepiis*, *vs.* 2. adnotavit: » *Ob-* » *scuris*: tanquam *sepiarum atramento infuscatis.*« Et ad verbum *aestuans*: vs. 3. » Παφλάζων: *elatis verbis tumidus ac insolen-* » *tibus*: allegoriâ sumptâ ab aucti fluminis inundatione. « — Ad quae CASAUBONUS nihil aliud, nisi haec: » Prae- » feremus [Proferemus, *puto*, *voluerat*] quae ex isto loco » scripta offendimus in Excerptis: nam aliud nihil possu- » mus amplius. Καὶ ἀλλαχοῦ, Τόν τε ἰχθυβρόουν ποταμὸν » Ὑπερείδην περάσας, ὃς μισθωτὸς ἄρδει τὰ πεδία τοῦ δε- » δωκότος. Caetera, quae in nostris libris habentur, & il- » le vir pro conclamatis habuit, & nos emendare quiti » non sumus. « — Priorem eclogae partem sic constituen- dam censuit IACOBS, in Notis msstis:

» Τόν τ' ἰχθυβόρρον ποταμὸν Ὑπερείδην πέρα,
» ὃς ἠπίαις φωναῖσιν ἔμφρονος λόγου
» κόμποις τε φλάζων. —

his adiectis Adnotationibus: » πέρα, *transi.* φλάζων, pro » παφλάζων. Conf. Galen. ad Hippocr. Cris. 6. & Foes. » Oecon. Hipp. v. Φλάζουσιν. Est in his versibus parodia » loci Aeschylei, ubi Prometheus Io iter instituendum enar- » rat. Cf. Prometh. vs. 723 sqq. « — Cuius ex docti Viri mo- nito, primum πέρα (*vs.* 1.) adoptavimus, quod versus desiderabat, & ad sententiam idem valet ac πέρασον, quod cum editis habet uterque noster codex mstus: nam in nostro ms. *Ep.* perinde atque in ms. *A.* perspicue πέρα- σον legitur, non περάσας, ut in Hoescheliano Casaubonus repererat. In ἰχθυβρόουν vero cum Hoesch. consentit & noster cod. *Ep.* & cod. *A.* quae haud dubie vera scri- ptura erat. Item *vers.* 2. ὃς ἠπίαις fidenter recipiendum putavi: cum praesertim & vocem ὃς noster ms. *Ep.* sicut Hoeschelianus daret, & in σηπίαις φωναῖσιν nihil aliud, nisi ἠπίαις φωναῖσιν latere posse videretur. *Vers.* 3. vero παφλάζων in τε φλάζων mutare dubitavi; quoniam, cum de sequentium lectione non constaret, incertum erat an necesse esset, ut mutaretur verbum παφλάζων. Ad pro- ximum verbum, quod ἠπίοις aspero spiritu notatum scribitur in editis libris, nihil ex ms. *A.* adnotatum est: nec

a vero aliud quid, nisi ἠπίοις, valere illud poterat. Sed eo ipso suspectum nobis hoc vocabulum esse debet, quoniam modo praecessit ἠπίαις φωναῖσιν. Itaque hîc quidem vox ἠπίοις ex scholio nata, & alterius cuiusdam, forsan μαλθακοῖς, aut similis cuiuspiam locum invasisse videtur; nisi fortasse suspicari liceat, ista ipsa verba ἠπίαις φωναῖσι versu superiore temere inserta esse ex interpretamento horum verborum ἠπίοις πυκνώμασι; nam πυκνώματα videri possunt esse φωναὶ *saepius repetitae*: sed rectius tamen fortasse *astutias, astutos sermones*, intellexeris; & adiectivum ἠπίοις videndum, ne ex ἡμέροις fortasse detortum sit. Iam istud προσπαιδύσας (*vers.* 4.) satis adparebat valere πρὸς πᾶν δύσας, *ad omnia descendens, omnia in se recipiens*; scilicet, dummodo satis mercedis ei offeras. Sed, quo pertineat deinde verbum ἔχει, & quid sit quod ibi vel ab Athenaeo omissum sit, vel per librariorum interciderit culpam, id vero ne coniecturâ quidem hariolari equidem ausus eram. Fidentior FIORILLO, in Observationibus Criticis in Athenaeum nuperrime editis, pag. 5 sq. postquam & vulgatam huius eclogae scripturam, & quae ad hunc locum Casaubonus adnotaverat, adposuit, in hunc modum pergit: »Levi opera sic reficias:

» Τόν τ' ἰχθυόῤῥουν ποταμὸν Ὑπερείδην περᾷς,
» ὃς, σηπίαις φωναῖσιν ἔμφρονας, λόγου
» κόμποις παφλάζων, σηπίοις πυκνώμασι
» πρὸς . . . . , πᾶν δύσας ἔχει.
» μισθωτὸς ἄρδει πεδία τοῦ δεδωκότος.«

Tum: » *Versus quartus*, inquit, forte sic explendus:

» πρὸς πᾶν ῥύει, ῥοῇ τε πᾶν δύσας ἔχει.«

Ubi, alia ut taceam, valde equidem dolui, non aperuisse nobis virum doctissimum, *quasnam* σηπίας φωνὰς, & σήπια *quaenam* πυκνώματα intelligere debeamus: nec enim persuadere nobis, puto, voluerit, ut in Dalecampii interpretatione adquiescamus. Gallicus interpres, *vers.* 2. σὺν ἠπίαις φωναῖσιν legens, totam eclogam in hunc modum interpretatus est: *Tâche de gagner Hyperide, (ce fleuve qui roule de nombreux poissons) en t'y prenant d'un ton mielleux, mais avec réflexion. C'est un homme dont la bouche fait entendre de grands mots entassés comme un flot qui bouillonne sur l'autre, mais il est séduisant. Les conditions qu'il a eu soin de faire d'avance, lui ont procuré une récompense: aussi, devenu mercénaire d'Harpalus, est-il forcé d'en arroser le jardin.*

latiori quodam significatu accipi id verbum. Caeterum vocabula τάριχος, ἅλμη, & his similia, in convicii loco de *hominibus scelestis aut lascivis* dici solita iam plus semel observatum est. Vide ad III. 119. c. Animadv. T. II. p. 334. & paulo ante ad VIII. 339. d. e. Sic Θασία ἅλμη, de homine nequam, IV. 164. e. Sic σκόμβροι, de lascivis, III. 120. e. c

ἐωθινὸν τὸν Ὑπερείδην ποιεῖσθαι νῦν τοὺς περιπάτους ἐν τοῖς Ἰχθύσιν. Dalecampius *ποιεῖσθαι τοὺς περιπάτους obambulare* reddidit, tacite suffragante Casaubono, certe nihil contra monente. Mihi vero acutius quidpiam in istis verbis inesse videbatur: scilicet ut *περίπατος* ea notione dictum sit, qua idem valet ac διατριβὴ vel σχολὴ, *schola, disputatio* de Philosophia aut de quavis arte; de qua notione dixi ad III. 103. d. quemadmodum etiam *Platonis schola*, ὁ Πλάτωνος περίπατος vocatur paulo inferius, VIII. 354. b. Illud haud satis definire ausim, τοὺς περιπάτους ποιεῖσθαι nunc utrum de eo dicatur, qui *ipse scholam habet explicatque*, an de eo qui *scholas praeceptoris frequentat.* Nam & hac posteriori notione accipi illa dictio posse videtur: quam fere in sententiam εἰσαγωγὰς πράττειν dixit Epictetus, Differt. I. 29, 23. II. 16, 34. Nec mira admodum nobis quidem, Gallico idiomate utentibus, videri ista locutio debet, qui in eadem re non modo *verbo* eodem, sed & simillimo *nomine substantivo* utimur, *faire un cours*, e. gr. *faire un cours de Physique, de Belles-Lettres*, &c.

AD CAP. XXVIII.

Τίμαιος δ' ὁ Ταυρομ. » Maledicentissimo hominum *Timaeo* » *Tauromenitae*, qui scriptum reliquit, *Aristotelem gulae fuis-* » *se deditum* & ὀψοφάγον, quantum tribuendum sit, ad Dio- » genem Laërtium pridem docuimus. Sapientes non dubi- » tabunt, scio, falsissima esse omnia quaecunque de divi- » no viro Epitimaeus iste muginatus est. « Casaubonus. — Conf. Polyb. lib. XII. cap. 8 sq. & praesertim cap. 9, 3.

Μάτρων δ' ὁ σοφιστής. De inconstantia librorum in efferendo nomine istius sophistae diximus [illegible] VII. 307. c. Hoc quidem ipso loco, in Μάτρων consentit codex ms. uterque cum editis: mox vero deinde bis Μάτων habet ms. *A.* quemadmodum Μάτωνα pag. 307. dederat uterque ms. cum edd. Paulo post vero (pag. 343. a.) idem ms. *A.* rursus

μακρᾷ habet, quod ex Μάκρων corruptum videri debet. In proximo Antiphanis testimonio scripturam Μάτρων tenet ms. *Ep.* Anaxilae vero testimonium omisit Breviator, & ex altero Antiphanis, quod deinde sequitur, nonnisi pauca verba excerpsit.

d Ἀντιφάνης ἐν Κιθαρῳδῷ. Eamdem *ANTIPHANIS* fabulam laudavit Etymologus, pag. 683. l. 26. Eidem poëtae apud Nostrum (XV. 681. c.) tribuitur Κιθαριστὴς fabula: quae sit-ne eadem, an diversa, non definiam. Facile eamdem credas: sed, ut pro diversâ habeamus, suadere videtur id, quod fabulae hîc citatae initium consulto adponat auctor noster; quasi eo indicio hanc fabulam ab aliâ, simillimo titulo editâ, distinguere voluisset. Erant quidem vulgo sic adposita poëtae verba,

Οὐ ψεῦδος οὐδέν φησιν ὀφθαλμὸν ὀρυττέ τις
ὥσπερ ἰχθύος Μάτρων προσελθών:

quasi ab istis verbis illa ratione cohaerentibus continuatisque initium cepisset fabula. At satis adparet, verba illa priori lineâ comprehensa versum legitimum non efficere, neque omnino cum quatuor primoribus verbis cohaerere sequentia. Quare, quoniam dixerat auctor noster, οὗ (nempe Κιθαρῳδοῦ Ἀντιφάνους) ἡ ἀρχὴ, id est, *cuius* (fabulae Antiphanis) *hoc est initium*; intelligi par erat, quatuor illis primoribus verbis,

Οὐ ψεῦδος οὐδέν φησιν, —

indicari ipsum dramatis initium; sequentibus autem verbis,

Ὀφθαλμὸν ὀρυττέ τις (immo, ὀρυττών τις) ὥσπερ ἰχθύος
Μάτρων προσελθών:

contineri testimonium, quod ex eâdem fabulâ hîc citare Athenaeus voluit. Caeterum, quid sit quod dicat poëta, *oculos piscibus eripere solitum Matronem*, Archestratus aliquis nobis explicaverit; utrum, qui piscium capita adamavit, oculum & circa eum pinguedinem pro delicatissima parte habuerit; an oculos primum avulsos abiecerit, quo commodius lubentiusque caetera deinde voraret? cf. p. 345. a.

ANAXILAE versiculos supra (VII. 307. a.) iam adposuer
e rat auctor noster. *Mox dein* recte περὶ ταῦτα dedit ms. *A.* Sed in vulgato δ πάρεστι nil mutat idem vetus liber: quod equidem ex coniecturâ in ὅπερ ἐστὶ mutare non dubitavi. Aliter CASAUBONO visum erat; cuius ad hunc locum haec est Animadversio: ὃ πάρεστι τῆς Ἀρχεστράτου λιχνείας ἐμφανίσαι ὑμῖν. Lege ἐκ τῆς Ἀρχ. id est:

» *quod licet vobis palam fateri ex Archestrati cupediis.* Sic vo- e
» cat Archestrati Gastrologiam. In eo libro docuerat poë-
» ta inter alia etiam hoc, quae pars in quoque pisce opti-
» me saperet. Qua de re extant libro superiore in glauco
» loci aliquot veterum poëtarum. Videtur Athenaeus, cum
» haec scriberet, Archestrati librum non habuisse ad ma-
» num, sed excerpta solum sua: in quibus cum nihil re-
» periret de capite mugilis, ad ipsos Archestrati libros nos
» reiicit. « — Nostra emendandi ratio, ut expeditior, sic & certior, puto, debebit videri. Caeterum quod auctoris verba sic citavit Casaub. quasi ὑμῖν scriptum esset, id quidem temere factum. In ἡμῖν consentiunt libri; neque ullam caussam video, cur alterum malimus.

AD CAP. XXIX.

In *ANTIPHANIS*, ex *Divitibus*, *vers.* 1. Pro Εὔθυνος, quod habent libri, Εὔθυμος scripsit GROTIUS in Excerpt. pag. 621. & *Euthymus* ibid. in versione latina. Quod praeter rationem factum notavit KOPPIERS in Observ. Philol. pag. 54. quum praesertim etiam ab alio poëta apud Nostrum, IX. 379. e. laudetur *Euthymus*, ut in arte coquinaria peritus.

Versus 2. vulgo sic editus legebatur:

σανδάλιον καὶ σφραγῖδα, καὶ μεμυρισμένος.

Nec aliud e Msto enotatum. Recte vero GROTIUS σφραγῖδα accentu circumflexo scripsit; sed σανδάλιον tenuit: quod quo pacto convenire versui censuerit, non video. Necessario quidem σανδάλια in plurali cum KOPPIERS pag. 55. legendum putavi: quod & per se commodius erat, & ad metri legem unice aptum, quae vetat spondeum poni in secunda senarii sede.

Versu 3. quum ἐλογίζετο τῶν πραγμ. legeretur, futurâ indigebat labans metrum. Quare cum GROTIO voculam τι inserui. ἐλογίζετό τοι maluerat KOPPIERS; minus commodum esse ratus τι, ob sequens οἶδ' ὅ τι. Mihi nihil minus incommodi illud pronomen, quam τοι particula habere videbatur, cui nulla vis hoc loco inesse poterat.

Quintum versum talem exhibuimus, qualem editum repe- f
reramus:

ἄνδρες παλαιοὶ ὀψοφάγοι, τοῖοί τινες.

Est autem ista scriptura, ut ex vetere nostro codice intel-

flexìmus, e recentioris alicuius docti viri coniectura procusa. Nam in membr. sic scriptum:

ἄνδρες πάλαι ὀψοφάγοι τοιοῦτοί τινες.

Unde fortasse rectius sic refingeretur versus:

ἄνδρες πάλαι ὀψοφάγοι τε καὶ τοῖοί τινες.

Certe in eam ipsam sententiam, quam recte Grotius expressit,

tanti inde ab antiquo helluones piscium:

multo commodius videri debet *ἄνδρες πάλαι ὀψοφάγοι,* quam *παλαιοὶ*, qui sunt homines *antiqui, prisci, veteres:* porro post *ὀψοφάγοι* peropportunus particulae coniunctivae locus esse videtur. Verba *ἄνδρες παλαιοὶ* Dalecampius, *viri iam senes*, interpretatus erat; nec ad usum sermonis Graeci recte, nec commode ad sententiam.

Vers. 9. Claudicat & hic versus, qualis vulgo legitur:

κύκλους δὲ συνεγείροντες ἔλεγον τάδε.

Cui succurrebat GROTIUS, sic scribens:

κύκλους δὲ συναγείραντες εἶτ' ἔλεγον τάδε.

Probabili utique ratione; sed haud ita certa, ut absque dubitationis significatione in contextum adoptare eam auderem.

Vers. 10. Quùm prorsus mendose *ὡς οὐ συντὸν ἐστιν* in ed. Cas. 3. expressum esset, *ὡς οὐ φορητὸν ἐστιν* ex coniectura corrigebat IACOBS in *Notis msstis*. At *ὡς οὐ βιωτὸν ἐστιν* communi consensu habent superiores editiones cum vetere codice msto.

Vers. 11 *sqq.* *τῆς μὲν θαλάττης ἀντιποιεῖσθαί τινας ὑμῶν, ἀναλίσκειν τε πολλὰ χρήματα, &c.*

» Id est: *Indignum facinus esse, quosdam e vobis*, o Athenienses, *imperium maris huic civitati vindicare, atque in eam rem multos sumtus publice fieri: & tamen nihil propterea piscium in urbem importari. Frustra igitur praefectos nostros in insulis habemus.* Interpr. *ἡμῶν*, pro *ὑμῶν*. Res eodem redit. De Atheniensibus autem poëta loquitur: quos scimus *θαλαττοκρατῆσαι* & maris imperium tenuisse annos LXXV. semper autem conatos id sibi asserere & vindicare. Inter caetera commoda, quae ἡ *θαλαττοκρατία* afferebat, fuit
a » hoc, *τὸ ὄψον εἰσπλεῖν*, ut hìc dicitur ab Antiphane: hoc est, quod ex subiectis insulis *pisces Athenas importabantur.* Ita debent illae voces exponi. *εἰσπλεῖν* dicuntur non solum *naves, cum portum ingrediuntur;* sed & *merces, quum aliquem in locum navibus importantur.* Sed deest *versui* [13]

» pes unus: a

» ὄψου δὲ μηδὲν εἰσπλεῖν μηδὲ γρῦ.

» Scribo, ὄψου δὲ μηδὲν ἐνθάδ' εἰσπλ. « Casaubonus. — Vocem ἐνθάδ' a Casaub. propositam adoptavit Grotius. Paulo aliter constituendum versum censuit Iacobs, in *Notis msstis*; nempe,

» ὄψου δὲ μηδὲ ἓν ἔτ' εἰσπλεῖν, μηδὲ γρῦ. «

Idem Vir doctus *versu praeced.* pro ἀναλίσκειν, corrigebat καταναλίσκειν, haud satis video quâ caussâ adductus: nam & sententia eadem; & versus, ut vulgo legitur, probus & integer. Secunda quidem syllaba verbi ἀναλίσκω constanter, quod sciam, producitur.

Vers. 14 *sqq.* Τί οὖν ὄφελος τῶν νησιαρχῶν ἐστι; δεῖ νόμῳ καταπλεῖσαι τοῦτο, παραπομπὴν ποιεῖν τῶν ἰχθύων.

» Νησιάρχους Antiphanes vocat *insularum praefectos*, Athenis » eo mitti solitos. At viri docti emendant τριηραρχῶν. Hoc » scilicet emendare est! Sequentia verte: *Oportet lege cavere,* » *ut teneantur qui praesunt cumque insulis, tutam piscium impor-* » *tationem praestare.* παραπομπὴ est proprie *deductio vel hono-* » *ris vel praesidii caussa.* Hac notione accipi potest isto loco, » ut ad nesiarchas referatur: sed aliquando παραπομπὴ est » idem ac κομιδὴ, *invectio alicuius rei*; quo etiam modo ac- » cipi hic potest, si ad ipsos insulanos referimus. νόμῳ κα- » ταπλεῖσαι elegantissime dictum, pro *lege comprehendere &* » *sancire.* « Casaubonus. — Ex ista animadversione vox τριηραρχῶν in ed. Cas. 2. & 3. temere ad oram Graeci contextus adposita est, praefixâ notâ γρ'. quasi istam emendationem probasset Casaubonus: qui e contrario, quum Dalecampius in versione *triremium praefectos* nominasset; istam novationem quam maxime improbavit. Quod vero ait doctus Animadversor, νησιάρχους vocare Antiphanem *&c.* non tam νησιάρχους dicere debebat, quam νησιάρχας: nam genitivus pluralis νησιαρχῶν, quem habent libri ultimâ circumflexâ, a singulari ὁ νησιάρχης derivatur, quod quidem idem valet ac ὁ νησίαρχος. Sed hoc leviusculum. In fine *vers.* 14. recte δεῖ posuerunt editores: mendose ἐστὶν δὲ scribitur in cod. *A.* De significatu vocabuli παραπομπὴ priorem Casauboni interpretationem merito probavit Coray noster, in *Notis msstis*, ubi ait: » Παραπομπὴν ποιεῖν τῶν ἰχθύων, est *navibus piscatoriis na-* » *ves bellicas adiungere, quae illas tuto in portum deducant*: id

1 » quod Galli *convoyer* vel *escorter* dicunt. « — Eâdem notione παραπομπὴν τοῦ σίτου dixit Demosthenes; de qua dictione consuli potest Reiskii Index Graecitat. Demosth. Inde παραπομπὸς ναῦς apud Polyb. I. 52, 5. est *navis praesidiaria*, quae comitatur tueturque onerariam.

Vers. 16. Pro Νῦν δὲ, quod erat, Νυνὶ δὲ scribendum putavi, quo compleretur versus. Νῦν γὰρ suaserat IACOBS. Transpositis verbis, Μάτρων δὲ νῦν scripserat GROTIUS. *Vers.* 18. Pro vulgato πάντας, ἅπαντας scribendum iam olim MURETUS monuerat, Var. Lect. XIX. 3. in Grut. Thes. Crit. T. II. pag. 1225.

Vers. 20 *sq.* γάμοι δ' ἐκεῖνοι καὶ πότοι νεανικοὶ ἦσαν.

GROTIUS, γάμοι δὲ κενεοὶ corrigens, iis verbis interpretatus est hunc locum, quae cum reliqua eiusdem viri versione Graeco contextui subiecimus. Sed Ionico κενεοὶ apud Atticum comicum non esse locum monens KOPPIERS in Observ. Philol. pag. 54. γάμοι δ' ἐκείνοις legendum censuit: *illis*, nempe Matroni & Diogitoni. Equidem in contextu nihil mutare ausus sum, nisi quod πότοι cum *Grotio*, pro mendoso ποτοὶ scripserim. Istud γάμοι δ' ἐκεῖνοι - - ἦσαν, tenendum putavi in eam sententiam, quam MURETUS l. c. interpretatus est: *Nuptialia convivia & adolescentium compotationes desierunt celebrari, ex quo illi divites omnia ad se trahere coeperunt.* » Estque illud ἦσαν (ait MU» RETUS) simile illi Catulliano: *sed haec prius fuere*: & illi » Plautino, *Fuit Phronesium*: & illi Virgiliano, *Fuit Ilium.* « — In Athenaei exemplo olim Brunckiano adscriptam hoc loco in ora hanc notam repereram: » *Valckenaer Epist.* » *Theocr. p. XL.* « Qui libellus Valckenarii quum mihi non praesto sit, iam non modo quid in eo huc spectans reperiatur expromere non habeo, sed ne satis quidem certus sum, ad postrema-ne ista Antiphanis verba, an ad *Comici nomen*, cuius fabula *Musae* continuo deinde ab Athenaeo citatur, spectet VALCKENARII observatio, quam indicare *Brunckius* voluerat.

b Εὔφρων δὲ, ἐν Μούσαις. Quum Εὐφάνης vulgo legeretur, adnotavit CASAUBONUS: » Tam incognitus mihi » hic *Euphanes*, quam ille *Aphanes*, [VII. 281. d.] de quo » libro superiore, capite sexto. « — Et, corruptum videri Comici nomen, merito monuit REINESIUS, Var. Lect. III. 2. pag. 335. Equidem, cum *Euphanes* comicus antiquitati

» fabulâ profert hunc versum, Κόλικα τοίνυν μέλανος ἀν- » θοσμίου ἤντλουν διὰ χάνης. Priscianus lib. XVIII. *Phere-* » *crates* ἐν Πετάλοις, ὥς τοι καλὸν ὄζει. Lego, ἐν Πετάλῃ. » Vide Harpocrationem, in Κορωνίταις. Meminit etiam He- » sychius in Μετάλλειον. « CASAUBONUS.

ἐν δὲ τοῖς Ἰχθύσιν Ἄρχιππος &c. Vide VII. 329. c. d. & ibi not.

ὅ σ τ ι ς καὶ ὑπὸ Πλάτωνός ποτε ὀνειδιζόμενος &c. Si vera est ista scriptura, desideratur deinde verbum ad nominativum ὅστις relatum; cuius defectus miram efficit sermonis ἀνακολουθίαν, quae nulla foret, si ὁ καὶ ὑπὸ Πλατ. legeretur. Sed, ab eius generis inconsequentiis non abhorrere Athenaei stilum, iam saepius observavimus. Nempe verbum, quod ad ὅστις referri debet, est illud ἔφησεν, ubi ait, δυοῖν ὀβολοῖν ἔφησεν ἐωνῆσθαι: ista autem, γράφει δὲ οὕτως ὁ Δελφὸς &c. usque ἠγόρασε, accipienda fuerint veluti in parenthesi posita. Conf. pag. 365. d. Quem Δελφὸν (*Delphum* vel *Delphensem*) dicit, meminerit lector, ipsum esse *Hegesandrum*.

Quod deinde ait, Φοινικίδην τινά: incommode positum *pronomen indefinitum* debet videri; quoniam paulo ante eiusdem *Phoenicidis* iam bis mentio facta est, p. 342. f. & 343. b. *ANTIPHANIS versum primum* sic, quemadmodum edidimus, corrigendum recte monuerat KOPPIERS, Observ. Philol. pag. 31 sq. Interciderat vocula μὲν ex occasione nominis Μενέλαος ab eisdem literis incipientis: ad illam μὲν particulam refertur dein δὲ tertio versu. Μενέλαος recte dedit ms. *Ep.* non Μενέλεως.

AD CAP. XXXI.

Δημοσθένης δὲ ῥήτωρ Φιλοκράτην &c. Vide Demosth. Orat. περὶ Παραπρεσβείας, p. 412. ed. Reisk.

Διοκλῆς δὲ ὁ ὀψοφάγος. Nude δὲ ὀψοφ. editum erat: articulum adiectum dedere ambo nostri codices mssti. —— » *Diocles*, (scribit ad h. l. CASAUBONUS) qui inter *piscium* » *avidos nepotes* nominatur, medicus ille est, opinor, ex » cuius scriptis praeclarà multa in hoc opere descripta. » Coniecturam facio ex ipsa quaestione, quae illi propo- » sita fuisse dicitur, Πότερος χρηστότερος ἰχθὺς, γόγγρος, ἢ » λάβραξ; id est, *Uter piscis est melior, & ad valetudinem* » *conducibilior?* «

Λεοντεὺς ὁ Ἀργεῖος, τραγῳδὸς Ἀθηνίωνος μὲν μαθητής. Nescio an tragoedus aliquis celebris fuerit *Athenio*; an illius *Athenionis* discipulum Leonteum dicat, qui, postquam Messenae in Peloponneso & Larissae in Thessalia adolescentulos literas docuerat, (Athen. lib. V. pag. 211 sq.) ad extremum Athenis tyrannidem occupavit. Quod ait, *οἰκέτης γενόμενος Ἰόβα*, malles fortasse *οἰκεῖος*. Sed potest *οἰκέτης* etiam *contubernalem* significare, & *familiarem*. Suidas: *Οἰκέται, οὐ μόνον οἱ θεράποντες, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν.* Quibus gemina habent Hesychius & Pollux III. 82.

f *Μή γε Λεοντῆος &c.* »Sequitur *Epigramma regis* IUBAE *in*
» *Leonteum histrionem tragicum, ὅτε κακῶς τὴν Ὑψιπύλην ὑπε-*
» *κρίνατο*, id est, *cum male Hypsipylen saltasset.* Haec est
» *Hypsipyla* Lemni regina, quae ob pietatem in patrem
» Thoantem, celeberrimum nomen in fabulari historia na-
» cta est. Porro, pridem factum esse cum depravatum est
» regium hoc epigramma, Hoescheliana excerpta arguunt.
[Hoc dicit: praetermissum esse illud epigramma ab Epitomae auctore: qui fuit fere mos Breviatoris, ubi nimis corruptus ei locus visus esset.] »Quare dignissimi venia
» sunt interpretes, qui in his tenebris caecutierunt, & ab
» auctoris mente *ὡς ἑκαστάτω* aberrarunt. Non omnibus
» licet Corinthum adire. Ipsi an feliciores fuerimus, do-
» ctorum iudicium esto. Hoc quidem affirmare non dubi-
» taverim, *Iubae* mentem si non pervisam, certe visam es-
» se nobis: licet emendationes nostras pro veris & cer-
» tis venditare nolimus. Verum ad rem. Facit *IUBA Leon-*
» *teum* loqui *post infeliciter actam Hypsipylam. Petit* autem
» *a spectatoribus*, qui testes fuerant illius inscitiae, & vi-
» derant *δυσημεροῦντα*, *ne se propter unam Hypsipylen sal-*
» *tatam infeliciter, tam artis suae rudem semper fuisse putent.*
» *Fuit namque tempus*, ait Leonteus, *cum ego inter histriones*,
» qui sunt *Διονύσου τεχνῖται*, *excellerem, & Baccho gratus*
» *essem: qui profecto* de cuiusquam voce & artificio toto
» histrionico *non iudicat Midae auribus*, hoc est, *inepte & im-*
» *perite. At postquam gulae coepi me dedere, cibi*, quibus me
» ingurgitare sum solitus, *varie parati & multiplices, vocem*
» *mihi ademerunt, quam ante optimam habui.* Sic fantem in-
» ducit rex Iuba histrionem suum, & de sua ingluvie ac
» voracitate fatentem. Qui ad verba Athenaei & scopum
» illius in describendo hoc Epigrammate attenderit, non

» negabit mihi, aut hoc omnino aut aliud quid parum » dissimile Iubam voluisse. Sed rationem interpretationis » nostrae reddamus. Ac primum ipsum Epigramma propo» namus, ut est a nobis concinnatum:

» Μή με Λεοντῖνος τραγικοῦ τὸν ἀρείφατον ἦχον
» λεύσσων Ὑψιπύλης, ἐς κακὸν ἦθος ὅρα.
» Ἦν μὲν γάρ ποτ' ἐγὼ Βάκχῳ φίλος· οὔτε τινὸς δὲ
» γῆρυν χρυσοβόροις οὔασιν ἠγάσατο.
» Νῦν δέ με χυτρόποδές κέραμοι, καὶ τήγανα ξηρὰ
» χήρωσαν φωνῆς, γαστρὶ χαριζόμενον.

» In primo disticho λεύσσων emendavimus ex libris, pro » χεύσων quod inepte editum. Est autem *sensus* pro *sensu* » positus. λεύσσων enim est *spectans, videns:* atqui sonus » non usurpatur oculis, verum auribus. τὸν ἀρείφατον ἦχον » fecimus ex illis, κεναρήφαγον ἦχος, quod nihil significat. » Illud interpretamur *vocem malam, corruptam, & interfe*» *ctam:* ut apud Plautum, *interfecta haec res est;* apud Ari» stophanem, τὸ τρύβλιον τέθνηκέ μοι, pro κέκλασται, *fra*» *ctum est, periit;* & in codice Theodosiano, *interfectum ne*» *gotium,* & multa his similia: vel, vocem *asperam, &* » *bello convenientiorem quam theatro;* nam ita etiam vox ἀρεί» φατος potest capi. ἦθος Ὑψιπύλης, est *vox qua usus histrio* » *cum ageret Hypsipylam.* Sed fuit cum distinguerem post » λεύσσων, & nomen Hypsipylae ad sequentia referrem, » hoc sensu: *Si male egit histrio Hypsipylam, noli propterea* » *de nobili heroina male sentire, & ob inepti actoris peccata il*» *lam putare ineptam aut stultam.* — *Quarto versu* ἠγάσατο » legimus, consentientibus membranis, pro ἠγήσατο, quod » versus non capit. χρυσοβόροις etiam pro χρυσοβόλοις » emendamus. *Aurivoras, Midae aures* eleganter, si quid iu» dico, appellavit, & poëtice; quae propter auri famem illi » sunt datae. Nota Midae fabula. Imperitum autem musi» carum rerum iudicem *Midae aures habere,* hoc est *asini*» *nas,* venustissimum dictum est. Persius de Nerone, qui » nec meliores versus fecit, nec sapientius de aliorum car» minibus iudicavit, quam vixit: *Auriculas asini Mida rex* » *habet.* — *Quinto versu,* per χυτρόποδας κεράμους & *ollas* » *fictiles,* intelligit Iuba *cibos elixos:* per τήγανα ξηρὰ, *pi*» *sces τηγανιστοὺς,* id est, *frictos in sartagine.* In *sexto,* χή» ρωσαν scribimus auctoribus libris, non χώρισαν. « CASAUBONUS.

Primo disticho, cum per se non satis placuit Casauboni

fratio, vulgatum κεναρηφάγον ἦχος in τὸν ἀρεῖφατον ἦχον mutantis, tum quod longius, quam necesse esset, a librorum scripturâ recederet. Suâ se simplicitate commendabat VILLEBRUNII emendatio, (sive ipsius sit, sive ab ADAMO accepta) κιναρηφάγου legentis; id est, *cinararum voratoris, mangeur d'artichauts:* de quibus Columella, de Re Rust. lib. X. 235 sq.

Hispida ponatur cinara, quae dulcis Iaccho
potanti veniat, nec Phoebo grata canenti.

Mendam vox ἦχος profitebatur: nam, si *vocis sonum* dicere voluerat Iuba, ἦχον utique oportebat. Sed quoniam versu seq. ἦτορ percommode de sono vocis intelligitur, hic potius, quam ibi, ἦθος corrigendum putavi, *universam personam, ingenium & mores*, omninoque *virtutes huius tragoedi* intelligens, quas nimirum ipse non solo vocis sono censeri voluerit. Literarum θ & χ temere permutatarum exempla cum aliàs passim prostant, tum apud Nostrum, XIV. 622. c. ubi perperam χεῖρας pro θύρας, & XV. 675. f. ubi τὴν ἀρθὴν, pro τὴν ἀρχήν. λεύσσων (*vers.* 2.) etiam noster cod. *A.* habet, sive λεύσων: quorum illud praesens tempus est, hoc futurum. Quod de uno sensu loco alterius nominato Casaubonus monuit, eius loquendi generis exempla nonnulla supra in Animadv. ad IV. 134. a. prolata sunt. Sed hîc quidem, *spectans* vel *spectaturus* accipiendum videtur pro *cogniturus, intellecturus, indicaturus.* Iam in ipso Epigrammatis initio, illud Μή με, quod habet Ms. cum editis, quo pacto ferri potuerit, haud satis vidi. Commodum foret Μή μοι, si metrum ferret. Sed accusativus με nihil, quo referatur, habet: quare Μή γε cum eodem, quem modo laudavi, Gallico interprete scribendum putavi. *Secundo versu*, quod iam paulo ante dixi, nil opus esse iudicavi vocem ἦτορ solicitare, quae percommode ibi posita videtur. Est enim ἦτορ proprie *pectus, respirandi instrumentum*, ab ἄω, *spiro:* quod ubi *aegrum* est & *male habet*, parum commode canet tragoedus.

Vers. 3. Operarum errore Ἡ μεν expressum erat in ed. Bas. Id in Ἡν μὲν sua auctoritate tacite mutavit Casaubonus. At Ἡμην habet ed. Ven. cum Msto: quod auctori restituimus. In eiusdem versus fine, οὐδέ τινων δὲ ex eodem cod. msto restitui: quamquam lubens tenuissem δὴ, si vetus liber dedisset. *Vers.* 4. χρυσοβόλοις ferendum putavi, passiva notióne acceptum: *auribus, quae non-*

nisi auro percellantur moveanturque; sive *auribus quae ob auri amorem ita adfectae sint ut Midae aures*, id est, *auribus asininis*. Nec tamen sperno Casauboni χρυσοβόροις: magis quidem hoc placet quam χρυσοφόροις, quod nuper FIORILLO proposuit in Observ. in Athen. p. 101. *Eodem vers.* pro mendoso ἠγήσατο recte codex noster ἠγάσατο tuetur, quod iam a Casaubono receptum erat.

Vers. 5. Pro τήγανα ξηρὰ, quod invito metro erat editum, percommode ξηρὰ τάγηνα dedit codex Mstus: qui & *versu* 6. recte χήρωσαν exhibuit, de quo etiam Casaubonus monuit. In fine, pro mendoso χαριζόμενοι, invitis etiam libris χαριζόμενον fuit scribendum. a

AD CAP. XXXII.

Sequitur de quodam piscium lurcone historiola huiusmodi: Φόρυσκον δὲ, φησὶν Ἡγήσανδρος, τὸν ἰχθυοφάγον, οὐ δυνηθέντα ὅσον ἤθελεν ἀφελεῖν τοῦ ἰχθύος, ἀλλ' ἀκολουθήσαντος αὐτῷ πλείονος, εἰπεῖν·

τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται·

καὶ ὅλον τὸν ἰχθὺν ἀναλῶσαι. Quae ita convertit Dalec. *Phoruscum gulosum narrat Hegesander, cum non potuisset, quantum volebat, piscis auferre, magnâ tamen parte manum eius secutâ, dixisse:*

Quae resistunt, pereunt stirpitus.

ac mox piscem totum absumsisse. — Ad quae CASAUBONUS: » Οὐ δυνηθέντα ὅσον ἤθελεν ἀφελεῖν τοῦ ἰχθύος: id est, *Cum » non potuisset de pisce id solum carpere quod volebat.* Non » enim totum piscem initio voluit carpere, sed partem tan- » tum: verum, cum piscem frangere non posset, a quo » fortasse aberat longius, totum ad se traxit οὐ προηγου- » μένως, sed ex occasione. Deest μόνον in hac sententia, » ut saepe apud scriptores. At interpretes aliter, sed per- » peram. Venustissime autem usurpatur & in diversum sen- » sum torquetur hic versus, Τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' » ἀπόλλυται. *Sophoclis* est, ex Antigona. [*vs.* 714.] « — Nec vero dissimulari potest, difficultate non carere utriusque interpretis rationem: videndumque ne ἀλλὰ κολουσθέντος (non ἀλλ' ἀκολουθήσαντος) αὐτῷ πλείονος scripserit auctor, id est, *quum maior pars* (illius frusti quod ille sibi sumere voluerat) *ei detruncata, abrupta esset.* Non semel factum observavimus, ut verbum librariis minus

a familiare κωλύω corrumperetur ab illo hominum genere, & cum alio verbo (praesertim quidem cum κωλύω) permutaretur. Vide quae ad Polyb. V. 42, 6. notavimus.

Βίων δὲ, προαρπάσαντός τινος τὰ ἐπάνω τοῦ ἰχθύος &c. Rectius, ut videtur, ad *Bionem* Borysthenitam, Academicum, (de quo vide Laërt. IV. 46 sqq.) refertur hoc loco ista historiola, quam ad *Zenonem* Stoicum supra, lib. V. p. 186. d. quem ad locum vide notata, Animadv. T. III. p. 11 sq. Permutationi nominum occasionem fortasse dedit id, quod de Zenone Stoico paulo post, pag. 345. c. d. narratur. Ad verba, στρέψας καὶ αὐτὸς καὶ δαψιλῶς φαγὼν, haec adnotavit CASAUBONUS: »Nae scriptura vetus »haud paullo melior: στρέψας καὶ αὐτὸς καὶ διαψιλώσας, φαγὼν ἐπεῖπεν. Hoc vult enim: *piscem, cuius pars »superior erat nudata, inversum esse a Bione; qui statim id quo»que latus carne nudaverit, & comedere incipiens, tragi»cum versum usurpaverit*, Ἰνὼ δὲ τἀπὶ θἄτερ' ἐξειργάζετο.« — Commode facturus fuerat doctus Animadversor, si nos docuisset, quonam in libro *veterem* illam, quam dicit, *scripturam* reperisset. Nam nostri quidem mssti ambo cum editis in δαψιλῶς φαγὼν consentiunt: in qua scriptura, per se spectata, nihil desideres. Sed videtur olim doctus aliquis lector Athenaei, collato cum hoc loco altero illo, V. 186. d. (ubi legitur, στρέψας καὶ αὐτὸς τὸν ἰχθὺν ἀπέσυρεν) de suâ coniecturâ hic ad oram libri sui, pro δαψιλῶς, adnotasse διαψιλώσας, quod illi verbo ἀπέσυρεν responderet: quam coniecturam Casaubonus, quod subinde in aliis eidem accidisse observavimus, pro *veteris libri scripturâ* habuerit. At nec valde opus erat, ut narratio hic a Deipnosophistâ repetita illi superiori ad verbum responderet: & parum commode duo participia διαψιλώσας φαγὼν iuncta fuerint absque coniunctivâ particulâ. Versiculum istum, Ἰνὼ δὲ τἀπὶ &c. ad *Sophoclis* fabulam, cui *Ino* titulus, retulit BRUNCK, in Sophoclis Fragm. p. 16.

b ἐπειδὴ ποιῶν αὐτῷ τὸ περίδειπνον πάλιν ὀψοφάγει. Cum ὀψοφάγοι in ed. Casaub. esset expressum, monuit idem CASAUBONUS in Animadversionibus: »Melius ὀψο»φαγοῖ vel ὄψον φάγοι.« — Mire vero! Primum enim, modo optativo vel potentiali minime hic locus erat: sed indicativus necessario desiderabatur. Sed, quod magis etiam mireris, ipsum illud ὀψοφάγοι ex ipsius Casauboni ingenio erat profectum: nam in ed. Bas. quidem mendose ὀψο-

φάγοι (sic) legebatur, sed ὀψοφάγοι plane dabat ed. Ven. b
cum msstis, quod unice verum erat.

Παῦσαι, φησὶ, κλαίων, ὦ πόνηρε. Non probro incessere hominem, sed ridere ludereque voluerat Theocritus: quare non tam ὦ πονηρὲ dixerit, ut temere in ed. Cas. scribitur, id est, *o improbe!* quam ὦ πόνηρε, ut habent ed. Ven. & Bas. cum msstis; hoc est, *o miser! o infelix!* Recte etiam ποιήσεις communi consensu habent iidem libri; quod temere in ποιήσῃς a Casaubono mutatum est, quod ipsum ne ferendum quidem erat nisi ἂν particulâ adiectâ, quam ignorant libri.

De *Technone tibicine* narratiunculam praetermisit Breviator. In ea miratus sum pravam lectionem αὐλητὰς per omnes editiones propagatam. Recte quidem αὐλητὴς dedit ms. *A*. Ad verba, ἀποπυρίδας ἐπὶ τοῦ μνήματος ἐνήγιζεν αὐτῷ, adnotavit Casaubonus: » Quod in sacrificiis Deorum θύειν, in mortuorum parentationibus dicitur » ἐναγίζειν, *adolere & sacrificare*. Quid sit ἀποπυρὶς, exposuimus capite tertio. « — Vide ad p. 334. e. c

Σπερμολόγους, ἔφη, πεφρυγμένους. Adparet, in vocabuli ambiguitate lusisse *Alexidem*. σπερμολόγος & *aviculae* nomen est, & hominem significat *garrulum nugatoremque*.

AD CAP. XXXIII.

Cum sic vulgo ederetur, Νόθιππον δὲ τὸν τραγῳδοποιὸν, ὃν Ἕρμιππος ἐν ταῖς Μοίραις φησίν: manifestum erat, aut copiâ aut defectu laborare orationem. Aut delendum omnino fuit pronomen relativum, aut statuendum ex alio quodam vocabulo (v. gr. ὀψοφάγον) decurtatum. Et lubens credam equidem, intercidisse nonnihil in hac regione. Nihil vero discrepantiae ex ms. *A*. adnotatum: Epitoma autem breviter sic habet, Ἕρμιππος δὲ φησὶ περὶ Νοθίππου· εἰ δ' ἂν &c. De Hermippi fabula, *Parcae* inscripta, haec adnotavit Casaubonus: » Μοίρας fabulam *Hermippi*, unde probatur Nothippi ὀψοφαγία, laudat Pollux » libro septimo: [sect. 200.] Τὰς δὲ βελοπώλιδας εἴρηκεν » Ἕρμιππος ἐν Μοίραις. Scribi malim βελονοπώλιδας. Multa enim inducunt me, ut sensisse putem Hermippum de » mulieribus quae *acus* ad opera Minervae aut ad ornandum (Graeci βελόνας κομμωτρίας nominant) potius quam » de *telorum* venditricibus, nescio quibus. Iuvant alii ex

» eadem fabula loci in eodem scriptore, ut lib. X. cap. 31. » [sect. 136.] ἐν Ἑρμίππου Μοίραις, ῥάμμ' ἐπέκλωσας: & » statim, καὶ βελονίδες, ὡς Ἕρμιππος ἐν Μοίραις. Qui au- » tem ex ea comoedia hic descripti sunt ab auctore ver- » sus, anapaestici sunt, ita digerendi:

d » Εἰ δ' ἦν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων τ ῶ ν νῦν τοιόνδε μά-
χεσθαι,
» καὶ βατὶς αὐτῶν ἡγεῖτ' ὀπτὴ μεγάλη, καὶ πλευρὸν
ὕειον·
» τοὺς μὲν ἄρ' ἄλλους οἰκουρεῖν ἔ χ ρ η ν, πέμπειν δὲ
Νόθιππον,
» ἑ κ ό ν τ α· εἷς γὰρ μόνος ὢν κατεβρόχθισεν ἂν τὴν
» Πελοπόννησον ἅπασαν.« —

Sunt utique versus *Hermippi* anapaestici tetrametri catalectici, quorum duos priores recte constituit doctus Animadversor; minus felix in sequentibus, quos duos cum dimidio fecit, cum nonnisi duo essent. *Vers.* 1. in τ ῶ ν νῦν nil mutant libri. Et intelligo quidem, defendi utcumque posse istam scripturam. Sed multo commodius ac paene necessarium mihi visum erat, levissimâ mutatione τ ῷ νῦν scribi; hac constructione verborum, Εἰ δὲ τὸ γένος (nempe τοῦτο τὸ γένος, de quo ante dixerat poëta) τῶν ἀνθρώπων τοιόνδε ἦν μάχεσθαι τῷ νῦν γένει. In animo habuisse videtur poëta Homericum illud, ex Iliad. α'. 271 sq.

— Κείνοισι δ' ἂν οὔτις
τῶν, οἳ νῦν βροτοί εἰσιν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο.

Versu 3. recte οἰκουρεῖν χ ρ ῆ ν legebatur cum in msstis, tum in ed. Ven. Bas. & Cas. 1. quod perperam in ἔχρην mutavit Casaub. in Animadv. unde ea scriptura temere in editiones Cas. 2. & 3. recepta: de quo nuper monuit Porsonus, in Praefat. ad Euripideae Hecubae editionem superiori anno repetitam. Ex quo adparebat, vocabulum ἑκόντα eidem tertio versui fuisse adtribuendum. Sed quum ipsa illa vox ἑ κ ό ν τ α (quam omisit quidem Breviator, tenet autem cum editis codex *A.*) languidum omnino & frigidum funderet sensum, commodissimam eiusdem Porsoni emendationem ἕν' ὄ κ τ α adoptavi. Iam *quartus versus*, inde a verbis εἷς γὰρ usque ad finem eclogae sponte decurrebat. Nos, quoniam longiores erant pro chartae nostrae spatio versus, illorum quemque pro more nostro in duo hemistichia partiendum curavimus.

κωμῳδεῖται ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Σύρφακι. » *Syrphacem* Pla-

» TONIS comici laudat Harpocration in Καταστάσεις. Bi» nominis ea fabula fuisse videtur, Σύρφαξ, & Μαμμοθύρας. » Hesychius: Παλινδορία, τὸ ἐναντίον. Πλάτων Σύρφακι καὶ » Μαμμοθύρῳ, παλινδορίαν παίσας αὐτοῦ καταδύσω. Sed for» tasse diversae fuerunt fabulae, quia dicit καὶ, non ἢ.« CASAUBONUS. — At, nullum umquam fuisse fabulae titulum Μαμμοθύρας, longeque aliter legenda Hesychii verba esse, nuper docuit idem, quem modo laudavi, doctus Britannus, l. c. pag. 57. partim scripturâ codicis msti Veneti adiutus, partim eruditâ sagacitate fretus.

In PLATONIS vers. 1. Ἀναγυράσιος, est ex Anagyrunte, e Attico δήμῳ sive vico: quem ad mare situm fuisse, vel ex hoc ipso poëtae loco intelligi par est. Versus 2. sic corruptus legebatur in editis:

Ταῦθ' ὡς φίλος Μυνίσκος ἔσεσθ' ὁ Χαλκιδεύς.

Totum locum praetermisit Breviator. Parum autem nos adiuvit ms. A. in quo sic:

ϑ' οὔθ' ὡς φίλος Μύννικος ἔσοθ' ὁ Χαλκιδεύς.

Quibus e tenebris si quis melius aliquid certiusque excuderit, quam nobis occurrebat, gratias ei habebimus. Equidem piscem dici intellexeram tantae molis, ut ne heluo quidem Myniscus totum devorare possit. Dalecampius interpretatus erat: quo vescatur amicus meus Chalcidensis Myniscus: in eamdemque sententiam Gallicus interpres. Quod si nil aliud Plato voluit, non video qui dicere Athenaeus potuerit, verbis istis comice a poëta traductum illum hominem fuisse ut piscium heluonem.

Λύσιππος, Βάκχαις. Vide notata ad III. 124. d. Κρατῖνος δ' ἐν Δραπέτισιν. Sic ms. A. h. l. quemadmodum & editi consentiente msto habent lib. XI. p. 501. d. Vide Hesychii Interpp. ad voc. Ἀγερσικυβῆλις, & HARLES ad Fabricii Bibl. Graec. T. II. pag. 431.

» Λάμπωνα τὸν οὐ βροτῶν ψῆφος δύναται φλεγυραδεί» πνου φίλων ἀπείργειν. Nemo hic de mendâ monendus, » quae foricinae naturae est. Ego lubens monear ab ali» quo diligentiore quam ipse sim, quo loco legantur alibi » in his libris ista verba: legi enim scio, & probe memi» ni, aut fallor egregie. Inde tollendae istae maculae. Quan» tum meminisse possum, ita fere scriptum alio loco: τὸν » οὐ βροτῶν ψόγος δύναται ἀσυμβόλου δείπνου φίλων ἀπείρ» γειν. Postea scribo: νῦν δ' οὐδ' ἄν τις ἐρυγγάνει· βρύ» κει γὰρ ἅπαν τὸ παρόν· τρίγλῃ δὲ κἂν μάχοιτο.« CA-

e CASAUBONUS. — De *Lampone* vate consuli potest Suidas in Λάμπων. CRATINI verbis, parum utique (ut videtur) emendatis, haud satis certe perspicuis, nihil vel remedii vel lucis adfert vetus codex *A.* cum editis omnibus consentiens. Neque Epitoma quidquam hic promovet: in qua, omissis prioribus, nonnisi haec adponuntur verba: Κρατῖνος δὲ περὶ Λάμπονος (sic cod. noster, non Λάμπωνος) τοῦ μάντεως φησί· νῦν δ' αὖτις ἐρυγγάνει· βρύκει γὰρ ἅπαν τὸ παρόν· τρίγλῃ δὲ κἂν μάχοιτο. Quod, alibi in his libris paulo emendatius scriptum idem Cratini testimonium occurrere, haud satis certâ memoriâ ait Casaubonus, vereor ne prorsus animo falsus sit vir doctissimus: nihil quidem tale nec nos alibi apud Nostrum legere meminimus, aut lectum adnotavimus, nec ab alio viro, qui hunc locum tractarit, adnotatum vidimus. Quod ad verba attinet, qualia hodie leguntur: quod βρωτῶν ψῆφος legitur in ed. Cas. id temere prorsus commissum; nam βροτῶν ψῆφος recte dabant superiores editiones: pro ἀπειργεῖν vero, quod ubique editum erat, ἀπείργειν haud dubie scriptum oportebat. Ad metrum quod spectat: poterant verba ista,

τὸν οὐ βροτῶν ψῆφος δύναται φλεγυρᾶ δείπνου,

iambicum senarium conficere ex eo genere qui scazontes vel claudi vocantur. Tum φίλων ἀπείργειν potuerit esse initium senarii. Ista vero, νῦν δ' αὖτις ἐρυγγάνει, versum non poterant claudere; nisi δέ τις pro δ' αὖτις legeres. Nec illa,

βρύκει γὰρ ἅπαν τὸ παρόν· τρίγλῃ δὲ κἂν μάχοιτο,

senarium effecerint, nisi poëta ille sibi licitum putaverit, postremam syllabam vocis μάχοιτο ab hoc versu separare & ad sequentem referre. Tractavit hunc locum *Sam.* PETITUS, Miscellan. VI. 9. ubi φυγάδα pro φλεγυρᾶ legit, vertitque: »*ciborum calculo & impensis non potest exul arceri a compotando cum amicis*:« »id est, (inquit) adeo deditus est gulae, ut nullis parcat sumtibus, nullis a compotando absterreatur impensis.« Deinde νῦν δ' ἄν τις legit, & »Venuste (inquit) τὶς de *Lampone* dicitur, quod solenne Graecis est cum aliquem perstringunt.« Νῦν δ' αὖτις (i. q. αὖθις) tenuit Dalecamp. *Rursum ille nunc ructat*: nempe »nimia satietate.« Νῦν δ' οὐδ' ἄν τις, a Casaubono propositum, adoptavit Gallicus interpres: *Personne n'est dans le cas de rôter*: nempe, ut subiicit in notâ »*pour avoir trop mangé.*« — In priore testimonii parte, verba

φλεγυρὰ ψῆφος TOUPIUS, Cur. Noviss. in Suidam p. 302. interpretatus est *flagrans rumor*: Angl. *the common talk of the town*. »Hinc (inquit) Horat. I. Serm. IV. 125. *Flagrare* »*rumore malo*: quod ex Graeco fonte petitum. Hesychius: »Φλεγυρά· ὑβριστικὰ, λαμπρά.« — Vocab. ψῆφος autem apud Suidam per διαλαλιὰ exponitur: qua occasione ista adnotavit Toupius. Extrema verba, τρίγλη δὲ κἂν μάχοιτο, sic reddidit DALECAMP. *cum mullo etiamnum pugnabit*: adiectâ notâ: »Quamvis cibo distentus, mullum tamen, si adferatur, is invadet.«

AD CAP. XXXIV.

Φαίδων δὲ φύκει' αἰνεῖ καὶ *. »Lacerum esse *HEDYLI* testimonium de *Phaedone*« monuerat CASAUB. quod satis quidem per se adparebat. At non lacerum modo est, sed & ipsa, quae supersunt verba, corrupta. Nam, ut postremis illis,

χορδὰς ὁ ψάλτης. ἐστὶ γὰρ ὀψοφάγος:

legitimus pentameter continetur: sic praecedere debebat (quemadmodum fit fere in Epigrammatibus, atque etiam in aliis Hedyli Epigrammatibus, quae supersunt, factum videmus) versus hexameter. Atqui, quae pro illo versu exhibentur in libris verba, ea nec initium, nec finem hexametri possunt efficere. Iam φύκει' quid sit nescio, nec magis huc facit φύκη, quod habet ms. *Ep.* nisi forte φύκι' uterque codex debuerat, id est φύκια; quam vocem VII. 322. e. vulgo in libris nostris legi vidimus, quamquam & ipsam ibi suspectam, & a nobis non sine ratione (ut putamus) sublatam. Potuerit vero utcumque φύκια idem hic valere ac φυκίδια vel φύκιδες: quorum pisciculorum frequens apud Nostrum fit mentio; III. 107. c. IV. 131. e. VII. 222. a. &c. *Posteriore versu*, in ambiguitate vocabuli χορδαὶ ludere videtur poëta, quod & *chordas instrumenti musici*, id est, *fides* significat; & *chordas* sive *lactes agninas aut hoedinas*, id est, *intestina quaedam in cibum parata*; de quo significatu vide Animadv. T. I. pag. 48. & loca ibi citata. Conf. Casaub. ad IX. 380. b.

Eiusdem *HEDYLI* in *Agidem* Epigramma Analectis suis inseruit BRUNCK T. II. pag. 526 sq. & Animadversionibus illustravit IACOBS Vol. I. Part. II. p. 328 sq. *Vers.* 1. Ἑφθὸς ὁ κάλλιχθυς. Confer Nostrum, VII. 282. a. c. d. & 328. a.

Verſ. 3. Pro ἀπέκλεισεν, quod perperam editum erat, ἀπέκλεισε ex msstis corrigendum monuit Caſaub. Et ſic recte habet noſter codex uterque. *Quarti verſus* defectum recte BRUNCKIUS interpoſitis ſtellulis indicavit. Eodem, puto, reſpexerat CASAUBONUS, cum »lacerum quoque de » Agide epigramma eſſe« ſcriberet. *Verſ.* 6. Recte, metri cauſſâ, χρυσοφόνε ſimplici literâ ρ ſcribitur in edd. & in cod. *A.*

Eiusdem poëtae in *Clio* mulierem epigramma, habes apud eumdem BRUNCKIUM ibid. pag. 527. & IACOBSII Animadverſiones, Vol. I. Part. II. pag. 329 ſqq. qui de argumento veriſſime praecepiſſe mihi viſus eſt. » In coena, » inquit, inter viros collocatam mihi fingebam voracem » illam mulierem, cuius fames & ὀψοφαγία convivas in » ſtuporem rapit. Verba, ἢν δὲ θελήσῃς ἔσθε μόνη, ſic ac» ceperim: *Si libet, tu ſola hos congros comedito, nihil nobis » relinquens.* Convivantur autem de *ſymbolis*; quod cum » fiebat, coenaturi σημεῖον ponere ſolebant. « — Caeterum ab hac piſcivorâ *Clio* non differre videtur illa Κλειὼ, quae ab alio poëta apud Noſtrum lib. X. pag. 440. d. ut πολυπότις notatur. Quo vero de emendationibus iudicare poſſit lector, quibus hoc carmen emacularunt viri docti, aut emaculare tentarunt; commodum fuerit ut illud tale adponamus, quale vulgo & editum legebatur, & in msstis libris exhibetur. Igitur in ed. Caſ. ſic conceptum erat:

Ὀψοφαγεῖ Κλειώ. καταμυομένην δὲ θελήσῃ
σ᾽ ἔσθεμεν ἢ δραχμῆς ἐστιν ὁ γόγγρος ἅπας.
Θεσμὸν ἓν (vel ὃν) ἢ ζώνην ἢ ἐνώτιον, ἤ τι τοιοῦτον
σύσσημον, τὸ δ᾽ ὁρᾷν μόνον οὐ λέγομεν.
Ἡμετέρη σὺ Μέδουσα· λιθούμεθ᾽ ἅπαντα πάλαι που,
οὐ Γοργοῦς, γόγγρου δ᾽ οἱ μέλεοι λοπάδι.

Neque ab iſtâ ſcripturâ quidquam diſcedunt vel ſuperiores editiones, vel codices mssti, (e quibus tamen codex *Epit.* nonniſi poſteriorem epigrammatis partem inde a verbis τὸ δ᾽ ὁρᾷν exhibet) niſi in his paucis: ſcil. quod *vs.* 3. in ms. *A.* deeſt ἢ poſt ζώνην: tum quod *vs.* 5. λιθούμεθα πάντες habet ms. *Ep.* denique quod *vs.* 6. γόγγροι ſcribitur in ed. Ven. & Baſ. & in ms. *A.* pro quo recte γόγγρου habet *Ep.* quemadmodum edidit Caſaubonus. Eſt autem CASAUBONI ad hunc locum Animadverſio haec: » Depravatiſſimum » eſt etiam epigramma de *Clione* piſcivora muliere: quod » nos cum pedibus manibusque emaculare contenderemus,

κεφαλὴ, καὶ μάλιστα οἱ ὀφθαλμοί. Quo etiam ſpectat fortaſſe quod de Matrone Antiphanes dixit ſupra, p. 342. d.

οὐκ ἔχων ὅπως αὐτὴν μόνος καταφάγῃ. Nihil per ſe incommodi habebat καταφάγοι, quod erat editum: ſed nil opus fuerat, ut deſereretur veterum librorum ſcriptura, quam dabat noſter quidem codex uterque.

Ζήνων δ' ὁ Κιτιεὺς &c. Eamdem rem narrat Diogenes Laërt. VII. 19. *Ibid.* οἷος ἦν κατεσθίειν. Perperam Dale- d
camp. *quantus erat, Zeno mandebat.* Rectius Casaubonus in Animadverſionibus: » *Similis erat comedenti.* Frequens » apud Graecos dicendi genus. « — Gallice commodiſſime diceres, *faiſant mine de vouloir le manger.* *Ibid.* In eâdem narratione, verba iſta καθ' ἡμέραν, itemque illa, τὴν ἐμὴν, ex Laërtio adiicienda putavimus: in quo nobis praeiverat Dalecamp.

τέσσαρας μνᾶς ἐφ' ἡμέρᾳ λαμβάνοντα. μνὰς (non μνᾶς) ſcribitur in ms. *A.* cum h. l. tum alibi, ubi adnotare ſuperſedi. ἐφ' ἡμέραν fortaſſe exſpectaſſes, *in diem, in ſingulos dies.* Sed ἐφ' ἡμέρᾳ, quod nec ipſum ſine exemplo, tenent libri: in ms. *Ep.* tamen perambigue expreſſa terminatio, quin ne expreſſa quidem.

ἐν τῷ περὶ Θιννῶν. Sic ms. *A.* (nam deeſt in *Ep.* titu- e
lus libri) cum editis. Et ſatis quidem convenire iſte titulus videtur cum re, qua de hic agitur: quare Menagius ad Laërt. I. 9. ex Athenaeo corrigendum Suidam cenſuit, apud quem in voc. Νεοττὸς citatur idem *Clearchus* ἐν τῷ περὶ Οἴνων; ubi caute Küsterus nihil definire auſus, utramque fortaſſe veram eſſe ſcripturam ait, & de diverſis agi ſcriptis. At fidenter, ut ſolet, Toupius in Emend. in Suid. P. II. pag. 273. utrobique περὶ Ὠῶν (*de Ovis*) legendum pronunciavit. *Mox*, Ψαμμίτιχον, geminâ literâ μ & vocali iota poſt μμ ſcriptum, dedit codex *Ep.*

τοὺς περὶ Μόσυνον τῆς Θρᾴκης βοῦς, οἳ ἰχθῦς ἐσθίουσι. » *Boves qui piſcibus veſcerentur* commemorant praeter Athe» naeum alii quoque: ut Strabo libro XV. [pag. 720. d.] » itemque Aelianus lib. XV. cap. 25. de proprietate Ani» malium. Similia etiam, quae de Cypriis bobus fabulan» tur ichthyophagis & ſcatophagis. « Casaubonus. — De Cypriis bobus dictum lib. III. pag. 95. f. *Moſynum, Thraciae* ſive montem ſive oppidum, ſive (quod probabilius videtur) fluvium, nusquam alibi memoratum reperio. *Moſynaecos* novimus, vel *Moſſynoecos*, Ponti populum; qui

& *Mossyni* & *Mosyni* subinde nominati reperiuntur, quorum & oppidum *Mosyna* memoratur. In *Thracia* ignotum nomen. *Cossinites* Thraciae fluvius memoratur apud Aelian. l. c. e quo bibentes equi valde efferari perhibentur. At apud Nostrum, nomen Μόσυνον cum editis tenet uterque codex mstus.

AD CAP. XXXVI.

f »Εἴρηται δὲ καὶ ὁ ὀψοφάγος, ὡς ἕτεροι, καὶ τὸ ὀψο»φαγεῖν. Mirum loquendi genus. Quare etiam docti mu»tarunt, legeruntque καὶ ἑτέροις: vel, καὶ παρ' ἑτέροις. »Nos putabamus, Athenaeum voluisse dicere, ὀψοφάγος »*ita dici ut alia similia vocabula*; puta, μονοφάγος, κρεωφά»γος, τυροφάγος, ἰχθυοφάγος, & similia his. Non displi»cet tamen altera sententia.« CASAUBONUS. — Nempe »*apud alios reperitur etiam vox* ὀψοφάγος & ὀψοφαγεῖν, « in versione posuerat DALECAMP. — Perspectissime vero monuit CORAY: »Scribe, ὦ ἑταῖροι. Infra pag. 346. b. »πρὸς τούτοις τοῖς ὀψοφάγοις, ἄνδρες ἑταῖροι, οἶδα &c. Et »pag. 608. a. καὶ ὑμῖν δὲ, ὦ ἑταῖροι, λέγω.« — Similiter vero, cum alibi subinde, partim initio, partim in fine singulorum librorum, tum in fine huius octavi libri, Timocratem etiam suum ita compellat auctor, ἑταῖρε Τιμόκρατες.

Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις δευτέραις· Οὐδ' ὀψοφαγεῖν &c. »Versus *Aristophaneus* in eius libris [Nub. 983. ed. Br.] ita »scribitur:

»οὐδ' ὀψοφαγεῖν, οὐδὲ κιχλίζειν, οὐδ' ἔχειν [immo ἴσχειν] τὼ πόδ' ἐναλλάξ.

»At κιχλάζειν, quod in nostris est, Graecis non in usu: »& ita hunc versum Plutarchus quoque citat in libro, »Εἰ διδακτὸν ἡ Ἀρετή.« CASAUBONUS. — Vide Plutarch. Opp. T. II. pag. 439. d. Veram autem scripturam κιχλίζειν etiam apud Nostrum dedit nobis optimus cod. *A*. In Epit. & iste versus & plura alia h. l. praetermissa. Νεφέλας δευτέρας inscriptam fuisse illam Comici fabulam, quae sub titulo Νεφέλαι hodie superest, cum alii adnotarunt, tum BRUNCK in Aristophanis Fragmentis pag. 256.

Continuo dein, quum esset editum, Κηφισόδωρος υἱοῦ δ' ὀψοφάγος &c. recte CASAUBONUS monuit: »Scribendum, Κηφισόδωρος Ὗϊ· οὐδ' ὀψοφάγος, οὐδ' ἀδολέσχης. »*Suem* comici huius Athenaeus libro III. [p. 119. d.] &

» Suidas nominant.« — Quod ipsum iam viderat DALECAMPIUS, in versione ponens, *Cephisodorus in Sue*. Perspicue autem idem ipsum in vulgata librorum scriptura inerat, modo voces recte distribueres. In nostro autem ms. *A*. post ista υἱοῦ δ' ὀψοφάγος, repetuntur haec οὐδ' ὀψοφάγος, ac tum demum οὐδ' ἀδολ.

In MACHONIS *vers*. 2. Προσπεπονθέναι τι δεῖ. » Coquus 2 » loquitur, & *se gulae deditum* praedicat: *idque* affirmat *artis » totius fundamentum esse*. Caussa eius rei continetur verbo » προσπεπονθέναι: quod, ab interpretibus non intellectum, » fecit ut integram sententiam insigniter depravarent. At » poëta hoc voluit: *Debere coquum, qui non est cibos corru- » pturus*, sed in arte sua praestiturus, προσπεπονθέναι τι, » id est, *tangi aliquo affectu erga cibos*; ut de eorum bona » conditura non ex alieno pronuntiet palato, sed ex suo » ipsius, & affectu proprio. Tum addit hic magister, [*vers*. » 4.] *eum qui rei isti studuerit, nunquam malum coquum fore*: » atque; ita affectum esse, vocat *habere* καθαρὰ τὰ αἰσθη- » τήρια. [*vers*. 5.] Iam intelligimus quid sit προσπεπονθέ- » ναι. Sic accipitur nomen περιπαθὴς, libro I. [pag. 6. e.] » ubi dicitur Philoxenus περιπαθὴς ὢν τοῖς ὄψοις, id est, » *piscium avidus vorator*; qui libro isto [hoc octavo] pau- » lo ante inter ichthyophagos est commemoratus: & for- » tasse melius ei loco προσπαθὴς quam περιπαθὴς conve- » niat. Nam sermonis graeci callentes concedent mihi, » aliud esse προσπεπονθέναι τινὶ, aliud περιπαθεῖν τινί: il- » le affectus est *avidissime fruentis aut frui cupientis*; hic *cum » quadam iunctus est miseratione*. « CASAUBONUS. — Dicitur utique περιπαθὴς interdum *qui casum alienum* miseratur, sed & qui *suum casum dolet*, & omnino qui *magno dolore adficitur*; ut haud semel apud Polybium. At nihil impedit, quo minus qui *quolibet vehementi adfectu commotus* fuerit, is περιπαθὴς dicatur. Sic quidem, ut hoc utar, οἱ περιπαθέστεροι καὶ σωματικώτεροι (referente H. Stephano, in Thes. T. III. pag. 75. b.) dicuntur *qui vehementioribus adfectibus obnoxii & corpori prae caeteris dediti sunt*. Quare nullo incommodo idem vocabulum etiam de eo dici potuerit qui *vehementiori quadam cupiditate & aviditate* ducitur, ut apud Nostrum l. c. I. 6. e. ubi solicitatam equidem nolim librorum scripturam. Sed non minus commode hoc loco positum verbum προσπεπονθέναι: quod paulo exquisitius est, & (ut doctum adfectat sermonem iste coquus) e me-

a dio philosophorum usu depromtum videtur. Significat autem non tam subitam vehementemque animi commotionem, quam *constantem* aliquam *propensionem*, *studium & amorem* alicuius rei animo *infixum*. Neminem frequentius verbo isto προσπάσχειν & cognato προσπαθεῖν usum esse reperias, quam Epictetum in Dissertationibus, cuius bene multa testimonia huc facientia in Indice Graecitatis Epicteteae a nobis collecta sunt: cum quibus conferre iuvabit quae adnotavit H. Stephanus ad Sexti Emp. Hypotyp. I. 230. pag. 213. ed. Fabr. ubi nec illud Ciceronis neglexit ex lib. II. ad Attic. Epist. 19. *Nimium* τῷ καλῷ προσπέπονθα. Iam vero h. l. apud Nostrum non satis adparet, quodnam sit nomen ad verbum προσπεπονθέναι referendum. Possis intelligere, τῇ τέχνῃ, *amore quodam artis teneri debet:* possis τοῖς ὄψοις, delectari *obsoniis ipse debet:* possis τοῖς παρατιθεῖσι, *delectari ipse debet cibis ita adponendis ut non corrupti sint.* Sed quodcunque ex his elegeris, eadem in universum sententia manebit. Deinde *vers.* 4. ambiguum videri potest, pronomen αὐτοῦ quonam spectet. Illud quidem satis perspicuum, perperam in ed. Cas. inter πεφροντικὼς & αὐτοῦ interpungi orationem; qui error ex ed. Bas. transductus. Casaubonus, in superiore animadversione, videtur illud αὐτοῦ in *neutro genere* accepisse, verba ista, πεφροντικὼς αὐτοῦ, sic interpretatus, *qui rei isti studuerit.* Haud paulo rectius IACOBS in *Notis msstis:* »πεφροντικὼς αὐτοῦ γὰρ οὐκ ἔσται κακός. *Nam qui in coena coquenda sui ipsius rationem habebit, is malus non erit coquus.*« — At eâdem sententiâ αὐτοῦ teneri posse existimavi, pro ἑαυτοῦ Attico modo dictum, ut frequenter observavimus.

Quintus versus, ἔπειτ' ἐπὰν ᾖ καθαρὰ *&c.* contra metri leges peccabit, nisi in ἐπὰν ultimam syllabam productam statuas. Vide not. ad p. 339. a. *Vers.* 6. pro καί γε οὖ, καὶ γεύου corrigendum fuisse, communi consensu Viri docti CORAY & IACOBS in *Notis msstis* monuerunt: quorum posterior etiam *vers.* 7. cum fulturâ indigeret metrum, de inserenda vocula ἔτ' non minus opportune monuit. *Octavus* cum sic esset editus,

πάλιν τε γεύου, συμμετρίαν ὡς ἁρμόσῃ:

adnotavit CORAY: »Malim πάλιν ἀπογεύου.« — Quod haud dubie praestabat. Sed aliud dedit optimus codex mstus: nempe id ipsum, quod edendum curavimus. In

nono versu nil mutat Ms. Emendationem, quam in scholio subiecimus, proposuit IACOBS in *Notis msstis.* IDEM vir doctus pro δοκεῖ, *vs.* 10. quod ferri non poterat, δοκῇ corrigebat. Et hoc ipsum debuerat codex noster *A.* in quo est δοκῆς, vocali iota, quae ad η adscribi debebat, perperam in ς mutatâ.

Vers. 11. »Postremo versu iocatur cocus, cum, descri- b
»pto coenae totius apparatu, tandem adiicit,

»εἴσαγε διὰ πασῶν Νικολαΐδας Μυκωνίας.

»Iocus est in διὰ πασῶν: quod genus loquendi est Musi»corum, sed longe aliter hic accipitur. Sensus enim est, »*tot numero introducendas esse meretrices praestantissima forma*, »*quot sunt convivae.* εἰσάγειν in ea re signatum verbum, »ut apud Latinos *introducere*: unde apud Ciceronem & Se»necam, *introductiones matronarum*, *& exoletorum. Nicolai»das* vocat mulieres, (si tamen publicae libidinis victimae, »sunt mulieres) *quae* νικῶσι Λαΐδα, *Laidem forma superant & »lascivia.* Ideo vocat Μυκωνίας, faciens allusionem ad pro»verbium quo notati *Myconii*, soliti ad convivia venire »invocati. Fuisse eundem morem & iis quae corpore me»rebant, testis Plautinus parasitus:

Iuventus nomen indidit scorto mihi,
eo quia invocatus soleo esse in convivio.

»Caeterum claudentem versum redde ἀμφίποδα, ac scribe »Μυκονίας per ο parvum. Scio scribi non semel Μυκώ»νιος per ω libro primo, itemque apud Suidam, & in li»bello Graecorum proverbiorum: ubi etiam Μύκων ista »insula nominatur: sed apud Geographos semper Μύκονος. »Sic etiam in exemplaribus Clementis Alexand. atque alio»rum.« CASAUBONUS. — »Malim legere distincte Νίκων, »Λαΐδας. *Nicon* est nomen proprium eius, quem alloqui»tur coquus.« CORAY. — Mihi haudquaquam liquere profiteor: nam nec verba, nec sensum, nec metri rationem expedio. Μυκώνιος dedit ms. *A.* unde Μυκονίας edidi, ut voluit Casaubonus: sed quid inde promoveatur non video. De *Myconiis* vide Suidam in Μυκώνιος γείτων, & Erasmum in *Myconius vicinus*: item Nostrum, lib. I. p. 7 extr. & seq. Vocem Νικολαΐδας ea ratione notioneque compositam esse, quae eidem Casaubono placuit, etiam atque etiam dubito. Nec vero *Nicon*, ut viri nomen, alibi apud comicos veteres, quod sciam, reperitur. Nota *Nico* Samia, meretrix: cuius videndum ne hic lateat no-

b men. Eius meminit Noster, V. 220. f. & XIII. 582. e. 583. c. & 587. a.

» οἶδα δὲ καὶ τὴν ἐν Πισάτιδι γραφὴν ἀνακειμένην ἐν » τῷ τῆς Ἀλφειώσας Ἀρτέμιδος ἱερῷ. *Habeo etiam cognitam » illam picturam, quae in regione Pisatide dedicata est in Dia» nae Alphiusae templo.* Legebatur τὴν ἐπὶ Σάτιδι, mendo» se. Ex re ipsa & antiquis exemplaribus locum emenda» vimus. Interpretes unde suam lectionem exsculpserint, » demiror. Erat autem *in Pisatide* ad Alphei ostium lucus » & templum Dianae, quam alii *Elaphiaeam*, alii *Alphiaeam* » vel *Alphiusam* nuncupabant. Docet clare Pausanias in » Eliacis: [VI. 22. pag. 511.] innuit breviter Strabo libro » VIII. [pag. 343. c.] Magni huius scriptoris verba reci» tare iuvat. Πρὸς δὲ τῇ ἐκβολῇ, *Alphei* nempe, τὸ τῆς Ἀλ» φιονίας Ἀρτέμιδος ἢ Ἀλφειούσης ἄλσος ἐστὶ, (λέγεται » γὰρ ἀμφοτέρως·) ἀπέχον τῆς Ὀλυμπίας εἰς ὀγδοήκοντα » σταδίους. Haec scriptura est omnium exemplarium: sed, » cum *Alphioniae* Dianae veterum nemo faciat mentionem, » & constet ex Pausania *Alphiaeam* Dianam ab aliis *Ela» phiaeam* fuisse dictam; non est dubitandum scripsisse et» iam Strabonem τὸ τῆς Ἐλαφιαίας Ἀρτέμιδος ἢ Ἀλφ. Or» tum id cognomen, ut placet Pausaniae, a cervorum vene» ratione: ut maluerunt alii, a muliere quadam, cui no» men *Elaphio.* Alterum ab Alpheo cognomen varie effer» tur ab auctoribus; aut scribitur certe varie: apud Stra» bonem, Ἀλφείουσα; apud Athenaeum, Ἀλφειῶσα; in » Pindari scholiis Pythionic. Od. II. Ἀλφειῶα; Pausaniae » est Ἀλφείαια. « CASAUBONUS. — In ms. *A.* ἐν τῇ Πεισάτιδι scribitur, pro ἐν τῇ Πισάτιδι: unde articulum nomini adieci. Mire Dalecampius ad *Ichthydem* posuerat. In scriptura Ἀλφειώσας, quae est Dorica vocis forma, nil mutat vetus codex.

c Κλεάνθους δ᾽ ἐστὶ τοῦ Κορινθίου. Eumdem artificem in ea re Strabo nominat: a quo diversus videtur vetustior *Cleanthes*, itidem *Corinthius*, cuius Plinius meminit, XXXV. 3, 5.

AD CAP. XXXVII.

» Καὶ τοσαῦτα μὲν - - καὶ αὐτὸς ὑμῖν προσοψωνήσας, » οὐκ ὀψοφαγήσων παρῆλθον, διὰ τὸν πάντα ἄριστον Οὐλ» πιανὸν, ὃς - - ἕτερ᾽ ἐξ Ἐρετρείας παρεισφέρων. Et-

» si haec scriptura est omnium exemplarium, depravatis- C
» sima tamen est. Prima quidem verba planiora longe fue-
» rint, si ita potius concipiantur: Τοσαῦτα καὶ αὐτὸς ὑμῖν
» προσοψώνησα. οὐκ ὀψοφαγήσων γὰρ ἦλθον διὰ τὸν πάντα
» ἄριστον Οὐλπιανόν. Conferenda haec sunt cum primis
» Democriti [qui haec ipsa loquitur] verbis. Dixit enim
» initio, [pag. 331. c.] *velle se* προσοψωνῆσαι τοὺς ὀψυκτοὺς
» ἰχθύας. Ut ἑστιᾶν λόγοις dicimus, sic Democritus ὀψω-
» νεῖν usurpat pro *sermones habere de piscibus*. Latine hic lo-
» cus satis commode verti non potest, ob paronomasiam
» in vocibus προσοψωνεῖν & ὀψοφαγεῖν. Sed sensus est:
» *Haec sunt quae de piscibus habemus* [immo, *habuimus*] *ad-*
» *iicienda ante dictis: nam, uti video, pisces esurus huc non*
» *veni, propter Ulpianum*. Sequentia verba declarant, qua
» de caussa & quomodo Ulpianus impedierit cum hunc,
» tum alios convivas, ne piscibus vescerentur. Caussa fuit,
» *quia homo Syrus ex moribus gentis suae alios quoque voluit*
» *ab esu piscium avertere*. Modum impediendi declarant ista,
» ἕτερ' ἐξ Ἐρετρείας παρεισφέρων: *alia ex Eretria clam infe-*
» *rens*. Mirum, non exposuisse auctorem, quaenam istae
» fuerint *Eretriacae cupediae*, quae avidos piscium fecerint
» a praesente & oculis illorum obiectâ copiâ piscium abs-
» tinere. Ne multis lectorem morer: aio haec esse cor-
» ruptissima. Legebatur [in ed. Bas.] ἔσθ' ἐξ Ἐρετρείας.
» [In ed. Ven. ἕτ' ἐξ Ἐρετρ.] Auctoribus chirographis
» fecimus ἕτερα. [Nempe sic ed. Cas. cum Msto etiam
» nostro, ἕτερ' ἐξ Ἐρετρείας.] Id quidem recte: sed non-
» dum veram scripturam tenemus, quae est haec sine con-
» troversia: ἕτερα ἐξ ἑτέρων ἀεὶ παρεισφέρων: *alia*
» *semper ex aliis inferens*; hoc est, alias semper quaestiones
» post alias nectens & proponens; atque ita sermonibus
» occupatos nos habens, ut appositis piscibus vescendi
» non fuerit facultas. Quam bene Citucito [nempe Ul-
» piano, τῷ Κειτουκείτῳ: vide L. 1. e.] ista conveniant si
» pluribus dicendum putem, ineptus sim.« Sic CASAUBO-
NUS: cuius felicissimam emendationem quin adoptarem
non dubitavi. At in priore parte periodi nil mutandum
censui.

Γάτις ἡ τῶν Σύρων βασίλισσα &c. » Explicat Deipnoso-
» phista, unde sit hoc receptum in Syrorum mores, ut
» piscium esum abominentur. *Gatim quamdam fuisse regi-*
» *nam Syriae, quae hoc prima instituerit & edicto caverit*. Nam,

» quae vulgo dicebatur *Atergatis*, ex sententiâ Antipatri » Stoici *Gatim* esse nominandam: quoniam vero edictum » a Gatide fuisset aliquando promulgatum, *Ne quis ἄτερ*
d » Γάτιδος (id est, *praeter Gatidem*) *pisces vellet esse*; ὑπ' » ἀγνοίας τοὺς πολλοὺς αὐτὴν μὲν Ἀτεργάτιν ὀνομάζειν, » ἰχθύων δὲ ἀπέχεσθαι: *vulgus veritatis ignarum, ipsam qui-* » *dem Atergatim nominare, a piscibus vero abstinere.* Haec » Athenaeus ex *Antipatro Stoico*: cuius sectae homines nus- » quam ineptiores, quam in scrutandis antiquorum voca- » bulorum caussis. Tam enim verum etymum istud est, » quam vera illorum sententia, qui *Hierosolyma* dicta sic » esse tradiderunt, ἀπὸ τοῦ τὰ ἱερὰ συλᾷν. Incredibilis sa- » ne Graecorum hominum in hoc genere stupor, incredi- » bilis confidentia. Certum est, nomen *Atergatis*, vel ut » alii scribunt *Atargatis*, corruptum esse ex *Astarta*. Nam » *Atargatis* eadem quae *Derceto*, Strabone teste lib. XVI. » [extr.] Derceto autem & Astarte, eiusdem Deae nomi- » na sunt. *Atharam* prius vocatam scribit Geographus: sed » fortasse ibi legendum Ἀσθάρα, non Ἀθάρα. Syrorum pu- » ra puta vox est *astaràh*, Ἀσθάρα: quamquam in sacris » literis semper scriptum *astaròth*, numero multitudinis; » quem & LXX. interdum servarunt, ut Iudicum cap. 2. » ἐλάτρευσαν τῇ Βάαλ καὶ ταῖς Ἀσθάρταις.« Haec rursus CASAUBONUS: quibus nil necesse est ut plura adiiciamus.

νόμιμον ἔστι διαμένειν. Sic tacite correxit Casaub. in sua editione. Perperam νόμιμόν ἐστι διαμένειν ed. Ven. & Bas. cum ms. *A.* Commode vero *Epit.* νόμιμόν ἐστιν, ἐπὰν &c. omisso verbo διαμένειν.

AD CAP. XXXVIII.

f ἰχθῦν, τὸν παρ' Ἐφίππῳ &c. » EPHIPPI ῥῆσιν de pisci- » bus portentosae cuiusdam magnitudinis, missos facio: » sunt enim difficillimi ad emendandum, ut omnia iocula- » ria, & quae nihil nisi mera figmenta, omni veritate cas- » sa, continent.« CASAUBONUS. — Sunt sane in his non- nulla, quae difficultate non carent: nec vero in univer- sum tam sunt corrupta, quam bene multa alia quae apud Nostrum leguntur. Erant autem versus in editis partim prorsus non distincti, partim male distributi: quos esse ana- paesticos (sive monometros illos, sive dimetros acatale- ctos) satis adparebat, monueratque etiam KÜSTERUS, in

» Suidas nominant.« — Quod ipsum iam viderat DALECAMPIUS, in versione ponens, *Cephisodorus in Sue.* Perspicue autem idem ipsum in vulgata librorum scriptura inerat, modo voces recte distribueres. In nostro autem ms. *A.* post ista *υἱοῦ δ' ὀψοφάγος*, repetuntur haec *οὐδ' ὀψοφάγος*, ac tum demum *οὐδ' ἄδολ.*

In *MACHONIS vers.* 2. Προσπεπονθέναι τι δεῖ. » *Coquus* a » loquitur, & *se gulae deditum* praedicat: *idque* affirmat *artis* » *totius fundamentum esse.* Caussa eius rei continetur verbo » *προσπεπονθέναι*: quod, ab interpretibus non intellectum, » fecit ut integram sententiam insigniter depravarent. At » poëta hoc voluit: *Debere coquum, qui non est cibos corru-* » *pturus*, sed in arte sua praestiturus, *προσπεπονθέναι τι*, » id est, *tangi aliquo affectu erga cibos*; ut de eorum bona » conditura non ex alieno pronuntiet palato, sed ex suo » ipsius, & affectu proprio. Tum addit hic magister, [*vers.* » 4.] *eum qui rei isti studuerit, nunquam malum coquum fore*: » atque; ita affectum esse, vocat *habere καθαρὰ τὰ αἰσθη-* » *τήρια*. [*vers.* 5.] Iam intelligimus quid sit *προσπεπονθέ-* » *ναι*. Sic accipitur nomen *περιπαθὴς*, libro I. [pag. 6. e.] » ubi dicitur Philoxenus *περιπαθὴς ὢν τοῖς ὄψοις*, id est, » *piscium avidus vorator*; qui libro isto [hoc octavo] pau- » lo ante inter ichthyophagos est commemoratus: & for- » tasse melius ei loco *προσπαθὴς* quam *περιπαθὴς* conve- » niat. Nam sermonis graeci callentes concedent mihi, » aliud esse *προσπεπονθέναι τινὶ*, aliud *περιπαθεῖν τινί*: il- » le affectus est *avidissime fruentis aut frui cupientis*; hic cum » *quadam iunctus est miseratione.* « CASAUBONUS. — Dicitur utique *περιπαθὴς* interdum *qui casum alienum* miseratur, sed & qui *suum casum dolet*, & omnino qui *magno dolore adficitur*; ut haud semel apud Polybium. At nihil impedit, quo minus qui *quolibet vehementi adfectu commotus* fuerit, is *περιπαθὴς* dicatur. Sic quidem, ut hoc utar, *οἱ περιπαθέστεροι καὶ σωματικώτεροι* (referente H. Stephano, in Thes. T. III. pag. 75. b.) dicuntur *qui vehementioribus adfectibus obnoxii & corpori prae caeteris dediti sunt.* Quare nullo incommodo idem vocabulum etiam de eo dici potuerit qui *vehementiori quadam cupiditate & aviditate* ducitur, ut apud Nostrum l. c. I. 6. e. ubi solicitatam equidem nolim librorum scripturam. Sed non minus commode hoc loco positum verbum *προσπεπονθέναι*: quod paulo exquisitius est, & (ut doctum adfectat sermonem iste coquus) e me-

c »vivere, & *impensarum rationem calculis non putare.* Aut igi»tur sic accipe; aut interpretare de *homine imperitissimo.* »Graeci enim de alienis ab omni cultu dicere soliti, ἀριθ»μεῖν οὐκ ἐπίστασθαι.« — Praestat haud dubie posterior interpretatio. Priorem tamen adoptaverat GROTIUS, cuius versionem ex Excerpt. pag. 676. subieci Graecis nostris: qui, cum *rationum summam ignorans* interpretaretur, in Notis porro, quo planius suam sententiam explicaret, adiecit »*in symbola.*«

εἴ τι σοι ψελλὸν *&c.* »In *AESCHYLI* versu *e Prometheo* »*vincto*, [num. 822.] Τῶν δ' εἴ τι τοι ψελλὸν καὶ δυσεύρετον, »translatione venustâ ψελλὸν pro *obscuro* ponitur; quia »parum intelliguntur qui balbutie laborant.« CASAUBONUS. — Ex ista animadversione depromtum est, quod tamquam diversa scriptura a Casaubono commendata adnotatur in orâ ed. Cas. 2. & 3. Τῶν δ' εἴ τι τοι ψελλ. At in εἴ τι σοι nil mutant libri. Quod *vs.* 2. ait σαφῶς ἐκμάνθανε, id in hunc sensum accipit Deipnosophista, *penitus cognosce & nobis expone.* Nam, quod dein subiicitur, σχολὴ δὲ πλείων, ἢ θέλω, πάρεστί μοι: apud *Aeschylum* quidem de *otio ad dicendum* agitur, Deipnosophista vero *otium ad audiendum* intelligit; quo otio nimis etiam abundare se ait, quoniam scilicet per moras, quas nectere non desinit Ulpianus, comedere non licet.

AD CAP. XXXIX.

d καὶ εἴ τι τούτων ἀτυχέστερόν ἐστιν ἰχθύδιον: *& si quis est pisciculus miserior* (*vilior, contemtior*) *his.* Sic reddi debuit apud Epictet. Dissert. I. 3, 8. ὅ τι ἄλλο ἀτυχέστερον καὶ ταπεινότερον, *sive quod aliud* (animal) *vilius & abiectius.*

In *primo versu EUBULI*, ex *Ixione*, recte γεννικαῖς dedit ms. *A.* cum ed. Ven. & Bas. *Vers.* 2. ἀμύλων παρόντων. Hesychius, Ἀμύλους· πλακοῦντας. Fuisse autem ἀμύλους, *exquisiti saporis placentas*, intelligitur etiam ex IV. 134. e.

ὁ λεβητοχάρων Οὐλπιανὸς, κατὰ τὸν ἐμὸν Μεγαλοπολίτην Κερκιδᾶν. »Quid apud vetustum poëtam *CERCI*»*DAM* significaret vocabulum λεβητοχάρων, quo nomine »hic a Cynulco afficitur Ulpianus, non facile divinatu »est: neque satis scio an satis recte ita nostri codices. In »Epitoma quidem haec invenimus: Λέβητος χάρις φησὶν

» ὁ παρὰ Ἀθηναίῳ τούτῳ Οὐλπιανός. Sed auctor fortasse » scripserat λεβητοχάρης, *qui lebetibus gaudet*. Ironia » est Cynulci, ventrem & gulam obiicientis homini, qui » toties in hisce libris dictus est cibi non multi, quique ser» mones epuletur pro esca.« CASAUBONUS. — Ad formam quod spectat nominis, λεβητοχάρις habet noster ms. *Ep.* quod ex λεβητοχάρης proxime corruptum. Sed editam scripturam λεβητοχάρων tuetur ms. *A.* quam scripturam Athenaeo vindicarunt BERGLERUS ad Alciphr. lib. III. epist. 54. & IACOBS in Animadv. ad Epigr. Gr. Vol. I. P. II. p. 359. De *Cercida Megalopolitano*, poëtâ, vide Meursium ad Hellad. pag. 66. Quem quoniam ἐμὸν (id est, *civem meum*) adpellat Cynulcus, intelligitur Megalopolitanum ab Athenaeo fingi Cynulcum. Quid sit vero quod sive Cercidas olim nescio quem, sive Cynulcus nunc Ulpianum λεβητοχάροντα adpellaverit, haud sane adparet. Ut λεβητοχάρης, interprete Casaubono, sic & λεβητοχάρων, interprete H. STEPHANO in Indice Thes. significat *lebete* vel *lebetibus gaudentem*. Similiter quidem Alciphron l. c. quem Πατελλοχάροντα nominavit, intellexisse videtur *patellis gaudentem*; & *mensâ gaudentem*, quem vocavit Τραπεζοχάροντα, III. 46. ut χάρων in ista compositione idem valeat ac χαίρων, qua & ipsâ propriâ vocis formâ in aliorum nominum compositione idem veterum imitator Epistolographus perinde usus est; velut in nomine Στεμφυλοχαίρων, eâdem Epist. 46. lib. III. item in Οἰνοχαίρων, III. 72. At in Alcaei quidem Messenii Epigrammate, (T. I. ed. Brunck. pag. 490. num. 15.) ubi Philippus rex οἰνοχάρων vocatur, in ipsa vocis ambiguitate ludit poëta, hoc dicens, si quid video: *non modo οἰνοχαίρων est Philippus, sed vere etiam οἰνοχάρων, qui per vinum* (venenatum) *in orcum mittit homines*. Sed *Ulpianum* quo pacto λεβητοχάροντα nominatum a Cynulco statuerit Athenaeus non video, nisi plane temere effutientem hoc nomen fingere Cynicum illum voluerit. Pro παρεῖδον, est παρίδον in ms. *A.* & in ed. Ven. & Bas. ne id quidem male. Deest autem id verbum Epitomae, cum nonnullis aliis.

Mox, τῶν τραγανῶν τι tenet (quod sciam) ms. *A.* cum edd. Est autem sequioris Graecitatis vocabulum, apud nullum veterem scriptorem, nec apud Hesychium aut Suidam occurrens, & ab H. Stephano in Thes. prorsus silentio praeteritum. Semel apud Etymologum obiter cita-

e tur, pag. 731. l. 15. nullâ adiectâ interpretatione; sed eâ notione, (quatenus ex derivatione colligere licet) quae huic loco minime conveniat: dicit enim, ὡς παρὰ τὸ ἔτραγον τραγανός. Atqui si τραγανὸς ductum est a verbo ἔτραγον, id est, *comedi;* idem valebit ac τρώξιμος, id est, *edulis;* quod ab hoc loco alienum. Sed in Glossis Graecis & Graeco-latinis habes quod huc perapte faciat, Τραγανὸν, *callosum, cartilagineum.* Paulo vero uberiora dedit Du Cange, in Appendice Glossarii p. 189. ubi primum adfert verba Scholiastae msti (ut ait) Oppiani in lib. I. Halieut. At Scholion illi simillimum iam olim editum erat a Conr. Rittershusio, in calce editionis Oppiani, pag. 57. his verbis: τὰ ἀναίμωτα καὶ τραγανὰ τῶν ἰχθύων καὶ ὀνόστεα, σελάχεια λέγεται. Tum vero ex anonymo auctore msto de Diaeta haec verba citat: τὰ τραγανὰ μυρία τῶν ζώων, ὡς τὰ ὠτία καὶ τὰ μοτία. (ubi τὰ μοτία intellige *nares*, vel *nasum.*) Nec vero spernenda, notanda certe scriptura Epitomae, τῶν τραγανωδῶν τι. *Mox* dein, pro mendoso παρατιθέντων, recte παρατεθέντων dedit ms. *A.*

Quod *Aeschylum* dicere solitum ait, τὰς αὐτοῦ τραγῳδίας &c. non damno αὐτοῦ, quod est in ms. *A.* sed tenendum iudicavi αὑτοῦ, quod eâdem notione dedit ms. *Ep.* cum edd. *Ibid.* φιλόσοφος δὲ ἦν &c. Cicero Tusc. II. 9. (al. 10.) *Veniat Aeschylus, non poëta solum, sed etiam Pythagoreus.*

AD CAP. XL.

f ἅπερ εἶπε Στρατόνικος ὁ κιθαριστὴς εἰς Πρόπιν &c. »Sequuntur iam aliquammulta *Stratonici citharoedi dicta urbana:* quae unius occasione, in quo *piscium* extat nomen, relata omnia sunt isto loco. Illud, quod caeteris aditum patefecit, & loco principe memoratur, huiusmodi est. *Propis* quidam fuit *Rhodius citharista, mole corporis maior, quam artis suae peritior.* De hoc interrogatus Stratonicus
a »quid sibi videretur, respondit: οὐδεὶς, κακὸς, μέγας, ἰχθύς. Lepos omnis in eo, quod proverbium vetus μέγας οὐδεὶς κακὸς (vel σαπρὸς) ἰχθὺς, in diversissimum sensum detorsit, distincte vocem unamquamque pronuntians: cum verus sensus adagionis omnes illas uno spiritu sine distinctione ulla postulet efferri. Nulla hîc est difficultas; nisi quod male concipiuntur vulgo ista ab

» interpretibus, hoc modo: *διελόντος τὴν παροιμίαν, μέ-* a
» *γας, οὐδεὶς, σαπρὸς, ἰχθύς.* Dalecampium prava haec
» interpunctio impulit, ut *παροιμίαν* hîc verteret *sententio-*
» *lam.* Sed distinctiones omnes tollendae, & vertendum:
» *divisis vocibus proverbii huius, Magnus nullus* (est) *malus*
» *piscis.*« CASAUBONUS. — *ἐπερωτώντων αὐτὸν* (p. 347. f.)
recte legitur in ed. Ven. Bas. & Cas. 3. sicut in ms. *A.* Perperam vero *αὐτῶν* in ed. Cas. 1. & 2. Histrionis nomen ut Σιμύλαν vulgo ederent, factum videtur per recentioris nescio cuius docti librarii industriam, qui veterem lectionem ex Suida aut Harpocratione correxisset. Nec tamen ille totam mutavit, sed in medio tantum; terminationem conservavit. Nam apud Suid. & Harpocr. Σίμυλος scribitur nomen: vetus vero Athenaei cod. *A.* Σιμμύκαν dedit, quemadmodum in veteribus editionibus Demosthenis in Orat. pro Corona; ubi partim Σιμμύκα, partim Σιμύκα legitur: quae quidem scriptura apud Demosth. a recentioribus editoribus ex codicum nonnullorum auctoritate, cum Suida & Harpocr. consentientium, in Σιμύλῳ est mutata; at nos apud Athenaeum non dubitare debuimus, quin veteris nostri codicis, e quo reliqui omnes derivati sunt, scripturam restitueremus. Caeterum vide *Maussacum* ad Harpocr. pag. 316 sq. & TAYLOR ad Demosth. in Reiskii Appar. Crit. Vol. I. p. 310. Nomen istud omisit Athenaei Breviator, posteriorem narrationem in haec verba contrahens: *Ἔστι δὲ καὶ παροιμία λέγουσα, μέγας οὐδεὶς σαπρὸς ἰχθύς· ἣν διεῖλε Στρατόνικος.*

Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ναξ. Non dubito scripsisse Nostrum, *δ' ἐν τῇ Ναξ.* adiectâ particulá coniunctivâ.

ὅτε - - δυσωνοῖντό τι τῶν πωλουμένων. » Δυσωνεῖσθαι τὸ b
» *πωλούμενον* de *emptore* dicunt Graeci, *qui difficilem se prae-*
» *bet in emendo*, & iustum aequumque rei emendae pretium
» venditori denegat. Qui sunt eo ingenio, *δυσῶναι* nomi-
» nabantur, ut libro tertio [*immo*, sexto] diximus & se-
» ptimo.« CASAUBONUS. — Vide ad VI. 228. c. & ad VII. 313. f. *Mox*, cum *τοσοῦτον ἀναδόσθαι* mendose editum esset, adnotavit idem CASAUBONUS: » Scribe, *ὅτι*
» *μᾶλλον ἂν προείλοντο Τελεσταγόρᾳ δοῦναι, ἢ τοσοῦτον ἀνα-*
» *δόσθαι*: non *τοσοῦτον.*« — Adparet peccasse typothetam, bis eamdem vocem *τοσοῦτον* ponentem. Tamen eodem prorsus modo repetita haec Animadversio est in ed. Cas. 2. & 3. Quare & ii qui istas editiones curarunt, cum

non animadvertissent erratum, aut quo pacto corrigendum esset parum vidissent, emendationem quam Casaubonus in animo habuerat non adnotarunt ad oram Graeci contextus, quod aliâs facere consueverant. Erat autem satis manifestum, τοσούτου pro τοσοῦτον scribéndum censuisse doctum Animadversorem. Atque id ipsum τοσούτου recte exhibet noster ms. *A*. Minus recte τοσούτων ms. *Ep*. »τοσούτου ἀποδόσθαι sane legendum« monuit Coray, in *Notis msstis*. Et commodius utique videri ἀποδόσθαι debebat, proprium in *vendendo* verbum: nec tamen mutare ausus sum vulgatum, quod uterque noster codex mstus tuetur.

AD CAP. XLI.

d Verbum εἰπεῖν, ut merito suspectum hoc loco, uncis intercipere visum est. Fortasse ingerendi illius occasionem inde ceperat aliquis librarius, quod continuo deinde pro ἔτι καὶ αὐτὸς perperam olim ὅτι καὶ αὐτὸς esset scriptum: quod ipsum hodieque vetus codex *A*. habet, pro quo recte ἔτι. καὶ αὐτὸς posuerunt editores. Nempe Cynulcus, quoniam alii omnes multa disputarunt, *ipse quoque* postquam loqui coeperat, *nonnulla etiam amplius de eodem Stratonico, cuius in mentionem inciderat, se narraturum* ait. Aliud quid h. l. turbatum in ms. *Ep*. Sic enim ibi scribitur: Ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης, ὅτι εὔστοχος ἦν ἐν ταῖς ἀποκρίσεσιν ὁ Στρατόνικος. At ista verba, ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ad superiorem narrationem *de Naxiis* erant referenda.

Εἰς Μύλασσα. Sic ms. *A*. cum edd. εἰς Μύλασσαν ms. *Ep*. minus recte: nam in neutro plurali efferri solet nomen huius oppidi. Caeterum perinde & duplici litera σσ, & simplici scriptum reperitur. *Ibid*. Ἀκούετε ναοί. »Veteres cum sacra facerent, praecones adhibere soliti, qui ut »facerent audientiam, & adstantium coronam monerent »favere linguis, clamabant, Ἀκούετε λαοί: vel, ut dice»bant Attici, λεῴ: &, εὐφημεῖτε πᾶς λαὸς: sive λεώς. »Ad hanc formulam respiciebat *Aristonicus*, cum *Mylassa* »Cariae *oppidum ingressus, templa multa videns, cives autem* »*raros, clamavit*, Ἀκούετε ναοί.« Casaubonus. — Locum hunc iam illustraverat Muretus, Var. Lect. XIX. 3. in Gruteri Thes. Crit. T. II. p. 1225.

Μάχων δὲ αὐτοῦ ἀναγράφει τάδε ἀπομνημονεύματα.

» git; quasi eo pacto habiturus qui secum sermones fere- » ret, & colloquii vices exciperet. Omnino autem peri- » phrasi utendum, ut latine exprimamus participia ψαλ- » λόμενος, κιθαριζόμενος, αὐλούμενος, & id genus alia. At- » que hic iudicium opus est interpretum, ut pro loco ver- » tant commode: alibi igitur aliter: hîc vero sic, *cum ob-* » *tunderetur eius cantu Stratonicus.* « — Conf. Suidam in Ψαλλόμενος, &, qui eum laudavit & bene multa veterum loca huc facientia collegit, *Paul.* LEOPARDUM, Emendat. lib. X. cap. 4. in Gruteri Thes. Crit. T. III. p. 192.

Vers. 20. τῷ δ' ἡλίῳ τὴν κύλικα δείξας, συντόμως πιὼν ἐκάθευδε.

» Citharoedus imitatur tragicos poëtas: apud quos qui som- » nia videre, si neminem habent cui suas calamitates nar- » rent, Soli illas recitant: quia, ut vere ait sanctissimus » Nazianzenus,

» φάρμακον ἄλγεός ἐστι καὶ ἠέρι μῦθον ἐνισπεῖν.

» Sic Stratonicus, qui neminem habebat cui praebiberet, » *Soli calycem ostentavit*, propinanti similis. Nam verbo » δείξας exprimitur mos & gestus *praebibentium*, & quod » Homerus dicere solet δειδίσκεσθαι. Interpres emendavit » τὰς κύλικας: absurdissime: verum hoc ideo, quia su- » periore versu vocem κυάθους non intellexit. Est vero » κύαθος, *trulla qua vinum de cratera hauriebant*: sed accipi- » tur pro *haustu uno*. Stratonicus igitur multis trullae hau- » stibus calycem illum magnum implevit, atque eo pleno » se proluit. « CASAUBONUS. — *Ibid.* ταῦτ' ἐπιτρέψας τῇ τύχῃ. Percommode IACOBS, in *Notis msstis*: » τἄλλ' » ἐπιτρέψας τῇ τύχῃ. Ex formulâ, cuius exempla con- » gessit Mitscherlich ad Horat. I. Od. IX. 9. *Permitte divis* » *cetera.* «

Vers. 24. ἔξοινος ὁ Στρατόνικος ἐγένετ' εὐθέως.

» Muta distinctionem & hîc & in sequentibus, ac scribe:

» ἔξοινος ὁ Στρατόνικος ἐγένετ'. εὐθέως
» προσπυνθανομένων διότι πολὺ πίνων ἀεὶ
» οἶνον, ἐμεθύσθη· συντόμως ἀπεκρίνατο.

» Comessatores qui post coenam advenerant, & nescie- » bant, magnum vini calycem illum, de quo modo est » dictum, extra ordinem a Stratonico esse epotum, miran- » tur quod homo largiter bibere vinum suetus, tam facile » inebriatus fuisset. Haec omnia corrupêre interpretes; nec » minus responsum Stratonici, quod est huiusmodi:

a »῾Ο γὰρ ἐπίβουλος καὶ ἐναγὴς ψάλτης, ἔφη,
»ὡς βοῦν ἐπὶ φάτνῃ δειπνίσας ἀπέκτονεν.

»Interpretes τὸ δειπνίσας verterunt *ad coenam invitatum.*
»Non intellexerunt Stratonici acumen. Verte, *coenatum*,
»sive *post coenam.* Vult dicere, iam saturum & vini cibi-
»que plenum. Alluditur ad caedem Agamemnonis & poë-
»tae verba. Immo vero Stratonicus verba [ipsa] Home-
»ri in hac responsione usurpaverat: quae, ut potuit, suis
»senariis adaptavit Machon. Versus Homeri, quem pro-
»nunciavit Stratonicus, est hic: [ex Odyss. δ'. 535. & λ'.
»410.] Ἐμὲ, dixit, *psaltes iste* κατέπεφνε
»δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ. «

CASAUBONUS. — Mihi satis commode (*vers.* 24.) εὐθέως ad superiora vulgo relatum videbatur. Nempe nondum ita prorsus vino captus erat Stratonicus, cum intrarent comessatores, quin cum his adhuc compotaret: sed vix cum his denuo potare coeperat, quum *continuo prorsus vino captus est.* Languide positum videtur illud adverbium, si ad sequentia trahas. *Vers.* 25. Non placuit vulgatum ὅτι, pro quo vel διατί scriptum oportebat, quod habet Epitoma, vel, quoniam id non ferebat versus, nudum τί, eâdem notione. Scripturam πολὺ vero, in quâ non video qui adquiescere Casaubonus potuerit, nec versus ferebat, nec grammatica ratio. Necessario, si quid video, πολὺν desiderabatur, ad οἶνον relatum. Breviator, διατί πολλὰ πιὼν ἐμεθύσθη; minus commode. Dein iungunt omnes συντόμως ἀπεκρίνατο: excepto Breviatore, qui nude ἔφη posuit. Mihi, sicut paulo ante εὐθέως, sic & hîc συντόμως multo commodius ad superiora referri videbatur: *cur tam cito ebrius factus sit?* Istae voces, ἐπίβουλος καὶ ἐναγὴς, (*vers.* 27.) quae duriores videri poterant, non ut ab irato pronunciatae intelligi debebunt, sed ut a ridente iocanteque. *Vers.* 28. tenendum putavi ἐπὶ φάτνῃ, quod ex Homero adsciverunt superiores editores: notanda tamen ista scriptura ὑπὸ φάτνῃ, quam communi consensu praeferunt nostri mssti.

b *Vers.* 32 *sq.* — κηρύττοντά τε
ἕκαστον αὐτῶν, ὅτε θέλοι, νουμηνίαν.

»Haec fuit olim anni confusio & perturbatio, in iis prae-
»sertim civitatibus ubi minus literae florebant. Similis fe-
»re ἀταξία in annum Romanum invecta per pontifi-
»ces ante Iulium Caesarem, ut auctor est Suetonius.

Σύρει, VII. 290. b. simillimo errore εὕρει vulgo scriptum vidimus: parique errore in ipso libri Noni initio, pro χερσὶ, est χαίρει in eodem nostro cod. *A.* Attica verbi forma διανοεῖ, quam exhibet hic ms. *A.* haud spernenda fortasse fuerat. Sed quum nihil frequentius sit in illo codice quam vocalium ει & η permutatio, tenendum putavi διανοῇ, quod editoribus omnibus placuisse videram.

Vers. 62. τί ἐσθ' ὃ βούλει; Sic recte ms. *A.* Perperam βούλῃ edd. *Vers.* 63. Διηπόρησα, φησίν. »Illa nempe »anus hoc dixit, non Stratonicus. Quare caussae non erat »cur inter responsa Stratonici hoc referretur, quod dictum »est non Stratonici, sed de Stratonico. Verum extat simile »huic, vel ipsissimum hoc potius, dictum Stratonici de »Satyro sophista, non multo post Athenaeo relatum in»ter alia huius ἀστεϊσματα.« CASAUBONUS. — Vide p. 350. f. Deinde cum in ed. Ven. & Bas. itemque in ms. *A.* & *Ep.* sic legeretur, εἰ μήτηρ σε δέκα μῆνας, recte Casaubonus sedes verborum σε & δέκα permutavit, ut metri ratio desiderabat.

Vers. 66 *sqq.* Ἡ Νικοθέοντος εἰσιοῦσα Βιοθέα γυνὴ *&c.* »Assentior doctis, qui censent, *Nicocreontem* hunc es»se, Cypri tyrannum, de quo dicebamus capite quarto. »[ad pag. 337. e.] Regis huius sive tyranni nomen scri»ptores varie efferunt. *Nicocreontem* pars maxima nomi»nat: *Nicoclem* paulo post [pag. 352. d.] Phanias, & Dio»dorus Siculus: Macho hîc, *Nicotheontem.* Non enim vide»tur temere contra antiquissimarum membranarum con»sensum emendandus hic locus. Ne Eclogae quidem Hoe»schelianae constant sibi: nam in Machonis versu *Nico»creontem* hunc nominant, paullo post vero *Nicoclem* in »testimonio Phaniae Peripatetici.« CASAUBONUS. — Νικοκρέοντος h. l. corrigendum censuerat *Paul.* LEOPARDUS, Emend. lib. I. cap. 10. ubi hunc locum ex professo tractavit. (in Gruteri Thes. Crit. T. III. p. 5 sqq.) Quae emendatio eo maiorem etiam speciem habet, quod (quamquam vulgatum tuetur vetus codex *A.*) ipsum Νικοκρέοντος exhibet Epitoma; in quâ quidem χρεία ista non eodem loco legitur, quo in opere pleniore, sed paulo inferius post illam historiolam *de trabe delapsa*, p. 350. d. Caeterum confer WESSELINGIUM ad Diodor. Sic. XX. 21. Pergit CASAUBONUS: »De huius uxore scribit Machon:

»— εἰσιοῦσα Βιοθέα

» γυνὴ μετὰ παιδίσκης ἄβρας εἰς τὸν † ποταμὸν
» ἀπεψόφησε.

» Manifesta hîc scripturae depravatio. Eruditissimus, &
» (quae non multorum laus est) iudicii in literis recti,
» *Paulus Leopardus* [l. c.] emendabat εἰς ἀπόπατον:
» cui tamen assentiri nequeo. Puto enim veram lectionem
» esse εἰς πότον. Nam si quis obiiciat ex Cornelio Ne-
» pote, foeminas in convivia more Graecorum non esse
» adhibitas; in promtu sunt Graecorum scriptorum testi-
» monia, quae contrarium saepissime factum arguant. Ta-
» ceo iniuriam fieri uxori tyranni, si aequo iure cum cae-
» teris Graeciae mulierculis censeatur. Ancilla ἄβρα est,
» quae honoris caussa nobilem mulierem comitatur. *Vers.* 68.

—— » κᾆτα τῶν Σικυωνίων
f » ἀμυγδαλῆν ἐπιβᾶσα συνέτριβεν τύχῃ.

» Acute *Leopardus*, τὴν ἀγκύλην ἐπιβᾶσα: ut de *cal-*
» *ceorum amento* intelligatur. Dextre hoc & de industria fa-
» ctum a *Biothea*, ut tegeret τὴν ἀποψόφησιν, de qua di-
» ctum est: voluit enim videri non ventris crepitum eum
» esse, verum lacerati calcei stridorem. Ingeniosa mulier;
» ingeniosus etiam Leopardus, qui hoc illius subtile com-
» mentum divinavit, & hunc locum ita constituit. At in
» Hoescheliana Epitoma [quemadmodum & in nostro ms.
» *Ep.*] haec historia non hic, sed aliquanto post, sic nar-
» ratur: Βιοθέα ἡ Νικοκρέοντος γυνὴ ἀπεψόφησέ πο-
» τε. κᾆτα Σικυωνίαν ἀμυγδαλῆν ἐπιβαλοῦσα [at no-
» ster ms. *Ep.* in ἐπιβᾶσα consentit cum edd. & ms. *A.*]
» συνέτριψε. Id est, *Biothea Nicocreontis uxor crepitum ali-*
» *quando emisit: deinde Sicyoniam amygdalam deiecit, & pede*
» *contrivit.* Sane & nuces & amygdalae cum franguntur
» crepant: neque est a verisimili alienum, quod haec scri-
» ptura continet. *Amygdalae Sicyoniae* hîc nominantur, for-
» tasse quod molliori essent cortice quam caeterae: non
» enim quaevis amygdala pedis pressurâ est fragilis. *Vers.* 70.

» Στρατόνικος εἶπεν· Οὐχ ὅμοιος ὁ ψόφος
» ὑπὸ νύκτα.

» Infelicem Stratonicum, qui ut sorex indicio suo perit.
» Nam verbis hisce voluit dare significationem intellecti
» Biotheae doli: quam impotentis mulieris offensam mor-
» te expiavit. Sed quid significant illa verba, ὑπὸ νύκτα?
» Nam equidem illa explicare non possum. Suspicabar scri-
» bendum ὑπὸ ῥῖνα, hoc sensu: *uterque sonus non similis*

» ne pantomimi, CORONATUS ADVERSUS HISTRIONES ET » OMNES SCENICOS ARTIFICES. « CASAUBONUS. — Confer pag. 351. f.

Κορίνθιοι δὲ θυμελικούς. Cum Θυννικοὺς corrupte in ed. Ven. & Baſ. legeretur, *Thynnicos* reddidit DALECAMP. ſed in orâ notaverat: » *Thymelicos* Coelius, ex Euſtathio. » Vide Leopardum cap. 23. 10. « — Inde CASAUBONUS: » Θυμελικοὺς ἀγῶνας qui in Θυννικοὺς verterant, ridiculi » ſunt, ne aliud dicam gravius. Sed indignor, doctos vi» ros errare cum illis maluiſſe, quam libros meliores & » Euſtathium, de quo erat ipſis compertum, ſequi. « — Veram ſcripturam nobis & ms. *A.* & ms. *Ep.* dedere: eamdemque ex Epitoma repraeſentatam ab Euſtathio ad Iliad. β. pag. 230. l. 5. commendaverat COELIUS RHODIGINUS, Antiquar. Lect. VIII. 8. & *Paul.* LEOPARDUS, Emendat. lib. X. cap. 23. denique de eâdem e melioribus codd. mstis operis plenioris reſtituendâ monuerat MURETUS, Var. Lection. XIX. 3. Vellem nos docuiſſent viri doctiſſimi, quinam potiſſimum intelligantur *thymelici* ἀγῶνες. *Muſica certamina* intellexit Gallicus interprès, ſic reddens: *laiſſez aux Corinthiens à donner des concerts*: nec ita male fortaſſe. Videndum tamen, ne non ad ſolam muſicam, verum ad omnem hiſtrionicam artem pertineat id vocabulum; ſed ita ut per contemtum aliquem opponantur θυμελικοὶ ἀγῶνες & σκηνικοὶ, intelliganturque θυμελικοὶ qui ſint paulo rudiores & licentiores; quos Gallice diceremus *des farces*. Suidas quidem generatim: Θυμελικοί· οἱ ἐν ὑποκρίσει τὴν τέχνην ἐπιδεικνύμενοι. Etymologus vero, pag. 452. Θυμέλη - - τράπεζα ἦν, ἐφ' ἧς ἑστῶτες ἐν τοῖς ἀγροῖς ᾖδον, μήπω τάξιν λαβούσης τραγῳδίας. *Hegemonem*, veteris comoediae poëtam, (quem perſonas *viles* potiſſimum egiſſe expreſſiſſeque Ariſtoteles in Poët. ait cap. 2.) *parodiis certaſſe in agonibus thymelicis* commemorat Athenaeus noſter, lib. XV. pag. 699. a. Plutarchus vero *ludos* illos *magnos*, quos rudibus adhuc Romanae reipublicae temporibus, Fabius Dictator Iovi fovit, (teſte Livio, XXII. 9.) θέας μουσικὰς καὶ θυμελικὰς vocat, in vita Fabii, T. I. Opp. p. 176. c.

μαστιγοῦσθωσαν Λακεδαιμόνιοι. » De verberibus pue» rorum Lacedaemoniorum ad aram Orthiae Dianae, & » in illis perferendis admirabili conſtantiâ, vid. Plutarchum » in Laconicis Inſtitutis. « DALECAMPIUS. — Vide Notata

ad Epicteti Differt. I. 2, 2. sed praesertim Meursii Graec. Feriat. sub voce Διαμαστίγωσις: quo praeeunte, in Simplicii Comment. in Epicteti Enchirid. pag. 147. nostrae edit. pro τὸν διὰ μαστιγώσεως ἀγῶνα, scribe una voce τὸν διαμαστιγώσεως ἀγῶνα. *Mox*, apud Nostrum, περὶ τοῦ 'Αστ. ἀγ. recte dedit ms. *A*.

d Τῷ δ' ἕτερον μὲν &c. Ex Iliad. π'. 250.

δοκοὶ εἰσίν. » Cum aliquando trabis ruina homo sceleratus » esset oppressus, dixit Stratonicus: "Ανδρες, δοκῶ, εἰσὶ θεοί· » εἰ δὲ μὴ εἰσὶ, δοκῷ εἰσι. « [At δοκῶ εἰσι scribitur in editt. omnibus: nec aliud quid enotatum ex ms. *A*.] » Varie » haec interpretantur: nos ita probamus, *O viri! sunt Dii, » δοκῶ, puto equidem: sed si non sunt Dii, sunt δοκῷ, per » hanc trabem:* id est, quamvis Dii non essent, poterat huius » improbi mors persuadere hominibus Deos esse. Poenae » improborum vel perditis & desperatae audaciae homi- » nibus confessionem hanc exprimere solent, Deos esse: » eorumdem felicitas vulgo multos dubitare fecit an Dii » essent. Notissimi sunt versus:

» *Marmoreo Licinus tumulo tegitur: Cato parvo:*
» *Pompeius nullo: creditis esse Deos?* « CASAUBONUS.

Mihi, ut dicam quod sentio, contortior ista interpretatio visa erat. DALECAMPIUS sic scripserat: *si nulli sunt, tamen δοκῶ (trabes) sunt.* Planissimo (puto) lusu in paronomasiâ verbi: at non δοκῶ sunt *trabes*, sed δοκοί: nisi in duali numero δοκὼ dixisse Stratonicum statuamus, quod fortasse duae trabes deinceps prolapsae hominem penitus oppressissent. At nil opus est ut eo confugiamus: potuerunt librarii, parum intelligentes id dictum, alius in δοκῶ aberrare, alius in δοκῷ, quod in nostro ms. *Ep.* est. Mihi sic plane persuasi, δοκοὶ scriptum oportuisse: *si Dii non sunt, quorum poenas timeat improbus; at trabes sunt, quas timeat.*

AD CAP. XLIII.

'Αναγράφει δὲ καὶ τάδε &c. Haud satis perspicuum est, quis sit auctor, quem dicit Athenaeus etiam haec, quae dehinc subiiciuntur, Stratonici memorabilia dicta scripto consignasse. Proximus auctor, quem nominaverat, CAPITO erat, in *Commentariis ad Philopappum*; ut videri possint haec ad eumdem referenda. Aliter quidem KÜSTERUS iudicaverat, omnia inde a pag. 349. f. usque ad p. 352.

c. ex *Clearcho* ducta esse existimans; ut ex notâ intellexi, quam suâ manu ille ad oram Athenaei olim sui adscripserat.

τῶν δὲ υἱῶν ὁ μὲν διδάξει. Possit διδάσκειν intelligi *fabulas docere*, quod de Poëtis comicis & tragicis dicitur: possit etiam intelligi *modos musicos docere*. Videtur Stratonicus priori notione accepisse: nam cum respondet, *theatro etiam domestico ei opus esse*, dixit puto θεάτρου pro θεατῶν, *spectatoribus*: nempe ita miser poëta ille evadet, ut nemo nisi tui domestici fabulas illius spectatum venturi sint. Pro nudo προσδεῖ γε, ms. *Ep*. habet προσδεῖ γέ σοι. Ad hunc locum, Casauboni est Animadversio haec: » Ille » qui apud Stratonicum gloriabatur, ὅτι πάντα ὑπάρχει » αὐτῷ οἰκεῖα, hoc voluit: Omnia quae ad vitam recte, » commode & iocunde degendam expeti solent, sibi esse » abunde domi. Vitae commoda praestare poterant quae» stus quos redimendis operibus faciebat: honestatem & » iocunditatem filii spondebant, quorum alter fuit ludima» gister, tibicen alter. «

διατί τὴν Ἑλλάδα &c. Casaubono obsecutus sum, monenti: »Scribe, Ἐρομένου δέ τινος, διὰ τί τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν περινοστεῖ, ἀλλ' οὐκ ἐν μιᾷ πόλει περιμένει. « Quae continuo subiecit idem vir doctus, non perinde omnia mihi persuasit. » Clarissima ista quidem, (inquit;) at » non adeo quae respondet Stratonicus. Παρὰ τῶν Μουσῶν » ἔφη εἰληφέναι τέλος τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας, παρ' ὧν » πράττεσθαι μισθὸν ἀμουσίας. Magna lux tenebricoso lo» co accesserit si scribas, εἰληφέναι εἰς τέλος. hoc est: *Di» xit Stratonicus, a Musis se accepisse ad* [quidni? *in*] *vecti» gal omnes Graecos, a quibus mercedem exigat* ipsorum *im» peritiae*. Salsum & venustum dictum. Respicit Stratoni» cus ad magnorum principum antiquam consuetudinem, » qui satrapis & dynastis suis, aliisque quibus cupiebant, » certas vel provincias vel urbes assignabant, unde ve» ctigalia in usus suos exigerent. Sic legimus, antiquae re» ginae cuidam Aegyptum datam fuisse εἰς κόσμον a mari» to: Themistocli Lampsacum εἰς οἶνον, Magnesiam εἰς » ἄρτον, Myuntem εἰς ὄψον, Percotam & Palaescepsin εἰς » στρωμνὴν καὶ ἱματισμόν. Similia narrantur de Pytharcho, » de Alcibiade, de aliis. Eo respiciens homo εὐφυὴς, *Mu» sas* quidem monarchae alicui assimilat, cui omnes mor» tales non ut subditi, verum ut ἄμουσοι & *indocti*, tri-

» butum teneantur pendere. Ex omnibus porro provinciis » unam sibi concessam, Graecorum nempe, a quibus id tri» butum exigat: quod vocat ipse *μισθὸν ἀμουσίας*. De vo» cula *εἰς*, quam desiderari diximus, plura sequente capi» te. « — At paulo post (ad pag. 351. e.) ipse profitetur vir doctissimus, adiectâ voculâ *εἰς* nil magnopere opus esse. Confer notata ad VII. 286. e. Pro *παρ' ὧν πρατ.* quod habet ms. *Ep.* cum editis, perperam est *περὶ ὧν* in ms. *A.*

f *αὐλεῖν οὐχ Ἁρμονίαν, ἀλλὰ τὸν Κάδμον.* » *Harmonia*, » Martis & Veneris filia, *Cadmi uxor*: item, *concentus mu*» *sicus*. Hinc iocus. Cadmi vita fuit calamitosissima: qui » male & miserabiliter canit, is *Cadmum* canit. « DALECAMP.

οὐκ ἔχεις, ἀλλ' ἔχῃ. Sic recte ms. *Ep.* cum edd. Perperam *ἀλλ' ἔχει* ms. *A.* Adludit autem hoc verbum ad istud Aristippi, XII. 544. d. *ἔχω, καὶ οὐκ ἔχομαι.* Sequentis dicti, *ἐν οὐδεμίᾳ πόλις ἐνεγκεῖν οἷα τε &c.* simillimum supra commemoratum vidimus a Machone, p. 349. e.

ἐν τοῖς Ἰλιείοις. » *Iliea* appellati sunt *ludi quos Ilienses age*» *bant*. Ἰλίεια, ab *Ilio*; ut *Ludi Romani* a Roma. Festi cele» britas ex eo apparet, quod etiam ex remotissimis locis sce» nici artifices eo properarent. Falluntur qui mutant hanc » scripturam: Πυθόμενος δ' ἐν Ἰλίῳ ἐπιδημεῖν αὐτὸν ἐν » τοῖς Ἰλιείοις, Ἀεὶ, ἔφησεν, Ἰλίῳ κακά. Id est: *Cum audis*» *set Satyrum Ilium venisse cum celebrarentur Iliea, Semper, in*» *quit, Ilio mala.* « CASAUBONUS. — Ut in proverbio dictum refert Eustathius ad Iliad. δ'. pag. 338. 1. Ἀεὶ Ἰλίῳ κακῶν. Istud *ἐν Ἰλιείοις* parum intelligens Dalecampius, interpretatus erat, *Semper & Iliensibus & Ilio mala.*

a Μιννακοῦ δὲ αὐτῷ περὶ μουσικῆς διαμφισβητοῦντος. » Scribendum Μυνάκου. Sic enim Pollux hunc furorem no» minat, & Hesychius; in cuius codices mendi suspicio, hic » quidem, vix cadit. « CASAUBONUS. — Vide Hesychium in Μυνακιθεὶς: & Pollucem VII. 89. & qui hos cum Athenaeo iam olim contulerat *Paul.* LEOPARDUM, Emendat. X. 2. in Gruteri Thes. Crit. T. III. pag. 191. Caeterum, vulgatum Μιννακοῦ apud Nostrum tenet vetus ms. *A.* In Epit. vero deest haec *χρεία*.

In proxima *χρείᾳ*, recte *ἀπανθημερίζειν* edidit Casaub. ut est in msstis. Perperam *ἀπανθημερίζειν* ed. Ven. & Bas.

συνηχθέσθη ὡς πράττοντι κακῶς. Sic percommode editiones omnes; nescio ex cuius emendatione. Plane con-

trarium est *συνήσθη*, quod habet ms. *A.* nempe *gratulatus est*: quod cum eodem modo in contextu habeat ms. *Ep.* ibidem superne eàdem manu negativà particula *οὐ* inter lineas adscripta est.

Ἐν Τειχιοῦντι τῆς Μιλήτου. Monuit *Paul.* LEOPARDUS, Emend. X. 4. τῆς Μιλήτου hic idem valere ac τῆς Μιλησίας. Caeterum conf. notata ad pag. 320. a. & 325. d.

εἰ σεαυτὸν ἀντὶ Ἀμφίονος Ζῆθον καλεῖς. » *Amphion* musi- b
» ces glorià fuit clarissimus: *Zethus* vero, eius frater, bel-
» licosus quidem, sed musicae penitus rudis. Vide Pausan. » lib. IX. « DALECAMP. — De diverso fratrum ingenio confer Eubuli versus apud Nostrum, II. 47. b. c. Apollodori Biblioth. III. 5, 5. pag. 195. ed. Heyn. & Valckenaerii Diatrib. Euripid. p. 74 sqq. In superioribus verbis *ὅς γε τὸ ἀμουσότατον*, post *γε* repetitur verbum *ἔφη* in ms. *A.* quod non male haberet, si post *ἀμουσότατον* esset positum.

Εἰς Μακεδονίαν! » Quod alii dicunt *εἰς μακαρίαν*, exi- » tium imprecantes. Notatur & obiter Macedonum bar- » baries. « DALECAMP. — Conf. Erasmi Adag. p. 374 sq.

AD CAP. XLIV.

Ἐν Αἴνῳ - - τοὺς μὲν ὀκτὼ μῆνας εἶναι ψύχος, τοὺς δὲ c
τέτταρας χειμῶνα. Sedes inter se mutasse verba ψύχος & χειμῶνα, probabiliter sane suspicatus est CORAY, in Notis ad Hippocratis libellum de Locis, Aëre & Aqua, p. 292 sq.

» Τοὺς Ποντικοὺς ἐκ τοῦ πολλοῦ ἥκειν Πόντου, ὥσπερ ἐκ τοῦ » ὀλέθρου. Suspecta vox *πολλοῦ*: neque mentem satis video. » *Ponti* regionem, opinor, vituperat. « CASAUBONUS. — Ponti regionem minime placuisse Stratonico, haud multo ante vidimus. Mihi vero hoc loco vox *πολλοῦ* vel maxime necessaria ad id, quod voluerat homo facetus, videbatur. Verba autem ista, *ὥσπερ ἐκ τοῦ ὀλέθρου*, ab ipso Stratonici dicto separanda putavi, ut quae essent auctoris, qui istud dictum retulit, & illius sensum istis verbis voluit interpretari. Nempe hominem *Ponticum* videns Stratonicus, pro eo quod nude aliquis dixisset, *hic homo e Ponto venit*, dicere solebat, *e multo ponto venit*; scilicet *e multo ponto* dicens, tamquam *e multa miseria*, *e miserrima & exitiali regione*. Simillima ratione Hebraeus vates *multas aquas* pro *multis periculis atque miseriis* & *gravi exitio* dixit.

c Psalm. CXLIII. 7. Ἐξελοῦ με καὶ ῥῦσαί με ἐξ ὑδάτων πολλῶν. Psalm. LXVIII. 3. Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ καταιγὶς κατεπόντισέ με. Et similia saepius alibi. Istà autem notione vocabulum πόντος, quod *profundum mare* proprie sonat, commodissime positum videtur.

Τοὺς δὲ Ῥοδίους ἐκάλει λευκοὺς Κυρηναίους. »Similibus » moribus fuisse Rhodios & Cyrenenses significat. Simil» lime hodie homines sceleſtos sunt qui vocent *Mauros al*» *bos*. Qui autem Cyrenensium fuerint mores, verbo in» dicat, cum addit καὶ μνηστήρων πόλιν. Erant enim Cyre» nenses splendidi, magnifici & ἁβροδίαιτοι: &, ut mox » dicitur, [pag. sq. b.] σπαταλῶντες καὶ θερμοπόται. De » Aristippo & Anniceride caeterorum nosce ingenia. Et sunt » ad manum testimonia poëtarum aliorumque scriptorum. » Scribe vero καὶ τὴν Ῥόδον, μνηστήρων πόλιν.« CASAUBONUS. — At nil opus esse videtur isto adsumento, quod uterque noster codex ignorat. Satis commode dictum, Τοὺς Ῥοδίους ἐκάλει - - μνηστήρων πόλιν: quamquam non minus commode pag. 352. b. ista verba καὶ αὐτὴν τὴν Ῥόδον adiecta sunt.

καὶ τὴν δ' Ἡράκλειαν, ἀνδροκόρινθον. » Scribe καὶ τὴν Ἡρά» κλειαν ἀνδροκόρινθον. Obscurum est, ecquam e multis *He*» *racleis* hic intelligat: etiam illud, quare vocet ἀνδροκόριν» θον. An hoc significat, *tantam esse Heracleae impudicorum* » *virorum multitudinem, quanta erat Corinthi foeminarum Ve*» *neris sacris operatarum?* « CASAUBONUS. — Haud dubie obscoenius illud flagitium notare Stratonicus voluerat: quod & ex alio eiusdem de eadem *Heraclea* dicto, continuo deinde commemorato, intelligebatur. In nomine ἀνδροκόρινθος vero simul alius lusus inest: nempe paronomasia vocis Ἀκροκόρινθος, quod erat nomen arcis Corinthi. Quid sit vero, quod in scriptura huius loci mutatum Casaubonus voluerit, aut cur deleri iusserit δὲ particulam ante Ἡράκλειαν, haud apparet: certe nulla caussa erat. Iam saepe vulgatissimam illam observavimus dictionem, καὶ sequente δὲ, optimis quibusque scriptoribus familiarem: *&* *vero*, id est, *verum etiam, atque etiam, porro etiam, similiter*.

καὶ τὸ Βυζάντιον, μασχάλην τῆς Ἑλλάδος. » Et istud di» verse acceperunt docti. In homine μασχάλη est *ala* sive » *alarum cavitas*. Inde translatum id nomen ad multa. *By*» *zantium* Stratonicus vocat μασχάλην, hoc significans: *si* » *quis eam urbem occupaverit, similem reliquam Graeciam fore*

» *homini, quem aliquis ala prehensum teneat.* Sive loci natu-
» ram consideres, sive historias consulas, neque Stratoni-
» co viri prudentis, neque mihi fidelis interpretis laudem
» invidebis. Si cui tamen hoc minus arridet, afferemus
» aliam interpretationem, opinor, haud malam. Potest
» enim Stratonicus ea appellatione aut urbi *immunditias*,
» aut civibus *sordidum victum* obiecisse. Nam cavitati ala-
» rum proprius est foetor, qui dicitur τράγος: unde illos
» τραγομασχάλους nominabant, quibus *gravis hirsutis cu-*
» *bat hircus in alis.* « Casaubonus. — Nihil equidem de-
finire ausim. Minime quidem omnium placet Erasmi in-
terpretatio, (in Adagio, *Maschalam tollere,*) eo adlusisse
Stratonicum coniectantis, quod Byzantii strenue potaretur.

τοὺς δὲ Λευκαδίους, ἑώλους Κορινθίους. » Hoc est, *frigi-* d
» *dos & vanos Corinthiorum imitatores. Leucas* colonia Co-
» rinthiorum fuit, ut scribit Strabo. [& Thucydides, I.
» 30.] Restabant igitur in eorum moribus vestigia quae-
» dam prioris patriae; sed parum expressa, & obsoleta:
» sicut nec *pridianae reliquiae* sapiunt idem ac recens cocti
» cibi; quicquid argutetur deparcus & tristis Tiberius. [vi-
» de Sueton. in Tiber. c. 34.] Vocem ἕωλος non uno lo-
» co exposuimus: neque nunc repetendum. « Casaubo-
nus. — *Futiles ac vanos Corinthios* interpretatus erat Da-
lecamp. Commodissime equidem *rancidos Corinthios* reddi
posse existimavi. Notum est, ἕωλον & *pridianum* dici *ci-*
bum, & quidquid est *situ & vetustate rancidum & corruptum.*

τοὺς δὲ Ἀμβρακιώτας, μεμβρακιώτας. » Haud scio an
» ita scripserit: tamen ita diserte antiquae fidei exemplaria.
» Allusit fortasse ad *membrades*, pisciculum vilem. « [Quid-
ni?] » Si ita est, cur non dixit potius μεμβραδιώτας? « [Pu-
to, quia nil opus fuerat.] » Aut allusit ad nomen μειρα-
» κιώτης. Utrumque dicunt Graeci, & μειρακιοῦσθαι &
» μειρακιεύεσθαι. « Casaubonus. [At μειρακιώτης grae-
cum non est.]

ἐρομένου τινὸς, τί περισκοπεῖ; Sic recte mstus cod.
uterque. *Interrogante quodam, quid circumspiceret.*

Ἰδὼν δ' ἐν τῷ κύφωνι (perperam κύφονι ed. Cas. 2. & 3.)
δεδεμένους δύω· Ὡς μικροπολιτικὸν, ἔφη, τὸ μὴ δύνασθαι
συμπληρῶσαι. » Alludit ad *Megalopolin*, oppidum non igno-
» bile; simulque ostendit, oportuisse sontes illos plecti ca-
» pite, non solâ ignominiâ. « Dalecamp. —— » Quia va-
» riis modis solet accipi verbum πληρῶσαι, ideo haere-

d » mus ad quam potissimum notionem Stratonicus respexe- » rit. Proponemus diversas interpretationes, ut acutus le- » ctor eligat quod amplectatur. πληροῦν interdum est, quod » institueris *consummare*. Potes igitur vertere: *Cum in ligneis* » *compedibus duos publice vinctos vidisset; Quam hoc est, in-* » *quit, civitatis invalidae argumentum, rem non posse perficere.* » Non habendos in vinculis, sed supremo statim supplicio » afficiendos fuisse noxios, si recta haec interpretatio est, » significat Stratonicus. Facit aliquid stabiliendae huic sen- » tentiae, quod non simpliciter ait *vinctos*, sed ἐν τῷ κύ- » φωνι. Sic enim videtur innuere, capital ab istis fuisse ad- » missum, ideoque habitos in *cyphone*: quem fuisse scri- » bunt veteres, ξύλον ᾧ κατέτεμνον [forf. κατέτεινον. vi- » de Hesych. & eius interpretes.] τοὺς θανάτῳ κατακεκρι- » μένους. Πληροῦν etiam dicitur navis magister, qui *navem* » *instruit remigibus*: πληρώματα enim Graecis sunt *remiges* » ipsi. Fortasse eo allusum est a Stratonico: nam in mul- » tis civitatibus capitis damnati aut bello capti remis ad- » dicebantur. Aliter accipitur idem verbum, quando dici- » mus πληροῦν ἔρανον, pro ἀποδιδόναι, vel etiam εἰσφέ- » ρειν: unde apud Demosthenem non semel πληρωτὴς ἐρά- » νου. Philostratus libro sexto de Vita Apollonii: Οἱ δὲ » χρηστοὶ Ἕλληνες, ἣν μὴ ὀβολὸς ὀβολὸν τέκῃ, καὶ τὰ ὤνια » αὐτοῖς ἐπιτιμήσωσι καπηλεύοντες ἢ καθειργνύντες, οὔ φα- » σι ζῆν· ἀλλ' ὁ μὲν θυγατέρα σκηπτόμενος ἐν ὥρᾳ γάμων, » ὁ δὲ υἱὸν ἤδη τελοῦντα ἐς ἄνδρας, ὁ δ' ἐράνου πλήρωσιν » &c. Inter varias caussas, quae praetexi ab hominibus » avaris solent, cur foenus & fraudes exerceant, ponit & » ἐράνου πλήρωσιν, id est, collationem eorum quae vel pu- » blice pendi solent a civibus, vel quae privatim amicis » pauperibus & afflictis praestabantur nomine erani: ut » multis dudum expositum nobis ad Theophrasti libellum » aureolum Characteres. Hic igitur συμπληροῦν hoc loco » interpretari licet, *collata pecunia dependere quod alius de-* » *beat*: concise dictum, pro συμπληρῶσαι τὸν ἔρανον αὐ- » τοῖς. Ita vertimus: *Quam angusti animi cives sunt, qui non* » *possunt stipe collecta pro his solvere*. Homines avari, illi- » berales, ac deparci, & sunt & dicuntur Graecis μικρό- » ψυχοι, μικρολόγοι, atque etiam μικροπρεπεῖς, ut alibi » probavimus: quo allusum a Stratonico, vocem μικρο- » πολιτικὸν in hac re usurpante. Erani ad dissolvendum aes » alienum collati exemplum habes extremo libro XIII. Ma-

» la nomina, aut qui iudicatum non solvissent, habere ἐν » κύφωνι, id est, *ligneis compedibus*, antiqui fuit moris. He- » sychius: Ἐγκαλοσκελεῖς· οἱ μὴ ἀποδιδόντες τὰ χρέα, ἐγ- » κάλοις (sive, ἐν κάλοις) δεσμεύοντο τοὺς πόδας. « CASAUBONUS.

Ἄιδοι τὶς, ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην. » Est parodia de- » cantati illius adagii: (apud Aristoph. Vesp. 1431.)

» ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος ἂν εἰδείη τέχνην:

» quod ita interpretatus est Cicero, Tuscul. I. 18. *Quam » quisque norit artem, in hac se exerceat.* Sed in illa nullum » vel saltem perexiguum erit acumen, si putes Stratoni- » cum τὸ ἔρδοι in ᾄδοι commutasse. Equidem credo, ita » olim fuisse scriptum apud Athenaeum:

» Ἄρδοι τις, ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην.

» *Quam quisque norit artem, hanc irrigare velit.* Ita enim ma- » ligne alludit ad *olitoris* seu *horti custodis* professionem, » quam olim exercuerat ineptus ille musicus. Accedit eo, » quod & sonus ἄρδοι, quam ᾄδοι, propius accedit ad τὸ » παρῳδούμενον. « CORAY, in *Notis msstis*. Ingeniose sane. At nobis editoribus ferenda fuit & in contextu tenenda vulgata scriptura; quam tuentur omnes veteres libri. Caeterum de isto adagio consuli insuper possunt quos laudavit IACOBS in Animadv. in Anthol. Vol. II. Part. I. p. 406.

Ἐθέλειν, ἔφη, γνῶναι κατὰ τίνα τόπον ἐστὶ τῆς πό- λεως. » *Dixit, se posse cognoscere in qua parte sit urbis.* » ἐθέλειν eleganter & ἀττικώτατα pro δύνασθαι. Sic in idio- » tismo nostro, *volo hoc facere*, pro *spondeo me hoc posse » facere.* Tamen Excerptor noster, ἔχειν ἔφη γνῶναι. « CASAUBONUS. — Similiter & in nostro ms. *Ep.* est ἔφη ἔχειν γνῶναι. Nempe iam saepius observavimus, dictionibus Athenaei subinde alias substituisse Epitomae auctorem, quae scilicet clariores planioresque ipsi visae essent. De usu illo verbi ἐθέλειν pro δύνασθαι videnda Scholia ad Iliad. φ'. 366. Pindar. Nem. Od. XI. vs. 51. Xenoph. Oecon. pag. 516. (p. m. 655.) quae loca collegit d'Arnauld, Animadv. Critic. p. 168 sq. ad Herodot. VII. 49. *Mox*, εἶθ' ὡς per apostrophum scriptum habet codex noster uterque; non εἶτα ὡς, ut erat editum.

» Τὸν δὲ Τηλεφάνη ἐπεὶ ἀνεφυσᾷν ἤρχετο, παρακα- » τανείμενος ἔφη, ὡς οἱ ἐρυγγάνοντες. Vindelicianus Bre- » viator: παρακατανείμενος, ἄνω ἔφη, ὡς οἱ ἐρυγγάνοντες. « CASAUBONUS. — Adnotaverat ad hunc locum DALE-

e CAMPIUS: » *Telephanem* inflare tibiam auſpicatum, ut can» tionis ſuae modos ac ſonum bene adaptaret, id inepte » facientem reprehendit & veluti ructare dicit. Vide Leo» pardum c. 21. 9. « — Tractaverat nempe hunc locum *Paul.* LEOPARDUS, Emendat. lib. IX. c. 21. & lib. XII. c. 9. ubi de *Telephane* tibicine cum alia nonnulla ex veterum monumentis protulit, tum in eumdem Epigramma, quod in Anthologiae lib. III. legitur, & in Analectis Brunckii T. II. p. 358. ad quod vide quae notavit Iacobs in Animadv. Vol. II. Part. III. pag. 46. Sed vulgatam apud Athenaeum h. l. ſcripturam latine ſic reddens Leopardus, *Stratonicus proximus accumbens Telephani tibiam inflare incipienti*, non explicavit, quo pacto in iſtam ſententiam Graece τὸν Τηλεφάνη in accuſativo caſu ſcribi potuerit; de quo miror ne a Caſaubono quidem quidquam eſſe adnotatum. Mihi quidem, niſi in ſequentibus aliquid turbatum ſtatuas, neceſſario dativus caſus deſiderari videbatur. Quare, cum ſic ſcriptum ſit in noſtro ms. *Ep.* Τηλεφάνει δὲ ἐπεὶ ἀναφυσᾷν ἤρχετο, pro vulgato Τὸν δὲ Τηλεφ. quod dabat ms. *A.* cum editis, Τῷ δὲ Τηλεφάνει poſui. Quod Τελεφάνη in ed. Caſ. 1. ſcribitur, proprius error illius editionis eſt; reliquae omnes Τηλεφάνη praeferebant. Iam vocem ἄνω, quam ante verbum ἔφη in Epitome Hoeſcheliana Caſaubonus repererat, nobis pariter non ſolum noſter ms. *Ep.* ſed & vetus cod. *A.* obtulit: quam ne forte ad praecedens verbum παρακατακείμενος referendam putes, interpoſito commate ab illo verbo ſeparat ms. *Ep.* Videtur autem ex muſicorum uſu hic poſita iſta vocula. Quod ſequitur, ὡς οἱ ἐρυγγάνοντες, id haud dubie e poëta neſcio quo ductum eſt: quamnam vero in partem potiſſimum ſit accipiendum, haud ſatis liquet: ſuſpicor autem, non ad hominem ructantem pertinere, quo pacto ab interpretibus acceptum video; ſed ad fontem. Nam & fontes (οἱ κρουνοὶ) ἐρεύγεσθαι (ſive, quod idem eſt, ἐρυγγάνειν) dicuntur; velut apud Pindarum, Pyth. I. 40. ἐρεύγονται πηγαί: ubi Graecus interpres verbum ἐρεύγονται per ἀναφυσῶνται exponit, eodem verbo utens quod de *inflanda tibia* hoc loco poſitum eſt. Fortaſſe apud poëtam verba iſta, quae mutuatus eſt Stratonicus, ſic ſcripta erant, ὡς οἱ (pro οὕτως οὗτοι) ἐρυγγάνοντες &c.

Τοῦ δὲ βαλανέως ἐν Καρδίᾳ ῥύμμα γῆν μοχθηρὰν καὶ ὕδωρ ἁλμυρὸν παρέχοντος. » Saponis loco, aut κονίας βαλανευ-

» cum invidiam novitatis a se depulisset, producta in me-
» dium vetusta effigie Apollinis, in ipsa urbe Lacedaemo-
» niorum inventa, lyram tenentis quae novem nervos ha-
» beret, fuisse absolutum. Narrat ex Artemone Athenaeus
» libro XIV. [pag. 636. e.] ubi non obscure alluditur ad
» verba huius Senatusconsulti, cum ait de Timotheo; *εὐ-*
» *θυνόμενον ὡς παραφθείροι τὴν ἀρχαίαν μουσικὴν, καὶ μέλ-*
» *λοντός τινος ἐκτέμνειν αὐτοῦ τὰς περιττὰς τῶν χορδῶν.*
» Quod autem vetus non solum Spartiatarum, ut Boëtius
» scribit, sed omnium Dorum atque Aeolum lingua plu-
» rimum uteretur *τῷ ρ* tam in mediis quam in extremis
» dictionibus, praeter antiquos grammaticos testis Strabo
» lib. X. [pag. 448.] ubi de Eretria Euboeae scribit auctor
» eruditissimus: *Ἐποίκους δ' ἔσχον ἐπ' Ἤλιδος· ἀφ' οὗ καὶ*
» *τῷ γράμματι τῷ ρ πολλῷ χρησάμενοι οὐκ ἐπὶ τέλει μό-*
» *νον τῶν ῥημάτων, ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ κεκωμῴδηνται.* Pla-
» to in Cratylo: [T. III. ed. Bipont. pag. 334.] *Οἶσθα*
» *οὖν ὅτι ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἡμεῖς μὲν φαμὲν σκληρότης, Ἐρετριεῖς*
» *δὲ σκληροτήρ.* Extant adhuc in antiquorum Glossogra-
» phorum libris nonnulla vocabula veteris illius Spartia-
» tarum linguae, qua scriptum vides antiquissimum hoc
» & pulcherrimum vetustatis monimentum. Clare liquet
» ex illis, caninam literam plurimum adamatam & fre-
» quentatam fuisse a priscis Spartanis. Nam, exempli caus-
» sa, *ἀβὴρ*, vetere eius populi dialecto erat *cella penaria.*
» *ἄβωρ*, *clamor:* *ἀγλευκὲρ*, *tibia.* *ἀδελιφὴρ*, *ἀδελφὸς*, *fra-*
» *ter.* *Αἰγλαὴρ*, *Aesculapius.* *αἰθὸρ*, *magnum.* *ἀκαλανθίρ*,
» avicula *achantis* dicta aliis Graecis, vel *ποικιλίς.* *ἀσκὸρ*,
» aliis *ἀσκὸς*: Latini *utrem.* *ἀσχαλίβαρ*, *grabatus.* *ἀμπιστά-*
» *τηρ*, pro *ἐπιστάτης*, *praefectus*, & *ἐξεταστής.* *ἀμπι-*
» *τίαρ* Hesychio exponitur *παρατεταγμένη*, *quae stat in acie.*
» Sic idem *ἄνεαρ* explicat *ἥκουσα*, *quae venit.* *ἀνθηρ*, herbae
» nomen. *ἀνσατὴρ*, *inguen*, *bubo.* *ἀπαβοῖδορ*, *concinne.* *ἄπ-*
» *πιρ*, *carceres stadii:* aliis *ὕσπληξ.* *ἄχυρ*, unde *acus* Lati-
» norum, vulgo *ἄχυρον.* Sic *Κέρκυρ* Alcmani Spartano
» poëtae, pro *Κερκυραῖος.* *βέλλιρ*, *galea.* *βίωρ* pro *ἴσως*, *for-*
» *tasse.* *βουάγορ*, *dux armenti*, vel is qui postea dictus Spar-
» tae *παιδονόμος*: *ὁ τῆς ἀγέλης ἄρχων παῖς*, Hesychius.
» *βρενθάγιορ*, *imago.* *Γέντερ*, locus *τῶν ἐντέρων.* *τὸ γ* est
» hic, digamma Aeolicum: inde Latinum *venter.* *Γῶνορ*,
» pro *γωνία*, *angulus.* *Δαδόχωρ* aut *δαιδόχωρ*, *candela-*
» *brum.* *δενέμορ*, *terra πετρώδης.* *δευτερίναρ*, *lora:* vulgo

a » δευτερίας οἶνος. διασάτηρ, *ludere.* διαφοιγόμιορ, *dies phi-
» ditiorum.* δίκαρ, *iudices.* ἐλίμαρ, vulgo ἔλυμος, *panicum*,
» vel aliud σπέρμα σιτῶδες milii simile, ut quidam scri-
» bunt. ἐνδεκαδίκορ, vasculi genus. ἐνιχὼρ dicebant pro
» ἐν τῷ χορῷ. ἐξαιρέταρ, *instrumentum ad hauriendum.* ζουϊώ-
» νερ, βόες ἐργάται: ita scribendum in Hesychio; quo au-
» ctore idem significabat & ζυγόνερ. ἴδαρ, *cibus*: poëtae
» dicunt εἶδαρ: quod vocabulum, & similia huic, ut ἄλ-
» καρ, εἴλαρ, & caetera, Laconica sunt. Ἴκμαρ, *humor*,
» νοτίς. ἰωπάτερ, *clavi vestimentorum.* Καλαμίνδαρ, πλάτα-
» νος, οἱ Δωριεῖς: sic corrigendus codex Hesychii. καλ-
» λίαρ, *simia.* κίττεορ, pro κιττὸς, *hedera.* κόρυρ, a κορυφὴ,
» *summitas alicuius rei.* κρονίδαρ, *longaevus*: alii Graeci,
» χρόνιος, aut πολυχρόνιος. κραύγαρ, *qui valet viribus*; Ho-
» mero βοὴν ἀγαθός. Similiter λιγάναρ, *cicada*; poëtis ἀχέ-
» της τέττιξ. μαχάταρ, *adversarius*; pro μαχητής. μιργά-
» βωρ, τὸ λυκόφως, *crepusculum*, cum lux & tenebrae mi-
» scentur: est enim dictum quasi μισγάως: inter duas vo-
» cales inseritur β, ut in multis Latinis dictionibus τὸ v,
» ex dialecto Aeolica: ὠὸν *ovum*; αἰὼν, *aevum*; σκαιὸς,
» *scaevus.* μοῦρκορ, pro μυχός. μοῦρταρ, *pileus.* μύμαρ &
» μῶμαρ, pro μῶμος, proprie *macula*; est enim Hebraeo-
» rum *mûm*, sed a corpore ad animum transtulerunt. νέ-
» κυρ, pro νέκυς. νῆσορ, pro νεοττὸς, *pullus avis.* νίκορ,
» *pernities.* παλαίωρ, *stultus*, pro παλαιός: reliqui Graeci
» ἀρχαῖον vocant. πέλανορ, nummi genus. πάσορ, pro
» πάθος: male in editionibus Hesych. πάσον. πέλληρ, vi-
» de Hesych. At πέλληρ, exponitur *vorax.* πίσορ pro πί-
» θος, *dolium.* πλατῆορ, *expansa manu ferire.* πλατὺρ,
» *servus*; pro πελάτης. πλεφίλερ, *sesamum frictum.* πόπαρ,
» *pater* aut *avus.* πὸρ, pro πούς. πυὴρ, *plenum.* ῥεπὶρ,
» pro ῥιπὶς, *flabellum.* σαλαβὰρ, *coquus.* σαρὶρ, *palmae*
» *termes*: aliis Graecis est σπάδιξ. σιὸρ, pro θεός. vide
» amplius capite ultimo. [ad pag. 363. f.] σκέλεφορ, ia-
» ctus tesserarum nomen. σθορ vel σόρορ, pro τυρὸς, *caseus.*
» σπαδαχὴρ, *discerpit.* σύλλερ, *saccus*, pro θύλακος. τέορ,
» pro σοῦ, [vel σὸς, τεὸς, *tuus.*] ψεάδερ, *olivae nucleus.*
» ψιλάκερ, *coryphaeum agere.* « CASAUBONUS.

Istis idem CASAUBONUS, in *Addendis* Editioni primae Animadversionum in fine subiectis, haec adiecit: » Post-
» quam haec a nobis scripta essent, & iam chalcographi
» typis dudum expressa, perlata ad nos est Maniliani Astro-

» nomici nova editio, a praestantissimo viro *Iosepho Sca-* a
» *ligero*, eius auctore, muneri missa. Quod opus aureum » dum avide statim percurreremus, reperimus doctissimum » acutissimumque virum hoc ipsum Lacedaemoniorum si» ve ψήφισμα sive προβούλευμα, cuius emendationem era» mus hîc aggressi, correctum a se publicasse atque illu» strasse. Gavisi sumus, nec mediocriter, eodem tempo» re ipsum quidem Lugduni Batavorum, nos vero Lug» duni Segusianorum, idem ὁδοῦ πάρεργον occasione diver» sa aggressos, idem propemodum sensisse, idem scripsis» se. Sed nos videlicet. πεζοὶ παρὰ Λύδιον ἅρμα θέομεν τὸν » ἐκείνου δρόμον. « — Idem decretum, cum lectionis varietate & latina versione dederat LEOPARDUS Emend. VIII. 14. De eodem haec adnotavit VILLEBRUNE: *Quant a Timothée de Milet on produit un décret de Lacédémone contre lui, où il est accusé d'avoir ajouté plusieurs cordes à la lyre; mais ce décret paroit supposé, car Nicomachus assure dans son Harmonie, que Timothée n'ajouta que la onzième.* Quae quidem ratio quam parum roboris habeat ad infirmandam τὴν γνησιότητα praedicti decreti, facile intelligi arbitror.

Πολυΐδου. Poterat casus rectus Πολύϊδος statui, quod b
est Homericum nomen: poterat etiam Πολυΐδας, ut fecit Dalecamp. cum Erasmo & Leopardo. *Ibid.* Θαυμάζειν, ἔφη, εἰ ἀγνοεῖς. Tenet & θαυμάζειν & ἀγνοεῖς ms. *A.* (quod sciam) cum editis: in Epit. autem deest ista χρεία. Parum utique commoda loquendi ratio: nec vero desunt alibi similis ἀνακολουθίας exempla. Sic igitur αὐτὸς - - ποιεῖ, quod sequitur, ad *Philotam* refertur; quod ad ipsum *Polyidam* vel *Polyidum* referri poterat, si ἀγνοεῖ legeretur. Quaenam vero sententia subiecta sit isti dicto Stratonici, ὅτι αὐτὸς μὲν ψηφίσματα ποιεῖ, Τιμόθεος δὲ νόμους, quodve insit acumen, fateor haud satis me perspicere: illud quidem perspicuum, ludi in ambiguitate vocabuli νόμοι. *Scripsisse* autem *Timotheum* Νόμους μουσικοὺς, *Nomos musicos novemdecim, carmine heroico comprehensos,* Suidas docet, in Τιμόθεος Θερσάνδρου. Laudare-ne vero, an ridere Timotheum istis verbis voluerit Stratonicus, decernere non ausim: sed suspicor rideri a faceto homine utrumque, cum Philotam, tum Timotheum, & cum his ipsum Polyidam vel Polyidum, cui ille istud dicit. Silentio locum hunc praeteriit Casaubonus. LEOPARDUS, nullâ adiectâ explicatione, latine sic reddiderat: *Miror, si igno-*

b *ras, illum decreta tantum condere, Timotheum vero etiam leges vel modos cantionis.* DALECAMPIUS haec adnotavit, haud multum promoventia: » Νόμοι, *canendi leges cum certo in-* » *tensae remissaeque vocis flexu; praeterea, sapientissimorum* » *hominum decreta & sanctiones.* Ψηφίσματα, *plebiscita,* le- » gibus saepe derogantia. Nomos psephismate longe prae- » stantior. Hinc iocus. « — ERASMUS hanc inesse sententiam statuerat, *periculosum esse, leges vincere.* VILLEBRUNIUS, Stratonicum, ait, Philotae artem musicam comparare decretis civitatum ex tempore factis & parum stabilibus; Timothei vero numeros legibus constantibus & immutabilibus.

Ψάλλ' ἐς κόρακας. Obvia adlusio ad vulgatissimam imprecandi formulam, Βάλλ' ἐς κόρακας. Pro Ἄρειον, est Ἄρεον in ms. *Ep.*

γακοδέψην γεγενημένον: *qui fuerat coriarius.* ἡ νάκη, & τὸ νάκος, *vellus, pellis cum suo villo.* Vocabulum quidem νακοδέψης in vulgatis lexicis consignatum non reperitur: sed eiusdem & formae & notionis, βυρσοδέψης, σκυτοδέψης. Caeterum, quae hic parum commode sic leguntur, ἐπεὶ ἐλοιδορεῖτό τι αὐτῷ, Κακόδαιμον νακόδαιμον ἔφη, ea paulo aliter reddidit Epitomator, totam χρείαν in hunc modum concinnans: Πρὸς νακοδέψην λοιδορούμενον αὐτῷ, ἐπεὶ ἐκεῖνος κακόδαιμον ἔφη, οὗτος νακόδαιμον ἔφη. Quare haud immerito suspiceris, in pleniore opere tali quodam modo scriptum olim fuisse: ἐπεὶ ἐλοιδορεῖτό τι αὐτῷ, κακόδαιμον φήσας, νακόδαιμον ἔφη.

Quae sequuntur de *Stratonici dicto in Rhodios* paulo ante iam adlato, (pag. 351. c.) ea hic praetermisit Breviator: codex *A.* vero nihil in edita scriptura mutat, quae tamen vix satis emendata videri potest. De qua sic CASAUBONUS: » Verba Athenaei sunt, quibus explicat nobis » cur Stratonicus *Rhodios* appellarit *Cyrenenses albos,* [&] » *Rhodiorum urbem,* μνηστήρων πόλιν: χρώματι μὲν, inquit, c » εἰς ἀσωτίαν διαλλάττειν ἐκείνων ἡγούμενος αὐτούς· ὁμοιό- » τητι δὲ εἰς καταφέρειαν ἡδονῆς τὴν πόλιν μνηστήρων εἰκά- » ζων. Etsi non obscurum est quid sentiat Stratonicus, of- » fendit me tamen oratio haec. Omnem difficultatem sus- » tuleris, si hanc scripturam admiseris: χρώματι μόνον, » εἰς ἀσωτίαν δὲ οὐδὲν διαλλάττειν ἐκείνων ἡγούμενος » αὐτούς· ὁμοιότητι εἰς καταφέρειαν ἡδονῆς τὴν πόλιν μνη- » στήρων εἰκάζων βίῳ. « — Sane medicinâ quapiam, quae-

cumque illa fuerit, in eamdem fere sententiam succur- c
rendum laboranti orationi videtur.

AD CAP. XLVI.

Ἔφορος ἐν δευτέρῳ περὶ Εὑρημάτων. Vide notata ad lib.
IV. pag. 182. c. Animadv. T. II. pag. 666 sq. *Ibid.* *Φαι-
νίας.* Sic ms. *A.* In ms. *Ep.* deest hoc loco nomen: sed
& hunc codicem persaepe aliás in eamdem nominis for-
mam consentientem vidimus. Sic II. 61. f. II. 64. d. &c.
Ibid. *μαθητὰς τῶν ἁρμονικῶν ἔλαβε.* Quod editum erat d
ἁρμονιῶν, id docti alicuius viri ingenio ortum debuit;
nam in vetere cod. *A.* *ἁρμενικῶν* mendose scribitur: sed
id haud dubie in *ἁρμονικῶν* fuit mutandum, a recto
casu *τὰ ἁρμονικὰ*, *ars harmonica*, ut *τὰ φυσικὰ*, *τὰ δια-
λεκτικὰ*, & alia similia. In ms. *Ep.* desunt illa verba.

καὶ διάγραμμα συνεστήσατο. »Solent musici & har-
»monici discipulis suis proponere quas *tabulaturas* vulgus
»nuncupat. Eae sunt descriptiones phthongorum, ex qui-
»bus composita fuerit alicuius cantici harmonia. Res pul-
»cherrima & ingeniosissima: nam ea est quasi *scriptura
»tonorum & soni. Huius praeclari inventi auctorem* facit Ere-
»sius *Phanias* [sive, *Phaenias*] nobilis Peripateticus *Stra-
»tonicum* citharoedum & *τῆς κιθαριστικῆς διδάσκαλον*: il-
»lum cuius tot recitantur apophthegmata a Strabone,
»Plutarcho, Athenaeo, & aliis antiquis. Appellat Phanias
»*διάγραμμα*, *descriptionem* qualem dicebamus: & *διά-
»γραμμα συστήσασθαι* est, *phthongorum systemata*, ut mu-
»sici appellant, *in tabula describere ac spectanda oculis ex-
»hibere.* Non clam me est, viros doctos aliter hanc vo-
»cem esse interpretatos: sed falluntur profecto eruditi ho-
»mines. Omnium vero longissime a vicinia veritatis aber-
»ravit *Leopardus*, qui *διάγραμμα συστήσασθαι* vertit *mer-
»cedem instituere*: quod equidem non semel miratus sum:
»erat enim Leopardus in Graecis scriptoribus apprime ver-
»satus. Atqui certum est quod diximus: neque soli geo-
»metras aut astrologi *διαγράμματα* habent, verum etiam
»musici; a quibus manavit proverbium de eo qui dicit
»idem saepius, &, ut poëta ait, eâdem oberrat chordâ,
»*ἀφ' ἑνὸς διαγράμματος ἀεὶ τὸ αὐτὸ ὑποκρέκει.* Plutarchus
»in libro DE Discrimine Adulatoris & Amici: [Tom. II.
»Opp. pag. 55.] *Ὅθεν ὥσπερ ἁρμονικὸς ὁ φίλος τῇ πρὸς τὸ*

d » καλὸν καὶ συμφέρον μεταβολῇ, τὰ μὲν ἐνδιδοὺς, τὰ δ' » ἐπιτείνων, πολλάκις μὲν ἡδὺς, ἀεὶ δὲ ὠφέλιμός ἐστιν. ὁ » δὲ κόλαξ ἀφ' ἑνὸς διαγράμματος ἀεὶ τὸ ἡδὺ καὶ τὸ πρὸς » χάριν εἰωθὼς ὑποκρίνειν, οὔτε ἔργον οἶδεν ἀντιτεῖνον, οὔ- » τε ῥῆμα λυποῦν, ἀλλὰ μόνῳ παρέπεται τῷ βουλομένῳ, » συνᾴδων ἀεὶ καὶ συμφθεγγόμενος. Quod additur ex eo- » dem *PHANIA*, *Stratonicum, quia petulantius iocatus esset* » *in filios Nicoclis Cyprii regis, haustu veneni fuisse exstin-* » *ctum*: in nomine regis, caussâ mortis, & genere illius » dissentit Macho, cuius versus ante recitati sunt. « CASAUBONUS. — Vide pag. 349. f. ibique notata. Tum vero videndum, ne pro Νικοκλέους h. l. fortasse Νικοκρέους scriptum oportuerit. Vulgatum quidem tenet ms. *A.* & parum abit ms. *Ep.* in quo Νικοκλέος: sed in eodem ms. *Ep.* pro Νικοκρέων pag. 337. f. Νικοκρὴς scriptum vidimus.

AD CAP. XLVII.

καὶ εἰ τῶν λόγων αὐτοῦ πρεσβεύεις. Satis notus usus verbi πρεσβεύω notione *colendi, curandi, magni faciendi*; Platoni quidem maxime familiaris, ut Pollux adnotavit, II. 12. sed & multis aliis, quorum nonnullos nominavit Forster, in Indice ad Platonis Dialog. Conf. quae a nobis notata sunt ad Epicteti Differt. IV. 8, 10. Sed constanter, quod sciam, cum accusativo casu, non cum genitivo construitur id verbum: quare τοὺς λόγους scriptum oportuisse videtur. Θαυμάζειν quidem τινὸς (cum genitivo non modo rei, sed & personae) dicimus, non solum cum *virtutem alicuius admiramur*, verum etiam cum *miramur* hominis *vanitatem, arrogantiam, aut stultitiam*: qua ratione paulo ante dixit Noster Τοῦ δ' Ἀριστοτέλους τεθαύμακα τῆς ἀκριβείας: quod per ironiam & risum dictum adparet: conf. III. 101. f. VI. 251. b.

e πότε μαθὼν, ἢ παρὰ τίνος &c. » Quaerenti Athenaeo, » *unde & a quo didicerit Aristoteles piscium mores quid agant?* » *quomodo cubent? quam teneant vivendi rationem?* responderi » potest pro philosopho: diligenter ipsum piscatores con- » suluisse, qui cum in aquis vivant assidue, non adeo mi- » rum longo usu maris talia fuisse ab iis observata. Mul- » ta etiam de piscibus, qui in vivariis servantur, potuisse » facile cognosci, quis dubitat? « CASAUBONUS. — *Unde & a quo*, scribit vir doctus, quasi πόθεν, non πότε le-

» *natam hederam.* Sed Athenaeus cum in excerptis suis haec a
» legeret, videtur existimasse, philosophi mentem esse, oc-
» culta quadam naturae proprietate ex cuiuscunque cervi
» cornu hederam posse nasci: de quo ille ne per somnium
» quidem cogitavit unquam. « CASAUBONUS. — Conf.
Theophr. de Caussis Plant. II. 23. Plin. VIII. 32, 50. Ari-
stot. Mirab. Auscult. cap. 5. & ibi Beckm.

Γλαῦκες δὲ, φησὶ, καὶ κόρακες &c. » Philosophi ver-
» ba cum istis componenda, lib. IX. cap. 34. *Γλαῦκες, καὶ*
» *νυκτικόρακες, καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα τῆς ἡμέρας ἀδυνα-*
» *τεῖ βλέπειν, τῆς νυκτὸς μὲν θηρεύοντα τὴν τροφὴν αὐτοῖς*
» *πορίζεται. οὐ κατὰ πᾶσαν δὲ τὴν νύκτα τοῦτο ποιεῖ, ἀλλ'*
» *ἄχρις ἑσπέρου καὶ περὶ ὄρθρον. Coraces* Athenaeus simpli-
» ci nomine vocat sine exemplo, quos Aristoteles *νυκτι-*
» *κόρακας*, genere, figurâ & naturâ diversos a corvis. Sed
» fortasse scripserat noster integrum nomen, ut est apud
» philosophum. Tamen aliter omnes veteres membranae
» & Breviator. Caeterum in superioribus verbis Aristote-
» lis scribitur perperam & contra eius mentem *ἄχρις ἑσπέ-*
» *ρου, usque ad vesperam.* Scribendum est, *ἀλλὰ τὴν ἀρχέ-*
» *σπερον, καὶ περὶ ὄρθρον*: id est, *sub crepusculum & sub dilu-*
» *culum.* Vocem *ἀρχέσπερον*, inventam [apud Athenaeum]
» in omnibus antiquis codicibus, non possumus damnare:
» alioqui verius censeam *τὴν ἀκρέσπερον.* Sic vocant Hip-
» pocrates & Nicander *primam vesperam*, quando iam est
» dies creperus. Galenus explicat, *τὴν ἄκραν ἑσπέραν, τοῦτ'*
» *ἔστι πρώτην καὶ ἀρχομένην.* « CASAUBONUS. — Vide Foe-
sii Oeconom. Hippocr. voce *Ἀκρέσπερον.* In *τὴν ἀρχέσπε-* b
ρον vero consentiunt etiam nostri codices ambo cum ed.
Ven. & Bas. Corrupte *τὸν ἀρχέσπορον* ed. Cas. 1. 2. *τὸν*
ἀρχέσπερον ed. Cas. 3.

χαρωποί. Caesii. Adoptavi istam scripturam ex cod. *A.*
quamquam non improbo alteram, *χαροποὶ*, quae &
apud Aristotelem vulgata est, Hist. Anim. I. 10. unde haec
ducta sunt. *Mox*, *παντοῖος ὁ ὀφθαλμὸς* scripsi cum ms. *Ep.*
adiecto *articulo*, qui deest editis & ms. *A.*

καὶ τοὺς μὲν ἐντὸς, ὀξυωπεστάτους εἶναι. Vocem *ἐν-* c
τὸς, temere omissam in editis, recte dederunt mssti *A.* &
Ep. In *Ep.* etiam adiicitur *ἐντὸς ὄντας*: minus id quidem
commode; nam, si adiecto opus esset participio, *ἔχοντας*
oportebat. Porro perperam *ὀξιωπεστ.* scribitur in ed. Bas.
& *ὀξιοπεστ.* in ed. Cas. 1. & 2.

c Paulo post, sic legebatur in editis: *εἶναι δέ τινας καὶ σκαρδαμυκτικούς. καὶ τοὺς μὲν ἀναιδεῖς εἶναι, ἀβεβαίους δ' εἶναι τοὺς ἀτενεῖς· τοὺς δὲ μέσους, βελτίστων ἠθῶν.* In vetere cod. *A.* adiectis sex verbis quae deerant, & aliis parum mutatis, sic scribitur, quemadmodum edidimus: *εἶναι δέ τινας καὶ σκαρδαμυκτικοὺς, τοὺς δ' ἀτενεῖς, τοὺς δὲ μέσους· ἀναιδεῖς δ' εἶναι τοὺς σκαρδαμυκτικοὺς, ἀβεβαίους δ' εἶναι τοὺς ἀτενεῖς,* &c. Eadem scriptura ex codice Aegiano in orâ libri, qui Casauboni olim fuerat, adnotata. In ms. *Ep.* omisso introitu, post *ἐπιεικεῖς* statim sic pergitur: *καὶ τοὺς μὲν σκαρδαμυκτικοὺς, ἀναιδεῖς εἶναι· ἀβεβαίους δὲ τοὺς ἀτενεῖς· τοὺς δὲ μέσους βελτίστων ἠθῶν.* Quae lectiones omnes in eo conveniunt, ut perhibeatur Aristoteles statuisse, *oculos nictitantes* indicium esse *impudentiae*, *fixos vero rigidosque oculos signum esse inconstantiae.* Quod quidem vix quisquam sibi persuaserit in mentem venisse Philosopho. Breviora quidem & nonnihil ambigua videri possunt ipsius Aristotelis hac de re verba. *Καὶ ἢ σκαρδαμυκτικοὶ*, ait, (Hist. Anim. I. 10.) *ἢ ἀτενεῖς, ἢ μέσοι. βελτίστου δὲ ἤθους οἱ μέσοι· ἐκείνων δ' ὁ μὲν ἀναιδὴς, ὁ δὲ ἀβέβαιος.* At nemo dubitabit, *τὸν ἀναιδῆ* ex Philosophi mente esse *τὸν ἀτενῆ*: *τὸν ἀβέβαιον* vero, *τὸν σκαρδαμυκτικόν.* Quare, nisi ista ab Athenaeo aut ab eo auctore, e quo is hanc adversus Aristotelem disputationem depromsit, vel imperite accepta, vel consulto in absurdam partem detorta suspicemur; superest ut statuamus, per veteris alicuius librarii errorem permutatas inter se fuisse sedes vocabulorum *ἀναιδεῖς* & *ἀβεβαίους.*

τὴν καρδίαν ἔχειν ἐν τοῖς ἀριστ. μερ. Sic recte ms. uterque. Vide Hist. Anim. II. 17. *Paulo post*, quum nude *τετηρῆσθαί φησι* esset editum, *τετηρῆσθαι δέ φησι* scripsi; praeeunte ms. *Ep.* De re vide Hist. Anim. II. 3.

d *ἔνιοι δὲ, φησὶν, ἐπὶ μὲν τῷ ἥπατι οὐκ ἔχουσι χολὴν &c.:* » Afferuntur exempla haec eorum *animalium*, *quae fel ha» bent intestinis coniunctum vel etiam cohaerens*, *ὡς ἔλλοψ καὶ » συναγρὶς, καὶ σμύραινα, καὶ ξιφίας, καὶ χελιδών.* Omisit » primum & postremum verbum, quae in Aristotelis ca» talogo, *βάτραχος* & *στρουθός.* Talia multa observabit, » qui verba auctoris nostri cum autographo, unde sunt » descripta, non negligenter contulerit. « CASAUBONUS. — Vide Hist. An. II. 15 sub fin. ubi habes etiam id quod

de *amia* pisce continuo subiicitur; quod ipsum etiam supra commemoratum apud Nostrum, VII. 277. e. ad quem locum vide notata in Animadv. p. 53 sq.

AD CAP. XLIX.

καί τινας τῶν ἰχθύων παρακατακλινομένους ὀχεύειν. Respicit puto ad id quod Hist. Anim. V. 5. de *cetaceis* ait Philosophus, ubi tamen non isto verbo *παρακατακλίνεσθαι* utitur: sed, *πάντα τὰ κητώδη*, inquit, *παραπίπτοντα ὀχεύει παρὰ τῷ θήλει τὸ ἄρρεν.* Eodemque verbo rursus utitur, De Generat. III. 5.

Ἔτι ὁ λέων, φησὶ, στερέμνια ἔχει τὰ ὀστᾶ, καὶ - - - πῦρ ἐκλάμπει. Recte ἐκλάμπει dedit ms. *Ep.* quod congruit praecedenti ἔχει. Ad editum ἐκλάμπειν tamen nihil varietatis ex ms. *A.* enotatum. Bene illud haberet, si praecessisset ὥστε, ut apud Aristot. Hist. Anim. III. 7. Eamdem rem ex Aristotele repetiere Plinius, IX. 38, 86. Aelian. Nat. Anim. IV. 34. & Antigonus Caryst. Historiar. Mirab. cap. 80. ubi videnda quae disputavit BECKMANNUS, &, quem is laudat, BROUSSONET in *Hist. de l'Acad. des Sciences*, année 1787. p. 155.

Τῶν δὲ ζώων τὰ μὲν εἶναι χερσαῖα, τὰ δὲ ἔνυδρα, τὰ δὲ πυριγενῆ. » Constant sibi antiqua omnia exemplaria in » asserenda falsâ scripturâ in istis ex Aristotele petitis ver» bis, Τῶν δ' ἰχθύων τὰ μὲν εἶναι χερσαῖα &c. *Terrestres* » quidem *pisces* interpretari licet *fossiles*, quos Aristoteles » & Theophrastus ὀρυκτοὺς, Plinius semper *terrenos* appel» lat. Sed quinam sunt pisces πυριγενεῖς, *in igne geniti?* » Omnino scribendum est cum eruditis viris, Τῶν δὲ ζώων: » ut non *piscium*, sed *omnium in universum animalium* haec » distributio esse intelligatur. Philosophorum placitum est, » omnia elementa, sui generis animantia producere, alere, » & fovere. Aristoteles, in III. De Generatione Anima» lium, [cap. XI.] terrae tribuit plantas: (nam & hae sunt » τῶν ζώων:) aquae τὰ ἔνυδρα, quae improprie uno pi» scium nomine complectimur: aëri τὰ πεζά: qua appel» latione comprehenduntur omnia quaecunque super ter» ram moventur. De *igne*, ait ibi philosophus, esse quae» rendum alio loco. Est ignis duplex: elementaris, & hic » noster. Utrumque habere sua animantia, placet philo» sophis. De igne nostro probatur Historiarum libro quin-

e »to: [cap. 19.] ubi philosophus naturam enarrat quorun» dam animalculorum quae in nive & in igne generantur » in Cypri insulae fornacibus aerariis; eadem quoque Stra» bo commemorat libro XI. [pag. 528. c.] Diogenes Laër» tius libro nono: [sect. 79.] Τῶν ζώων τὰ μὲν χωρὶς μί» ξεως γίνεται, ὡς τὰ πυρίβια, καὶ ὁ Ἀράβιος φοῖνιξ, καὶ » σὐλαί. Cicero, De Nat. Deor. lib. II. [cap. 15.] *Cum igi» tur aliorum animantium ortus in terra fit, aliorum in aqua, » in aëre aliorum; absurdum esse Aristoteli videtur, in ea parte » quae sit ad gignendum aptissima, animal gigni nullum putare.* » Et libro I. [cap. 37.] dixerat idem: *Bestiarum terrenae » sunt aliae, partim aquatiles, aliae quasi ancipites in utraque » sede viventes: sunt quaedam etiam quae igne nasci putentur, » appareantque in ardentibus fornacibus saepe volitantes.* In no» no autem Historiarum [cap. 1.] ait Aristoteles, auctores » quosdam esse, *chlorionem avem* ἐκ πυρκαϊᾶς γίνεσθαι, *na» sci ex incendio:* quod ille tamen fabulam meram censet. » Quin pronunciat idem in universum de hoc nostro igne, » nullum omnino generari ab eo animal: πῦρ, ait, οὐδὲν » γεννᾷ ζῶον, οὐδὲ φαίνεται συνιστάμενον πυρουμένοις οὔτ' » ἐν ὑγροῖς οὔτ' ἐν ξηροῖς οὐδέν. Accusant magni viri incon» stantiae Aristotelem; qui in Historiis nascentia in igne » animalia narrans, in secundo De Generatione (inde sunt » [ex cap. 3.] quae modo descripsimus) neget fieri id pos» se: ipsi potius accusandi, qui non intelligunt, aliud es» se, πῦρ γεννᾷν, aliud γεννᾶσθαι ἐν πυρί. Neque unquam » dixit philosophus, *ignem generare eos vermes qui in fornaci» bus Cypri reperiuntur:* sed, *generari eos in igne.* « [Rectius dicturus fuerat Philosophus, *generari prope* aut etiam *proxime ignem*, conf. Beckmann ad Antigon. Caryst. c. 90. pag. 139.] » Praeterea, etiamsi ob certam caussam & pro» priam quandam naturam suam ignis illarum fornacum » animalia produceret ac generaret; non sequeretur ta» men, igni per se & omni convenire, ut vim habeat τοῦ » γεννᾷν ζῶα: quod in secundo De Generatione philoso» phus negabat. Quare falluntur qui ipsum sibi contraria » dicere & sentire scribunt. At Seneca Aristoteli plane con» tradicit: *Ignis*, ait ille, quinto Naturalium Quaestionum, » [cap. 6.] *qui omnia consumit, quaedam etiam creat: &, quod » videri non potest simile veri, sed tamen verum est, animalia » igne generantur.* De igne elementari accipio Philosophi » verba in libro De Spiratione: [Περὶ Ἀναπνοῆς, De Re-

» ſpiratione, cap. 6. edit. Wechel. cap. ιβ'. vel cap. 13. ed.
» Du Val, T. I. Opp. pag. 727.] Τὰ μὲν τῶν ζώων ἐκ γῆς
» πλείονος συνέστηκε, τὰ δ' ἐξ ὕδατος, τὰ δ' ἐξ ἀέρος, τὰ
» δ' ἐκ πυρός. ἕκαστα δ' ἐν τοῖς οἰκείοις τόποις ἔχει τὴν τά-
» ξιν αὐτῶν. Quae ait ex igne ζῶα naſci, daemones ſunt,
» quibus eas ſedes veteres philoſophi aſſignabant. Porphy-
» rius lib. III. De Abſtinent. ab Eſu Animatorum: Οὐ κα-
» κῶς δέ τινες κἀκ τῶν τόπων πεπείρανται πολλὰ δεικνύ-
» ναι μᾶλλον ἡμῶν ἐμφρονέστερα, ὧν εἴληχεν. ὡς γὰρ τὰ
» κατὰ τὸν αἰθέρα οἰκοῦντα ἐστὶ λογικὰ, οὕτω φασὶ τὰ μετ'
» ἐκεῖνον εὐθέως τὸ πλησιάζον οἰκοῦντα, ὁποῖα τὰ ἐν ἀέρι·
» εἶτα τὰ ἔνυδρα διαφέρειν. εἶθ' οὕτως τὰ ἐπίγεια, ὧν τὴν
» ὑποστάθμην οἰκοῦμεν. Philo tamen Iudaeus daemonas in
» aëre collocat, in libro De Gigantibus: οὓς ἄλλοι φιλόσο-
» φοι δαίμονας, ἀγγέλους Μωσῆς εἴωθεν ὀνομάζειν. ψυχαὶ
» δ' εἰσὶ κατὰ τὸν ἀέρα πετόμεναι. καὶ μηδεὶς ὑπολάβῃ μῦ-
» θον εἶναι τὸ εἰρημένον. ἀνάγκη γὰρ ὅλον δι' ὅλων τὸν κόσ-
» μον ἐψυχῶσθαι, τῶν πρώτων καὶ στοιχειωδῶν μερῶν ἑκά-
» στου τὰ οἰκεῖα καὶ πρόσφορα ζῶα περιέχοντος· γῆς μὲν
» τὰ χερσαῖα, θαλάττης δὲ καὶ ποταμῶν τὰ ἔνυδρα, πυ-
» ρὸς δὲ τὰ πυρίγονα. λόγος δὲ ἔχει, ταῦτα κατὰ Μακεδο-
» νίαν μάλιστα γίνεσθαι. οὐρανοῦ δὲ τοὺς ἀστέρας. ἔστιν
» οὖν ἀναγκαῖον, καὶ τὸν ἀέρα ζώων πεπληρῶσθαι. Deſcripſi
» pluribus hunc τοῦ ἰουδαΐζοντος Platonis locum, quia vi-
» ſus mihi inſignis; vel propter illa animalia ignea, quae
» naſci ait ſolere in Macedonia. Quod ſcribit, mundum in
» omnibus ſuis partibus animas habere, conſentit philoſo-
» phus, qui in tertio De Generatione Animalium ſcriptum
» reliquit, τρόπον τινὰ πάντα ψυχῆς εἶναι πλήρη.« Casau-
bonus. — Fidenter ſane pro mendoſo Τῶν δ' ἰχθύων,
quod hîc legebatur, Τῶν δὲ ζώων corrigere debuimus.
Conſtans omnium antiquorum exemplarium in vitioſam
ſcripturam conſenſus, quem dixit Caſaubonus, ex uno
noſtro cod. *A*. derivatus eſt: nam in ms. *Ep*. deeſt totus
hic locus. Niſi vero res ipſa loqueretur, error librarii per
incogitantiam ἰχθύων pro ζώων ſcribentis manifeſtus futu-
rus erat ex his quae continuo deinde in eodem noſtro cod.
A. in aliisque omnibus & in ed. Ven. & Baſ. ſubiiciuntur,
εἶναι δέ τινα καὶ ἐφήμερα καλούμενα: quae verba mani-
feſte ad vocabulum ζῶα referuntur, quod praecedere de-
bebat. Ibi ſuo ex ingenio Caſaubonus vocabulum hoc in-
ſerens, εἶναι δέ τινα ζῶα edidit. Cum eo loco, quem

in superiore animadversione ex Aristotelis libello Περὶ Ἀναπνοῆς citavit, conferenda fuerint quae commemorat Plutarch. de Plac. Philos. V. 20. Ἔστι πραγματεία Ἀριστοτέλους, ἐν ᾗ τέσσαρα γένη ζώων φησὶ, χερσαῖα, ἔνυδρα, πτηνὰ, οὐράνια· καὶ γὰρ τὰ ἄστρα ζῶα εἶναι.

f Πάντα τε τὰ ζῶα δύο ἡγεμόνας ἔχειν πόδας, — — διὸ καὶ πάντα τὰ κινούμενα τέτταρσι σημείοις κινεῖται &c. Vide Hist. Anim. I. 5. & CAMUS in Notis, p. 157 sq.

a πρὸς ἅπερ αἱ χεῖρες ὄργανα δέδονται. Recte δέδονται in praet. ed. Ven. cum ms. *A.* & *Ep.* quod temere in δίδονται mutatum in ed. Bas. & Cas. De re vide Aristot. De Part. Anim. IV. 10. *Mox deinde*, τὰ μὲν ἔχει ἄρθρα commode dedit ms. *Ep.* & transpositis verbis τὰ μὲν ἄρθρα ἔχει ms. *A.* Denique πλεύμονες dedit codex uterque.

καὶ ὅσα δὲ μὴ φωλεύει, οὐκ ἀεὶ φαίνεται. *Atque etiam quae non latitant, non semper adparent.* Rectius utique dicturus fuerat, τούτων ἔνια οὐκ ἀεὶ φαίνεται. Sic DALECAMPIUS in versione: *quaedam se non abscondere, & tamen non videri:* adiecta Nota: » Quod in alias regiones proculque » dissitas avolent & transeant. « — Sed videndus Philosophus ipse, Hist. Anim. lib. VIII. cap. 15 sq. ubi enucleatius de his disseritur.

AD CAP. L.

b Πολλὰ δ' ἔχων &c. » Cum ista mox legas, περὶ ὧν ἐλήρησεν ὁ φαρμακοπώλης: scias verissime dictum, *homine* » *imperito nihil quicquam iniustius.* At illud, Ἐπίκουρον τὸν » φιλαληθέστατον, recte: modo accipias dictum εἰρωνικῶς. » Alibi satis ista sceleratorum hominum commenta confutavimus. « CASAUBONUS. — Vide Timaeum apud Polyb. XII. 9, 4. & Diogenem Laërt. X. 8. ibique Casaub. & Menag. Adde Eusebii Praepar. Evang. XV. 2.

ἀναπεπταμένου τοῦ Πλάτωνος περιπάτου. *Aperta Plato schola.* De isto usu vocabuli περίπατος iam & alibi diximus, & haud multo ante, ad p. 342. c.

κατὰ μικρὸν εἰς τὴν θεωρουμένην ἐξῆλθεν. » Auctor Epi- » tomae, cum haec, ut videtur, non intelligeret magis » quam nos, ita sententiam concepit: καὶ κατὰ μικρὸν ἐγέ- » νετο [γέγονεν est in nostro ms. *Ep.*] οἷός ἐστι. Nobis tam » beatis esse non licet: qui auctori huic non sententias

» tantum suas, verum & verba etiam sua restituere labo-» ramus. Videamus igitur, an aliquis sit coniecturis locus. » Fortasse enim scripsit Athenaeus, aut Epicurus potius, » *εἰς τὴν οἰκουμένην ἐξῆλθε*: *prodiit e tenebris prioris vitae in » hanc celebritatem nominis, quam per orbem totum obtinet.* Epi-» curum neque optime, neque elegantissime locutum esse, » norunt eruditi, vel ex Cleomede Mathematico. Possu-» mus etiam scribere, *εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ ὄντος*. Simile » mox de Protagora, *ἀφ' οὗ ἐπὶ τὸ σοφιστεύειν ὁρμῆσαι*.« CASAUBONUS. — At quidni *contemplativam philosophiam*, *τὴν θεωρουμένην* dixerit Epicurus? Sane, sicut *θεωρητικὴ*, sic & *θεωρουμένη* nominari potuerit: nam *θεωρεῖσθαι* in medio genere (licet in Lexicis non adnotatum) activâ notione dici potuisse docet librorum Polybianorum lectio. Vide Adnotat. nostras ad Polyb. I. 57, 1. III. 31, 1. VII. 4, & Si quid hoc loco mutandum, *μετὰ μικρὸν* malim, i. e. *post breve tempus*, quam *κατὰ μικρόν*. Si sequeretur verbum *προῆλθεν*, *progressus est*, commode adiectum foret *κατὰ μικρὸν*, *paullatim*; quod cum *ἐξῆλθεν* minus congruere videtur.

Πρωταγόραν φησὶ τὸν σοφιστὴν ἐκ φορμοφόρου καὶ c *ξυλοφόρου πρῶτον γενέσθαι γραφέα Δημοκρίτου.* » Non pri-» mus Dalecampius falsus iudicii est in voce *φορμοφόρος*; » quam in *φορτοφόρος* voluit mutari. Repugnant libri, non » Athenaei solum, sed & Diogenis Laërtii, in Protagora, » [IX. 53.] & in Epicuro: [X. 8.] repugnat auctoritas » certa Glossographorum Graecorum, quibus nihil potest » opponi. Sed non omnes vident, unde appellentur baiuli » *φορμοφόροι*. Sic autem dicuntur a *pulvillis* quos super ca-» pite aut humeris substernunt oneribus. *φορμὸς* inter alia » & *straguli* genus significat, ut alibi probamus: quia sub-» sternuntur hi *pulvilli*, propterea *φορμοὶ* graece dicti. Laër-» tius *τύλην*, quasi dicas *culcitam*, appellat in Protagora; » [l. c.] quem facit eius inventorem. A formâ alii vocant » *σπεῖραν*, ut Apollodorus De Diis libro II. quia rotundi » sunt: imo vero *σπεῖρα* proprie dicitur pannus in spiram » tortus, quo hodieque ancillae nostrae loco pulvilli utun-» tur. Similiter Latini, a similitudine cestuum & formâ ro-» tundâ, *testicillum* & *arculam* vocarunt.« CASAUBONUS. — De *σπείρᾳ* (ut ab hoc ordiar) in Fragmentis ex Apollodori De Diis libro secundo, pag. 1044. ed. Heynii, nihil video adnotatum; nec ab alio auctore istum Apollodori

librum in testimonium pro illo vocabulo vocatum reperio: sed legitur illud ea notione, quam dixit Casaubonus, positum apud Apollodorum in Biblioth. lib. II. cap. 55. sect. 11. pag. 140. ed. Heynii; ad quem locum Heynius quidem in Notis (p. 428.) nihil fere nisi ipsam istam Casauboni Animadversionem adtulit. De vi vocabuli φορμὸς dissentit a docto Animadversore TOUPIUS, in Emend. in Suid. (ad voc. φορμηδόν.) pag. 549 sqq. non *pulvillum* significare eam vocem docens, sed *quidquid ex tegete fit*; & nunc pro *corbe*, nunc pro *funiculo* usurpari; denique (per metonymiam quamdam) *fasciculum* colligatum. Quo inprimis facit illud apud Laërt. IV. 2. πρῶτος εὗρεν ᾧ τὰ φορμία τῶν φρυγάνων εὔογκα ποιοῦσι.

d Post ἐπὶ τὸ ἤδη γαστρίζεσθαι, desiderabantur in ed. Ven. & Bas. quinque verba, Εἰπόντος - - - παρασκευάζεσθαι; quae ex msstis Italicis recte adiecta sunt in ed. Cas. consentiente nostro cod. *A*.

Ἐγὼ, φησὶν, κἂν μὴ παραθῶσι &c. DALECAMPII versio sic habebat:

Ego, nisi apponant calida omnia cibaria,
ea non comedo.
Quod bonum est, ubique bonum esse Plato ait, &c.

Et ad ista verba, *ea non comedo*, adiecta haec nota: » Quaedam hic deesse videntur: & quae [deinde] legimus, » aliunde fortassis abrupta, non citato scriptoris nomine.« — Inde CASAUBONUS: » Ubi legimus, τἀγαθὸν Πλάτωνα » πανταχοῦ: ante haec verba deesse aliquid, Dalecampio » facile assentior, & id notâ aliquâ indicari in hac editione » volebam. Tres senarios, qui sequuntur, ita lego:

» — Τἀγαθὸν τὸ κατὰ Πλάτωνα πανταχοῦ
» ὅπου παρῇ, φὴς ἀγαθὸν εἶναι; μανθάνεις·
» τὸ δ' ἡδὺ πάντως, ἡδὺ πάντως κἀνθάδε.«

Quibus ambagibus nil opus esse mihi visum erat. Esuriens Cynulcus, ad illa alterius convivae verba, οὐδεὶς γὰρ ἂν φάγοι ψυχρῶν, *nemo frigidos cibos facile comesturus est*, respondet, Ἐγὼ, scil. φάγοιμ' ἂν, *Ego vero comedam*, ἐὰν (vel potius κἂν) μὴ παραθῶσι θερμά: *etiamsi non admodum calidos adposuerint*. Et haec dicentem Cynulcum facit Athenaeus *ALEXIDIS* comici *verbis*; quibuscum satis apte, si quid video, cohaeret illud Platonicum praeceptum, praesenti argumento festive ab eodem comico poëta adcommodatum. Atqui in vulgatâ olim scripturâ, Τἀγαθὸν Πλά-

ταυτα πανταχοῦ φὴς ἀγαθὸν εἶναι, perspicue inerat id, quod edidimus:

— Τἀγαθὸν Πλάτων
ἁπανταχοῦ φησ' ἀγαθὸν εἶναι. —

In quo nobis Grotius praeiverat, in Excerpt. pag. 581. Iam vero verbis istis, τἀγαθὸν Πλάτων, praeposita illa, κἂν μὴ παραθῇς θερμὰ, iustum absolvebant senarium. *Tertium* quidem *senarium*, absque optimi nostri codicis *A.* ope (nam in *Epit.* haec desunt) certa adeo ratione sanare non potuissemus: quem pede claudum sic exhibebant editi libri:

τὸ δ' ἡδὺ πάντως ἡδὺ κἀνθάδε.

Eum haud satis commode Grotius sic refinxerat:

τὸ δ' ἡδὺ πάντως ἐστὶν ἡδὺ κἀνθάδε.

Felicior Iacobs proxime ad verum accessit, sic legi iubens in *Notis msstis*:

τὸ δ' ἡδὺ πάντως ἡδὺ, τῇδε κἀνθάδε.

Nobis vero κἀκεῖ κἀνθάδε praedictae membranae dedere.

Οὐκ ἀχαρίστως. Sua auctoritate tacite hoc mutaverat Casaubonus, Οὐκ ἀχαρίτως edens: minime id quidem male; nam ἀχαρίστως proprie *ingrate* sonare videtur; ἀχαρίτως autem *invenuste*. Sed, ut redderem auctori istud, quod cum ed. Ven. & Bas. codex noster *A.* dabat, monuit simillimus locus, lib. X. pag. 440. e. ubi eamdem scripturam οὐκ ἀχαρίστως eâdem notione libri omnes tenent. Conf. notata ad VII. 288. a. Animadv. Vol. IV. p. 139. In Epitoma quidem desunt istae duae voces. *Mox*, post καὶ Σφαῖρον non dubito verbum φασὶ intercidisse; ni plura etiam verba quaedam interierunt, & in his nomen auctoris e quo ducta haec narratio. Eamdem historiam narrans Laërtius, VII. 177. *mala granata cerea*, pro *gallinis*, memorat.

Ubi deinde scribitur, τὸ δ' εὔλογον ἄλλως ἀποβαίνειν, adiectum malebam adverbium πολλάκις: *Quod probabile videtur*, (inquit) *id saepe* (vel, *interdum*) *aliter evenit quam putaras*. Mendose ἄλλος ms. *Ep.* Sed videndum, ne ἄλλοσε debuerit, id est, *aliò cadit, in aliam partem vertit.*

AD CAP. LI.

ἐπισχεῖν ἐκέλευσεν. Sic ms. *A.* non ἐκέλευεν. *Mox*,

a ὁ Δάφνος recte editt. vett. penacute, ut alibi constanter. Temere ὁ Δαφνὸς h. l. ed. Cas.

τὸ ἐκ Μαμμακύθου ἢ Αὐρῶν Μεταγένους ἰαμβεῖον. DALECAMPIUS, in versione: *prolatis ex Mammacytho Aristagorae, sive Auris Metagenis his iambicis.* Et in Nota: »Emendatus »locus ex lib. XIII.« — Tum CASAUBONUS: »Ex libro »XIII. [pag. 571. b.] emendat interpres, τὸ ἐκ Μαμμακύ»θου Ἀριστα γόρου, ἢ Αὐρ. Paene illi eram assensus, »cum vulsit aurem Suidas, qui auctor est, *METAGENEM* »quoque *Mammacythum* fabulam edidisse. Quare emenda»tione Dalecampii opus non habemus. Imo vero falli in»terpretes putamus nos in illius loci interpretatione, un»de hunc emendare conatus est vir doctus. Qua de re »ad illum locum dicimus. Sed ubi est ille, quem Athe»naeus ait, *versus iambicus?* Sequentia enim verba in iam»bicorum legem nunquam coëgeris. Libro autem XIII. »post similem auctorum istorum laudationem, subiiciun»tur versus hexametri: neque obscurum est, eius generis »esse quae sequuntur; nam vocula δὴ, ni fallor, excidit, »cum scripsisset auctor:

» — ὥσπερ ἐπειδὰν
»δειπνῶμέν που, δὴ τότε πλεῖστα λαλοῦμεν ἅπαντες.

»Quid igitur ἰαμβεῖον hic Athenaeus appellet, amplius »quaeramus. In Excerptis hoc loco offendimus, vetus hoc »*proverbium* esse, *In convivio plurimum omnes loquimur. Mam»macythus* nomen est hominis stultitiae notae: ideo poë»tae comici, stultitiam quorundam pro fabulae argumento »sumentes, *Mammacythus* illis nomen indiderunt. De Ari»stagora testatur Athenaeus, si tamen ille locus sic acci»pi debet: de Platone Hesychius, cuius verba sunt: Μα»μάκυθος· μωρός. ἔστι δὲ καὶ δρᾶμα πεποιημένον Πλάτω»νι. Scholiastes Aristophanis, ad ista e Ranis, [vs. 990.] »κεχηνότες μαμμάκουθοι, ita scribit: Ἀρίσταρχος μέν φη»σιν ὀνοματοπεποιῆσθαι. πῶς οὖν, Δημήτριός φησιν, εἰ μὴ »σύνηθες αὐτοῖς τὸ ὄνομα; ὅπου καὶ δρᾶμα ὅλον οὕτως ἐπι»γέγραπται, Μαμμάκουθος· ὅ τινες Πλάτωνος λέγουσι. De »Metagene iam diximus.« — Sic ille. At, quae verba *hexametrorum* numero legeque adstricta esse censuit vir doctus, ea nullam si literam vel mutes vel moveas, efficiunt unum versum *anapaesticum* tetrametrum catalecticum; quem in sua duo hemistichia distributum repraesentavimus. Eiusdem generis sunt, qui ex eâdem fabulâ a Nostro adferun-

tur libro IX. pag. 385. c. Vocabulum ἰαμβεῖον generali a quadam notione nonnumquam dictum videtur de *versiculo cuiuscunque mensurae, quo sententiola quaedam aut proverbium continetur*: quoniam scilicet gnomae & proverbia iambicis plerumque versibus concludi solebant. Sic hoc loco: ubi versus citatur anapaesticus, qui in proverbium fere abierat. Quod in Hoeschcliano codice Epitomae se reperisse ait Casaubonus, id in nostro etiam codice legitur his verbis: Παροιμία ἀρχαία: τὸ, ἐπειδὰν δειπνῶμέν που, τότε πλεῖστα λαλοῦμεν ἅπαντες.

Φιλοτίμου λέγω, ἐν τοῖς Περὶ Τροφῆς. Alibi Φυλοτ. per υ scribi in msstis nostris nomen huius auctoris, monuimus ad III. 81. a. Hoc quidem loco ad editam scripturam Φιλοτ. nihil ex ms. *A*. adnotatum; in Epit. vero omissa omnium trium auctorum nomina. *Mox*, quod ait καὶ Μνησιθέου τοῦ Ἀθηναίου: intellige, in libro Περὶ Ἐδεστῶν, quem nominat infra, pag. 357. a.

Περὶ τῶν Προσφερομένων τοῖς νοσοῦσι καὶ τοῖς ὑγιαίνουσι. » Τὰ προσφερόμενα, ex usu Graece loquentium, sunt *cibi* » *quibus vescimur*; Hippocrati προσάρματα, ut dictum alibi. » προσφορὰ, *esus*. προσφέρεσθαι, *edere*. Quare interpres » [Dalecamp.] non recte, *De his quae offeruntur*: saltem » adderet, *in cibum*; quamquam id quoque non probo. « Casaubonus. — At non modo *ciborum*, sed & *potionum* quaelibet genera sub nomine τῶν προσφερομένων continentur. Vide I. 34. b. II. 45. f. III. 79. f. &c.

Verba, Καὶ τῶν πετραίων ὁ φυκὴν - - - ὀλίγῳ διαλ- b λάττει, desunt *Epit.* Quare huius loci scriptura ex unius codicis *A*. auctoritate pendet: e quo quidem nihil discrepantiae ab ea, quae edita est, adnotatum video. Sed quum nomen ὁ φυκὴν nusquam alibi reperiatur, pro quo ὁ φύκης dixit Aristoteles, unde etiam accusativum φύκην habes apud Athen. III. 107. c. videndum ne hoc loco ὁ φύκης scriptum oportuerit. τῆς φυκίδος quidem frequens apud Nostrum mentio. Porro postquam modo dixerat, οἱ μὲν πετραῖοί εἰσιν εὔφθαρτοι, perincommode mox dein subiicitur, τῶν πετραίων ὁ φυκὴν - - - εὔφθαρτα ἐστίν: sed εὐφθαρτότατα oportebat, quemadmodum & ἀπαλώτατα dixit.

ὁ δὲ χυλὸς αὐτῆς παχύνει καὶ σμήχει. Merito Gesnerus, De Aquat. pag. 191. monuerat, invicem adver- c sari videri ista duo, παχύνει & σμήχει, *incrassat & abster-*

git. Quare Dalec. loco τοῦ παχύνειν ex conject. *alvum pellere* in versione posuit; quod Pursanus Graece κοιλίαν ταχύνει vertit, alios vero πραΰνει malle ait. παραπλύνει Gallicus interpres probavit, contulitque cum illo παρυγραίνει τὴν κοιλίαν, quod legitur p. 356. f.

d τὰ δὲ πρὸς τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ &c. Turbatus utique locus difficilisque; de quo vide Rondeletum, apud Gesner. p. 639. Ex Rondeleti censurâ emendatum, ut ait, hunc locum latine sic reddidit Dalecampius: *Partes capiti vicinas esse glutinosas, ideoque ventriculo graviores aegrius coqui, carnosas autem facilius, caudamque teneriorem esse, piscem totum pituitam generare, magnoque labore percoqui.* Apud Nostrum, VII, 305. d. ἐρφίσκον, πιότατον κεφαλῇ, dixit Pancrates poëta.

Αἱ δὲ σφύραιναι τῶν γόγγρων εἰσὶ τροφιμώτεραι. „Superiore libro ex Hicesio idem [eamdem rem] auctor adnotavit in elemento Σ. Falli doctos qui censuerunt corruptum eum esse locum satis ibi probavimus. Quare si ex eodem Hicesio sumit quae nunc scribit hic, non dubito recte legi σφύραιναι: nam, *sphyraenam magis quam congros alere*, sententia Hicesii fuit, vera an falsa. Sed quia paullo ante Medicos nominans, unde haec sine dubio sunt descripta, Hicesium praetermisit; ferri potest emendatio quam in codice Palatinae bibliothecae invenimus, ubi τῷ φ in hac voce erat superscriptum τὸ μ. ut fieret σμύραιναι, quod doctissimo Rondeletio videbatur.“ Casaubonus. — Vide eiusdem Animadversionem ad VII, 323. a. Nostri mssti, ut loco citato, sic & hoc loco cum editis σφύραιναι tenent absque ulla varietate.

ἡ δὲ λιμνία ἔγχελυς. λιμναῖα habet ed. Cas. 3. Nempe λιμναία voluerat qui eam editionem curavit: & sic quidem constanter auctores omnes usurpant, λιμναῖος, λιμναία: atque etiam ex eodem *Diphilo*, e quo haec ducta sunt, mox lit. f. λιμναῖος adfertur. Sed nil vetat quin credamus, eumdem auctorem perinde etiam istâ vocabuli formâ potuisse uti, λίμνιος, λιμνία: quae quidem nihil habet quod reliquae analogiae grammaticae repugnet. Tenet quidem h. l. λιμνία uterque noster codex ms. cum superioribus omnibus editionibus. Quod deinde ἀστομωτέρα editur, id ipsum tuetur ms. *A.* Sed in εὐστομωτέρα cum ms. *Ep.* consentit codex Parisinus Hermolai, teste Villebrunio, qui tamen fatetur, etiam in eodem codice primum ἀστομ. scriptum fuisse.

AD CAP. LII.

εὐρωστικὸς, οὐκ ἄποπτος· ταγηνιστὸς δὲ, δύσπεπτος. Ante *οὐκ ἄποπτος* signum crucis † adpositum in ed. Bas. & Cas. Quo spectat animadversio CASAUBONI ista: » Pro *ὢ. . . . . οὐκ ἄποπτος, ταγην.* lego cum interprete ex do- » ctissimi RONDELETII emendatione, *ὁ μὲν οὖν ἑφθὸς εὔπεπτος.* Testor tamen, non aliter mssos habere. « — Et nostri mssti, absque ulla lacunae significatione, vulgatam scripturam tenent; in qua nihil magnopere desiderandum videtur. e

Τρίγλη εὐστόμαχος. Nil mutant libri: sed potuit facile e superioribus vox *εὐστόμαχος* per librarii incogitantiam repeti. Mullum in praecipuis deliciis olim habitum novimus; quare suspicatus eram, *εὔστομος* fortasse hic scripsisse auctorem; quod ipsum etiam Gallico interpreti placuisse video. *παραστύφουσα* cum editis tenet ms. *Ep.* Et qui h. l. *παραστρύφουσα* habet ms. *A.* idem pag. seq. c. in *παραστύφων* cum aliis consentit.

κοινῶς δὲ πᾶσα, αἵματος ἐκκριτικά. » Quod tollit vo- » cem *αἵματος* Dalecampius, & negationem addit, non » video qua ratione fultus ita censuerit. Repugnant om- » nes libri: & confirmat vulgatam quod paulo post [pag. » 356. d. e.] de sepia dicitur similiter, eam esse *κινητικὴν* » *τῆς δι' αἱμοῤῥοΐδων ἐκκρίσεως.* « CASAUBONUS. — Nempe quum sic statim in versione posuisset Dalecampius, (pag. 265. edit. Lugd. 1583.) *in universum autem, quovis modo paratus sanguinem elicit*: deinde in *Emendationibus*, extremo operi subiectis, ait: » lege: *in universum autem,* » *nulla vacuationes ciet;* « quae verba in contextum Versionis reposita sunt, quae in ed. Casaub. Graeco contextui adiecta est. At, quum vox *nulla* nil habeat quo referatur, videtur illa imprudenti typothetae excidisse, cum *nullus* scribere Dalecampius voluisset.

χάραξ. Meminit Aelian. Nat. An. XII. 25. & Oppian. Halieut. I. 173.

Καπρίσκος καλεῖται μὲν καὶ μῦς. Dalec. *Capriscus vocatur & sus:* cui suffragatur CORAY, ad Xenocr. p. 142. *σῦς* legendum contendens. Dalecampio praeiverat Hermolaus; contra quem vulgatam scripturam (utriusque nostri codicis auctoritate firmatam) defendit RONDELET apud Gesn. pag. 181. Vide quae notavimus ad VII. 308. f

f e. Animadv. pag. 303. & ad VII. 330. a. Animadv. pag. 475. *Mox*, ubi ait, δέρμα δὲ ἔχει εὔτομον: vide GESNERUM pag. 181.

ῥαφὶς ἡ βελόνη, καλεῖταί γε καὶ ἀβλεννής. » Epit. ἀβλεννής. RONDELETII etymon [apud Gesn. pag. 9. quod *fine muco* fit] postulat duo νν, a βλέννα. Si legeretur ἀβλεμὴς, fere eadem ratio esset huius appellationis, quae » apuarum: nam ἀφύαι dictae quasi ἀφυεῖς. Idem significat ἀβλεμὴς, *infirmus*, ἀσθενής. « CASAUBONUS. — ἀβλεννὴς tenet ms. *A*. In ms. *Ep*. sic: Ῥαφὶς ἡ καὶ βελόνη καὶ ἀβλεννὴς, δύσπεπτος. Unde intelligi fas est, quod iam suspicatus eram, in opere pleniore sic olim scriptum fuisse: Ῥαφὶς, ἢ βελόνη καλεῖταί τε (vel, quod malles, ἢ βελόνη τε καλεῖται) καὶ ἀβλεννής. *Ibid.* ὑγρὸς, εὐκοίλιος. In ὑγρὸς (i. e. *humidus*) consentit codex uterque ms. cum editis. Haud immerito vero de eâ scripturâ dubitaverat GESNERUS p. 9. l. 48. » cum *minime humidam* » esse (inquit) acum piscem experientiâ constet, sed *siccam*. « Ac sane multo rectius ἀχυρώδη & ἄχυλον (*acerosum & exsuccum*) piscem illum dicit Hicesius apud Nostrum, VII. 328. c. Porro, cum εὔχυλος deinde legeretur in editis, ἄχυλος potius scriptum oportuisse suspicatus erat idem GESNERUS p. 11. At hic quidem scripti libri sustulerunt difficultatem: nam vitiose sane, leviori tamen maculâ, εὐκοιλος scribitur in *A*. plane vero & recte εὐκοίλιος in ms. *Ep*.

ἐρέτιμος. Omissa haec vox in ms. *Ep*. Ex *A*. vero nil varietatis adnotatum. Nullum vero est dubium, de eisdem hîc agi pisciculis, quos ἐριτίμους supra nominatos vidimus, VII. 328. f. & 329. a. Quare & hîc rectius ἐρίτιμος legeris cum Dalec. & Gesnero p. 365. *Mox*, recte καὶ λιμναῖος *absque articulo* scribitur in ms. *A*. & *Ep*.

a καλεῖται καὶ ὀξύρυγχος dedere iidem mssti cum ed. Ven. ubi καὶ particula temere omissa in ed. Bas. & Cas. De *coracino Nili* cf. III. 121. b. & ibi not. De *salpa*, conf. VIII. 321. d. e. *Mox* vero, ubi legitur κρείσσων δὲ ἐν Ἀλεξ. rectius fortasse fuerit ἡ ἐν Ἀλεξ. In his quae sequuntur, ὑγρόν τι γὰρ καὶ λευκὸν, videndum an satis sana sint duo posteriora verba. Tuentur vero ea cum editis libris ambo nostri mssti: nec certi quid habeo, quod eis substituam: sed tamen suspicor, ac fere non dubito, καὶ γλυκὺ scripsisse auctorem.

ὁ γρύλλος. Sic recte ed. Ven. & Bas. cum msstis. a
Conf. VII. 328. c. εὐρανοσκόπος δὲ, καὶ ὁ ἄγνος καλούμενος, ἢ καὶ καλλιώνυμος. Dalec. *Uranoscopus, quem & agnon & callyonymum appellant.* At pro hac sententiâ, in Graeco scriptum oportebat ὁ καὶ ἄγνος καλ. Et sic RONDELETUS (apud Gesn. pag. 135.) & CORAY ad Xenocr. pag. 142. legendum censuerunt; ut sint *uranoscopus* & *agnus* & *callionymus* tria unius eiusdemque piscis nomina. Quod si verum, continuo deinde βαρεῖς in plur. stare non potuerit, sed in βαρὺς fuerit mutandum. Confer GESNERUM pag. 136. SCHNEIDERUM, in Excursu II. ad Aelian. de Nat. Anim. pag. 573. & CAMUS in Notis ad Aristot. pag. 153. Totam istam ῥῆσιν omisit Epitomator. At editam scripturam tuetur vetus codex *A*.

Vocabulum βῶξ accentu circumflexo notavi, praeeunte b
utroque nostro codice: nec vero damno βὼξ, quod h. l. erat editum, sicut VII. 286. f. Sed nunc demum animadverto, ibi pariter βῶξ circumflexo accentu in cod. *Ep.* scribi. *Ibid.* Ad editam ante nos scripturam, εὐαπόδοτος, ὑγρὸν ἀνιεὶς, nihil ex ms. *A*. adnotatum. Placuit vero scriptura codicis *Ep.* εὐανάδοτον ὑγρὸν ἀνιεὶς, quam recipere non dubitavi. Et εὐανάδοτος iam ex coniectura corrigendum monuerat BRODAEUS, Miscellan. lib. V. c. 15. in Gruteri Thes. Crit. T. II. pag. 539.

βάκχος, εὔχυλος, πολύχυλος, εὔτροφος. τράγος οὐκ εὔχυλος. Quinque posteriora verba, cum deessent ed. Ven. & Bas. ex msstis adiecit Casaub. & adiicienda monuerat MURETUS lib. XIX. Variar. Lect. cap. 3. (in Grut. Thes. Crit. II. 1225.) Agnoscitque eadem noster ms. *A*. sed in *Ep.* desunt de *baccho* & de *trago* pisce omnia. De *baccho* confer lib. VII. pag. 306. e. ibique not.

ψῆττα, βούγλωσσοι. Sic codex ms. uterque, non βούγλωσσος.

Γλαυκίσκοι, κέφαλοι, κεστρεῖς, μύξινοι, κολῶνες. Ad primam vocem monuit CASAUBONUS: » Lego » cum Rondeletio λευκίσκοι. Adi ad superiorem librum, qua » parte de *mugilibus* agitur. « — De toto hoc loco conf. VII. 306. e. & Animadv. nostras pag. 279 sq. In *Ep.* desunt ista & sequentia usque τελευταῖος ὁ κόλων. Γλαυκίσκοι cum editis h. l. tenet ms. *A*. Tenet etiam idem codex (quod sciam) hoc loco vocabula μύξινοι & μύξινος antepenacute scripta: denique κολῶνες habet idem cum ed.

Ven. & Baf. (nifi forte κέλωνες:) quod in χελῶνες mutavit Cafaubonus, qui tamen in fine orationis ὁ κέλων tenuit. Ego in re incerta nihil mutandum putavi: nec vero obliviscendum, haec hoc loco e *Diphilo* petita effe, ifta vero (libro VII.) ex *Hicefio*; quos auctores, nil neceffe eft ut ftatuamus, in omnibus quae fcripferunt confentire inter fe debuiffe.

AD CAP. LIII.

ὁ καλούμενος ἀκαρνάν. De hoc conf. VII. 327. d. ibique
c notata. *Ibid.* Ἡ δὲ ἀφύη - - κωβῖτις. καὶ ὁ ἑψητὸς δὲ &c. Vide VII. 286. f. & 287. a. & de *hepfeto* infuper, VII. 301. a. *Ibid.* ὁ δὲ γαλεὸς κρείσσων. Sic ms. *A.* κρείττων ms. *Ep.* κρέσσων edd. *Ibid.* δυσκοιλιώτερος. Vitiofe δυσκοιλώτερος ed. Caf. 1. & 2.
d Ἡ δὲ ῥίνη, καὶ αὐτὴ τῶν σελαχίων οὖσα. Sic recte ms. *A.* & *ipfa*, i. e. *pariter*, *itidem*. Saepe in iftâ formulâ peccarunt librarii, faepius etiam editores. Duas iftas voces omifit Breviator.
e De *loligine* nil aliud habebant editi adhuc libri, nifi haec: Τευθὶς δὲ εὐπεπτοτέρα ἐστὶ, καὶ οὐκ εὔστομος. Decem verba, quae defiderabantur, adiecimus ex cod. *A.* Et priora fex, καὶ τρόφιμος, καὶ μᾶλλον ἡ μικρὰ, dedit etiam ms. *Ep.* in quo reliqua dein de loligine omiffa.

Ὁ δὲ πώλυψ. » Mirari licet, cur vocem hanc alius dia» lecti fine cauffa ufurpaverit. Ita autem & mssti habent, » & Euftathius legiffe videtur. Extat fane & apud Pollucem, » fed alio fenfu, libro quarto, capite quo medicinae voca» bula explicat; [fect. 204.] πώλυψ, ait, σὰρξ ῥινὶ ἐπιφυομένη. « CASAUBONUS. — Eamdem vocabuli formam uterque codex nofter agnofcit: quam effe Doricam & Aeolicam Euftathius adnotavit, ad Od. ε. pag. 232. l. 11. Et fic fane Epicharmus πώλυπες dixit, apud Noftrum, VII. 323. f. Scribitur autem in noftro cod. *Ep.* non πώλυψ, penacute, ut in edd. & apud Euftath. & Pollucem; fed πῶλυψ, circumflexâ penultimâ: quod analogiae confentaneum eft, quoniam ultima non nifi pofitione longa.

De *polypi* δυνάμει πρὸς τὰ ἀφροδίσια, ALEXIDIS verficuli nonnulli iam fupra adlati funt, lib. II. p. 63. e. f. cum his conferendi, qui h. l. adponuntur. Editam olim fcripturam, Ἐρῶν τί δ' ἐκτήσω; fic interpretatus erat Dalec.

Cum ames, quid tibi cibi comparasti? Quod quam sit frigidum adparet. Quae nominat hic poëta, κήρυκας, κτένας, βολβοὺς, sunt ea φάρμακα ἐρῶντι χρήσιμα, ut dixerat idem loco superiore. Igitur hic quoque ἐρῶντι erat scribendum, non ἐρῶν τί; ut cohaererent ista, Ἐρῶντι τί μᾶλλον συμφέρει; *Amanti quid magis conducit?* Tum pro δ' ἐκτήσω, quod habebant editi, δὲ κτησων (sic scriptum) adfertur ex ms. *A.* e quo colligitur, Κτήσων esse nomen eius ad quem ista verba diriguntur. Nota similis originis nomina, Κτησίας & Κτησιφῶν: nec inaudita forma nominis, simillima illi Δόσων, quod cognomen fuit unius ex Antigonis. In *Epit.* haec desunt. *Vers.* 3. Editam scripturam πολύπουν non ferebat metri ratio: f quare πουλύπουν correxi, quae est forma Atticis poëtis maxime usitata. Tum pro ἰχθύας θ', (aut ἰχθύας τε, quod est in ms. *A.*) ἰχθῦς θ' fuit scribendum. Occupaverat autem istas emendationes TOUPIUS, ad Longin. p. 230. qui tamen in primo versu vulgatum Ἐρῶν τί δ' ἐκτήσω; tenuit.

πηλαμὺς & πηλαμύδι, ut alibi, sic & hic dedere mssti. Pro εὐρητικὴ δὲ, est εὐρητικά τε in ms. *Ep.* Quod dein edidimus, ταριχευθεῖσα δὲ καλλυβίῳ ὁμοίως, id sic scriptum dedit codex *A.* Duo autem postrema verba desunt Epitomae; de quo & monuit CASAUBONUS, ad editam scripturam καλλιβίῳ haec notans: » Epit. simpliciter, » ταριχευθεῖσα δέ. Rondeletio visum, κυβίῳ ὁμοίως. » [apud Gesner. pag. 959. med.] Non semel in hoc ope» re legas, *pelamydem* ἀναλογεῖν τῷ κυβίῳ: quibus verbis » separantur *pelamys* & *cybium*, licet scribat Plinius, *cybium* » *esse pelamydem.* [vide III. 116. e. & ibi not. III. 118. a. » b. & 120. f.] Sed accipi varie dictionem *cybion*, mo» do pro sui generis pisce, modo pro parte piscis sale in» durati, observatum eruditis. Interpretis quidem conie» cturam, rescribentis, ταριχευθεῖσα δὲ κύβιον εὐκοίλιον » καὶ λεπτυντικόν, ut longiuscule ab edita lectione rece» dentem non probo. — Nempe sic converterat Dalecampius: *Eius tamen sale conditae cybium per alvum facile labitur, attenuandique vim habet.* CORAY ad Xenocr. DE Alim. ex Aquatil. p. 176. conferens hunc locum cum IX. 399. b. γαλλικυβίῳ fortasse legendum coniectavit. Denique adnotavit Villebrunius, in codice Parisino, Hermolai manu scripto, super voce καλλιβίῳ inter lineas scri-

ptum κυβίῳ legi: sed, ab eâdem-ne manu sit ista scriptura, nos non docuit.

ἀναλογῶν μέντοι ὁ χελιδονίας τῷ πηλαμύδι, σκληρότερός ἐστιν. » Non probo, quod Rondeletii secutus iudicium Dalecampius ista omnia censuit inducenda. Nam » qui existimant Graecis nullum *chelidoniam* piscem fuisse » cognitum, falluntur; cum etiam Hesychius mentionem » eius fecerit. Ergo non temere antiqua exemplaria spernamus: quae etiam cum editis mox consentiunt omnia » in istis, ἡ δὲ χελιδὼν ἡ τῷ πολύπῳ ἐοικυῖα, ἔχει τὸ » ἀφ' αὐτῆς ὑγρὸν, εὔχρουν ποιοῦν, καὶ κινοῦν αἷμα: non, » ut quibusdam placuit, ἡ τῷ πομπίλῳ ἐοικυῖα: neque ut » alii, ἡ ἐλεδώνη ἡ τῷ πολ. ἐοικ. neque etiam ut nobis aliquando venerat in mentem, καὶ καινὸν αἷμα. « CASAUB. — Videsis Rondeletum (apud Gesn. p. 959.) hunc locum tractantem, multasque turbas cientem. πουλύπῳ, non πολύπῳ, dedere ambo nostri codices mssti.

a Ad editam scripturam ὄρκυνος nil ex ms. *A*. notatum: sed ὄρκυνος perspicue dedit ms. *Ep*. Conf. not. ad VII. 315. c. 303. b. & 301. f. Paulo inferius vero, ubi rursus ὀρκύνου habent editi libri, ibi ex ms. *A*. ολκινου (sic mendose scriptum) adfertur. Quod sequitur βορβορώδης, *limosum, lutosum, coenosum* sonat: pro quo *virosum* posuit Dalec. quasi βρωμώδης legeretur.

οἱ δὲ κοσταὶ λεγόμενοι, ταριχευθέντες εἰσὶ μέσοι. » COSTAS alibi negant legi docti, quam in istis Deipno- » sophistae verbis. Nos videmur etiam alibi hunc tenebrio- » nem deprehendisse latitantem. Scribitur enim in doctis- » simi Hesychii glossis: Κοστίας· κωλίας, κόμορος. Quae » sic interpretamur: *nomine κόσται sive κοστίας piscem si- » gnificari coliae similem; aut, ex sententia aliorum, gamma- » racei generis esse.* Lego κολίας ἢ κάμμαρος: quamquam » invenias & κόμαρος sive κόμμαρος pro eodem. « Sic CASAUBONUS. Cuius quam sit lubrica haec ratio adparet. Magis ad rem facit id quod ad Xenocratis libellum DE Alim. ex Aquat. sect. 35. (sect. 36. ed. Neap.) notavit FRANTZIUS, ubi μελανδρύαι in contextu apud Xenocratem exhibent libri, ibi in margine codicis Parisiensis κοσταὶ esse scriptum. Sed, quod idem vir doctus adiecit, *ita melandryam ab Icesio & Diphilo vocari*; non *Icesium* in testimonium citare debebat, sed unum DIPHILUM, e quo ista citantur; in quibus scripturam κοσταὶ cum editis te-

net ms. *A*. In ms. *Ep.* desunt postrema Diphili verba, in- a
de ab his ipsis, *οἱ δὲ κοσταὶ &c.*

ξανθίας δ' ἐπὶ πολὺ &c. » *Xanthiam*, de quo sequitur, *ξανθίας δ' ἐπὶ πολὺ βρομώδης ἐστὶν*, aut *βρομώδης*, » ne nos quidem usquam alibi invenimus. Doctis placebat *ξιφίας*. Sed constant sibi omnia exemplaria & Epitoma. Scio *xandarum* nominari antiquis inter Atlantici » maris cetos, facie bovis: sed de eo non sentit dipnorhetor. « CASAUBONUS. — *ξανθίας* tenet noster ms. *A*. Quod vero Casaubonus ait, eamdem scripturam etiam in *Epitoma* reperiri: id quidem miror etiam atque etiam. In nostro certe *codice Epitomae*, quem longe praestare Hoescheliano codici plurimis documentis intelleximus, extrema illa Diphili verba, inde ab istis *οἱ δὲ κοσταὶ*, ut paulo ante dixi, non leguntur. *ξιφίας* corrigendum iudicaverat RONDELETUS, non sine insigni specie veri: cautior tamen GESNERUS (pag. 1048.) rem in in medio relinquendam censuit. Post *ἁπαλώτερος* repetitum erat in edd. verbum *ἐστὶ*, quod nos ibi delevimus auctoritate nostri Msti. *βρομώδης* recte edd. cum Msto, non *βρομώδης*.

AD CAP. LIV.

ὑφ' ὧν μὲν καλεῖσθαι τμητὸν, ὑπ' ἄλλων δὲ πελάγιον. Suspicatus eram *τεμαχίτην* oportuisse, pro *πελάγιον*: sed non liquet. Vulgatum quidem tenet codex ms. uterque.

Τὸ δὲ *τῶν λεπιδωτῶν γένος, οἷον θύννων, σκόμβρων*, b
θυννίδων, γόγγρων. Locum hunc citans GESNERUS pag. 292. sub med. his verbis: *Pisces squamis contecti* &c. adiicit: » Addenda est *negatio*, nam thunni, scombri &c. » *squamis carent.* « — Iam *thunnis* quidem *squamas* esse, sed eas *minutissimas*, ex WILLUGBY adnotavit CAMUS ad Aristot. pag. 800. Sed *congri* certe squamas non habent. Atque etiam de *scombris* rursus idem GESNERUS, p. 843. sub finem: » Athenaeus (inquit) thynnos, scombros &c. » *squamatos* esse dicit, negatione a librariis omissa: carent enim squamis. « Quam ad sententiam statuendum foret, *τῶν ἀλεπιδώτων* scriptum oportuisse. At vulgatum tenens SCHNEIDERUS, in Historia Piscium, pag. 57. & p. 204. peculiarem piscium classem *λεπιδωτοὺς* a Mnesitheo nominari ait; quid sit vero, cur ea classis ita nominata fuerit, non declaravit Vir doctissimus.

συμβαίνει τούτοις καὶ ἀγκαλαίοις εἶναι. Diceres, adiiciendum saltem fuisse, καὶ μονήρεσι; aut aliquid tale: ita quidem ut καὶ -- καὶ -- significaret, *partim -- partim*, aut, *vel -- vel*, ut saepe aliâs. In *Epit.* desunt ipsa illa verba, quae nos conturbant, καὶ τῶν τοιούτων -- ἀγκαλαίοις εἶναι: & dein ibidem sic pergitur, τὰ μὲν μή τε καθ' ἑαυτὰ &c. omissâ οὖν particulâ.

c ὅσα τραχεῖαν ἔχει τὴν ἐπίφυσιν τοῦ δέρματος. » Ἐπίφυσιν τοῦ δέρματος eleganter nominat auctor *corium quod* » *caeteris omnibus supercrescit.* Sed non negligendum quod » invenimus in Excerptis, τὴν ἐπίχυσιν τοῦ δέρματος. » Graeci ἐπίχυσιν appellant τὴν κονίασιν, *parietis dealbationem*: hic simpliciter, pro *superficie.* « Casaubonus. — Etiam noster cod. *Ep.* ἐπίχυσιν habet; quam tamen scripturam minime equidem probaverim. ἐπίφυσιν intelligo aspera illa tubercula, quibus obsita cutis est.

d ὁ δὲ τῶν ἀφροδισιασμῶν καιρὸς πνευματώδους προσδεῖται διαθέσεως. » Deprompta est haec observatio e veterum Medicorum scholâ. Auctor libri II. Epidemiorum, (Sect. » III. T. I. pag. 804.) qui sub Hippocratis nomine fertur, » ait: Ἔστιν οἷσιν, ὅταν ἀφροδισιάζωσι, φυσᾶται ἡ γαστήρ, ὡς Δαμαγόρᾳ· οἷσι δ' ἐν τούτῳ ψόφος, ὡς Ἀρκεσιλάῳ. Et inferius (pag. 805.) de hoc ipso Arcesilao: » Ἐν ταῖσι δὲ προσόδοισιν ἔστιν οἳ ἀποψοφέουσι, οἷον Ἀρκεσίλαος. Verosimillimum est, hos ventris crepitus, & » flatum omnino flatuosum in congressu venereo, ab irritatione nervorum excitari: cuius rei argumentum est, » quod & sternutatio interdum corripit eos qui luctae venereae operam dant. (conf. *Journ. de Med. Chir. Pharm.* » &c. *par Vandermonde*, T. IX. pag. 304.) Ideo coitum » *parvam epilepsiam* vocarunt antiqui Medici, morbum scilicet cum vehementi nervorum concussu & flatibus coniunctum; quod vel ipsa epilepticorum os obsidens spuma manifesto indicat. « Coray, in *Notis mstis.*

ταύτας οὖν ἡ ἄψησις ἐκκαλεῖται. &c. Sic recte nostri mssti.

e κατὰ λόγον οὕτως ἔχει γίγνεσθαι αὐτά. Sic mstus uterque cum edd. nisi quod γίνεσθαι pro γίγνεσθαι sit in ms. *Ep.* Quae mihi mira & insolens verborum constructio visa erat. Satis quidem nota locutio, τοῦτο λόγον ἔχει οὕτω γίνεσθαι: *consentaneum est hoc ita fieri.* Tum & locutiones huiusmodi nihil singulare erant habiturae: τοῦτο κα-

τὰ λόγον οὕτως ἔχει, aut τοῦτο κατὰ λόγον οὕτως γίνεται. e
Sed κατὰ λόγον ἔχει γίγνεσθαι quid sit, fateor mihi non liquere. Quare δεῖ legens pro ἔχει, naturalem verborum structuram talem cogitaveram: ταῦτα δεῖ γίγνεσθαι κατὰ λόγον οὕτως, & subintellectâ μᾶλλον particulâ, κατὰ λόγον μᾶλλον οὕτως. Hoc μᾶλλον οὕτως autem, ut ex proxime praecedentibus intelligitur, idem valet ac μᾶλλον σκληρά. Fere in eamdem nobiscum sententiam Dalecampius vertit: *durescere magis, est rationi consentaneum*: quod quidem Graecé proprie sic sonabat, λόγον ἔχει (*non*, κατὰ λόγον ἔχει) μᾶλλον οὕτως γίγνεσθαι.

AD CAP. LV.

πεπτεμένον, & deinde πέττεται, ut alibi, sic & hic; dedere ambo nostri mssti.

τοῖς τε σώμασιν ἡμῶν ξηράν τε δίδωσι τροφὴν, εὔογκα f
δ' ἐστὶ καὶ τρόφιμα. Sic editt. omnes: nec aliud quidquam e msto *A.* enotatum. Manifestum est vero, aut *corruptam* esse aut *defectam* orationem; cui tamen quo pacto esset succurrendum, satis certa aut expedita ratio nobis non occurrebat. In *Epit.* quidem, ut breviora, sic plana omnia: τὰ δὲ πετραῖα, - - - καὶ τὰ ὅμοια ξηρὰν δίδωσι τροφὴν &c. Ad sequentia verba, haec adnotavit Casaubonus: »Cur dicantur τὰ πετραῖα esse εὔογκα, iam expo» suimus libro III. cap. v. « — Vide notata ad III. 79. b.

τὰ δὲ πετραῖα καὶ τῷ ἡδονῇ ἁπλῶς σκευασθέντα. »Ἡδονὴν veteres vocabant *acetum*; neque aliter interpre» tamur ista verba, τῇ ἡδ. ἁπλ. σκευασθ. de quibus lib. II. » cap. XXVI. « Casaubonus. — *Acetum* ab Atticis ἦδος vel ἧδος dici solitum esse, cum ipse auctor noster docuit, lib. II. pag. 67. c. tum aliunde satis constat. Vellem aeque constaret, etiam vocabulum ἡδονὴ eâdem notione fuisse a nonnullis usurpatum: sic percommoda foret interpretatio huius loci, quam in Animadv. ad II. 67. c. proposuerat Casaubonus, *pisces saxatiles optimos esse, simpliciter cum aceto paratos*. Sed quod ex Hesychio firmare suam interpretationem ille voluerat; recte quidem doctus Glossographi Editor monuit, id non dixisse Hesychium quod eum dicentem Casaubonus fecit. Velim vero docuisset nos idem vir doctissimus, quanam igitur potissimum notione hoc loco vocem ἡδονὴν accipere debeamus: quod mihi

minime liquere profiteor. Vulgatam quidem scripturam tuentur ambo nostri codices mssti. Videndum vero, ne fortasse verbum aliquod interciderit tale, quale διαφέρει, aut in eamdem sententiam aliud. Sic ἡδονὴν de *suavitate & gratia cibi* acciperem, (ut apud Xenoph. Cyrop. VIII. 2, 4.) & verba ista, τὰ δὲ πετραῖα καὶ τῇ ἡδονῇ διαφέρει ἁπλῶς σκευασθέντα, in hunc modum interpretarer: *Saxatiles vero pisces etiam eo suaviores sunt in cibo, quo simpliciori ratione parati.* Eadem notione vocab. ἡδονὴ paulo post apud eumdem auctorem, e quo haec desumta, occurrit (pag. 358. b.) ἄριστα καὶ πρὸς ἡδονὴν, καὶ πρὸς εὐπεψίαν. Qui locus omnino cum hoc conferendus.

a ἀπόλαυσιν ἔχει πλείω. Quam vim hoc loco habeat vocab. ἀπόλαυσις, expositum est ad III. 87. e. Animadv. T. II. pag. 91 sq. Corrupte ἀπέλλυσιν scribitur in ms. *A.* manifestâ & obviâ erroris origine. Desunt ista verba cum aliis in ms. *Ep.* *Mox*, in his quae sequuntur, τῆς μὲν κοιλίας &c. coniunctivam desiderabam particulam; malebamque καὶ τῆς μὲν &c.

AD CAP. LVI.

Ad verba ἔτι δὲ πελάγη μεγάλα, nude monuit Casaubonus: »Scribe, ἔτι δὲ τενάγη: non autem πελάγη.« — At plurimum ista differunt. πελάγη sunt *maria profunda; τενάγη, loca parum profunda in mari, & vadosa.* πελάγη vero cum editis tenent ambo mssti: quod plane abiicere non sum ausus, quamvis probabilis admo-
b dum videatur Casauboni emendatio. *Mox*, ad κυματεπληγεῖς recte monuit Idem: »Scribe κυματοπλῆγες. Sic in Excerptis: [etiam Nostris:] non κυματοπληγεῖς. κυματοπλὴξ, ut οἰνοπλὴξ, παραπλὴξ, & apud »Archestratum νεοθὴξ μάχαιρα.« — *Dein*, πρὸς δὲ τούτοις, & καὶ πόλεις, dedere ambo mssti: iidemque paulo post tria verba, καὶ πρὸς εὐπεψίαν, agnoscunt, in Casaubonianis tribus editionibus temere omissa. Quae omnia etiam Casaubonus in Animadv. ex suo codice *Epit.* commendavit.

c Rursus, οἱ μετεκβαίνοντες percommode uterque codex dedit. In ed. Ven. vitiose μετεβαίνοντες legebatur, inde μεταβαίν. ed. Bas. & Cas. *Porro*, εἰς τα ποταμοὺς

quae a doctis, quos dixi, viris ad emendandum hoc frag- d
mentum collata ſunt, tali fere modo concipiendum illud
iudicavi, quemadmodum partim in ſcholiis contextui ſub-
iectis, partim in verſione latina indicavi. Quum tamen
merae ſint hae coniecturae, nec ulla ſatis certa ratio, ni-
hil in contextu mutare auſus ſum quamvis manifeſte cor-
rupto.

τῶν Ἀγροίκων ἑνὸς διασκευή. » Moris fuit & comicis &
» tragicis poëtis idem argumentum in plures fabulas divi-
» dere, quas uno communi nomine inſcribebant. Sic lau-
» datur Sophoclis Ὀρεστεία vel Ὀρεστιάς; item ἡ περὶ
» Ὀδυσσέα πραγματεία. Similiter Antiphanes Comicus
» plures fabulas affines argumento docuerat, titulo Ἀγροί-
» κων. Sed praeter hunc communem titulum, proprium
» comoediae ſingulae habebant. Sic accipimus verba Athe-
» naei, cum ait: Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ οὕτως εἰμὶ φίλιχθυς, ὡς
» ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ ἐν Βουταλίωνι· ὅπερ δρᾶμα τῶν
» Ἀγροίκων ἐστὶν ἑνὸς διασκευή. Id eſt: *Neque porro ita ſum*
» *piſcium avidus, uti ille apud eundem Antiphanem in Buta-*
» *lione: quae fabula editio altera eſt & emendatio unius e Ru-*
» *ſticis.* De voce διασκευὴ ſatis diſputatum libro III. cap.
» XXVI. [ad III. 110. b.] Unde licet intelligi, quantum a
» vera ſententia abſint qui [ut Dalecampius] *apparatum con-*
» *vivii* ea dictione putant ſignificari. Quemadmodum autem
» in philoſophia idem ſaepe eſt & generis univerſi & ſpe-
» ciei unius e pluribus nomen; ſic horum Ἀγροίκων uni
» peculiare nomen fuit Ἀγροῖκος: nam ſubiicitur mox,
» ἐν δὲ τῷ Ἀγροίκῳ. Haec ita interpretamur, quia vul-
» gatam lectionem noſtrorum librorum, in omnibus ma-
» nuſcriptis inventam, ſolicitare religio nobis eſt. Alio-
» qui poteramus ex libro ſeptimo ſuſpicari, non hîc τῶν
» Ἀγροίκων ἑνὸς legi debere, ſed τῶν Ἀγροίκων ἐστὶ δια-
» σκευή. Nam id drama, cuius poſterior cura fuit *Buta-*
» *lion*, illud fuit ipſum quod Ἀγροῖκος dicebatur vel Ἀγροῖ-
» κοι. « CASAUBONUS. — Vide ad VII. 313. b. De titulo
Butalion monuimus ad II. 63. f. Animadv. T. I. pag. 429.
fuiſſe illud proprium nomen hominis ob ſtultitiam a co-
micis traducti.

ANTIPHANIS verſ. 1 ſeqq. Καὶ μὴν ἑστιάσω &c. » Prin- e
» cipium Antiphaneae eclogae multis modis corruptum eſt.
» Lege, & corrige:

» — Καὶ μὴν ἑστιάσω γε τήμερον

e » ὑμᾶς ἐγώ· σὺ δ' ἀγοράσεις ἡμῖν λαβὼν
» τόδ' ἀργύριον· ἄλλως γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι
» χρηστῶς ἀγοράζειν· φράζε δὴ φιλουμένῳ
» ὄψῳ τίνι χαίρεις.

» Sequentes versus habes & libro septimo. « Sic CASAUBONUS. — In cuius ratione quum nec metrum constaret primo versui, nec personarum partes essent distinctae; doctissimus IACOBS in *Notis msstis* eam emendandi rationem, quam contextui subiecimus, proposuit, adiecto ad postrema verba a se proposita brevi hoc scholio: » ἄλις » adverbialiter positum, ut apud Homerum passim. (*Fa» ciam;*) *modo sat pecuniae accipiam.* (*Sine pecunia enim ni» hil boni emere possum.*) « — Verissima haud dubie sententia, quae & satis perspicue in vulgata scriptura continebatur. Caeterum licet duos priores versus, quales vulgo leguntur, minime esse ad metrum exactos adpareat, interim tamen, donec certior aliqua & vestigiis veteris scripturae pressius inhaerens emendandi ratio fuisset prolata, nihil in contextu mutandum putavi, in quo ab edita scriptura nil discedit vetus noster codex *A.* In ms. *Ep.* vero tota deest Antiphanis ecloga. In *vers.* 2. mendam vel defectum indicaverant superiores editores crucis figurâ † inter voces λαβὼν & πιστὲ interpositâ.

Vers. 4. φράζε δὴ φιλούμενον. » Forte φράζε δὴ, φίλ', » εἰ μὲν οὖν. « IACOBS, in *Notis msstis.* — Equidem etiam hic vulgatam scripturam, quamvis manifeste vitiosam, in contextu relinquere, quam emendationem parum certam auctori obtrudere, consultius duxi. Neque hîc nos iuvere veteres membranae: nec rursus *vers.* 8. ubi verbum singularis numeri, ἤρεσεν, utcumque quidem ad ἰχθυοπώλην poterit referri; sed haud dubie praestabat pluralis ἤρεσαν, ad pisciculos referendus.

f De *vers.* 11 *&* *seqq.* vide notata ad VII. 325. b. c. ubi iidem versus iam adpositi. *Versus* 12 *&* 13. in ed. Ven. & Bas. omissis sex vocibus mutilati & in unum contracti erant, adiectâ etiam parte versus sequentis. Nam post illa verba τούτους ἅπαντας νενόμικα, haec veluti unum proxime sequentem versum efficientia adposita erant:

ἀνθρωποφάγους πῶς ἀνθρωποφάγοι δῆλον ὅτι.

Casaubonus, partim e superiori loco, partim ex Italicis msstis supplens omissa verba, (quae eadem & noster codex *A.* agnoscit) simul tacite de suo ingenio posteriorem

partem *versus* 13. in longe diversum sensum mutavit, in hunc modum edens:

ἀνθρωποφάγους; πῶς ἰχθῦς ἀνθρώπους φάγοι;

Atqui superiori loco (VII. 313. b.) cum editi tum uterque codex noster mstus sic dabant:

— — πῶς οὖν ἄνθρωπος φάγοι;

Hoc loco vero in ed. Ven. & Bas. erat quidem πῶς ἀνθρωποφάγοι, in ms. *A.* vero πῶς ὃς ἀνθρωποφάγοι: sed ex collatione cum superiori loco intelligi par erat, scripturam ἀνθρωποφάγοι ex ἄνθρωπος φάγοι esse decurtatam. Pro πῶς οὖν, quod erat superiori loco, haud incommode hic πῶς ὡς positum; id est, *quî fieri possit ut*, vel *quî conveniat ut*. Sed hîc, ut illic, fulciendi versus caussa ante ἄνθρωπος inseri particula ἂν a nobis debuit: quae quam facile potuerit excidere, in aprico est.

Vers. 14. Ἑλένης βρώματα. *Helenae cibos* dixit, puto, poëta pro *suavibus & delicatis*; quemadmodum & ERASMUS interpretatus est, Adag. pag. 444. ubi de proverbio Διὸς ἐγκέφαλος agit. At id quidem hic ironice dictum intelligi debebit; ut iam supra (Animadv. p. 336.) observavimus.

Postremus versus (num. 15.) in editionibus omnibus non nisi tribus his verbis constabat,

μαινίδες καὶ τριγλίδες. —

Sed optimus noster ms. *A.* eadem prorsus ratione conceptum versum dedit, qua superiori loco legebatur,

ἅ φησιν οὗτος, μαινίδας καὶ τριγλίδας.

Ubi si quis fortasse μαινίδες & τριγλίδες in recto casu desideraverit; is meminerit hunc esse usum Graeci sermonis in huiusmodi orationis connexione: nam intelligi debet μαινίδας καὶ τριγλίδας φήσας vel λέγων.

Ἐν δὲ τῷ Ἀγροίκῳ ἡ Ἑκάτης βρώματα ἔφη. Ex istis verbis, ἐν δὲ τῷ Ἀγροίκῳ, colligebat (ut paulo ante vidimus) Casaubonus, uni ex duabus Antiphanis fabulis, quibus titulus fuerat Ἀγροῖκος cum aliquo additamento quo illae inter se distinguerentur, peculiarem etiam hunc titulum fuisse, ut veluti κατ' ἐξοχὴν ὁ Ἀγροῖκος nominaretur. At id quidem ex hoc loco non necessario colligitur. Nam ἐν δὲ τῷ Ἀγροίκῳ poterit hic perapte intelligi, *in illo ex duobus* Ἀγροίκοις, *cuius διασκευὴ erat Butalion.* Sed aliâ difficultate videri poterat laborare vel hic locus, vel superior ille pag. 313. b. c. nempe quod, cum ibi dictum sit, *in* Ἀγροίκῳ *vel Butalione* Ἑκάτης βρώματα *dictos fuisse istos*

f *pisciculos*, hic contra dicat, aliter dictos fuisse in Ἀγροίκῳ, aliter in *Butalione*. In quo videri poterat secum ipse pugnare Athenaeus: at, verum si quaeris, constantem sibi reperies: priori loco, ubi ἐν Ἀγροίκῳ ἢ Βουταλίωνι dicit, intelligit iteratam fabulae editionem, cui uterque erat titulus: hoc loco ait, *in priori editione* Ἑλένης βρώματα *dixisse poëtam, in posteriori* Ἑκάτης βρώματα.

Ἔφιππος - - - ἐν Φιλύρᾳ. Cum Φίλιππος h. l. editum esset, haec adnotavit CASAUBONUS: » E numero » Graecorum Comicorum *PHILIPPUS* & *EPHIPPUS* fue» runt mediae comoediae poëtae duo. Recitantur autem » isto loco versus quidam sub *PHILIPPI* nomine, qui non » longe post [pag. 359. d.] *Ephippi* esse dicuntur. Ac cum » illi versus promantur ex *Philyra* & *Obeliaphoris*, sub qui» bus titulis alibi horum librorum *EPHIPPUM* invenire est » laudatum: non sine caussa censeas scribendum hic, ἐκ» φαυλίζων δὲ καὶ Ἔφιππος τοὺς μικροὺς τῶν ἰχθύων ἐν » Φιλύρᾳ φησί. Sin hic retinemus Φίλιππος, mox etiam » scribendum ita fuerit; non Ἔφιππος. Res sane difficilis » ad affirmandum: cum libro septimo [pag. 311. d.] ex » Eubuli Nutricibus iisdem verbis quaedam proferantur; » atque hic ex Obeliaphoris Philippi. Auctor est Suidas, » in Athenaei Deipnosophistis laudatum inveniri *Philippum* » *comicum in Codoniastis*. Hoc falsum est hodie: nam *Cydo*» *nem* quidem *EPHIPPI* Athenaeus nominat libro septimo, » [pag. 322. d.] & XIV. [pag. 642. e. & 646. f.] *Codonia*» *stas* vero *PHILIPPI*, quod sciam, nusquam. Coniicimus » fortasse non vane, Suidam legisse hic Φίλιππος, non » Ἔφιππος: ac quoniam *Coronistarum* fit hoc loco mentio, » [pag. 360. a. b.] scripsisse per incogitantiam, *Philippum* » in *Coronistis* sive *Coroniastis* laudatum fuisse ab Athenaei » deipnosophistis. Si igitur ita videatur, scribamus in Sui» da: Φίλιππος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστι Κορω» νισταί· (vel Κορωνιασταί·) ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφισταῖς. » Porro non hic solum Eubuli & Ephippi nomina invicem » confusa animadvertimus. Vide libro IX. capite secundo. « — Sic ille: ubi (ut ab eo incipiam, quod postremo loco doctus Animadversor posuit) nulla caussa erat, cur confusionis nominum Eubuli & Ephippi hic fieret mentio: quae nomina quidem ab Epitomae auctore temere permutata vidimus, II. 65. b. (ubi vide notata, & conf. IX. 370. d.) sed quod paulo post (VIII. 359. a. b.) duo versus ex

Ephippi Obeliaphoris citantur, qui iidem & in *Eubuli Nutricibus* legebantur, ut ex VII. 311. d. discimus; id quidem diversam habet rationem, & ad morem pertinet, de quo jam saepius diximus, multis Comicis poëtis solennem, superiorum quorumdam poëtarum versus subinde suos facientibus. Hoc vero loco, licet in scripturam Φίλιππος vetus noster codex cum editis consentiat, tamen Ἔφιππος scriptum oportuisse fidem faciunt multa. Primum, quod & *Philyra* fabula, & Ὀβελιαφόροι, quae continuo deinde eidem auctori tribuitur, constanter aliâs & communi librorum consensu EPHIPPO, non *Philippo* auctori tribuuntur: vide de *Philyra*, VII. 286. e. & XIII. 571. b. de *Obeliaphoris* vero, XI. 482. d. Deinde quoniam hoc loco sic plane in Epitoma scribitur: Ἔφιππος δὲ ὁ ποιητὴς ἐκφαυλίζων &c. Denique quoniam paulo post (p. 359. d.) ubi de eodem rursus auctore agitur, ipse etiam codex *A.* nomen Ἔφιππος tenet. Quod vero ad dubitationem adtinet, quam in hac quaestione Suidas movere poterat: videtur ille codice usus esse, in quo, sicut in nostro, Φίλιππος pro Ἔφιππος perperam scriptum erat; tum vero fictitii dramatis Κωδωνιασταὶ, quod apud illum commemoratur, ea ipsa videtur ratio & origo esse quam Casaubonus explicavit. Caeterum apud Eudociam, (p. 427.) quae sua ex Suida hausit, non Κωδωνιασταὶ, sed Κωνιασταὶ legitur. f

In EPHIPPI *vers.* 1. Πατία simplici litera π in medio scribitur, in edd. & ms. *A.* sicut apud Eustath. in Iliad. ε. pag. 428 extr. & seq. Conf. Aristoph. Vesp. 297. & Pac. 128. Epitomator, omissâ illâ voce, de tota ecloga nonnisi haec verba adposuit: φράζε ἰχθῦς φρονοῦντας, μή μοι βρέφη.

Vers. 4. »Huius sive *Philippi*, sive ut puto verius *Ephippi*, male scribitur hic versus: a

»Οὐκ οἶσθ' ὅ τι τἀργύριόν ἐστ' εἰς ἄργυρον.

»Neque certo scio qui illum constituam. Scribebamus »tamen,

»Οὐκ οἶσθα δ' ὅτι τἀργύριόν ἐστ' ἀνάργυρον.

»Iocus comicus haud illepidus; ut si dicas, *opes nostrae sunt* »*inopes.*« Sic CASAUBONUS. — Cuius emendationem adoptans GROTIUS in Excerpt. pag. 825. totam Eclogam latine sic reddidit:

— »A. *Vin', pater, in forum*
»*excursitans mihi emere?* B. *Quid tandem, puer?*
»A. *Pisces aetatis iustae, non infantulos.*

a »B. *Adeone ignotas nostras esse inopes opes?* «
Nihil praesidii nobis offerebant veteres membranae, in quibus ὅτι τὸ ἀργύριον & dein ἰσθ' εἰσάργυρον. Probavimus autem *Adriani* HERINGAE emendationem, ut & alioqui commodissimam, & fere nihil a vestigiis veteris scripturae recedentem. Is igitur, Observation. cap. 31. pag. 276. sic legendum censuerat:

» Οὐκ οἶσθ' ὅτι τἀργύριον ἐστ' ἰσάργυρον.

Hac adiectâ interpretatione: » *Nescis pecuniam argento contra caram esse.* ἰσάργυρα enim dicuntur *pretiosa, argentum pretio aequantia.* Cf. XV. 689. b. « — Eamdemque emendationem etiam doctissimo CORAYO, nihil de Heringa cogitanti, proprium ingenium obtulerat, qui eam in *Notis msstis* proponens, similiter monuit: » Comice dictum τἀργύριον ἰσάργυρον, pro ἰσάξιον ἀργύρῳ, id est, *tam rarum est argentum signatum sive moneta*, τἀργύριον, *quam ipsum argentum*, ὁ ἄργυρος. «

AD CAP. LVIII.

Priores ex *Obeliaphoris* versus sic editi legebantur:

Ἀλλ' ἀγόρασον εὐτελῶς. ἅπαντα γὰρ
ἱκανόν ἐστι φράζε δήποτε.
μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρίως ὅττι ἂν &c.

Quos ita digeri iussit CASAUBONUS in Animadv.

— » Ἀλλ' ἀγόρασον εὐτελῶς·
» ἅπαντα γὰρ ἱκανά γ' ἐστί· φράζε δή ποτε.
» μὴ πολυτελῶς· ἀλλὰ καθαρείως ὅτι ἄν. «

nullâ adiectâ adnotatione, nisi: » Vide libro superiore, » cap. XVII. « — Nempe conferri iubet notata ad VII. 311. e. ubi eadem verba, quae tertio versu leguntur, ex Eubuli Nutricibus citantur. Verba ἅπαντα γὰρ recte utique a Casaubono ad *secundum versum* relata sunt. Sed cur ἱκανόν ἐστι (quod cum editis tenet ms. *A.*) cum eodem viro docto in ἱκανά γ' ἐστὶν mutaremus, aut in ἱκανά ζει cum GROTIO, (in Excerpt. pag. 823.) nullam satis idoneam caussam vidi. Caeterum φράζε δή ποτε recte in omnibus editionibus legebatur: & φράζε, ut paulo ante vidimus, agnoscit etiam Epit. sed vitiose φράζου δέ ποτε scribitur in cod. *A.* *Vers.* 3. καθαρείως, quod commendavit Casaubonus, recte dedit Epitoma: in qua ab his ipsis verbis incipitur haec ecloga, μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρείως.

Sed dein ibidem ſtatim ſic pergitur, *τευθίδια, σηπίδια* &c.
omiſſis mediis verbis, quae in ed. Ven. & Baſ. ſic ſcripta
erant *ὅ τι ἄν, ὁσίας ἕνεκ'*: in ed. Caſ. vero *ὅττι ἂν ὁσίας
ἕνεκ'*: in ms. *A.* vero *ὅ τι ἀκονσίας ἕνεκα*, ſub quo mon-
ſtro (coll. VII. 311. d.) haud dubie latebat *ὅ τι ἂν ᾖ* &c.
quemadmodum edidimus.

Verſ. 5. *κἂν κάραβός τις ᾖ λαβεῖν.* » Scribi malim, b
» *κἂν κάραβόν τιν' ᾖ λαβ.* « CASAUB. Commodum ſane hoc
foret: ſed conſultius nobis viſum erat, cum GROTIO te-
nere vulgatum, quod uterque codex ms. tuetur. Infiniti-
vus activae formae, notione paſſiva accipiendus; ut cum
dicimus *καλὸς ἰδεῖν* & id genus alia. Simillima ratione &
Gallice dicimus, *s'il en eſt un à trouver;* & Germanice, *wenn
einer zu finden iſt.* *Verſus* 6. omiſſus in Epit. In eo verſu
reſtituimus ſcripturam codicis *A.* *ἡδὺ ἐπὶ τὴν τρ.* ubi *ἡδύ
γ' ἐπὶ τ. τρ.* legebatur in editis, particulâ *γ'* praeter ne-
ceſſitatem insertâ.

Verſus 7. ſic ſcriptus erat in editis:

Θήβη μὲν ἐνίοτ' ἔρχεται, ἐκ τούτου λάβε

nullâ poſt *λάβε* interpoſitâ diſtinctione; ut cohaererent
iſta, *λάβε ἀλεκτρυόνιον &c.* Ibi monuit CASAUBONUS: » Cor-
» ruptus etiam hic verſus, & ſcribendum vel *Θήβης μὲν
» ἐνίοτ' ἔρχετ', ἐκ τούτου λαβέ*: ut ſit proprium viri no-
» men *Thebas*: vel *Θήβη*, & *ἐκ ταύτης.* « — Cuius ratio-
nem priori loco propoſitam GROTIUS adoptavit. At longe
felicior hîc quidem vates PALMERIUS fuit, ſic legendum
cenſens: (Animadv. in Auct. Graec. pag. 510.) *ἐγχελίδια
Θήβηθεν ἐνίοτ' ἔρχεται, ἐκ τούτων λάβε.* id eſt: *An-
guillae aliquando Thebis huc afferuntur*, (nempe e Copaide la-
cu) *de his obſona.* Quae haud dubie & commodiſſima &
certiſſima emendatio erat. Ac mendoſum quidem *Θήβη μὲν*
tenet ms. *A.* ſed ſcripturam *ἐκ τούτων* non modo idem
codex dedit, verum etiam Epitoma tenuit; in qua quidem,
omiſſis praecedentibus verbis, ipſa illa *ἐκ τούτων* perin-
commode cum ſequentibus iunguntur. Nam poſt iſta *κἂν
κάραβός τις ᾖ λαβεῖν, εἷς ἀρκέσει*: ſic pergitur in Epit. *ἐκ τού-
των λάβε ἀλεκτρυόνιον, φάττιον, περδίκιον, καὶ ἑξῆς οὕ-
τως.* E quo illud ſaltem intelligitur, eamdem ſcripturam
ἐκ τούτων, quam noſter codex *A.* tenet, ab Epitomatore
etiam in eo codice plenioris operis, quo ille uſus erat,
fuiſſe repertam. Caeterum poterat *λαβέ* acute ſcribi, ut
fecit Caſaub. in Animadv. ſed potuit etiam penacuta ſcri-

b ptura λάβε teneri, quam cum editis ruentur mssti. Adnotare solent Grammatici, Attico sermone λαβὲ acute dici: at nil opus est, ut rusticum, qui hic loquens inducitur, absolutissimo sermone Attico usum esse statuamus.

Vers. 9. Pro vulgato ἐάν τις, quod repugnabat metro, recte ἂν δέ τις GROTIUS correxit, quem sequi non dubitavi. *Vers.* 10. pro mendoso λέγε, δέ γε scribendum monuit CASAUB. Idem, hos versus a se correctos repetens in Animadversionibus, *vers.* 11. post πάντως interpunxit, ut ea vox ad superiora referretur; quae vox rectius, ut mihi videbatur, ad sequentia relata est a GROTIO. *Vers.* 12. Quum corruptissime in edd. & in msto ἀλλ' εὐθὺς ἔνη γυνή. legeretur, CASAUBONUS in Animadv. ἔφησεν ἡ γυνὴ correxit. Multo vero commodius simpliciusque GROTIUS, ἔθυσεν ἡ γυνή: quod adoptavi.

c In Ecloga ex *MNESIMACHI* Δυσκόλῳ *vers.* 3. nullâ interpositâ distinctione in edd. legebatur, σεαυτοῦ πῶς ἔτι μετρ. & rursus *vers.* 4. πῶς σύντεμνε &c. Tum vero CASAUB. in Animadv. monuit, sic distinguenda esse verba:

» μέτρια δὲ τῷ Ξείῳ σεαυτοῦ. πῶς ἔτι
» μετριώτερ' ὦ δαιμόνιε; πῶς; σύντεμνε καί. «

Cuius rationem nos non modo secuti sumus; sed & cum DALECAMPIO & GROTIO partes distinximus personarum. Eiusdemque Grotii latinos versus subiecimus, ex Excerpt. pag. 660. In ms. *Epit.* omissis quidem in medio verbis nonnullis, reliqua oratio recte sic distincta est: μέτρια δέ. πῶς μέτρια; πῶς; σύντεμνε καὶ ἐξαπάτα με &c.

d *Vers.* 6. Pro ἰχθύδιον, DAWESIUS Miscell. Crit. p. 14. ἰχθυίδι' corrigendum censuit, praeter necessitatem. Vide not. ad IV. 132. e. Dein adnotavit CASAUBONUS: » Adiecimus verba ista e msstis, ὄψον δ' ἂν λέγῃς ἕτερον, κάλει ὀψάριον. *Si de alio opsonio loquaris, voca id mihi opsoniolum.* « Nempe temere omissa erant illa verba in ed. Ven. & Bas. quae uterque noster codex ms. recte tenet.

AD CAP. LIX.

Ἐπεὶ δὲ κατὰ Ξεὸν ἐν τοῖς προκειμένοις, φιλτ. - - - παῖδες, εἴπατέ μοι, τίνι ἐννοίᾳ ὁ Ἔφιππος ἐν τοῖς προειρημένοις ἔφη τὸ μοσχίον &c. » Deest aliquid ut plena sit sententia. Fortasse ἐνετύχομεν τοῖς προκειμένοις: id est, » *Quandoquidem Deo ita volente incidimus in recitatos modo ver-*

» *ful.* « CASAUBONUS. — Equidem id quod initio orationis deesse videri poterat, postremis verbis ita contineri existimavi, ut ex illis facile intelligi & mente suppleri posset. Nempe plena & explicita oratio talis erat futura: Ἐπεὶ δὲ κατὰ Ͽεὸν ἐν τοῖς προκειμένοις ὁ Ἕρμιππος ἔφη, τὸ μέσχιον &c. εἴπατέ μοι, τίνι ἐννοίᾳ τοῦτο ἔφη. De poëtae nomine supra dictum ad pag. 358. f.

ἀγειρόντων τῇ κορώνῃ. Quae κορώνη hic dicitur, *Coronidem* illam intellexerat Dalecampius, ex qua Aesculapium genuisse fertur Apollo: de qua Pausanias, Apollodorus, Ovidius, alii. Sed CASAUBONUM audiamus. » Fuit olim » (inquit) veteribus in usu mendicandi quidam honestus » modus: cum non sibi quidem mendicabant, sed alii se » stipem cogere dicerent. Erant igitur qui Matri Deûm, » sive Pessinuntiae Deae, stipem cogentes singula oppida » lustrarent: alii aliud quid praetexebant. In his fuerunt » *coronistae* & *chelidonistae*, de quibus deinceps tractant do» cti convivae. Οἶδα δὲ, ait auctor, Φοίνικα τὸν Κολοφώ» νιον ἰαμβοποιὸν μνημονεύοντά τινων ἀνδρῶν, ὡς ἀγειρόν» των τῇ κορώνῃ. Quia sine caussâ maiuscula litera adhibi» ta fuit initio vocis Κορώνη, putaverunt interpretes pro» prium id foeminae esse nomen: tum illi nescio quas nu» gas ex Pausania de *Coronide* hoc loco effutiverunt. At » enim κορώνη hic aliud nihil nisi *cornix*. Quare Eustathius, » hunc locum describens, [ad Odyss. φ'. pag. 767. l. 27.] » ut ne locus dubitationi relinqueretur ullus, addidit τῷ » ζώῳ. Cornicem videlicet circumferebant agyrtae illi, do» ctam (ut videtur) conari nostra verba. Huic se stipem » cogere dicebant, non sibi. Quod autem in versibus » Phoenicis dicitur cornix *filia Apollinis*, allusio est ad fa» bulam. *Stipem petere*, Graeci dicunt ἀγείρειν: & ἀγερμὸν, » id mendicationis honestae genus. «

καὶ λέγοντα ταῦτα. Percommodum erat καὶ λεγόντων, quod cum editis dabat ms. *Ep.* Sed, vererem veramque scripturam fuisse λέγοντα, accusativum singularem ad τὸν Φοίνικα referendum, intelligebatur ex eo quod deinde pag. 360. a. subiungitur, Καὶ ἐπὶ τέλει δὲ τοῦ ἰάμβου φησίν· Ἀλλ' ὦ 'γαθοὶ &c. quum, si hoc loco λεγόντων scripsisset auctor, ibi φασὶν in plurali numero fuisset dicturus.

» *Primo versu*, petunt coronistae *dari sibi* χεῖρα κριθῶν, id » est, *plenam volam hordei*, vel, *manipulum hordei*: non enim

e » inepta est Dalecampii sic vertentis sententia. *Altero ver-* » *su*, poscunt λέχος πυρῶν, id est, Dalecampio interprete, » *ad cubile stratum e tritico*. Nimium vero delicati isti frugi- » perdae, si nonnisi super frumenti palea cubare se postu- » lant. Ne quid dissimulem, aliud poëtam scripsisse censeo, » ac lego, ἢ λάχος πυρῶν, id est, *portionem aliquam fru-* » *menti*. Noli dubitare hanc esse veram scripturam: πυροὺς » enim interpretari paleam frumenti absurdum nimis fuerit. » Auctor Epitomae, ut interpretandi labore sese liberaret, » simpliciter scripsit ἢ πυρούς. « CASAUBONUS. — In fine *vers.* 1. mendose κριθεῶν scribitur in ms. *A.* sed non male κριθέων in ms. *Ep.* quae ionica fuerit forma, hactenus ferenda, ut, quod ad metrum spectat, duae syllabae θε & ων in unam coalescant. Caeterum universe quod ad metrum horum iamborum pertinet, plurimam eorum partem scazontas esse adparet. *Vers.* 2. Pro λέχος, quod in ed. Cas. legitur, erat λέσχος in ed. Bas. unde ab Henr. Steph. in Indicem Thes. recepta vox, quae tamen nonnisi operarum errori originem debet. In ed. Ven. & in recentioribus msstis λέχος scribitur, sicut in ed. Cas. Pro quo quod Casaubonus proposuit λάχος, parum id commodum videtur, quod *sortem* significat, vel *portionem quae sorte obtigit*. Sed ferendum illud foret, nisi melius certiusque Pollux dedisset; de quo iam H. STEPHANUS (in Indice Thes. p. 1360. e.) monuerat, citari apud Pollucem lib. X. (sect. 87.) ex Hipponacte λέκος πυρῶν: quasi diceres *vasculum* vel *scutellam tritici*, pro *minutâ mensurâ tritici*. Et perspecte dein ad Pollucem IUNGERMANNUS monuit, λέκος πυρῶν apud Athenaeum h. l. corrigendum videri. Atqui id ipsum λέκος nobis exhibuit vetus noster cod. *A.*

Vers. 3. ἢ ἄρτον, ἢ ἥμαιθον. » Etiam vocem ἥμαιθον, » quam non intelligebat, omisit Breviator. Scimus nos ex » Hesychio, ἥμαιθον sive ἥμαθον *nummi parvae aestimationis* » nomen apud quosdam Graecorum fuisse: *dimidio oboli* » quidam aestimabant; alii *duobus obolis*. De hoc coroni- » stae sentiunt: nam, quare emendemus ἢ ἱμάτιον, caussa » non est. « CASAUBONUS. — Parum utique feliciter *tunicam* in versione posuerat Dalecamp. A Casaubono vero dissentiens RUHNKENIUS, ad Timaei Lexic. Plat. p. 277. ἤ γε ψαιστὸν corrigendum censuerat. Quod mihi quidem (pace dixerim Manium summi viri, religiose mihi semper colendarum) secus visum erat. Neque enim magis,

quam Casaubonus, caussam ullam potui perspicere, cur e a vulgata scriptura, quae vetusti nostri codicis auctoritate firmatur, recederemus: cum praesertim in Hesychii Glossario ipsa series literarum (quandoquidem proxime praecessit glossa, Ἧμαι, κάθημαι) ostendere videatur, non Ἥμαθος apud Glossographum, sed Ἥμαιθος, quemadmodum in Athenaei libris, scriptum oportuisse. Rarum utique vocabulum, eaque caussa ab auctore Epitomae praetermissum, ut ipsi prorsus incognitum: sed tamen consensu doctissimi Glossographi cum vetusto Athenaei codice firmatum, & eum habens significatum, qui minime alienus ab hoc loco videri debeat. Vocabulum ψαιστὸν vero non incognitum erat Epitomatori, quippe & alibi passim occurrens, & apud Nostrum lib. IV. pag. 140. d. & 142. a. ubi non neglectum ab Epitomatore. Denique, ut minus necessaria, sic simul nimis violenta nobis visa illa Viri praestantissimi emendatio est, quam ut abiectâ vulgatâ scripturâ in contextum recipi ab editore debuerit.

Vers. 4. In ed. Ven. & Bas. consentiente utroque nostro msto sic legebatur,

δότ' ὦ 'γαθοὶ τῶν ἕκαστός τις ἐν χερσίν.

Pro quo in hunc modum edidit Casaubonus,

δότ' ὦ 'γαθοὶ τὶ τῶν ἕκαστος τὶς ἐν χερσίν:

qui ἕκαστός τις (sic scriptum) puto voluerat. Equidem, tenens τι a docto editore ubi versus desiderabat insertum, τις delevi, quod respuebat versus, nec desiderabat sententia.

Vers. 5. καὶ ἅλα λόψεται χόνδρον. » Metri lex coëgit » poëtam ἅλα χόνδρον dicere, pro ἁλὸς χόνδρον, *granum » salis*. Aut dixit ἅλα χόνδρον pro χονδρίτην: ut ναύτης » δρόμος, pro ναυτικός: γυνὴ μαζὸς, pro γυναίκειος, & » similia, de quibus ad Theocritum. Dalecampius [*& ali-» cam & salem* vertens] spretâ lege versus, ἅλα καὶ χόν-» δρον legit, pari iudicio ac versu proximo κηρίον, *favum*, » mutavit in κηρὸν, *ceram*.« — Nescio equidem quo fundamento nitatur quod in Hederici Lexico manuali notatum video, χονδρὸς, ὰ, ὸν, *grumosus*. Quae si vere Graeca vox esset, posset aliquis suspicari χονδρὸν hoc loco ultimâ acutâ scriptum oportuisse, quod idem ac χονδρώδη valeret. Sed, ut concedam esse tale Graecum vocabulum, (quod mihi quidem minime liquet) tamen ne sic quidem placeret ille *sal grumosus*. Sed, quae prior fuit in-

terpretatio a Casaub. proposita, ἅλα χόνδρον per adpositionem dictum metri necessitate puto, pro ἀλὸς χόνδρον: *date salem, grumum saltem.*

f *Vers.* 8. Θύρην ἄγκλινε. Monstrose Θώρηνας κλεινὲ ed. Ven. & Bas. Quo factum ut id quid esset nesciens Dalecampius, sic interpretaretur istum versum, *Divitis Thorenes filia haec audivit.* Percommode dein Casaubonus Θύραν ἄγκλινε edidit: nec vero, unde illam depromserit emendationem, aperuit lectori. Atqui id fere ipsum Epitoma dedit, in qua sic scriptum, (in nostro quidem ms. *Ep.*) Θύρην ἄγκλινε: quae scriptura haud obscure latebat etiam sub eo quod est in ms. *A.* Θύρηναν κλεινέ. Quibus e libris nos Ionicam formam Θ ύ ρ η ν restituimus: nam & reliquus sermo Ionicus est, veluti istud *vs.* 4. τῶν ἕκαστος ἔχει, pro eo quod ὧν ἕκαστος Attico sermone atque etiam communi dicendum erat. Est vero ad hunc versum Casauboni animadversio huiusmodi: » Etiam ista pessime accipiunt interpretes,

» Ὦ παῖ, Θύραν ἄγκλινε· πλοῦτος ἤκουσε:

» *O puer, portam aperi. Plutus audivit* nostram petitionem. » Priore parte huius versus petunt coronistae, qui ceu » mendici ad beatorum fores suam cantilenam decantabant, ut sibi ianua aperiatur. ἀνακλίνειν, *aperire* est. Homerus, [Od. χ'. 156.] Θαλάμοιο πύλην -- ἀγκλίνας. » Fingunt deinde coronistae, *vota sua iam esse exaudita*, ac » bene sibi ominantur. *Ecce*, inquiunt, *iam admiserunt nostras* » *preces qui nos possunt ditare.* Πλοῦτος, *ipsi divites* sunt. Non » potest negari, haec esse elegantissima. Ita solent qui ali» quid vehementer aut cupiunt aut metuunt fieri, factum » putare. Ab eadem mente sunt ista in Apollinis hymno » apud Callimachum: [vs. 3 sq.]

» Καὶ δή που θύρετρα καλῷ ποδὶ Φοῖβος ἀράσσει·
» οὐχ ὁράᾳς; ἐπένευσεν ὁ Δάλιος ἁδύ τι φοῖνιξ.

» & in Palladis Lavacris: [vs. 14.]

» Συρίγγων ἀΐω φθόγγον ὑπαξονίων.

» Item ista Catulli, in Epithalamio Aurunculeiae:

» *Virgo adest. Viden' ut faces*
» *splendidas quatiunt comas?* « —

Memini equidem me legere in Novellis Literariis Ienensibus anni 1800. num. 34. coniecturam docti viri nescio cuius, pro Πλοῦτος ἤ κ ο υ σ ε, corrigendum censentis Πλοῦτος ἥ κ ε ι δ ή. Quam emendationem si quis umquam ad-

miserit editor, ab eo vereor ne haud postremâ carminis sui f gratiâ fraudatum se esse merito conqueri possit noster poëta.

Vers. 9. καὶ τῇ κορώνῃ παρθένος φέρει σῦκα.

Contra constantem Graecorum usum σύκα penacute, adeoque penultima brevi, scribebatur in editionibus omnibus, nec aliud e msto *A.* adnotatum; in ms. *Ep.* vero eodem modo scriptum video, nisi quod transpositis verbis ibi σύκα φέρει legitur. Equidem σῦκα penultimâ circumflexâ corrigere non dubitavi; cum praesertim nihil impediat quo minus choliambicus versus in trochaeum exire possit, ob ultimam syllabam indifferentem, ut aiunt Grammatici. Quod ni ita esset, malueram transpositis verbis sic rescriptum versum,

καὶ τῇ κορώνῃ σῦκα παρθένος φέρει.

Vers. 10. Cum γένοιτο μετάπεμπτος ἡ κόρη legeretur in editionibus omnibus, monuit CASAUBONUS: »Scribe ex libris melioribus quos Schottus consuluit,

»θεοὶ, γένοιτο πάντ' ἄμεμπτος ἡ κούρη.«

Sic vero corrigendum monuerat etiam MURETUS, Variar. Lection. XIX. 3. Et πάντ' ἄμεμπτος quidem perspicue scriptum in nostro ms. *Ep.* Nec aliud debuerat ms. *A.* in quo vitiose πάντα μεμπτὸς. Scripturam κόρη tenuit Breviator: nec discedit, quod sciam, ms. *A.* Sed restituenda utique auctori ionica vocabuli forma fuit, quam vers. 12 & 13. tenebant libri omnes.

Ad vers. 14. cum θαλὸς acute scriptum esset in editis, a monuit CASAUBONUS: »Scribe,

»καὶ μητρὶ κούρην εἰς τὰ γουνὰ κατθείη

»θάλος. — Non θαλός. Homerica dictio θάλος, pro »*liberis* & *sobole*; ut, [Odyss. ζ. 157.]

»λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν.«

Inde in ora ed. Cas. 2. & 3. non modo θάλος pro θαλὸς, sed & γουνὰ pro γοῦνα corrigendum adnotatur: at intelligi par erat, istud γουνὰ (pro γοῦνα) vel imprudenti excidisse Casaubono, vel nonnisi ex operarum errore mutatum fuisse accentum.

Vers. 16. Pro eo quod editum erat, Μούσαισι πρὸς θύρας ᾄδων, omnino aut πρὸ θύρας scriptum oportuerat, aut πρὸς θύραις. Atqui posterius hoc perspicue dedit cod. *A.* In ms. *Ep.* desunt postremi tres versus. ᾄδειν ταῖς Μούσαις, *canere Musis*; locutio familiaris poëtis. vide Theocr. I. 144 sq.

a *Versus* 17. quum in haec verba exiret, πλείονα τῶν γε. adnotavit CASAUBONUS: » Deest a fine aliquid. Me» lius τῶν πρόσθεν, aut quid simile. « — At peropportune nobis πλείονα τῶν γ' ἐῶ dedit idem optimus cod. *A*.

Καὶ ἐπὶ τέλει δὲ τοῦ ἰάμβου. Exspectaveram τοῦ ἰαμβείου. Sed nil mutat ms. *A*. In Epitoma vero desunt haec verba cum versibus proxime sequentibus.

Vers. 18 *sqq.* » Μυχὸς, coronistis est *locus in quo opes & » cimelia servantur*, τὸ θησαυροφυλακεῖον. Sic enim aiunt,

'Αλλ', ὦ 'γαθοὶ ἐπορέξαθ' ὧν μυχὸς πλουτεῖ.

» *At, o boni, porrigite aliquid eorum quibus apothecae vestrae » abundant.* Homerus μυχὸν δόμου eam partem appellat, » non simpliciter μυχὸν, ut in hoc coronismate. Sic μυ» χοὺς πόλεως, pro *aerario urbis* & *publicis opibus*, dixit » Xenophanes, cuius extat libro X. [pag. 414. c.] hic » versus:

» οὐ γὰρ πιαίνει ταῦτα μυχοὺς πόλεως.

» Sed fallimur profecto: nam poëta eam vocem non prae» termiserat, verum initio sequentis versus collocaverat; » unde quia abest hodie, relictus est versus imperfectus. » Ita ergo scribere debes:

» 'Αλλ' ὦ 'γαθοὶ ἐπορέξαθ' ὧν μυχὸς πλουτεῖ
» δόμου. Δὸς ὤναξ καί συ πολλά μοι νύμφη
» δός μοι κορώνῃ.

» Legebatur Νόμος κορώνῃ: quod cum interpretationem » nullam admittat, fecimus δός μοι κορώνῃ. Sequentia su» spicione mendae non carent. « CASAUBONUS. — Manifeste mendosa utique erant (ut ab hoc incipiam) quae isto versu sequebantur; sed non minus praesens certumque remedium adesse nobis videbatur. Nam cum in ed. Ven. sic legeretur,

Νόμος κορώνη χεῖρα δ' οὖν ἐπαιτεύσῃ:

in promptu erat ita corrigere, ut a nobis factum,

Νόμος, κορώνῃ χεῖρα δοῦναι ἐπαιτεύσῃ:

perspicuâ hâc sententiâ: *Mos & ius & fas est, cornici manum praebere* (id est, *aliquam stipem dare*) *roganti.* Turbaverat, puto, Casaubonum *punctum post* κορώνη importune interpositum in ed. Bas. quod imprudens ipse in sua editione conservavit. Adparet, terminationem αι verbi δοῦναι confusam fuisse cum vocali ε, a qua incipit vox sequens. *Vers.* 18. vocab. μυχὸς, etiamsi abesset vox δόμου, de *penu* accipi potuisse videtur: quamquam & Aeschylus non

absque tali quodam additamento dixit, Choeph. 798 sq. a

οἵ τ' ἔσωθε δωμάτων πλουταγαθῆ μυχὸν νομίζετε.

Sed, utcumque de hoc statuas, quum iusto brevior esset versus 19. sic vulgo editus,

δὸς ἄναξ καὶ σὺ πολλά μοι νύμφη:

non gravatus sum initio vocem δόμου a Casaub. propositam adiicere, sic tamen ut circumdatis uncis indicarem haud satis certo nobis de illa constare. Viderint interim doctiores, ne quid aliud lateat in illa codicis *A.* scriptura, δὸς, ὄναξ, δὸς καὶ σὺ &c. Fortasse sic sonabat ille versus:

δός μοι, δὸς ὄναξ, καὶ σὺ, πολλά μοι, νύμφη.

Suspectum autem videri poterat & minime conveniens cum verecundiâ eius, qui *vel grano salis contentum se fore* modo dixerat, quod nunc dicat, δός μοι πολλά: *Da mihi multa!* Quare, ut erudita, sic speciosa emendatio ab ILGENIO in Opusc. Philolog. proposita, πότνα, quod idem valet ac πότνια, σεβαστὴ, ἔντιμος. At non ita constantes sibi in rogando mendici, modo submissi solent esse, modo rursus paulo insolentiores. Quocirca ferendam vulgatam scripturam putavi.

καὶ τὰ ᾀδόμενα δὲ ὑπ' αὐτῶν κορωνίσματα καλεῖται. b
Recte ᾀδόμενα habet codex ms. uterque cum editis: (sic & Eustath. ad Od. φ'. pag. 767. l. 27.) nec video, qui probari doctis nonnullis viris potuerit διδόμενα ὑπ' αὐτῶν (nempe ὑπὸ τῶν τῇ κορώνῃ ἀγειρόντων) quod vulgo legitur apud Hesych. in Κορωνισταί. Si διδόμενα velles, oporteret saltem αὐτοῖς, non ὑπ' αὐτῶν. Coniunctiva particula post ᾀδόμενα prorsus abesse poterat, quemadmodum in ms. *Ep.* Et τε quidem, nisi quid aliud intercidit, ferri nullo modo potuit. Quoniam tamen τε cum editis ms. *A.* agnoscit, ex δὲ temere ortum esse τε suspicatus sum. καὶ - - δὲ, *atque etiam, similiterque.*

Ἁγνοκλῆς ὁ Ῥόδιος. Auctoris huius, quisquis ille fuerit, nusquam alibi vestigium ullum mihi deprehendere contigit. Praetuli scripturam per *asperum spiritum*, quam praeiverant ed. Ven. & Bas. Caeterum non debeo dissimulare, quum Ἀγνοκλῆς *leni spiritu* in ed. Cas. 1. scribatur, nihil discrepantiae ab illa scriptura adnotatum esse ex codice ms. *A.* qui codex cum exemplo illius editionis collatus est. Ignotum nomen silentio praetermisit Epitomator. In ed. Cas. 2. & 3. ad maiusculas literas spiritus nulli adiecti sunt.

AD CAP. LX.

b Καὶ χελιδονίζειν &c. » Quemadmodum coroniſtae cor» nici, ſic *hirundini* (id eſt, χελιδόνι) *Chelidoniſtae ſtipem* » *cogebant*. Sed non ubique Graeciae ea conſuetudo obti» nuit: verum *apud Rhodios*, ut videtur, aut ſolos aut cum » paucis. Diſerte enim ſcribitur, χελιδονίζειν δὲ καλεῖται » παρὰ Ῥοδίοις ἀγειρμὸς τις ἄλλος. Faceto errore apud » Euſtathium [ad Od. φ'. pag. 767. l. 21.] ſcripſerunt li» brarii παρὰ Ῥωμαίοις. « CASAUBONUS. — Recte vero παρὰ Ῥοδίοις habet ms. *Ep*. cum ms. *A*. & edd. Nec vero ἀγειρμὸς habent mssti & Euſtathius, quemadmodum hîc edebatur, ſed ἀγερμός. Pariterque paulo poſt (lit. d.) τὸν δὲ ἀγερμὸν ſcribitur in ms. *A*. quod ibi & editio Ven. tenuit, ubi rurſus ἀγειρμὸν habet ed. Baſ. & Caſ.

c Ἦλθ', ἦλθε χελιδὼν &c. Verſiculos iſtos, qui veluti proſa oratio ſcripti legebantur, ſic fere deſcripſimus ut praeivit HERMANNUS, DE Metris pag. 337. Paulo aliter diſtribuerat MEURSIUS in Graecia Feriata, VI. 278. artic. Χελιδόνια. Emendationes, neſcio quas, ab ILGENIO (in libello paulo ante laudato) propoſitas, parum neceſſarias iudicavit Hermannus loco modo citato.

Παλάθαν οὐ προκυκλεῖς &c. » In chelidonismate, quod » ex Theognide affertur, obſcura ſunt iſta, παλάθαν οὐ » προκυκλεῖς ἐκ πίονος οἴκου, οἴνου τε δέπαστρον. Legendum » προκυκλεῖν vel προκύκλει. Eſt autem προκυκλεῖν, *in medium* » *proferre*: ſic etiam ἐκκυκλεῖν ſolet accipi. Translatio ducta » eſt a theatrorum pegmatis, in quibus verſatione machinae » res oculis ſpectatorum vel admovebantur vel amoveban» tur. Clemens Alex. in Protreptico: καὶ αὐτούς γε τοὺς » καλουμένους ὑμῶν θεοὺς, ὧν αἱ τελεταὶ μυστικαὶ, οἷον » ἐπὶ σκηνῆς τοῦ βίου, τοῖς τῆς ἀληθείας ἐκκυκλήσω θεαταῖς: » [conf. Potterum ad Clement. pag. 11. not. 6.] Rurſus » ibidem: γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐκκυκλεῖ τῷ θεάτρῳ τοὺς θεούς; » Epiphanius, in Ancyroto, Chriſtianae pietatis doctores » vocat τοὺς τῆς ἀληθείας ἐκκυκλητάς: quamquam editio» nes vulgatae ſcribunt ἐγκυκλητὰς, ut in utroque loco » Clementis ἐγκυκλεῖν, pro ἐκκυκλεῖν. Eadem vox apud » ſuaviſſimum [?] ſcriptorem Aelianum: ſed olim; nam » hodie gloſſema locum occupat genuinae vocis: Ποικί» λης lib. II. cap. XI. Docet ibi Socrates, non eſſe cauſae » cur tenuis conditionis homo principibus viris invideat,

» si attendamus quales exitus faciant apud tragicos Atrei, c
» Thyestae, Agamemnones & Aegisthi. Οὗτοι μὲν γὰρ, » inquit, ἀποσφαττόμενοι, καὶ ἐκτραγῳδούμενοι, καὶ πο- » νηρὰ δεῖπνα δειπνοῦντες, καὶ ἐσθίοντες ἑκάστοτε ἐκκα- » λύπτονται. Lege ἐκκυκλοῦνται. « [At istâ quidem emendatione prorsus nil esse opus consentiunt docti Editores huius scriptoris.] » Sunt multa in eo scriptore ab imperitis libra- » riis mutata & depravata: saepe quidem admodum ridi- » cule. Velut quod sequitur, Οὐδεὶς δὲ οὕτως ἐγένετο τολ- » μηρὸς, οὐδὲ ἀναίσχυντος τραγῳδίας ποιητὴς, ὥστε εἰσα- » γαγεῖν εἰς δρᾶμα ἀποσφαττόμενον χοῖρον. Quid audio? » regibus & principibus viris ex adverso ponuntur *porci?* » Posthac igitur corrigamus censeo vetus dictum, *aut rex* » *aut fatuus*: & dicamus, *aut rex aut porcus*. Sed misso io- » co corruptum affirmamus esse hunc locum ab iis qui an- » tiqui libri compendium non assequebantur. Scribendum, » ὥστε εἰσαγαγεῖν εἰς δρᾶμα ἀποσφαττόμενον χειρώνακτα. » Regibus opponit τοὺς χειρώνακτας, *eos qui manuum ope-* » *râ & labore victum quaeritant*. Saepe inculcant nobis Sene- » ca & sapientes alii, non fieri tragoediam nisi de rege » aut magnate: de paupere quidem nunquam. Hoc ipsum » & Socrates voluit. Poteramus aliter emendare corru- » ptam lectionem in eamdem sententiam: sed nemo qui » manuscriptorum exemplarium usum aliquem habuerit, » dubitabit de superiore emendatione. Verum haec obiter. « CASAUBONUS. — Etiam de posteriori emendatione a Casaubono dissentiunt viri doctissimi. Sed haec quidem nihil ad id de quo hîc agitur. Redeamus nos ad nostros χελιδονίζοντας: quorum in cantilenâ cur πρεκυκλεῖς (quod cum editis recte tenet uterque noster mstus liber) in πρεκυκλεῖν aut in πρεκύκλει mutatum cum docto Animadversore vellemus, nullam prorsus caussam exputare potui.

Ἁ χελιδὼν &c. » Scripsimus ex Epitoma, Eustathio & » msstis, ἁ χελιδὼν καὶ λεκιθίταν οὐκ ἀπωθεῖται. *Chelidon* » *ne lecithitam quidem placentam respuit.* λεκιθίτας πλακοῦς, » ab *ovorum vitellis* immixtis dictus: de hoc suo loco. « CASAUBONUS. — De λεκιθίτᾳ vide III. 111. b. ibique not. & III. 114. b. Mendose in ed. Ven. scribebatur καὶ λέκιθι τὰν, & in ed. Bas. καὶ λέκιθι τὰν. Veram scripturam tenet mstus cod. uterque. Quod autem ait Casaubonus, se ἁ χελιδὼν &c. edidisse, ille articulus ἁ in nulla trium editionum, quae Casauboni nomen praefe-

c runt, nec in contextu comparet, nec in margine quidem. Nos adiecimus, planissime praeeunte Epitoma & Eustathio, nec obscure admodum significante codice *A.* in quo mendose quidem *πυρῶνα χελιδὼν* scribitur.

Mutato carminis modulo, sequuntur mox iambici versus trimetri acatalecti, id est, omnibus numeris absoluti. Quibus praemittitur hic,

Πότερ' ἀπίωμες; ἢ λαβώμεθα;

qui (nisi vel Athenaei culpâ, vel librariorum, aut primus pes intercidit, aut postremus) brachycatalectus est sive Alcmanius; quo quasi via sternatur ad reliquos.

» Venusta & Attica ellipsis est in proximo versu,

» *Εἰ μέν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ οὐκ ἐάσομεν.*

» Nam post illa, *εἰ μέν τι δώσεις*, *si quid dederis*, supplen» dum, ut sit plena sententia, *laeti & gratias agentes abibi» mus.* De istâ figurâ satis dictum lib. V. cap. 2. [vide ad » V. 187. c. Animadv. T. III. pag. 43 sq.] Simillime Ho» merus in cantico aeruscantium in Samo insula: « [apud Suid. in *Ὅμηρος*, T. III. pag. 689. ed. Küst. & in Homeri Vita, quae Herodoto tribuitur, p. 759. ed. Wesseling.]

» *Εἰ μέν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ οὐχ ἑστήξομεν.*

» *οὐ γὰρ συνοικήσοντες ἐνθάδ' ἤλθομεν.* « CASAUBONUS.

Quod *ἐάσομεν* erat editum, id praeter rationem in *ᾄσομεν*, *canemus*, mutandum censuit BARNES ad Homeri Epigrammata, pag. 97. Nos *ἐάσομες* scripsimus, Doricam restituentes verbi terminationem: nam & reliquus cantilenae sermo Doricus est; & vers. praec. & seq. servatus erat Dorismus in *ἀπίωμες*, & in *φέρωμες*. Rursus qui-
d dem, paulo post, *αἴσομεν* legebatur in edd. (nescio an & in ms. *A.*) ubi similiter *αἴσομες* scripsimus. In *Ep.* servatâ tribus prioribus locis formâ communi, dein *αἴσομαι* in sing. scribitur; ne id quidem male.

Tertius a fine versus cum sic scriberetur in editis,

Ἂν δὴ φέρῃς τι μέγα δή τι καὶ φέροις:

in ms. *Ep.* *post* *Ἂν δὴ φέρῃς τι* (sive, ut ibi minus recte scribitur, *Ἂν δὴ φέροις τι*) *interposito commate* perspicue indicatur sententia haec: *Si quid nobis impertis, haud exiguum illud sit.* Quae petulantia importunitasque mendicantium ignosci potuerat puerili huic aetati. Similis quaedam fuit insolentia senum illorum coronistarum, de qua capite superiori ad Coronismatis versum tertium a fi-

ne diximus. Sed manifeste brevior iusto erat iste versus: d cui vitio mederi tentavimus, insertâ post μέγα particulâ γε. BARNESIUS tali modo fulciendum versum censuerat:

Ἂν δὲ φέρῃς τι, μέγα τί μοι δὴ καὶ φέροις.

Sin eam probaveris emendationem, quam in scholio sub contextu proposuimus, istud μεγὰ δή τι καὶ φέροις intelliges, *& nos tibi magnam habebimus gratiam, & Deus tibi beneficium in nos collatum insigni mercede rependet.*

AD CAP. LXI.

Ἐργίας οὖν ὁ Ῥόδιος. Rectius fortasse Ἐργίας ms. *Ep.* e Ἐρξίας ἐν Κολοφωνιακοῖς citatur lib. XIII. pag. 561. f. quem ab *Ergia* hoc non diversum esse suspicari licet cum VOSSIO DE Historicis Graec. lib. III. pag. 363. Mox περὶ τῆς πατρίδος dedere mssti.

κατοικησάντων τὴν νῆσον Φοινίκων. Vide Bochartum de Coloniis Phoenic. lib. I. c. 7.

Οἱ περὶ Φάλανθον ἐν τῇ Ἰαλυσῷ πόλιν ἔχοντες &c. »*Ialysus* in Rhodo insula urbs est: in urbe autem urbs haberi non potest. Sed medentur docti, πρὸς τῇ Ἰαλύσῳ: »[nempe, *prope Ialysum* Dalec.] recte: nisi servare malis antiquam lectionem, & interpretari, *in ea parte insulae ubi nunc est Ialysus.* Pro τὴν Ἀχαΐαν καλουμένην, »Excerpta Ἀχαιίδα. In Stephani DE Urbibus scriptum »est, multos fuisse olim locos, qui Ἀχαΐαι appellarentur. »Eorum unus iste est.« CASAUB. — Ἰαλυσῷ cum accentu in ultima habent libri omnes; non Ἰαλύσῳ, ut temere scriptum in Casauboni Animadv. Potuit autem Ἰαλυσὸς olim & *regionis* & *urbis* nomen esse. Possumus vero etiam cum Casaub. intelligere *eo loco ubi dein Ialysus fuit*: nec opus videtur, ut ex Diodoro Sic. V. 57. ἐν Ἰαλυσίᾳ corrigamus, quod voluit PALMERIUS, Exercit. in Auct. Graec. p. 510. Pro Ἀχαΐαν vero, quod erat editum, divisa diphthongo Ἀχαΐαν edendum curavimus. *Mox*, participium πολιορκοῦντι adiectum dedit ms. *Ep.* λελεγμένον vero ms. *A.* Quatuor verba ἐν χρησμῷ τινι λελεγμ. omisit Breviator, nullo sane incommodo. *Paulo inferius*, a ἐπὶ τὸν κρατῆρα recte dedere ambo mssti.

ἐάσειν ἐξάγεσθαι ὅ τι κατὰ γαστρὸς αἴρονται. »Hanc b »conditionem foederi adscribi siverat Iphiclus, existimans »hoc velle Phalanthum, ut sibi & suis liceret edere, prius-

» quam exirent, quantum vellent, &, si possent, quicquid » alimentorum erat reliquum absumere. « CASAUBONUS. — ὅτι κατὰ γαστρὸς αἴρονται tenet ms. *Ep.* cum edd.

c *μόνοι ᾔδεσαν ὁ Φάκος.* Adiectum articulum dedit ms. *A.* Filiae nomen, Δορκία scribitur in utroque nostrorum codicum, ut in ed. Cas. 1. & 2. *Mox*, καὶ αὐτὴ δὲ scripsi cum *Ep.* Editam tamen scripturam καὶ αὕτη δὲ, tenet (quod sciam) ms. *A.*

AD CAP. LXII.

Κρεώφυλος δ' ἐν τοῖς Ἐφεσίων Ὥροις. Creophylus in Ephesiorum Annalibus. Vide quae monuimus ad IV. 175. e. Animadv. T. II. pag. 645 sqq. Eiusdem *Creophyli* Ἡράκλεια citatur a Pausania, IV. 2. pag. 283. id est, *Heracleae vel Heracleensium Annales.*

d *ταλαιπωρηθέντες.* Vera haec auctoris videtur esse scriptura, quam vetus codex *A.* cum edd. in contextu habet, Epitoma vero intra lineas: pro qua suo arbitratu Breviator περιπλανηθέντες in contextu posuit. *Mox*, ἔχρησεν pro edito olim ἔχρηζεν, dedere ambo mssti. *Dein*, ad editam scripturam ἥν τινα nihil quidem discrepantiae ex ms. *A.* adnotatum: sed unice probandum visum est ᾗ ἂν, quod dedit ms. *Ep.* Quod sequitur ἀφηγήσηται, ex eodem ms. *Ep.* adoptavi, quamquam minime spernam ὑφηγῆται.

ὅπου νῦν ἡ κρήνη ἐστὶν Ὑπέλαιος καλουμένη. » De *fonte* » *Hypelaeo* lege Strabonem libro XIV. « CASAUBONUS. *Mox*, ubi ἀφθῆναι ὑπ' αὐτοῦ λόχμην edidimus, ἀφθῆναι legebatur: monuerat autem idem Casaub. ἀφθῆναι esse corrigendum; & veram scripturam dedit nobis uterque cod. ms.

e *καὶ διαβάντες οἱ Ἐφέσιοι ἐκ τῆς νήσου, ἔτεα κα' αὐτὴν οἰκήσαντες, τῷ εἰκοστῷ δευτέρῳ κτίζουσι Τρηχεῖαν.* Cum sic scriptum esset in ed. Cas. ἔτεά τ' . . . . οἰκήσαντες: nude monuit CASAUB. in Animadv. » Scribe, » ἔτεα κα' οἰκήσαντες. « — Epitoma horum nihil habet, sed totam istam narrationem finit in his verbis, καὶ πίπτει ἀκοντισθεὶς, κἀνταῦθα ἡ πόλις κτίζεται. In ms. *A.* quemadmodum & in ed. Ven. & Bas. absque lacuna scribitur ἔτεά τ' οἰκήσαντες. Numerum, cuius nota in his exciderat vel turbata latebat, indicabat id quod proxime adiici-

tur de *anno vicesimo secundo*. Mihi praeterea in litera τ' e vestigium pronominis αὐτὴν latere videbatur. Similiter SALMASIUS Exercit. Plin. pag. 596. legebat, ἔτι καὶ ταύτην οἰκήσαντες. Pro verbis vero τῷ δεύτερον εἴκοσι, quae ab imperito librario in cod. *A.* loco notae numeralis posita sunt, recte editor Venetus, sive quis ante eum recentioris codicis scriba, τῷ εἰκοστῷ δευτέρῳ posuit. Quod ait auctor, κτίζουσι Τρηχεῖαν καὶ τὰ ἐπὶ Κόρησσον sive Κόρισσον: docet Strabo, lib. XIV. pag. 634. a. Τραχεῖα (sive Τρηχεῖν) δ' ἐκαλεῖτο ἡ ὑπὲρ τὸν Κορισσὸν παρώρειος. Sic ibi acute scribitur, Κορισσόν: pro quo Κόρισσον antepenacute edebatur apud Nostrum, Κόρησσον vero dedit ms. *A.* De cuius nominis origine & scripturâ conferendus Stephanus Byz. in Κορισσὸς, & quae ad eum a Berkelio & Holstenio notata sunt. *Mox*, Ionicam formam ἀγορῇ pro ἀγορᾷ dedit ms. *A.*

AD CAP. LXIII.

Τοιούτων οὖν ἔτι. Percommode οὖν particulam, quae deerat editis, dedit nobis ms. *A.* Transitiones huiusmodi ab uno argumento ad aliud resecare consuevit Epitomator. *Mox*, pro eo quod legitur Παρίλια, adnotavit PALMERIUS, Exercit. pag. 510. perperam apud Eustathium ad Od. δ'. [pag. 275. l. 29.] Παράλια scribi. Nempe in suo cod. Epit. sic scriptum repererat Eustathius, quemadmodum etiam in nostro codice legitur.

μουσικωτάτου βασιλέως Ἀδριανοῦ. » Imperatorem *Adria*» *num* appellat auctor μουσικώτατον. Interpretes, *humanis*» *simum*: melius dixissent, *literarum amantissimum*, vel *do*» *ctissimum*. Utrumque significat Graeca vox: utrumque » Adriano scimus convenire. « CASAUB. — Conf. II. 49. b. & III. 115. b. Ἀδριανὸς aspero spiritu scribitur in edd. nec aliter (quod sciam) in ms. *A.* In ms. *Ep. leni spiritu* effertur Ἀδρ. De cognomine πάντ' ἀρίστου, id est, *Optimi*, quod primo Adriano adiecit senatus populusque Romanus, vide Plinii Panegyr. cap. 88. Exserte πάντα ἀρίστου scribitur in cod. *A.* sed πάντ' ἀρ. elisâ vocali, ms. *Ep.* cum edd.

τὴν ἡμέραν κατ' ἐνιαυτὸν ἐπίσημον ἄγουσι πάντες οἱ τὴν Ῥώμην κατοικοῦντες. Sic codex mstus uterque, adiicientes τὴν articulum, (quem ignorabant editi,) & ignorantes vo-

cem ἑορτὴν, temere ab editoribus adiectam. Sane τὴν ἡμέραν ἄγειν ἐπίσημον idem prorsus significare videtur, quod illi adiecto vocabulo ἑορτὴν significatum voluerunt: *diem aliquem celebrare ut insignem & illustrem*, id est, *diem festum agere*.

a Homericum versum Εἰλαπίν' &c. (ex Odyss. α'. 226.) praetermisit Epitomator: in cuius versus fine quod τάδε γ' ἔτ' ἐστί scribitur in cod. *A*. id (quemadmodum in multis aliis pravis lectionibus eiusdem codicis factum observavimus) ex duabus scripturis conflatum est; alterâ, τάδε γ' ἐστί: alterâ, τάδ' ἔτ' ἐστί: quarum posteriorem solam paulo post (lit. d.) habet idem codex.

ἐκ τῆς Συβούρας. » Ulpianus Cynulcum vituperans, quod » voce βαλλισμὸς esset usus, σὺ δὲ ἡμῖν, ait, ἐκ γῆς Συ- » βούρας ὄνομα πριάμενος &c. Interpretes qui vertunt *e ter-* » *ra subulca*, quam scripturam aut coniecturam sint secu- » ti nescio. Nam si volumus id Graece dicere quod isti in » animo habuerunt, ἐκ τῆς ὑηνίας erit dicendum. ὑηνία est » urbs porcorum vel hara, atque ea dictione etiam τὴν ἀμα- » θίαν (ut docemur a veteribus) significarunt. Hic vero » legendum est ἐκ τῆς Σουβούρας, quemadmodum apud » Eustathium invenimus nos. Et ita etiam emendat in » ἀνεκδότοις elegantissimi vir ingenii & eruditissimus Mu- » retus. *Subura* vicus Romanus, infamiâ solâ nobilis ex » Horatio, Martiale, aliis. Ait igitur Ulpianus, id ver- » bum canibus Suburanis potius convenire quam viro » erudito. « Casaubonus. — Ad eumdem locum monuerat Muretus, Variar. Lect. XIX. 3. » Legendum ἐκ » τῆς Συβούρας. Cuiusmodi autem mulieres in *Subura* » olim habitaverint, & quae illic cum vitae, tum sermonis » elegantia fuerit, nemini ignotum est. « — Certissima utraque emendatio. Et mendosum quidem γῆς pro τῆς tenet ms. *A*. sed pro eo quod ed. Ven. & Bas. habuerat σιβούρας, recte idem codex Συβούρας agnoscit, quod est ipsum latinum nomen graecis literis expressum, recteque a Casaub. in contextu positum: pro quo nil opus est ut Σουβούρας malimus, quam scripturam ubinam locorum apud Eustathium repererit Casaubonus, nescio; qui in commentario quidem in Iliad. π'. pag. 1065. l. 17 sq. ubi de verbo βαλλίζειν agitur, nihil de *Subura* habet. Neque ex Athenaei Epitoma nomen illud adferre Eustathius potuit: nam de toto hoc loco nil aliud nisi haec excerpsit Brevia-

τον: Ὅτι τὸ βαλλίζειν, ἤτοι κωμάζειν ἢ χορεύειν ἢ τι τοιοῦ- a
τον, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ παραγόμενον ὁ βαλλισμὸς, παρὰ πολλοῖς τῶν ἀρχαίων εὕρηται. Ἐπίχαρμός τε γὰρ, φησὶ, (nempe ὁ Ἀθήναιος) καὶ Σώφρων καὶ Ἄλεξις μέμνηνται τῆς λέξεως. Οἶδα δὲ, φησὶ, καὶ ἀλλαχόθι τοὔνομα, καὶ ἀναπεμπασάμενος ἐξοίσω. Ἀπώλεσας, φησὶ, τὸν οἶνον ἐπιχέας ὕδωρ. Σαυτὸν ἐπιφαίνεις κενότερον λεβηρίδος. Τὰ πρὸ τοῦ δύ' ἄνδρες ἔλεγον εἷς ἐγὼν ἀποχρέω. &c. Caeterum graeci verbi βαλλίζειν adhuc dum in Italico *ballare*, & in Gallorum vocabulo *un bal* superesse, haud incommode observarunt viri docti. Verba ista, οἱ κατὰ τὴν πόλιν ἅπαντες, quae post κωμάζουσιν temere repetuntur in editis, ignorat ibi verus codex mstus.

» Versus sequens, Ἀπώλεσας τὸν οἶνον, ἐπιχέας ὕδωρ: » *Aristii* poëtae est, pronunciatus a Polyphemo in fabula » Cyclope. « CASAUBONUS. — Vide Suidam, in Ἀπώλεσας. Est autem poëtae nomen non *Aristius*, sed *Aristias*: cuius etiam alius versus citatur apud Nostrum, II. 60. b. Conf. Gataker Opp. T. I. pag. 452. & Toup. Epist. Crit. pag. 50 sq. Falsus erat Grotius, quum ad Philoxeni Cyclopem versum istum retulit, in Excerpt. pag. 866.

Ubi edebatur, ἀποδείξω σοι τὸ ὄνομα ὦ φίλε, ἐπεὶ b
τιμᾷς: monuit CASAUBONUS: » Scribe, τὸ ὄνομα ᾧ » ἐπιτιμᾷς, vel ἐπεὶ ἐπιτιμᾷς. « — Longe vero probabilius, ὦ φιλεπιτιμητὰ, corrigebat *Desid.* HERALDUS; cuius emendationem extra controversiam positam esse ex ipso Athen. IX: p. 385. a. iudicavit HEMSTERHUSIUS, not. 29. ad Hesychii Epist. ad Eulogium Glossario praemissam. Et legitur sane apud Nostrum l. c. id ipsum cognomen eidem Ulpiano tributum, ὁ φιλεπιτιμητὴς Οὐλπιανός. At quisquis ea cogitaverit, quae cum de frequente confusione literarum ς & c (id est, ς) in fine praesertim vocum, tum de perpetuo more veteris nostri librarii vocales αι & ε inter se permutandi iam frequenter admodum observavimus, is haud aegre, puto, sibi persuadebit, in scriptura nostri codicis *A.* ἐπεὶ τιμαῖc (nam constanter in eo codice αι scribi pro ᾳ iam saepe monuimus) vocabulum ἐπιτιμαῖς latere; quo ipso vocabulo aliàs quoque delectatum esse Athenaeum nostrum novimus ex lib. VI. pag. 272. b. conf. Diodor. Sic. V. 1.

σαυτὸν δ' ἀποφαίνεις κενότερον λεβηρίδος. Scripturam κενότερον dedit ms. *Ep.* recte. Nam a communi regulâ, quae

b in comparativis & ſuperlativis ω longum deſiderat praecedente ſyllabâ brevi, excipiuntur nomina στενὸς & κενός. Recte vero, & conſentiente utroque msto, λεβηρίδος edidit Caſaub. Perperam λεβαρίδος ed. Ven. & λεβερίδος ed. Baſ. Dicitur autem λεβηρὶς proprie τὸ γῆρας ὃ ἀποδύεται ὁ ὄφις, id eſt, *pellis quem ſerpens exuit, exuviae ſerpentis.* Quare percommode homo *vanus* & *inanis* dicetur κενότερος λεβηρίδος: quod proverbium mireris non adnotatum a veteribus Paroemiographis. Alia habes apud Suidam proverbia haud ita commoda: γυμνότερος, πτωχότερος, τυφλότερος λεβηρίδος.

λέβητες χάλκεοι &c. » Locus *EPICHARMI* e *Thearis* ſive *Theoris* (nam utroque modo ſcribitur) [ſcilicet, prior vocis forma, Dorica; poſterior, communis:] ubi meminit βαλλισμοῦ, ſic ſcribitur in editis ſcriptisque libris: λέβητες χάλκεοι κρατῆρες. ὁ δὲ λοιτοὶ † γάμαν ὑπωδέλοις καὶ λωτὸ βαλλίζοντες ὅσον χρῆμα εἴη. Sunt iſta corruptiſſima. Poſſumus probabiliter recoquere, & facere ut ſit aliqua ſententia: λέβητες χάλκεοι, κρατῆρές τε. οἱ δὲ λοιποὶ γὰ μὰν ὑπὸ δεταῖς καὶ λωτῷ βαλλίζοντες ὅσον χρῆμα ἦς. *Lebetes aenei, crateresque: caeteri autem praelucentibus facibus & praecinente tibia ſaltantes, quam erant res mira?* Sententia non eſt plena: pendet enim ex ſuperioribus. Protulimus autem hanc ex coniectura lectionem, non quod affirmemus ita ſcripſiſſe Epicharmum: ſed ut oſtendamus, propius ad veram lectionem accedi poſſe quam factum eſſet ab interpretibus; quorum abſurdas ſententias nemo ſanus admiſerit. « CASAUBONUS. — Locum hunc tractans *Sam.* PETITUS, Miſcell. VI. 9. ſic legebat: λέβητες χάλκεοι, κρατῆρές τε. ὧδε λωτοὶ γα μὰν ὑπόδηλοι, καὶ λωτῷ βαλλίζοντες· ὅσον χρῆμα ἦς. Reſpici putabat Petitus donarium illud Orneatarum, quod Pauſanias lib. X. pag. 841. deſcripſit. » Recenſet (inquit) Epicharmus varias donarii partes, *lebetes, crateras,* atque, *illic inter caetera expreſſas fuiſſe in aere tibias & ad illorum modos ſaltantes homines,* dicit. His autem verbis, ὅσον χρῆμα ἦς, artificium commendat. *Res,* inquit, *mira erat*: ita bene expreſſae repraeſentabantur in illo aere tibiae & ad illorum modos ſaltantes homines. « — Perſpecte nos monuit doctiſſimus GROTEFEND in *Notis msstis,* (idem ille, cuius nomen miſere truncatum legi in Animadverſ. noſtrarum T. III. p. 617 extr.

etiam atque etiam doleo) cum aliis nonnullis verbis, quae lib. IX. pag. 408. d. adferuntur, coniuncta esse haec quae hic leguntur, duos senarios iambicos cum dimidio efficientia, quos ille sic scribendos censuit:

— — λέβητες χάλκεοι,
κρατῆρες, ὀδελοί. τοῖς ἔγαμαν ὑπ' ὀδελοῖς
κοιλῷ τε βαλλίζοντες, ὅσσον χρῆμ' εἶη.

Quibus idem Vir doctus breves has notulas subiecit: » ὀδελοί, pro ὀβελοί. ἔγαμαν, pro ἔγημαν. κοιλῷ sc. τοῦ ναοῦ. « — Vellem paulo planius exposuisset sententiam, quam istis potissimum verbis τοῖς ἔγαμαν ὑπ' ὀδελοῖς subiectam censuisset: nam quid esset hoc, *nupserunt sub verubus*, fateor me adsequi non potuisse. Eamdem prorsus emendationem publice nuper proponens Fiorillo, nisi quod pro ὀδελοὶ & τοῖς (medio versu 2.) ὀδελοί θ', οἷς posuit, simul aperuit quo pacto ipse (nescio an consentiente *Grotefendio*) istud ὑπ' ὀδελοῖς (in fine eiusdem vers.) acciperet: nempe de *columnis templi, sub cuius camara*, (κοίλῳ, sive κοιλῷ, ut scribit ipse) *saltassent*. Vide Observ. Critic. in Athenaeum, Goetting. 1803. pag. 12 sq. Iam ὀδελοὺς quidem Dorum & Aeolum & Boeotorum dialecto dictos fuisse quos alii Graeci vulgo ὀβελοὺς dicebant, satis constat, nempe *verua* aut *verucula*: de quo monuerunt Gregorius De Dialect. pag. 109. Scholiastes Aristoph. ad Acharn. vs. 796. &, quem Fiorillo l. c. laudavit, Nicandri vetus interpres ad Theriac. 93. Qua notione haud dubie sub initium huius versus inter reliqua donaria etiam ὀδελοὶ, id est, ὀβελοὶ, *verua* vel *verucula* nominantur: quae sunt non modo mensae & culinae instrumenta, sed & in sacrificiorum caerimoniis usurpata. At, idem vocabulum etiam de *columnis* usurpari, *quibus aedificium sustineatur*, quis unquam vel legit vel fando audivit? aut quo pacto iste vocabuli usus ex glossâ e Photii Lexico msto prolatâ, Ὀβελοὺς, ὀβελίσκους: adstrui possit? quae glossa nil aliud docet, nisi perinde & ὀβελὸς & frequenter etiam diminutivâ formâ ὀβελίσκος dici: quod ipsum etiam Hesychius & Suidas adnotarunt. Sane, si in fine eiusdem versus idem vocabulum repetiisset poëta & ὑπ' ὀδελοῖς scripsisset, nil aliud significare haec scriptura posset, nisi, *sub verubus*, aut *cum verubus*, sive, *verua manu tenentes*. Mihi vero specie non carere visa erat Casauboni emendatio, ὑπὸ δεταῖς, *praelucentibus facibus*: nisi quod metri caussa ὑπαὶ δεταῖς

scriptum oportuisset, quoniam ex eiusdem interpretis ratione γάμαν non in ἔγαμαν deberet mutari, sed divisis vocibus γὰ μὰν scribi; quod & alioqui verisimillimum erat. Tum vero etiam versu sequenti, pro καὶ λωτῷ, quod eidem Casaubono placuit, metri ratio postulatura erat, ut λωτῷ τε corrigeretur. De voce λωτὸς, *tibiam* significante, vide Nostrum IV. 175. c. & 182. b. & utrobique notata. Iam si *vers.* 3. in vetere cod. *A.* (quemadmodum nos quidem accepimus) βαλλιζόντεσσι in dativo casu scribitur, haud inepte inter se convenient ista verba, τοῖς γὰ μὰν ὑπαὶ δεταῖς λωτῷ τε βαλλιζόντεσσι: sed metri caussâ βαλιζόντεσσι simplici litera λ scribi debuisse videtur. Verum, ut iam professus sum, in his omnibus nihil satis certi liquidive cernere mihi datum est.

c καὶ Σώφρων δ' ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Νυμφοπόνῳ φησίν· &c. » Νυμφοπόνος est *ancilla ornatrix* vel alia *mulier cui cura* » *ornandae sponsae*. Pollux lib. X. [sect. 107.] Ἐν Νυμφο» πόνῳ Σώφρονος εἴρηται πατάνη αὐτοποίητος. Non solum » autem eo loco, quem Athenaeus affert, βαλλισμοῦ me» minit Sophron: sed & aliis. Demetrius Phalereus, vel » quicunque est auctor libelli De Interpretatione, lo» quens de venustate quae orationi conciliatur ex similium » comparatione: [sect. 147.] Σώφρων, ait, καὶ αὐτὸς ἐπὶ » τοῦ ὁμοίου εἴδους φησί· Θᾶσαι, ὅσα φύλλα καὶ κάρφεα » τοὶ παῖδες τοὺς ἄνδρας βαλλίζοντι. οἷόν περ φασὶ φίλα » τοὺς Τρῶας τὸν Αἴαντα τῷ πάλῳ. « Casaubonus. — De istis Sophronis verbis a Demetrio citatis, vide quae post Suidam & Porsonum Fiorillo notavit l. c. pag. 13. In his, quae a Deipnosophista adferuntur, pro editâ scripturâ προσῆχε, percommode προῆχε dedit ms. *A.* a verbo προάγω.

d καὶ ἀναπεμπασάμενος ἐξοίσω. » In Excerptis, ἀναπεμ» πασμένος: cui similia alibi notavimus. Casaubonus. — In nostro ms. *Epit.* haud secus atque in ms. *A.* & in edd. recte ἀναπεμπασάμενος scribitur. Vide ad VI. 263. b. Animadv. T. III. pag. 553.

AD CAP. LXIV.

In fine *versus Homerici secundi* revocandam putavi veteris nostri codicis scripturam, cuius clara vestigia etiam su-

periori loco (lit. a. huius pag.) supereſſe vidimus: pro qua ſcriptura editores eam poſuerant, quae apud Homerum vulgo exhibetur. In *Epit.* utroque loco omiſſi ſunt illi verſus.

κατὰ τὸν Συρακόσιον ποιητήν. Sic commode hoc loco, ut plerumque aliàs, ms. *A.* non Συρακούσιον. Poëtam autem illum, *Epicharmum* eſſe declaraverat ipſe noſter Athenaeus lib. VII. pag. 308. c. ubi eumdem adpoſuit verſum: quare h. l. CASAUBONUS adnotavit: » Epicharmea, » quae ſequuntur, *τὰ πρὸ τοῦ δύο ἄνδρες ἔλεγον, εἷς ἐγὼν » ἀπόχρεω*, expoſuimus libro VII. cap. 16.« — Pro *δύο ἄνδρες*, quod exſerte ſcriptum hîc edebatur, recte *δύ᾽ ἄνδρες* exhibet codex mstus uterque: & pro *ἀπόχρεω*, quod erat editum, aut pro *ἀπόχρεω*, quod ſcribitur in Caſauboni Animadverſionibus, recte *ἀποχρέω* penacute ſcriptum in ms. *Ep.* Conf. notata ad locum modo citatum.

ἔρανοι δέ εἰσιν αἱ ἀπὸ τῶν &c. Tenui veterem iſtam ſcripturam *δέ εἰσιν* (pro *δ᾽ εἰσὶν*) quam non modo editi, ſed & ambo mssti ſic exſertam dabant. Eſt autem ad hunc locum CASAUBONI Animadverſio haec: » Quod genus » convivii *eranus* fuerit, his verbis declaratur: *Ἔρανοί εἰ» σιν αἱ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσαγωγαί.* Putabam » *συναγωγαὶ* ſcribendum eſſe: ab ea videlicet verbi » *συνάγω* ſignificatione, qua ſumitur pro *unà eſſe & epulari*, » vel auctore Athenaeo, extremo hoc libro. [p. 365. c.] » Et ita *συνάγειν ἀπὸ συμβολῶν* libro ſuperiore exponeba» mus. [VII. 292. c.] *συναγώγιμα δεῖπνα* leges aliquanto » poſt. [VIII. 365. b.] Sed aliter omnes mssti & Euſta» thius; qui deſcriptis verbis hiſce [ad Od. λ'. p. 459. l. 40.] » obſervat: *Ὅρα καὶ τὸ, αἱ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσα» γωγαὶ, ὅπερ ἐστὶ περίφρασις τοῦ, αἱ συμβολαὶ, αἱ συμ» ποσιακαὶ δηλαδή.* Ex hac interpretatione nihil aut pa» rum erit diſcriminis inter eranum & convivium e ſym» bolis. *Eranum* vero dictum ſcribit *ἀπὸ τοῦ συνερᾷν » καὶ συμφέρειν ἕκαστον*: *ab eo quod mutuo ament, & conſe» rant ſinguli.* Ita exponimus *τὸ συνερᾷν*: cuius loco eſt » apud Euſtathium *συνερᾶσθαι*. Sed *τὸ συνερᾷν* poſſumus » aliter interpretari; ita ut poſterior vox ſit prioris inter» pretatio. Nam, ut *ἐξερᾷν*, frequens apud oratores ver» bum, ſignificat *eiicere*: ſic *συνερᾷν* poteſt verti *coniicere*, » *conferre*. Verum hoc fortaſſe ſubtilius.« — Videtur utique Euſtathius *συνερᾶσθαι* in ſuo cod. Epit. hîc legiſſe: at

e noster codex cum ms. *A.* & edd. in συνεράν consentit. Quod verbum quanam potissimum notione hîc sit accipiendum dubitari potest. Posteriori Casauboni interpretationi favere ipse Athenaeus videtur, cum coniunxit ἀπὸ τοῦ συνεράν καὶ συμφέρειν: tamquam verbo συμφέρειν interpretaturus alterum συνεράν. In eamdemque interpretationem Eustathius (quamquam συνεράσθαι legens) inclinavit. Ait enim: Ὅρα δὲ τὸ συνεράσθαι, καινὸν ὄν. καὶ ἴσως ἀπ' αὐτοῦ γίνεται κατ' ἔννοιαν ἐναντίαν τὸ ἐξεράν, οὗ πλείων χρῆσις. Sed Etymologici auctor, pag. 369. vocabulum ἔρανος similiter ἀπὸ τοῦ συνεράν καὶ συνεισφέρειν dictum statuens, duobus his verbis medium inserit καὶ ἐπιθυμεῖν, subiungitque, ἀπὸ τοῦ ἐρῶ, ἐπιθυμῶ, ὁ μέλλων, ἐράσω· ἐξ αὐτοῦ ἔρανος. Vocab. εἰσαγωγαὶ tenent etiam nostri mssti, nisi quod mendose ἰσαγωγαὶ scribitur in ms. *Ep.* Id Eustathius accepit quasi esset συνεισφοραί: qua voce & Hesychius & Etymologus & ex parte etiam Suidas utuntur in vocabuli ἔρανος vel ἔρανον interpretatione. Nam revera ἔρανος primum significat *collationem*, sive *collatam symbolam*: & deinde demum, per metonymiam, *convivium ex symbolis celebratum*. Sed, quod probe intellexerat Eustathius, mira quaedam ταυτολογία fuerit, *collatio ex collatis*: nam si εἰσαγωγὴ idem valet ac συνεισφορὰ, idem etiam fuerit ac συμβολή: adeoque dicere, αἱ ἐκ τῶν συμβαλλομένων συνεισφοραὶ idem foret ac si diceres, αἱ ἐκ τῶν συμβαλλομένων συμβολαί: quod non video quo pacto sine absurditate dici possit. Quare non videtur dubitandum quin συναγωγαὶ scripserit Athenaeus, eâ notione quam Casaubonus declaravit. De verbo συνάγειν, in eamdem sententiam usurpato, diximus in Animadv. ad IV. 142. c. ubi ad VIII. 365. c. provocare debueramus, qui locus nos tunc, cum ista scriberemus, praeterierat.

καὶ οἱ συνιόντες. Articulum, in editis (nescio an & in ms. *A.*) omissum, recte adiectum dedit nobis ms. *Ep.*

» Vocis Θίασος veriloquium ita explicatur: Τοὺς μὲν οὖν » Θιάσους ἀπὸ τοῦ Θεοῦ προσηγόρευον. καὶ γὰρ αὐτοὺς » τοὺς Θεοὺς οἱ Λάκωνες σιοὺς φασι. Quorsum pertineat » illud γὰρ, nemo intelligat; nisi *post verbum* προσηγόρευον » aut addas aut ἔξωθεν suppleas, οἷον σιάσους. Nam » mens ea est: Θιάσους *quasi* σιάσους *esse dictos*: *quia*, in- » quit, *Deos vocant Lacones* σιούς. Ideo scribunt antiqui, » [Eustathius ad Od. λ'. pag. 459. l. 34.] σίασος, καὶ προ-

» τῷ θίασος. καθὰ καὶ ὁ βρυχησμὸς, ὡς μυκησμὸς, καὶ τροπῇ e
» ὁμοίᾳ βρυχηθμός. Quod autem σιὸς dicerent Spartani pro » θεὸς, multi veterum testantur. Inde etiam σεῖος apud eos- » dem pro θεῖος, *divinus*. Plato in Menone: [T. II. p. 99. ed. » H. Steph.] καὶ οἱ Λάκωνες, ὅταν τινὰ ἐγκωμιάζωσιν ἀγαθὸν » ἄνδρα, Σεῖος ἀνὴρ, φασὶν, οὗτος. Minus recte edunt vulgo » apud Platonem θεῖος. Praeter Grammaticorum testimonia » scribit philosophus in Nicomacheis lib. VII. [c. 1.] οἱ Λά- » κωνες, ὅταν ἀγασθῶσι σφόδρα του, Σεῖος ἀνὴρ, φασίν. At » vetustior Spartanorum lingua dicebat σιὸρ & σεῖορ. He- » sychius: Σιόρ· θεὸς, Λάκωνες.« CASAUBONUS. — Vocabuli θίασος longe alias etymologias tradidere alii Grammatici. Vide Etymol. M. hac voce. Plura qui desiderat, adeat auctores ab Hesychii Editore ad idem vocab. laudatos.

EURIPIDIS versus proxime ante adlatus, quo θίασος de *choro bacchico* dicitur, e fabula *Bacchis* est, num. 979. Similiter in eiusdem fabulae vers. 56. dicebat idem poëta, θίασος ἐμὸς, γυναῖκες, *&c.* quibus e verbis corrupta videri illa deberent, quae apud Etymol. pag. 453 extr. eidem Euripidi tribuuntur, θίασμος ἐσμὸς γυναικῶν: nisi cum his ex parte saltem conveniret id quod apud Hesychium in Θίασος legitur, θίασον nonnumquam quoque dici τὸ πλῆθος βακχικὸν, ἢ ἐσμὸν γυναικῶν. Sed vel sic videndum, ne illa apud Etymologum verba ex eodem, quem dixi, Euripidis versu detorta sint.

τὰς δὲ τοιαύτας εὐωχίας Αἰσχύλος καὶ Εὐριπίδης εἰλαπίνας, ἀπὸ τοῦ λελαπάχθαι. » Et hic aliquid ἔξωθεν sup- f
» plendum reliquit. Nam εἰλαπίνη non fit a λελαπάχθαι: » esset enim λελαπίνη: sed ab Attica formatione eius vo- » cis. Nam, ut dicunt Attici εἴληφα pro λέληφα, εἴλεγμαι » pro λέλεγμαι, εἵμαρμαι pro μέμαρμαι: sic εἰλαπάχθαι, » pro λελαπάχθαι. Inde est εἰλαπίνη, ut quidem explica- » tur etymon istud hoc loco: nam poëtae interpretes lon- » ge aliter.« CASAUBONUS. — Vide Eustath. ad Od. α'. pag. 50. l. 12 sqq.

λάπτειν δὲ, τὸ τὴν τροφὴν ἐκπέττειν. Sic percom- a
mode codex mstus uterque. » Λάπτειν [ut hic ait auctor » noster] est, *cibum facile concoquere*: at libro XI. [pag. » 485. a.] explicatur ἀθρόως πιεῖν, *ingurgitare se poculis*. » Utrumque verum est; sed ex consequenti utrumque: » nam proprie λάπτειν ficta vox est exprimendo sono » quem tuburcinatores edendo edunt.« CASAUBONUS. —

a Vide Eustath. l. c. & ad Iliad. α'. p. 49. l. 23. & ad Iliad. π'. p. 1066. l. 19 sqq.

. λαγαρὸν γίγνεσθαι. ὅθεν ἀπὸ μὲν τοῦ λαγαροῦ ἡ λαγὼν, ὥσπερ καὶ λάγανον. » Vocem λαγαρὸς exposuimus libro » III. [ad pag. 79. b.] & VII. [ad pag. 307. b.] Inde est » λαγὼν, inquit Noster. *Locus infra costas* ita dicitur; quasi » *laxus & vacuus*, quia caret costis: quam ob caussam κε- » νεὼν quoque Homero dicitur, & λαπάρα. Ab eadem ori- » gine & λάγανον, *placentae* aut *libi* genus quoddam; a fi- » gurae proprietate, quod cava fingerentur lagana.« CASAUBONUS.

ἀπὸ δὲ τοῦ λαπάττειν, λαπάρα. Consentit cum editis ms. *A*. In ms. *Ep*. hîc quidem λάπτειν, ut ante, scribitur: sed mox idem cum ms. *A*. & edd. ista agnoscit, λαφύττειν δέ ἐστι τὸ δαψιλῶς λαπάττειν καὶ ἐκκενοῦν. Eustathius autem, ubi hunc locum ob oculos habuit, (ad Od. α'. p. 50. l. 12 sqq.) verbum λαπάττειν prorsus ignorat.

Homericus versus, Odyss. γ'. 259. sic recte editur apud poëtam: Ἀλλ' ἄρα τόν γε κύνες τε &c. Ut hîc editus est, bene habet ad sententiam, male ad metrum. In cod. *A*. fortasse sic scribi debuerat, Ἀλλ' ἄρα τόνδε κύνες τε. In *Epit*. omissus totus versus.

b Τὰς δ' εὐωχίας ἐκάλουν οὐκ ἀπὸ τῆς ὀχῆς &c. » Εὐωχίαν » negat auctor dici ἀπὸ τῆς ὀχῆς: quae tamen sententia » est multorum ex antiquis Grammaticis; qui ὀχὴν, *ali-* » *mentum*, Argivis propriam dictionem fuisse volunt. Ipse » vult dici ἀπὸ τοῦ εὖ ἔχειν. Sic, pro *convivari* & *epulari* » *lautius*, dicebant εὖ διατίθεσθαι ἑαυτόν.« CASAUBONUS. — Conf. Eustath. ad Iliad. β'. pag. 212. l. 37. Etymol. p. 401. med. & Xenoph. Memorab. Socr. III. 14, 7. Quo referantur verba κατὰ ταῦτα, cum ait ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κατὰ ταῦτα εὖ ἔχειν, haud satis adparet; & ipsa illa duo verba omisit Eustathius l. c. quae tamen noster codex *Ep*. cum ms. *A*. & editis agnoscit. Ex vetere aliquo Grammatico haec desumta sunt, apud quem ex praecedentibus (puto) intelligebatur, ad *cibum potumque* referri illa verba. Perperam dein εἰς ἃ δὴ συνιέντες scribitur in ms. *Ep*. Recte vero συνιόντες Eustath. cum edd. & ms. *A*. *Paulo post*, recte ἰὴ, ἰή, acutâ voce dedit ms. *Ep*.

c » Verum est quod statim observatur, ὅτι τὸν αὐτὸν ἵλεων » καὶ ἱλαρὸν ἔλεγον. Proprie ἵλεως is dicitur, qui Ro- » manis *propitius*: qua notione usurpatur in Superûm sup-

» pliciis. Sed interdum idem est atque *hilaris*. Plutarchus, c
» in Aemilio Paulo: Τότε δὲ πρὸς τοὺς μαχομένους ἐπι-
» δεικνύμενος ἵλεων καὶ φαιδρὸν ἑαυτόν. Et saepius idem ali-
» bi. Plato autem, libro septimo DE Legibus, ἵλεων oppo-
» nit τῷ δυσκόλῳ, quem ille ait esse θρηνώδη; e contrario
» eum qui dicatur ἵλεως, & voluptatibus frui decenter, &
» labores, si opus sit, non refugere. Atque hanc διάθεσιν
» voce ἵλεως significatam, Diis (ait Plato) tribuunt omnes
» homines κατά τινα μαντείας φήμην. Aelianus lib. XIV.
» cap. 6. Πάνυ σφόδρα ἐῤῥωμένως ἐῴκει λέγειν Ἀρίστιππος,
» παρεγγυῶν, μήτε τοῖς παρελθοῦσιν ἐπικάμνειν, μήτε τῶν
» ἐπιόντων προκάμνειν. εὐθυμίας γὰρ δεῖγμα τὸ τοιοῦτο, καὶ
» ἵλεω διανοίας ἀπόδειξις.« CASAUBONUS. — Pari ratione Socrates, poculum veneno mixtum manu capiens, ἵλεως dicitur fuisse, οὐδὲν τρέσας, apud Platon. in Phaed. c. 66. Conf. Potterum ad Clement. T. I. p. 361.

Ἔφιππος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι Ἐμπολή. » *Em-*
» *pola* EPHIPPI unde habuerit nomen, dicebamus ad Sue-
» tonium.« IDEM. — Qua potissimum parte sui in Suetonium commentarii mentionem fecerit Casaubonus huius fabulae, non habeo in promptu indicare. Ἐμπολὴ & *negotiationem* significat & *lucrum ex negotiatione captum*. De quo vocab. consuli possunt auctores ab Hesychii interpretibus laudati. *Capturam* interpretatus est GROTIUS in Excerpt. p. 674. cuius latinam versionem Graecis poëtae versibus subiecimus. Iidem Graeci versus repetuntur apud Nostrum, sed corruptiores, libro XIII. 571. e. f. ubi perperam ad *Euschemum* auctorem (inauditum aliâs nomen) referuntur.

Vers. 3 *sq.* ἐφίλησεν, οὐχὶ συμπιέσασα τὸ στόμα,
ὥσπερ πολέμιος.

ὥσπερ πολέμιον scribitur pag. 571. e. Neutrum commode: verissimeque suspicatus mihi visus est IACOBS, Animadv. Vol. II. Part. III. pag. 73. aliud quid sub isto vocabulo latere. Et coniectare licuerit, ὥσπερ πελειὰς scripsisse poëtam, casta *columbarum oscula* libidinosioribus *passerum* opponentem.

Vers. 5. ἦσε. In ὁμοίως finem huius eclogae fecit Epitomator. In ms. *A*. ἦ σε scribitur: ex quo ᾖσε (i. e. *cantat*) fecere Editores. Sed pag. 571. ἧς ἐπαρεμυθήσατο scribitur in edd. & in Msto: qua scripturâ planissime continebatur id quod ibi CASAUBONUS a TURNEBO propositum probavit ἦσε, id est, *delectat*, *oblectat*: quod & hic repo-

c nere non dubitavi. Conf. not. ad IV. 155. c. *Vers.* 6. εὐϑέως τ' ἀφεῖλε. Sic scribi iussit CASAUB. ad p. 571. Aberat coniunctiva particula cum hic, tum illic: sed ibi recte eam adiectam dedit ms. *A*. Ex quo simul adparebat, vocem εὐϑέως non, ut vulgo factum, ad praecedentia trahi debuisse, sed ad sequentia. κἀφεῖλε corrigi iusserat IACOBS l. c.

AD CAP. LXV.

e *Homerica* quae citantur testimonia, leguntur, primum Od. γ'. 435 sq. alterum Od. α'. 22 & 25. tertium Iliad. α'. 424. *Mox*, vulgatam scripturam, κἂν ἄνθρωπος δέ που, cum ms. *A*. agnoscit ms. *Ep*.

f In EPICHARMI versu, prout vulgo ubique scribebatur,

'Αλλὰ σιγῆν ἀγαθὸν ὄκκα παρέοντι κάῤῥονες:

quum metro non constaret ratio, GROTIUS Excerpt. pag. 841. sic correxit:

'Αλλὰ σιγῇν ἀγαθὸν ὄκκα καὶ παρέοντι κάῤῥονες.

Nec ita male fortasse. Quia tamen sunt graves auctores, qui in impari sede versus trochaici ferendum pedem dactylum negent, praetuli TOUPII emendationem, in Append. ad Notas in Theocr. pag. 19. propositam. Nempe idem valent ὅπποκα & ὄκκα, facileque permutari ista potuerunt a librariis. Poterat autem σιγῇν scribi, cum iota subscripto, ut fecit Grotius: sed rectius ab aliis omittitur iota, quemadmodum hic cum in editis, tum in msstis; quoniam dorica infinitivi forma ante contractionem non tam σιγάειν erat, quam σιγάεν. Apud Corinthum de Dial. p. 104 sq. utramque scripturam habes. Conf. Brunck ad Comici Acharn. 778. Ex eodem Epicharmi versu Maittairius de Dial. pag. 156. c. ὠγαϑὸν citavit, ut exemplum vocalis α ex Dorica dialecto in ω mutatae: at ista scriptura nonnisi per operarum errorem in editionem Cas. 2. irrepserat, ex eaque in ed. Cas. 3. propagata est.

Proxima *Homerica* verba habes Od. γ'. 471. & 395 sq. simillima vero etiam alibi, velut Od. σ'. 426 sq. Apud Nostrum h. l. ἔσπεισαν ἔπιόν ϑ' edebatur: sed particulam τ' ad ἔσπεισαν adiectam dedit ms. *A*. In ms. *Ep*. permutatis verborum sedibus scribitur, ἔπιόν τ' ἔσπεισάν ϑ'.

AD CAP. LXVI.

καλαβρίζουσι τοὺς οἰκέτας. »Non memini legere a »alibi, ac ne extare quidem usquam censeo, verbum *κα*»*λαμυρίζειν*, nisi in sequentibus istis, *καταρῶνται μὲν τοῖς* »*τέκνοις, λοιδοροῦνται δὲ ταῖς γυναιξὶ, καλαμυρίζουσι τοὺς* »*οἰκέτας, ἀπειλοῦσι τοῖς πολλοῖς.* Confert reverentiam »quam sacris faciendis adhibebant veteres, cum irreveren»tia tunc hominum. Nihil autem religiosius cavendum »monebant sacrorum antistites, quam ne verbis male omi»natis inter sacrificandum uterentur. Qua de re conve»nientissimum huic loco Platonis testimonium proferebamus ad Theophrasti caput Περὶ Δυσχερείας: ubi hunc »ritum pluribus exposuimus. In Excerptis & multis msstis »offendimus *πλήττουσι τοὺς οἰκέτας.* Sed vulgatam »*γραφὴν* a quo principio dicemus ortam? Noli dubitare »scripsisse Athenaeum, *κλαυθμυρίζουσι τοὺς οἰκέτας.* Ver»bum *κλαυθμυρίζειν* utroque modo accipiunt Graeci: & »pro *eiulare* aut *flere*, & pro *in fletum aliquem adducere.* « CASAUBONUS. — »An *κονδυλίζουσι?* « quaerit CORAY in Notis msstis. »Infra certe (inquit) p. 420. e. locus occurrit »huic simillimus, ubi inter alia: *βοῶσι, κεκράγασι, βλασ*»*φημοῦσι τὸν οἰνοχόον, τὸν διάκονον, τὸν μάγειρον. κλαίουσι* »*δὲ οἱ παῖδες τυπτόμενοι κονδύλοις ἄλλος ἄλλοθεν.*« — Quae peropportune quidem ab eruditissimo Viro adlata & cum hoc loco collata sunt: sed, quod ad scripturam adtinet huius loci, certissima nobis visa erat TOUPII ratio, *καλαβρίζουσι* corrigentis, in Curis noviss. in Suidam p. 233. Vide Suidam in Κολαβρισθεὶν, ibique Küsterum: Hesychium eiusque Interpp. in voce Καλαβρισθεῖησαν & κωλαβρισθείησαν: & Bielium in Thes. Philolog. voce Κολαβρίζω. Vulgata lectio e nostro cod. *A.* derivata erat, in quo quidem illud insuper peccatum, quod duabus distinctis vocibus *καλὰ μυρίζουσι* scribitur. Caeterum qui veteris formae recordatus fuerit, qua in msstis medii aevi pingebatur litera *β*, is facile intelliget, scripturam istam ex duabus scripturis imperite in unam confusis natam esse; quarum quidem utraque etiam per se vitiosa erat, altera *β* cum *μ* permutans, altera cum *υ*. Pro rariore verbo *καλαβρίζουσι*, Epitomator notum omnibus *πλήττουσι* posuit. Quod vero idem verbum *πλήττουσι*, praeter Epitomam, etiam in multis Msstis offendisse se Casaubonus ait, id eamdem ra-

tionem habet quam iam saepius declaravimus: scilicet, illam scripturam inter varias lectiones e msstis Italicis excerptas adnotatam repererat Casaubonus; nec vero noverat, non e codice plenioris operis fuisse hanc enotatam, sed ex sola Epitoma.

Qui sequitur, *Homeri versus*, est ex Iliad. β'. num. 381. Tres sequentes, ex *Chirone* incerti poëtae ductos, Excerptis suis inseruit Grotius pag. 513. hâc adiectâ interpretatione Latinâ:

Ad molles epulas notum si forte vocaris,
ne veniente dole, qui pravis mentibus est mos:
sed gaude prius ipse, simul fac gaudeat ille.

b *Vers.* 2. perperam ἄχθ' ὁρῶν scribitur in ed. Cas. 2. & 3. pro ἄχθου ὁρῶν, quod recte habet ed. Cas. 1. Mendose ἄχθον ed. Ven. & Bas. Versus istos, & quidquid praeterea hoc cap. 66 & seq. continetur, praetermisit Breviator.

ἅπερ πάντα ἐκ τῶν εἰς Ἡσίοδον ἀναφερομένων μεγάλων Ἠοίων καὶ [μεγάλων] Ἔργων παρῴδηται. ἅπερ πάντας habet ed. Ven. & ms. *A.* quod in ἅπερ πάντως mutatum in ed. Bas. Pro quo ἅπερ πάντα tacite posuit Casaub. quem secutus sum. De *Hesiodi Eois* vide Pausaniam IX. 31. pag. 771 extr. Guil. Canterum, Novar. Lect. IV. 3. Casaubonum ad Strabon. I. pag. 42. & Meursium in Atticis Lection. lib. II. c. 20. Quod dein καὶ μεγάλων Ἔργων vulgo scribitur, recte utique a Ruhnkenio monitum videtur, (Epist. Crit. I. pag. 115.) expungendam esse vocem μεγάλων, ut temere e superioribus repetitam. Equidem, prorsus abiicere non ausus, uncis eam inclusi. Simul vero *Theognidem* nominare hic debuerat Athenaeus, e quo pars istorum versuum expressa.

c *Vers.* 4. γνοὺς πως. Sic scribendum monuit Coray; non γνοὺς πῶς, ut erat editum. *Ibid.* Verbum ὑποδεῖται Dalecampius *reformidat* interpretatus est: quem miror eó nomine non reprehensum a Casaubono. Dalecampium secutus Villebrunius, sic vertit: *l'ami invité s'en apperçoit, & n'ose toucher de rien.* Immo vero, ut perspectissime monuit in *Notis msstis* Corayus: »Sensus est: *invitatus ad coenam* »*cum casu aliquo animadvertat se convivatori minime gratum* »*esse, se calceat,* scilicet *abeundi gratia.*«

Post ista, sic legebatur in Casauboni editione:

κἆτά τις εἴπῃ
Τῶν ξυμπινόντων. ἤδη σὺ τί οὐχ ὑποτίνεις;

Οὐχ ὑπολύσει c

Αὐτὸν; ὁ δ' ἄχθεται αὖθις (αὐτὸς ed. Caf. 3.) ὁ Ξύων &c.

Ad quae Casaubonus haec adnotavit: »In illis hexa»metris qui afferuntur ex *Hesiodi Eoeis*, defectus nota »etiam in antiquis apposita est sexto versui. Frustra, ut »videtur· nam integraveris unum versum in duos perpe»ram divisum, si ita scripseris,

»Οὐχ ὑπολύσεις αὐτόν; ὁ δ' ἄχθεται αὐτὸς ὁ Ξύων
»τῷ κατακωλύοντι. « —

At in superioribus editionibus defecta quidem & mendosa erat scriptura; sed nulla aderat *defectus nota*, cum sic ibi legeretur:

— κἆτά τις εἶπε
τῶν ξυμπινόντων· ἤδη σὺ τί οὐχ ὑπολύσει,
αὐτὸν ὁ δ' ἄχθεται αὐτὸς ὁ Ξύων
τῷ κατακωλύοντι &c.

Ubi pro οὐχ ὑπολύσει legendum esse οὐχ ὑπεπίνεις; & dein initio sequentis versus ponenda verba οὐχ ὑπολύσεις σαυτόν; ante Casaubonum ex Italicis msstis iam docuerat Muretus Variar. Lect. lib. XIX. cap. 3. Eamdem scripturam aliis codicibus praeiverat noster vetustissimus ms. *A.* in quo tamen non σαυτόν; sed ὑπολύσεις αὐτόν; quod quidem perinde est: αὐτὸν pro σὲ αὐτὸν vel σαυτόν. Pro ὑπολύσει iam Dalecampius ὑπολύσεις legendum viderat: sed id verbum sic interpretatus erat, *hunc iam cur a metu non liberas?* quam interpretationem rursus silentio praetermisit Casaubonus. At perspecte idem Muretus monuit, longe a sententia aberrasse interpretem: quandoquidem ὑπολύειν ἑαυτὸν, *excalceare se* dicant Graeci. Qua notione perapte hic verbum hoc superiori ὑποδεῖται opponitur. Quam in eamdem sententiam, de Mureto nil cogitans, pro sua & doctrina & sagacitate etiam Coray in *Notis msstis* verbum illud interpretatus est, commodiore etiam verborum distinctione utens, interrogandi signo post ἤδη σύ; interposito. »*At e convivis ali»quis* [sic pergit ille post verba paulo ante adposita] ipsum »impediens *ait: Iam tu* (abire paras?) *Quin bibis? quin »discalceas te? Quod aegre fert iterum* [nempe αὖθις, pro »αὐτὸς, percommode corrigit idem vir doctus] *convi»vator, & impedienti succenset.* « —

»Adiicit auctor horum versuum,

» — καὶ εὐθὺς ἔλεξ' ἐλεγεῖα;

c » Μηδένα μήτ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
» μήθ' εὕδοντ' ἐπέγειρε, Σιμωνίδη. οὐ γὰρ ἐπ' οἴνοις
» τοιαυτὶ λέγομεν δειπνίζοντες φίλον ἄνδρα.

» Describit poëta mores sordidi & μικρολόγου.: qui, si casu » aliquo amicos ad coenam vocaverit, tamen neque ipse » eos ad bibendum invitabit, neque feret si e convivis ali- » quis id fecerit: hoc dixit poëta praecedentibus verbis. » Nunc addit, loco illius amicae invitationis, quae in com- » potationibus locum habere solet, durum istum hominem » vetus dictum usurpare, quo admonemur ne abiturien- » tem hospitem retineamus; neve ad bibendum stimulemus » eum qui biberit quod sit satis. Ita accipimus ista, μήθ' » εὕδοντ' ἐπέγειρε. Atque haec praecepta, quae suis con- » vivis soliti cantare praeparci convivatores, vocat ἐλε- » γεῖα: quia antiquissimus poëta *Theognis* elegiaco car- » mine & ista & alia his similia est complexus. Integer » poëtae paraenetici locus ita habet: [vers. 459 sqq. ed. » Brunckii:]

» Μηδένα μήδ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
» μηδὲ θύραζε κέλευ' οὐκ ἐθέλοντ' ἰέναι.
» μηδ' εὕδοντ' ἐπέγειρε, Σιμωνίδη, ὅν τινα ἡμῶν
» θωρηχθέντ' οἴνῳ μαλθακὸς ὕπνος ἕλοι.

» Postrema verba [illa, οὐ γὰρ ἐπ' οἴνοις &c.] cum inter- » rogatione legi debent. *Nonne verum est*, inquit, *solere nos* » *inter pocula haec dicere, cum amicos invitavimus?* Quasi » dicat: Hi sunt sermones, quibus hodie utuntur avari » homines, si quando convivia agitent. ἐπ' οἴνοις: ut apud » Aristophanem, & alios saepe, ἐν οἴνῳ. Latini etiam, *in vino*. » Quod additur, Ἔτι δὲ καὶ ταῦτα προστίθεμεν, connecti » debet cum praecedentibus in hanc sententiam: *Nos hodie* » *& illa facimus ac dicimus, quae iste poëta in suis hominibus* » *reprehendebat: & insuper alia addimus parilis incivilitatis &* » *similium sordium*. Subiecti versus Hesiodi sunt. « Casau- bonus. — Vide *Hesiodi* Ἔργα vers. 667 sq. edit. Brunck.
d ubi in secundo versu non πλείστη τε, ut hic apud Athe- naeum, sed πλείστη δὲ legitur. Videntur autem hi ver- sus cum superioribus Hesiodi & Theognidis in eodem car- mine, cuius titulus Χείρων erat, fuisse citati; quod & ipse Athenaeus paulo ante dixerat, *partim ex Hesiodi* Ἔργοις *sua transtulisse illum poëtam*.

AD CAP. LXVII.

Εἶτ' οὐχ ἅπαντα &c. »De vilitate rerum quae Diis vel- d
»uti dicis caussa offerebantur, alio loco diximus. *Menan-*
»*dri* super hoc praeclaram ῥῆσιν describit hoc loco Athe-
»naeus. *Primus versus* ita habet:

»Εἶτ' οὐχ ἅπαντα πράττομεν καὶ θύομεν.

»Nos haec non intelligimus. Scribimus,

»Εἶτ' οὐκ ἀτοπώτατα πράττομεν καὶ θύομεν;

»*Quis neget*, ait, *aliena rationi esse quae in sacrificiis vulgo* »*facimus? qui quidem in illa omnia quae Diis offerimus vix* »*drachmarum decem sumtum faciamus, cum interea coenarum* »*nostrarum apparatus, dum tibicinas & saltatrices conducimus,* »*unguentum emimus, id genus alia*,

»μικροῦ τάλαντον γίνεται τὸ κατὰ λόγον:

»*prope talenti summam conficiunt istae expensae.* τὸ κατὰ λό- »γον (sic enim scribendum) appellat *omnia aera in unam* »*summam collecta.*« Casaubonus. — Tota *Menandri* ecloga deest Epitomae. Sex priores versus iam libro IV. pag. 146. d. e. cum nonnullâ tamen lectionis varietate citatos ab auctore nostro vidimus. Ibi *vers.* 1. Εἶτ' οὐχ ὅμοια scribebatur: hic Εἶτ' οὐχ ἅπαντα, quod fortasse verum, ita ut subintelligi debeat ὁμοίως aut ὅμοια, quod ibi ex scholio in contextum transisse videtur. Pro ἀγαπητῶν, quod h. l. *vers.* 3. in ms. *A.* legitur, recte ex pag. 146. ἀγαπητὸν editum: id est, *contentos esse debere Deos existimamus*, si in oviculam decem drachmas impendimus; sive, ut breviter Bentleius (in Emend. in Menandr. p. 40.) interpretatur, ἀγαπητὸν δέκα δραχμῶν, *vix decem drachmarum; drachmarum, ut multum, decem.*

Vers. 4 *sq.* Accusativi αὐλητρίδας, καὶ μύρον &c. pendent, ni fallor, a verbo e superioribus supplendo ἄγομεν, & partim etiam ἀγοράζομεν. Initio *vers.* 5. tenui id quod h. l. consentiente msto *A.* editum inveni, Μενδαῖον, Θάσιον: bene licet gnarus, id incommodi habere hanc scripturam, ut pedem dactylum invehat in secundam senarii iambici sedem. Quum pro voce Μενδαῖον p. 146. ταύτας vulgo legatur, nunc primum video Pauwium (qui sub Philargyrii nomine olim latere voluerat) in Emend. in Menandr. pag. 47. sic corrigendum hunc versum censuisse, τούτοις, τὸ Θάσιον &c. pronomine τούτοις ad *convivas & parasitos* relato, qui τοῖς θεοῖς vers. 2.

nominatis opponantur. Quae satis speciose excogitata ratio foret, nisi articulo τὸ rursus idem ipsum obstaret, de quo ad p. 146. monuimus, ubi eumdem articulum a Casaubono & Grotio ad nomen Θάσιον adiectum vidimus.

e *Vers.* 6. Perperam τε κατὰ λόγον h. l. legebatur in edd. & ms. *A.* pro τὸ κ. λ. quod recte dabant pag. 146. libri omnes. τὸ κατὰ λόγον ἐστὶ ταλάντου: *impensa, si summam omnium rerum subducas, est talenti.* μικροῦ, *parum abest, propemodum.* ταλάντου autem, non τάλαντον, perspicue h. l. dedit ms. *A.* Quod vero in Animadv. ad IV. 146. e. dixi, eamdem scripturam ibi in eodem codice exhiberi, id imprudenti mihi exciderat: nihil enim discrepantiae ab edita olim scriptura ibi ex cod. *A.* in Excerptis meis adnotatum video: at ibidem ταλάντου (compendiose quidem scriptum, sed haud obscurâ ratione) dabat ms. *Ep.*

Versus septimus cum seq. sic concepti erant in editis:

Δραχμῶν μὲν ἀγαθῶν ἄξιον λαβεῖν δέκα
ἡμᾶς, ἐὰν καλλιερηθῇ τοῖς θεοῖς.

Ibi CASAUBONUS: » Scribe, inquit:

» Δραχμῶν μὲν ἀγαθὸν ἄξιον λαβεῖν δέκα
» ὑμᾶς, ἐάν γε καλλιερηθῇ τοῖς θεοῖς.

» *Par est, ut qui Deûm cultui decem drachmas impendatis, paris* » *aestimationis bonum aliquod ab iis recipiatis, si quando litare* » *contingat vobis.* Omnino ἀγαθὸν legendum, non ἀγαθῶν: » & ὑμᾶς, non ἡμᾶς. Deus enim erat, qui ista loquebantur, ut dicitur versu undecimo. *Sequenti versu* scribo:

» Τούτων δὲ δεῖ πρὸς ταῦτ' ἀνελεῖν τὴν ζημίαν.

» Sed non videtur satis perfecta sententia. « — Equidem *vers.* 7. ἀγαθὸν adoptavi cum GROTIO, cuius vide Excerpt. p. 733. BENTLEIUS vero sic scribendum hunc versum contendebat:

Δραχμῶν μὲν, Ἀγάθων, ἄξιον λαβεῖν δέκα.

Vers. 8. ἡμᾶς cum eodem Grotio & Bentleio tenendum putavi: tum vero ibidem pro ἐάν γε, quod fulciendo versui a Casaub. propositum est, percommode ἐὰν καὶ dedit nobis ms. *A.* quod ipsum Bentleius ex coniectura posuerat. *Nonus versus*, cum sic conceptus esset in editis & in codice msto:

τούτων δὲ πρὸς ταῦτ' ἀνελεῖν τὴν ζημίαν:

nullâ mihi, quod ad sensum, emendatione opus habere visus erat, quae infelicior etiam GROTIO, quam Casaubono, cecidit; nam ille sic scribens:

τούτων δ' εἰ πρὸς ταῦτ' ἀνελεῖν δεῖ τὴν ζημίαν, e

cum in ſecunda tum in quarta ſede ſenarii ſpondeum poſuit, quem numquam profecto ibi Menander admiſerit. Leviorem medicinam BENTLEIUS adhibuit:

τούτων δὲ πρὸς ταῦτ' ἐπαναλεῖν τὴν ζημίαν.

Mihi in verbo ἀνελεῖν nil mutandum viſum erat: quare καὶ particulam commodo loco inſerere tentavi. Iam vero, quod ad *ſententiam* ſpectat, a doctiſſimorum virorum interpretatione longe mihi diſcedendum putavi: in quo ſatis-ne recte fecerim, eruditi iudicent. Dalecampii omitto verſionem. Caſaubonum paulo ante audivimus. GROTIUS, cuius verſionem in aliis verſibus adoptavi, ſextum cum tribus ſequentibus in hunc modum interpretatus eſt:

Quare nos aequum eſt, ſacra ſi cedant bene,
a Dis accipere drachmas quod valeat decem:
eum quo ſi ſumtus reliquos comparaveris,
ſacra duplum nobis prae bono dabunt mali.

BENTLEIUS ſic convertit:

Drachmarum vero, o Agatho, decem pretium
nos ferre, etiam cum opima ſacra Diis facimus!
Harum autem rerum praeterea damnum in nos ſuſcipere!
Nonne hoc pacto rei divinae damnum duplicatur?

Nos, quam ſententiam & verbis ineſſe & cum praecedenti ſequentique oratione unice convenire putavimus, eam, utcumque potuimus, latinis ſenariis, qui Grotianis praecedentibus ſequentibusque medii interſeri poſſent, expreſſimus. Iſta verba, *verſ.* 7. λαβεῖν ἄξιον δέκα δραχμῶν, non intelleximus, *accipere id quod decem drachmas valeat*; ſed, *ſumere* (ſive *emere*, coll. III. 118. a. & IV. 170. a. ibique not.) *ad ſacra facienda victimam* ſeu *ovem* (ἱερεῖον vel προβάτιον) *quae decem drachmis conſtet.* Tum καλλιερεῖν non modo ſignificare putavi *felicibus auſpiciis ſacrificare, perlitare*; ſed & *rite* (& *prout ius & fas eſt*) *ſacra peragere*, καλῶς τὰ ἱερὰ ποιεῖν, ut ait Heſychius: atque eâ ſententiâ accipiendum id verbum *verſu* 8. viſum nobis erat.

In *verss.* 11 & 12, quales editi legebantur conſentiente inſto, poſtquam parum feliciter a Grotio eſſent curati, perſpecte BENTLEI monuit, nihil fuiſſe mutandum, niſi quod vocula τὴν, quae in fronte *vs.* 12. poſita erat, ad calcem *verſus* 11. fuerit reiicienda. Ad ſententiam, recte contra Caſaubonum GROTIUS monuit: »Noli credere,

e »Deum hic introduci loquentem. Nam ἄν γε θεὸς, est, *si* »*Deus sim.*«

Undecimum tertium, sic olim editum,

εἰ μὴ καθήγιζέ τις ἅμα καὶ τὴν ἔγχελυν,

nimis patienter tulerant Casaub. & Grotius. Quem in hunc modum refinxit BENTLEI:

εἰ μὴ καθήγιζέν τις ἅμα τὴν ἔγχελυν.

Malueram equidem, servatâ *καὶ* particulâ, nude ἔγχελυν scribi deleto articulo, qui minus commode hic adiectus videtur. Sed eodem prorsus modo, quo cum Bentleio a nobis editus est, scriptum versum nobis dedit noster codex *A*.

Vers. 14. εἷς τῶν συγγενῶν in εἷς τῶν γηγενῶν mutans GROTIUS, latine sic reddidit:

ut terrigenûm unus Callimedon mortem oppetat.

Et in nota ait: »Sensus est: si Deus sim, velim anguillam »mihi sacrificari, ut hoc videns Callimedon moriatur, »tamquam unus gigantum, id est inimicus Deis. Erat is »*Callimedon* magnus helluo.« — Erat sane insignis lurco Callimedon, & delicatorum praesertim piscium & in his *anguillarum* avidissimus. Conf. VIII. 340. c. Ille igitur, *ad coenam* c o g n a t i *sacrificantis vocatus, taedio & invidiâ rumpi debebat*, si anguillam, oculis & animo iam a se devoratam, non inferri mensae, sed integram Deo offerri cremarique vidisset: quod quidem cum gigantum fato nihil commune habet. Quare minime solicitari debuisse vulgatam scripturam συγγενῶν, rectissime a Bentleio monitum est.

AD CAP. LXVIII.

f »Ἐπιδόσιμα δεῖπνα, de quibus postea tractatur, con»fiebant ex ea pecunia quam conferebant sodaleis ultra id »quod tenebantur ex pacto vel ex infelici iactu aleae. »Notum quid sit ἐπιδιδόναι & ἐπίδοσις.« CASAUBONUS. *Adiectitias coenas* paulo post interpretatur idem vir doctus.

ALEXIDIS versiculos, una cum plerisque qui sequuntur, praetermisit Epitomator. In his nihil mutat ms. *A*. nisi quod *vers.* 3. mendose κομιοῦντες κεῖθεν habet; pro quo κομιοῦντι κεῖθεν legitur in ed. Ven. & Bas. nihilo melius: recte vero, ut videtur, κομιοῦντ' ἐκεῖθεν sua in editione tacite correxit Casaubonus. Quaenam vero

sententia toti eclogae insit, fateor me minime perspicere, nisi & pro *μοι* corrigatur *με*, ad *κομιοῦντα* referendum; & *vers.* 2. pro *ὁ δεσπότης* legatur *ἡ δέσποτις*, quae sit eadem quam deinde *αἰσθητικὴν γραῦν* nominat alter. Locum hunc spectavit H. STEPHANUS, cum in Thes. Graec. Ling. T. I. pag. 231. scriberet: » *Αἰσθητικὴ γραῦς* videtur » appellari apud Athenaeum non simpliciter *quae est facul-* » *tate sentiendi praedita*, sed *quae vi & acrimonia pollet in* » *sentiendo.* « — Haud incommode Dalec. *providam* vertit, quasi *προαισθητικήν*.

» De his *adiectitiis coenis* recitantur versiculi quatuor a » *CROBYLI*, veteris comici: in quibus interpretandis sin- » gularis vel negligentia vel infelicitas [Dalecampii] viri » docti. Primum igitur ita eos scribe:

» Λάχης, ἐγὼ δὲ πρός σε. πρόαγε. ποῖ;
» ὅπου μ' ἐρωτᾷς; ὡς Φιλουμένην. παρ' ᾗ
» τἀπιδόσιμ' ἡμῖν ἐστιν. ᾗ γ' ἐχθὲς πιεῖν
» κυάθους ἕκαστον ἐβιάσω σὺ δώδεκα.

» Mens quidem ex superioribus pendens, subobscura: cae- » terum verba hoc sonant. A. *Laches, ego vero ad te ve-* » *nio*: *praecede.* B. *Quo?* A. *Quo me rogas? ad Philumenam*: » (vel, *amicam*:) *apud quam coena adiectitia nobis est consti-* » *tuta: cui heri praebibere unumquemque cyathos duodecim coë-* » *gisti tu.* « CASAUBONUS. — Praeterquam quod parum commode distincta vulgo oratio fuit, verba ipsa recte scripta erant; nisi quod postremo versu perperam *ἑκα-στὸν* pro *ἕκαστον* legebatur. In versu penultimo, tenendum iudicavi id quod editi cum codice msto dabant, *ἧς ἐχθὲς*, quod nil opus erat ut in *ᾗ γ' ἐχθὲς* mutaretur. Immo, Graece sic dici, *πίνειν τινὶ*, *praebibere alicui*, etiam atque etiam dubito: *προπίνειν τινὶ* dici, satis scio. Sed *πίνειν κύαθόν τινὸς* dixere Graeci, *bibere cyathum alicui dicatum, bibere cyathum in alicuius honorem.* Vide VI. 254. a. & 255. a.

τὰ νῦν καλούμενα ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνα. » *Τὸ ἀπὸ σπυ-* » *ρίδος δεῖπνον*, *coena* est *quam aliquis in sportula fert a se* » *ad amicum, ut coenet quidem cum ipso, sed suomet cibo.* » Huius quoque generis convivia agitasse veteres Grae- » cos, probat docte eruditissimus Athenaeus testimonio » *PHERECRATIS*:

» Συσκευασάμενος δεῖπνον ἐν τῇ σπυρίδι
» ἐβάδιζεν ὡς πρὸς Ὠφέλην.

a » Multa poëtae interpretes de hoc Graecorum more, ad illa » 'Οδυσσ. θ'. [vs. 69.] παρ' δὲ τίθει κάνεον καλήν τε τρά- » πεζαν. « [Eustathium dicit: at perparum est quod ad eum locum ille adnotavit, pag. 294. l. 10 sq. idque nonnisi ex Athenaei Epitoma ductum.] » Cave cum huiusmodi *coenis* » *Graecanicis e sportulá* confundas Romanas *sportulas*, qua- » rum mentio in historiis Imperatorum & apud Martialem. » [Epigr. 7. lib. III. & VIII. 50.] Nam etsi rerum Roma- » narum scriptores Graeci ista quoque nominant ἀπὸ σπυρί- » δος δεῖπνα: res tamen plane alia est, & diversa. Hesy- » chius docte & breviter: ἀπὸ σπυρίδος δειπνεῖν ἢ δειπνίζειν, » τὸ ἀντὶ δείπνου ἀργύριον καὶ μέρη ἐν σπυρίδι λαβεῖν ἢ δοῦ- » ναι. Haec interpretatio Romanae consuetudini potius, » quam Graeco mori, convenit. Sed de Romanis spor- » tulis plura, cum Deo, alibi. Superius *Pherecratis* » testimonium ex ea fabula sumtum dicebatur, cui titulus » 'Επιλήσμων ἢ Θάλασσα. Non semel miratus sum diversa » adeo fabulae eiusdem nomina. Libro VII. [pag. 308. f. » itemque III. 111. b.] laudatur hic comicus ἐν 'Επιλήσ- » μονι. In Graecis vero commentariis Vesparum Aristo- » phanis, ἐν 'Επιλήσμοσι duobus locis [ad vs. 542. & 1029.] » scribi scimus. « Casaubonus. — Videtur doctissimus Animadversor cum Dalecampio ἐν Θαλάσσῃ intellexisse *in Mari*. At *Thalassa* est scorti nomen, sive hetaerae, ut nostris diebus elegantiores homines dicere amant, professionis turpitudini honestatem nominis praetexentes. conf. XIII. 365. *Vers.* 1. Monstrose prorsus ἔνεστι σπυρίδιον legebatur; quod tacite Casaubonus ex coniecturâ in ἐν τῇ σπυρίδι mutavit. At id non ferebat metri ratio, ob primam in σπυρίδι brevem. ἐν τὸ σπυρίδιον scribitur in ms. *A*. quod fortasse ex ἐς τὸ σπυρ. corruptum, sed & ipsum ferri potest. *Vers.* 2. πρὸς 'Ωφέλην. Conf. VI. 243. d. & ibi not.

b » Ait, Σύνδειπνον εἴρηκεν ἐπὶ συμποσίου Λυσίας ἐν τῷ » κατὰ Μικίνου φόνῳ. Sicilissat haec oratio, non atticis- » sat. Lego, ἐν τῷ κατὰ Μικίνου λόγῳ, aut κατὰ Μικί- » νου φόνου λόγῳ. Ita soliti orationum tituli concipi: » ut apud Demosthenem, κατὰ 'Ονήτορος ἐξούλης λόγος: & » κατὰ Στεφάνου ψευδομαρτυριῶν λόγος. « Casaubonus. — Utique φόνου scriptum oportuit, & sic habet ms. *A*. sed nil opus erat adiecto vocabulo λόγῳ, quod recte ignorat idem optimus codex. Vide Meursii Lect. Attic. lib.

III. c. 21. & Taylori Fragmenta Lysiae, num. 92. p. 24 b
sq. ed. Reisk. Adde quae ex Photii Lexico msto adponuntur ibid. pag. 37.

In versu ex *Aristophanis Gerytade*, pro vulgato *ἐν τοῖς συνδείπνοις*, *ἐν τοῖσι* tacite correxit Brunck in Comici Fragm. pag. 230. quem mihi sequendum putavi.

Sed Brunckium, toties mihi laudatum, totiesque deinceps laudandum, Brunckium, olim ac modo etiam adhuc nostrum, nunc maxime nominare quî possim, quin, *Fuisse* in his terris, *fuisse* nobiscum, *fuisse eheu! Brunckium*, imo de pectore ingemiscam! — Posthac nonnisi Musarum in monumentis a se conditis, & in memoriâ hominum, Musis amicorum, vivet perennabitque praestantissimi Viri ingenium: mortales exuvias hoc ipso quo haec scribimus die alma tellus recepit.

τὸ Σοφοκλέους δρᾶμα. De *Sophoclis* fabula Συνδείπνῳ vide I. 17. d. ibique notata, & Animadv. Vol. IV. p. 31.

καὶ συναγώγιμον συμπόσιον ἐπικληροῦσιν. » Scri- c
» bo ἐπιπληροῦσιν. Sequitur [paulo post] ex *Menan-*
» *dro*, *ἐπλήρωσέν τε τὸ συναγώγιον*. Quibus verbis de-
» scribi quod vocabant *τὸ ἀπὸ συμβολῶν δεῖπνον*, neque
» ait Athenaeus, neque negat. Et sane patet latius *τὸ*
» *συνάγειν* aut *πληροῦν τὸ συναγώγιον*, quam *ἀπὸ συμβολῶν*
» *δειπνεῖν* vel *ἀπὸ συμβολῶν συνάγειν*, quod libro septi-
» mo [ad p. 292. c.] exponebamus. Casaubonus.

Menandri fabula, cuius titulus hic Πιμπραμένη perhibetur, alibi Ἐμπιμπραμένη inscripta proditur: sic apud Nostrum, XIII. 559. e. & ter apud Stobaeum, cuius loca Clericus collegit in Menandri Fragm. p. 60 sq.

Τίνες δ' αἱ συμβολαί. Sic ms. *A.* ignorans verbum *εἰ-* d
σὶν, quod adiectum in edd. *Mox*, pro *αὐτὸς* Ἄλεξις, malles fortasse ὁ *αὐτὸς* Ἀλ. id est, *idem Alexis quem paulo ante nominavi:* aut certe *αὐτὸς* ὁ Ἄλεξις, *ipse Alexis.* Sed iam saepius alibi ita nude *αὐτὸς* absque articulo usurpatum Nostro vidimus.

Ἧξω φέρουσα &c. » Ut doceret nos quid Graeci *συμ-*
» *βολὰς* appellarent, locum *Alexidis* recitat; ex quo
» intelligimus, *Chalcidensibus dictas fuisse συμβολὰς*, *taenias*,
» *corollas*, *unguenta*, aliaque parvo parabilia, *quae invitati*
» *ad regem convivii convivae deferebant.* Videtur qui ista lo-
» quebatur, hoc caussatus seu vere seu falso, ut pro veris

d »symbolis, quae maioris sumtus erant, minus penderet. » Sane Athenis & in reliqua, ut existimo, Graecia con» viviorum e symbolis contraria fuit ratio consuetudini » Chalcidensium: nam corollas & unguenta dare munus » erat convivatoris, sive illius in cuius aedibus coena» batur: caetera afferebantur a singulis convivantium in » commune. Scholiastes Aristophanis: Οἱ καλοῦντες ἐπὶ » δεῖπνον, στεφάνους καὶ μύρα καὶ τραγήματα καὶ ἄλλα » τινὰ τοιαῦτα παρετίθεσαν. οἱ δὲ καλούμενοι ἔφερον ὀψή» ματα, καὶ κίστην (ita scribendum: haec est cista ὀψο» φόρος sive δειπνοφόρος vulgo e re nuncupari solita) καὶ » χοᾶ.« CASAUBONUS.

» Sequitur: Ἀργεῖοι δὲ, ὡς ἐν τοῖς Ὑπομνήμασί φησιν » Ἡγήσανδρος, γράφει δ' οὕτως. Manca oratio est. Scri» bendum, Ἀργεῖοι δ' ὡς ἐν τοῖς Ὑπομνήμασί φησιν Ἡγή» σανδρος, χ ἂ ν ἐ κ ά λ ο υ ν. γράφει δ' οὕτως.« CASAUBONUS. — Iurares utique intercidisse per librariorum culpam verba nonnulla: sed simillimâ vel brevitate orationis vel ἀνακολουθίᾳ & alibi passim usum esse ipsum Athenaeum observavimus, & haud ita multo ante, eodem hoc libro pag. 343. c. Paulo levius visum iri incommodum putavi, si *parentheseos signis* verba γράφει δ' οὕτως fuissent circumdata.

AD CAP. LXIX.

e *Οὐκ ἀνάρμοστον δὲ καὶ τούτου τοῦ συγγράμματος τέλος εἰληφότος, ἑταῖρε Τιμόκρατες, αὐτοῦ καταπαῦσαι τὸν λόγον, μὴ καὶ ἡμᾶς τις οἰηθῇ - - ἰχθῦς ποτε γεγονέναι.* Si haec ita scripsit Athenaeus, uti hodie leguntur, & minus commode scripsisse, & frigidiusculo ioco conclusisse hunc librum mihi visus erat. Nam, ut ab hoc incipiam, *finem se*, ait, *huic disputationi hic impositurum, ne quis existimet, p i s c e m i p s u m o l i m f u i s s e.* Ubi, licet iam aliquamdiu piscium non fecerit mentionem, meminisse tamen debemus, per duos fere continuos libros *de Piscibus* fuisse disputatum: nunc igitur hoc dicit, *si illam disputationem longius etiam extrahat, vereri se, ne eâ caussâ tam late persequi hanc disputationem videatur, quoniam ipse olim, quemadmodum Empedocles, piscis fuisset.* Scilicet quum in animo habuisset facetus noster polyhistor, librum hunc & totam adeo de Piscibus disputationem duobus illis *Em-*

pedoclis versiculis claudere, quorum posterior in ipsam vocem ἰχθὺς desinit; ista ratione viam sibi parare voluit, qua commode opportuneque prolati isti versus viderentur. Quod vero initio huius Epilogi scribit, Οὐκ ἀνάρμοστον δὲ καὶ τούτου τοῦ συγγράμματος τέλος εἰληφότος: commodius alibi, veluti in fine libri sexti, Ἐπεὶ δὲ εἰς ἱκανὸν μῆκος προὔβη: aut in fine libri quarti, Ἐπὶ τούτοις τέλος ἐχέτω καὶ ἥδε ἡ βίβλος, ἱκανὸν εἰληφυῖα μῆκος. Tum vero quod ait, αὐτοῦ καταπαῦσαι τὸν λόγον, exspectasses καταπαύσωμεν, ut in sexti libri exitu. Si vera scriptura καταπαῦσαι, intelligendum fuerit χρὴ, ἁρμόζει, aut aliquod simile verbum: nisi malimus, cum DALECAMPIO, constructionem orationis ita concipere, ut ἀνάρμοστον non ad τέλος referatur, sed ad καταπαῦσαι, hoc modo: Οὐκ ἀνάρμοστον, scil. εἴη, (τούτου τοῦ συγγράμματος τέλος εἰληφότος) αὐτοῦ καταπαῦσαι τὸν λόγον: id est, ut vertit hic interpres: *Quoniam vero ad finem perductus est hic liber, nostram hic orationem definere haud intempestivum est.* Quam si rationem constructionis revera in animo habuerat auctor, haud absurde coniectaverit Gallicus Interpres, perperam permutatas inter se sedes esse vocabulorum σύγγραμμα & λόγον, legendumque potius, τούτου τοῦ λόγου τέλος εἰληφότος, & deinde αὐτοῦ καταπαῦσαι τὸ σύγγραμμα, ut haec prodeat sententia: *Cum igitur disputatio haec* (de Piscibus) *ad finem perducta sit, non incongruum fuerit hic quoque librum finire.*

» In *EMPEDOCLIS* versibus, quibus se quondam piscem
» fuisse profitetur,

» Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ γενόμην κοῦρη τε κόρος τε,
» Θάμνος τ' οἰωνός τε, καὶ ἐξ ἁλὸς ἔμπυρος ἰχθύς.

» secuti sumus veteres codices. Ante scriptum erat ἔμπυρος: apud alios ἔλλοψος. Quorum hoc nullo modo convenit: illud non iniuria tueamur fortasse etiam adversus librorum auctoritatem. Nam apud Laërtium in Empedocle ita legitur; & *empyri piscis* etiam beatus pater & facundissimus scriptor Gregorius Nazianzenus mentionem facit istis versibus:

» Ἰχθὺς δ' ἔμπυρός ἐστι, καὶ οὐ πυρὶ δάμνατ' ἀπίστῳ
» ἔμπυρος· αἰθόμενος δὲ μέσης διαλάμπεται ἅλμης.«

CASAUBONUS. — His in ed. Cas. 2. & 3. haec adiecta sunt

e eiusdem Casauboni: »Sed multa fecula funt, ex quo » diverfe legi coepit fuperior *Empedoclis* locus: fcribentibus aliis, καὶ ἐξ ἁλὸς ἔμπυρος ἰχθύς: aliis ἔμπνοος: aliis εἰν ἁλὶ νήχυτος ἰχθ. Inveni & ἄμφουρος ἰχθ. fed, ut exiftimo mendofe, pro ἔμπυρος. Sic autem fcriptum offendimus in manu exaratis Olympiodori » commentariis in Phaedonem.« — Quosnam *veteres codices* fecutus vir doctiffimus ἔμπνοος edidiffet, operae pretium fuerat indicare: eft autem ex folâ *Epitomâ* ducta illa fcriptura, ac fortaffe unius Breviatoris ingenio debetur. ἔμπυρος fcribitur apud Diogenem Laërt. IX. 77. & in Anthologia Planudea lib. I. cap. 86. pag. 117. ed. H. Steph. pag. 162. ed. Brod. Cui fcripturae an patrocinentur verfus illi Gregorii Nazianz. (ex Carm. III. vs. 581 fq. T. II. Opp. edit. Colon. p. 66.) a Cafaubono prolati, haud fatis quidem liquet: fed eidem fcripturae infignem veri fpeciem *Petr.* Petitus in Mifcellaneis Obferv. & Menagius ad Laërt. l. c. conciliarunt ex ipfius Empedoclis de natura pifcium fententia, ab Ariftotele relatâ in libello de Refpirat. cap. 14. pag. 727. ed. Duval: ubi *Empedoclem* ait *ftatuiffe*, τὰ θερμότατα (five θερμότητα) καὶ πῦρ ἔχοντα μάλιστα πλεῖστον τῶν ζώων, ἔνυδρα εἶναι: id eft, *animalia calidiffima, & copiofiffimum prae caeteris ignem in fe habentia, aquatilia effe.* Quare quum eamdem fcripturam ἔμπυρος apud Athenaeum quoque veteres editiones Ven. & Baf. praeferant, non dubitaturus eram quin eam reponerem, nifi aliud ex vetuftiffimo noftro cod. *A*. enotatum vidiffem, nempe ἐξ ἁλὸς ἔμπορος: quod fignificare poteft, *qui e mari adfertur*, vel *qui e mari venit*. Quod fi pro ἐξ ἁλὸς, effet εἰν ἁλὶ, ut apud Clementem Alexandrinum, intelligi poffet εἰν ἁλὶ ἔμπορος, *qui in mari graditur*, (id eft, *in mari vivit*;) quemadmodum verbum ἐμπορεύεσθαι accipitur III. 91. c. Neque vero eam inficias, poffe eamdem fcripturam ἔμπορος, quam nofter codex praefert, ex ἔμπυρος corruptam effe, five temere atque cafu, five confilio hominis, qui cur ἔμπυρον pifcem dixiffet Empedocles, parum perfpectum habuiffet. Scripturam νήχυτος ubi aut apud quemnam repererit Cafaubonus, nefcio. ἔλλοβος, quod ab eodem ut diverfa nonnullorum fcriptura commemoratur, video in ora etiam libri, qui olim Cafauboni fuerat, eodem modo adnotatum: eft autem id vocabulum ex ἔλλοπος corruptum, quod Clemens Alexandrinus habet,

Stromat. lib. VI. apud quem posterior versus (pag. 750. ed. è Potteri) sic scribitur:

θάμνος τ', οἰωνός τε, καὶ εἰν ἁλὶ ἔλλοπος ἰχθύς.

Ubi vox ἔλλοπος eâdem notione accipienda videtur atque ἐλλὸς & ἔλλοψ: de quibus vide Nostrum VII. 277. c. & Animadv. Vol. IV. pag. 20 sq. & pag. 308 sq. ἄμφορος, quod alibi se reperisse testatur Casaubonus, potuit esse ex ἔμπυρος corruptum: sed potest etiam valere ἀνάφορος, *piscis e mari emergens.* Lectionem ab istis omnibus diversam ex Cyrillo contra Iulianum protulit Menagius ad Laërtium, φαίδιμος ἰχθύς.

